# မဇ္ဈိမနိကာယ်

## မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

### မြန်မာပြန်

------

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

# မဇ္ဈိမနိကာယ်

## မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

### မြန်မာပြန်

------

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

# === မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် ===



မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် မြန်မာပြန်
မာတိကာ ပြီးပြီ။

# မဇ္ဈိမနိကာယ်

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## မြန်မာပြန်

----------

**နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။**

**=== ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===**

## ၁ - ကန္ဒရကသုတ်

၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စမ္ပာမြို့ ဂဂ္ဂရာရေကန် ကမ်းနား၌ များမြတ်သော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် လည်းကောင်း၊ ကန္ဒရကပရိဗိုဇ်သည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ကန္ဒရကပရိဗိုဇ် သည်ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ကန္ဒရကပရိဗိုဇ်သည် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကိုပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေသော ရဟန်း အပေါင်းကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား-

"အသျှင်ဂေါတမ အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်စဖူး ဖြစ်ပေစွ၊ အသျှင် ဂေါတမသည် ရဟန်း အပေါင်းကို အလွန်လျှင် ကောင်းစွာ သွန်သင် ထားပေ၏။ ယခုအခါ အသျှင်ဂေါတမသည် ရဟန်း အပေါင်းကို သွန်သင်ထား သကဲ့သို့ပင် အတိတ်ကာလ၌ ပွင့်တော် မူသော ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ဘုရားသျှင်တို့သည် လည်း ဤအတိုင်း သာလျှင် ရဟန်း အပေါင်းကို ကောင်းစွာ သွန်သင်တော် မူခဲ့ကြ ကုန်ပြီ။ အသျှင်ဂေါတမ ယခုအခါ အသျှင် ဂေါတမသည် ရဟန်း အပေါင်းကို သွန်သင်ထား သကဲ့သို့ အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော် မူကြမည့် ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ဘုရားသျှင်တို့သည်လည်း ဤအတိုင်းသာလျှင် ရဟန်းအပေါင်းကို ကောင်းစွာ သွန်သင်တော် မူကြပေကုန် လတ္တံ့" ဟု လျှောက်၏။

၂။ ကန္ဒရက ဤစကားသည် မှန်၏၊ ကန္ဒရက ဤစကားသည် မှန်၏၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို သွန်သင်ထား သကဲ့သို့ပင် အတိတ်ကာလ၌ ပွင့်တော် မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ဘုရားသျှင်တို့သည်လည်း ဤအတိုင်း သာလျှင် ရဟန်း အပေါင်းကို ကောင်းစွာ သွန်သင်တော်မူ ကြကုန်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို သွန်သင်ထား သကဲ့သို့ပင် အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော် မူကြမည့် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ဘုရားသျှင်တို့သည်လည်း ဤအတိုင်း သာလျှင် ရဟန်း အပေါင်းကို သွန်သင်တော် မူကြပေကုန် လတ္တံ့။

ကန္ဒရက ဤရဟန်း အပေါင်း၌ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော မဂ်အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ထုပ်ကို ချထားပြီးသော (အရဟတ္တဖိုလ် ဟူသော) ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရပြီးသော ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ခန်း ပြီးသော ကောင်းစွာသိ၍ လွတ်မြောက် ပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသော ရဟန်းတို့လည်း ရှိကြ ကုန်၏၊ ကန္ဒရက ဤရဟန်း အပေါင်း၌ မြဲသော သီလ မြဲသော အသက်မွေးမှု ရှိကြသော ရင့်ကျက်သော ပညာ ရင့်ကျက်သော အသက် မွေးမှု ရှိကြသော ကျင့်ဆဲ 'သေက္ခ'

ဖြစ်သော ရဟန်းတို့လည်း ရှိကြ ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့၌ ကောင်းစွာ တည်နေသော စိတ် ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်ကြ ကုန်၏။

အဘယ် လေးပါးတို့နည်းဟူမူ- ကန္ဒရက ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်၌ စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ဆင်ထိန်းသား ဖြစ်သော ပေဿသည် မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်စဖူး ဖြစ်ပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ (သန္တာန်၌) ကိလေသာ စင်ကြယ်ရန်၊ စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ရန်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတို့ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ အရိယမဂ်ကို ရရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ဤသတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို အလွန်လျှင် ကောင်းစွာ ပညတ် ထားတော် မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အဝတ်ဖြူဝတ်သည့် လူဖြစ်သော တပည့်တော်တို့ပင် သော်မှလည်း ရံခါ ရံခါ ဤသတိ ပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးတို့၌ ကောင်းစွာ တည်နေသော စိတ် ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်ကြပါ ကုန်အံ့။

အသျှင်ဘုရား ဤလောက၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေကြပါ ကုန်အံ့။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍နေကြပါ ကုန်အံ့။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်၌ စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ နေကြပါ ကုန်အံ့။

ပြင်းစွာ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ သမ္ပဇဉ်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိ ရှိသည် ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ နေကြပါကုန်အံ့။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်စဖူး ဖြစ်ပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ လူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိလေသာ အစွဲအလမ်း၊ လူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိလေသာ အရှုပ် အထွေး၊ လူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော စဉ်းလဲခြင်းသည် ရှိနေသည် ဖြစ်ပါလျက် (ထို)သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွါးရှိ မရှိကို အလွန်လျှင် သိတော် မူနိုင်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား လူတို့သည် ရှုပ်ထွေ လှပါ

၏၊ အသျှင်ဘုရား တိရစ္ဆာန်တို့သည် ပေါ်လွင် လှပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆင်ရိုင်းကို သင်ကြား ဆုံးမ နိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏၊ ဆင်ရိုင်းသည် စမ္ပာမြို့သို့ အသွားအပြန် ပြုလုပ်ရသည့် အချိန် အတွင်း၌ အလုံးစုံသော ထိုစဉ်းလဲ ကောက်ကျစ်မှုတို့ကို ထင်ရှားစွာ ပြုလုပ် ပြသပါ လတ္တံ့။ အသျှင်ဘုရား လူတို့သည်ကား အကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးကျွန် အစေခံ အလုပ်သမားတို့သည်ပင် ကိုယ်ဖြင့် တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြုတတ် ကြပါ၏၊ နှုတ်ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောတတ် ကြပါကုန်၏၊ လူတို့၏ စိတ်ကား တစ်မျိုး တစ်ဖုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်စဖူး ဖြစ်ပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ လူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိလေသာ အစွဲအလမ်း, လူတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိလေသာ အရှုပ် အထွေး, လူ့တို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော စဉ်းလဲခြင်းသည် ရှိနေသည် ဖြစ်ပါလျက် (ထို)သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွါးရှိ မရှိကို သိတော်မူ နိုင်ပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား လူတို့သည် ရှုပ်ထွေ လှပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တိရစ္ဆာန်တို့သည် ပေါ်လွင် လှပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

၄။ ပေဿ ဤစကားသည် (သင်ပြောတိုင်း) မှန်ပေ၏၊ ပေဿ ဤစကားသည် (သင်ပြောတိုင်း) မှန်ပေ၏၊ ပေဿ လူတို့သည် ရှုပ်ထွေလှ၏၊ ပေဿ တိရစ္ဆာန်တို့သည် ပေါ်လွင် လှ၏။ ပေဿ လောက၌ ဤပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ အဘယ် လေးမျိုးတို့နည်းဟူမူ-

ပေဿ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

ပေဿ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

ပေဿ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌လည်း အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

ပေဿ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်။ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်, သူတစ်ပါးကို လည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ပေဿ ဤပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့တွင် အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေဘိ သနည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူဖြစ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကို မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊

သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာလျှင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သာလျှင် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေ နိုင်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

၅။ ပေဿ ဤပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် သင့်စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည် ချမ်းသာကို အလိုရှိ၍ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲ စေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း ချမ်းသာကို အလိုရှိ၍ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော, သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း ချမ်းသာကို အလိုရှိ၍ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲ စေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင် ရ၏။ ထိုသူသည် ချမ်းသာကို လိုလား၍ ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း ပူပန်စေသူ မဟုတ် ဆင်းရဲစေသူ မဟုတ်ပါ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား

ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသော ကိစ္စ များသော ပြုဖွယ် ရှိပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပေဿ ယခုအခါ၌ သွားရန် အချိန်ကို သင် သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်၏)ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ ထိုအခါ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော မူအပ်သော စကားကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါ သွားလေ၏။

၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်ထိန်း၏သားပေဿ ဖဲခွါသွား၍ မကြာမီပင်လျှင် ရဟန်းတို့ကို-

"ရဟန်းတို့ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် ပညာရှိ ပေ၏၊ ကြီးမြတ်သော ပညာရှိ ပေ၏၊ ရဟန်းတို့ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့ကို အကျယ် ဝေဖန်၍ ဟောပြီးသည့်တိုင်အောင် တစ်ခဏမျှ ထိုင်နေခဲ့ပါလျှင် များစွာသော အကျိုးစီးပွါးကို ရလေရာ၏၊ ရဟန်းတို့ ဆင်ထိန်း၏သား ပေဿသည် ဤမျှဖြင့်လည်း များစွာသော အကျိုးစီးပွါးကို ရပေပြီ" ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ဘုန်းကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူရန် အခါတန်ပါပြီ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူရန် အခါတန်ပါပြီ၊ ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန် ဟောကြားတော် မူမည့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာ ကြရသည် ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ဆောင်ရွက် မှတ်သားကြရပါကုန် လတ္တံ့ ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် နာကြား ကြကုန်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း ကြကုန်လော့၊ (ငါဘုရား) ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းလှပါပြီ အသျှင်ဘုရား" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၇။ ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေ၏၊ လူ့အကျင့်ကို စွန့်၍ (ရပ်လျက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ခြင်း စသည်ကို) ကျင့်၏၊ လက်ဖြင့် (မစင်ကို) သုတ်၏၊ အသျှင် လာလော့ ဟု ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ အသျှင် ရပ်လော့ ဟု ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ ရှေးရှု ဆောင်လာသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ရည်စူး၍ ပြုသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကို မခံ၊ အိုးဝမှ ခူးလှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ တောင်းဝမှ ခူးလှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ တံခါးခုံ ခြား၍ လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ တုတ်ခြား၍ လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ကျည်ပွေ့ခြား၍ လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ နှစ်ယောက်စားစဉ် လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ နို့တိုက်ဆဲ မိန်းမလှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ယောကျ်ားနှင့် နှီးနှောနေသော မိန်းမ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ ဆော်ဩ၍ လှူသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ခွေးမျှော်ရာ ဆွမ်းကို မခံ၊ ယင်အုံရာ ဆွမ်းကို မခံ၊ ငါးမစား၊ အမဲမစား၊ သေမသောက်၊ အရက် မသောက်၊ ဖွဲ၌ မြုပ်သော ဆေးရည် မသောက်၊ တစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ တစ်လုတ်သာ စား၏၊ နှစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ နှစ်လုတ်သာ စား၏။ပ။ ခုနစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ ခုနစ်လုတ်သာ စား၏၊ ခွက်ငယ် တစ်ခုဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲ၏၊ ခွက်ငယ် နှစ်ခုဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲ၏။ပ။ ခွက်ငယ် ခုနစ်ခု ဖြင့်လည်း ရာင့်ရဲ၏၊ တစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏၊ နှစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏။ပ။ ခုနစ်ရက်ခြား လည်း အစာစား၏၊ ဤနည်းဖြင့် ဤသို့ သဘောရှိသော လဝက် တစ်ကြိမ် အစာစားခြင်း အကျင့်ကို ကျင့်နေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟင်းရွက်စိမ်းကို သော်လည်း စား၏၊ ဆန်စိမ်းကို သော်လည်း စား၏၊ မြက်သီးဆန် ကို သော်လည်း စား၏၊ သားရေပေတက်ကို သော်လည်း စား၏၊ မှော်ကို သော်လည်း စား၏၊ ဆန်ကွဲကို သော်လည်း စား၏၊ ထမင်းချိုးကို သော်လည်း စား၏၊ နှမ်းမှုန့်ညက်ကို သော်လည်း စား၏၊ မြက်ကို သော်လည်း စား၏၊ နွားချေးကို သော်လည်း စား၏၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီးလျှင် အစာရှိသည် ဖြစ်၍ ကြွေကျသော သစ်သီးကို စားလေ့ရှိ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပိုက်ဆံ လျှော် အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပိုက်ဆံ လျှော်ဖြင့် ရောနှော ရက်သော အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ လူသေကောင် အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပံ့သကူ အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်ခေါက် အဝတ် တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်နက်ရေကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်နက် ရေမျှင် အဝတ်ကို သော် လည်း ဆောင်၏၊ သမန်းမြက အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ လျှော်တေ အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပျဉ်ချပ် အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ဆံခြည် ကမ္ဗလာကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သားမြီး ကမ္ဗလာကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ခင်ပုပ်ငှက် တောင်အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို သော်လည်း နုတ်၏၊ ဆံမုတ်ဆိတ် နုတ်ခြင်း အမှုကို သော်လည်း ပြုနေ၏၊ နေရာကို

ပယ်၍ မတ်မတ်ရပ်၍ သော်လည်း နေ၏၊ ဆောင့်ကြောင့် သော်လည်း ထိုင်၏၊ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ခြင်း အမှုကို သော်လည်း ပြုနေ၏၊ ဆူးအခင်းပေါ်၌ သော်လည်း နေ၏၊ ဆူးအခင်း ပေါ်၌ အိပ်၏၊ ညနေချမ်းလျှင် သုံးကြိမ်မြောက် ရေသို့ သက်ဆင်းခြင်း အမှုကို သော်လည်း ပြုနေ၏။ ဤဆို အပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် ဤသို့ သဘောရှိသော များစွာသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပူပန်စေမှု အဖန်ဖန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၈။ ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိုးသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ဝက်သတ်သမား ဖြစ်၏၊ ငှက်သတ်သမား ဖြစ်၏၊ သားသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်၏၊ တံငါသည် ဖြစ်၏၊ သူခိုး ဖြစ်၏၊ သူခိုးသတ်သမား ဖြစ်၏၊ နွားသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ထောင်ပိုင် အာဏာမှူး အာဏာသား ဖြစ်၏၊ ထိုမှတစ်ပါး ကြမ်းကြုတ်သော အမှုတို့ကို ပြုလုပ်သူ အားလုံးတို့ ပေတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော သူတစ်ပါးတို့ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၉။ ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေမြေကို အစိုးရ၍ ထိပ်ထက်၌ အဘိသိက် သွန်းလောင်းအပ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်သော်လည်း ဖြစ်၏၊ များစွာသော ဥစ္စာ နှစ်ရှိသော ဗြာဟ္မဏမျိုး (ပုဏ္ဏားမျိုး) သော်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မြို့၏ အရှေ့မျက်နှာ အရပ်၌ ယဇ် ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ပြီး လျှင် ခွါနှင့်တကွသော သစ်နက်ရေကို ဝတ်ရုံပြီးနောက် ထောပတ်ဆီတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို သုတ်လိမ်း၍ သားကောင်ဦးချိုဖြင့် ကျောက်ကုန်းကို အယားဖျောက်လျက် မိဖုရားကြီး ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးတို့နှင့်အတူ ယဇ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်သို့ ဝင်၏။ ထိုမင်းသည် ထိုယဇ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်၌ နွားချေးစိုဖြင့် လိမ်းကျံထားသည့် အခင်း မရှိသော မြေ၌ အိပ်၏။ အဆင်း အရောင်အားဖြင့် အမိနှင့် တူသော သားငယ် ရှိသော တစ်ကောင်သော နွားမ၏ နို့တစ်တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မင်းသည် မျှတ၏၊ ဒုတိယနို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မိဖုရားကြီးသည် မျှတ၏။ တတိယ နို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးသည် မျှတ၏။ စတုတ္ထ နို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မီးပူဇော်၏။ ကြွင်းကျန်သော နို့ရည်ဖြင့် နွားငယ်သည် မျှတရ၏။ ထိုမင်းသည် ဤသို့ မိန့်ဆို၏- "ယဇ် ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော နွားလားတို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော နွားပေါက်တို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော နွားမတမ်းတို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော ဆိတ်တို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော သိုးတို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော မြင်းတို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော သစ်ပင်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်ကြ ကုန်လော့၊ အကာအရံ ပြုခြင်း ယဇ်မြေပြင်၌ ခင်းခြင်း အလို့ငှါ ဤမျှသော မြေဇာမြက်တို့ကို ရိတ်ကြ ကုန်လော့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုမင်း၏ ကျေးကျွန် အစေခံ အလုပ်သမားတို့သည်လည်း အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘေးဖြင့်လည်းကောင်း အခြိမ်းအခြောက် ခံကြရကုန်သည် ဖြစ်၍ မျက်ရည် ပြည့်သော မျက်နှာဖြင့် ငိုကြွေးကုန်လျက် အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြုလုပ်ကြရ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၁၀။ ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သည် သာမက သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားမထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်သော မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်, သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သောသူ ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သောကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော၊ လောကကို သိတော် မူသော၊ ဆုံးမထိုက်သော သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော် မူသော၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော၊ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် သိ၍ သူတစ်ပါးကို သိစေတော် မူသော၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့် တကွသော မာရ်နတ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဤသြကာသ လောကကို လည်းကောင်း သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤသတ္တလောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော် မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို သူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်သားသည် လည်းကောင်း အခြားဇာတ်တစ်မျိုးမျိုး၌ ဖြစ်သော သူသည် လည်းကောင်း ကြားနာရ၏၊ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်မှုကို ရ၏၊ ထိုသူသည် ထိုယုံကြည်မှုကို ရသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၏၊ (ကိလေသာ) မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်သည် လွင်ပြင်နှင့် တူ၏၊ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူစွာ ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (ဆင်ခြင်၏)။

ထိုသူသည် နောင်အခါ နည်းသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ နည်းသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

၁၁။ ထိုသူသည် ဤသို့ ရဟန်း ပြုပြီးသည် ရှိသော် ရဟန်းတို့၏ (ရဟန်း အကျင့်, ရဟန်း အသက်ဟူသော) သိက္ခာ, သာဇီဝသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်၏၊ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တုတ်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏၊ လက်နက်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏၊ ရှက်ခြင်း ရှိ၏၊ သနားတတ်၏၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို လိုလားလျက် နေ၏။

မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ပေးသည်ကိုသာ ယူ၏၊ ပေးသည်ကိုသာ အလိုရှိ၏၊ မခိုးမဝှက် စင်ကြယ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေ၏။

မမြတ်သော အကျင့်ကို ပယ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့မရှိ၊ ရွာသူတို့၏ အလေ့ ဖြစ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်၏။

မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အမှန်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ မှန်သော စကားချင်း ဆက်စပ်စေ၏၊ တည်သော စကားရှိ၏၊ ယုံကြည် ထိုက်သော စကားရှိ၏၊ လောကကို လှည့်စား တတ်သူ မဟုတ်။

ကုန်းစကားကို ပယ်၍ ကုန်းစကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဤသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ (ထိုသူတို့နှင့်) ဤသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှါ ထိုသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ထိုသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ဤသူတို့နှင့် ထိုသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဤသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ဤသို့ ကွဲပြား သူတို့ကိုလည်း စေ့စပ်တတ်၏၊ ညီညွတ်သူတို့ကိုလည်း အားပေး တတ်၏၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်၏၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ ပျော်ပိုက်၏၊ ညီညွတ်ခြင်းကို နှစ်သက်၏၊ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုသော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။

ကြမ်းသော စကားကို ပယ်၍ ကြမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အကြင် စကားသည် အပြစ်ကင်း၏၊ နားချမ်းသာ၏၊ နှစ်လိုဖွယ် ရှိ၏၊ နှလုံးသို့ သက်၏၊ ယဉ်ကျေး၏၊ လူအများ နှစ်သက်၏၊ လူအများ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော စကားကိုသာ ဆို၏။

ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပယ်၍ ပြိန်ဖျင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ (သင့်သော) အခါ၌သာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ဟုတ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ တရားနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ အဆုံးအမနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ ရှိ၏၊ (သင့်သော) အခါအကြောင်းနှင့် တကွသော အပိုင်းအခြား ရှိသော အစီးအပွါးနှင့် စပ်သော မှတ်သား လောက်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မျိုးစေ့ အပေါင်း အပင် အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆွမ်းတစ်နပ်သာ စားလေ့ ရှိ၏၊ ညစာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ နေလွဲစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း (သူတော်ကောင်း တရား၏) ဆူးငြောင့်ဖြစ်သော ပွဲကြည့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ပန်းပန်ခြင်း နံ့သာခြယ်ခြင်း နံ့သာပျောင်း လိမ်းခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မြင့်သော နေရာ မြတ်သော နေရာမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ရွှေငွေကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကောက်စိမ်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အသားစိမ်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မိန်းမအို မိန်းမပျိုကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ားကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆိတ်နှင့် သိုးကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကြက် ဝက်ကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆင် နွား မြင်း မြည်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ လယ်နှင့် ယာကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တမန် အမှုအစေအပါး အမှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဝယ်မှု ရောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ချိန်စဉ်းလဲ အသပြာ စဉ်းလဲ ခြင်တွယ် တိုင်းတာ စဉ်းလဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တံစိုး ယူခြင်း လှည့်ဖြားခြင်း အတုပြုခြင်းတည်း ဟူသော ကောက်ကျစ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဖြတ်ခြင်း သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း (ခရီးသွားတို့ကို) လုယက်ခြင်း (ရွာ နိဂုံးတို့ကို) ဖျက်ဆီးခြင်း ဓားပြတိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေနိုင်ရုံသော သင်္ကန်းဖြင့် ဝမ်းကို မျှတစေ နိုင်ရုံသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။ ထိုရဟန်းသည် သွားလေရာရာသို့ (ကိုယ်နှင့်အတူ ပါမြဲ ပရိက္ခရာမျှသာ ရှိသဖြင့်) တပါတည်း ယူပြီး ဖြစ်၍ သာလျှင် သွား၏။ ဥပမာသော်ကား အတောင်ရှိသော ငှက်သည် ပျံလေရာ ရာသို့ မိမိ အတောင်သာ ဝန်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပျံသကဲ့သို့ ဤအတူ ရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတ စေနိုင် ရုံသော သင်္ကန်းဖြင့် ဝမ်းကို မျှတ စေနိုင်ရုံသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။ ထိုရဟန်းသည် သွားလေရာရာသို့ (ကိုယ်နှင့်အတူ ပါမြဲ ပရိက္ခရာ မျှသာရှိသဖြင့်) တပါတည်း ယူပြီး ဖြစ်၍ သာလျှင် သွား၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ အပြစ် မရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

၁၂။ ထိုရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ'ကို မြင်သော် (မိန်းမ ယောကျ်ားစသော) သဏ္ဍာန်နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (လက်ခြေစသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန်ရယ်ဟန် စသော အမူအရာ) အမှတ်လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ အကယ်၍ စက္ခုန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း (စက္ခုန္ဒြေကို မစောင့်စည်းခြင်း

ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် မက်မောခြင်း ‘အဘိဇ္ဈာ’ နှလုံးမသာခြင်း ‘ဒေါမနဿ’ ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်းသူကို လိုက်၍ နှိပ်စက် ကုန်ရာ၏၊ (ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည်) ထိုစက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ စက္ခုန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်၏၊ စက္ခုန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ နားဖြင့် အသံ ‘သဒ္ဒါရုံ’ ကို ကြားသော်။ပ။ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ ‘ဂန္ဓာရုံ’ ကို နမ်းသော်။ပ။ လျှာဖြင့် အရသာ ‘ရသာရုံ’ ကို လျက်သော်။ပ။ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့ ‘ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ’ကို တွေ့ထိသော်။ပ။

စိတ်ဖြင့် သဘော ‘ဓမ္မာရုံ’ကို သိသော် (မိန်းမ ယောကျ်ားစသော) သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (လက် ခြေစသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန်ရယ်ဟန် စသော အမူအရာ) အမှတ် လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ အကယ်၍ မနိန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း (မနိန္ဒြေကို မစောင်စည်းခြင်း ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် မက်မောခြင်း ‘အဘိဇ္ဈာ’ နှလုံး မသာခြင်း ‘ဒေါမနဿ’ ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့် စည်းသူကို လိုက်၍ နှိပ်စက် ကုန်ရာ၏၊ (ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည်) ထိုမနိန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ မနိန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်၏၊ မနိန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထို(ရဟန်း)သည် ဤမြတ်သော ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ မိမိသန္တာန်၌ ကိလေသာနှင့် မရောသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တက်ရာ နောက်သို့ ဆုတ်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ ရှိ၏၊ တူရူ ကြည့်ရာ တစောင်း ကြည့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ ကွေးရာ ဆန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ ဒုကုဋ် သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ စားရာ သောက်ရာ ခဲရာ လျက်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ ရှိ၏၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ ရှိ၏၊ သွားရာ ရပ်ရာ ထိုင်ရာ အိပ်ရာ နိုးရာ ပြောရာ ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ ရှိ၏။

၁၃။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော သီလအစုနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဤမြတ်သော ရောင့်ရဲခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဤမြတ်သော ဣန္ဒြေ စောင့်စည်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဤမြတ်သော သတိ သမ္ပဇဉ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်္ချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံဟူသော ဆိတ်ငြိမ်သော အိပ်ရာနေရာကိုမှီဝဲ၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ခဲ့၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် (ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်း ဟူသော) လောက၌ မက်မောခြင်း ‘အဘိဇ္ဈာ’ ကို ပယ်၍ မက်မောခြင်း ‘အဘိဇ္ဈာ’မှ ကင်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏၊ မက်မောခြင်း ‘အဘိဇ္ဈာ’ မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျက်စီး စေလိုသော ဒေါသကို ပယ်၍ မပျက်စီး စေလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို လိုလားလျက် နေ၏၊ ပျက်စီး စေလိုသော ပြစ်မှားမှုမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏၊ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ‘ထိနမိဒ္ဓ’ ကို ပယ်၍ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ‘ထိနမိဒ္ဓ’ မှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ အလင်းရောင်ကို မှတ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ‘ထိနမိဒ္ဓ’ မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျံ့လွင့်ခြင်း ‘ဥဒ္ဓစ္စ’ နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း ‘ကုက္ကုစ္စ’ကို ပယ်၍ အတွင်း သန္တာန်၌ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း ‘ဥဒ္ဓစ္စ’ နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း ‘ကုက္ကုစ္စ’ မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ယုံမှားခြင်း ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ ကို ပယ်၍ ယုံမှားခြင်း ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ ကို လွန်မြောက်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ် တရားတို့၌ သို့လော သို့လော မရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ ယုံမှားခြင်း ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

ထိုရဟန်းသည် စိတ်ညစ်ညူးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော၊ ပညာ၏ အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ် ကုန်သော နီဝရဏ တရား ငါးပါးတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း ‘ဝိတက်’ နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ သုံးသပ်

ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ'နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ (နီဝရဏ) ကင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော၊ စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'ကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်သော၊ ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ဆင်ခြင်ခြင်း 'သမ္ပဇဉ်' နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှုလျက် နေ၏၊ ချမ်းသာခြင်း 'သုခ'ကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၏၊ အကြင် တတိယစျာန်ကြောင့် ထိုသူ့ကို "လျစ်လျူရှုသူ သတိရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ ရှိသူ" ဟု အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြောကြား ကုန်၏၊ ထိုတတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးဦးကပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်း နှလုံး မသာခြင်းတို့၏ ချုပ်နှင့်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရှိသော လျစ်လျူရှုမှု 'ဥပေက္ခာ' ကြောင့် ဖြစ်သည့် သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း ရှိသော စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

၁၄။ ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို (ရဟန်း)သည် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်သော 'ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့ နိုင်၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။

တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ နှစ်ဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ သုံးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ လေးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ ငါးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ တစ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ တစ်ထောင်ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ တစ်သိန်းကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ် ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း "ဤမည်သော ဘဝ၌ ငါသည် ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာ ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ ထိုငါသည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာ ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစား ခဲ့၏၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ ထိုငါသည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏" ဟု ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် အမည် အနွယ်နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၏။

၁၅။ ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ခြင်းကို သိသော 'စုတူပပါတ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို (ရဟန်း) သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ် မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ကာယဒုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီဒုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'မနောဒုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲ ကုန်၏၊ မှားသော အယူ ရှိကုန်၏၊ မှားသော အယူဖြင့် ပြုသော ကံရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသဖြင့် လားရာ ဖရိုဖရဲ ကျရောက်ရာ ငရဲ၌ ဖြစ်ပေါ် ကုန်၏။ အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ကာယသုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီသုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'မနောသုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲခြင်းမှ ကင်းကုန်၏၊ မှန်သော အယူ ရှိကုန်၏၊ မှန်သော အယူဖြင့် ပြုသော ကံရှိကုန်၏၊ ထို (သတ္တဝါ) တို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ လူ့ပြည် နတ်ပြည် သုဂတိ၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ ဟု ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

၁၆။ ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်းကင်း လတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်စေသော 'အာသဝက္ခယ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို(ရဟန်း) သည် ဤကား ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း 'ဒုက္ခသမုဒယ' ဟု ဟုတ်မှန် သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန် 'ဒုက္ခ နိရောဓ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ကျင့်စဉ် 'ဒုက္ခ နိရောဓ ဂါမိနီ ပဋိပဒါ' ဟု ဟုတ်မှန် သော အတိုင်း သိ၏။ ဤသည်တို့ကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ' တို့ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ' တို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း 'အာသဝသမုဒယ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ'တို့ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန် 'အာသဝနိရောဓ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား အာသဝတို့ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ကျင့်စဉ် 'အာသဝနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤသို့ သိသော် ဤသို့ မြင်သော် ထို(ရဟန်း)၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် "လွတ်မြောက်လေပြီ" ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။

ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးတို့အား မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါးတို့အား ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်, သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသူ ဟူ၍ ဆိုရ၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ကြ ကုန်၏။

**ရှေးဦးစွာသော ကန္ဒရကသုတ် ပြီး၏။**

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

### ၂ - အဋ္ဌကနာဂရသုတ်

၁၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဝေသာလီပြည် ဗေလုဝရွာငယ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် ပါဋလိပုတ်ပြည်သို့ တစ်စုံ တစ်ခုသော ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် ကုက္ကုဋာရုံကျောင်း ရဟန်း တစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် ထိုရဟန်းကို ရှိခိုး၍ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလျက် ထိုရဟန်းအား- "အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာသည် ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါ သနည်း၊ တပည့်တော်တို့သည် ထိုအသျှင်အာနန္ဒာကို ဖူးမြော် လိုပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။ သူကြွယ် ဤအသျှင်အာနန္ဒာသည် ဝေသာလီပြည် ဗေလုဝရွာငယ်၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူပေ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် ဝေသာလီပြည် ဗေလုဝရွာငယ် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး လျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၁၈။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား- "အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားထားတော် မူသော (ဤသို့ သဘောရှိသော) တရားတစ်ခုသည် ရှိပါသလော၊ ယင်းတရား၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာအား ထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော ရဟန်းအား မလွတ်မြောက် သေးသော စိတ်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရ၏၊ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါတို့သည်မူလည်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ မရောက်ရ သေးသော အတုမဲ့သော ယောဂ၏ ကုန်ရာသို့လည်း ရောက်နိုင်၏၊ (ဤသို့ သဘောရှိသော တရား တစ်ခုသည် ရှိပါသလော") ဟု လျှောက်၏။

သူကြွယ် သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော၊ (အလုံးစုံသော တရား တို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြား ထားတော် မူသော (ဤသို့ သဘောရှိသော) တရားတစ်ခုသည် ရှိပေ၏၊ ယင်းတရား၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ် အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော ရဟန်းအား မလွတ်မြောက်သေးသော စိတ်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရ၏၊ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါတို့သည်မူလည်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ မရောက်ရ သေးသော အတုမဲ့သော ယောဂ၏ ကုန်ရာသို့လည်း ရောက်နိုင်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော တရား တစ်ခုသည် ရှိပေ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံ သော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြား ထားတော် မူသော တရားတစ်ခုသည် အဘယ်ပါနည်း၊ ယင်းတရား၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ် အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော ရဟန်းအား မလွတ်မြောက် သေးသော စိတ်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရ၏၊ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါ တို့သည်မူလည်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ မရောက်ရ သေးသော အတုမဲ့သော ယောဂ၏ ကုန်ရာသို့လည်း ရောက်နိုင်၏၊ (ဤသို့ သဘောရှိသော တရားတစ်ခု ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု လျှောက်၏)။

၁၉။ သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ဤပဌမစျာန်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရားဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်သော တရားအားလုံးသည် အမြဲမရှိ၊ ချုပ်ပျောက်ခြင်း သဘော ရှိ၏" ဟု သိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက် အာသဝေါ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အကယ်၍ အာသဝေါ ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်သေးသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုတရား၌ တပ်မက်ခြင်းဖြင့် ထိုတရား၌ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် အောက်(ကာမ)ဘုံ၌ (ပဋိသန္ဓေ) နေခြင်း အဖို့ ရှိကုန်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် (ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌) ဥပပါတ် (ပဋိသန္ဓေ) နေသူ ဖြစ်၏၊ ထို(ဗြဟ္မာ့) ဘုံ၌သာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရ၏၊ ထို (ဗြဟ္မာ့) ဘုံမှ ပြန်လည် တတ်သော သဘောမရှိ။

သူကြွယ် ဤတရားသည်လည်း သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားထားတော်မူသော တရားတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏၊ ယင်းတရား၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ် အပ်သောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍နေသော ရဟန်းအား မလွတ်မြောက် သေးသော စိတ်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရ၏၊ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါ တို့သည်မူလည်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ မရောက်ရသေးသော အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ (၁)

၂၀။ သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော။ပ။ ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤဒုတိယစျာန်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရား ဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ)သို့လည်း ရောက်နိုင်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ (၂)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်း ကြောင့်။ပ။ တတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤတတိယစျာန်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရား ဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ (၃)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤစတုတ္ထစျာန်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရား ဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ (၄)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ချမ်းသာစေလိုခြင်း မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို။ သုံးခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို။ လေးခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ဤနည်းဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် မျက်နှာတို့၌ ရှိသော သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိနှင့် အတူပြု၍ သတ္တဝါအားလုံး ပါဝင်သော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြင့်မြတ်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသော ရန်မရှိသော ငြိုငြင်ခြင်း မရှိသော မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "မေတ္တာ ဟူသော ဤလွတ်မြောက်သော စိတ်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရားဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော တရား အားလုံးသည် အမြဲမရှိ၊ ချုပ်ပျောက်ခြင်း

သဘောရှိ၏" ဟု သိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက်။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ (၅)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် သနားခြင်း 'ကရုဏာ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'မုဒိတာ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို။ သုံးခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို။ လေးခုမြောက် အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ဤနည်းဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ် မျက်နှာကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် မျက်နှာတို့၌ ရှိသော သတ္တဝါ အားလုံးကို မိမိနှင့် အတူပြု၍ သတ္တဝါအားလုံး ပါဝင်သော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြင့်မြတ်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသော ရန်မရှိသော ငြိုငြင်ခြင်း မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ' နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ဥပေက္ခာ ဟူသော ဤလွတ်မြောက်သော စိတ်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရား ဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော တရား အားလုံးသည် အမြဲမရှိ ချုပ်ပျောက်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု သိ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက်။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ (၆-၇-၈)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ရူပသညာတို့ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ ပဋိဃသညာတို့ လုံးဝ ချုပ်သည့်ပြင် နာနတ္တသညာတို့ကို လုံးဝ နှလုံး မသွင်းမူ၍ "ကောင်းကင်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) အာကာသာနဉ္စာယတနသမာပတ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ဤအာကာသာ နဉ္စာယတနသမာပတ်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရားဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော တရား အားလုံးသည် အမြဲမရှိ ချုပ်ပျောက်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု သိ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက်။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့ ရောက်နိုင်၏။ (၉)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် အာကာသာနဉ္စာယတနစျာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ "ဝိညာဉ်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု နှလုံး သွင်းလျက် ဝိညာဏဉ္စာယတနသမာပတ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ဤဝိညာဏဉ္စာယတန သမာပတ်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရား ဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော တရား အားလုံးသည် အမြဲမရှိ ချုပ်ပျောက်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု သိ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက်။ပ။ အတုမဲ့ ယောဂ ကုန်ရာသို့ ရောက်နိုင်၏။ (၁၀)

သူကြွယ် နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ "တစ်စုံ တစ်ခုမျှ မရှိ" ဟု (နှလုံး သွင်းလျက်) အာကိဉ္စညာယတနသမာပတ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ဤအာကိဉ္စညာယတန သမာပတ်သည်လည်း အပြုပြင်ခံ တရားဖြစ်၏၊ စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ယင်းအပြုပြင်ခံ တရား, စေ့ဆော် အားထုတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော တရား အားလုံးသည် အမြဲ မရှိ ချုပ်ပျောက်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု သိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုတရား၌ တည်လျက် အာသဝေါ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အကယ်၍ အာသဝေါ ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်သေးသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုတရား၌ တပ်မက်ခြင်းဖြင့်, ထိုတရား၌ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် အောက် (ကာမဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း) အဖို့ ရှိကုန်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် (ဗြဟ္မာ့)ဘုံ၌ ဥပပါတ် (ပဋိသန္ဓေ) နေသူ ဖြစ်၏၊ ထို(ဗြဟ္မာ့) ဘုံ၌သာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရ၏၊ ထို (ဗြဟ္မာ့) ဘုံမှ ပြန်လည် တတ်သော သဘောမရှိ။

သူကြွယ် ဤတရားသည်လည်း သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြား

တော်မူသော တရားတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏၊ ယင်းတရား၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍နေသော ရဟန်းအား မလွတ်မြောက် သေးသော စိတ်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရ၏၊ မကုန်ခန်း သေးသော အာသဝေါတို့သည်မူလည်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ မရောက်ရ သေးသော အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ (ဘေးကင်းရာ) သို့လည်း ရောက်နိုင်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ (၁၁)

၂၁။ ဤသို့ မိန့်ဆိုတော် မူသော် အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား- “အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ တစ်ခုသော ရွှေအိုး၏ မျက်နှာဝကို ရှာသော ယောက်ျားသည် တစ်ကြိမ်တည်း သာလျှင် တစ်ဆယ့် တစ်လုံးသော ရွှေအိုးတို့၏ မျက်နှာဝတို့ကို ရရာ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော အမြိုက် နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ရှာပါလျက် တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် သာလျှင် တစ်ဆယ့် တစ်ခုသော အမြိုက် နိဗ္ဗာန်တံခါးတို့ကို ပွါးများရန် ရရှိပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား ယောက်ျား တစ်ယောက်အား တံခါး တစ်ဆယ့် တစ်ပေါက် ရှိသော အိမ်သည် ရှိရာ၏၊ ထိုယောက်ျားသည် ထိုအိမ်ကို မီးလောင်သည် ရှိသော် တစ်ပေါက် ပေါက်သော တံခါးဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် တပည့်တော်သည် ဤအမြိုက် နိဗ္ဗာန်တံခါး တစ်ဆယ့် တစ်ပေါက်တို့တွင် တစ်ပေါက် ပေါက်သော အမြိုက် နိဗ္ဗာန် တံခါးဖြင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ လတ္တံ့။

အသျှင်ဘုရား သာသနာတော် မှတစ်ပါး အခြား အယူဝါဒ ရှိကြကုန်သော ဤတိတ္ထိ တို့သည်ပင် (ဆရာ့အတွက်) ဆရာစား ဥစ္စာကို ရှာမှီးကြတုံ သေး၏၊ တပည့်တော်သည် အသျှင်မြတ် အာနန္ဒာအား ပူဇော်မှုကို အဘယ်ကြောင့် မပြုဘဲ ရှိပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် အဋ္ဌကမြို့သား ဒသမသူကြွယ်သည် ပါဋ္ဌလိပုတ်ပြည်နှင့် ဝေသာလီပြည်နေ ရဟန်း သံဃာကို စည်းဝေး စေ၍ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏၊ ရဟန်းတစ်ပါး တစ်ပါးကိုလည်း တစ်စုံစီ တစ်စုံစီသော သက်န်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်း (လှူဒါန်း) ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာကို သုံးထည်သော သက်န်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်း (လှူဒါန်း) ၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာအတွက် ငါးရာတန် ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေသတည်း။

**နှစ်ခုမြောက် အဋ္ဌကနာဂရသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

### ၃ - သေခသုတ်

၂၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသာတို့မှာ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသုံးဆောင် ရဖူးသေးသော ဆောက်လုပ်ပြီးစ မင်းကွန်းသစ်သည် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား-

"အသျှင်ဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့မှာ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မသုံးဆောင်ရ ဖူးသေးသော ဆောက်လုပ်ပြီးစ မင်းကွန်းသစ်သည် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမင်းကွန်းကို ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော် မူပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော မူပြီးသည့် နောက်မှ ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင် မင်းသားတို့ သုံးဆောင်ကြပါကုန် လတ္တံ့၊ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား ရှေးဦးစွာ သုံးဆောင်တော် မူခြင်းသည် ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင် မင်းသားတို့အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးဖြစ်ခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏၊ ထိုအခါ ကပိလဝတ် ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိသဖြင့် နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ မင်းကွန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်ပြီး၍ မင်းကွန်း၌ ခင်းနှီး အပြည့်ခင်းခြင်း ထိုင်နေစရာတို့ကို ပြင်ထားခြင်း ရေပြည့်အိုးကြီးကို တည်ထားခြင်း ဆီမီး ထွန်းထားခြင်း တို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ပြန်ကုန်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား-

"အသျှင်ဘုရား မင်းကွန်း၌ ခင်းနှီးအပြည့် ခင်းပြီးပါပြီ၊ ထိုင်နေစရာတို့ကိုလည်း ပြင်ထား ပြီးပါပြီ၊ ရေပြည့် အိုးကြီးကိုလည်း တည်ထား ပြီးပါပြီ၊ ဆီမီးကိုလည်း ထွန်းထား ပြီးပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ကြွတော်မူရန် အချိန်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါသည် (ကြွရန်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်)" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော် မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ မင်းကွန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်တော် မူပြီးလျှင် ခြေဆေးတော် မူ၍ မင်းကွန်းသို့ ဝင်ပြီးသော် အလယ်တိုင်ကို မှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ရဟန်း သံဃာသည်လည်း ခြေဆေး၍ မင်းကွန်းသို့ ဝင်ပြီးသော် အနောက်ဘက် နံရံကို မှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေ၏။

ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်လည်း ခြေဆေးကုန်၍ မင်းကွန်းသို့ ဝင်ကုန် ပြီး သော် အရှေ့ဘက် နံရံကိုမှီလျက် အနောက် အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေ ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့ကို ကြာမြင့်စွာ ညဥ့်အချိန် ပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် စေတော် မူပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာအား- "အာနန္ဒာ ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့အား သေက္ခတို့၏ အကျင့်ကို ထင်ရှား စေလော့၊ ငါဘုရား ကျောညောင်းတော် မူ၏၊ ငါသည် ကျောဆန့်ဦးအံ့" ဟု မိန့်တော် မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထပ် ခေါက်ထားသော သင်္ကန်းကြီးကို ခင်းပြီးလျှင် လက်ျာနံတောင်းဖြင့် (လက်ျာ) ခြေတော်၌ (လက်ဝဲ) ခြေတော်ကို စဉ်းငယ် လွန်ကာ တင်ထား၍ အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ဆင်ခြင်ခြင်း 'သမ္ပဇဉ်'နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ထအံ့ ဟု အမှတ်သညာကို နှလုံး သွင်းလျက် မြတ်သော အိပ်ခြင်းကို ပြုတော် မူ၏။

၂၃။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မဟာနာမ် သာကီဝင်မင်းသားကို မိန့်တော်မူ၏- မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်း အပ်သော တံခါးရှိ၏၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏၊ နိုးကြားမှု၌ အားထုတ်၏၊ သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အထူးစင်ကြယ်သော စိတ်၌ အပါအဝင် ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက် ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်း သာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်းရသူ မငြိုမငြင် ရသူ မပင်မပန်း ရသူ ဖြစ်၏။

၂၄။ မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ သနည်း- မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလကို စောင့်ရှောက်လျက် နေ၏၊ အာစာရသီလ, ဂေါစရသီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌ သော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးဟု ရှုလေ့ ရှိသည်ဖြစ်၍ သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏၊ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၁)

မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်သူသည် ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်းအပ်သော တံခါးရှိသနည်း- မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ'ကို မြင်သော် (မိန်းမ ယောက်ျားစသော) သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (လက် ခြေ စသော အင်္ဂါ, ပြုံးဟန် ရယ်ဟန် စသော အမူအရာ) အမှတ် လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (အကယ်၍) စက္ခုန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း (စက္ခုန္ဒြေကို မစောင့်စည်းခြင်း ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံးမသာခြင်း 'ဒေါမနဿ' ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်း သူကိုလိုက်၍ နှိပ်စက် ကုန်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ထိုစက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ စက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏၊ စက္ခုန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်း သို့ ရောက်၏။ နားဖြင့် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ'ကို ကြားသော်။ပ။ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းသော်။ပ။ လျှာဖြင့် အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်သော်။ပ။ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို ထိသော်။ပ။ စိတ်ဖြင့် သဘော 'ဓမ္မာရုံ' ကို သိသော် (မိန်းမ ယောက်ျားစသော) သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (လက် ခြေစသော အင်္ဂါ, ပြုံးဟန် ရယ်ဟန် စသော အမူအရာ) အမှတ် လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (အကယ်၍) မနိန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း (မနိန္ဒြေကို မစောင့်စည်းခြင်း ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံးမသာခြင်း 'ဒေါမနဿ' ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်းသူကို လိုက်၍ နှိပ်စက်ကုန် ရာ၏၊ (ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်သည်) ထိုမနိန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ မနိန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏၊ မနိန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်သူသည် ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်းအပ်သော တံခါး ရှိ၏။ (၂)

မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိသနည်း-မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သင့်လျော်သော အကြောင်း အားဖြင့် ဆင်ခြင်၍ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မြူးထူးရန် မဟုတ်၊ မာန်ယစ်ရန် မဟုတ်၊ (အသား) ပြည့်ဖြိုးရန် မဟုတ်၊ (အရေအဆင်း) ကြည်လင်ရန် မဟုတ်။ ဤကိုယ်သည် တည်တံ့ရန် မျှသာ မျှတရန် မျှသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ရန် မျှသာ မြတ်သော အကျင့်ကို အားထုတ်ရန် မျှသာ အာဟာရကို သုံးဆောင်၏၊ ဤသို့ မှီဝဲခြင်းဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းကိုလည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ဝေဒနာသစ်ကိုလည်း မဖြစ်စေအံ့၊ ငါ့အား မျှတခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အပြစ် မရှိခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု (ဆင်ခြင်၍) အာဟာရကို သုံးဆောင်၏။ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏။ (၃)

မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်သနည်း-မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နေ့အခါ၌ စင်္ကြံသွားခြင်း ထိုင်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ် တရားတို့ကို ပိတ်ပင် တတ်သော နီဝရဏ တရားတို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏၊ ညဉ့်ဦးယံ၌ စင်္ကြံသွားခြင်း ထိုင်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ် တရားတို့ကို ပိတ်ပင်တတ်သော နီဝရဏ တရားတို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏၊ သန်းခေါင်ယံ၌ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် (လက်ယာ) ခြေ၌ (လက်ဝဲ) ခြေကို စဉ်းငယ် လွန်ကာ တင်ထား၍ သတိ, ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ထအံ့ ဟု အမှတ် သညာကို နှလုံး သွင်းလျက် မြတ်သော အိပ်ခြင်းကို ပြု၏၊ မိုးသောက်ယံ၌ စောစောထ၍ စင်္ကြံသွားခြင်း ထိုင်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ် တရားတို့ကို ပိတ်ပင်တတ်သော နီဝရဏတရားတို့မှ စိတ်ကို သုတ်သင်၏၊ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်၏။ (၄)

၂၅။ မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်း- မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည်-

(၁) ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' တရားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော် မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော် မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော် မူ၏၊ ဆုံးမ ထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော် မူ၏ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်သိ၍ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော် မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဓိဉာဏ်ကို ယုံကြည်၏။

(၂) ရှက်တတ်သူ ဖြစ်၏၊ ကာယ ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း၊ ဝစီ ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း၊ မနော ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း ရှက်တတ်၏၊ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သို့ ရောက်ခြင်းမှ ရှက်တတ်၏။

(၃) ကြောက်လန့် တတ်သူ ဖြစ်၏၊ ကာယ ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း၊ ဝစီ ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း၊ မနော ဒုစရိုက်ကို လည်းကောင်း ကြောက်လန့် တတ်၏၊ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့သို့ ရောက်ခြင်းမှ ကြောက်လန့်တတ်၏။

(၄) အကြားအမြင် များ၏၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်၏၊ အကြားအမြင်ကို စုဆောင်း၏၊ အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိကုန်သော အနက်, သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတတ် ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ ကြားနာဖူး ကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ဆောင်ဖူး ကုန်၏၊ လေ့ကျက် ဖူးကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဖူး ကုန်၏၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိဖူး ကုန်၏။

(၅) အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ ကုသိုလ် တရားတို့ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ လုံ့လအား ထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့၌ အားထုတ်နိုင်စွမ်း၏၊ မြဲမြံသော လုံ့လရှိ၏၊ ဝန်ကို မချထား။

(၆) အောက်မေ့ခြင်း သတိရှိ၏၊ မြတ်သော ရင့်ကျက်သည့် သတိနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကြာမြင့်စွာက ပြုလုပ် ပြောဆို ဖူးသည်ကိုလည်း အောက်မေ့နိုင်၏၊ အဖန်ဖန် အောက်မေ့နိုင်၏။

(၇) ပညာရှိ၏၊ ဖြစ်ပျက်ကို သိစွမ်း နိုင်သော, မြတ်သော, ဖောက်ထွင်း နိုင်သော, ဒုက္ခကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကောင်းစွာ ရောက်စေတတ်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၅-၁၁)

၂၆။ မဟာနာမ် အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အထူး စင်ကြယ်သော စိတ်၌ အပါ အဝင် ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက်ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်းသာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ မငြိုမငြင်ရသူ မပင် မပန်း ရသူ ဖြစ်သနည်း -

မဟာနာမ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ကာမတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော။ပ။ ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်း ကြောင့်။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးဦးက ပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်း နှလုံး မသာခြင်းတို့၏ ချုပ်နှင့်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ စတုတ္ထ ဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ မဟာနာမ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အထူး စင်ကြယ်သော စိတ်၌ အပါအဝင် ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက်ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်း သာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန် လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ မငြိုမငြင် ရသူ မပင်မပန်း ရသူ ဖြစ်၏။ (၁၂-၁၅)

၂၇။ မဟာနာမ် အကြင့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဤသို့ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်းအပ်သော တံခါးရှိ၏၊ ဤသို့ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏၊ ဤသို့ နိုးကြားမှု၌ အားထုတ်၏၊ ဤသို့ သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ ထူးစင်ကြယ် သော စိတ်၌ အပါအဝင် ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက်ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်းသာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန်လေးပါး တို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ မငြို မငြင်ရသူ မပင်မပန်း ရသူ ဖြစ်၏။ မဟာနာမ် (ထို့ကြောင့်) ဤမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ကို "သေခ အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ မပုပ်သော ဥ ကဲ့သို့ ကိလေသာ တို့ဖြင့် ပုပ်ခြင်း မရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော ဥခွံကို ဖောက်ခွဲခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းငှါ ထိုက်၏။ မဟာနာမ် ကြက်မ၌ ရှစ်လုံးသော် လည်းကောင်း၊ ဆယ်လုံး သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်နှစ်လုံး သော်လည်းကောင်း ဥတို့သည် ရှိကုန်ရာ၏၊ ထိုဥတို့ကို ကြက်မ သည် ကောင်းစွာ ဝပ်အပ် ကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ အငွေ့ပေး အပ်ကုန်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ (ကြက်နံ့ကို) ထုံစေအပ် ကုန်၏၊ ထိုကြက်မအား "ကြက်ငယ်တို့သည် ခြေသည်းဖျား နှုတ်သည်းဖျားဖြင့် ဥခွံကို ဖောက်ခွဲ၍ ချမ်းသာစွာ ထွက်မြောက် ပေါက်ဖွား လာကြပါကုန် မူကား ကောင်းလေစွ" ဟု ဤသို့သော အလိုဆန္ဒသည် မရှိငြား သော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ထိုကြက်ငယ် တို့သည် ခြေသည်းဖျား နှုတ်သည်းဖျားဖြင့် ဥခွံကို ဖောက်ခွဲ၍ ချမ်းသာစွာ ထွက်မြောက် ပေါက်ဖွားခြင်း

ငှါ ထိုက်ကြကုန် သကဲ့သို့ မဟာနာမ် ဤအတူသာလျှင် အကြင့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဤသို့ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်း အပ်သော တံခါးရှိ၏၊ ဤသို့ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏၊ ဤသို့ နိုးကြားမှု၌ အားထုတ်၏၊ ဤသို့ သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ အထူး စင်ကြယ်သော စိတ်၌ အပါအဝင် ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက်ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်း သာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန်လေးပါးတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ရသူ မပြို မငြင်ရသူ မပင်မပန်းရသူ ဖြစ်၏။ မဟာနာမ် (ထို့ကြောင့်) ဤမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ကို "သေခ အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ မပုပ်သော ဥကဲ့သို့ ကိလေသာတို့ဖြင့် ပုပ်ခြင်း မရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော ဥခွံကို ဖောက်ခွဲခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ အတုမဲ့ ယောဂကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်းငှါ ထိုက်၏။

၂၈။ မဟာနာမ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အတုမဲ့သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထဈာန်သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့ နိုင်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း-

တစ်ဘဝက လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြ ဖွယ် (အမည်အနွယ်)နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့ နိုင်၏။ ဤ (ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်)သည်ကား ကြက်ငယ်သည် ဥခွံအတွင်းမှ ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာ သကဲ့သို့ (အဝိဇ္ဇာဥခွံမှ) ထိုသူ၏ ရှေးဦးစွာ (ပဌမ) ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၁)

မဟာနာမ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အတုမဲ့သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထဈာန်သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ပ။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ ဤ(ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်) သည်ကား ကြက်ငယ်သည် ဥခွံတွင်းမှ ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာ သကဲ့သို့ (အဝိဇ္ဇာဥခွံမှ) ထိုသူ၏ နှစ်ကြိမ်မြောက် (ဒုတိယ) ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ် လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၂)

မဟာနာမ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အတုမဲ့သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထဈာန်သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ ကင်းသော လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) ပညာကို ယခုဘဝ၌ ပင်လျှင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏။ ဤ (အာသဝက္ခယဉာဏ်) သည်ကား ကြက်ငယ်သည် ဥခွံအတွင်းမှ ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာ သကဲ့သို့ (အဝိဇ္ဇာဥခွံမှ) ထိုသူ၏ သုံးကြိမ်မြောက် (တတိယ) ဖောက်ခွဲ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ (၃)

၂၉။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤ (သီလနှင့်) ပြည့်စုံခြင်း သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်စည်း အပ်သော တံခါးရှိ၏၊ ဤ (ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းခြင်း) သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်း အရှည်ကို သိ၏၊ ဤ (ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း) သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် နိုးကြားမှု၌ အားထုတ်၏၊ ဤ (နိုးကြားမှု၌ အားထုတ်ခြင်း) သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် သူတော်ကောင်း တရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤ (သူတော်ကောင်း

တရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း)သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။ မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အထူး စင်ကြယ်သော စိတ်၌ အပါအဝင်

ဖြစ်ကုန်သော မျက်မှောက် ကိုယ်၌ ချမ်းချမ်းသာသာ နေမှု ဖြစ်ကုန်သော ဈာန်လေးပါတို့ကို အလို ရှိတိုင်း ရသူ မငြို မငြင်ရသူ မပင်မပန်းရသူ ဖြစ်၏၊ (ဤဈာန်လေးပါးရခြင်း) သည်လည်း ထိုသူ၏ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း) စရဏတည်း။

မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း- တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၏။ ဤ(ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်) သည်လည်း ထိုသူ၏ ဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။

မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ပ။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏၊ ဤ(ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်) သည်လည်း ထိုသူ၏ ဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။

မဟာနာမ် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ ကင်းသော လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) ပညာကို ယခုဘဝ၌ ပင်လျှင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏။ ဤ (အာသဝက္ခယဉာဏ်) သည်လည်း ထိုသူ၏ ဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။

မဟာနာမ် ဤသို့ သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ကို ဝိဇ္ဇာနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံသော သူဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုရ၏။

၃၀။ မဟာနာမ် သနင်္ကုမာရဗြဟ္မာသည်လည်း ဤဂါထာကို ဆို၏-

လူအပေါင်း၌ အကြင် သူတို့သည် အမျိုးအနွယ်ကို အားကိုးလေ့ ရှိကုန်၏၊ (ထိုသူတို့တွင်) မင်းမျိုး သည် မြတ်၏၊ နတ် လူ အပေါင်း၌ (အကြင်သူသည်) အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ထိုသူသည် မြတ်၏ ဟု (ဆို၏)။

မဟာနာမ် သနင်္ကုမာရဗြဟ္မာသည် ထိုဂါထာကို ကောင်းစွာ သီဆိုပေ၏၊ မကောင်းသဖြင့် သီဆို သည် မဟုတ်ပေ။ ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုပေ၏၊ မကောင်းသဖြင့် ရွတ်ဆိုသည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးနှင့် စပ်ပေ၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် မဟုတ်ပေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဘောတူ တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာအား "အာနန္ဒာ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်း ပေစွ၊ အာနန္ဒာ သင်သည် ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့အား သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့် ကိုကောင်းစွာ သာလျှင် ဟောကြားပေ၏" ဟု မိန့်တော် မူ၏။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤတရား စကားကို ဟောတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ခွင့်ပြုတော် မူ၏၊ ကပိလဝတ်ပြည်သား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာ ဟောသော တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ကြ ကုန်၏။

**သုံးခုမြောက် သေခသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

### ၄ - ပေါတလိယသုတ်

၃၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် (မဟီမြစ်၏ မြောက်ဘက်) အင်္ဂုတ္တိုဠ်၌ အာပဏနိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် အာပဏနိဂုံးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏၊ အာပဏနိဂုံး၌ ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည် ပြီး၍ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးနောက် တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ နေ့သန့် စင်ရန် ချဉ်းကပ်၏၊ ထိုတောအုပ်သို့ သက်ဝင်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့် စင်ရန် ထိုင်တော်မူ၏။

ပေါတလိယ သူကြွယ်သည်လည်း ပြည့်စုံသော အဝတ်အရုံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ထီး ဆောင်းကာ ဖိနပ် စီးလျက် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်သော် တောအုပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တောအုပ် အတွင်းသို့ သက်ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေသော ပေါတလိယ သူကြွယ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် "သူကြွယ် နေရာတို့သည် များစွာ ရှိကုန်၏၊ အလိုရှိမူ ထိုင်လေ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ပေါတလိယသူကြွယ်သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို သူကြွယ် ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုဘိသည်" ဟု အမျက်ထွက်လျက် နှလုံး မသာသည် ဖြစ်၍ (စကားမပြောဘဲ) ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါတလိယသူကြွယ်ကို "သူကြွယ် နေရာတို့သည် များစွာ ရှိကုန်၏၊ အလိုရှိမူ ထိုင်လေ့" ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ပေါတလိယသူကြွယ်သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို သူကြွယ် ဟူသော အခေါ် အဝေါ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုဘိသည်" ဟု အမျက် ထွက်လျက် နှလုံး မသာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဂေါတမ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို သူကြွယ် ဟူသော အခေါ် အဝေါ်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းသည် မသင့်တင့် မလျောက်ပတ်ပါ" ဟု လျှောက်၏။

သူကြွယ် သင်၏ အမူအရာ အသွင်အပြင် ပုံပန်းတို့သည် သူကြွယ် ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော လုပ်မှု ကိစ္စတို့ကို ပယ်ထားပြီးပြီ၊ ခပ်သိမ်း သော လူ့အသုံး အနှုန်းတို့ကို ဖြတ်တောက်ထား ပြီးပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် အဘယ်သို့လျှင် သင်သည် ခပ်သိမ်းသော လုပ်မှု ကိစ္စတို့ကို ပယ်ထား သနည်း၊ အဘယ် သို့လျှင် ခပ်သိမ်းသော လူ့အသုံး အနှုန်းတို့ကို ဖြတ်တောက်ထား သနည်း ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်မှာ ရှိသော ဥစ္စာ စပါး ငွေ ရွှေ အားလုံးကို သားသမီးတို့အား အမွေ ပေးထား ပြီးပြီ၊ ထိုဥစ္စာစု၌ အကျွန်ုပ်သည် ဆုံးမခြင်း မရှိ ပြစ်တင် ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ စားလောက်ရုံ ဝတ်လောက် ရုံမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်သာ နေပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော လုပ်မှု ကိစ္စတို့ကို ပယ်ထား ပြီးပါပြီ၊ လူ့အသုံး အနှုန်းတို့ကို ဖြတ်တောက်ထား ပြီးပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် သင်ကား လူ့ အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်ပုံကို တစ်မျိုးအားဖြင့် ပြောဆို၏၊ (ငါ) ဘုရား အဆုံးအမ၌ကား လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်ပုံသည် တစ်မျိုးဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်ပုံ ဖြစ်ပါ သနည်း၊

တောင်းပန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမတော်၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်တောက်မှု ဖြစ်ပုံ တရားတော်ကို အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် သို့ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား" ဟု ပေါတလိယသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

၃၂။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဆို လတ္တံ့သော တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏- သူကြွယ် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ ရှစ်ပါးသော ဤတရားတို့သည် လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ-

အသက် မသတ်ခြင်းကို မှီ၍ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည် (၁)။

ပေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို မှီ၍ မပေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို ပယ်ရမည် (၂)။

မှန်ကန်သော စကားကို မှီ၍ မမှန်ကန်သော စကားကို ပယ်ရမည် (၃)။

ကုန်းမတိုက်သော စကားကို မှီ၍ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပယ်ရမည် (၄)။

မတပ်မက် မလိုချင်မှုကို မှီ၍ တပ်မက် လိုချင်မှုကို ပယ်ရမည် (၅)။

မကဲ့ရဲ့ မခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို မှီ၍ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို ပယ်ရမည် (၆)။

အမျက်မထွက်ခြင်း မပင်ပန်းခြင်းကို မှီ၍ အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်ရမည် (၇)။

လွန်စွာ မာန်မမူခြင်းကို မှီ၍ လွန်စွာ မာန်မူခြင်းကို ပယ်ရမည် (၈)။

သူကြွယ် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြား၍ အကျယ်အားဖြင့် မဝေဖန်ရ သေးသော ဤတရား ရှစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြား၍ အကျယ်အားဖြင့် မဝေဖန် ရသေးသော ဤတရား ရှစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား အစဉ် သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဤတရား ရှစ်ပါးတို့ကို အကျယ်ချဲ့ကာ ဝေဖန်တော် မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောပြပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ပေါတလိယသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏-

၃၃။ "အသက် မသတ်ခြင်းကို မှီ၍ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထားသနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် အသက်ကို သတ်လေ့ ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် ထို(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ နေ၏။ အကယ်၍ ငါသည် အသက် သတ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ အသက် သတ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ အသက် သတ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏၊ အသက် သတ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ ဤအသက် သတ်ခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤအသက် သတ်ခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီး တတ်သော နီဝရဏဖြစ်၏၊ အသက် သတ်ခြင်းတည်း

ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော သူအား မဖြစ်ပေါ်ကြကုန်။ "အသက် မသတ်ခြင်းကို မှီ၍ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို စွဲ၍ ဟောထား၏။

၃၄။ "ပေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို မှီ၍ မပေးသော ဥစ္စာယူခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထား သနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် (ထိုအနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်းငှါ အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံနေ၏။

အကယ်၍ ငါသည် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း တည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း တည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤမပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤမပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော သူအား မဖြစ်ပေါ်ကြကုန်။ "ပေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို မှီ၍ မပေးသော ဥစ္စာ ယူခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ(ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၃၅။ "မှန်ကန်သော စကားကို မှီ၍ မမှန်ကန်သော စကားကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထားသနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် ထို(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံနေ၏။

အကယ်၍ ငါသည် ပင်လျှင် မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏။

မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ ဤမမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤမမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် မမှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော သူအား မဖြစ်ပေါ် နိုင်ကုန်။ "မှန်ကန်သော စကားကို မှီ၍ မမှန်ကန်သော စကားကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ (ဆိုခဲ့ ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၃၆။ "ကုန်းမတိုက်သော စကားကို မှီ၍ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထား သနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာ

တော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် ကုန်းတိုက်သော စကားကို ဆိုသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် ထို (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ နေ၏။

အကယ်၍ ငါသည် ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုသူ ဖြစ်အံ့၊ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏။ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤကုန်းတိုက်သော စကားသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤကုန်းတိုက်သော စကားသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏။ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် ကုန်းတိုက်သော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်သူအား မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကုန်။ "ကုန်းမတိုက်သော စကားကို မှီ၍ ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ(ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၃၇။ "မတပ်မက် မလိုချင်မှုကို မှီ၍ တပ်မက် လိုချင်မှုကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏။ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထားသနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် ထို (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံနေ၏။

အကယ်၍ ငါသည် တပ်မက် လိုချင်မှု ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ တပ်မက် လိုချင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ တပ်မက် လိုချင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏။ တပ်မက် လိုချင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤတပ်မက် လိုချင်မှုသည် ပင်လျှင် အနှောင်အဖွဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤတပ်မက် လိုချင်မှုသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ တပ်မက် လိုချင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် တပ်မက် လိုချင်မှုမှ ကြဉ်ရှောင်သော သူအား မဖြစ်ပေါ် နိုင်ကုန်။ "မတပ်မက် မလိုချင်မှုကို မှီ၍ တပ်မက် လိုချင်မှုကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၃၈။ "မကဲ့ရဲ့ မခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို မှီ၍ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထားသနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင်(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်တတ်သော အလေ့ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။

ငါသည် ထို(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ နေ၏။ ငါသည် ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ် တတ်သော အလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏။ ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့

ကုန်ရာ၏။ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါတရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်လေ့ မရှိသူတို့အား မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကုန်။ "မကဲ့ရဲ့ မခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို မှီ၍ ကဲ့ရဲ့ ခြုတ်ခြယ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ (ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ဟောထား၏။

၃၉။ "အမျက်မထွက်ခြင်း မပင်ပန်းခြင်းကို မှီ၍ အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထားသနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် အမျက်ထွက်လေ့ ရှိသူ ပင်ပန်းလေ့ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။

ငါသည် ထို(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကိုပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ နေ၏။ အကယ်၍ ငါသည် အမျက် ထွက်လေ့ရှိသူ ပင်ပန်း လေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ ငါ့ကို အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညာရှိ သူတော်ကောင်း တို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏။ အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤအမျက် ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ဤအမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါတရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် အမျက်ထွက်လေ့ မရှိသူ ပင်ပန်းလေ့ မရှိသူတို့အား မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကုန်။ "အမျက်မထွက်ခြင်း မပင်ပန်းခြင်းကို မှီ၍ အမျက်ထွက်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ(ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၄၀။ "လွန်စွာ မာန် မမူခြင်းကို မှီ၍ လွန်စွာ မာန် မူခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော စကားကို (ငါဘုရား) ဟောထား၏၊ ထိုစကားကို အဘယ်ကို အစွဲပြု၍ ဟောထား သနည်း- သူကြွယ် ဤသာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ငါသည် အကြင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့၏ အကြောင်းကြောင့် လွန်စွာ မာန်မူလေ့ ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။

ငါသည် ထို(အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ်တို့ကို ပယ်ခြင်း အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံနေ၏။ အကယ်၍ ငါသည် လွန်စွာ မာန်မူခြင်း ရှိသူ ဖြစ်အံ့၊ လွန်စွာ မာန်မူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း စွပ်စွဲရာ၏၊ ငါ့ကို လွန်စွာ မာန်မူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ဆင်ခြင် နှိုင်းချိန် စိစစ်ကြ ကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ ကုန်ရာ၏။ လွန်စွာ မာန်မူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ရှိသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

ဤလွန်စွာ မာန်မူခြင်းသည် ပင်လျှင် (အနှောင်အဖွဲ့) သံယောဇဉ် ဖြစ်၏၊ ဤလွန်စွာ မာန်မူခြင်းသည် ပင်လျှင် ပိတ်ပင် တားဆီးတတ်သော နီဝရဏ ဖြစ်၏၊ လွန်စွာ မာန်မူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသဝေါ တရား, ပင်ပန်းခြင်း, ပူပန်ခြင်း တရားတို့သည် လွန်စွာ မာန်မူခြင်း မရှိသူအား မဖြစ်ပေါ်နိုင်ကုန်။ "လွန်စွာ မာန်မမူခြင်းကို မှီ၍ လွန်စွာ မာန်မူခြင်းကို ပယ်ရမည်" ဟူသော ထိုစကားကို ဤ(ဆိုခဲ့ပြီးသော) အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ဟောထား၏။

၄၁။ သူကြွယ် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောကြား၍ အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန်ထားသော အကြင် တရားရှစ်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ လူ့အသုံးအနှုန်း ဖြတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတရား ရှစ်ပါးတို့ ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း။ ထိုမျှလောက်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်သည် မဟုတ်သေးသည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါသနည်း။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ခြင်း ဖြစ်ပုံ တရားတော်ကို အကျွန်ုပ်အား ဟောတော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် နာလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောပြပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ပေါတလိယသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို ဆိုရာစကား

၄၂။ သူကြွယ် ဥပမာသော်ကား မွတ်သိပ် ဆာလောင်သဖြင့် အားနည်း၍ နေသော ခွေးသည် နွားတို့ကို သတ်ဖြတ်ရာ စဉ်းတီတုံး အနီး၌ ရှေးရှု တည်နေသည် ဖြစ်ရာ၏။ ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည် လည်းကောင်း၊ နွားသတ်သမား၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ခြစ်ယူခြင်းဖြင့် ခြစ်ယူ ထားပြီးသော အသား မရှိသော သွေးသာ လိမ်းကျံနေသော အရိုးကို ထိုခွေး၏ အနီးသို့ပင် ပစ်ပေးရာ၏။

သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း- ထိုခွေးသည် ကောင်းစွာ ခြစ်ယူခြင်းဖြင့် ခြစ်ယူ ထားပြီးသော အသားမရှိ သွေးသာ လိမ်းကျံနေသော ဤအရိုးကို လျက်သော် မွတ်သိပ် ဆာလောင် သဖြင့် အားနည်းခြင်းကို ပယ်ဖျောက် နိုင်ပါမည်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပယ်ဖျောက် နိုင်ပါ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ဘုရား ဤအရိုးသည် ကောင်းစွာ ခြစ်ယူခြင်းဖြင့် ခြစ်ယူ ထား၍ အသားမရှိ, သွေးသာ လိမ်းကျံ နေသောကြောင့်တည်း။ အမှန်အားဖြင့် ထိုခွေးသည် ပင်ပန်းရုံ နွမ်းနယ်ရုံ မျှသာ ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ကာမဂုဏ်တို့သည် အရိုးနှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များပြား လှ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏။

ဤသို့ ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ အထူးထူးသော သဘောရှိသော အထူးထူးသော သဘောကို မှီသော ဥပေက္ခာမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော တစ်ခုတည်းသော သဘောကို မှီသော အခါ ခပ်သိမ်း လောကသားများ တပ်မက်စရာ (ကာမဂုဏ်ငါးပါး) တို့ကို စွဲလမ်းခြင်း 'ဆန္ဒရာဂ' အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာဖြစ်သော ဥပေက္ခာမျိုးကိုသာလျှင် ပွါးများ၏။

၄၃။ သူကြွယ် ဥပမာအားဖြင့် လင်းတသည် လည်းကောင်း၊ ဘုံမတီးငှက်သည် လည်းကောင်း၊ စွန်ရဲသည် လည်းကောင်း သားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသွားရာ၏၊ ထိုသားတစ်ကို ချီ၍ ပျံသော ငှက်သို့ လင်းတတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘုံမတီးငှက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ စွန်ရဲတို့သည် လည်းကောင်း အစဉ်တစိုက်လိုက်ကုန် လိုက်ကုန်၍ ထိုးဆိတ်ကြ ကုန်ရာ၏၊ သားတစ်ကို လွှတ်ချ စေကုန်ရာ၏၊ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကယ်၍ လင်းတသည် လည်းကောင်း၊ ဘုံမတီးငှက်သည် လည်းကောင်း၊ စွန်ရဲသည် လည်းကောင်း ထိုအစာသားတစ်ကို လျင်စွာသာလျှင် မစွန့်လွှတ် ငြားအံ့၊ ထိုသားတစ်ချီ ယူသော ငှက်သည် ထိုငှက်အပေါင်းတို့က လုယူ ထိုးဆိတ်ကြခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့သော် လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲသို့ သော်လည်းကောင်း ရောက်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- “ကာမဂုဏ်တို့သည် သားတစ်နှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ် စည်းစိမ်တို့၌ အပြစ်သည် များပြား လှ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ဤသို့ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ အထူးထူးသော သဘော ရှိသော အထူးထူးသော သဘောကို မှီသော ဥပေက္ခာမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ တစ်ခုတည်းသော သဘော ရှိသော တစ်ခုတည်းသော သဘောကို မှီသော အခါခပ်သိမ်း လောကသားများ တပ်မက်စရာ (ကာမဂုဏ်ငါးပါး) တို့ကို စွဲလမ်းခြင်း ‘ဆန္ဒရာဂ’ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာ ဖြစ်သော (စတုတ္ထစျာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများ၏။

၄၄။ သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ယောကျာ်းသည် တောက်လောင် နေသော မြက်မီးရှူးကို ကိုင်ယူ၍ လေညာသို့ သွားလေရာ၏။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ အကယ်၍ ထိုယောကျာ်းသည် တောက်လောင် နေသော ထိုမြက်မီးရှူးကို လျင်မြန်စွာ သာလျှင် မစွန့်လွှတ် ငြားအံ့၊ ထိုတောက်လောင် နေသော မြက်မီးရှူးသည် ထိုယောကျာ်း၏ လက်ကို သော်လည်း လောင်ရာ၏၊ လက်ရုံးကို သော်လည်း လောင်ရာ၏ အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခုခုကို သော်လည်း လောင်ရာ၏၊ ထိုယောကျာ်းသည် ထိုမြက်မီးရှူး လောင်မြိုက်ခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့ သော်လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲသို့ သော်လည်းကောင်း ရောက်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-“ကာမဂုဏ်တို့သည် မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်သည် များပြား လှ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ဤသို့ ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ ။ပ။ (စတုတ္ထစျာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများ၏။

၄၅။ သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကင်းသော မီးတောက် မီးခိုး ရှိကုန်သော ယောကျာ်း၏ အရပ်တသူ (လက်ခုပ်တစ်ဖောင်) အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မီးကျီးခဲတို့ဖြင့် ပြည့်သော မီးကျီးတွင်းသည် ရှိလေရာ၏။ ထိုအခါ အသက်ရှည်လို မသေလိုသော ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသော ဆင်းရဲမှုကို စက်ဆုပ်သော ယောကျာ်း တစ်ယောက်သည် ရောက်လာ ရာ၏။ ထိုယောကျာ်းကို အားရှိကုန်သော ယောကျာ်း နှစ်ယောက်တို့သည် လက်ရုံးတို့ကို အသီးအသီး ကိုင်လျက် မီးကျီးတွင်းသို့ ဆွဲငင် ကုန်ရာ၏။

သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ အမှန်အားဖြင့် ထိုယောကျာ်းသည် ထိုသို့ ဤသို့ ကိုယ်ကို ရုန်းကန်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျာ်းသည် “ငါသည် မီးကျီးတွင်းသို့ ကျအံ့၊ ထိုသို့ ကျရောက်ခြင်းကြောင့် သေခြင်းသို့သော် လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့ သော်လည်းကောင်း ရောက်လေရာ၏” ဟု သိသောကြောင့် ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- “ဤကာမဂုဏ်တရားတို့သည် မီးကျီးတွင်းနှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တရား ငါးပါးတို့၌ အပြစ်သည် များပြား လှ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူ၏၊ ဤသို့ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍။ပ။ (စတုတ္ထစျာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများရာ၏။

၄၆။ သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ယောကျာ်းသည် မွေ့လျော် ဖွယ်သော အရံ မွေ့လျော် ဖွယ်သော တောအုပ် မွေ့လျော်ဖွယ်သော မြေအပြင် မွေ့လျော် ဖွယ်သော ရေကန်ကို အိပ်မက် မြင်မက်ရာ၏၊ ထိုယောကျာ်းသည် နိုးသည် ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရာ သကဲ့သို့၊ သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-“ကာမဂုဏ် တရားတို့သည်

အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ် တရားတို့၌ အပြစ်သည် များပြား လှ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏။ပ။ (စတုတ္ထဈာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများ၏။

၄၇။ သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ယောက်ျားသည် ငှါးရမ်းထားသော ဥစ္စာ ဖြစ်သော ယာဉ်, ယောက်ျားအား ထိုက်တန်သော မြတ်သော ပတ္တမြား နားဒေါင်းကို ငှါးရမ်း၍ ထိုငှါးရမ်းထားသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် ဝတ်ဆင် ဗန်းပြလျက် ဈေးတွင်းသို့ သွားရာ၏၊ ထိုယောက်ျားကို လူအပေါင်းသည် မြင်၍-"အချင်းတို့ ဤယောက်ျားသည် ဥစ္စာ ရှိပေစွတကား၊ ဥစ္စာ ရှိသူတို့သည် ဥစ္စာတို့ကို ဤသို့ပင် ခံစားကြ ကုန်၏"ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို ဥစ္စာရှင်တို့သည် တွေ့လေရာရာ အရပ်၌ သာလျှင် မိမိပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ယူကုန် ရာ၏။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ ထိုယောက်ျားအား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နိုင် ပါမည်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ဘုရား ဥစ္စာရှင်တို့သည် မိမိပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ယူကုန်သောကြောင့် ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ကာမဂုဏ် တရားတို့သည် ခေတ္တ ခဏမျှ ငှါးရမ်းထားသော စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ် တရားတို့၌ အပြစ်သည် များပြား လှ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏။ပ။ (စတုတ္ထဈာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများ ၏။

၄၈။သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ရွာ၏သော် လည်းကောင်း နိဂုံး၏ သော်လည်းကောင်း မနီးမဝေး၌ ထူထပ်သော တောအုပ်သည် ရှိရာ၏၊ ထိုတောအုပ်၌ သစ်ပင် တစ်ပင်သည် ချိုမြိန် ကောင်း မြတ်သော အသီးလည်း ရှိရာ၏၊ များပြားသော အသီးလည်း ရှိရာ၏၊ မြေ၌ ကြွေကျသော တစ်စုံ တစ်ခုသော အသီးမျှလည်း မရှိရာ။ ထိုအခါ အသီးကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ အသီးရှာသော ယောက်ျား သည် အသီးရှာ လှည့်လည်လာ ရာ၏၊ ထိုယောက်ျားသည် ထိုတောအုပ်သို့ သက်ဝင်၍ ချိုမြိန် ကောင်းမြတ်သော အသီးများသော အသီးရှိသော ထိုသစ်ပင်ကို မြင်လေရာ၏၊

ထိုယောက်ျားအား ဤသို့သော အကြံအစည်သည် ဖြစ်ရာ၏-"ဤသစ်ပင်သည် ချိုမြိန် ကောင်းမြတ် သော အသီးလည်း ရှိ၏၊ များသော အသီးလည်း ရှိ၏၊ မြေ၌ ကျွေကျသော တစ်စုံတစ်ခုသော အသီးမျှလည်း မရှိ၊ ငါသည် သစ်ပင်သို့ တက်ရန် နားလည်၏၊ ဤသစ်ပင်သို့ တက်၍ အလိုရှိတိုင်း စား၍ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (အကြံအစည် ဖြစ်ရာ၏)။ ထိုသူသည် ထိုသစ်ပင်သို့ တက်၍ အလိုရှိတိုင်းလည်း စားရာ၏၊ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေရာ၏။

ထို့နောက် အသီးကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ အသီးကို ရှာသော ဒုတိယ ယောက်ျားသည် ထက်လှစွာ သော ဓားမကို ယူ၍ အသီးရှာ လှည့်လည် လာရာ၏၊ ထိုဒုတိယ ယောက်ျားသည် ထိုတောအုပ်သို့ သက်ဝင်၍ ချိုမြိန်သော အသီး, များသော အသီးရှိသော ထိုသစ်ပင်ကို မြင်လေရာ၏၊ ထိုယောက်ျားအား ဤသို့သော အကြံအစည် ဖြစ်၏ "ဤသစ်ပင်သည် ချိုမြိန်သော အသီးလည်း ရှိ၏၊ များသော အသီး လည်း ရှိ၏၊ မြေ၌ ကျွေကျသော တစ်စုံ တစ်ခုသော အသီးမျှလည်း မရှိ၊ ငါသည် သစ်ပင်သို့ တက်ရန် နားမလည်၊ ငါသည် ဤသစ်ပင်ကို အရင်းမှ ဖြတ်ပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်း စား၍ ခါးပိုက်ကိုလည်း ပြည့်စေရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (အကြံအစည် ဖြစ်၏)။ ထိုသူသည် ထိုသစ်ပင်ကို အရင်းက သာလျှင် ဖြတ်လေ ရာ၏။

သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ရှေးဦးစွာ သစ်ပင် တက်သော ဤမည် သော ယောက်ျားသည် အကယ်၍ လျင်မြန်စွာ မဆင်းသက် ငြားအံ့၊ ထိုသစ်ပင် လဲသည် ရှိသော် ယောက်ျား၏ လက်သည် မူလည်း ကျိုးရာ၏၊ ခြေထောက်သည် မူလည်း ကျိုးရာ၏၊ အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခု ခုသည်လည်း ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးရာ၏။ ထိုရှေးဦးစွာ သစ်ပင် တက်နှင့်သော ယောက်ျားသည် သစ်ပင်

လဲခြင်းကြောင့် သေဆုံးခြင်း သို့သော် လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲသို့ သော်လည်းကောင်း ရောက်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- "ကာမဂုဏ်တို့သည် ချိုမြိန် ကောင်းမြတ်သော အသီး ရှိသော သစ်ပင်နှင့် တူကုန်၏၊ များစွာ ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များစွာ ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များပြားလှ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူ၏။

ဤသို့ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် မြင်၍ အထူး ထူးသော သဘောရှိသော အထူး ထူးသော သဘောကို မှီသော ဥပေက္ခာမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ တစ်ခုတည်းသော သဘောရှိသော တစ်ခုတည်းသော သဘောကို မှီသော အခါခပ်သိမ်း လောကသားများ တပ်မက်စရာ (ကာမဂုဏ်ငါးပါး) တို့ကို စွဲလမ်းခြင်း 'ဆန္ဒရာဂ' အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော (စတုတ္ထစျာန်) ဥပေက္ခာမျိုးကို သာလျှင် ပွါးများ၏။

၄၉။သူကြွယ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် အတုမဲ့သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထစျာန်သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ များပြားသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသောဘဝ (ခန္ဓာအစဉ်)ကို အောက်မေ့ နိုင်၏၊ ဤရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ဘဝဟူသည် အဘယ်နည်း။ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် အမည်အနွယ် နှင့်တကွ ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ဘဝ (ခန္ဓာအစဉ်) ကို အောက်မေ့နိုင်၏။

သူကြွယ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် အတုမဲ့သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထစျာန် သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် စုတေဆဲ သတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ တို့ကို မြင်၏ ။ပ။ မိမိတို့ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက် ကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

သူကြွယ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသည် အတုမဲ့သော ဥပက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် ဤသတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (စတုတ္ထစျာန်သမာဓိ) ကိုသာလျှင် အစွဲပြု၍ အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ တရား မရှိသော လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုလျက် ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ သူကြွယ် ဤဆို အပ်ပြီးသော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေ၏။

၅၀။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်မှု ဖြစ်ပုံ နည်းလမ်းအားဖြင့် အသုံးအနှုန်း ပြတ်ပုံကို သင်သည် မိမိသန္တာန်၌ တွေ့မြင်ပါ၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဘယ်လိုအစား ဖြစ်ပါသနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်မှုသည် ဘယ်လိုအစား ဖြစ်ပါမည်နည်း။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်၌ အခါခပ်သိမ်း လုံးဝ အသုံးအနှုန်း ပြတ်ခြင်းမှ ဝေးကွာလှပါ၏။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ရှေးအခါက အယူတစ်မျိုး ရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကို မသိသူများ ဖြစ်ကုန်လျက် သိသူများ ဟု အောက်မေ့ ခဲ့ကြပါကုန်၏၊ မသိသူများ ဖြစ်ပါလျက် သိသူများအား

ကျွေးမွေး ထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးခဲ့ မိကြပါ ကုန်၏။ မသိသူများ ဖြစ်ပါလျက် သိသူများအရာ၌ ထားခဲ့မိကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ရဟန်းတို့ကိုကား သိသူများ ဖြစ်ကြပါကုန်လျက် မသိ သူများ ဟု အောက်မေ့ကြပါ ကုန်၏၊ သိသူများ ဖြစ်ပါလျက် မသိသူများအား ကျွေးမွေး ထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးခဲ့ မိကြပါ ကုန်၏။ သိသူများ ဖြစ်ပါကုန်လျက် မသိသူများ၏ အရာ၌ ထားခဲ့ မိကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ တပည့်တော်တို့သည် အယူတစ်မျိုး ရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကို မသိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ မသိသူများ ဟု သိရပါကုန်တော့အံ့၊ မသိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ မသိသူများအား ကျွေးမွေး ထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးကြပါ ကုန်တော့အံ့၊ မသိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ မသိသူများ၏ အရာ၌ သာလျှင် ထားပါ ကုန်တော့အံ့။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို သိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ သိသူများ ဟု သိကြရကုန်တော့အံ့၊ သိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ သိသူများအား ကျွေးမွေး ထိုက်သော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးကြပါကုန်တော့အံ့၊ သိသူများသာ ဖြစ်ကုန်၍ သိသူများ၏ အရာ၌ ထားကြပါ ကုန်တော့အံ့။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့၌ ရဟန်းဟု ချစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့၌ ရဟန်းဟု ကြည်ညိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့၌ ရဟန်း ဟု ရိုသေခြင်းကို လည်းကောင်း သိစေတော် မူပါပေ၏။

အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဉပမာသော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း 'မျက်စိ ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဉပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

**လေးခုမြောက် ပေါတလိယသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

## ၅ - ဇီဝကသုတ်

၅၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသို့သော စကားကို ကြားဖူးပါ၏-'ရဟန်းဂေါတမကို ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ကြ ကုန်၏၊ ရည်ညွှန်း၍ ပြုသော မိမိကို စွဲ၍ ပြုသော ထိုအသားကို ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက် သုံးဆောင် စားသောက်၏' ဟု ကြားရပါသည်။ အသျှင်ဘုရား 'ရဟန်းဂေါတမကို ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ကြ ကုန်၏၊ ရည်ညွှန်း၍ ပြုသော မိမိကို စွဲ၍ ပြုသော ထိုအသားကို ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက် သုံးဆောင် စားသောက်၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆိုသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ကြပါ ကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ် မမှန်သော အားဖြင့် မစွပ်စွဲဘဲလည်း ရှိကြပါ ကုန်၏လော၊ အကြောင်းမှန်ကိုလည်း အကြောင်းမှန် အားလျော်စွာ ပြောကြားကြပါ ကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုခြင်းသည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့အပ်သော အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စရာ အကြောင်းသည် အနည်းငယ်မျှ မဖြစ်ပါသလော" ဟု လျှောက်၏။

၅၂။ ဇီဝက "ရဟန်းဂေါတမကို ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ကြ ကုန်၏၊ ရည်ညွှန်း၍ ပြုသော မိမိကို စွဲ၍ ပြုသော ထိုအသားကို ရဟန်းဂေါတမသည် သိလျက် သုံးဆောင် စားသောက်၏" ဟု ပြောဆိုကြသော သူတို့သည် ငါ၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုသူများ မဟုတ်ကုန်၊ ငါ့ကို မဟုတ် မမှန်သော အားဖြင့် စွပ်စွဲကြ ကုန်၏။ ဇီဝက သုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို မသုံးဆောင် ကောင်း ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်း ဟူသော ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို မသုံးဆောင်ကောင်း ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ ဇီဝက သုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို သုံးဆောင် ကောင်း၏ ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ မမြင်ခြင်း၊ မကြားခြင်း၊ ယုံမှား မရှိခြင်း ဟူသော ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အသားကို သုံးဆောင် ကောင်း၏ ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။

၅၃။ ဇီဝက ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တစ်ခုခုသော ရွာကို လည်းကောင်း နိဂုံးကိုလည်းကောင်းမှီ၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ချစ်ခြင်း 'မေတ္တာ' နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ပါရှိသော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြားမရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြမရှိသော မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍နေ၏။

ထိုရဟန်းကို သူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏သားသည် လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၍ နက်ဖြန် အတွက် ဆွမ်းစား ပင့်၏၊ ဇီဝကရဟန်းသည် အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် လက်ခံ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သဖြင့် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်လျက် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ သူကြွယ်၏ လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်သား၏ လည်းကောင်း အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းကို ထိုသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ထိုသူကြွယ်၏သားသည် လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေး၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါ့အား ဤသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏သားသည် လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပါမူ ကောင်း

လေစွ” ဟု ဤသို့သော အကြံသည် မဖြစ်၊ “ငါ့အား ဤသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤသူကြွယ်၏ သားသည် လည်းကောင်း နောင်အခါ၌လည်း ဤသို့သော မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟု ဤသို့လည်း ထိုရဟန်းအား အကြံသည် မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို မတပ်မက် မတွေဝေ မစွဲလမ်း မူ၍ အပြစ်ကို ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ လွတ်မြောက်ကြောင်း အဆင်အခြင် ရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်၏။

ဇီဝက ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ မိမိ ဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း စေ့ဆော်သလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း စေ့ဆော် သလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း စေ့ဆော်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစေ့ဆော်ပါ ဟု (လျှောက်၏) ။ ဇီဝက ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ အပြစ် မရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။ အသျှင်ဘုရား “ဗြဟ္မာသည် မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိ၏” ဟူသော ဤစကားကို တပည့်တော် ကြားဖူး ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုဗြဟ္မာကြီး ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း ဟု မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ် မျက်မြင် တွေ့ရပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ ရှိတော် မူပါပေသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဇီဝက အကြင် ရာဂကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြောင့် လည်းကောင်း၊ မောဟကြောင့် လည်း ကောင်း ဆင်းရဲ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါဘုရားသည် ထိုရာဂ ဒေါသ မောဟကို ပယ်ပြီးပြီ၊ အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ပြီးပြီ၊ (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာ ကဲ့သို့ ပြုပြီးပြီ၊ (အသစ်) မဖြစ်ခြင်းကို ပြုပြီးပြီ၊ နောင်အခါ ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဇီဝက သင်သည် ဤသဘောကို ရည်ရွယ်လျက် အကယ်၍ ပြောဆို သည် ဖြစ်အံ့၊ “ငါဘုရားသည် သင်၏ ထိုစကားကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသဘောကို သာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၅၄။ ဇီဝက ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တစ်ခုခုသော ရွာကို လည်းကောင်း၊ နိဂုံးကို လည်း ကောင်း အမှီပြု၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သနားခြင်း ‘ကရုဏာ’ နှင့်ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ ဝမ်းမြောက် ခြင်း ‘မုဒိတာ’ နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ လျစ်လျူရှုခြင်း ‘ဥပေက္ခာ’ နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခု သော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့ စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံ သော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့် တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ပါရှိသော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း ‘ဥပေက္ခာ’ နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့ စေ၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းကို သူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏ သားသည် လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၍ နက်ဖြန် အတွက် ဆွမ်းစား ပင့်၏၊ ဇီဝက ရဟန်းသည် အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် လက်ခံ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သဖြင့် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်လျက် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ သူကြွယ်၏ လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်သား၏ လည်းကောင်း အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထား သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းကို ထိုသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ထိုသူကြွယ်၏ သားသည် လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေး၏၊ ထိုရဟန်းအား “ငါ့အား ဤသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤသူကြွယ်၏ သားသည် လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပါမူ ကောင်း လေစွ” ဟု ဤသို့သော အကြံသည် မဖြစ်၊ “ငါ့အား ဤသူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤသူကြွယ်၏ သားသည် လည်းကောင်း နောင်အခါ၌လည်း ဤသို့သော မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟု ဤသို့လည်း ထိုရဟန်းအား အကြံ မဖြစ်၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆွမ်းကို မတပ်မက် မတွေဝေ မစွဲလမ်းမူ၍ အပြစ်ကို ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ လွတ်မြောက် ကြောင်း အဆင်အခြင် ရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်၏။

ဇီဝက ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါ လည်း စေ့ဆော်သလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း စေ့ဆော်သလော၊မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးလုံး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း စေ့ဆော်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစေ့ဆော်ပါ (ဟု လျှောက် ၏)။ ဇီဝက ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ အပြစ်မရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အာဟာရကို သုံးဆောင်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါသည် (ဟု လျှောက်၏)။ အသျှင်ဘုရား "ဗြဟ္မာသည် ဥပေက္ခာဖြင့် နေလေ့ ရှိ၏" ဟူသော ဤစကားကို တပည့်တော် ကြားဖူးပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုဗြဟ္မာကြီး ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း ဟု မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ် မျက်မြင် တွေ့ရ ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပေက္ခာဖြင့် နေလေ့ရှိတော် မူပါပေသည် ဟု(လျှောက်၏)။

ဇီဝက အကြင် ရာဂကြောင့် လည်းကောင်း ဒေါသကြောင့် လည်းကောင်း မောဟကြောင့် လည်း ကောင်း ဆင်းရဲခြင်း မမွေ့လျော်ခြင်း အမျက် ထွက်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ ငါဘုရားသည် ထိုရာဂ ဒေါသ မောဟကို ပယ်ပြီးပြီ၊ အမြစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ပြီးပြီ၊ (နုတ်ပြီးသော) ထန်းပင်ရာ ကဲ့သို့ ပြုပြီးပြီ၊ (အသစ်) မဖြစ်ခြင်းကို ပြုပြီးပြီ၊ နောင်အခါ ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဇီဝက သင်သည် ဤသဘောကို ရည်ရွယ်၍ အကယ်၍ ပြောဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ "ငါဘုရားသည် သင်၏ ထိုစကားကို ခွင့်ပြု ၏" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသဘောကို သာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ပြောဆို ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၅၅။ ဇီဝက မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို လည်းကောင်း ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲသော ထိုသူကြွယ်သည် ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် "သွားကြ လေကုန်၊ ဤမည်သော သတ္တဝါ ကို ဆောင်ယူ ခဲ့ကြကုန်" ဟု ဤသို့ ပြောဆိုသော ဤရှေးဦးစွာသော အကြောင်းဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ထိုသူသည် လည်ပင်း၌ ဖွဲ့ချည်၍ အဆောင် ခံရသော သတ္တဝါ၏ ကိုယ် ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ခံစားရခြင်း ဟူသော ဤနှစ်ခုမြောက်သော အကြောင်းဖြင့် များစွာသော မကောင်း မှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ထိုသူသည် "သွားကြကုန်၊ ဤသတ္တဝါကို သတ်ခဲ့ကြလေကုန်"ဟု ဤသို့ ပြောဆိုသော ဤသုံးခုမြောက် အကြောင်းဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ထိုသူသည် အသတ် ခံရသော သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ခံစားရခြင်း ဟူသော ဤလေးခုမြောက် အကြောင်းဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ထိုသူသည် မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို လည်းကောင်း မအပ်သော အသားမျိုးဖြင့် အရှိန် အစော် မဲ့စေခြင်း ဟူသော ဤငါးခု မြောက် အကြောင်းဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏။ ဇီဝက မြတ်စွာဘုရားကို လည်း ကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကို လည်းကောင်း ရည်ညွှန်း၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲ သော သူသည် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် များစွာသော မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပွါး စေ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင် ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား အပ်သော အာဟာရကို သာလျှင် ရဟန်းတော်တို့သည် သုံးဆောင်ကြပေကုန်စွ တကား။ အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတော်တို့သည် အပြစ် မရှိသော အာဟာရကို သာလျှင် သုံးဆောင်ကြပေ ကုန်စွတကား။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော် သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာ သုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် တတ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်ထားလေ၏)။

**ငါးခုမြောက် ဇီဝကသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

## ၆ - ဥပါလိသုတ်

၅၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠန္ဒာမြို့ ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် နာဠန္ဒာမြို့၌ များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ်နှင့် အတူ နေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဠန္ဒာမြို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွါကာ ဆွမ်းစား ပြီးနောက် ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ် (ရှိရာ) မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်နေသော ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ဒီဃတပဿီ နေရာတို့သည် ရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိမူ ထိုင်လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နိမ့်သော နေရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်စွာ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်စွာ ထိုင်နေပြီးသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြတ်စွာဘုရားသည် "တပဿီနာဋ၏ သား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ်မျှလောက် ကုန်သော ကံတို့ကို ပညတ် သနည်း" ဟု မေးတော် မူ၏။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ "ကံ ကံ" ဟု ပညတ်ခြင်းသည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌ၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်၊ ငါ့သျှင်ဂေါတမ "ဒဏ် ဒဏ်" ဟု ပညတ်ခြင်းသည်သာ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌ၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

တပဿီ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ်မျှလောက် ကုန်သော ဒဏ်တို့ကို ပညတ် သနည်း" ဟု (မေးတော် မူ၏)။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ဒဏ်သုံးပါးတို့ကို ပညတ် ပါ၏။ အဘယ် သုံးပါးတို့နည်း ဟူမူ- ကာယဒဏ်၊ ဝစီဒဏ်၊ မနောဒဏ်တို့တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပဿီ ကာယဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာလော၊ ဝစီဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာ လော၊ မနောဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ငါ့သျှင်ဂေါတမ ကာယဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ ဝစီဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ မနောဒဏ် ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်းဟု (လျှောက်၏)။

တပဿီ ဤသို့ ကွဲပြား ထူးခြားကုန်သော ဤဒဏ်သုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ်ဒဏ်ကို အပြစ် အကြီးဆုံး ဟူ၍ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ပညတ်သနည်း။ ကာယ ဒဏ်ကိုလော၊ သို့မဟုတ် ဝစီ ဒဏ်ကိုလော၊ သို့မဟုတ် မနော ဒဏ်ကိုလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ ဤသို့ ကွဲပြား ထူးခြား ကုန်သော ဤဒဏ် သုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကာယဒဏ်ကို အပြစ် အကြီးဆုံး ဟူ၍ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ပညတ် ပါ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်ကို ထိုကဲ့သို့ မပညတ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

တပဿီ "ကာယဒဏ်တည်း"ဟု ဆိုသလော။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ "ကာယဒဏ်တည်း" ဟု ဆိုပါ၏။ တပဿီ "ကာယဒဏ်တည်း" ဟု ဆိုသလော။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ "ကာယဒဏ်တည်း"ဟု ဆိုပါ၏။ တပဿီ "ကာယဒဏ်တည်း"ဟု ဆိုသလော။ ငါ့သျှင်ဂေါတမ "ကာယဒဏ်တည်း"ဟု ဆိုပါ၏။ ဤသို့

လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို ဤစကားအရာ၌ သုံးကြိမ် တိုင်အောင် တည်စေတော်မူ၏။

၅၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားအား "ငါ့သျှင် ဂေါတမ သင်သည်ကား မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ် မျှလောက်သော ဒဏ်တို့ကို ပညတ်ပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။ တပဿီ "ဒဏ် ဒဏ်" ဟူ၍ ပညတ်ခြင်းသည် ငါဘုရား၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်။ တပဿီ "ကံ ကံ" ဟူ၍ ပညတ်ခြင်းသည်သာ ငါဘုရား၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ် မျှလောက်သော ကံတို့ကို သင် ပညတ် သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ တပဿီ မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကံသုံးပါးတို့ကို ငါဘုရား ပညတ်၏၊ အဘယ် ကံသုံးပါးတို့နည်း ဟူမူ- ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငါ့သျှင် ဂေါတမ ကာယကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော၊ ဝစီကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော၊ မနောကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးလော ဟု (လျှောက်၏)။ တပဿီ ကာယကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ ဝစီကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း၊ မနောကံ ဟူသည် တခြား တစ်ပါးသာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ ဤသို့ ကွဲပြား ထူးခြား ကုန်သော ဤကံသုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ အဘယ် ကံကို အပြစ် အကြီးဆုံး ဟူ၍ သင် ပညတ်ပါ သနည်း၊ ကာယကံကိုလော၊ သို့မဟုတ် ဝစီကံကိုလော၊ သို့မဟုတ် မနောကံကိုလော ဟု (လျှောက်၏)။ တပဿီ ဤသို့ ကွဲပြား ထူးခြား ကုန်သော ဤကံသုံးပါးတို့တွင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ မနောကံကို အပြစ် အကြီးဆုံး ဟု ငါဘုရား ပညတ်၏၊ ကာယကံနှင့် ဝစီကံကို ထိုကဲ့သို့ မပညတ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငါ့သျှင်ဂေါတမ "မနောကံတည်း"ဟု ဆိုသလော။ တပဿီ "မနောကံတည်း"ဟု ဆို၏။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ "မနောကံတည်း"ဟု ဆိုသလော။ တပဿီ "မနောကံတည်း"ဟု ဆို၏။ ငါ့သျှင် ဂေါတမ "မနောကံတည်း"ဟု ဆိုသလော။ တပဿီ "မနောကံတည်း" ဟု ဆို၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့လျှင် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤစကားအရာ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တည်စေ၍ နေရာမှထကာ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

၅၈။ ထိုအခါ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဥပါလိသူကြွယ် အမှူးရှိသော ဗာလကိနိရွာသား ပရိသတ် ဖြစ်သော များစွာသော လူပရိသတ်နှင့် အတူ နေ၏။ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အဝေးကလာသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြင်၍ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌအား "တပဿီ သင်သည် ယခု နေ့ခင်း ကြောင်တောင် မှာ ဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်း" ဟု မေး၏။ အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံမှ လာခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။

တပဿီ သင့်မှာ ရဟန်းဂေါတမ နှင့်အတူ တစ်စုံ တစ်ခုသော စကား ပြောဟောမှုသည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် အကျွန်ုပ်မှာ ရဟန်းဂေါတမ နှင့်အတူ တစ်စုံ တစ်ခုသော စကားပြောဟောမှုသည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။

တပဿီ သင့်မှာ ရဟန်းဂေါတမ နှင့်အတူ အဘယ်သို့လျှင် စကား ပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့ပါ သနည်း ဟု (မေး၏)။ ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ စကား ပြောဟောမှု ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌအား ပြောကြား လေ၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသော် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌအား "တပဿီ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိသော ဆရာ၏ အဆုံးအမကို ကောင်းစွာ သာလျှင် သိသော တပည့်၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်းသာလျှင် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ရဟန်းဂေါတမအား ပြောကြားခဲ့ပေ၏၊ ဤသို့ ကြီးကျယ်သော ကာယဒဏ်ကို ထောက်၍ သေးငယ်သော မနောဒဏ်သည် အဘယ်မှာ

ပြောပလောက် မည်နည်း၊ အမှန်အားဖြင့် ကာယဒဏ်သည် သာလျှင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ် ဟု (ဆို၏)။

၅၉။ ဤသို့ဆိုသော် ဥပါလိသူကြွယ်သည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌကို- "အသျှင်ဘုရား ဒီဃတပဿီ သည်ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိသော ဆရာ၏ အဆုံးအမကို ကောင်းစွာ သာလျှင် သိသော တပည့်၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်းသာလျှင် တပဿီ အသျှင်ကောင်းသည် ရဟန်း ဂေါတမအား ဖြေကြားခဲ့ပေ၏၊ ဤသို့ ကြီးကျယ်သော ကာယဒဏ်ကို ထောက်ဆ၍ သေးငယ်သော မနောဒဏ်သည် အဘယ်မှာ ပြောပလောက် မည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် ကာယဒဏ်သည် သာလျှင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့၊ ဤစကား အရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင် ချေပါအံ့။ တပဿီ အသျှင်ကောင်းသည် တည်စေအပ် သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ သည် အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ တည်စေ လတ္တံ့သည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် အမွေး ရှည်သော သိုးကို အမွေးတို့၌ ကိုင်တွယ်၍ ရှေးရှု ဆွဲငင်ရာ သကဲ့သို့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲငင်ရာ သကဲ့ သို့၊ ထိုမှ ဤမှ ဆွဲငင်ရာ သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မိမိ၏ အယူဝါဒ ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို ရှေးရှု ဆွဲငင်ပါအံ့၊ ထက်ဝန်ကျင်မှ ဆွဲငင်ပါအံ့။ ထိုမှ ဤမှ ဆွဲငင် ပါအံ့။

ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ခွန်အား ရှိသော သေတင်းကုပ်၌ အမှုကိစ္စကို လုပ်သော ယောကျ်ား သည် ကြီးစွာသော သေတင်းကုပ်၌ ခင်းထားသော ဖျာကို နက်လှစွာသော ရေအိုင်၌ ချ၍ အစွန်း၌ ကိုင်လျက် ရှေးရှု ဆွဲငင်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲငင်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုမှ ဤမှ မွှေ့ရမ်း ဆွဲငင်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမ ကို မိမိ အယူဝါဒဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို ရှေးရှု ဆွဲငင်ပါအံ့၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲငင်ပါအံ့၊ ထိုမှ ဤမှ ဆွဲငင်ပါအံ့။

ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ခွန်အားရှိသော သေသောက်ကြူးသည် ခွက်ကို အစွန်း၌ ကိုင်တွယ်၍ အောက်သို့ နှိပ်၍ ပွတ်တိုက်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အထက်သို့ မြှောက်၍ ပွတ်တိုက်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ခါတွက်ရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မိမိ၏ အယူဝါဒဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ အယူဝါဒကို အောက်သို့ နှိပ်၍ ပွတ်တိုက် ပါအံ့၊ အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပွတ်တိုက် ပါအံ့၊ ခါတွက် မွှေ့ရမ်းပါအံ့။

ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အသက် ခြောက်ဆယ်ရှိ၍ ယုတ်သော အားရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီး သည် နက်လှစွာသော လေးထောင့် ရေကန်သို့ သက်ဆင်း၍ သာဏဓောဝိက မည်သော ကစားမျိုးကို ကစား လေရာ သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမကို သာဏဓောဝိက ကစားမျိုးနှင့် တူသော ကစားခြင်းကို ကစားပေအံ့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့၊ ဤစကား အရာ၌ ရဟန်း ဂေါတမအား အပြစ်တင်ပါချေအံ့ ဟု (ဆို၏)။ သူကြွယ် သင်သွားလော့၊ ဤစကား အရာ၌ ရဟန်း ဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေလော့။ သူကြွယ် ရဟန်းဂေါတမအား ငါသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဒီဃတ ပဿီ နိဂဏ္ဌသည်သော် လည်းကောင်း၊ သင်သည်သော် လည်းကောင်း အပြစ်တင်ရာ၏ ဟု ဆို၏။

၆၀။ ဤသို့ ဆိုသော် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌအား- "အသျှင်ဘုရား ရဟန်း ဂေါတမအား ဥပါလိသူကြွယ် အပြစ်တင်မည်ကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ။ အသျှင်ဘုရား ရဟန်းဂေါတမ သည် လှည့်ပတ်တတ်ပါ၏၊ စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်း အတတ်ကို တက်ပါ၏၊ ယင်းအတတ်ဖြင့် အယူ တစ်မျိုး ရှိသော သူတို့၏ တပည့်တို့ကို ညို့တတ်ပါ၏" ဟု ဆို၏။ တပဿီ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ဥပါလိသူကြွယ် ရောက်ရာသော အကြောင်းအခွင့်သည် မရှိ။ ဥပါလိသူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ် သို့ ရဟန်းဂေါတမသာ ရောက်ရာ, ဖြစ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏။ သူကြွယ် သင် သွား

လော့၊ ဤစကား အရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေလော့။ သူကြွယ် ရဟန်းဂေါတမအား ငါသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌသည်သော် လည်းကောင်း၊ သင်သည်သော် လည်းကောင်း အပြစ်တင်ရာ၏ ဟု (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဋ္ဋ၏သား နိဂဏ္ဌအား- "အသျှင်ဘုရား ရဟန်းဂေါတမအား ဥပါလိသူကြွယ် အပြစ်တင်မည်ကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ။ အသျှင်ဘုရား ရဟန်းဂေါတမသည် လှည့်ပတ် တတ်ပါ၏၊ စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်း အတတ်ကို တတ်ပါ၏၊ ယင်းအတတ်ဖြင့် အယူ တစ်မျိုး ရှိသော သူတို့၏ တပည့်တို့ကို ညို့တတ်ပါ၏" ဟု ဆို၏။ တပဿီ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ဥပါလိသူကြွယ် ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။ ဥပါလိသူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရဟန်းဂေါတမသာ ရောက်ရာ, ဖြစ်နိုင်ရာသော အကြောင်းအခွင့်သည် ရှိ၏။ သူကြွယ် သင် သွားလော့၊ ဤစကား အရာ၌ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင်ချေလော့။ သူကြွယ် ရဟန်းဂေါတမအား ငါသည် သော်လည်းကောင်း၊ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည်သော် လည်းကောင်း၊ သင်သည်သော် လည်းကောင်း အပြစ်တင်ရာ၏ ဟု လွှတ်လိုက်၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ဥပါလိသူကြွယ်သည် နာဋ္ဋ၏သား နိဂဏ္ဌ၏စကားကို ဝန်ခံပြီး၍နေရာမှ ထလျက် ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုကာ ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေသော မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား-"အသျှင်ဘုရား ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဤအရပ်သို့ လာပါ သလော"ဟု လျှောက်၏။ သူကြွယ် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဤအရပ်သို့ လာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားအား ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော စကား ပြောဟောမှုသည် ဖြစ်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ငါ့အား ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော စကား ပြောဟောမှုသည် ဖြစ်ခဲ့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားအား ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌနှင့်အတူ အဘယ်သို့လျှင် စကား ပြောဟောမှု ဖြစ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌနှင့်အတူ စကား ပြောဟောမှု ဖြစ်သမျှ အားလုံးကို ဥပါလိသူကြွယ်အား မိန့်ဆို၏။

၆၁။ ဤသို့ မိန့်ဆိုသော် ဥပါလိသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား တပဿီသည် ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ၊ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိသော ဆရာ၏ အဆုံးအမကို ကောင်းစွာ သာလျှင် သိသော တပည့်၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း သာလျှင် ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြောကြားပါပေ၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ဤသို့ ကြီးကျယ်သော ကာယဒဏ်ကို ထောက်ဆ၍ သေးငယ်သော မနောဒဏ်သည် အဘယ်မှာ ပြောပလောက် မည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် ကာယဒဏ်သည်သာလျှင် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ် ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် သင်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့၊ ဤအကြောင်း အရာ၌ ငါတို့စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်နိုင်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်း အရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၂။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ နိဂဏ္ဌတစ်ယောက်သည် အနာနှိပ်စက် နေ၏၊ ဆင်းရဲ ရောက်၏၊ ပြင်းစွာ နာ၏၊ ရေအေးကို ပယ်၍ ရေနွေးကိုသာ သုံးဆောင်လေ့ရှိ၏၊ ထိုနိဂဏ္ဌသည် ရေအေးကို မရသည် ဖြစ်၍ သေလေရာ၏။ သူကြွယ် နာဋ္ဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဤသေသူ နိဂဏ္ဌကို အဘယ် အရပ်၌ ဖြစ်၏ ဟု ပညတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား စိတ်စွဲလမ်း၍ ဖြစ်သော နတ်မည်သည် ရှိပါ၏၊ ထိုနတ်မျိုးတို့၌ ထိုနိဂဏ္ဌသည် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုသူသည် စိတ်စွဲလမ်း၍ သေသောကြောင့် ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် စဉ်းစား၍ သင်ပြောလော့၊ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကားသည် လည်းကောင်း မစပ်ဟပ် မိဘဲ

ရှိချေ၏။ သူကြွယ် သင်သည် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဤစကားကို ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ထားသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကာယဒဏ်သည် သာလျှင် ကြီးကျယ်သော အပြစ် ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၃။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် စောင့်စည်းခြင်း လေးမျိုးဖြင့် စောင့်စည်းနေ၏၊ အလုံးစုံသော ရေအေးကို ပယ်၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှု တားမြစ်ခြင်းကို အားထုတ်နေ၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ်ခြင်းဖြင့် ခါတွက်ထား၏၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို တားမြစ်ခြင်းဖြင့် ပျံ့နှံ့နေ၏။ ထိုနာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ရှေ့သို့ သွားသည် ရှိသော် နောက်သို့ ဆုတ်သည် ရှိသော် များစွာသော သတ္တဝါငယ်တို့ကို သေကျေ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ သူကြွယ် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဤသေကျေ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေသော သူ၏ အကျိုးကို အဘယ် အကျိုး ဟု ပညတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် စေ့ဆော်ခြင်း ‘စေတနာ’ မရှိသည် ဖြစ်၍ ကြီးသော အပြစ်ရှိ၏ ဟု မပညတ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် အကယ်၍ စေတနာ ရှိငြားအံ့၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားကြီးသော အပြစ် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် စေ့ဆော်မှု ‘စေတနာ’ ကို နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အဘယ်ဒဏ် ဟု ပညတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား စေ့ဆော်မှု ‘စေတနာ’ ကို မနောဒဏ် ဟု ပညတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် စဉ်းစား၍ သင် ပြောကြားလော့။ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကားသည် လည်းကောင်း မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏။ သူကြွယ် သင်သည် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဤစကားကို ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကာယဒဏ်သည် သာလျှင် ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၄။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ဤနာဠန္ဒာမြို့သည် စည်ပင်သည် ဝပြောသည် များစွာသော လူရှိသည် စည်ကားသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏၊ ဤနာဠန္ဒာမြို့သည် စည်ပင်ပါ၏၊ ဝပြောပါ၏၊ များစွာသော လူရှိပါ၏၊ လူစည်ကားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် သန်လျက်မိုး၍ လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် “ငါသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ခဏချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်းဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် ပြုပါအံ့” ဟု ဆိုရာ ၏။

သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ခဏချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်းဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင် ပါမည်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယောကျ်ားတို့သည် ဆယ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ နှစ်ဆယ် ဖြစ်စေ၊ သုံးဆယ် ဖြစ်စေ၊ လေးဆယ် ဖြစ်စေ၊ ငါးဆယ် ဖြစ်စေ ဤနာဠန္ဒာမြို့၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါတို့ကို တစ်ခဏချင်း တစ်မုဟုတ်ချင်းဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါကုန်၊ အနည်းငယ်သော တစ်ယောက်တည်းသော ယောကျ်ားသည် အဘယ်မှာ ပြောပလောက်ပါ မည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ တန်ခိုးရှိသော စိတ်တန်ခိုးရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သော သမဏသည်သော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည်သော် လည်းကောင်း လာရာ၏၊ ထိုသူသည် ‘ငါ သည် ဤနာဠန္ဒာမြို့ကို တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုး ကာမျှဖြင့် ပြာဖြစ်အောင် ပြုအံ့’ ဟု ဆိုရာ၏။

သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ တန်ခိုးရှိသော စိတ်တန်ခိုး ရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သော ထိုသမဏဗြာဟ္မဏသည် ဤနာဠန္ဒာမြို့ကို တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုး ကာမျှဖြင့် ပြာဖြစ် အောင်ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား နာဠန္ဒာမြို့ ဆယ်မြို့တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့နှစ်ဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့သုံးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့လေးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ မြို့ငါးဆယ်တို့ကို ဖြစ်စေ တန်ခိုးရှိသော စိတ်တန်ခိုးရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သော ထိုသမဏဗြာဟ္မဏသည် တစ်ကြိမ် စိတ်ဆိုးကာမျှဖြင့် ပြာဖြစ်အောင် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ သေးငယ်သော တစ်ခုတည်းသော နာဠန္ဒာမြို့ကိုကား အဘယ်မှာ ပြောပလောက် မည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် စဉ်းစား၍ သင် ပြောလော့။ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကားသည် လည်းကောင်း မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏။ သူကြွယ် သင်သည် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဤစကားကို ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့်ကြားသော်လည်း မကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း၌ ကာယဒဏ်သည် သာလျှင် ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိ၏၊ ဝစီဒဏ်နှင့် မနောဒဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ မကြီးကျယ်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၅။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ သင်သည် ဒဏ္ဍကီတိုင်း ကာလိင်္ဂတိုင်း မဇ္ဈတိုင်း မာတင်္ဂတိုင်းကို တောအတိ ဖြစ်နေသည် ဟု ကြားဖူးပါ၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါသည်၊ ဒဏ္ဍကီတိုင်း ကာလိင်္ဂတိုင်း မဇ္ဈတိုင်း မာတင်္ဂတိုင်းကို တောအတိ ဖြစ်နေသည် ဟု ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သူကြွယ် ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် သင်ကြားဖူး ပါသနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဒဏ္ဍကီတိုင်း ကာလိင်္ဂတိုင်း မဇ္ဈတိုင်း မာတင်္ဂတိုင်းကို တောအတိ ဖြစ်နေသည် ဟု ကြားဖူး သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရသေ့တို့၏ စိတ်ဆိုးခြင်းကြောင့် ထိုဒဏ္ဍကီတိုင်း ကာလိင်္ဂတိုင်း မဇ္ဈတိုင်း မာတင်္ဂတိုင်းသည် တောအတိ ဖြစ်နေသည် ဟု ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် စဉ်းစားလော့၊ သူကြွယ် စဉ်းစား၍ သင် ပြောကြားလော့။ သင်၏ ရှေ့စကားနှင့် နောက်စကားသည် လည်းကောင်း နောက်စကားနှင့် ရှေ့စကားသည် လည်းကောင်း မစပ်ဟပ်မိဘဲ ရှိချေ၏။ သူကြွယ် သင်သည် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်သော သစ္စာ၌ တည်၍ ပြောဆိုပါအံ့၊ ဤအကြောင်းအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့ စကား ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဤစကားကို ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆၆။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဥပမာဖြင့် ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက် လှပါပြီ၊ သို့သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဆန်းကြယ် လှစွာသော ပြဿနာ ဖြေကြားတော် မူခြင်းကို ကြားနာလို၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤဆိုခဲ့တိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ကဲ့သို့ မထီမဲ့မြင် ပြုမိပါ၏။

အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာ သော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိ လည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ “မျက်စိ ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြ လိမ့်မည်” ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင် ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း

ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာ သုံးပါးကို ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၇။ သူကြွယ် စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ ကဲ့သို့ ထင်ရှား ကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သူကြွယ် စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ ကဲ့သို့ ထင်ရှား ကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤစကားဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တစ်ပါးသော အယူ ရှိသော တိတ္ထိတို့သည် အကျွန်ုပ် ကဲ့သို့သော တပည့်ကို ရခဲ့သော် "ဥပါလိမည်သော သူကြွယ်သည် ငါတို့၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၏" ဟု နာလန္ဒာတစ်မြို့လုံးကို တံခွန် အောင်လံ စိုက် ဆောင် ကုန်ရာ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သူကြွယ် စူးစမ်း ဆင်ခြင် ၍ ပြုလော့၊ သင်တို့ ကဲ့သို့ ထင်ရှား ကျော်စောသော သူတို့အား စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာ တော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာ သုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၈။ သူကြွယ် ရှည်စွာသော နေ့ ညဉ့်ပတ်လုံး သင်၏ အိမ်သည် နိဂဏ္ဌတို့၏ ရေတွင်း သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌတို့အား ဆွမ်းလှူရမည်ကို အောက်မေ့လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "သူကြွယ် ရှည်စွာသော နေ့ ညဉ့်ပတ်လုံး သင်၏ အိမ်သည် နိဂဏ္ဌတို့၏ ရေတွင်း သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကပ်ရောက်လာသော ထိုနိဂဏ္ဌတို့အား ဆွမ်းလှူရမည်ကို အောက်မေ့လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဤစကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား အတိုင်း ထက် အလွန် ဝမ်းမြောက်ပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ကြားဖူး ပါသည်-ရဟန်းဂေါတမသည် "ငါ့အား သာလျှင် အလှူကို ပေးလှူ အပ်၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့အား အလှူကို မပေးလှူအပ်၊ ငါ၏ တပည့်သားတို့အား သာလျှင် အလှူကို ပေးလှူအပ်၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား အလှူကို မပေးလှူအပ်၊ ငါ့အား လှူသော အလှူသည် သာလျှင် အကျိုး ကြီး၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့အား လှူသော အလှူသည် အကျိုးမကြီး၊ ငါ၏ တပည့်သားတို့အား လှူသော အလှူသည် သာလျှင် အကျိုးကြီး၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ တပည့်သားတို့အား လှူသော အလှူသည် အကျိုးမကြီး" ဟု ဟောတော်မူ၏ ဟူသော စကားကို ကြားဖူးပါသည်၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျက်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို နိဂဏ္ဌတို့၌လည်း ပေးလှူခြင်း၌ ဆောက်တည် စေ၏၊ အသျှင်ဘုရား စင်စစ် သော်ကား အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအလှူ ပေးခြင်း၌ အခါကာလကို သိပါကုန်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏၊ တရား တော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၆၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါလိသူကြွယ်အား အစဉ် အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟော တော်မူ၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ သီလနှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ညစ်ညူးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါလိသူကြွယ်၌

သင့်လျော်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော် မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရား ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော် မူလျက် ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ'ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယ'ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ 'နိရောဓ'ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် 'မဂ္ဂ'ကို လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏၊ မည်းညစ်ခြင်း ကင်းသော ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူ သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ဥပါလိသူကြွယ်အား ထိုနေရာ၌ ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေး ကင်းသော မျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုအခါ ဥပါလိသူကြွယ်သည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင် ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို အားထား ယုံကြည်သည် မဟုတ်ဘဲ မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသော ကိစ္စများသော ပြုဖွယ် ရှိပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။ သူကြွယ် ယခုအခါ၌ သွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇၀။ ထိုအခါ ဥပါလိ သူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုကာ မိမိအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တံခါးစောင့်ကို ပြောဆို၏ "အချင်း တံခါးစောင့် ယနေ့ကို အစပြု၍ နိဂဏ္ဌယောကျ်ား နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့အတွက် တံခါးကို ပိတ်ထား၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏၊ အကယ်၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော နိဂဏ္ဌသည် လာငြားအံ့၊ ထိုနိဂဏ္ဌကို သင်သည် ဤသို့ ပြောကြားလော့-'အသျှင် ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ ယနေ့မှစ၍ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၏၊ နိဂဏ္ဌယောကျ်ား နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့အတွက် တံခါးကို ပိတ်ထား၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏၊ အသျှင် အသျှင်သည် အကယ်၍ ဆွမ်းအလိုရှိ ငြားအံ့၊ ဤနေရာ၌ သာလျှင် ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာ၌ပင်လျှင် အသျှင်တို့အတွက် ဆောင်ယူလာပါကုန် လတ္တံ့' ဟု ဤသို့ ပြောကြားလော့" ဟု (ပြောဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိ သူကြွယ်၏ စကားကို ဝန်ခံ၏။

၇၁။ "ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက် လေပြီတဲ့" ဟု ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌသည် ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌသည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌကို "အသျှင် ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက် လေပြီတဲ့" ဟု အကျွန်ုပ် ကြားရပါ၏ ဟု ပြောကြား၏။ တပဿီ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာဥပါလိ သူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌကို အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ကြားရပါ၏။ပ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာလျှင် ဥပါလိ သူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။ အသျှင် ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည် မကပ်ရောက်သည်ကို သိရအောင် အကျွန်ုပ် ယခု သွားပါအံ့ ဟု (ဆို၏)။ တပဿီ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည် မကပ်ရောက်သည်ကို သိရအောင် သင် သွားလော့ ဟု (ဆို၏)။

၇၂။ ထိုအခါ ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် ဥပါလိသူကြွယ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ တံခါးစောင့်သည် အဝေးမှပင် လာနေသော ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌကို မြင်လျှင် ဒီဃတပဿီ နိဂဏ္ဌအား "အသျှင် ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ ယနေ့မှစ၍ ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၏၊ နိဂဏ္ဌယောကျ်ား နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့အတွက် တံခါးကို ပိတ်ထား၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏၊ အသျှင် အသျှင်တို့သည် အကယ်၍ ဆွမ်း အလိုရှိ ငြားအံ့၊ ဤနေရာ၌ သာလျှင် ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာ၌ ပင်လျှင် အသျှင်တို့အတွက် ဆောင်ယူလာပါကုန် လတ္တံ့" ဟု (ဆို၏)။

"ငါ့သျှင် တံခါးစောင့် ငါ ဆွမ်း အလိုမရှိ" ဟု ဆို၍ ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် နာဋ္ဌ၏ သားနိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌအား-"အသျှင် ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အသျှင် ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်း ဂေါတမအား အပြစ် တင်မည်ကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ၊ အသျှင် ရဟန်း ဂေါတမသည် လှည့်ပတ် တတ်ပါ၏၊ စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်း အတတ်ကို တတ်ပါ၏၊ ယင်းအတတ်ဖြင့် အယူ တစ်မျိုး ရှိသော သူတို့၏ တပည့်တို့ကို ညို့တတ် ပါ၏ ဟု ဤသို့ သင့်အား အကျွန်ုပ်သည် တားမြစ်ပါလျက် မရခဲ့ ပါလေတကား။ အသျှင် သင်၏ ဥပါလိသူကြွယ်ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စိတ်ညို့ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ထားလေပြီ တကား" ဟု (ပြောဆို၏)။ တပဿီ ဥပါလိ သူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ ဥပါလိ သူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌကို ဤသို့ ပြောကြား၏။ပ။ အမှန်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ပ။ ရဟန်းဂေါတမသည် သာလျှင် ဥပါလိသူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒီဃတပဿီနိဂဏ္ဌသည် နာဋ္ဌ၏ သားနိဂဏ္ဌအား ဤစကားကို ပြောဆို၏။ပ။ အမှန်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ပ။ ရဟန်း ဂေါတမသည်သာ ဥပါလိသူကြွယ်၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် ရှိ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။ တပဿီ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်သည် မကပ်ရောက်သည်ကို ကိုယ်တိုင် သိရအောင် ယခု ငါ သွားချေအံ့ ဟု (ဆို၏)။ ထိုအခါ နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ် နှင့်အတူ ဥပါလိသူကြွယ်၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ တံခါးစောင့်သည် အဝေးမှပင် လာနေသော နာဋ္ဌ၏သားနိဂဏ္ဌကို မြင်လျှင် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌအား "အသျှင် ရပ်ဦးလော့၊ မဝင်ပါလင့်၊ ယနေ့မှစ၍ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၏၊ နိဂဏ္ဌယောကျ်ား နိဂဏ္ဌမိန်းမတို့အတွက် တံခါးကို ပိတ်ထား၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အတွက် တံခါးကို ဖွင့်ထား၏၊ အသျှင် အသျှင်တို့သည် အကယ်၍ ဆွမ်းအလိုရှိ ငြားအံ့၊ ဤနေရာ၌သာ ရပ်ပါလော့၊ ဤနေရာ၌ ပင်လျှင် အသျှင်တို့ အတွက် ဆောင်ယူလာပါကုန် လတ္တံ့" ဟု (ပြောကြား၏)။

အချင်း တံခါးစောင့် သို့ဖြစ်ပါမူ ဥပါလိသူကြွယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ် နှင့်အတူ တံခါးမုခ်၏ ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ရှိပါ၏၊ ထိုနာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အသျှင့်အား တွေ့မြင် လိုပါသတတ်" ဟု ပြောကြားပါလော့ ဟု (ဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု တံခါးစောင့်သည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌအား ပြန်ပြော၍ ဥပါလိ သူကြွယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဥပါလိသူကြွယ်အား- "အသျှင်နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ် နှင့်အတူ တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ရှိပါ၏၊ ထိုနာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည် အသျှင့်အား တွေ့မြင် လိုပါ၏" ဟု ပြောကြား၏။ အချင်း တံခါးစောင့် သို့ဖြစ်မူ အလယ် တံခါးမုခ်၌ နေရာတို့ကို ခင်းထားလော့ ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိ သူကြွယ်၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အလယ် တံခါးမုခ်၌ နေရာတို့ကို ခင်းထား ပြီးလျှင် ဥပါလိသူကြွယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင် အလယ် တံခါးမုခ်၌

နေရာတို့ကို ခင်းထား ပြီးပါပြီ၊ သွားရန် အချိန်ကို သင် သိ၏ (သွားရန်မှာ အသျှင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏)" ဟု (ပြော၏)။

၇၃။ ထိုအခါ ဥပါလိသူကြွယ်သည် အလယ် တံခါးမုခ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအရပ်ရှိ အဦး အထွတ် အမြတ် အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်သော နေရာ၌ ကိုယ်တိုင် ထိုင်ပြီးလျှင် တံခါးစောင့်ကို ခေါ်၍ ပြောဆို၏- "အချင်း တံခါးစောင့် သို့ဖြစ်မူ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါလော့ ဟု ဥပါလိသူကြွယ်သည် ပြောလိုက်ပါ၏ ဟု ပြောကြားလော့" ဟု (ဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု တံခါးစောင့်သည် ဥပါလိသူကြွယ်၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤစကားကို ပြောဆို၏။ "အသျှင် အလိုရှိပါမူ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါလော့ ဟု ဥပါလိသူကြွယ်သည် ပြောလိုက်ပါ၏" ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် များစွာသော နိဂဏ္ဌပရိသတ် နှင့်အတူ အလယ် တံခါးမုခ်သို့ ချဉ်းကပ် လေ၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသူကြွယ်သည် ရှေးအခါက နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌ အဝေးမှ လာသည်ကို မြင်ရာ အရပ်မှ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ ထိုအရပ်ရှိ အဦး အထွတ် အမြတ် အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်သော နေရာကို ကိုယ်ဝတ် အပေါ်ရုံဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ ဖေးမ ကိုင်တွယ်၍ ထိုင်နေစေ၏၊ ယခု အခါ၌ကား ထိုသူကြွယ်သည် ထိုအရပ်ရှိ အဦး အထွတ် အမြတ် အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်သော နေရာ၌ ကိုယ်တိုင် ထိုင်လျက် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌကို "အသျှင် နေရာတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ထိုင်ပါလော့" ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဆိုသော် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် ဥပါလိသူကြွယ်အား- "သူကြွယ် သင် ရူးသလော၊ သူကြွယ် သင် မိုက်သလော၊ 'အသျှင် အကျွန်ုပ် သွားပါအံ့၊ ရဟန်း ဂေါတမအား အပြစ်တင် ချေပါအံ့' ဟု ဆို၍ သွားပါလျက် များစွာသော ဝါဒ အပေါင်းဖြင့် အစွပ်ခံ၍ ပြန်လာခဲ့၏။ သူကြွယ် ဥပမာ သော်ကား ဝှေးသင်းသမား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် သွား၍ ဝှေးစေ့ အထုတ် ခံရလျက် ပြန်လာရ သကဲ့သို့၊ သူကြွယ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား မျက်လုံး ထုတ်သမား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် သွား၍ မျက်လုံး အထုတ် ခံရလျက် ပြန်လာရ သကဲ့သို့၊ သူကြွယ် သင်သည် ဤဥပမာများ အတူသာလျှင် 'အသျှင် အကျွန်ုပ် သွားပါအံ့၊ ရဟန်းဂေါတမအား အပြစ်တင် ချေပါအံ့' ဟု ဆို၍ သွားပါလျက် များစွာ သော ဝါဒ အပေါင်းဖြင့် အစွပ်ခံ၍ ပြန်လာခဲ့၏။ သူကြွယ် သင့်ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ထား ချေပြီ တကား" ဟု ပြောဆို၏။

၇၄။ အသျှင် စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းသည် အလွန် ကောင်းမွန်ခြင်း ရှိပါ၏၊ အသျှင် စိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းသည် မွန်မြတ်ခြင်း ရှိပါ၏၊ အသျှင် အကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည် ဤစိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် အညို့ ခံရကုန်ငြားအံ့၊ အသျှင် အကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာ ကုန်သော ဆွေမျိုး သားချင်းတို့မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါး ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန် ရာပါ၏၊ အသျှင် အလုံးစုံသော မင်းတို့သည်လည်း ဤစိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် အညို့ ခံရကုန်ငြားအံ့၊ အလုံး စုံသော မင်းတို့မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါး ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန် ရာပါ၏။

အသျှင် အလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ပ။ ကုန်သည်တို့သည်လည်း။ပ။ ဆင်းရဲသားတို့ သည် လည်း ဤစိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် အညို့ ခံရကုန်ငြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲသား တို့မှာလည်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါး ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်ရာပါ၏။ အသျှင် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာ နှင့်တကွသော ဩကာ သလောကသည် လည်းကောင်း၊ သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွ သော သတ္တ လောကသည် လည်းကောင်း၊ ဤစိတ်ညို့၍ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် အညို့ ခံရကုန်ငြားအံ့၊ နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာ နှင့်တကွသော ဩကာ သလောကမှာ လည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများ နှင့်တကွသော သတ္တ လောကမှာ လည်းကောင်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလ ပတ်လုံး စီးပွါး ချမ်းသာခြင်းငှါ

ဖြစ်ကုန် ရာပါ၏။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် အသျှင် သင့်အား ဥပမာပြုပါအံ့၊ ဤလောက၌ အချို့ ကုန်သော ပညာရှိ ယောကျ်ားတို့သည် ဥပမာဖြင့်လည်း စကား၏ အနက် သဘောကို သိကြ ကုန်၏။

၇၅။ အသျှင် ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား အိုမင်း ရင့်ရော် ကြီးမြင့်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်အား ပျိုမျစ် နုနယ် ငယ်စွာသော ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာ သားဖွားခါနီး ဖြစ်သော မယားသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ထိုသတို့ သမီးငယ်သည် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးကို "ပုဏ္ဏားအိုကြီး သင်သည် သွားပါချေ၊ ဈေးမှ မှောက်ရုပ်ငယ်ကို ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့၊ ယင်းမှောက်ရုပ်ငယ်သည် အကျွန်ုပ် သားငယ်၏ ကစားဖွယ်ဖြစ် လတ္တံ့" ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသည် ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးသည် ထိုသူငယ်မကို "အိုရှင်မ သားဖွားသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းဦးလော့၊ သင်သည် သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်အံ့၊ သင့်သားငယ်၏ ကစားဖွယ်ရာ ဖြစ်သော မှောက်ထီးရုပ်ကို ဈေးမှ ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါအံ့၊ သင်သည် သမီးမိန်းမကို ဖွားမြင်အံ့၊ သင့် သမီးငယ်၏ ကစားဖွယ်ရာ ဖြစ်သော မှောက်မရုပ်ကို ဈေးမှ ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါအံ့" ဟု ဆို၏။

အသျှင် နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း ထိုသတို့သမီးငယ်သည်။ပ။ အသျှင် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုသတို့ သမီးငယ်သည် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးကို "ပုဏ္ဏားအိုကြီး သင်သည် သွားပါချေ၊ ဈေးမှ မှောက်ရုပ်ငယ်ကို ဝယ်၍ ဆောင်ယူ ခဲ့ပါလော့၊ ယင်းမှောက်ရုပ်ငယ်သည် အကျွန်ုပ် သားငယ်၏ ကစားဖွယ်ဖြစ် လတ္တံ့" ဟု ဆို၏။

အသျှင် ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးသည် ထိုသတို့သမီးငယ်၌ တပ်မက် စွဲလမ်းသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဈေးမှ မှောက်ရုပ်ငယ်ကို ဝယ်ယူ ဆောင်လာခဲ့၍ ထိုသတို့သမီးငယ်အား "ရှင်မ ဤမှောက်ရုပ်ငယ်ကို ဈေးမှ ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပြီ၊ ယင်းမှောက်ရုပ်ငယ်သည် သင့်သားငယ်၏ ကစားဖွယ် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဆို၏။

အသျှင် ဤသို့ ဆိုသော် ထိုသတို့သမီးသည် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးကို "ပုဏ္ဏားအိုကြီး အသင်သည် သွားပါချေ၊ ဤမှောက်ရုပ်ငယ်ကို ယူဆောင်၍ ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုးသမား၏ သားထံသို့ ကပ်၍ အဆွေ ရတ္တပါဏိ ငါသည် ဤမှောက်ရုပ်ငယ်ကို ရိုက်နှက် ဖွပ်လျှော်၍ နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့အောင် ပြု၍ အဝါရောင်ဆေးဖြင့် ဆိုးထားသည်ကို အလိုရှိ၏ ဟူ၍ ပြောဆိုလေ" ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင် ထိုအခါ ပုဏ္ဏား အိုကြီးသည် ထိုသတို့သမီးငယ်၌ တပ်မက် စွဲလမ်းသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုမှောက်ရုပ်ငယ်ကို ယူဆောင်ကာ ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုးသမား၏ သားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုး သမားသားကို "အဆွေ ရတ္တပါဏိ ငါသည် ဤမှောက်ရုပ်ငယ်ကို ရိုက်နှက် ဖွပ်လျှော်၍ နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့အောင် ပြု၍ အဝါရောင်ဆေးဖြင့် ဆိုးထားသည်ကို အလို ရှိပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင် ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုးသမား၏ သားသည် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးကို "အသျှင် ပုဏ္ဏားအိုကြီး သင်၏ မှောက်ရုပ်ငယ်သည် အဆိုးကား ခံနိုင်ပါ၏၊ ရိုက်နှက် ဖွပ်လျှော်မှုကို မခံနိုင်ပါ၊ ပွတ်တိုက်ခြင်းကို မခံနိုင်ပါ" ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင် ဤအတူ သာလျှင် မိုက်ကုန်သော နိဂဏ္ဌတို့၏ အယူဝါဒသည် သူမိုက်တို့၏ အစွဲအလမ်းကို သာ ခံနိုင်၏၊ ပညာရှိတို့၏ အစွဲအလမ်းကို မခံနိုင်၊ အစိစစ်ကို မခံနိုင်၊ အစမ်းသပ်ကို မခံနိုင်။ အသျှင် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးသည် နောက်အခါ၌ ပုဆိုးသစ် အစုံကို ယူဆောင်၍ ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုး သမား၏ သားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုးသမား၏ သားကို "အဆွေ ရတ္တပါဏိ ငါ သည် ဤပုဆိုးသစ် အစုံကို ရိုက်နှက် ဖွပ်လျှော်၍ နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့အောင် ပြု၍ အဝါရောင် ဆေးဖြင့် ဆိုးထားသည်ကို အလိုရှိ၏" ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင် ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရတ္တပါဏိမည်သော ပန်းဆိုးသမား၏ သားသည် ထိုပုဏ္ဏားအိုကြီးကို "အသျှင်ပုဏ္ဏားအိုကြီး သင်၏ ဤပုဆိုး အစုံသည် အဆိုးကိုလည်း ခံနိုင်ပါ၏၊ အရိုက် အနှက် အဖွပ် အလျှော်ကိုလည်း ခံနိုင်ပါ၏၊ အပွတ် အတိုက်ကို လည်း ခံနိုင်ပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင် ဤအတူ သာလျှင် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အယူဝါဒသည် ပညာရှိတို့၏ အစွဲအလမ်းကို ခံနိုင်၏။ သူမိုက်တို့၏ အစွဲအလမ်းကို မခံနိုင်၊ အစိစစ်ကိုလည်း ခံနိုင်၏၊ အစမ်းသပ်ကိုလည်း ခံနိုင်၏ ဟု (ဆို၏)။

သူကြွယ် သင့်ကို မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်သည် "ဥပါလိသူကြွယ်သည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌ၏ တပည့်တည်း" ဟု သိ၏။ သူကြွယ် (ယခုအခါ) သင့်ကို မည်သူ၏ တပည့် ဟု မှတ်ကြရပါကုန် အံ့နည်း ဟု (မေး၏)။ ဤသို့ ဆိုသော် ဥပါလိသူကြွယ်သည် နေရာမှ ထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ လက်အုပ်ချီကာ နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌကို "အသျှင် ထိုသို့ ဖြစ်မူ အကျွန်ုပ်သည် မည်သူ၏ တပည့် ဖြစ်သည်ကို နားထောင်လော့" ဟု ဆိုလေ၏ -

၇၆။ အကျွန်ုပ်သည် မြဲမြံသော ပညာရှိတော် မူသော၊ မောဟ ကင်းဝေးတော်မူ ပြီးသော၊ ငြောင့်တံသင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးတော် မူပြီးသော၊ အောင်ပြီးသော အောင်ပွဲရှိ တော်မူသော၊ ဆင်းရဲ ကင်းဝေး တော်မူပြီးသော၊ ညီမျှသော စိတ် ရှိတော်မူသော၊ ကြီးပွားသော အကျင့်သီလ ရှိတော် မူသော၊ ကောင်းမြတ်သော ပညာ ရှိတော် မူသော၊ ရာဂ အစရှိသော အဆိပ်ကို လွန်မြောက်တော် မူပြီးသော၊ ရာဂ အညစ်အကြေး ကင်းဝေးတော် မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် တွေးတော ယုံမှားခြင်း ကင်းတော် မူသော၊ နှစ်သက်သော စိတ် ရှိတော် မူသော၊ လောကသားတို့၏ တပ်မက်စရာတို့ကို ပျို့အန်တော် မူပြီးသော၊ မုဒိတာတရား ရှိတော် မူသော၊ ပြုပြီးသော ရဟန်း ကိစ္စ ရှိတော် မူသော၊ လူတွင် ထူးကဲ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်တော် မူသော၊ အဆုံးဘဝ ကိုယ်ကာယကို ဆောင်တတ်သော၊ ထူးမြတ်သောလူ ဖြစ်တော် မူသော၊ ခိုင်းနှိုင်းစရာ ဥပမာ ရှိတော် မမူသော၊ ကိလေသာ မြူကြေး ကင်းဝေးတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ယုံမှား ရှိတော် မမူသော၊ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးတော် မူသော၊ သတ္တဝါတို့၏ ရှေ့ဆောင် တစ်ဆူ ဖြစ်တော် မူသော၊ မြတ်သော ရထားထိန်း ဖြစ်တော် မူသော၊ မိမိထက် ကဲလွန်သူ ရှိတော် မမူသော၊ စင်ကြယ်သော တရား ရှိတော် မူသော၊ ယုံမှားခြင်း ကင်းတော် မူပြီးသော၊ ပညာတော် ရောင်ဖြင့် ထွန်းပြောင် တောက်ပတော် မူပြီးသော၊ မာန်တံခွန်ကို ကုန်စင်အောင် ဖြတ်တော် မူပြီးသော၊ လုံ့လ ဝီရိယ ရှိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ရဲရင့်သူတို့တွင် ပြိုင်ဘက် ကင်းတော် မူသော၊ နှိုင်းယှဉ် အပ်သောသူ ရှိတော် မမူသော၊ နက်နဲသော ဂုဏ်ရှိတော် မူသော၊ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်တော် မူပြီးသော၊ ဘေးမဲ့ခြင်း ကို ပြုတော် မူတတ်သော၊ ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပြီးသော တရားတော်၌သာ တည်တော် မူသော၊ စောင့်စည်းထားသော ကိုယ်စိတ် ရှိတော် မူသော၊ ရာဂ အစရှိသော ကပ်ငြိခြင်းကို လွန်မြောက်တော် မူပြီးသော၊ ကိလေသာ ရန်အပေါင်းမှ ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်မြောက်တော် မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အကြောင်း လေးပါးတို့ဖြင့် အပြစ် ကင်းတော်မူသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းနေရာ ၌သာ နေတော် မူသော၊ ကုန်ပြီးသော သံယောဇဉ် ရှိတော် မူသော၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်တော် မူပြီးသော၊ တိုင်ပင် သင့်သော ပညာ ရှိတော် မူသော၊ ခါတွက်အပ် ပြီးသော ကိလေသာ ရှိတော် မူသော၊ ချထားပြီးသော မာန်တံခွန် ရှိတော် မူသော၊ ရာဂ ကင်းတော် မူပြီးသော၊ ယဉ်ကျေး တော် မူပြီးသော၊ ပပဉ္စတရားတို့ကို ပယ်ရှားတော် မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် (ဝိပဿီစသော) ဘုရားသျှင်တို့တွင် ခုနစ်ဆူမြောက် ဖြစ်တော်မူသော၊ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းမှ ကင်းဝေးတော် မူသော၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊ မြတ်သော သဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူသော၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြော သုတ်သင်တော် မူပြီး သော၊ ဂါထာ ဖွဲ့ခြင်း၌ လိမ္မာတော် မူထသော၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ငြိမ်းအေးတော် မူပြီးသော၊ သိသင့်

သည်ကို သိတော် မူသော၊ ဓမ္မဒါန အလှူတော်ကို ဦးစွာပေး လှူတော် မူတတ်သော၊ သည်းခံခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်တော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် သူမြတ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ပွါးများ အပ်ပြီးသော စိတ်ရှိတော် မူသော၊ ရအပ် ရသင့် ရောက်အပ် ရောက်သင့်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရတော်မူ ရောက်တော် မူပြီးသော၊ အနက် အဓိပ္ပါယ် သဘာဝတို့ကို အကျယ်ချဲ့၍ ပြတော် မူတတ်သော၊ သတိနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်တော် မူတတ်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ညွတ်ခြင်း ကင်းတော် မူသော၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တိမ်းခြင်း ကင်းတော် မူသော၊ တဏှာမှ ကင်းဝေးတော် မူသော၊ စိတ်တန်ခိုးရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ထင်ရှား ကျော်စော တော်မူသော၊ ဈာန်တရားကို ဝင်စားတော် မူလေ့ ရှိသော၊ ကိလေသာတို့သို့ အစဉ် မလိုက်သော စိတ်ရှိတော် မူသော၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ စင်ကြယ်တော် မူသော၊ ကိလေသာ တည်းဟူသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမှ ကင်းဝေးတော် မူသော၊ အကျိုး စီးပွါးကို ပြုတော် မူသော၊ (ကိလေသာတို့မှ) ကင်းဆိတ်တော် မူသော၊ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်တော် မူပြီးသော၊ သံသရာဝဋ်မှ ကူးမြောက်တော် မူပြီးသော၊ သတ္တဝါတို့ကို သံသရာမှ ကူးမြောက် စေတော် မူတတ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေ ရှိတော်မူသော၊ မြေကြီးပမာ ကြီးကျယ်သော ပညာရှိတော် မူသော၊ များမြတ်သော ပညာ ရှိတော်မူသော၊ ကင်းဝေးသော လောဘရှိ တော်မူသော၊ ရှေးဘုရားသျှင် တို့နှင့် တူစွာ လာခြင်း ဖြစ်ခြင်း ရှိတော်မူသော၊ ကောင်းသော စကားကိုသာ ဆိုတော် မူတတ်သော၊ တုဘက် ကင်းပြီး တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်တော် မူသော၊ ပြိုင်ဘက် ကင်းတော် မူသော၊ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ ရဲတင်းသော စိတ်ရှိတော် မူသော၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ပညာ ရှိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ဖြတ်ပြီးသော တဏှာ ရှိတော်မူသော၊ ညေယျခံင်းပါးကို သိတော် မူပြီးသော၊ ကင်းပြီးသော ကိလေသာ အငွေ့အသက် ရှိတော်မူသော၊ တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မလိမ်း ကျံအပ်သော၊ အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံတော်မူ ထိုက်သော၊ ပူဇော်အပ်သော နတ်ဖြစ်တော် မူသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ ဖြစ်တော် မူသော၊ အတူရှိတော် မမူသော၊ ဗလာက အလုံးတွင် အကြီး မြတ်ဆုံး ဖြစ်တော် မူသော၊ ရောက်အပ် ရအပ်ပြီးသော အခြံအရံ အကျော်အစော ရှိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဖြစ်ပေ၏ ဟု (ဆိုလေ၏)။

၇၇။ သူကြွယ် သင်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အဘယ် အခါက ဖွဲ့ဆို သီကုံး ထားသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ဥပမာသော်ကား အထူး ထူးသော ပန်းတို့ဖြင့် စုပေါင်းထားသော ပန်းစု ပန်းပုံသည် ရှိလေရာ၏၊ ထိုပန်းပုံကို ပန်းကုံးခြင်း၌ လိမ္မာသော ပန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ ထိုပန်းသည်၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ဆန်းကြယ်သော ပန်းကုံးကို သီကုံးလေရာ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ သာလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏၊ အရာမက များပြား လှသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏။ အသျှင် ချီးကျူး ထိုက်သူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘယ်သူ မချီးကျူးဘဲ နေနိုင်ပါ အံ့နည်း ဟု (ဆို၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်သကာ ပြုသည်ကို သည်းမခံ နိုင်ရကား ထိုနေရာ၌ပင် နာဋ္ဋ၏သား နိဂဏ္ဌ၏ ခံတွင်းမှ လောလော ပူသော သွေးသည် အန်ထွက် လေ၏။

**ခြောက်ခုမြောက် ဥပါလိသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

## ၇ - ကုက္ကုရဝတိကသုတ်

၇၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယတိုင်း ဟလိဒ္ဒဝသနမည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားသည် လည်းကောင်း၊ အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ပြီးလျှင် ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏသည် ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည်ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ ခွေးကဲ့သို့ ခွေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို-

"အသျှင်ဘုရား အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော ဤသေနိယသည် ပြုနိုင် ခဲသည်ကို ပြု၏၊ မြေ၌ ပစ်ချထားသော အစာကို စား၏၊ ထိုသေနိယသည် ထိုခွေးကျင့်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြည့်စုံစွာ ဆောက်တည် ထား၏၊ ထိုသေနိယ၏ လားရာကား အဘယ်ပါနည်း၊ တမလွန် လောကသည် ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။ ပုဏ္ဏား မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို-"အသျှင် ဘုရား အဝတ်မဝတ်သော ခွေးကျင့်ကျင့်သော ဤသေနိယသည် ပြုနိုင် ခဲသည်ကို ပြု၏၊ မြေ၌ ပစ်ချထားသော အစာကို စား၏၊ ထိုသေနိယသည် ထိုခွေးကျင့်ကို ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြည့်စုံစွာ ဆောက်တည် ထား၏၊ ထိုသေနိယ၏ လားရာကား အဘယ်ပါနည်း၊ တမလွန် လောကသည်ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။

၇၉။ ပုဏ္ဏ ငါသည် သင့်အား "ပုဏ္ဏ မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာ ကို မမေးလင့်" ဟု ဆိုသော်လည်း မရခဲ့၊ သို့ဖြစ်၍ သင့်အား ငါ ဖြေကြားတော့အံ့။ ပုဏ္ဏား အချို့သော သူသည် ခွေးကျင့်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၏၊ ခွေး အလေ့အထကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ် မလပ် ပွါးများ၏၊ ခွေးစိတ်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၏၊ ခွေး အမူအရာကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၏၊ ထိုသူသည် ခွေးကျင့်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ ခွေး အလေ့အထ ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ ခွေးစိတ်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ ခွေး အမူအရာကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်ဆီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ခွေး တို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေ၏၊ ထိုသူမှာ "ငါသည် ဤအလေ့အထ ဤဝတ် ဤခြိုးခြံ သော အကျင့် ဤမြတ်သော အကျင့်ဖြင့် ထင်ရှားသော နတ် သော်လည်းကောင်း၊ မထင်ရှားသော နတ် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရအံ့" ဟု အကယ်၍ အယူအစွဲ ရှိငြားအံ့၊ ထိုအယူ အစွဲသည် မှားသော အယူအစွဲ ဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏား မှားသော အယူအစွဲ ရှိသော သူ၏ ငရဲ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်မျိုး ဟူသော လား ရာ နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာကို ငါဆို၏။ ပုဏ္ဏ ဤသို့လျှင် ခွေးကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ လတ်သော် ခွေးတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏၊ မပြည့်စုံ လတ်သော် ငရဲသို့ ရောက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူလတ်သော် အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် ငို၏၊ မျက်ရည် ကျ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားကို "ပုဏ္ဏား ငါသည် သင့်အား'ပုဏ္ဏား မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်' ဟု ဆိုသော်လည်း မရခဲ့ချေ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ကို အကျွန်ုပ် မငိုပါ၊ အသျှင်ဘုရား စင်စစ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဤခွေးကျင့်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ဆောက်တည်ထား မိပါ၏၊ ထို့ကြောင့် ငိုကြွေး မိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ကောလိယ၏ သားဖြစ်သော ဤပုဏ္ဏားသည် နွားကျင့် ကျင့်ပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး နွားကျင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆောက်တည် ထားပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ လားရာကား အဘယ်ပါနည်း၊ တမလွန် လောကသည်ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။ သေနိယ မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်' ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အဝတ် မဝတ်သော သေနိယသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် မြတ်စွာဘုရားကို - "အရှင်ဘုရား ကောလိယ၏သား ဤပုဏ္ဏားသည် နွားကျင့် ကျင့်ပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး နွားကျင့်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ဆောက်တည် ထားပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ လားရာကား အဘယ်ပါနည်း၊ တမလွန် လောကသည်ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟုလျှောက်၏။

၈၀။ သေနိယ ငါသည် သင့်အား "သေနိယ မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေးလင့်" ဟု ဆိုသော်လည်း မရခဲ့၊ သို့ဖြစ်၍ သင့်အား ငါ ဖြေကြားတော့အံ့။ သေနိယ အချို့သော သူသည် နွားကျင့်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၏၊ နွား အလေ့အထကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ် မလပ် ပွါးများ၏၊ နွား စိတ်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၏၊ နွား အမူအရာကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ် မလပ် ပွါးများ၏။

ထိုသူသည် နွားကျင့်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ နွား အလေ့အထကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ် မလပ် ပွါးများ၍ နွားစိတ်ကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ နွား အမူအရာကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ နွားတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏၊ ထိုသူမှာ "ငါသည် ဤအလေ့အထ ဤဝတ် ဤခြိုးခြံသော အကျင့် ဤမြတ်သော အကျင့်ဖြင့် ထင်ရှားသော နတ်သော် လည်းကောင်း၊ မထင်ရှားသော နတ်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်အံ့" ဟု အကယ်၍ အယူအစွဲ ရှိငြားအံ့၊ ထိုအယူအစွဲသည် မှားသော အယူအစွဲ ဖြစ်၏။ သေနိယ မှားသော အယူအစွဲ ရှိသော သူ၏ ငရဲ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်မျိုး ဟူသော လားရာ နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော လားရာကို ငါဆို၏။ သေနိယ ဤသို့လျှင် နွားအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ လတ်သော် နွားတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏၊ မပြည့်စုံ လတ်သော် ငရဲသို့ ရောက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားသည် ငို၏၊ မျက်ရည် ကျ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယကို-"သေနိယ ငါသည် သင့်အား 'သေနိယ မသင့်လျော်ချေ၊ ဤပြဿနာ ရှိစေဦးလော့၊ ငါ့ကို ဤပြဿနာကို မမေး လင့်' ဟု ဆိုသော်လည်း မရခဲ့ချေ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူသည်ကို အကျွန်ုပ် မငိုပါ၊ အသျှင်ဘုရား စင်စစ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဤနွားကျင့်ကို ရှည်မြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ဆောက်တည် ထားမိပါ၏၊ ထို့ကြောင့် ငိုကြွေး မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ဤသို့ ကြည်ညိုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤနွားကျင့်ကို စွန့်နိုင်မည့် အခြင်းအရာ အားဖြင့်, အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော ဤသေနိယသည်လည်း ထိုခွေးကျင့်ကို စွန့်နိုင်မည့် အခြင်းအရာ အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ ဟု (ယုံကြည်ပါ၏)" ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏ သို့ဖြစ်လျှင် နာလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ကောလိယ၏သား နွားကျင့် ကျင့်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၈၁။ ပုဏ္ဏ၊ ငါကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ဟောကြား ထားသော ကံတို့သည် ဤလေးပါးတို့တည်း။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်း- မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံ၊ ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံ၊ အမည်း အဖြူရောသည် ဖြစ်၍ အမည်း အဖြူ ရောသော အကျိုး ရှိသောကံ၊ အမည်း အညစ်လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍, အမည်း အညစ် လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သော အကျိုးရှိသော ကံကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည့် ကံသည် ရှိ၏၊ (ဤလေးပါးတို့တည်း)။

ပုဏ္ဏ၊ မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုး ရှိသော ကံဟူသည် အဘယ်နည်း-ပုဏ္ဏ၊ အချို့သော သူသည် ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှု 'ကာယသင်္ခါရ'ကို ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်း ဖြစ်) သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှု 'ဝစီသင်္ခါရ' ကို ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်) သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှု 'မနောသင်္ခါရ' ကို ပြုလုပ်၏။ ထိုသူသည် ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ် သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ် သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်း ဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့် ဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ ဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရသော ထိုသူ့ကို ဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိ ကုန်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့ တွေ့ထိသည် ရှိသော် စင်စစ် ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ ငရဲသို့ ကျခံရသော သတ္တဝါတို့ ကဲ့သို့တည်း။ ပုဏ္ဏ၊ ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိ တို့သည် တွေ့ထိကြ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏ၊ ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေ ဥစ္စာ ရှိကုန်၏' ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ ပုဏ္ဏ ၊ဤကံကို မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံဟူ၍ဆိုရ၏။ (၁)

ပုဏ္ဏ ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံဟူသည် အဘယ်နည်း-ပုဏ္ဏ၊ အချို့သော သူသည် မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်) သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်) သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ ထိုသူသည် ထိုမဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်) သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို ပြုလုပ် သောကြောင့် မဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ မဆင်းရဲသော လောကသို့ ရောက်သော ထိုသူ့ကို မဆင်းရဲသော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိ ကုန်၏၊ ထိုသူသည် မဆင်းရဲသော အတွေ့အထိ တို့ တွေ့ထိသည် ရှိသော် စင်စစ် ချမ်းသာသော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ သုဘကိဏှာ ဗြဟ္မာတို့ ကဲ့သို့တည်း။ ပုဏ္ဏ၊ ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ် လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏ၊ ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေဥစ္စာ ရှိကုန်၏' ဟူ၍ ငါ ဟောကြား၏။ ပုဏ္ဏ ဤကံကို ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံဟူ၍ ဆိုရ၏။ (၂)

ပုဏ္ဏ၊ အမည်းအဖြူ ရောသည် ဖြစ်၍ အမည်းအဖြူ ရောသော အကျိုးရှိသော ကံ ဟူသည် အဘယ်နည်း-ပုဏ္ဏ၊ အချို့သော သူသည် ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်း ကောင်း၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်း ဖြစ်)သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်၏၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်) သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်း ကောင်း၊ ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲ (ကြောင့်ဖြစ်)သော နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲ (ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဆင်းရဲ(ကြောင်းဖြစ်)သော စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှုကို လည်းကောင်း

ပြုလုပ်သောကြောင့် ဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော လောကသို့ ရောက်ရ၏၊ ဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော လောကသို့ ရောက်ရသော ထိုသူ့ကို ဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိကြ ကုန်၏၊ ထိုသူသည် ဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော မဆင်းရဲသည်လည်း ဖြစ်သော အတွေ့အထိတို့ တွေ့ထိသည် ရှိသော် ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရောပြွမ်း နေသော ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရ၏၊ လူနှင့် အချို့သော နတ် အချို့သော ဝိနိပါတိက အသုရာတို့ ကဲ့သို့တည်း။ ပုဏ္ဏား ဤသို့လျှင် ကံကြောင့် သတ္တဝါ၏ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ပြုလုပ်သော ကံကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါကို အတွေ့အထိတို့သည် တွေ့ထိ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏ ဤသို့လည်း 'သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် အမွေ ဥစ္စာ ရှိကုန်၏' ဟူ၍ ငါဟောကြား၏။ ပုဏ္ဏ ဤကံကို အမည်းအဖြူ ရောသည် ဖြစ်၍ အမည်းအဖြူ ရောသော အကျိုးရှိသော ကံဟူ၍ ဆိုရ၏။ (၃)

ပုဏ္ဏား အမည်း အညစ်လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍, အမည်း အညစ်လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သော အကျိုးရှိသော ကံကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေ တတ်သော ကံ ဟူသည် အဘယ်နည်း-ပုဏ္ဏား မည်းညစ်၍ မည်းညစ်သော အကျိုးရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှါ စေ့ဆော်မှု၊ ဖြူစင်၍ ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှါ စေ့ဆော်မှု၊ အမည်းအဖြူ ရောသည် ဖြစ်၍ အမည်းအဖြူ ရောသော အကျိုးရှိသော ကံကို ပယ်သတ်ခြင်းငှါ စေ့ဆော်မှု၊ ပုဏ္ဏား ဤစေ့ဆော်မှုမျိုးကို အမည်းအညစ်လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သည် ဖြစ်၍, အမည်းအညစ်လည်း မဟုတ် အဖြူလည်း မဟုတ်သော အကျိုးရှိသော ကံကုန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပုဏ္ဏား ငါကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ဟောကြားထားသော ကံလေးပါးတို့သည် ဤသည်တို့ ပင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၄)

၈၂။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် နွားအကျင့် ရှိသော ကောလိယ၏သား ပုဏ္ဏသည် မြတ်စွာဘုရားကို-

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား။ပ။ အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။ အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည်ကား မြတ်စွာဘုရားကို-"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား။ပ။ ပြတော် မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

သေနိယ သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိ ဖြစ်ဖူးသူသည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုမူ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုမူ လေးလတို့ ပတ်လုံး အစမ်း ကျင့်သုံးရ၏၊ လေးလ လွန်သောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေးကုန် လတ္တံ့၊ ရဟန်း အဖြစ်သို့ မြှင့်တင် ပေးကုန် လတ္တံ့၊ သို့သော် ဤအရာ၌ ငါသည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခြားနားသည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိသည့် တိတ္ထိ ဖြစ်ဖူးသော သူသည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အကယ်၍ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုမူ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုမူ လေးလတို့ ပတ်လုံး အစမ်း ကျင့်သုံးကြ၍ လေးလ လွန်သောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြုပေး ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်း အဖြစ်သို့ မြှင့်တင် ပေးကုန်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် လေးနှစ်တို့ ပတ်လုံး အစမ်းကျင့် သုံးပါမည်၊ လေးနှစ် လွန်သောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျေနပ်သော စိတ်ရှိကြလျှင် ရှင်ပြု

ပေးတော် မူကြပါစေ၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မြှင့်တင်ပေးတော် မူကြပါစေ ဟု အဝတ် မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် (လျှောက်၏)။

အဝတ်မဝတ်သော ခွေးကျင့် ကျင့်သော သေနိယသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရ၏၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရ၏၊ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမီ အသျှင်သေနိယသည် တစ်ယောက်တည်း ဆိပ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့ မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စိတ်ကို စေလွှတ်၍ မကြာ မြင့်မီပင်လျှင် အကြင် အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးငှါ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ကောင်းစွာ သာလျှင် အိမ်ရာ တည်ထောင် လူတို့ဘောင်မှ(ထွက်၍) ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်၏၊ အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး ဖြစ်သော ထိုအရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ မဂ်ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏၊ အသျှင် သေနိယသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး (အပါအဝင်) ဖြစ်လေသတည်း။

**ခုနစ်ခုမြောက် ကုက္ကုရဝတိကသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

### ၈ - အဘယရာဇကုမာရသုတ်

၈၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသားကို နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌသည်- "မင်းသား လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင် ချေလော့၊ ဤသို့ အပြစ်တင်သော် 'အဘယမင်းသားသည် ဤသို့ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင် နိုင်ပေ၏' ဟု သင်၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်လတ္တံ့." ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အဘယ်သို့ အပြစ် တင်ရပါ အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းသား လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာ၏"ဟု ဤသို့ ပြောဆိုလော့။ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် "မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာ၏ "ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့ ထိုရဟန်းဂေါတမကို "အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ပုထုဇဉ်နှင့် အသျှင်ဘုရား၏ ခြားနားမှုသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း။ မှန်ပါ၏၊ ပုထုဇဉ်သည်လည်း သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာပါ၏" ဟု သင် ပြောလော့၊ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် "မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို မပြောဆိုရာ" ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့။

ထိုရဟန်းဂေါတမကို "အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို 'ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်သို့ လားမည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ငရဲသို့ ကျမည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ငရဲ၌ တစ်ကမ္ဘာလုံး တည်မည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ကုစား၍ မရနိုင်သော သူတည်း' ဟု ဆိုပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား၏ ထိုစကားကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် အမျက်ထွက်ခြင်း နှလုံး မသာယာခြင်း ဖြစ်ရ၏" ဟု သင် ပြောလော့။

မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက်သော အစွန်းရှိသော ဤပြဿနာကို သင် မေးသည် ရှိသော် နှစ်ဖက် အစွန်း လွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ် ကင်းအောင် မပြောပြ နိုင်ရာ၊ ဥပမာသော်ကား ယောကျာ်း၏ လည်မျို၌ ကပ်ငြိ၍ နေသော သံဆူးခွကို ထိုယောကျာ်းသည် ထွေးအန်ခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်၊ မျိုခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင် သကဲ့သို့၊ မင်းသား ဤအတူ သာလျှင် နှစ်ဖက်သော အစွန်း ရှိသော ဤပြဿနာကို သင် မေးသည် ရှိသော် ရဟန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက် အစွန်းလွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ် ကင်းအောင် မပြောပြနိုင်ရာ ဟု (ဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု အဘယမင်းသားသည် နာဋ္ဌ၏ သားနိဂဏ္ဌ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် နာဋ္ဌ၏ သားနိဂဏ္ဌကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၈၄။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသားအား နေကို မော့ကြည့်၍ "ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားကို အပြစ် တင်ဆိုခြင်းငှါ အခါမဟုတ်တော့ပြီ၊ နက်ဖြန် မိမိအိမ်၌သာ ငါသည် မြတ်စွာ

ဘုရားကို အပြစ် တင်တော့အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အကြံ ဖြစ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန် နံနက်အတွက် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို မိမိလျှင် လေးပါးမြောက် ဖြစ်၍ လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ဖဲလေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညဥ့်လွန်သဖြင့် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော် မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် အဘယမင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ အဘယမင်းသားသည် နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၈၅။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာပါသလော” ဟု လျှောက်ထား၏။ “မင်းသား ဤစကားမျိုးတို့၌ တထစ်ချအားဖြင့် မဖြေကြားနိုင်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤပြဿနာမေးမှု၌ နိဂဏ္ဌတို့သည် ပျက်စီးကြလေကုန်ပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ “မင်းသား အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ‘ဤပြဿနာ မေးမှု၌ နိဂဏ္ဌတို့သည် ပျက်စီးကြ လေကုန်ပြီ’ ဟု ဆိုရဘိ သနည်း” ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော် ရာ၌ ထိုင်နေပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အကျွန်ုပ်ကို နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌသည် မင်းသား လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင် ချေလော့၊ ဤသို့ အပြစ်တင်သော် “အဘယမင်းသားသည် ဤသို့ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင် နိုင်ပေ၏” ဟု သင်၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်လတ္တံ့ ဟု ပြောဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြောဆိုသော် အကျွန်ုပ်သည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌကို “အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အဘယ်သို့ အပြစ် တင်ရပါအံ့နည်း” ဟု ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့ပါ၏။ မင်းသား လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းဂေါတမကို “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာပါ သလော”ဟု ဤသို့ ပြောဆိုလော့။ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် “မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာ၏” ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့။

ထိုရဟန်းဂေါတမကို “အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ပုထုဇဉ်နှင့် အသျှင်ဘုရား ခြားနားမှုသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း၊ မှန်ပါ၏၊ ပုထုဇဉ်သည်လည်း သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆို ရာပါ၏”ဟု သင်ပြောလော့။ သင် ဤသို့ မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် “မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ် ဖြစ်သော စကားမျိုးကို မပြောဆိုရာ” ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ။

ထိုရဟန်းဂေါတမကို “အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ‘ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်သို့ လားမည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ငရဲသို့ ကျမည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ငရဲ၌ တစ်ကမ္ဘာလုံး တည်မည့် သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ကုစား၍ မရနိုင်သော သူတည်း’ ဟု ဆိုပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား၏ ထိုစကားကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် အမျက်ထွက်ခြင်း နှလုံး မသာယာခြင်း ဖြစ်ရ၏” ဟု သင် ပြောလော့။

မင်းသား ရဟာန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက် အစွန်းရှိသော ဤပြဿနာကို သင် မေးသည် ရှိသော် နှစ်ဖက် အစွန်း လွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ် ကင်းအောင် မပြောပြ နိုင်ရာ၊ ဥပမာ သော်ကား ယောကျ်ား၏ လည်မျို၌ ကပ်ငြိ၍ နေသော သံဆူးခွကို ထိုယောကျ်ားသည် ထွေးအန်ခြင်း ငှါလည်း မတတ်နိုင်၊ မျိုခြင်း ငှါလည်း မတတ်နိုင် သကဲ့သို့ မင်းသား ဤအတူ သာလျှင် နှစ်ဖက် အစွန်း ရှိသော ဤပြဿနာကို သင် မေးသည် ရှိသော် ရဟာန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက်အစွန်း လွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊ အပြစ် ကင်းအောင် မပြောပြနိုင်ရာ ဟု (ပြောဆိုပါ၏ ဟု လျှောက်၏)။

၈၆။ ထိုအခါ၌ ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက် အိပ်တတ်သော အရွယ်သည် အဘယ မင်းသား၏ ပေါင်ပေါ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသားကို "မင်းသား ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ဤကလေးငယ်သည် သင်၏ မေ့လျော့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ လည်းကောင်း၊ အထိန်း၏ မေ့လျော့ခြင်းကို အစွဲပြု၍ လည်းကောင်း၊ သစ်သားတို သစ်သားစ ကို ဖြစ်စေ၊ ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်းကွဲကို ဖြစ်စေ အကယ်၍ ခံတွင်း၌ ထည့်သွင်းလေ ငြားအံ့၊ ထိုကလေး သူငယ်ကို အဘယ်သို့လျှင် ပြုလုပ်ရာ သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုကလေးငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းရှိ အရာကို အကျွန်ုပ်သည် ထုတ်ဆောင်ရာ ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကယ်၍ အစကပင် ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ငြားအံ့၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို သိမ်းပိုက်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် လက်ချောင်းကို ကောက်ကွေး၍ သွေးထွက်ငြားသော်လည်း ထုတ်ရပါ တော့အံ့၊ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ- အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သူငယ်အား အစဉ်သနားခြင်း ရှိသော ကြောင့် ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

စကား ခြောက်ခွန်း

မင်းသား ဤအတူပင် မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့်လည်း မစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း မနှစ်သက် မနှစ်ခြိုက်၊ ထိုစကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၁)

ဟုတ်မှန်၏၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့်ကား မစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း မနှစ်သက် မနှစ်ခြိုက်၊ ထိုစကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၂)

ဟုတ်မှန်၏၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့်လည်း စပ်၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကား မနှစ်သက် မနှစ်ခြိုက်၊ ထိုစကားမျိုး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါအားလျော်စွာ ပြောဆို၏။ (၃)

မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့် မစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့ကား နှစ်သက်၏ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုစကားမျိုးကို လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၄)

ဟုတ်မှန်၏၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့် မစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့ကား နှစ်သက်၏ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုစကားမျိုးကို လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၅)

ဟုတ်မှန်၏၊ အကျိုး စီးပွါးနှင့်လည်း စပ်၏၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း နှစ်သက်၏ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုစကား မျိုး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါအားလျော်စွာ ပြောဆို၏။ (၆)

ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ မင်းသား မြတ်စွာဘုရားအား သတ္တဝါတို့ကို အစဉ် သနားခြင်း ရှိသောကြောင့်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၇။ အသျှင်ဘုရား ပညာရှိ မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ ပုဏ္ဏားတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ သူကြွယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ ရဟာန်းတို့သည် လည်းကောင်း ပြဿနာကို စီစဉ် ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကာ မေးမြန်း ကြကုန်၏။ "အသျှင်ဘုရား အကြင် သူတို့သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ မေးကုန် လတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုသူတို့အား ဤသို့မေးသော် ဤသို့ ဖြေကြားအံ့"

ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ရှေးဦး မဆွကပင်လျှင် စိတ်ကူး ကြံစည်ထားခြင်း ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်၍ လာပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းသား ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ သင် မင်းသားကို သာလျှင် ပြန်မေးအံ့၊ သင် မင်းသား နှစ်သက်သည့်အတိုင်း ဖြေကြားလော့။

မင်းသား ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်သည် ရထား၏ အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ ကျွမ်းကျင်၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ရထား၏ အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ ကျွမ်းကျင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ထိုစကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကြင် သူတို့သည် အသင်မင်းသားသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ "ရထား၏ အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းသည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း" ဟု ဤသို့ မေးမြန်း ကြကုန်ရာ၏၊ အကြင် သူတို့သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ မေးကုန် လတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုသူတို့အား ဤသို့ မေးသော် ဤသို့ ဖြေအံ့ ဟု သင့်မှာ ရှေးဦး မဆွကပင်လျှင် စိတ်ကူး ကြံစည် ထားခြင်း ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် သင်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်၍ လာရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရထားအတတ် တတ်ပါ၏၊ နားလည်ပါ၏၊ ရထား၏ အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းတို့၌ ကျွမ်းကျင်ပါ၏၊ တပည့်တော်သည် ရထား၏ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ် အပိုင်းတို့ကို ကောင်းစွာ သိထားပါ၏၊ တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်၍ လာရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းသား ဤအတူပင် ပညာရှိ မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ ပုဏ္ဏားတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ သူကြွယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း ပြဿနာ စီစဉ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကာ မေးမြန်းကြ ကုန်၏။ တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်၍ လာ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မဓာတ် (သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်) ကို ထိုးထွင်း၍ သိထား၏၊ ယင်းဓမ္မဓာတ် (သဗ္ဗညုတဉာဏ်) ကို ထိုးထွင်း၍ သိထားသောကြောင့် တစ်ခဏချင်းဖြင့်ပင် ထိုပြဿနာ၏ အဖြေသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်၍ လာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် အဘယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား (တရားတော် သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ ပေစွ။ပ။ အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် တတ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

**ရှစ်ခုမြောက် အဘယရာဇကုမာရသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

### ၉ - ဗဟုဝေဒနီယသုတ်

၈၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စကင်္ဂလက်သမားကြီးသည် အသျှင်ဥဒါယီထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ အသျှင်ဥဒါယီကို "အသျှင်ဥဒါယီ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏။ "လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှု ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထား သော ခံစားမှုတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း" ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ဤသို့ မိန့်သော် ပဉ္စကင်္ဂလက်သမားကြီးသည် အသျှင်ဥဒါယီကို "အသျှင်ဥဒါယီ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် သုံးပါးတို့ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု ဟူ၍ နှစ်ပါးသာတည်း။ အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှုကို ငြိမ်သက် မွန်မြတ်သော ချမ်းသာ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဥဒါယီသည် ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးကို "လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် နှစ်ပါးသာ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှု ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏၊ လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည် အသျှင်ဥဒါယီကို "အသျှင်ဥဒါယီ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် သုံးပါးတို့မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု ဟူ၍ နှစ်ပါးသာတည်း။ အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှုကို ငြိမ်သက် မွန်မြတ်သော ချမ်းသာ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဥဒါယီသည် ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးကို "လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် နှစ်ပါးသာ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှု ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏၊ လက်သမားကြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း"ဟု မိန့်ဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည် အသျှင်ဥဒါယီကို "အသျှင်ဥဒါယီ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် သုံးပါးတို့ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု ဆင်းရဲ ခံစားမှု ဟူ၍ နှစ်ပါးသာတည်း၊ အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှုကို ငြိမ်သက် မွန်မြတ်သော ချမ်းသာ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ အသျှင်ဥဒါယီသည် ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးကို နားလည်စေရန် မတတ်နိုင်၊ ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည်လည်း အသျှင်ဥဒါယီကို နားလည်စေရန် မတတ်နိုင်။

၈၉။အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပဉ္စကင် လက်သမားကြီး နှင့်အတူ အသျှင်ဥဒါယီ၏ ဤစကားပြောဟောခြင်းကို ကြားလေ၏၊ ထိုသို့ ကြားသောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍

အလွန် ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီး နှင့်အတူ အသျှင် ဥဒါယီ၏ စကားပြောသမျှ အလုံးစုံကို လျှောက်ထား၏။

ဤသို့ လျှောက်ထားသော် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် ဥဒါယီ၏ စကားကို ထင်ရှားရှိသော အကြောင်းဖြစ်လျက် ဝမ်းမမြောက်နိုင်။ ဥဒါယီသည်လည်း ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီး၏ စကားကို ထင်ရှားရှိသော အကြောင်းဖြစ်လျက် ဝမ်းမမြောက်နိုင်။

အာနန္ဒာ ငါသည် ပရိယာယ်အားဖြင့် နှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း သုံးပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခြောက်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆယ့် ခြောက်ပါးသော ခံစားမှု တို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ရာ့ ရှစ်ပါးသော ခံစားမှုတို့ကို လည်းကောင်း ဟောထား၏။

အာနန္ဒာ ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောကြားထား၏။ အာနန္ဒာ ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောကြား ထားပါလျက် အကြင် သူတို့သည် အချင်းချင်း ဟောဆို ပြောပြသည်ကို ခွင့်မပြုနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ သဘော မတူနိုင်ကုန် ငြားအံ့၊ ဝမ်းမမြောက်နိုင် ကုန် ငြားအံ့၊ ထိုသူတို့အား ငြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ဆန့်ကျင်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးကာ နေကြရကုန် လတ္တံ့ ဟူသော ဤသဘောသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

အာနန္ဒာ ဤသို့ ငါသည် တရားတော်ကို ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောကြားထား၏။ အာနန္ဒာ ဤသို့ ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောကြားထားသည် ဖြစ်၍ အကြင် သူတို့သည် အချင်းချင်း ဟောဆို ပြောပြသည် ကို ခွင့်ပြုနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ သဘောတူနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ဝမ်းမြောက်နိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုသူတို့အား ညီညွတ် ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ မငြင်းခုံ ကုန်သည် ဖြစ်၍ နို့နှင့် ရေကဲ့သို့ တပေါင်း တည်း ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း ချစ်ခင် နှစ်သက်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့်ကြ ကုန်လျက် နေကြရကုန် လတ္တံ့ ဟူသော ဤသဘောသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။

၉၀။ အာနန္ဒာ ကာမဂုဏ်တရားတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ-စက္ခု ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် စိတ်နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမတရားနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ သောတဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ သဒ္ဒါရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဃာနဝိညာဏ် ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ ဂန္ဓာရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော။ပ။ ရသာရုံ တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် စိတ်နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမတရားနှင့် စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ် သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏၊ အာနန္ဒာ ကာမဂုဏ် တရားတို့ ဟူသည် ဤငါးပါးတို့သာတည်း။

အာနန္ဒာ ငါးပါးကုန်သော ဤကာမဂုဏ် တရားတို့ကို အစွဲပြု၍ အကြင် ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'သောမနဿ' သည် ရှိ၏၊ ဤကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို 'ကာမသုခ' ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အာနန္ဒာ "သတ္တဝါတို့သည် ဤမျှလောက်သာ ဖြစ်သော ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို ခံစားကြရ ကုန်၏"ဟု တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ဤစကားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်၊ အဘယ် ကြောင့်နည်း၊ အာနန္ဒာ ဤကာမသုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ဤကာမသုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ် သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ဤကာမသုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်

သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာ "သတ္တဝါတို့သည် ဤမျှလောက်သာ ဖြစ်သော ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို ခံစားကြ ရကုန်၏" ဟု တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ဤစကားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အာနန္ဒာ ဤပဌမဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ဤပဌမဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရ တို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုပဌမဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ဤဒုတိယဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခဟူသည် အဘယ်နည်း- အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပီတိကို စက်ဆုပ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုဒုတိယဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာတစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ဤတတိယဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း- အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သုခ ဝေဒနာကို ပယ်ခြင်းကြောင့်။ပ။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုတတိယဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ထိုစတုတ္ထဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း -အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်းခပ်သိမ်း ရုပ်၌ ဖြစ်သော ရူပသညာကို လွန်မြောက်ခြင်းကြောင့် ကြမ်းတမ်းသော 'ပဋိဃ' သညာတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အထူး ထူးသော သညာတို့ကို နှလုံး မသွင်းခြင်းကြောင့် "ကောင်းကင် ပညတ်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု ပွါးများလျက် အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုစတုတ္ထဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာတစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ဤအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခဟူသည် အဘယ်နည်း -အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်းခပ်သိမ်း အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို လွန်မြောက်၍ "ပဌမအရူပဝိညာဏ်သည် အဆုံး မရှိ" ဟု ပွါးများပြီးလျှင် ဝိညာဏဉ္စာယတန ဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။ အာနန္ဒာ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ဤဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း- အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်း ခပ်သိမ်း ဝိညာဏဉ္စာယတန အရူပဈာန်ကို လွန်မြောက်၍ "တစ်စုံတစ်ခု တစိုးတစိမျှ မရှိ" ဟု ပွါးများ၍ အာကိဉ္စညာယတနအရူပဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည် ပင်တည်း။ အာနန္ဒာတစ်ဦး တစ်ယောက်က ဤသို့ ဆိုငြားအံ့။ပ။

အာနန္ဒာ ဤအာကိဉ္စညာယတနစျာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း-အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်းခပ်သိမ်း အာကိဉ္စညာယတနတတိယအရူပစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ ရုန့်ရင်းသော သညာကား မရှိ, သိမ်မွေ့သော သညာ မရှိသည်ကား မဟုတ်သော နေဝသညာနာသညာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအာကိဉ္စညာယတနစျာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။

အာနန္ဒာ "သတ္တဝါတို့သည် ဤမျှလောက်သာဖြစ်သော ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကို ခံစားကြရကုန်၏" ဟု တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ဤစကားကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်။ ထိုသို့ ခွင့်မပြုနိုင်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း- အာနန္ဒာ ဤနေဝသညာနာသညာယတနစျာန်သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။ အာနန္ဒာ ဤနေဝသညာနာသညာယတနစျာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် အဘယ်နည်း- အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်းခပ်သိမ်း နေဝသညာနာသညာယတနအရူပစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ သညာ ဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနေနိုင်၏၊ အာနန္ဒာ ထိုနေဝသညာနာသညာယတနစျာန် သုခမှ တစ်ပါးသော သာလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော သာလွန်၍ မွန်မြတ်သော သုခ ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း။

၉၁။ အာနန္ဒာ "မှတ်သားမှု ခံစားမှုတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုကို ရဟန်းဂေါတမသည် ဟော၏၊ ထိုမှတ်သားမှု ခံစားမှုတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကိုလည်း ချမ်းသာ ဟူ၍ ပညတ်၏၊ ထိုချမ်းသာသည် အဘယ်နည်း၊ ထိုချမ်းသာသည် အဘယ်သို့နည်း" ဟု အယူတစ်မျိုး ရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့ ပြောဆိုရာသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။

အာနန္ဒာ ဤသို့ ပြောဆိုကြသော အယူတစ်မျိုး ရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာ ခံစားမှုကို သာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ချမ်းသာ ဟု မပညတ်၊ ငါ့သျှင်တို့ စင်စစ် သော်ကား အကြင် အကြင် အရာ၌ အကြင် အကြင် သဘာဝ၌ ချမ်းသာကို ရထိုက်၏၊ ထိုထိုအရာ ထိုထို သဘာဝကို ချမ်းသာ ဟု ပညတ်၏"ဟု ဤသို့ ပြောဆို ကုန်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုတ်ကို ဟောကြားတော် မူ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ကိုးခုမြောက် ဗဟုဝေဒနီယသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၁ - ဂဟပတိဝဂ် ===

## ၁၀ - အပဏ္ဏကသုတ်

၉၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ လတ်သော် သာလာအမည် ရှိသော ကောသလတိုင်း ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် ဤသို့ ကြားသိကြလေ ကုန်၏-"အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရာ သာလာရွာသို့ ရောက်တော် မူ၏။ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏- 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော် မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင့်ကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော် မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော် မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော် မူ၏၊ ဆုံးမထိုက် သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော် မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော် မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော် မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော် မူ၏' ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့် တကွသော မာရ်နတ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဤဩကာသ လောကကို လည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် တကွသော မင်းများ လူများနှင့် တကွသော သတ္တဝါ အပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန္တာ(ပုဂ္ဂိုလ်)တို့ကို ဖူးမြော် ရခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိကြ ကုန်၏)။

ထိုအခါ သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်လျက် အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ (နှုတ်ဆက်) ပြောဆိုကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာအရပ်သို့ လက်အုပ်ချီ ကုန်လျက် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် အမည အနွယ်ကို ပြောကြားလျက် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

၉၃။ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေကြ ကုန်သော သာလာရွာသား ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်-"သူကြွယ်တို့ အကြောင်း ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှုကို ရစေနိုင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော နှစ်သက် လောက်သော ဆရာသမားသည် သင်တို့မှာ ရှိသလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားအကြောင်း ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှုကို ရစေနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော နှစ်သက်

လောက်သော ဆရာသမားသည် အကျွန်ုပ်တို့မှာ မရှိပါ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ သူကြွယ်တို့ သင်တို့သည် နှစ်သက် လောက်သော ဆရာသမားကို မရကြသော် ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤအကျင့် တရားကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ထိုက်၏။ သူကြွယ်တို့ ဧကန် အကျိုးရှိသော အကျင့် တရားကို စွဲယူ ဆောက်တည် ထားသော် ထိုအကျင့် တရားသည် သင်တို့အတွက် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်း ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။ သူကြွယ်တို့ ဧကန် အကျိုးရှိသော အကျင့်တရား ဟူသည် အဘယ်နည်း-

၉၄။ သူကြွယ်တို့ "ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ယဇ်ကြီး ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ယဇ်ကလေး (ဟုံး) ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုး ဝိပါက်သည် မရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တမလွန် လောကသည် မရှိ၊ အမိ၏ ကျေးဇူးမရှိ၊ အဖ၏ ကျေးဇူးမရှိ၊ သေ၍ တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါတို့သည် မရှိကုန်၊ ဤလောကကို လည်းကောင်း တမလွန် လောကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားနိုင် ကုန်သော ညီညွတ် ကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လောက၌ မရှိကုန်" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏၊ သူကြွယ်တို့ ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်- "ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏၊ ယဇ်ကြီး ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏၊ ယဇ်ကလေး (ဟုံး) ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုး ဝိပါက်သည် ရှိ၏၊ ဤလောကသည် ရှိ၏၊ တစ်ပါးသော လောကသည် ရှိ၏၊ အမိ၏ ကျေးဇူးရှိ၏၊ အဖ၏ ကျေးဇူးရှိ၏၊ သေ၍ တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ဤလောကကို လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော လောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားနိုင် ကုန်သော ညီညွတ် ကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်လည်း ရှိကုန်သည် သာတည်း" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန် သနည်း၊ ဤသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကြကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

၉၅။သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိ၊ ယဇ်ကြီး ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုး မရှိ။ပ။ ဤလောကကို လည်းကောင်း၊ တမလွန် လောကကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားနိုင် ကုန်သော ညီညွတ်ကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မရှိကုန်" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့အား ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြကုန် လတ္တံ့ ဟူသော အပြစ်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မမြင်ကြကုန်၊ ကုသိုလ် တရားတို့၏ အကုသိုလ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို, ဖြူစင်သော အဖို့ကို မမြင်ကြကုန် သောကြောင့်တည်း။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် မရှိ" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှားသော အယူဖြစ်၏၊ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် မရှိ" ဟု ကြံ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှားသော အကြံ ဖြစ်၏၊ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် မရှိ" ဟူသော စကားကို ပြောဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှားသော စကား ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် မရှိ"ဟု ပြောဆို၏။ ဤသူသည် တမလွန် လောကကို သိကြ ကုန်သော ရဟန္တာ အသျှင်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် ပြု၏။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် မရှိ" ဟု သူတစ်ပါးကို သိစေ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုသိစေခြင်းသည် မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏၊ ထိုမသူတော် တရားကို သိစေခြင်းဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် ကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ မကောင်းသော သဘောသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှားသော အယူ၊ မှားသော အကြံ၊ မှားသော စကား၊ အရိယာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချခြင်း၊ ဤသို့ များစွာသော ယုတ်မာသော ဤအကုသိုလ် တရားတို့သည် မှားသော အယူဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ မရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုလတ္တံ့။

တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ရှိခဲ့ပါမူ ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရ လတ္တံ့။

တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် "သီလ မရှိသော၊ မှားသော အယူရှိသော၊ နတ္ထိကဝါဒ ရှိသော ယောကျ်ား တည်း" ဟု ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ကို ခံရ၏။

တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌လည်း ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌လည်း ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ ဆုံးရှုံး၏၊ ဤသို့ ထိုသူ၏ မကောင်းသော အားဖြင့် စွဲယူ ဆောက်တည် ထားသော ဤဇာကန် အကျိုးရှိသော အကျင့် တရားသည် တစ်ဖက်သတ်နှံ့၍ တည်၏၊ ကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၉၆။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "ပေးလှူခြင်း၏ အကျိုးသည် ရှိ၏။ပ။ အကြင် သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ဤလောကကို လည်းကောင်း တမလွန် လောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားကုန်၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့မှာ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက် ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက် ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန် လတ္တံ့ဟူသော အကျိုးသာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ့်ကြောင့် နည်း၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မြင်ကြ၍ ကုသိုလ် တရားတို့၏ မကောင်းမှုတို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို ဖြူစင်သော အဖို့ကို မြင်ကြ ကုန်သောကြောင့်တည်း။

ထိုမှတစ်ပါး ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် ရှိ၏" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှန်သော အယူဖြစ်၏၊ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောကသည် ရှိ၏"ဟု ကြံ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှန်သော အကြံ ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို "တမလွန် လောက သည် ရှိ၏" ဟူသော စကားကို ဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှန်သော စကားဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည်

သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို “တမလွန် လောကသည် ရှိ၏” ဟု ပြောဆို၏၊ ဤသူသည် တမလွန် လောကကို သိကုန်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုလုပ်၊ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော တမလွန် လောကကို “တမလွန် လောကသည် ရှိ၏”ဟု သူတစ်ပါးကို သိစေ၏။ ထိုသူ၏ ထိုသိစေခြင်းသည် သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်းဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချ၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် မကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းသော သဘောသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှန်ကန်သော အယူ၊ မှန်ကန်သော အကြံ၊ မှန်ကန်သော စကား၊ အရိယာတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း၊ သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချခြင်း ဤသို့ များစွာသော ဤကုသိုလ် တရားတို့သည် မှန်သောအယူ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိသော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရ လတ္တံ့။ တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျ်ားသည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင်“သီလ ရှိသော၊ မှန်သော အယူရှိသော၊ ကံ, ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သော ဝါဒရှိသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်တည်း’ ဟု ပညာရှိတို့ အချီးအမွမ်း ခံရ၏။

တမလွန် လောကသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် ပညာရှိတို့ အချီးအမွမ်း ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ အောင်မြင်၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကောင်းစွာ စွဲယူ ဆောက်တည်ထားသော ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤအကျင့် တရားသည် နှစ်ပါးသော အဖို့ကို နှံ့၍ တည်၏၊ အကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၉၇။ သူကြွယ်တို့ “ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေး အောင်ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ တစ်အိမ်တည်းကို တိုက်ခိုက်လု ယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ ရွာကို တိုက်ခိုက်လု ယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ လမ်းခရီး၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာစေသူ)၊ မဟုတ်မမှန် စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ) များသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွားစက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုစေကာမူ ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်၊ နှိပ်စက်လျက် နှိပ်စက်စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေလျှင် ထို(သတ်ခြင်းစသော) အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ။ လှူလျက် လှူစေလျက်၊ ပူဇော်လျက် ပူဇော်စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြောက်ဘက် ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေလျှင် ထိုလှူခြင်းစသော အကြောင်းကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန်ဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ကောင်းမှုမရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ” ဟု ဤသို့ ပြောဆို ကြဲဆလေ့ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏၊ သူကြွယ်တို့ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိသော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်-

သူကြွယ်တို့ "ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေးအောင် ပြုသူပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ ရွာကို တိုက်ခိုက်လုယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ တစ်အိမ်တည်းကို တိုက်ခိုက်လု ယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ ခရီးလမ်း၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာစေသူ)၊ မဟုတ်မမှန် စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ) များသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပြုသည် မည်၏၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွားစက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်၊ နှိပ်စက်လျက် နှိပ်စက်စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေစေကာမူ ထိုသတ်ခြင်းစသော အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ လှူလျက် လှူစေလျက်၊ ပူဇော်လျက် ပူဇော်စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေစေကာမူ ထိုလှူခြင်းစသော အကြောင်းကြောင့် ကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန်ဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို လေ့ရှိကြ၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန် သနည်း၊ ဤသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

၉၈။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေးအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ ရွာကို တိုက်ခိုက် လုယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ တစ်အိမ်တည်းကို တိုက်ခိုက်လု ယူသူ (တိုက်ခိုက်လုယူစေသူ)၊ ခရီးလမ်း၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာ စေသူ)၊ မဟုတ်မမှန် စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ) များသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွားစက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုစေကာမူ ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်။ပ။ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန်ဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ" ဟု ပြောဆို ယူဆလေ့ရှိ ကြသော သမဏဗြာဟ္မဏတို့အား ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန် လတ္တံ့ ဟူသော အပြစ်သည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မမြင်ကြကုန်၊ ကုသိုလ် တရားတို့၏ မကောင်းမှုမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို ဖြူစင်သော အဖို့ကို မမြင်ကြ ကုန်သောကြောင့်တည်း။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ် မှုသည် မရှိ" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှားသော အယူဖြစ်၏။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ် မှုသည် မရှိ" ဟု ကြံ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှားသော အကြံဖြစ်၏။

ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ် မှုသည် မရှိ" ဟူသော စကားကို ပြောဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှားသော စကားဖြစ်၏။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ် မှုသည် မရှိ" ဟု ပြောဆို၏၊ ဤသူသည် ကိရိယ ဝါဒ အယူ ရှိကုန်သော ရဟန္တာ အသျှင်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် ပြု၏။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် မရှိ" ဟု သူတစ်ပါးကို သိစေ၏၊ ထိုသူ၏ သိစေခြင်းသည် မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏၊ မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း ဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချ၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် ကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ မကောင်းသော သဘောသည်သာ ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှားသောအယူ၊ မှားသော အကြံ၊ မှားသော စကား၊ အရိယာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချခြင်း ဤသို့ များစွာသော ယုတ်မာသော ဤအကုသိုလ် တရားတို့သည် မှားသော အယူဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိသော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင် ၏- ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ မရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုလတ္တံ့။ ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရလတ္တံ့။ ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ မရှိပါစေနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏ တို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် "သီလ မရှိသော၊ မှားသော အယူရှိသော၊ အကိရိယ ဝါဒ ရှိသော ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်တည်း" ဟု ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ကို ခံရ၏။

ပြုအပ်သော မကောင်းမှုသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌လည်း ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌လည်း ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ ဆုံးရှုံး၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ မကောင်းသော အားဖြင့် စွဲယူဆောက် တည်ထားသော ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤအကျင့် တရားသည် တစ်ဖက်သတ် နှံ့၍ တည်၏၊ ကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၉၉။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေးအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ ရွာကို တိုက်ခိုက် လုယူသူ (တိုက်ခိုက်လု ယူစေသူ)၊ တစ်အိမ်တည်းကို တိုက်ခိုက်လု ယူသူ (တိုက်ခိုက် လုယူစေသူ)၊ လမ်းခရီး၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာ စေသူ)၊ မဟုတ်မမှန် စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ) များသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော် ပြုသည်မည်၏၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွားစက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုသော် ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်၊ နှိပ်စက်လျက် နှိပ်စက် စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေစေကာမူ ထို (သတ်ခြင်းစသော) အကြောင်း ကြောင့် မကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏၊ လှူလျက် လှူစေလျက်၊ ပူဇော်လျက် ပူဇော် စေလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားနေစေကာမူ ထိုလှူခြင်း (စသော) အကြောင်း ကြောင့် ကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန်ဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ကောင်းမှုသည် ရှိ၏၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့အား ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနော

သူစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ကျင့်ကုန် လတ္တံ့ ဟူသော အကျိုးသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မြင်ကြ ကုန်၍ ကုသိုလ် တရားတို့၏ မကောင်းမှုတို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို, ဖြူစင်သော အဖို့ကို မြင်ကြ ကုန်သောကြောင့်တည်း။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် ရှိ၏" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှန်သော အယူဖြစ်၏။ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် ရှိ၏" ဟု ကြံ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှန်သော အကြံ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် ရှိ၏"ဟူသော စကားကို ပြောဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှန်သော စကားဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် ရှိ၏" ဟု ပြောဆို၏။ ဤသူသည် ကိရိယဝါဒ အယူ ရှိကုန်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုလုပ်။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုကို "ပြုလုပ်မှုသည် ရှိ၏"ဟု သူတစ်ပါးကို သိစေ၏၊ ထိုသူ၏ သိစေခြင်းသည် သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း ဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချ၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် မကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းသော သဘောသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှန်ကန်သော အယူ၊ ဤမှန်ကန်သော အကြံ၊ ဤမှန်ကန်သော စကား၊ ဤအရိယာတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း၊ သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချခြင်း ဤသို့ များစွာသော ဤကုသိုလ် တရားတို့သည် မှန်သော အယူ ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ ရှိသည်သာ ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရလတ္တံ့။

ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် မှန်သည် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင်လျှင် "သီလ ရှိသော၊ မှန်သော အယူရှိသော၊ ကိရိယဝါဒ ရှိသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်တည်း" ဟု ပညာရှိတို့ အချီး အမွမ်းခံရ၏။

ပြုလုပ်မှုသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် ပညာရှိတို့ အချီးအမွမ်း ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရခြင်း အားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ အောင်မြင်၏၊ ထိုသို့ ထိုသူ၏ ဤသို့ ကောင်းစွာ စွဲယူ ဆောက်တည်ထားသော ဧကန် အကျိုး ရှိသော ဤအကျင့် တရားသည် နှစ်ပါးသော အဖို့ကို နှံ့၍ တည်၏၊ အကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၁၀၀။ သူကြွယ်တို့ "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက် အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်းမရှိ အထောက် အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် ညစ်ညူး ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက် အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်းမရှိ အထောက် အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့ သည် စင်ကြယ် ကုန်၏။ ခွန်အားသည် မရှိ၊ လုံ့လသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ စွမ်းအားသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ အားထုတ်မှုသည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံ သော ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း မရှိကုန်၊ ခွန်အား မရှိကုန်၊ လုံ့လ မရှိကုန်၊ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ဆုံစည်းသည့်အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၍

ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားကုန်၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကြကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် ရှိ၏၊ အထောက် အပံ့သည် ရှိ၏၊ အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထောက် အပံ့ရှိသည် ဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့သည် ညစ်ညူး ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် ရှိ၏၊ အထောက် အပံ့သည် ရှိ၏၊ အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထောက်အပံ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ခွန်အားသည် ရှိ၏၊ လုံ့လသည် ရှိ၏၊ ယောကျ်ားတို့ စွမ်းအားသည် ရှိ၏၊ ထိုယောကျ်ားတို့ အားထုတ်မှုသည် ရှိ၏၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံသော ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း ရှိကုန်၏၊ ခွန်အား ရှိကုန်၏၊ လုံ့လ ရှိကုန်၏၊ ဖြစ်မြဲ အတိုင်း ဆုံစည်းသည့် အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၏၊ ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို မခံစားကုန်" ဟု ဤသို့ ပြောဆိုလေ့ ရှိကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုသဘောကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကုန် သနည်း၊ ဤသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

၁၀၁။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက် အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်းမရှိ အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် ညစ်ညူး ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက်အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်း မရှိ အထောက် အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ် ကုန်၏။ ခွန်အားသည် မရှိ၊ လုံ့လသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ စွမ်းအားသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ အားထုတ်မှုသည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံသော ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း မရှိကုန်၊ ခွန်အား မရှိကုန်၊ လုံ့လ မရှိကုန်၊ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ဆုံစည်းသည့်အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၍ ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားကုန်၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြသော သမဏဗြာဟ္မဏတို့အား ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြကုန် လတ္တံ့ ဟူသော အပြစ်သည်သာ ဧကန်ဖြစ်ရမည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မမြင်ကြကုန်၊ ကုသိုလ် တရားတို့၏ မကောင်းမှုမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို ဖြူစင်သော အဖို့ကို မမြင်ကြ ကုန်သောကြောင့်တည်း။ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် မရှိ" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှားသော အယူ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် မရှိ" ဟု ကြံ၏။ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှားသော အကြံ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် မရှိ" ဟူသော စကားကို ပြောဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှားသော စကား ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် မရှိ" ဟု ပြောဆို၏၊ ဤသူသည် အကြောင်းရင်း ရှိ၏ ဟူသော ဟေတုဝါဒ ရှိကြကုန်သော ရဟန္တာ အသျှင်တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက် ပြု၏။ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် မရှိ" ဟု သူတစ်ပါးတို့ကို သိစေ၏၊ ထိုသူ၏ သိစေခြင်းသည် မသူတော် တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏၊ ထိုမသူတော် တရားကို သိစေခြင်းဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ သူတစ်ပါးကို

ရှုတ်ချ၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် ကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ မကောင်းသော သဘောသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှားသော အယူ၊ မှားသော အကြံ၊ မှားသော စကား၊ အရိယာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ မသူတော်တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချခြင်း ဤသို့ များစွာသော ယုတ်ညံ့သော ဤအကုသိုလ် တရားတို့သည် မှားသော အယူဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိ ယောကျာ်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ မရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျာ်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင် ပြုလတ္တံ့။ အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျာ်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရ လတ္တံ့။ အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ မရှိပါစေနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် မှန်သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျာ်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် "သီလမရှိသော၊ မှားသော အယူရှိသော၊ အကြောင်းရင်း မရှိဟု ယူဆသော ယောကျာ်း ပုဂ္ဂိုလ်တည်း" ဟု ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ ခံရ၏။ အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျာ်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌လည်း ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌လည်း ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ ဆုံးရှုံး၏၊ ဤသို့ ထိုသူ၏ မကောင်းသော အားဖြင့် စွဲယူ ဆောက်တည်ထားသော ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤအကျင့် တရားသည် တစ်ဖက်သတ် နှံ့၍ တည်၏၊ ကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၁၀၂။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် ရှိ၏၊ အထောက် အပံ့သည် ရှိ၏၊ အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထောက် အပံ့ရှိသည် ဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့သည် ညစ်ညူး ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် ရှိ၏၊ အထောက်အပံ့သည် ရှိ၏၊ အကြောင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အထောက်အပံ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ် ကုန်၏။ ခွန်အားသည် ရှိ၏၊ လုံ့လသည် ရှိ၏၊ ယောကျာ်းတို့ စွမ်းအားသည် ရှိ၏၊ ယောကျာ်းတို့ အားထုတ်မှုသည် ရှိ၏၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံသော ထင်ရှား ဖြစ်သော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း ရှိကုန်၏၊ ခွန်အား ရှိကုန်၏၊ လုံ့လ ရှိကုန်၏၊ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ဆုံစည်းသည့်အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၏၊ ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို မခံစားကုန်" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့အား ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး၍ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊ မနောသုစရိုက်၊ ဤသုံးပါးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြကုန် လတ္တံ့ ဟူသော အကျိုးသည်သာ ဧကန် ဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အကုသိုလ် တရားတို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ပုံ ညစ်ညူးပုံကို မြင်ကြကုန်၍ ကုသိုလ် တရားတို့၏ မကောင်းမှုမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို ဖြူစင်သော အဖို့ကို မြင်ကြကုန် သောကြောင့် တည်း။

ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် ရှိ၏" ဟု ထိုသူမှာ အယူရှိ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအယူသည် မှန်သော အယူ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် ရှိ၏" ဟု ကြံ၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအကြံသည် မှန်သော အကြံ ဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် ရှိ၏" ဟူသော

စကားကို ပြောဆို၏၊ ထိုသူ၏ ထိုစကားသည် မှန်သော စကားဖြစ်၏။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် ရှိ၏" ဟု ပြောဆို၏၊ ဤသူသည် အကြောင်းရင်း ရှိ၏ ဟူသော ဝါဒ ရှိကုန်သော ရဟန္တာ အသျှင် တို့အား ဆန့်ကျင်ဘက်ကို မပြုလုပ်။ ထင်ရှား ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော အကြောင်းရင်းကို "အကြောင်းရင်းသည် ရှိ၏" ဟု သူတစ်ပါးကို သိစေ၏၊ ထိုသူ၏ သိစေခြင်းသည် သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း ဖြစ်၏၊ ထိုသူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း ဖြင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချ။ ဤသို့လျှင် ထိုသူမှာ ရှေးမဆွက ပင်လျှင် မကောင်းသော သဘောသည် ပယ်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ ကောင်းသော သဘောသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ဤမှန်ကန်သော အယူ၊ မှန်ကန်သော အကြံ၊ မှန်ကန်သော စကား၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း၊ သူတော်ကောင်း တရားကို သိစေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မချီးမြှောက်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို မရှုတ်ချခြင်း၊ ဤသို့ များစွာသော ဤကုသိုလ် တရားတို့သည် မှန်ကန်သော အယူ ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ထိုသူမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရ လတ္တံ့။

အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ မရှိပါနှင့်ဦး၊ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် မှန် သည်ပင် ဖြစ်ပါစေဦး၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် "သီလရှိသော၊ မှန်သော အယူရှိသော၊ ဟေတုဝါဒ ရှိသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ် တည်း" ဟု ပညာရှိတို့ အချီး အမွမ်း ခံရ၏။ အကြောင်းရင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ရှိခဲ့သော် ဤအသျှင် ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ပင်လျှင် ပညာ ရှိတို့ အချီး အမွမ်း ခံရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပါးစုံ အောင်မြင်၏။ ဤသို့ ထိုသူ၏ ကောင်း စွာ စွဲယူ ဆောက်တည် ထားသော ဧကန် အကျိုးရှိသော ဤအကျင့် တရားသည် နှစ်ပါးသော အဖို့ကို နှံ့၍ တည်၏၊ အကုသိုလ် အရာကို ကြဉ်ရှောင်၏။

၁၀၃။သူကြွယ်တို့ "အချင်းခပ်သိမ်း အရူပဗြဟ္မာမည်သည် မရှိ"ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆလေ့ ရှိကုန် သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဖြောင့် ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် "အချင်းခပ်သိမ်း အရူပ ဗြဟ္မာမည်သည် ရှိ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုသဘောကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် ကုန်သနည်း၊ ဤသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါဒ ရှိကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-"ထိုအသျှင် သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် 'အချင်းခပ်သိမ်း အရူပဗြဟ္မာသည် မရှိ'ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်၏၊ ဤအရာ ကို ငါ မမြင်။ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်လည်း 'အချင်းခပ်သိမ်း အရူပဗြဟ္မာ မည်သည် ရှိ၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ဤအရာကို ငါ မသိ။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် မမြင်ဘဲ မသိဘဲလျက် တစ်ဖက်သတ် အားဖြင့် ယူဆ၍ 'ဤငါ၏ စကားသည် သာလျှင် မှန်၏၊ တစ်ပါးသူတို့၏ စကားသည် (အမှား) အချည်းနှီး သာတည်း' ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်ရာ။ 'အချင်း ခပ်သိမ်း အရူပ ဗြဟ္မာမည်သည် မရှိ' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏ တို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့။ ရုပ် ရှိကုန်သော ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ဖြစ်ရ လတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။

ထိုမှတစ်ပါး 'အချင်းခပ်သိမ်း ရုပ် မရှိသော အရူပပြဟ္မာတို့သည် ရှိကုန်၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆ ကြကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ရုပ် မရှိကြကုန်သော အရူပစျာန်သညာဖြင့် ပြီးဆုံး ကုန်သော နတ် ပြာဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ဖြစ်ရလတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တုတ်ကို ကိုင်ခြင်း ဓားကို ကိုင်ခြင်း ငြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်း ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောဆိုခြင်း နင် နင်ဟု ဆိုခြင်း ကုန်းချောခြင်း မုသား ပြောဆိုခြင်းတို့သည် ထင်ရှား ကုန်၏၊ ရုပ်မရှိသော အရူပပြဟ္မာဘုံ၌ အချင်းခပ်သိမ်း ထိုအလုံးစုံသည် မရှိ" ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုပညာရှိ ယောက်ျားသည် ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ရုပ်တရားတို့ကို သာလျှင် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ ကျင့်၏။

၁၀၄။သူကြွယ်တို့ "အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် မရှိ"ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အယူဝါဒ ရှိကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် "အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ထိုသဘောကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကြ ကုန်သနည်း၊ ဤသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အချင်းချင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါဒ ရှိကြကုန်သည် မဟုတ်ကုန်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

သူကြွယ်တို့ ထိုအယူ နှစ်မျိုးတို့တွင် ပညာရှိ ယောက်ျားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-"ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် မရှိ' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆ ကြကုန်၏၊ ဤအရာကို ငါမမြင်။ ထိုအသျှင် သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည်လည်း 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှိ၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်၏၊ ဤအရာကို ငါမသိ။ စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် မသိဘဲ မမြင်ဘဲလျက် တစ်ဖက်သတ်အားဖြင့် ယူဆ၍ 'ဤငါ၏ စကားသည် သာလျှင် မှန်၏၊ တစ်ပါးသူတို့၏ စကားသည်(အမှား) အချည်းနှီး သာတည်း' ဟု ပြောဆို ငြားအံ့၊ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်ရာ။ 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် မရှိ' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့။ ရုပ် မရှိကြကုန်သော အရူပစျာန်သညာဖြင့် ပြီးကုန်သော နတ်ပြဟ္မာတို့၌ ဧကန် ငါ ဖြစ်ရ လတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။

ထိုမှတစ်ပါး 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှိ၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ထက်ဝန်းကျင် ငြိမ်းအေးရ လတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းကား ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် မရှိ' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ ဤအယူသည် တပ်မက်ခြင်း ရာဂ နှင့်တကွ ဖြစ်ခြင်းငှါ နီး၏၊ သံယောဇဉ် နှင့်တကွ ဖြစ်ခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ အလွန် နှစ်သက်ခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ မျိုသိပ်ခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ စွဲလမ်းခြင်းငှါ နီး၏။ 'အချင်းခပ်သိမ်း ဘဝတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှိ၏' ဟု ဤသို့ ပြောဆို ယူဆကြ ကုန်သော အသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အယူသည် တပ်မက်ခြင်း 'ရာဂ' နှင့်တကွ မဖြစ်ခြင်းငှါ နီး၏၊ သံယောဇဉ် ကင်းခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ လွန်စွာ နှစ်သက်မှု မရှိခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ မမျိုသိပ်ခြင်းငှါ နီး၏၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၌ စွဲလမ်းမှု မရှိခြင်းငှါ နီး၏" ဟု ထိုပညာရှိ ယောက်ျားသည် ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဘဝတို့ကို သာလျှင် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ ကျင့်၏။

၁၀၅။ သူကြွယ်တို့ လောက၌ ဤပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ အဘယ် လေးမျိုးတို့နည်းဟူမူ- သူကြွယ်တို့ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။ သူကြွယ်တို့ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ

ပြုကျင့် အားထုတ်၏။ သူကြွယ်တို့ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။ သူတစ်ပါးကို လည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အား ထုတ်၏။ သူကြွယ်တို့ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သူ လည်း မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါး ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်၊ သူတစ်ပါးကို လည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။

၁၀၆။ သူကြွယ်တို့ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း - သူကြွယ်တို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေ၏၊ လူ့အကျင့်ကို စွန့်၍ (ရပ်လျက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ခြင်း စသည်ကို) ကျင့်၏၊ လက်ဖြင့် (မစင်ကို) သုတ်၏။ပ။ ဤဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ဤသို့ သဘော ရှိသော များစွာသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပူပန်စေမှု အဖန်ဖန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင် ၏။ သူကြွယ်တို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။

သူကြွယ်တို့ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- သူကြွယ်တို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိုးသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ဝက်သတ်သမား ဖြစ်၏။ပ။ ထိုမှတစ်ပါး ကြမ်း၊ ကတ်သော အမှုတို့ ကို ပြုလုပ် အားထုတ်သူ အားလုံးတည်း။ သူကြွယ်တို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။

သူကြွယ်တို့ ဤလောက၌ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌လည်း အဖန်၏တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ သည် အဘယ်နည်း- သူကြွယ်တို့ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေမြေကို အစိုးရသည့် ထိပ်ထက်၌ အဘိသိက် သွန်းလောင်းအပ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်သော်လည်း ဖြစ်၏။ပ။ ထို(မင်း)၏ ကျေးကျွန် အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည်လည်း အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် အခြိမ်းအခြောက် ခံကြရ ကုန်သည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာ ရှိကြကုန်လျက် ငိုကြွေးကြ ကုန်လျက် အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြုလုပ် ကြရကုန်၏။ သူကြွယ်တို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့် အပြင် သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။

သူကြွယ်တို့ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သည် သာမက သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်သော မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ် သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ် သူ ဖြစ်၍ မျက်မှောက် အတ္တဘော၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်း

သည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ သည် အဘယ်နည်း-

သူကြွယ်တို့ ဤလောက၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော် မူ၏။ပ။ ထိုရဟန်းသည်

စိတ်ညစ်ညူးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပညာ၏ အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော နီဝရဏ တရား ငါးပါးတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့် တကွ ဖြစ်သော၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော၊ စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်သော၊ ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယစျာန်သို့။ပ။ တတိယစျာန်သို့။ပ။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်း ရလတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင် သော 'ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့ နိုင်၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် အမည် အနွယ်နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၏။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ခြင်းကို သိသော 'စုတူပပါတ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်' ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်း သော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ပ။ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်စေသော 'အာသဝက္ခယ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို(ရဟန်း)သည် ဤကား ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏။ပ။ ဤကား အာသဝတို့ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း ကျင့်စဉ် 'အာသဝနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းသိ၏၊ ဤသို့ သိသော် ဤသို့ မြင်သော် ထို(ရဟန်း)၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ် မြောက်၏၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် 'လွတ်မြောက် ခဲ့လေပြီ' ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေ နေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါး သော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။

သူကြွယ်တို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို မိမိကိုယ်ကို မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးတို့အား မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးတို့အား ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသူ ဟူ၍ ဆိုရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် သာလာရွာသား ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း 'မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြ လိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင် ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ ဟု မှတ်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

**ဆယ်ခုမြောက် အပဏ္ဏကသုတ် ပြီး၏။**

**ရှေးဦးစွာသော ဂဟပတိဝဂ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၁ - အမ္ဗလဋ္ဌိကရာဟုလောဝါဒသုတ်

၁၀၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးမြူရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရာဟုလာသည်လည်း အမ္ဗလဋ္ဌိက ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်း အချိန်တွင် ကိန်းအောင်း ရာမှ ထတော်မူ၍ အမ္ဗလဋ္ဌိကကျောင်း အသျှင်ရာဟုလာ ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ အသျှင်ရာဟုလာသည် အဝေးမှ ကြွလာတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ နေရာကို ခင်းထား၏၊ ခြေဆေးရေကိုလည်း တည်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ခြေတို့ကို ဆေးတော် မူ၏။ အသျှင်ရာဟုလာသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၁၀၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနည်းငယ်သော ရေကြွင်း ရေကျန်ကို ရေအင်တုံ၌ ထား၍ အသျှင်ရာဟုလာကို မိန့်တော် မူ၏ "ရာဟုလာ သင်သည် ဤအနည်းငယ်သော ရေကြွင်း ရေကျန်ကို ခြေဆေး ရေအင်တုံ၌ ထားသည်ကို မြင်၏လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ရာဟုလာ မုသား 'သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော' စကားကို ပြောဆိုရာ၌ အရှက် မရှိသော ရဟန်းတို့အား ရဟန်းတရားသည် ဤအတူ နည်းပါးလှ ချေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနည်း ငယ်သော ရေကြွင်း ရေကျန်ကို စွန့်တော်မူ၍ အသျှင်ရာဟုလာကို "ရာဟုလာ အနည်းငယ်သော ရေကြွင်း ရေကျန်ကို စွန့်လိုက်သည်ကို မြင်၏လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ရာဟုလာ မုသား 'သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော' စကားကို ပြောဆိုရာ၌ အရှက် မရှိသော ရဟန်းတို့အား ရဟန်းတရားသည် ဤအတူ စွန့်ထားပြီး ဖြစ်သည် သာတည်း။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုခြေဆေး ရေအင်တုံကို မှောက်၍ အသျှင်ရာဟုလာကို "ရာဟုလာ သင်သည် ဤရေအင်တုံကို မှောက်ထားသည်ကို မြင်၏လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ရာဟုလာ မုသား 'သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော' စကားကို ပြောဆိုရာ၌ အရှက် မရှိသော ရဟန်းတို့အား ရဟန်း တရားသည် ဤအတူ မှောက်ထားပြီး ဖြစ်သည် သာတည်း။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခြေဆေး ရေအင်တုံကို လှန်၍ အသျှင် ရာဟုလာကို "ရာဟုလာ သင်သည် ဤရေအင်တုံကို အချည်းနှီး ဘာမျှ မရှိသည်ကို မြင်၏လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ ဟု (လျှောက် ၏)။ ရာဟုလာ မုသား 'သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော' စကားကို ပြောဆိုရာ၌ အရှက် မရှိသော ရဟန်းတို့ အား ရဟန်း တရားသည် ဤအတူ အချည်းနှီး ဘာမျှ မရှိသည် သာတည်း။

ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား ရထား လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ် ရှိသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူး သော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုးကောင်းသော မင်းစီးဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတို့ဖြင့် လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နောက်ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ ရှေ့ကိုယ်ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု ၏၊ နောက်ကိုယ်ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နားရွက်တို့ဖြင့် လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ အမြီးဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ သို့ရာတွင် နှာမောင်းကိုမူ စောင့်ရှောက်သည် သာတည်း။

ထိုဆင် ပြုလုပ်သော အရာ၌ ဆင်စီးသူရဲအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- "ရထား လှည်းသန် နှင့်အလားတူ အစွယ် ရှိသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုးကောင်းသော ဤမင်းစီး ဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊

နာက်ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏။ပ။ အမြီးဖြင့်လည်း အမှုကိစ္စကို ပြု၏။ သို့ရာတွင် နှာမောင်းကိုမူ စောင့်ရှောက်သည် သာတည်း၊ မင်းစီးဆင်သည် အသက်ကိုမူကား မစွန့်နိုင်သေးချေ” ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။

ရာဟုလာ အကြင်အခါ၌ကား ရထား လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ် ရှိသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုးကောင်းသော မင်းစီးဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတို့ ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နောက်ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏။ပ။ အမြီးဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နှာမောင်းဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ ထိုဆင် ပြုလုပ်သော အရာ၌ ဆင်စီးသူရဲအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-

“ရထား လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ် ရှိသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုး ကောင်းသော ဤမင်းစီးဆင်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ရှေ့ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နောက်ခြေတို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ ရှေ့ကိုယ်ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နောက်ကိုယ်ဖြင့် လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နားရွက်တို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ အမြီးဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ နှာမောင်းဖြင့်လည်း အမှု ကိစ္စကို ပြု၏၊ မင်းစီးဆင်သည် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ထားပြီ။ ယခုအခါ၌ မင်းစီးဆင် မပြုလုပ် သော အမှုမည်သည် တစ်စုံ တစ်ခုမျှ မရှိတော့ပြီ” ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။

ရာဟုလာ ဤဥပမာအတူ သာလျှင် မုသား ‘သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော’ စကားကို ပြောဆိုရာ၌ အရှက် မရှိသော မည်သည့် ရဟန်းအားမဆို မပြုလုပ်ဝံ့သော အကုသိုလ် မကောင်းမှုသည်လည်း တစ်စုံ တစ်ခုမျှ မရှိပြီ ဟူ၍ ငါဟော၏၊ ရာဟုလာ ထို့ကြောင့် ဤမုသာဝါဒ၌ “ရယ်ရွှင် မြူးထူးလို၍ မျှလည်း ချွတ်ယွင်းသော စကားကို မဆိုအံ့” ဟု ဤသို့လျှင် သင်သည် ကျင့်ရမည်။

၁၀၉။ ရာဟုလာ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ကြေးမုံ ‘မှန်’ သည် အဘယ်အကျိုး ရှိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြေးမုံ ‘မှန်’ သည် ကြည့်ရှု ရခြင်း အကျိုးရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ရာဟုလာ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ ကိုယ်အမှုကို ပြုရမည်၊ ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ နှုတ်အမှုကို ပြုရမည်၊ ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ၍ စိတ်အမှုကို ပြုရမည်။

ရာဟုလာ သင်သည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုကိုယ်အမှုကို သင် ကြည့်ရှု ‘ဆင်ခြင်’ ရမည်၊ “ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲစေ ခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ပွါးစေတတ် သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလော” ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော် “ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ် တည်း၊ ဆင်းရဲကို ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏” ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် စင်စစ် မပြုသင့်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော် “ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံကို ဆင်းရဲ စေခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ ဤကိုယ် အမှုသည် ကုသိုလ် တည်း၊ ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏” ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ပြုသင့်၏။

ရာဟုလာ သင်သည် ကိုယ်ဖြင့် အမှုကို ပြုနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ထိုကိုယ် အမှုကို သင် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်- "ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း ဖြစ်ရာ သလော၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံကို ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ သလော၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ပွါးစေတတ် သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ရှပ်သိမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤကိုယ် အမှုသည် ကောင်းမှု ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ကြိုးပမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် ကိုယ်ဖြင့် အမှုကို ပြုပြီး သော်လည်း ထိုကိုယ်အမှုကို သင် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင် ရမည်- "ငါသည် အကြင် အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤကိုယ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါ လည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤကိုယ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကိုဖြစ်ပွါး စေတတ် သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေ သလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော် "ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှုသည် မိမ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤကိုယ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏"ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်အမှုကို သင်သည် ဆရာ့ထံ၌ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိတို့ထံ၌ဖြစ်စေ၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့ထံ၌ ဖြစ်စေ ပြောကြားရမည်၊ ဖွင့်ပြရမည်၊ ထင်စွာ ပြုရမည်၊ ပြောကြား၍ ဖွင့်ပြ၍ ထင်စွာ ပြု၍ နောင်အခါ၌ စောင့်ရှောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရမည်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤကိုယ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤကိုယ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ သင်သည် ထိုနှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြင့်သာလျှင် ကုသိုလ်တရားတို့၌ နေ့ရောညဉ့်ပါ ကျင့်ကြံလျက် နေရာ၏။

၁၁၀။ ရာဟုလာ သင်သည် အကြင်အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုနှုတ်အမှုကို သင် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်- "ငါသည် အကြင်အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤနှုတ်အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိလေသလော"ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ မိမိ

သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဤနှုတ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အမှုကို သင်သည် စင်စစ် မပြုသင့်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ ဤနှုတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အမှုကို သင်သည် ပြုသင့်၏။

ရာဟုလာ သင်သည် နှုတ်အမှုကို ပြုနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ထိုနှုတ် အမှုကို သင် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်၊ "ငါသည် အကြင် အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုဆဲဖြစ်၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤနှုတ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤနှုတ် အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အမှုကို သင်သည် ရပ်သိမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြု၏၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤနှုတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော နှုတ်အမှုကို သင်သည် ကြိုးပမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် နှုတ် အမှုကို ပြုပြီးသော်လည်း ထိုနှုတ်အမှုကို သင် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်၊ "ငါသည် အကြင်အမှုကို နှုတ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤနှုတ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိလေသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် နှုတ်အမှုကို ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤနှုတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤနှုတ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော နှုတ်အမှုကို သင်သည် ဆရာ့ထံ၌ ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိတို့ထံ၌ ဖြစ်စေ၊ သီတင်း သုံးဖော်တို့ထံ၌ ဖြစ်စေ ပြောကြားရမည်၊ ဖွင့်ပြရမည်၊ ထင်စွာ ပြုရမည်၊ ပြောကြား၍ ဖွင့်ပြ၍ ထင်စွာပြု၍ နောင်အခါ၌ စောင့်ရှောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရမည်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် နှုတ်ဖြင့် အကြင် အမှုကို ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤနှုတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤနှုတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊

ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ သင်သည် ထိုသို့ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ကုသိုလ် တရားတို့၌ နေ့ရော ညဉ့်ပါ ကျင့်ကြံလျက် နေရာ၏။

၁၁၁။ ရာဟုလာ သင်သည် အကြင်အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ သင်သည် ထိုသို့ သဘောရှိသော စိတ်အမှုကို ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်- "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤစိတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ သလော၊ ဤစိတ်အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေ တတ်သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင်အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤစိတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဤစိတ် အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော စိတ်အမှုကို သင်သည် စင်စစ် မပြုသင့်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုလို၏၊ ငါ၏ ဤစိတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်း ငှါလည်း မဖြစ်ရာ၊ ဤစိတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘော ရှိသော စိတ်အမှုကို သင်သည် ပြုသင့်၏။

ရာဟုလာ သင်သည် စိတ်အမှုကို ပြုနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ထိုစိတ် အမှုကို သာလျှင် သင် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်၊ "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုဆဲဖြစ်၏၊ ငါ၏ ဤစိတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤစိတ် အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ် သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုဆဲ ဖြစ်၏၊ ငါ၏ ဤစိတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤစိတ် အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော စိတ်အမှုကို သင်သည် ရုပ်သိမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုဆဲ ဖြစ်၏၊ ငါ၏ ဤစိတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤစိတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော စိတ်အမှုကို သင်သည် ကြိုးပမ်းလေလော့။

ရာဟုလာ သင်သည် စိတ်အမှုကို ပြုလုပ် ပြီးသော်လည်း ထိုစိတ်အမှုကို သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ရမည်၊ "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤစိတ် အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်ရာသလော၊ ဤစိတ်အမှုသည် အကုသိုလ်လော၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ် သလော၊ ဆင်းရဲသော အကျိုး ရှိလေသလော" ဟု (ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရမည်)။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင်အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤစိတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း ဖြစ်၏၊ ဤစိတ်အမှုသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ဆင်းရဲကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏"ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော စိတ်အမှုကို သင်သည် ငြီးငွေ့ ရမည်၊ ရှက်ရမည်၊ စက်ဆုပ်ရမည်၊ ငြီးငွေ့၍ ရှက်၍ စက်ဆုပ်၍ နောင်အခါ စောင့်ရှောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရမည်။

ရာဟုလာ သင်သည် ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' သော် "ငါသည် အကြင် အမှုကို စိတ်ဖြင့် ပြုမိပြီ၊ ငါ၏ ဤစိတ်အမှုသည် မိမိ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ သူတစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲခြင်းငှါလည်း မဖြစ်၊ ဤစိတ်အမှုသည် ကုသိုလ်တည်း၊ ချမ်းသာကို ဖြစ်ပွါး စေတတ်၏၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏" ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ရာဟုလာ သင်သည် ထိုနှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြင့်သာလျှင် ကုသိုလ် တရားတို့၌ နေ့ရော ညဥ့်ပါ ကျင့်ကြံလျက် နေရမည်။

၁၁၂။ ရာဟုလာ လွန်လေပြီးသောအခါက ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်သော၊ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်သော၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤသို့ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်'၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်၏၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်၏၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ စိတ်အမှုကို သုတ်သင် ခဲ့ကြကုန်၏။

ရာဟုလာ လာလတ္တံ့ အနာဂတ်အခါ၌ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင် လတ္တံ့ ဖြစ်ကုန်သော၊ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင် လတ္တံ့ ဖြစ်ကုန်သော၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင် လတ္တံ့ ဖြစ်ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံး တို့သည်လည်း ဤသို့ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်ကြကုန် လတ္တံ့။

ရာဟုလာ ယခုအခါ၌ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင်နေကြ ကုန်သော၊ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင် နေကြ ကုန်သော၊ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်နေကြ ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည်လည်း ဤသို့ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင်နေကြ ကုန်၏၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင် နေကြကုန်၏၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍သာ စိတ်အမှုကို သုတ်သင် နေကြကုန်၏။

ရာဟုလာ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ "ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကိုယ်အမှုကို သုတ်သင်အံ့၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ နှုတ်အမှုကို သုတ်သင်အံ့၊ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ ကြည့်ရှု 'ဆင်ခြင်' ၍ စိတ်အမှုကို သုတ်သင်အံ့" ဟု သင်သည် ဤသို့သာ ကျင့်ရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူ၏၊ အသျှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ရှေးဦးစွာသော အမ္ဗလဋ္ဌိကရာဟုလောဝါဒသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၂ - မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ်

၁၁၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ အသျှင်ရာဟုလာ သည်လည်း နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ အစဉ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်သို့ ပြန်ကြည့်တော် မူ၍ အသျှင်ရာဟုလာကို- "ရာဟုလာ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဖြစ်သော အတွင်းအဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌လည်း ဖြစ်သော အပဇ္ဈတ္တ သန္တာန်၌လည်း ဖြစ်သော ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသည်လည်း ဖြစ်သော နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်လည်း ဖြစ်သော ယုတ်သည်လည်း ဖြစ်သော မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော ဝေးသည်လည်း ဖြစ်သော နီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကြင် အလုံးစုံသော ရုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ရုပ်သည် ငါပိုင် ဉစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုအလုံးစုံသော ရုပ်သည် ငါမဟုတ်၊ ထိုအလုံးစုံသော ရုပ်သည် ငါ၏ ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ် ဟု ဤသို့ ထိုရုပ်ကို ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ကောင်းသော ပညာဖြင့် ရှုရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ကို သာလျှင် ရှုရ ပါမည်လော၊ စကားကောင်းကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ကို သာလျှင် ရှုရပါမည်လော ဟု (လျှောက်၏)။ ရာဟုလာ ရုပ်ကိုလည်း ရှုရမည်၊ ဝေဒနာကိုလည်း ရှုရမည်၊ သညာကိုလည်း ရှုရမည်၊ သင်္ခါရတို့ကိုလည်း ရှုရမည်၊ ရာဟုလာ ဝိညာဏ်ကိုလည်း ရှုရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင် ရာဟုလာသည် "မြတ်စွာဘုရားက မျက်မှောက်တွင် ဆုံးမခြင်းဖြင့် ဆုံးမအပ်သည် ရှိသော် အဘယ် မည်သော သူသည် ယနေ့ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော့အံ့နည်း" ဟု နှလုံးပြုလျက် ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်၍ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်စွာထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်း သို့ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေသော အသျှင်ရာဟုလာကို မြင်၍ "ရာဟုလာ ထွက်သက်, ဝင်သက်၌ အောက်မေ့မှု ဟူသော အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွါးများ လေလော့၊ ရာဟုလာ ထွက်သက်, ဝင်သက်၌ အောက်မေ့မှု ဟူသော အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွါးများသည် ရှိသော် အကြိမ်များစွာ လေ့လာသည် ရှိသော် များမြတ်သော အကျိုးရှိ၏၊ များမြတ်သော အာနိသင် ရှိ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁၄။ ထို့နောက် အသျှင်ရာဟုလာသည် ညနေချမ်းအချိန်၌ ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် "အသျှင်ဘုရား အာနာပါနဿတိဘာဝနာသည် အဘယ်သို့ ပွါးများအပ်သည် ရှိသော် အဘယ်သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာအပ်သည် ရှိသော် များမြတ်သော အကျိုး များမြတ်သော အာနိသင် ရှိပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏။ ရာဟုလာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကို စွဲ၍ ဖြစ်သော ကြမ်းတမ်းသော ကြမ်းတမ်းခြင်းသို့ ရောက်သော အကြင် အလုံးစုံသော ဥပါဒိန္န မည်သော ကံတရားသည် အကျိုး အဖြစ်ဖြင့် ယူအပ်သော ရုပ်တရားသည် ရှိ၏။ ဤဥပါဒိန္န ရုပ်တရား ဟူသည် အဘယ်နည်း -ဆံပင်, အမွေး, ခြေသည်း လက်သည်း, သွား, အရေ၊ အသား, အကြော, အရိုး, ရိုးတွင်းခြင်ဆီ, အညှို့, နှလုံး, အသည်း, အမြှေး, အဖျဉ်း, အဆုတ်၊ အူမ, အူသိမ်, အစာသစ်, အစာဟောင်း။ ထို့အပြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ကြမ်းတမ်းသော ကြမ်းတမ်းသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော အခြား အလုံးစုံ

သော ဥပါဒိန္န ရုပ်တရားသည် ရှိ၏၊ ရာဟုလာ ဤဆိုအပ်ပြီးသော အလုံးစုံသော ရုပ်တရားကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ် ဟူ၍ ဆိုအပ်ပေ၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ပထဝီဓာတ်သည် ပထဝီဓာတ်ချင်း တူသည် သာတည်း။ "ထိုအလုံးစုံသော ပထဝီဓာတ်သည် ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုပထဝီဓာတ်သည် ငါမဟုတ်၊ ထိုပထဝီဓာတ်သည် ငါ၏ ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ်" ဟူ၍ ဤသို့ ထိုနှစ်ပါးသော ပထဝီဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုအပ်၏၊ ဤသို့ ထိုပထဝီဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုလတ်သော် ပထဝီဓာတ်၌ ငြီးငွေ့၏၊ ပထဝီဓာတ်၌ စိတ်သည် တပ်ခြင်းကင်း၏။

၁၁၅။ ရာဟုလာ အာပေါဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- အာပေါဓာတ်သည် အချို့ကား အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ အချို့ကား ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ ရာဟုလာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ယိုစီးသော ယိုစီးခြင်းသို့ ရောက်သော အကြင် ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ဤဥပါဒိန္နဓာတ် သဘော ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်။ ထို့အပြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ယိုစီးသော ယိုစီးခြင်းသို့ ရောက်သော အခြား အလုံးစုံသော ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ရာဟုလာ ဤသို့ သဘောရှိသော ဓာတ်သဘောကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အကြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာပေါဓာတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏၊ ဤအလုံးစုံသော အာပေါဓာတ်သည် အာပေါဓာတ်ချင်း တူသည် သာတည်း။ "ထိုအလုံးစုံသော အာပေါဓာတ်သည် ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုအာပေါဓာတ်သည် ငါမဟုတ်၊ ထိုအာပေါဓာတ်သည် ငါ၏ ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ်" ဟူ၍ ဤသို့ ထိုအာပေါဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုအပ်၏၊ ဤသို့ ထိုအာပေါဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းကောင်းစွာ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုလတ်သော် အာပေါဓာတ်၌ ငြီးငွေ့၏၊ အာပေါဓာတ်၌ စိတ်သည် တပ်ခြင်း ကင်း၏။

၁၁၆။ ရာဟုလာ တေဇောဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း-တေဇောဓာတ်သည် အချို့ကား အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ အချို့ကား ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ ရာဟုလာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော တေဇောဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ပူလောင်သော ပူလောင်ခြင်းသို့ ရောက်သော အကြင် ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ဤဥပါဒိန္နဓာတ် သဘော ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ပူလောင်ကြောင်း ဖြစ်သော ပူလောင်တတ်သော ဓာတ်သဘော၊ ရင့်ရော် ဆွေးမြေ့ကြောင်း ဖြစ်သော ဓာတ်သဘော၊ ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ကြောင်း ဖြစ်သော ဓာတ်သဘော၊ စားအပ် သောက်အပ် ခဲအပ် လျက်အပ်သော အစာအာဟာရ ကောင်းစွာ ကြေကျက်ခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော ဓာတ်သဘော၊ ထို့အပြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ပူလောင်သော ပူလောင်ခြင်းသို့ ရောက်သော အခြားအလုံးစုံသော ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ရာဟုလာ ဤအလုံးစုံသော ဓာတ်သဘောကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော တေဇောဓာတ် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော တေဇောဓာတ်သည် လည်းကောင်း အကြင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သော တေဇောဓာတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော တေဇောဓာတ်သည် တေဇောဓာတ်ချင်း တူသည် သာတည်း။ "ထိုအလုံးစုံသော တေဇောဓာတ်သည် ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုတေဇောဓာတ်သည် ငါမဟုတ်၊ ထိုတေဇောဓာတ်သည် ငါ၏ ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ်" ဟူ၍ ဤသို့ ထိုတေဇောဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုအပ်၏၊

ဤသို့ ထိုတေဇောဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုလတ်သော် တေဇောဓာတ်၌ ငြီးငွေ့၏၊ တေဇောဓာတ်၌ စိတ်သည် တပ်ခြင်းကင်း၏။

၁၁၇။ ရာဟုလာ ဝါယောဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ဝါယောဓာတ်သည် အချို့ကား အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ အချို့ကား ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ ရာဟုလာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ထောက်ပံ့ ခိုင်မာသော ထောက်ပံ့ ခိုင်မာခြင်းသို့ ရောက်သော အကြင် ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ဤဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် အဘယ်နည်းဟူမူ-အထက်သို့ ဆန်တက်သောလေ၊ အောက်သို့ စုန်ဆင်းသောလေ၊ ဝမ်း၌ တည်သောလေ၊ အူအတွင်း၌ တည်သောလေ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်သို့ အစဉ် လျှောက်တတ်သော လေ၊ ထွက်သက်, ဝင်သက်လေ၊ ထို့အပြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ထောက်ပံ့ ခိုင်မာသော ထောက်ပံ့ ခိုင်မာခြင်းသို့ ရောက်သော အခြား အလုံးစုံသော ဥပါဒိန္နဓာတ် သဘောသည် ရှိ၏၊ ရာဟုလာ ဤအလုံးစုံသော ဓာတ်သဘောကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်သည် လည်းကောင်း အကြင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ဝါယောဓာတ်သည် ဝါယောဓာတ်ချင်း တူသည် သာတည်း။ "ထိုအလုံးစုံသော ဝါယောဓာတ်သည် ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုဝါယောဓာတ်သည် ငါ မဟုတ်၊ ထိုဝါယောဓာတ်သည် ငါ၏ ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ်" ဟူ၍ ဤသို့ ထိုဝါယောဓာတ် သဘောကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုအပ်၏၊ ဤသို့ ထိုဝါယောဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြင့် ရှုလတ်သော် ဝါယောဓာတ်၌ ငြီးငွေ့၏၊ ဝါယောဓာတ်၌ စိတ်သည် တပ်ခြင်း ကင်း၏။

၁၁၈။ ရာဟုလာ အာကာသဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- အာကာသဓာတ်သည် အချို့ကား အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ အချို့ကား ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်၏၊ ရာဟုလာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာကာသဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း-အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော မရေးမခြစ် အပ်သော မရေးမခြစ်ခြင်းသို့ ရောက်သော အကြင် ဥပါဒိန္နအာကာသ ဓာတ်သည် ရှိ၏၊ ဤဥပါဒိန္န အာကာသဓာတ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- နားပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်၊ ခံတွင်းပေါက်၊ စားအပ် သောက်အပ် ခဲအပ် လျက်အပ်သော အစာကို မျိုချရာ အပေါက်၊ စားအပ် သောက်အပ် ခဲအပ် လျက်အပ်သော အစာတည်နေရာ အပေါက်၊ စားအပ် သောက်အပ် ခဲအပ် လျက်အပ်သော အစာ အောက်သို့ ထွက်ရာ အပေါက်၊ ထို့အပြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော ဟင်းလင်းပြင်, ဟင်းလင်းပြင် အဖြစ်သို့ ရောက်သော ကောင်းကင်, ကောင်းကင် အဖြစ်သို့ ရောက်သော အပေါက်, အပေါက် အဖြစ်သို့ ရောက်သော အသား အသွေးတို့နှင့် မထိစပ်သော ကိုယ်၌ တည်သော ဤအရာ အားလုံးကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာကာသဓာတ် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြင် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာကာသဓာတ်သည် လည်းကောင်း အကြင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သော အာကာသဓာတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော အာကာသဓာတ် သည် အာကာသဓာတ်ချင်း တူသည် သာတည်း။ "ထိုအာကာသဓာတ်သည် ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ထိုအာကာသဓာတ်သည် ငါ မဟုတ်၊ ထိုအာကာသဓာတ်သည် ငါ၏ကိုယ် 'အတ္တ' မဟုတ်" ဟူ၍ ဤသို့သာလျှင် ထိုအာကာသဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြင့် ရှုအပ်၏၊ ဤသို့ ထိုအာကာသဓာတ်ကို မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုလတ်သော် အာကာသဓာတ်၌ ငြီးငွေ့၏၊ အာကာသဓာတ်၌ စိတ်သည် တပ်ခြင်းကင်း၏။

၁၁၉။ ရာဟုလာ မြေကြီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မြေကြီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့

သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်ကုန် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား မြေကြီး၌ စင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ ကျင်ကြီးကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ တံတွေးကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ ပြည်ကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏၊ သွေးကိုလည်း ပစ်ချကုန်၏။ မြေကြီးသည် ထိုစင်ကြယ်သော ဝတ္ထု မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ငြီးငွေ့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု မဖြစ်။ ရာဟုလာ သင်သည် ဤဥပမာ အတူသာလျှင် မြေကြီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မြေကြီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။

ရာဟုလာ ရေနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ရေနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား ရေ၌ စင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ ကျင်ကြီးကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ တံတွေးကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ ပြည်ကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏၊ သွေးကိုလည်း ဆေးကြော ကုန်၏။ ရေသည် ထိုစင်ကြယ်သော ဝတ္ထု မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ငြီးငွေ့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု မဖြစ်။ ရာဟုလာ ဤဥပမာအတူ သာလျှင် သင်သည် ရေနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ရေနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။

ရာဟုလာ မီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မီးနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား မီးသည် စင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း လောင်၏၊ မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း လောင်၏၊ ကျင်ကြီးကိုလည်း လောင်၏၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်း လောင်၏၊ တံတွေးကိုလည်း လောင်၏၊ ပြည်ကိုလည်း လောင်၏၊ သွေးကိုလည်း လောင်၏။ မီးသည် ထိုစင်ကြယ်သော ဝတ္ထု မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ငြီးငွေ့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု မဖြစ်။ ရာဟုလာ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် သင်သည် မီးနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မီးနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။

ရာဟုလာ လေနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ လေနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား လေသည် စင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ ကျင်ကြီးကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ တံတွေးကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ ပြည်ကိုလည်း တိုက်ခတ်၏၊ သွေးကိုလည်း တိုက်ခတ်၏။ လေသည် ထိုစင်ကြယ်သော ဝတ္ထု မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ငြီးငွေ့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု မဖြစ်။ ရာဟုလာ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် သင်သည် လေနှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ လေနှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။

ရာဟုလာ ကောင်းကင်နှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ကောင်းကင်နှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပမာသော်ကား ကောင်းကင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ မတည်။ ရာဟုလာ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် သင်သည် ကောင်းကင်နှင့်တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ကောင်းကင်နှင့် တူစွာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့တို့သည် စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့။

၁၂၀။ ရာဟုလာ မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား အမျက်ထွက်ခြင်း ဗျာပါဒ ကင်းပျောက် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ကရုဏာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ကရုဏာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ညှဉ်းဆဲမှု ကင်းပျောက် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ မုဒိတာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ မုဒိတာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား မပျော်ပိုက်ခြင်း ကင်းပျောက် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ ဥပေက္ခာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ ဥပေက္ခာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ထိပါးခြင်း ကင်းပျောက်လတ္တံ့။ ရာဟုလာ အသုဘ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ အသုဘ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား တပ်နှစ်သက်မှု ရာဂ ကင်းပျောက် လတ္တံ့။ ရာဟုလာ အနိစ္စသညာ ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ အနိစ္စသညာ ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ငါဟူသော မာန်မာန ကင်းပျောက် လတ္တံ့။

၁၂၁။ ရာဟုလာ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို အောက်မေ့ခြင်း 'အာနာပါနဿတိ' ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ရာဟုလာ အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာသည် ပွါးများအပ်သည် ရှိသော် အကြိမ်များစွာ လေ့လာအပ်သည် ရှိသော် သင့်အား များမြတ်သော အကျိုး များမြတ်သော အာနိသင် ရှိ၏။ ရာဟုလာ အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာသည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပွါးများသည် ရှိသော် အဘယ်ကဲ့သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာသည် ရှိသော် များမြတ်သော အကျိုး များမြတ်သော အာနိသင် ရှိသနည်း။

ရာဟုလာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တောသို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း တင်ပလ္လင်ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သတိနှင့် မကင်းမူ၍ သာလျှင် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏၊ သတိနှင့် မကင်းမူ၍ သာလျှင် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။

ရှည်စွာသော ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေသည် ရှိသော် ရှည်စွာသော ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏၊ ရှည်စွာသော ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် ရှည်စွာသော ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏၊ တိုသော ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် တိုသော ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟု သိ၏၊ တိုသော ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေသည် ရှိသော် တိုသော ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ ဟု သိ၏။

အစ အလယ် အဆုံး ဟူသော အလုံးစုံသော ထွက်သက် အပေါင်းကို ထင်စွာ သိလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ အစ အလယ် အဆုံး ဟူသော အလုံးစုံသော ဝင်သက် အပေါင်းကို ထင်စွာ သိလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ရုန့်ရင်းသော ကာယသင်္ခါရကို ငြိမ်းစေလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ရုန့်ရင်းသော ကာယသင်္ခါရကို ငြိမ်းစေလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။

ပီတိကို ထင်စွာသိလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ပီတိကို ထင်စွာ သိလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ သုခကို ထင်စွာ သိလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ သုခကို ထင်စွာ သိလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ စိတ္တသင်္ခါရကို ထင်စွာ သိလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ စိတ္တ သင်္ခါရကို ထင်စွာ သိလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ ရုန့်ရင်းသော စိတ္တ သင်္ခါရကို ငြိမ်းစေလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ရုန့်ရင်းသော စိတ္တသင်္ခါရကို ငြိမ်းစေလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။

စိတ်ကို ထင်စွာ သိလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ စိတ်ကို ထင်စွာ သိလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ စိတ်ကို ဝမ်းမြောက် စေလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ စိတ်ကို ဝမ်းမြောက် စေလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။

စိတ်ကို ကောင်းစွာ အာရုံ၌ ထားလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ စိတ်ကို ကောင်းစွာ အာရုံ၌ ထားလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ စိတ်ကို ကိလေသာမှ လွတ်စေလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ စိတ်ကို ကိလေသာမှ လွတ်စေလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။

အနိစ္စဟု အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ အနိစ္စဟု အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ ရာဂကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ရာဂကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ ရာဂ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ရာဂ၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။ ကိလေသာကို စွန့်ရာ နိဗ္ဗာန် စွန့်တတ်သော မဂ်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏၊ ကိလေသာကို စွန့်ရာ နိဗ္ဗာန် စွန့်တတ်သော မဂ်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ ဟု ကျင့်၏။

ရာဟုလာ ဤသို့ ပွါးများ ထားသော ဤသို့ လေ့လာ ထားသော အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာသည် များမြတ်သော အကျိုး များမြတ်သော အာနိသင် ရှိ၏။ ရာဟုလာ အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာကို ဤသို့ ပွါးများထားသော် ဤသို့ အကြိမ်များစွာ လေ့လာထားသော် အဆုံးဖြစ်သော ထွက်သက် ဝင်သက် တို့သည်လည်း ထင်ရှားကုန်၍ သာလျှင် ချုပ်ကုန်၏၊ မထင်ရှားဘဲ ချုပ်သည် မဟုတ်ကုန် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော် မူ၏။ အသျှင် ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက် လေ၏။

**နှစ်ခုမြောက် မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၃ - စူဠမာလုကျသုတ်

၁၂၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကိန်းအောင်း နေသော အသျှင်မာလုကျပုတ္တမထေရ်အား ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏- "လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးမရှိ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြားတည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်ဟူ၍ လည်းကောင်း သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်ဟူ၍ လည်းကောင်း သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား မဟောကြား ကုန်သော တန့်ထား ကုန်သော ပယ်ထား ကုန်သော အယူတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအယူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဟောကြားတော် မမူ။ ယင်းအယူတို့ကို ငါ့အား မြတ်စွာဘုရား မဟောကြားခြင်းကို ငါ မနှစ်သက်၊ ငါ မကြိုက်။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း ငါ့အား ဟောကြား ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဟောကြားသော် ငါသည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို ကျင့်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း ငါ့အား မဟောကြား ငြားအံ့၊ ဤသို့ မဟောကြားသော် ငါသည် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်ပယ်၍ လူထွက်တော့အံ့" ဟု (စိတ် အကြံ ဖြစ်၏)။

၁၂၃။ ထို့နောက် အသျှင် မာလုကျပုတ္တသည် ညနေချမ်း အချိန်၌ ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏-

၁၂၄။ အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ ကိန်းအောင်းသော တပည့်တော်အား ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏- "လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း လောကသည် မမြဲဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား မဟောကြား ကုန်သော တန့်ထား ကုန်သော ပယ်ထား ကုန်သော အယူတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအယူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဟောကြားတော် မမူ။ ယင်းအယူတို့ကို ငါ့အား မြတ်စွာဘုရား မဟောကြားခြင်းကို ငါ မနှစ်သက်၊ ငါ မကြိုက်၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း ငါ့အား ဟောကြား ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဟောကြားသော် ငါသည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို ကျင့်အံ့၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း လောကသည် မမြဲ ဟူ၍

လည်းကောင်း။ ပ။ သတ္တဝါသည် သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း ငါ့အား မဟောကြား ငြားအံ့၊ ဤသို့ မဟောကြားသော် ငါသည် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်ပယ်၍ လူထွက်တော့အံ့" ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ "လောကသည် မြဲ၏" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိတော်မူ ငြားအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား "လောကသည် မြဲ၏" ဟူ၍ ဟောကြားတော် မူပါ၊ "လောကသည် မမြဲ" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိတော်မူ ငြားအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် "လောကသည် မမြဲ" ဟု အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ၊ "လောက သည် မြဲ၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "လောကသည် မမြဲ" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိတော် မမူငြားအံ့၊ မသိသော် မမြင်သော် မသိမမြင် ဟု ဝန်ခံခြင်းသည် သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘော ဖြစ်၏။

"လောကသည် အဆုံးရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရား သည် "လောကသည် အဆုံးရှိ၏" ဟု အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "လောကသည် အဆုံးမရှိ" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် "လောကသည် အဆုံးမရှိ" ဟု အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "လောကသည် အဆုံးရှိ၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း "လောကသည် အဆုံးမရှိ" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မသိသည် ဖြစ်အံ့၊ မသိသော် မမြင်သော် မသိမမြင် ဟု ဝန်ခံခြင်းသည် သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘော ဖြစ်၏။ "ထိုအသက်သည် ပင် ထိုကိုယ်တည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ "ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "အသက်သည် တစ်ခြား ကိုယ်သည် တစ်ခြားတည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ "အသက်သည် တစ်ခြား ကိုယ်သည် တစ်ခြားတည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အသက်သည် တစ်ခြား ကိုယ်သည် တစ်ခြားတည်း" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မသိသည် ဖြစ်အံ့၊ မသိသော် မမြင်သော် မသိမမြင် ဟု ဝန်ခံခြင်းသည် သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘော ဖြစ်၏။ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "သတ္တဝါ သည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "သတ္တဝါ သည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မသိသည် ဖြစ်အံ့၊ မသိသော် မမြင်သော် မသိမမြင် ဟု ဝန်ခံခြင်းသည် သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘော ဖြစ်၏။ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ "သတ္တဝါ သည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါ။ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ဟောကြား တော်မူပါ။ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း "သတ္တဝါသည် သေသည်မှနောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မသိသည် ဖြစ်အံ့၊ မသိသော် မမြင်သော် မသိမမြင် ဟု ဝန်ခံခြင်းသည် သာလျှင် ဖြောင့်မတ်သော သဘောဖြစ်၏ ဟု (လျှောက်ထား၏)။

၁၂၅။ မာလုကျပုတ္တ ငါသည် သင့်ကို "မာလုကျပုတ္တ သင် လာခဲ့လော့၊ ငါဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လှည့်လော့၊ 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း လောကသည် မမြဲ ဟူ၍

လည်းကောင်း လောကသည် အဆုံး ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း လောကသည် အဆုံး မရှိ ဟူ၍ လည်းကောင်း ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြားတည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း သင့်အား ငါဘုရား ဟောကြားအံ့"ဟု ဤသို့ ဆိုခဲ့ဖူးသလော ဟု(မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဆိုခဲ့ဖူးပါ (ဟုလျှောက်၏)။

သင်ကလည်း ငါ့ကို "အသျှင်ဘုရား 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးမရှိ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသက်သည် တစ်ခြား ကိုယ်သည် တစ်ခြားတည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း အကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့" ဟု ဆိုခဲ့ဖူး သလော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဆိုခဲ့ဖူးပါ (ဟု လျှောက်၏)။

မာလုကျပုတ္တ ဤသို့လျှင် ငါကလည်း သင့်ကို "မာလုကျပုတ္တ သင် လာခဲ့လော့၊ ငါဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့၊ 'လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း လောကသည် မမြဲ' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း သင့်အား ငါဘုရား ဟောကြားအံ့" ဟု မဆိုခဲ့ဖူးပေ။ သင်ကလည်း ငါ့ကို "အသျှင်ဘုရား' လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်' ဟူ၍ လည်းကောင်း အကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့" ဟူ၍လည်း မဆိုခဲ့ဖူးပေ၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤသို့ ဖြစ်သော် အဘယ်သူ တောင်းပန်သည် ဖြစ်၍ အဘယ်သူ့ကို တုံ့ပြန်ပြော ကြားရမည်နည်း။

၁၂၆။ မာလုကျပုတ္တ "လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား မဟောကြားသေးသမျှ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို မကျင့်အံ့" ဟု အကြင် သူက ဤသို့ ဆိုငြားအံ့၊ မာလုကျပုတ္တ ထိုသူသည် ထိုသို့ မကျင့်ရသေးမီပင် သေလေရာ၏၊ ထိုအကြောင်းကို ဘုရား မဟောထားသည်သာ ဖြစ်ရာ၏။

မာလုကျပုတ္တ ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် ထူထူထဲထဲ လိမ်းကျံထားသော ဆိပ်လူးမြားဖြင့် အပစ်ခံရသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ား၏ မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မြားနုတ် တတ်သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာ ကုန်ရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောကျ်ားသည် "မြားပစ်သော ယောကျ်ားကို 'မင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း ပုဏ္ဏား ဟူ၍ လည်းကောင်း ကုန်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း သူဆင်းရဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း' မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။

ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောကျ်ားသည် "မြားပစ်သော ယောကျ်ားကို 'ဤသို့သော အမည်ရှိ၏ ဤသို့သော အနွယ် ရှိ၏' ဟူ၍ မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား

မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "မြားပစ်သော ယောက်ျားကို 'မြင့်သောသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နိမ့်သော သူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အလတ် ဖြစ်သောသူ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "မြားပစ်သော ယောက်ျားကို 'မည်းနက်သောသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရွှေသောသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပိုး ကျောက်ကုန်း ကဲ့သို့ အဆင်း ရှိသောသူ' ဟူ၍ လည်းကောင်း မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "မြားပစ်သော ယောက်ျားကို 'ဤအမည်ရှိသော ရွာက ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤအမည်ရှိသော နိဂုံးက ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤအမည်ရှိသော မြို့က ဟူ၍ လည်းကောင်း' မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော လေးကို 'လင်းလေး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒူးလေး ဟူ၍ လည်းကောင်း' မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော ညှို့ကို မုရိုး လျှော်ညှို့ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဝါးလျှော်ညှို့ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ အကြော ညှို့ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ သင်ပန်း လျှော်ညှို့ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း ဥမ္ဗန်းနွယ် လျှော်ညှို့ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော မြားကို စိုက်ပျိုးမထားသော ချုံမှ ဖြစ်သော မြား ဟူ၍ လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးထားသော ချုံမှ ဖြစ်သော မြားဟူ၍ လည်းကောင်း မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော မြားကို လင်းတတောင်၊ သို့မဟုတ် ဘုံမတီး ငှက်တောင်၊ သို့မဟုတ် စွန်ရဲတောင်၊ သို့မဟုတ် ဥဒေါင်းတောင်၊ သို့မဟုတ် သိထိလဟနု အမည် ရှိသော ငှက်တောင်ဖြင့် မြားရွက် တပ်ထားသည် ဟု မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော မြားကို နွားကြော၊ သို့မဟုတ် ကျွဲကြော၊ သို့မဟုတ် ဝံကြော၊ သို့မဟုတ် မျောက်ကြောဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည် ဟု မသိရသေး သမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုမြား မှန်ခံရသော ယောက်ျားသည် "ပစ်သော မြားကို ပကတေ့သော မြားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သင်တုံး သွားတပ်ထားသော မြား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် နားတွင်းသို့ စူးဝင်နိုင်သော မြားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အသွား တပ်သော မြား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် လေးသောမြား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကြာမြင့်မှ ရောက်သော မြား ဟူ၍ လည်းကောင်း မသိရသေးသမျှ ငါသည် ဤမြားကို မနုတ်အံ့" ဟု ဆိုရာ၏။ မာလုကျပုတ္တ ထိုသို့ မနုတ်ရသေးမီ ထိုယောက်ျား သေသော် သေရာ၏၊ ထိုအကြောင်းကို ထိုယောက်ျားသည် မသိနိုင်သည်သာ ဖြစ်လေရာ၏။ မာလုကျပုတ္တ ဤဥပမာ အတူ သာလျှင် အကြင် သူသည် "လောကသည် မြဲ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား မဟောကြားသေးသမျှ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော ရဟန်း အကျင့်ကို မကျင့်အံ့ ဟု ဤသို့ ဆိုငြားအံ့၊ မာလုကျပုတ္တ ထိုသို့ မကျင့်ရသေးမီ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေလေရာ၏၊ ထိုအကြောင်းကို ဘုရား မဟောသည်သာ ဖြစ်ရာ၏။

၁၂၇။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် မြဲ၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း သည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် မမြဲ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် မြဲ၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ လောကသည် မမြဲ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း၊ အိုရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း၊ သေရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ရှိကုန်သည် သာတည်း၊ ယင်းတရားတို့ကို မျက်မှောက်၌ သာ ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ဖျက်ဆီးရမည် ဟု ငါ ပညတ်၏။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူ ရှိသော်

မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် အဆုံးမရှိ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူ ရှိလတ်သော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ လောကသည် အဆုံးမရှိ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း ပဋိသန္ဓေတည် နေရခြင်းသည် ရှိသည်သာတည်း၊ အိုရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း၊ သေရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ရှိကုန်သည် သာတည်း၊ ယင်းတရားတို့ကို မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ဖျက်ဆီးရမည် ဟု ငါ ပညတ်၏။

မာလုကျပုတ္တ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူ ရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြားတည်း ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ အသက်သည် တစ်ခြား ကိုယ်သည် တစ်ခြားတည်း ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း ပဋိသန္ဓေတည် နေရခြင်းသည် ရှိသည် သာလျှင်တည်း။ပ။ ဖျက်ဆီးရမည် ဟု ငါ ပညတ်၏။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်ရာ၏ ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း ပဋိသန္ဓေတည် နေရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း။ပ။ ယင်းတရားတို့ကို မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ဖျက်ဆီးရမည် ဟု ငါ ပညတ်၏။

မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏ ဖြစ်လည်းမဖြစ် ဟု အယူ ရှိလတ် သော်မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူ ရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည် လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာ သလောဟူမူ- ဤသို့ အယူရှိသော် မဖြစ်နိုင်။ မာလုကျပုတ္တ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်းမဖြစ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟု အယူ ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း ပဋိသန္ဓေ တည်နေရခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း။ပ။ ယင်းတရားကို မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ဖျက်ဆီးရမည် ဟု ငါ ပညတ်၏။

၁၂၈။ မာလုကျပုတ္တ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ သင်သည် ငါ မဟောကြား သည်ကိုလည်း မဟောကြားသည့် အတိုင်း မှတ်သားလော့၊ ငါ ဟောကြားသည်ကိုလည်း ဟောကြားသည့် အတိုင်း မှတ်သားလော့၊ မာလုကျပုတ္တ ငါ မဟောကြားသည်မှာ အဘယ်နည်း- မာလုကျပုတ္တ လောကသည် မြဲ၏ ဟု ငါ မဟောကြား၊ လောကသည် မမြဲ ဟု ငါ မဟောကြား၊ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟု ငါ မဟောကြား၊ လောကသည် အဆုံးမရှိ ဟု ငါ မဟောကြား၊ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်တည်း ဟု ငါ မဟောကြား၊ အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြား ဟု ငါ မဟောကြား၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟု ငါ မဟောကြား၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် ဟု ငါ မဟောကြား၊ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်ဟု ငါ မဟောကြား၊ သတ္တဝါ

သည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟု ငါ မဟောကြား။ မာလုကျပုတ္တ ထိုအကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် ငါ မဟောကြား သနည်း၊ မာလုကျပုတ္တ ထိုအကြောင်းသည် အကျိုးစီးပွါးနှင့် မစပ်၊ မြတ်သော သာသနာတော်၏ အစအနမျှလည်း မဖြစ်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲကို ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ရာဂ ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ရာဂ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ကိလေသာမီး ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်း အရာကို ငါ ဘုရား မဟောကြား။

မာလုကျပုတ္တ အဘယ်ကို ငါဘုရား ဟောကြားသနည်း- မာလုကျပုတ္တ ဤကား ဆင်းရဲတည်း ဟု ငါဘုရား ဟောကြား၏၊ ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်းတည်း ဟု ငါဘုရား ဟောကြား၏။ ဤကား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာတည်း ဟု ငါဘုရား ဟောကြား၏။ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း ဟု ငါဘုရား ဟောကြား၏။ မာလုကျပုတ္တ ထိုတရားကို အဘယ်ကြောင့် ငါ ဟောကြား သနည်း- မာလုကျပုတ္တ ထိုတရားသည် အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်၏၊ ထိုတရားသည် မြတ်သော အကျင့် ဖြစ်သော သာသနာတော်၏ အစအန ဖြစ်၏၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ ရာဂ ကင်းခြင်းငှါ ရာဂ ချုပ်ခြင်းငှါ ကိလေသာမီး အေးငြိမ်းခြင်းငှါ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုတရားကို ငါ ဟောကြား၏။ မာလုကျပုတ္တ ထို့ကြောင့် သာလျှင် သင်တို့သည် ဤ ငါ မဟောကြားသည်ကို မဟောကြားသည့် အတိုင်း မှတ်ကြ ကုန်လော့၊ ငါ ဟောကြားသည်ကိုလည်း ဟောကြားသည့် အတိုင်း မှတ်သားကြ ကုန်လော့ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်က မိန့်ကြားတော် မူ၏။ အသျှင် မာလုကျပုတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**သုံးခုမြောက် စူဠမာလုကျသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၄ - မဟာမာလုကျသုတ်

၁၂၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့က အသျှင်ဘုရား ဟု ပြန်ကြား လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ငါ ဟောကြား ထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မှတ်မိကြ ကုန်၏လော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် အသျှင် မာလုကျပုတ္တသည် "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မှတ်သား မိပါ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ မာလုကျပုတ္တ သင်သည် အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ငါ ဟောကြား ထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မှတ်သား မိ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ 'မိမိကိုယ်ကောင်၌ ငါ ဟု စွဲယူမှု' ကို အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သား မိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဝိစိကိစ္ဆာ 'ယုံမှားမှု'ကို အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ် သည့် သံယောဇဉ် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သား မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သီလဗ္ဗတပရာမာသ 'အလေ့အကျင့်တို့၌ အမှား သုံးသပ်မှု'ကို အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သား မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကာမစ္ဆန္ဒ 'ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုလားမှု' ကို အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သားမိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဗျာပါဒ 'ဖျက်ဆီးလိုမှု'ကို အောက် တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသည်ကို မှတ်သား မိပါ၏၊ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ် သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မှတ်သား မိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မာလုကျပုတ္တ သင်သည် အဘယ်မည်သော သူအား ဤသို့ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ငါ ဟောကြား ထားသည်ကို မှတ်သားမိ သနည်း။ မာလုကျပုတ္တ အယူတစ်ပါး ရှိကြသော ပရိဗိုဇ်တို့သည် သူငယ်လျှင် ဥပမာရှိသော ဤဆိုမည့် စွပ်စွဲခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကြ ကုန်မည် မဟုတ်လော။ မာလုကျပုတ္တ ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမယ် ဖြစ်သော ကလေး သူငယ်အား ငါ့ ကိုယ်ကောင် ဟူ၍ မျှလည်း မဖြစ်သေး၊ ထိုသူငယ်အား ငါ့ ကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှုသည်ကား အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း၊ (သို့ရာတွင်) ထိုသူငယ်အား ငါ့ ကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု အကိန်းဓာတ် ကား ကိန်းနေသည် သာတည်း။ မာလုကျပုတ္တ ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမယ် ဖြစ်သော ကလေး သူငယ်အား သဘာဝ ဓမ္မတို့ ဟူ၍ မျှလည်း မဖြစ်သေး၊ ထိုသူငယ်အား သဘာဝ ဓမ္မတို့၌ ယုံမှားမှု အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း၊ (သို့ရာတွင်) ထိုသူငယ်အား ယုံမှားမှု အကိန်းဓာတ်ကား ကိန်းနေသည် သာတည်း။

မာလုကျပုတ္တ ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမယ် ဖြစ်သော ကလေးသူငယ်အား အလေ့ဟူ၍ မျှလည်း မဖြစ်သေး၊ ထိုသူငယ်အား အလေ့တို့၌ အလေ့အကျင့်ကို အမှား သုံးသပ်မှုသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ အံ့နည်း၊ (သို့ရာတွင်) ထိုသူငယ်အား အလေ့အကျင့်တို့၌ အမှား သုံးသပ်မှု အကိန်းဓာတ်ကား ကိန်းနေသည် သာတည်း။

မာလုင်္ကျပုတ္တ ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမယ် ဖြစ်သော ကလေး သူငယ်အား ကာမဂုဏ်တို့ ဟူ၍ မျှလည်း မဖြစ်သေး၊ ထိုသူငယ်အား ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုလားမှု အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း၊ (သို့ရာတွင်) ထိုသူငယ်အား ကာမဂုဏ်တို့၌ လိုလားမှု အကိန်း ဓာတ်ကား ကိန်းနေသည် သာတည်း။

မာလုင်္ကျပုတ္တ ပက်လက်အိပ် အရွယ် လူမမယ် ဖြစ်သော ကလေး သူငယ်အား သတ္တဝါတို့ ဟူ၍ မျှလည်း မဖြစ်သေး၊ ထိုသူငယ်အား သတ္တဝါတို့၌ ဖျက်ဆီးလိုမှု အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ အံ့နည်း၊ (သို့ရာတွင်) ထိုသူငယ်အား သတ္တဝါတို့၌ ဖျက်ဆီးလိုမှု အကိန်းဓာတ်ကား ကိန်းနေသည် သာတည်း။ မာလုင်္ကျပုတ္တ အယူတစ်ပါး ရှိကြသော ပရိဗိုဇ်တို့သည် သူငယ်လျှင် ဥပမာ ရှိသော ဤဆိုခဲ့ပြီးသည့် စွပ်စွဲခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကြကုန်မည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် အသျှင်အာနန္ဒာသည် "မြတ်စွာဘုရား အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူဖို့ရန် အခါပါတည်း၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူဖို့ရန် အခါပါတည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အထံမှ ကြားနာကြရ၍ ရဟန်းတော်တို့သည် မှတ်သားကြရပါကုန် လတ္တံ့." ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ အာနန္ဒာ ထိုသို့ ဖြစ်မူ နာလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ ဟု အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်၍ လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-

၁၃၀။ အာနန္ဒာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပညာ မျက်စိဖြင့် မမြင်သော, အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရား၌ မလိမ္မာသော, အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရား၌ မဆုံးမအပ် သေးသော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို မဖူးမြင်သော, သူတော်ကောင်းတို့၏ တရား၌ မလိမ္မာသော, သူတော်ကောင်းတို့၏ တရား၌ မဆုံးမ အပ်သေးသော, အကြား အမြင် မရှိသော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု မြေးယှက်နေသော မိမိကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ 'မိမိကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း ရှိနေသော မပယ်ဖျက် ရသေးသော ထိုမိမိ ကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ယုံမှားမှု မြေးယှက်နေသော ယုံမှားမှုဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိစိကိစ္ဆာ 'ယုံမှားမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း ရှိနေသော မပယ်ဖျက် ရသေးသော ထိုယုံမှားမှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်ခြင်း မြေးယှက် နေသော အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်ခြင်း ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သီလဗ္ဗတပရာမာသ 'အလေ့အကျင့် အမှား သုံးသပ်မှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း ရှိနေသော မပယ်ဖျက် ရသေးသော ထိုအလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု မြေးယှက် နေသော ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကာမရာဂ 'ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု'၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း ရှိနေသော မပယ်ဖျက် ရသေးသော ထိုကာမဂုဏ် တပ်မက်မှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

ဖျက်ဆီးလိုမှု မြေးယှက်နေသော ဖျက်ဆီးလိုမှု ဖြစ်၍ နေသော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဗျာပါဒ 'ဖျက်ဆီးလိုမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အားစွမ်း

ရှိနေသော မပယ်ဖျက် ရသေးသော ထိုဖျက်ဆီးလိုမှုသည် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် မည်၏။

၁၃၁။ အာနန္ဒာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပညာ မျက်စိဖြင့် မြင်သော, အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရား၌ လိမ္မာသော, အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရား၌ ဆုံးမအပ်ပြီသော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို မြင်သော, သူတော်ကောင်း တရား၌ လိမ္မာသော, သူတော်ကောင်းတို့၏ တရား၌ ဆုံးမအပ်ပြီးသော, အကြား အမြင် ရှိသော အရိယာ၏ တပည့်သည် မိမိ ကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု မမြေးယှက်သော မိမိ ကိုယ်ကောင်၌ ငါ ဟု စွဲယူမှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ 'မိမိ ကိုယ်ကောင်၌ ငါ ဟု စွဲယူမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူအား ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ 'မိမိ ကိုယ်ကောင်၌ ငါဟု စွဲယူမှု' သည် အနုသယနှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ယုံမှားမှု မမြေးယှက်သော ယုံမှားမှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိစိကိစ္ဆာ 'ယုံမှားမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူအား ထိုဝိစိကိစ္ဆာ 'ယုံမှားမှု' သည် အနုသယနှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှု မမြေးယှက်သော အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သီလဗ္ဗတပရာမာသ 'အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူအား ထိုသီလဗ္ဗတပရာမာသ 'အလေ့အကျင့်၌ အမှား သုံးသပ်မှု' သည် အနုသယနှင့် တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု မမြေးယှက်သော ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကာမရာဂ 'ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူအား ထိုကာမရာဂ 'ကာမဂုဏ် တပ်မက်မှု'သည် အနုသယ နှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

ဖျက်ဆီးလိုမှု မမြေးယှက်သော ဖျက်ဆီးလိုမှု မဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် နေထိုင်၏၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဗျာပါဒ 'ဖျက်ဆီးလိုမှု' ၏ ထွက်မြောက်ရာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ထိုသူအား ထိုဗျာပါဒ 'ဖျက်ဆီးလိုမှု'သည် အနုသယ နှင့်တကွ ပျောက်ကင်း၏။

၁၃၂။အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် ဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အကျင့်ကို မစွဲယူ မကျင့်ကြံ မူ၍ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင် မြင်နိုင် ပယ်သတ် နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် မရှိသည် သာတည်း။

အာနန္ဒာ ဥပမာသော်ကား တည်တံ့နေသော အနှစ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၏ အခွံနှင့် အကာကို မဖြတ်ဘဲ အနှစ်ကို ဖြတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် မရှိနိုင် သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်သတ်ရန် ဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အကျင့်ကို မစွဲယူ မကျင့်ကြံမူ၍ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင် မြင်နိုင် ပယ်သတ်နိုင် ရာသော အကြောင်းသည် မရှိသည် သာတည်း။

အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အကျင့်ကို စွဲယူ ကျင့်ကြံ၍ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင် မြင်နိုင် ပယ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိသည် သာတည်း။

အာနန္ဒာ ဥပမာသော်ကား တည်တံ့ နေသော အနှစ် ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၏ အခွံနှင့် အကာကို ဖြတ်ပြီးမှ သာလျှင် အနှစ်ကို ဖြတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိနိုင်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အကျင့် ကိုစွဲယူ ကျင့်ကြံပြီးမှ သာလျှင် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို သိနိုင် မြင်နိုင် ပယ်နိုင်ရာသော အကြောင်းသည် ရှိသည် သာတည်း။

အာနန္ဒာ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဂင်္ဂါမြစ်သည် ရေပြည့်၏၊ ကမ်းနှင့် ညီမျှ၏၊ ကျီးငှက်သောက်နိုင်၏၊ ထိုအခါ အားနည်းသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် "ငါသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ရုံးဖြင့် ဖြတ်၍ ဖီလာ ကန့်လန့်ပင် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးအံ့" ဟု ဆို၍ လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ရုံးဖြင့် ဖြတ်၍ ဖီလာ ကန့်လန့် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားမဆို မိမိကိုယ်ကောင် ချုပ်ငြိမ်း စိမ့်သောငှါ တရားဟောသည် ရှိသော် စိတ်သည် မသက်ဝင်၊ မကြည်လင်၊ ကောင်းစွာ မတည်၊ လွတ်လွတ်မဝင်၊ ဤသူတို့ကို ထိုအားနည်းသော ယောကျ်ား ကဲ့သို့ မှတ်ရမည်။

အာနန္ဒာ ဥပမာသော်ကား ဂင်္ဂါမြစ်သည် ရေပြည့်၏၊ ကမ်းနှင့် ညီမျှ၏၊ ကျီးငှက် သောက်နိုင်၏၊ ထိုအခါ အားကောင်းသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် "ငါသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ရုံးဖြင့် ဖြတ်၍ ဖီလာ ကန့်လန့်ပင် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးအံ့" ဟု ဆို၍ လာရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်ကို လက်ရုံးဖြင့် ဖြတ်၍ ဖီလာ ကန့်လန့် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ချမ်းသာစွာ ကူးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မဆို မိမိကိုယ်ကောင် ချုပ်ငြိမ်း စိမ့်သောငှါ တရား ဟောသည် ရှိသော် စိတ်သည် သက်ဝင်၏၊ ကြည်လင်၏၊ ကောင်းစွာ တည်၏၊ လွတ်လွတ်ဝင်၏၊ ဤသူတို့ကို ထိုအားရှိသော ယောကျ်ား ကဲ့သို့ မှတ်ရမည်။

၁၃၃။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် လမ်းကြောင်းကား အဘယ်နည်း၊ အကျင့်ကား အဘယ်နည်း၊ အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ် ကင်းဆိတ်ခြင်းဖြင့် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းကြောင့် အချင်း ခပ်သိမ်း ကိုယ်လေးတွဲခြင်းတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ဝိတက်နှင့်လည်း တကွ, ဝိစာရနှင့်လည်း တကွ ဖြစ်သော၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ ပီတိ သုခရှိသော ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်၌ ပါဝင်သော ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် တရားတို့ကို မမြဲသော အားဖြင့် ဆင်းရဲသော အားဖြင့် ရောဂါအားဖြင့် အိုင်းအမာ အားဖြင့် မြားငြောင့် အားဖြင့် မချမ်းသာသော အားဖြင့် အနာအားဖြင့် သူစိမ်း ပြင်ပ အားဖြင့် ပျက်စီးတတ်သော အားဖြင့် သတ္တမှ ကင်းသော အားဖြင့် အနှစ် အသား မရှိသော အားဖြင့် ကောင်းစွာ ရှု၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခန္ဓာ ငါးပါးတို့မှ စိတ်ကို ကွာစေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုခန္ဓာငါးပါး တရားတို့မှ စိတ်ကို ကွာစေ၍ "သင်္ခါရ အားလုံးတို့၏ ငြိမ်းရာ ဥပဓိ အားလုံးတို့ကို စွန့်လွှတ်ရာ တောင့်တမှု ကုန်ရာ တပ်မက်မှု ကင်းရာ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သည် ငြိမ်သက်၏ မွန်မြတ်၏" ဟု အမြိုက်ဓာတ်သို့ စိတ်ကို ရှေးရှုဆောင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုဝိပဿနာ၌ တည်လျက် အာသဝေါ တရား ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အာသဝေါ ကုန်ခြင်းသို့ အကယ်၍ မရောက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝိပဿနာ တရား၌ တပ်မက်မှုဖြင့်, ထိုဝိပဿနာ တရား၌ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေနေသော ဗြဟ္မာဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရ၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိချေ။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ကား လမ်းကြောင်းတည်း၊ ဤသည်ကား အကျင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ထိုမှတစ်ပါး ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ပ။ တတိယစျာန်သို့။ပ။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်၌ ပါဝင်သော ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် တရားတို့ကို။ပ။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ကား လမ်းကြောင်းတည်း၊ ဤသည်ကား အကျင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ထိုမှတစ်ပါး ရဟန်းသည် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ရူပ သညာတို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းကြောင့် ပဋိဃ သညာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အထူး ထူးသော သညာတို့ကို နှလုံးမသွင်း မူ၍ "ကောင်းကင်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု ပွါးများလျက် အာကာသာနဉ္စာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်၌ ပါဝင်သော ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် တရား တို့ကို။ပ။ ထိုပြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ကား လမ်းကြောင်းတည်း၊ ဤသည်ကား အကျင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ထိုမှတစ်ပါး ရဟန်းသည် အလုံးစုံအားဖြင့် အာကာသနဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ "ပဌမာ ရုပ္ပဝိညာဏ်သည် အဆုံးမရှိ"ဟု စီးဖြန်းလျက် ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်၌ ပါဝင်သော ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် တရားတို့ကို။ပ။ ထိုပြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ကား လမ်းကြောင်းတည်း၊ ဤသည်ကား အကျင့်တည်း။

အာနန္ဒာ ထိုမှတစ်ပါး ရဟန်းသည် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ "တစ်စုံ တစ်ခု စိုးစဉ်းမျှ မရှိ" ဟု ပွါးများလျက် အာကိဉ္စညာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်၌ ပါဝင်သော ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် တရားတို့ကို။ပ။ ထိုပြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ အာနန္ဒာ အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ကား လမ်းကြောင်းတည်း၊ ဤသည်ကား အကျင့်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အောက်တန်း၌ ဖြစ်စေတတ်သည့် သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ကို ပယ်စွန့်ရန် ဤသည်ပင် လမ်းကြောင်း, ဤသည်ပင် အကျင့်ဖြစ်ပါမူ ဤသာသနာတော်၌ အဘယ့်ကြောင့် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် စေတော ဝိမုတ္တိ ဖြစ်ကုန်၍ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ပညာ ဝိမုတ္တိ ဖြစ်ပါကုန် သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ အာနန္ဒာ ဤအရာ၌ ဣန္ဒြေ ထူးခြားသည်၏ အဖြစ်ကို စွဲ၍ ဤသို့ ဖြစ်၏ ဟူ၍ ငါ ဟော၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော် မူ၏။ အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**လေးခုမြောက် မဟာမာလုကျသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၅ - ဘဒ္ဒါလိသုတ်

၁၃၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့" ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အသျှင်ဘုရား" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏- "ရဟန်းတို့ ငါသည်ကား တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စား၏၊ ရဟန်းတို့ ငါသည် တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားသည် ရှိသော် အနာကင်းသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြောင့်ကြ ကင်းသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်သော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း ရှိသည်ကို လည်းကောင်း သိရ၏။ ရဟန်းတို့ လာကြ ကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားကြ ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့လည်း တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားကြကုန်သည် ရှိသော် အနာကင်းသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြောင့်ကြ ကင်းသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း ရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း သိကြကုန် လတ္တံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်ကား တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားခြင်းကို စားသည်ရှိသော် တပည့်တော်အား တွေးတော ယုံမှားမှု ဖြစ်ရာပါ၏၊ နှလုံး မသာမှု ဖြစ်ရာပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ဖြစ်မူ သင်သည် ဖိတ်ထားရာ အရပ်တို့၌ တစ်စိတ် တစ်ဝက်ကို စားပြီးလျှင် တစ်စိတ် တစ်ဝက်ကို ဆောင်ယူ၍ သော်လည်း စားရာ၏၊ ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့ စားသောလည်း တစ်ထပ်တည်းသော အစာကို စားခြင်းသာ ဖြစ်၍ မျှတလတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ စားခြင်းငှါလည်း အကျွန်ုပ် မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ စားသော်လည်း အကျွန်ုပ်အား တွေးတော ယုံမှားမှု ဖြစ်ရာပါ၏၊ နှလုံး မသာမှု ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော် မူသော် ရဟန်း အပေါင်းသည် သိက္ခာကို ဆောက်တည် နေပါလျက် အသျှင် ဘဒ္ဒါလိသည်ကား အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို ပြောကြား၏။ ထိုအခါ အသျှင် ဘဒ္ဒါလိသည် ထိုသုံးလ ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားနှင့် လုံးဝ အတွေ့အမြင် မခံတော့ပေ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို မဖြည့်ကျင့် သူတို့ ကဲ့သို့ပင်တည်း။

၁၃၅။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် "သင်္ကန်းကိစ္စ ပြီးဆုံးလတ်သော် သုံးလ လွန်သော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ လတ္တံ့" ဟု နှလုံး သွင်းကာ မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းကိစ္စကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် ရဟန်းတို့ ရှိရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင် ဘဒ္ဒါလိကို ထိုရဟန်းတို့က- "ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား၏ အကျိုးငှါ သင်္ကန်း ကိစ္စကို ပြု၍ သင်္ကန်း ကိစ္စ ပြီးဆုံး လတ်သော် သုံးလ လွန်သော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ လတ္တံ့၊ ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒါလိ ငါတို့ တိုက်တွန်း၏၊ ထိုအပြစ်ကို ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ နောက်မှ သင့်အား အခက်ကြုံခြင်း မဖြစ်စေလင့်" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် “ငါ့သျှင်တို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော် မူရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား-“အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် တပည့်တော်အား အပြစ်သည် လွှမ်းမိုး လျက် ရှိပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော် မူသော် ရဟန်း အပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် တပည့်တော်သည်ကား အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထား ခဲ့မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတပည့်တော်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်း အကျိုးငှါ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော် မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ငါ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်သည် ရှိသော် ရဟန်း အပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို ပြောကြားဘိ၏။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါ့ကို “ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမ သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိတော် မူနိုင်ရာသော ဤအကြောင်းကိုလည်း မသိနိုင်လေ။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိ ပြည်၌ ဝါကပ်ကြ ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ငါ့ကို “ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရား အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသော ဤအကြောင်းကိုလည်း မသိနိုင်လေ။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ များစွာ ကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကပ်ကြ ကုန်၏၊ ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည်လည်း ငါ့ကို “ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသော ဤအကြောင်းကို လည်း မသိနိုင်လေ။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ များစွာကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏၊ ထိုဥပါသကာတို့သည်လည်း ငါ့ကို “ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသော ဤအကြောင်းကို လည်း မသိနိုင်လေ။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ များစွာကုန်သော ဥပါသိကာမတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏၊ ထိုဥပါသိကာမတို့သည်လည်း ငါ့ကို “ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသော ဤအကြောင်းကို လည်း မသိနိုင်လေ။

ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အကြောင်းကိုမျှလည်း မသိနိုင်လေ၊ များစွာ ကုန်သော အသီးသီးသော အယူ ဝါဒ ရှိကြကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏၊ ထိုအသီးသီးသော အယူဝါဒ ရှိကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ငါ့ကို “ရဟန်း ဂေါတမ၏ တပည့် ဖြစ်သော မထေရ်တို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်သော ဘဒ္ဒါလိ မည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အဆုံးအမ သိက္ခာပုဒ် ၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း မရှိ” ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသော ဤအကြောင်းကိုလည်း မသိနိုင်လေ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ် သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော် မူသော် ရဟန်းအပေါင်း သည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် တပည့်တော်သည်ကား အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို လျှောက်

ထားခဲ့မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်း အကျိုးငှါ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ ကြံအောက်မေ့လော့၊ သင်သည် မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ ငါသိက္ခာပုဒ် ပညတ်သော် ရဟန်းအပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထားဘိ၏။

၁၃၆။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူပကာယ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်မြောက်သော ရဟန်း ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို "ရဟန်း လာခဲ့လော့၊ သင်သည် ညွှန်ပျောင်း၌ ငါ၏ တံတား ဖြစ်လော့" ဟု ဆိုရာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် တံတား ဖြစ်ရာ သလော၊ ကိုယ်ကို တခြားသို့ သော်လည်း တိမ်းရှောင်သွားရာ သလော၊ တံတား မဖြစ်နိုင် ဟူ၍လည်း ဆိုရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပညာဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သူ 'ပညာဝိမုတ္တ' ဖြစ်ရာ၏၊ ဓန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာ ရှု၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ 'ကာယသက္ခီ' ဖြစ်ရာ၏၊ ပညာ အမြင် ပြဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ 'ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တ'၊ သဒ္ဓါ ပြဋ္ဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်သူ 'သဒ္ဓါဝိမုတ္တ'၊ သစ္စာရ တရားသို့ အစဉ် လျှောက်ကာ ဝိပဿနာ ရှု၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ 'ဓမ္မာနုသာရီ'၊ သဒ္ဓါရှေ့သွား ရှိသည် ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ 'သဒ္ဓါနုသာရီ' ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုရဟန်းကို ငါသည် "ရဟန်း လာခဲ့လော့၊ သင်သည် ညွှန်ပျောင်း၌ ငါ၏ တံတား ဖြစ်လော့" ဟု ဆိုရာ၏။ ထိုရဟန်းသည် တံတား ဖြစ်ရာသလော၊ ကိုယ်ကို တခြားသို့ သော်လည်း တိမ်းရှောင် သွားရာ သလော၊ တံတား မဖြစ်နိုင် ဟူ၍လည်း ဆိုရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ (ဟုလျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် ထိုအခါ၌ ရူပကာယ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်မြောက်သူ ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် ပညာဖြင့် ကိလေသာမှ ထွက်မြောက်သူ၊ သို့မဟုတ် ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာ ရှု၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့မဟုတ် ပညာ အမြင် ပြဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့မဟုတ် သဒ္ဓါ ပြဋ္ဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်သူ၊ သို့မဟုတ် သစ္စာရ တရားသို့ အစဉ်လျှောက်ကာ ဝိပဿနာ ရှု၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ၊ သို့မဟုတ် သဒ္ဓါ ရှေ့သွား ရှိသည် ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်သူ ဖြစ်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် ထိုအခါ၌ အချည်းနှီး ဘာမျှမရှိ ချွတ်ချော်နေသူ မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ (ဟု လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် တပည့်တော်ကို အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခဲ့ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော် မူသော် ရဟန်း အပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် တပည့်တော်သည် အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထားခဲ့မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်း အကျိုးငှါ အပြစ်အားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ အမှန်အားဖြင့် သင်သည် မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် လွှမ်းမိုးခဲ့၏၊ ငါ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်သည် ရှိသော် ရဟန်း အပေါင်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည် နေပါလျက် သင်သည် အားမထုတ် နိုင်ခြင်းကို လျှောက်ထားခဲ့၏။ ဘဒ္ဒါလိ သင်သည် အပြစ်ကို အပြစ် ဟု သိမြင်၍ တရား အားလျော်စွာ ကုစား၏၊ သင်၏ ထိုအပြစ်ကို အပြစ် ဟု ငါတို့ လက်ခံ ကုန်၏။ ဘဒ္ဒါလိ အပြစ်ကို အပြစ် ဟု သိမြင်၍ တရား အားလျော်စွာ ကုစား၏၊ နောက်နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤသို့ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည် အရိယာ 'ဘုရား' ၏ အဆုံးအမ သာသနာတော်၌ ကြီးပွါးခြင်း တိုးတက်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပေ၏။

၁၃၇။ ဘဒ္ဒါလိ အချို့သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိ၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်သော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောသို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ချောက်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သုသာန်သို့ လည်းကောင်း၊ တောအုပ်သို့ လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးပုံသို့ လည်းကောင်း ကပ်ရောက်၍ နေရမူ ငါသည် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ထက်လွန် မြတ်သော၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ မြတ်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်တန်ရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်သော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောသို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ချောက်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သုသာန်သို့ လည်းကောင်း၊ တောအုပ်သို့ လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်သို့ လည်းကောင်း ကောက်ရိုးပုံသို့ လည်းကောင်း ဆည်းကပ်၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ နေသော ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း စွပ်စွဲ၏၊ သီတင်းသုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း စိစစ်၍ စွပ်စွဲ ကုန်၏၊ နတ်တို့သည်လည်း စွပ်စွဲ ကုန်၏၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို စွပ်စွဲ၏။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အစွပ်စွဲ ခံရ၍ သီတင်းသုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ စိစစ်ကာ အစွပ်စွဲ ခံရ၍ နတ်တို့ အစွပ်စွဲ ခံရ၍ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို စွပ်စွဲသည် ဖြစ်၍ လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ထက်လွန် မြတ်သော၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ မြတ်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို မျက်မှောက် မပြုနိုင်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိသောသူအား ဖြစ်မြဲဓမ္မတာ အတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

၁၃၈။ဘဒ္ဒါလိ အချို့သော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိ၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်သော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောသို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ချောက်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သုသာန်သို့ လည်းကောင်း၊ တောအုပ်သို့ လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးပုံသို့ လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်ရမူ ငါသည် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ထက်လွန် မြတ်သော၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ မြတ်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်တန်ရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်သော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောသို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ချောက်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သုသာန်သို့ လည်းကောင်း၊ တောအုပ်သို့ လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးပုံသို့ လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ နေသော ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မစွပ်စွဲ၊ သီတင်းသုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း စိစစ်၍ မစွပ်စွဲကုန်၊ နတ်တို့သည်လည်း မစွပ်စွဲကုန်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို မစွပ်စွဲ။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အစွပ်စွဲ မခံရသည် ဖြစ်၍ သီတင်းသုံးဖော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ စိစစ်ကာ အစွပ်စွဲ မခံရသည် ဖြစ်၍ နတ်တို့ အစွပ်စွဲကိုလည်း မခံရသည် ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို မစွပ်စွဲသည် ဖြစ်၍ လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထ တရားထက် လွန်မြတ်သော၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော၊ မြတ်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား

သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသော ရဟန်းအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

၁၃၉။ ဘဒ္ဒါလိ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော၊ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'ကို ဖြစ်ပွား စေတတ်သော၊ ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော၊ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ဘဒ္ဒါလိ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ပညာ အဆင်ခြင် ရှိသည် ဖြစ်၍ လျစ်လျူ ရှုလျက် နေ၏၊ ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၏၊ အကြင် တတိယဈာန်ကြောင့် ထိုသူကို အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့သည် "လျစ်လျူ ရှုတတ်သူ သတိရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသူ" ဟူ၍ ချီးကျူးကြ ကုန်၏၊ ထိုတတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ဘဒ္ဒါလိ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ရှေးမဆွက ပင်လျှင် သောမနဿ ဒေါမနဿတို့၏ ချုပ်နှင့်ခြင်းကြောင့် သုခလည်း မဟုတ် ဒုက္ခ မဟုတ်သော ဥပေက္ခာကြောင့် ဖြစ်သည့် သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း ရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ် အကျိုးငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။

ထိုရဟန်းသည် များသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤအောက်မေ့နိုင်သော ခန္ဓာအစဉ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ - တစ်ခုသော ဘဝကို လည်းကောင်း နှစ်ခုသော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည် အနွယ်) နှင့်တကွ များသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိ ပဋိသန္ဓေကို သိသော ဉာဏ် အကျိုးငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။

ထိုရဟန်းသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် စုတေဆဲ သတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ အယုတ် ဖြစ်သော သတ္တဝါ အမြတ် ဖြစ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်း မလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက်ကြသော သတ္တဝါတို့ကို "အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် အမှန်အားဖြင့် ကာယ ဒုစရိုက်နှင့်

ပြည့်စုံ ကြကုန်၏။ပ။ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ကပ်ရောက် ကြရကုန်၏။ အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကာယ သုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကြ ကုန်၏။ပ။ ကောင်းမြတ်သူတို့ လားရောက်ရာ ဖြစ်သော မြတ်သော ရူပါရုံ စသည်တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သော နတ်ရွာ လောကသို့ ကပ်ရောက်ကြရ ကုန်၏" ဟု အမှန်အတိုင်း သိ၏။ ဤသို့ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် မျက်စိဖြင့်။ပ။ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက်ကြရ ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ - ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွှတ်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤကား ဒုက္ခတည်း ဟု မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ကြောင်းတည်း ဟု မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်း ဟု မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း ဟု မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤသည်တို့ကား အာသဝေါ တရားတို့တည်း ဟု မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ ဤကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းတည်း ဟု မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ ဤကား အာသဝေါ တရားတို့ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်း ဟု မှန်သော အတိုင်းသိ၏၊ ဤကား အာသဝေါ တရားတို့ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း ဟု မှန်သော အတိုင်းသိ၏၊ ဤသို့ သိသော် ဤသို့ မြင်သော် ထိုရဟန်းအား ကာမာသဝမှလည်း စိတ်သည် လွတ်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း စိတ်သည် လွတ်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း စိတ်သည် လွတ်၏၊ လွတ်ပြီးသည်၌ လွတ်ပြီ ဟု ဆင်ခြင်ဉာဏ် ဖြစ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ်(မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိပြီ" ဟု သိ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ - ဘဒ္ဒါလိ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိသူအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဤသို့သာ ဖြစ်ရသော ကြောင့်တည်း။

၁၄၀။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏ - "အသျှင်ဘုရား အချို့သော ရဟန်းကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ အထောက် အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အချို့သော ရဟန်းကို ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို မပြုကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ အထောက် အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု (လျှောက်ထား၏)။

ဘဒ္ဒါလိ အချို့သော ရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ်သင့်၏၊ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာ ပြု၏၊ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု မဆို။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာပြု၏၊ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု မဆို။ အသျှင် ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ မငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို

စူးစမ်း ကြကုန်လော့” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ မငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြ ကုန်၏။

၁၄၁။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာမပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု ဆို ၏။

ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏- “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် မပြတ် အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ်များသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာမပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုလည်း စူးစမ်းကြ ကုန်လော့” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်း ကြကုန်၏။

၁၄၂။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသော အကြောင်းကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာပြု၏၊ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု မဆို။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏ - “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ် များသူ မဟုတ်ပေ၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသော အကြောင်းကို ဖုံးကွယ်၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာ ပြု၏၊ ကောင်းစွာ မကျင့်၊ လျော်စွာ မကျင့်၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို မကျင့်၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု မဆို။ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ မငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြ ကုန်လော့” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်း သည် ဖြစ်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ မငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြ ကုန်၏။

၁၄၃။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ်များသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသော အကြောင်းကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့ စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာမပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ဟု ဆို၏။

ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏ - “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ရံခါသာ အာပတ် သင့်၏၊ အာပတ် များသူ မဟုတ်ပေ၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် တစ်ပါးသော အကြောင်းကို မဖုံးကွယ်၊ အပသို့

စကားကို မရောက်စေ၊ အမျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါသကို လည်းကောင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ထင်စွာ မပြု၊ ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ လျော်စွာ ကျင့်၏၊ အာပတ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာ နှစ်သက်သော အမှုကို ပြုပါအံ့ ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဤရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ငြိမ်းအေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြ ကုန်လော့” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့လျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ အဓိကရုဏ်း လျင်စွာ ငြိမ်းအေး နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စူးစမ်းကြ ကုန်၏။

၁၄၄။ဘဒ္ဒါလိ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ချစ်နှစ်သက် ကာမျှဖြင့် (သာသနာ့ဝန်ကို) ရွက်ဆောင်၏၊ ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ရွက်ဆောင်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏- “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ချစ်နှစ် သက်ကာမျှဖြင့် ရွက်ဆောင်၏၊ ငါတို့သည် ဤရဟန်းကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို အကယ်၍ ပြုကုန် ငြားအံ့၊ ဖြစ်ပေါ် နေသော ယုံကြည်ခြင်းမျှ ချစ်နှစ်သက်ခြင်း မျှသည်လည်း ယုတ်လျော့ ရာ၏၊ ထိုယုံကြည်ခြင်းမျှ ချစ်ခင် နှစ်သက်ခြင်း မျှမှလည်း မဆုတ်ယုတ် ပါစေလင့်” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ား တစ်ယောက်အား မျက်စိ တစ်လုံးသာ ရှိရာ၏၊ ထိုယောကျ်ား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် “ထိုယောကျ်ားအား မျက်စိ တစ်လုံးသာ ရှိ၏၊ ထိုမျက်စိ တစ်လုံးမှလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု ထိုမျက်စိ တစ်လုံးကိုပင် စောင့်ရှောက်ကုန်ရာ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ သာလျှင် အချို့သော ရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ချစ်နှစ်သက်ကာမျှဖြင့် ရွက်ဆောင်၏။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်၏ - “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် ချစ်နှစ်သက်ကာမျှဖြင့် ရွက်ဆောင်၏၊ အကယ်၍ ငါတို့သည် ဤရဟန်းကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုကုန် ငြားအံ့၊ ဖြစ်ပေါ်နေသော ယုံကြည်ခြင်းမျှ ချစ်နှစ်သက်ခြင်း မျှသည်လည်း ယုတ်လျော့ ရာ၏၊ ထိုယုံကြည်ခြင်းမျှ ချစ်နှစ်သက်ခြင်း မျှမှလည်း မဆုတ်ယုတ်ပါ စေလင့်” ဟု (ဤသို့ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏)။ ဘဒ္ဒါလိ အချို့သော ရဟန်းကို နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုသော အကြောင်းကား ဤသည်ပင်တည်း၊ အထောက် အပံ့ကား ဤသည် ပင်တည်း။ ဘဒ္ဒါလိ အချို့သော ရဟန်းကို ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် နှိပ်စက်၍ နှိပ်စက်၍ ညှဉ်းပန်းမှုကို မပြုကြသော အကြောင်းကား ဤသည် ပင်တည်း၊ အထောက် အပံ့ကား ဤသည် ပင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၄၅။ အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါက သိက္ခာပုဒ်များ အလွန် နည်းပါးပါ ကုန်လျက် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ အထောက် အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ သိက္ခာပုဒ်များ အလွန် များပါ ကုန်လျက် အလွန် နည်းပါးသော ရဟန်းတို့၏ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ အထောက် အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ ဤသို့သာ ဖြစ်ရ၏၊ သတ္တဝါတို့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆုတ်ယုတ် ကုန်သည် ရှိသော် သူတော်ကောင်း တရား ကွယ်ခါနီး လတ်သော် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် များပြား ကုန်၏၊ သို့ရာတွင် အလွန် နည်းပါးသော ရဟန်းတို့သည်သာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကြ ကုန်၏။ ဘဒ္ဒါလိ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော (လွန်ကျူးမှု) တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ် သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မမူသေး။ ဘဒ္ဒါလိ ဤ(သာသနာတော်)၌ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ သောအခါ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာရှိသော ထိုလွန်ကျူးမှု တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်း အကျိုးငှါ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

ဘဒ္ဒါလိ သံဃာသည် များပြားသော အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ်ကုန်သေး။ ဘဒ္ဒါလိ သံဃာ များပြားသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ၌မူကား ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုအာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် အကျိုးငှါ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

ဘဒ္ဒါလိ သံဃာသည် လာဘ် ပေါများသည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ် ကုန်သေး၊ အခြံအရံ များပြားသည်၏ အဖြစ်။ အကြား အမြင် များပြားသည်၏ အဖြစ်။ ညဥ့် အပိုင်းအခြားကို သိသော ရဟန်း များပြားသည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ တရားလျှင် တည်ရာ ရှိကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား မဖြစ်ပေါ်ကုန်သေး။

ဘဒ္ဒါလိ သံဃာသည် ညဥ့် အပိုင်းအခြားကို သိသော ရဟန်း များပြားသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဤသာသနာတော်၌ အာသဝေါ တရား၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့သည် သံဃာ၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ အာသဝေါ တရားတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော လွန်ကျူးမှု တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် အကျိုးငှါ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

၁၄၆။ ဘဒ္ဒါလိ သင်တို့အား အာဇာနည် မြင်းငယ် ဥပမာ ရှိသော တရားကို ငါ ဟောစဉ်က သင်တို့သည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘဒ္ဒါလိ ထိုတရားကို သင် မှတ်မိသေး၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမှတ်မိပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘဒ္ဒါလိ ထိုမမှတ်မိရာ၌ အဘယ်အကြောင်းကို ယုံကြည်ဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး သိက္ခာပုဒ်ကို ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒါလိ အမှန်အားဖြင့် ဤသည် သာလျှင် အကြောင်း မဟုတ်သေး၊ ဤသည် သာလျှင် အထောက်အပံ့ မဟုတ်သေး။ ဘဒ္ဒါလိ ငါသည် သင့်ကို ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ "ဤမဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးသော သူသည် ငါ တရား ဟောသည် ရှိသော် အရိုအသေ ပြု၍ နှလုံး သွင်းပြီးလျှင် အလုံးစုံကို စိတ်ဝင်စားကာ နားစိုက်လျက် တရား မနာ" ဟု သိ၏။ သို့ရာတွင် သင့်အား ငါသည် အာဇာနည် မြင်းငယ် ဥပမာရှိသော တရားကို ဟောကြားပေအံ့၊ ထိုတရားကို ကောင်းစွာ နာယူလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ ဟု အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏ -

၁၄၇။ဘဒ္ဒါလိ ဥပမာသော်ကား ကျွမ်းကျင်သော မြင်းဆရာသည် အာဇာနည် မြင်းကောင်းကို ရသည် ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဇက်ခွံ့ရာ၌ ညဥ်းပန်းမှုကို ပြုစေ၏၊ ထိုဇက်ခွံ့ရာ၌ ညဥ်းပန်းမှု အပြုခံရသော ထိုအာဇာနည်မြင်းအား အနည်း အကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု ကြမ်းတမ်းမှု လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သည် သာတည်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ်စေခဲ့ ဖူးသေးသော ညဥ်းဆဲမှုကို အပြု ခံရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးတမ်း အတိုင်းပင်တည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ် ညဥ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညဥ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏။

ဘဒ္ဒါလိ အကြင်အခါ၌ အာဇာနည် မြင်းကောင်းသည် မပြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏၊ ထိုမြင်း အာဇာနည်ကို မြင်းဆရာသည် ထို့ထက် အလွန် ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုစေ ပြန်၏၊ ယာဉ်တပ်ခြင်း၌ ညှဉ်းဆဲမှု အပြုခံရသော ထိုမြင်းအား အနည်း အကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု ကြမ်းတမ်းမှု လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သည် သာတည်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ်စေခဲ့ ဖူးသေးသော ညှဉ်းဆဲမှုကို အပြုခံရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးတမ်း အတိုင်း ပင်တည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏။

ဘဒ္ဒါလိ အကြင်အခါ၌ အာဇာနည် မြင်းကောင်းသည် မပြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏။

ထိုမြင်းကို မြင်းဆရာသည် ထို့ထက် အလွန် ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုစေ ပြန်၏၊ ခုန်လွှားခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ လုံးနေအောင် ပြေးခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ခွာဖျားထောက်၍ ပြေးခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ဆောင်နိုင်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ မထိတ်မလန့် စစ်ပွဲသို့ ဝင်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ မင်းသိစေရန် ဂုဏ်ပြု နိုင်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရာဇဝင်တွင်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အသာလွန်ဆုံး လျင်မြန်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အကောင်းဆုံးမြင်း ဖြစ်စေခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးသော စကားဖြင့် စေခိုင်းရခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ညှဉ်းဆဲမှုကို ပြုစေ၏၊ အသာလွန်ဆုံး လျင်မြန်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အကောင်းဆုံး မြင်း ဖြစ်စေခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးသော စကားဖြင့် စေခိုင်းရခြင်း၌ လည်းကောင်း ညှဉ်းဆဲမှု အပြုခံရသော ထိုမြင်းအား အနည်း အကျဉ်းသော ဆိုးသွမ်းမှု ကြမ်းတမ်းမှု လှုပ်ရှားမှုတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာ ကုန်သည် သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ရှေး၌ မပြုလုပ် စေခဲ့ဖူးသော ညှဉ်းပန်းမှုကို အပြုခံရသော သတ္တဝါ၏ ထုံးတမ်း အတိုင်းပင်တည်း။ ထိုမြင်းသည် မပြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏။

ဘဒ္ဒါလိ အကြင်အခါ၌ အာဇာနည် မြင်းကောင်းသည် မပြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယဉ်ကျေးသော အရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည် ငြိမ်း၏။ ထိုမြင်းကို မြင်းဆရာသည် ထို့ထက် အလွန် မင်းနှင့်သာ ထိုက်သော အစာကို လည်းကောင်း၊ မင်းနှင့်သာ ထိုက်သော ရေကို လည်းကောင်း ကျွေး၏။ ဘဒ္ဒါလိ ဆယ်ပါး ကုန်သော ဤအကြောင်း အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အာဇာနည် မြင်းကောင်းသည် မင်းနှင့် ထိုက်တန်၏၊ မင်းတို့ သုံးဆောင် သင့်၏၊ မင်း၏ အင်္ဂါ ဟူ၍သာ ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဘဒ္ဒါလိ ဤအတူ သာလျှင် ဆယ်ပါး ကုန်သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ ဧည့်သည်တို့အား ရည်မှတ်၍ ထားသော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို ခံထိုက်၏၊ သတ္တဝါ အပေါင်း၏ ကုသိုလ် မျိုးစေ့တို့ စိုက်ပျိုးရာ အတုမရှိ မြတ်သော လယ်ယာ မြေကောင်း သဖွယ် ဖြစ်၏။

ဆယ်ပါးသော တရားတို့ ဟူသည် အဘယ်နည်း- ဘဒ္ဒါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော ဉာဏ် အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော အကြံနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော အမှုပြုခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ကောင်းသော အားထုတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော သတိနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏

ဥစ္စာဖြစ်သော ကောင်းသော တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ'နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော ဉာဏ် အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကောင်းသော လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဘဒ္ဒါလိ ဤဆယ်ပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အဝေးမှ ဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ ဧည့်သည်တို့အား ရည်မှတ်၍ ထားအပ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်၏၊ လက်အုပ် ချီခြင်းကို ခံထိုက်၏၊ သတ္တဝါ အပေါင်း၏ ကုသိုလ် မျိုးစေ့တို့ စိုက်ပျိုးရာ အတုမရှိ မြတ်သော လယ်ယာ မြေကောင်း ဖြစ်ပေ၏ ဟု ဆိုရ၏ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူ၏။ အသျှင်ဘဒ္ဒါလိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား စကားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ငါးခုမြောက် ဘဒ္ဒါလိသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၆ - လဋုကိကောပမသုတ်

၁၄၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုတ္တရာပတိုင်း အာပဏမည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူတော် မူပြီးလျှင် အာပဏနိဂုံးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏၊ အာပဏနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့ကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် တောအုပ် တစ်ခုသို့ နေ့သန့်စင်တော်မူရန် ဝင်ရောက်၍ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်တော် မူ၏။

အသျှင်ဥဒါယီသည်လည်း နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် အာပဏနိဂုံးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လေ၏၊ အာပဏနိဂုံး၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့ကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထိုတောအုပ်ရှိရာသို့ နေ့သန့်စင်ရန် ဝင်ရောက်၍ သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ ကိန်းအောင်း နေသော အသျှင်ဥဒါယီအား "မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ဆင်းရဲ တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက် တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ချမ်းသာ တရားတို့ကို စင်စစ် ရွေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက် တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ရွေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏" ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်ဥဒါယီသည် ညချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော် မူရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။

၁၄၉။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော အသျှင်ဥဒါယီသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏- "အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ ကိန်းအောင်း နေသော တပည့်တော်အား 'မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ဆင်းရဲ တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက် တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ချမ်းသာ တရားတို့ကို စင်စစ် ရွေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ဖျောက် တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ရွေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏' ဟု ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးအခါက ညအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ နေ့ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို 'ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နေလွဲသော အခါ၌ စားခြင်းကို ပယ်စွန့် ကြကုန်လော့' ဟု မိန့်တော် မူခဲ့စဉ်က 'သဒ္ဓါတရား ရှိသော သူကြွယ်တို့သည် နေလွဲသောအခါ၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ငါတို့အား ပေးလှူ ကုန်၏၊ ထိုခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကိုလည်း ငါတို့အား ပယ်ရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ထိုခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကိုလည်း ငါတို့အား စွန့်လွှတ်ရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏' ဟု အကျွန်ုပ်အား စိတ်ပြောင်းလွဲမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ခဲ့ ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ချစ်ခြင်း ရိုသေခြင်း ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းတို့ကို ကောင်းစွာ ထောက်မြော်ကြလျက် ဤသို့လျှင် ထိုနေ့ နေလွဲအခါ၌ စားခြင်းကို ပယ်စွန့်ကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်အခါ၌လည်း စားပါ ကုန်၏၊ နံနက် အခါ၌လည်း စားပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို 'ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤညဉ့်အခါ၌ စားခြင်းကို ပယ်စွန့် ကြကုန်လော့' ဟု မိန့်တော် မူခဲ့စဉ်က 'ငါတို့၏ ဤနှစ်ထပ်သော အစာတို့တွင် သာလွန် မြတ်သည် ဟု ဆိုရသော ညဉ့်စာကိုလည်း ငါတို့အား ပယ်ရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်သော ညဉ့်စာကိုလည်း ငါတို့အား စွန့်ရမည်' ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏ ဟု အကျွန်ုပ်အား စိတ်ပြောင်းလွဲမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်မှာ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် နေ့အခါ၌ ဟင်းလျာကို ရ၍ 'ဤဟင်းလျာကို ထားကြ ကုန်လော့၊ ညချမ်းအခါ ငါတို့အားလုံး တစ်စု တစ်ရုံးတည်း စားကြ ကုန်အံ့' ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား အထူး ပြုပြင်ထားသော ခဲဖွယ်တို့သည် ညဉ့် အခါ၌သာ အားလုံး စုံလင်၍ နေ့အခါ၌ကား အနည်းငယ်သာ ဖြစ်ပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ချစ်ခြင်း ရိုသေခြင်း ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းတို့ကို ကောင်းစွာ ထောက်မြော်ကြလျက် ဤသို့လျှင် ညဉ့် အခါ၌ စားခြင်းကို ပယ်ခဲ့ကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်မှာ ရဟန်းတို့သည် ညဉ့်မှောင်မိုက်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကြ ကုန်သည် ရှိသော် အညစ် အကြေး စွန့်ရာသို့လည်း ဝင်မိကြ ကုန်၏၊ ညွန်တွင်းသို့လည်း ကျကြကုန်၏၊ ဆူးရှိသော တွင်းကိုလည်း နင်းမိကြ ကုန်၏၊ အိပ်နေသော နွားမကိုလည်း တက်နင်းမိကြ ကုန်၏၊ ခိုးခဲ့ပြီးသော သူခိုး မခိုးရသေးသော သူခိုးတို့နှင့်လည်း တွေ့ဆုံမိကြ ကုန်၏၊ မာတုဂါမသည်မူလည်း ထိုရဟန်းကို မေထုန် အကျင့်ဖြင့် ဖိတ်၏ 'မေထုန် ကျင့်ရန် ပြောဆို၏'။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်မှာ တပည့်တော်သည် ညဉ့် မှောင်မိုက်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၏၊ အသျှင်ဘုရားခွက် ဆေးကြောနေသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လျှပ်စစ်ပြက်သော အခိုက်၌ အကျွန်ုပ်ကို မြင်၍ 'အမလေး ကိုယ်ကျိုးနဲပါပေါ့၊ ဘီလူးကြီး ပါတကား' ဟု လန့်အော်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ လန့်အော်သော် တပည့်တော်သည် 'နှမ ငါသည် ဘီလူး မဟုတ်ပါ၊ ဆွမ်းရပ်နေသော ရဟန်းပါ' ဟု ထိုမိန်းမကို ပြောဆို ခဲ့ပါ၏၊ 'ရဟန်းအား မိဘမဲ့ လေယောင်တကား၊ ရဟန်းအား မိဘမဲ့ လေယောင်တကား၊ ရဟန်း ထက်လှစွာသော ဓားငယ်ဖြင့် သင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်ခြင်းက မြတ်သေး၏၊ ညဉ့် မှောင်မိုက်၌ ဝမ်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ခြင်းသည် မမြတ်သည်သာတည်း' ဟု ထိုမိန်းမက ဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကြောင်းကို ပြန်အောက်မေ့သော အကျွန်ုပ်အား 'မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ဆင်းရဲ တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ရှားတော်မူ တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ချမ်းသာ တရားတို့ကို စင်စစ် ရှေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ပယ်ရှား တတ်ပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ များစွာသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို စင်စစ် ရှေးရှု ဆောင်တတ်ပါပေ၏' ဟူ၍ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

၁၅၀။ ဥဒါယီ ဤသို့သာ ဖြစ်ကြ ကုန်၏၊ အချို့သော အချည်းနှီးသော ယောကျ်ားတို့ကို "ဤအရာကို ပယ်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် "ဤနည်းနည်းပါးပါး ကလေးမှာ အဘယ် ပြောပလောက် သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြ စိုက်လွန်းသည်သာတည်း" ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကုန်၊ ငါ၌ လည်းကောင်း၊ သိက္ခာ သုံးပါးကို လိုလားကုန်သော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဥဒါယီ ထိုအချည်းနှီးသော ယောကျ်ားတို့အား ထိုနည်းနည်းပါးပါး ကလေးသည်ပင် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့

ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သားတောက်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ဘီလုံးငှက်ငယ်သည် နွယ်ပုတ် အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် ဖွဲ့မိသော် ထိုအရပ်၌ သာလျှင် ညှဉ်းဆဲ ခံရခြင်းသို့ လည်းကောင်း၊ အဖမ်း ခံရခြင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သေဆုံးခြင်းသို့ လည်း ကောင်း ရောက်၏။ ဥဒါယီ "အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသဖြင့် ထိုအရပ်၌ပင် ထိုဘီလုံးငှက်ငယ်၏ ညှဉ်းဆဲ ခံရခြင်း အဖမ်းခံရခြင်း သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော နွယ်ပုတ် အနှောင် အဖွဲ့သည်ကား ထိုဘီလုံးငှက်ငယ်အတွက် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိသော အနှောင် အဖွဲ့သာ ဖြစ်၏" ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ပြောဆိုချက်သည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသဖြင့် ထိုအရပ်၌ပင် ထိုဘီလုံးငှက်ငယ်၏ ညှဉ်းဆဲ ခံရခြင်း အဖမ်း ခံရခြင်း သေဆုံး ရခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော နွယ်ပုတ် အနှောင်အဖွဲ့သည်ကား ထိုဘီလုံးငှက်ငယ် အတွက် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သားတောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ဤအတူ သာလျှင် ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အချည်းနှီးသော ယောက်ျားတို့ကို "ဤအရာကို စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် "ဤနည်းနည်း ပါးပါးကလေးမှာ အဘယ် ပြောပလောက် သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြ စိုက်လွန်းသည် သာတည်း" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကုန်၊ ငါ၌ လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို လိုလား ကုန်သော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု ဖြစ်ကြ ကုန်၏။

ဥဒါယီ ထိုအချည်းနှီးသော ယောက်ျားတို့အား ထိုနည်းနည်း ပါးပါးကလေးသည်ပင် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ် ၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သား တောက်လည်း ဖြစ်၏။

၁၅၁။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို "ဤအရာကို ပယ်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားက ငါတို့အား ပယ်ရမည် စွန့်ရမည် ဟု ဟောထားသော ဤနည်းနည်း ပါးပါးကလေးမျှ ဖြစ်သော ပယ်စရာသည် အဘယ်မှာ မပြောပလောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်ကြကုန်၏၊ ငါ၌ လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြဘဲ မာန်ကျ ကုန်လျက် သူတစ်ပါး ပေးသော ဝတ္ထုဖြင့် အသက် မွေးကြကာ သား သမင်သဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏၊ ဥဒါယီ ထိုရဟန်းတို့အား ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိ သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏။

ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ်ရှိသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုးကောင်းသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော မင်းစီးဆင်သည် မြဲမြံသော ကြိုး အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသော် အနည်းငယ်မျှသာ ကိုယ်ကို ညွတ်စေ၍ ထိုအနှောင် အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်လျက် ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီး၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ဖဲသွားလေ၏။

ဥဒါယီ "လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ်ရှိသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုးကောင်းသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော မင်းစီးဆင်သည် မြဲမြံသော ကြိုး အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသော် အနည်းငယ် သာ ကိုယ်ကို ညွတ်စေ၍ ထိုအနှောင် အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်၍ ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီး၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ဖဲထွက်လေရာသော အနှောင် အဖွဲ့သည်ကား ထိုဆင်အတွက် အားရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော

အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သား တောက်လည်း ဖြစ်၏" ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ပြောဆိုချက်သည် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါ။

အသျှင်ဘုရား လှည်းသန်နှင့် အလားတူ အစွယ်ရှိသော ထွားကျိုင်း၍ အမျိုး ကောင်းသော စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်ဖူးသော မင်းစီးဆင်သည် မြဲမြံသော ကြိုး အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသော် စဉ်းငယ်သာလျှင် ကိုယ်ကို ညွတ်စေ၍ ထိုအနှောင် အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်လျက် ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီး၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ဖဲသွားလေရာသော အနှောင် အဖွဲ့သည်ကား အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့။ပ။ အနှစ် မရှိသော အနှောင် အဖွဲ့ ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ဤအတူ သာလျှင် ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို "ဤအရာကို စွန့်ပယ်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားက ငါတို့အား ပယ်ရမည် စွန့်ရမည် ဟု ဟောထားသော ဤနည်းနည်း ပါးပါးကလေး ဖြစ်သော ပယ်စရာ သည် အဘယ်မှာ မပြောပလောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်ကြကုန်၏၊ ငါ၌ လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါးကို အလိုရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြဘဲ မာန်ကျ ကုန်လျက် သူတစ်ပါး ပေးသော ဝတ္ထုဖြင့် အသက် မွေးကြကာ သား သမင်သဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏။ ဥဒါယီ ထိုရဟန်းတို့အား ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိသော အနှောင် အဖွဲ့ ဖြစ်၏။

၁၅၂။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ မရှိ၍ စည်းစိမ် ကင်းသော သူဆင်းရဲ ယောကျ်ား သည် ရှိ၏၊ ထိုယောကျ်ားအား ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော စုတ်နုပ်သော အိမ်တစ် ဆောင် ရှိ၏၊ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ထန်းလျှော် ခက်ထားသော စုတ်နုပ်သော ခုတင် တစ်ခုသည်လည်း ရှိ၏၊ အိုးတစ်လုံး၌ ထည့်ထားသော ညှံ့ဖျင်းသော လူးစပါး ဘူးစေ့ ဖရုံစေ့သည်လည်း ရှိ၏၊ အကျည်းတန် သော မယား တစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ထိုသူဆင်းရဲ ယောကျ်ားသည် လက်ခြေတို့ကို ဆေးကြော ပြီးလျှင် နှစ်သက်ဖွယ် ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင် ပြီးနောက် အေးချမ်းသော အရိပ်၌ သမထဝိပဿနာကို အားထုတ်ကာ အရံတွင်းမှာ နေသော ရဟန်းကို မြင်လေရာ၏။ ထိုသူဆင်းရဲအား "အိုအချင်းတို့ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် ချမ်းသာ လေစွ၊ အိုအချင်းတို့ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် အနာကင်း လေစွ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်မှ အိမ်ရာ မထောင်သော ရဟန်း ဘောင်၌ ရဟန်းပြုရမူ ထိုသူမျိုး ဖြစ်လေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုသူဆင်းရဲ ယောကျ်ားသည် ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော စုတ်နုပ်သော အိမ်တစ် ဆောင်ကို စွန့်ပယ်၍ လည်းကောင်း၊ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ထန်းလျှော် ခက်ထားသော စုတ်နုပ်သော ခုတင်တစ်ခုကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း၊ အိုးတစ်လုံး၌ ထည့်ထားသော ညှံ့ဖျင်းသော လူးစပါး ဘူးစေ့ ဖရုံစေ့ကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း၊ အကျည်းတန်သော မယားတစ်ယောက်ကို ပယ်စွန့်၍ လည်း ကောင်း၊ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ အိမ်ရာထောင် သော လူ့ဘောင်မှ အိမ်ရာ မထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ မတတ် နိုင်လေရာ။

ဥဒါယီ "ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော စုတ်နုပ်သော အိမ်တစ်ဆောင်ကို ပယ်၍ လည်းကောင်း၊ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ထန်းလျှော် ခက်ထားသော စုတ်နုပ်သော ခုတင်တစ်ခုကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း၊ အိုးတစ်လုံး၌ ထည့်ထားသော ညှံ့ဖျင်းသော လူးစပါး ဘူးစေ့ ဖရုံစေ့ကို ပယ်စွန့်၍ လည်း ကောင်း၊ အကျည်းတန်သော မယား တစ်ယောက်ကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီး

လျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ထိုယောက်ျား ရဟန်းပြုရန် မတတ်နိုင်အောင် နှောင်ဖွဲ့ထားသော အနှောင်အဖွဲ့ကား ထိုယောက်ျားအတွက် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိသော အနှောင် အဖွဲ့သာ ဖြစ်၏" ဟု ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသူ၏ ဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသလော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါ။

အသျှင်ဘုရား "ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျီးတသောသော နေသော စုတ်နုပ်သော အိမ်တစ်ဆောင်ကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း၊ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ထန်းလျှော် ခက်ထားသော စုတ်နုပ်သော ခုတင်တစ်ခုကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း၊ အိုးတစ်လုံး၌ ထည့်ထားသော ညှံ့ဖျင်းသော လူးစပါး ဘူးစေ့ ဖရုံစေ့ကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း အကျည်းတန်သော မယားတစ်ယောက်ကို ပယ်စွန့်၍ လည်းကောင်း ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ထိုယောက်ျား ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်အောင် နှောင်ဖွဲ့ထားသော အနှောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူအတွက် အားရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သားတောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ဤအတူ သာလျှင် အချို့သော အချည်းနှီးသော ယောက်ျားတို့ကို "ဤအရာကို စွန့်ပယ်ကြကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် "ဤနည်းနည်း ပါးပါးကလေးမှာ အဘယ် ပြောပလောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ခေါင်းပါးခြင်း၌ ကြောင့်ကြ စိုက်လွန်းသည် သာတည်း" ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း မစွန့်ကြကုန်၊ ငါ၌ လည်းကောင်း သိက္ခာ သုံးပါးကို လိုလားသော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ ဥဒါယီ ထိုအချည်းနှီးသော ယောက်ျားတို့အား ထိုနည်းနည်း ပါးပါးကလေးသည် အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်ပါ၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သားတောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

၁၅၃။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ကြွယ်ဝသော များသော ဥစ္စာရှိသော များသော စည်းစိမ်ရှိသော အရာမကသော ရွှေနိက္ခအပေါင်း အရာမကသော စပါးအပေါင်း အရာမကသော လယ်မြေအပေါင်း အရာမကသော ယာမြေအပေါင်း အရာမကသော မယားအပေါင်း အရာမကသော ကျွန်ယောက်ျား အပေါင်း အရာမကသော ကျွန်မိန်းမ အပေါင်းတို့ကို ဆည်းပူးထားသော သူကြွယ်သည်သော် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏ သားသည်သော် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုသူကြွယ် သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏ သားသည် လက်ခြေတို့ကို ဆေးကြောပြီးလျှင် နှစ်သက်ဖွယ် ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ပြီးနောက် အေးချမ်းသော အရိပ်၌ သမထဝိပဿနာကို အားထုတ်ကာ အရံတွင်းမှာ နေသော ရဟန်းကို မြင်လေရာ၏။

ထိုသူကြွယ် သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏သားအား "အချင်းတို့ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် ချမ်းသာ လေစွတကား၊ အချင်းတို့ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် အနာကင်းလေစွ တကား၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုရမှု ထိုသူမျိုး ဖြစ်လေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။

ထိုသူကြွယ် သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏သားသည် အရာမကသော ရွှေနိက္ခအပေါင်း အရာမကသော စပါးအပေါင်း အရာမကသော လယ်မြေအပေါင်း အရာမကသော ယာမြေအပေါင်း အရာမကသော မယားအပေါင်း အရာမကသော ကျွန်ယောက်ျား အပေါင်း အရာမကသော ကျွန်မိန်းမ အပေါင်းတို့ကို ပယ်စွန့်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လေရာ၏။

ဥဒါယီ "အရာမကသော ရွှေနိက္ခအပေါင်း အရာမကသော စပါးအပေါင်း အရာမကသော လယ်မြေအပေါင်း အရာမကသော ယာမြေအပေါင်း အရာမကသော မယားအပေါင်း အရာမကသော ကျွန်ယောက်ျား အပေါင်း အရာမကသော ကျွန်မိန်းမ အပေါင်းတို့ကို ပယ်စွန့်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင်

ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ထိုသူကြွယ်, သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏သား ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အောင် နှောင်ဖွဲ့ထားသော အနှောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူကြွယ်, သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏ သားအတွက် အားရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ မြဲမြံသော အနှောင်အဖွဲ့ ခိုင်ခံ့သော အနှောင်အဖွဲ့ မဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်၏၊ ကြီးစွာသော သစ်သားတောက်လည်း ဖြစ်၏ ဟု ဆိုငြားအံ့။ ထိုသူ၏ ဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါ။

အသျှင်ဘုရား အရာမကသော ရွှေနိက္ခ အပေါင်း အရာမကသော စပါး အပေါင်း အရာမကသော လယ်မြေ အပေါင်း အရာမကသော ယာမြေ အပေါင်း အရာမကသော မယား အပေါင်း အရာမကသော ကျွန်ယောက်ျား အပေါင်း အရာမကသော ကျွန်မိန်းမ အပေါင်းတို့ကို ပယ်စွန့်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ထိုသူကြွယ်, သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏သား ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အောင် နှောင်ဖွဲ့ထားသော အနှောင်အဖွဲ့ကား ထိုသူကြွယ်, သို့မဟုတ် သူကြွယ်၏ သားအတွက် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယိ ဤအတူ သာလျှင် အချို့သော အမျိုးကောင်းသားတို့ကို "ဤအရာကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါက ဆိုသည် ရှိသော် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားက ငါတို့အား ပယ်ရမည် စွန့်ရမည် ဟု ဟောသော ဤနည်းနည်း ပါးပါးကလေးမျှ ဖြစ်သော ပယ်စရာသည် အဘယ်မှာ မပြောပ လောက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုအရာကိုလည်း ပယ်စွန့်ကြ ကုန်၏၊ ငါ၌ လည်းကောင်း၊ သိက္ခာ သုံးပါးကို အလိုရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း မကျေနပ်မှု မဖြစ်ကြကုန်။ ထိုသူတို့သည် ထိုအရာကို ပယ်စွန့်ကြ၍ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြဘဲ မာန်ကျ ကုန်လျက် သူတစ်ပါးပေးသော ဝတ္ထုဖြင့် အသက် မွေးကြကာ သား သမင်သဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏၊ ဥဒါယိ ထိုရဟန်းတို့အား ထိုအရာသည် အားမရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အားနည်းသော အနှောင်အဖွဲ့ ဆွေးမြေ့သော အနှောင်အဖွဲ့ အနှစ် မရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်ပေ၏။

၁၅၄။ ဥဒါယိ လေးယောက် ကုန်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောက၌ ထင်ထင် ရှားရှား ရှိကုန်၏၊ အဘယ် လေးယောက်တို့နည်းဟူမူ -ဥဒါယိ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဓိ 'ခန္ဓူပဓိစသော ဥပဓိလေးပါး' ကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိ 'ခန္ဓူပဓိစသော ဥပဓိလေးပါး' ကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ၏။ ဥပဓိ 'ခန္ဓူပဓိစသော ဥပဓိလေးပါး'ကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိ 'ခန္ဓူပဓိစသော ဥပဓိလေးပါး'ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥပဓိနှင့် စပ်ယှဉ် ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့သည် လွှမ်းမိုးလာ ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုဥပဓိနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့ကို လက်ခံ၏၊ မစွန့်လွှတ်၊ မပယ်ဖျောက်၊ ကင်းပျောက်အောင် မပြု၊ တစ်ဖန် မဖြစ်ခြင်းသို့ မရောက်စေ။ ဥဒါယိ ငါသည် ဤသို့သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥပဓိနှင့်ယှဉ်သူ ဟူ၍ ဟောကြား၏၊ ဥပဓိနှင့် မယှဉ်သူ ဟူ၍ မဟောကြား။ ထိုသို့ မဟောကြားခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ဥဒါယိ ငါသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ဣန္ဒြေ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိသောကြောင့်တည်း။

ဥဒါယိ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံ၏၊ ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥပဓိနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့သည် လွှမ်းမိုးလာ ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုဥပဓိနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့ကို လက်မခံ၊ စွန့်လွှတ်၏၊ ပယ်ဖျောက်၏၊ ကင်းပျောက်အောင် ပြု၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။

ဥဒါယီ ငါသည် ဤသို့ သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ဥပဓိနှင့် ယှဉ်သူ ဟူ၍ ဟောကြား၏၊ ဥပဓိနှင့် မယှဉ်သူ ဟူ၍ မဟောကြား။ ထိုသို့ မဟောကြားခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ဥဒါယီ ငါသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ဣန္ဒြေ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိသောကြောင့်တည်း။

ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ရံတစ်ခါ သတိ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် ဥပဓိနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့သည် လွှမ်းမိုးလာ ကုန်၏၊ ဥဒါယီ သတိ ဖြစ်ခြင်းသည် နှေးသေး၏၊ စင်စစ် ထိုစိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းကို လျင်စွာ သာလျှင် စွန့်လွှတ်၏၊ ပယ်ဖျောက်၏၊ ကင်းပျောက်အောင် ပြု၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။

ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ ပတ်လုံး လောလော ပူသော သံအိုးခင်း၌ နှစ်ပေါက် သုံးပေါက်သော ရေတို့ကို ချရာ၏။ ဥဒါယီ ရေပေါက်တို့၏ ကျခြင်းသည် နှေး၏၊ စင်စစ် ထိုရေပေါက်သည် လျင်စွာ သာလျှင် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် ဤသာသနာတော်၌ အချို့ သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြ၏။

ဥပဓိကို ပယ်ခြင်းငှါ ဥပဓိကို စွန့်ခြင်းငှါ ကျင့်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ရံတစ်ခါ သတိ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့် ဥပဓိနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော စိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းတို့သည် လွှမ်းမိုးလာ ကုန်၏။ သတိ ဖြစ်ခြင်းသည် နှေး၏၊ စင်စစ် ထိုစိတ်ကူးခြင်း ကြံစည်ခြင်းကို လျင်စွာ သာလျှင် စွန့်လွှတ်၏၊ ပယ်ဖျောက်၏၊ ကင်းပျောက်အောင် ပြု၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ဥဒါယီ ငါသည် ဤသို့ သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ဥပဓိနှင့် ယှဉ်သူ ဟူ၍ ဟောကြား၏၊ ဥပဓိနှင့် မယှဉ်သူ ဟူ၍ မဟောကြား။ ထိုသို့ မဟောကြားခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ဥဒါယီ ငါသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ဣန္ဒြေ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိသောကြောင့်တည်း။

ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဓိသည် ဒုက္ခ၏ အကြောင်းရင်းတည်း ဟု ဤသို့ သိ၍ ဥပဓိ ကင်း၏၊ ဥပဓိ ကုန်ရာ၌ စိတ်သက်ဝင်၏။ ဥဒါယီ ဤသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥပဓိနှင့် မယှဉ်သူ ဟူ၍ ဟောကြား၏၊ ဥပဓိနှင့် ယှဉ်သူဟူ၍ မဟောကြား။ ထိုသို့ မဟောကြားခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ဥဒါယီ ငါသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ဣန္ဒြေ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိသောကြောင့်တည်း။ ဥဒါယီ လေးယောက် ကုန်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောက၌ ထင်ရှား ရှိကုန်၏။

၁၅၅။ ဥဒါယီ ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ - စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် စိတ်နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ သောတ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ သဒ္ဒါရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဃာန ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ ဂန္ဓာရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇိဝှါ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ ရသာရုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကာယ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် စိတ်နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကြကုန်၏။ ဥဒါယီ အမှန်အားဖြင့် ကာမဂုဏ် တရားတို့ကား ဤငါးပါးတို့တည်း။

ဥဒါယီ ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို စွဲ၍ အကြင် ကိုယ်ချမ်းသာခြင်း စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ကိုယ်ချမ်းသာခြင်း စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ကာမ သုခ ဟူ၍, မစင်နှင့် တူသော သုခ ဟူ၍, ပုထုဇဉ် သုခ ဟူ၍, အရိယာမဟုတ် သူတို့၏သုခ ဟူ၍ ဆိုရ၏၊ မမှီဝဲအပ်၊ မပွါးများအပ်၊ မလေ့လာအပ်၊ ထိုသုခမှ ကြောက်အပ်၏ ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

၁၅၆။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍

နေ၏။ ပီတိကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့်။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့်လည်း။ပ။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤသို့ သဘော ရှိသော ဈာန်ချမ်းသာ သုခကို ကာမမှ လွတ်မြောက်နေသော သုခ ဟူ၍, (ဂဏ, ကိလေနှစ်ထွေ မွေ့လျော်ရာမှ) ကင်းဆိတ်သော သုခ ဟူ၍, ငြိမ်းအေးသော သုခ ဟူ၍, အမှန်သိမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော သုခ ဟူ၍ ဆိုရ၏၊ မှီဝဲအပ်၏၊ ပွါးများအပ်၏၊ ဗလ့လာ အပ်၏၊ ထိုသုခမျိုးမှ မကြောက်အပ် ဟု ငါဟော၏။

ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤပဌမဈာန်ကို တုန်လှုပ်တတ်သော တရားဟူ၍ ငါဟော၏၊ ထိုပဌမဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ် သနည်း၊ ထိုပဌမဈာန်၌ ဝိတက် ဝိစာရတို့သည် မချုပ်သေးကုန်၊ ဤဝိတက် ဝိစာရသည်ပင် ထိုပဌမဈာန်၌ တုန်လှုပ်တတ်သော တရား ဖြစ်ပေ၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤဒုတိယဈာန်ကိုလည်း တုန်လှုပ်တတ်သော တရား ဟူ၍ ငါဟော၏။ ထိုဒုတိယဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ်သနည်း။ ထိုဒုတိယဈာန်၌ ပီတိ သုခသည် မချုပ်သေး၊ ဤပီတိ သုခသည် ပင်လျှင် ထိုဒုတိယဈာန်၌ တုန်လှုပ် တတ်သော တရား ဖြစ်ပေ၏။

ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပီတိကို စက်ဆုပ်ခြင်းကြောင့်လည်း။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤတတိယဈာန်ကိုလည်း တုန်လှုပ် တတ်သော တရား ဟူ၍ ငါဟော၏။ ထိုတတိယဈာန်၌ အဘယ်သည် တုန်လှုပ်တတ် သနည်း၊ ထိုတတိယဈာန်၌ ဥပေက္ခာ သုခသည် မချုပ်သေး၊ ဤဥပေက္ခာ သုခသည် ပင်လျှင် ထိုတတိယဈာန်၌ တုန်လှုပ် တတ်သော တရား ဖြစ်ပေ၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့်လည်း။ပ။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤစတုတ္ထဈာန်ကို မတုန်လှုပ်တတ်သော တရား ဟူ၍ ငါဟော၏။

ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤပဌမဈာန်ကို ငြိတွယ် သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါ ဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုပဌမဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း- ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤဒုတိယဈာန်တရားသည် ထိုပဌမဈာန်သုခကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤဒုတိယဈာန်ကိုလည်း ငြိတွယ်သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုဒုတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း - ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပီတိကို စက်ဆုပ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဤတတိယဈာန်သည် ထိုဒုတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤတတိယဈာန်ကိုလည်း ငြိတွယ်သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုတတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း- ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့်လည်း။ပ။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ဤစတုတ္ထဈာန်သည် ထိုတတိယဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤစတုတ္ထဈာန်ကိုလည်း ငြိတွယ်သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း - ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်းခပ်သိမ်း ရူပ သညာတို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းကြောင့် ပဋိဃ သညာတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အထူးထူးသော သညာတို့ကို နှလုံး မသွင်းခြင်းကြောင့် "ကောင်းကင် ပညတ်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု စီးဖြန်းလျက် အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ဤအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်သည် ထိုစတုတ္ထဈာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤအာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကိုလည်း ငြိတွယ် သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်

ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက် ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုအာကာသာနဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း - ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အချင်း ခပ်သိမ်း အာကာသာနဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ "ဝိညာဏ်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု စီးဖြန်းလျက် ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ဤဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်သည် ထိုအာကာသာနဉ္စာယ တနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤဝိညာဏဉ္စာယတန စျာန်ကိုလည်း ငြီတွယ် သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏။ ထိုဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း - ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ "စိုးစဉ်းမျှ အကြွင်း မရှိ" ဟု စီးဖြန်းလျက် အာကိဉ္စညာယတနစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤအာကိဉ္စညာယတန စျာန်သည် ထိုဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန် ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။

ဥဒါယီ ဤအာကိဉ္စညာယတနစျာန်ကိုလည်း ငြီတွယ်သင့်သော တရား မဟုတ်ဟု ငါဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြ ကုန်၏ ဟု ငါဟော၏။ ထိုအာကိဉ္စညာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း - ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ခပ်သိမ်း သော အခြင်းအရာအားဖြင့် အာကိဉ္စညာယနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ နေဝသညာနာသညာယတနစျာန် သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤနေဝသညာနာသညာယတနစျာန်သည် ထိုအာကိဉ္စညာယတနစျာန်ကို လွန် မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။

ဥဒါယီ ဤနေဝသညာနာသညာယတနစျာန်ကိုလည်း ငြီတွယ်သင့်သော တရား မဟုတ် ဟု ငါ ဟော၏၊ ပယ်စွန့်ကြကုန် ဟု ငါ ဟော၏၊ လွန်မြောက်ကြကုန် ဟု ငါ ဟော၏။ ထိုနေဝသညာ နာသညာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်း- ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာ အားဖြင့် နေဝသညာနာသညာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်၍ သညာ ဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ နိရောဓ သမာပတ်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤတရားကား ထိုနေဝသညာ နာသညာယတနစျာန်ကို လွန်မြောက်ကြောင်း တရားတည်း။ ဥဒါယီ ဤသို့လျှင် နေဝသညာနာသညာ ယတနစျာန်ကိုလည်း ပယ်ရမည် ဟု ငါဟော၏။ ဥဒါယီ မပယ်ရ ဟု ငါ ဟောသော ကြီးကြီး ငယ်ငယ် သော သံယောဇဉ်ကို သင်မြင် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ အသျှင်ဥဒါယီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား တော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ခြောက်ခုမြောက် လဋုကိကောပမသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

### ၇ - စာတုမသုတ်

၁၅၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စာတုမရွာ ရှစ်ရှားတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အမှူး ရှိကုန်သော ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် စာတုမရွာသို့ ရောက်လာကြ ကုန်၏။ ထိုဧည့်သည် ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကားပြောကြား ကုန်သည် ရှိသော် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခင်းကုန်သည် ရှိသော် သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ကုန်သည် ရှိသော် ကျယ်သော အသံ ဆူညံသော အသံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်- "အာနန္ဒာ ငါးစိမ်းသည်များ ငါးရောင်းရာ၌ ကဲ့သို့ ဤကျယ်လောင်သော အသံ ဆူညံသော အသံတို့ကား အဘယ် အသံတို့နည်း" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာကို (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန် အမှူး ရှိကုန်သော ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် စာတုမရွာသို့ ရောက်လာကြပါ ကုန်၏။ ထိုဧည့်သည် ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကားပြောဆိုကြ ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခင်းကြ ကုန်သည် ဖြစ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြ ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကျယ်လောင်သော အသံ ဆူညံသော အသံတို့ ဖြစ်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်ပါမူ ငါ့စကားဖြင့် "မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဘုရားတို့ကို ခေါ်တော် မူ၏" ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်ချေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို ဤသို့ ပြောကြားလေ၏။

"ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား ပြန်ကြား လျှောက်ထားကြ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြ ကုန်၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြသော ထိုဧည့်သည် ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တံငါသည်များ ငါးရောင်းရာ၌ ကဲ့သို့ ကျယ်သော အသံ ဆူညံသော အသံ ရှိကြကုန် သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မောဂ္ဂလာန် အမှူး ရှိကုန်သော ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် စာတုမရွာသို့ ရောက်လာကြပါ ကုန်၏။ ထိုဧည့်သည် ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့နှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားကြ ကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခင်းကြကုန်သည် ဖြစ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြ ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကျယ်လောင်သော အသံ ဆူညံသော အသံ ရှိကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သွားကြကုန်၊ သင်တို့ကို နှင်ထုတ်၏၊ သင်တို့သည် ငါ၏ အထံ၌ မနေသင့် ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကြ၍ နေရာမှထကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြု၍ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ ဖဲသွားကြလေ ကုန်၏။

၁၅၈။ ထိုအခါ စာတုမရွာ၌ နေကြကုန်သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ တစ်စုံ တစ်ခုသော ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်၏။ စာတုမရွာ၌ နေကြကုန်သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် အဝေးမှ

ကြွလာကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်ကြ ကုန်၏၊ မြင်ကြ၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရားတို့ ယခု အဘယ် အရပ်သို့ ကြွတော်မူကုန် အံ့နည်း" ဟု ထိုရဟန်းတို့ကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ငါ့သျှင် ဒါယကာတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော်မူ၏ ဟု (ပြောကြကုန်၏)။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့နေတော် မူကြပါ ကုန်ဦးလော့၊ တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကျေနပ်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကောင်း စွမ်းနိုင်ကြပါလိမ့်မည် ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ "ငါ့သျှင် ဒါယကာတို့ ကောင်းပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် စာတုမရွာသား သာကီဝင် မင်းတို့အား ပြန်ကြား ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော် မူရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးကြပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြ ကုန်၏၊ ထိုင်နေကြ ပြီးသော် စာတုမရွာသား သာကီဝင် မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ကျေနပ်တော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ဆုံးမတော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအခါက ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူသကဲ့သို့၊ ဤအတူ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌လည်း ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော အသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ၎င်းအသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရကုန်သည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွှဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား နုနယ်သော မျိုးသစ်ပင်တို့သည် ရေကို မရကုန်သည် ရှိသော် ပြောင်းလွှဲခြင်း ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာ သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေး ကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြ ကုန်သော အသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုအသစ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရကုန်သည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွှဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား နုနယ်သော နွားငယ်သည် အမိကို မမြင်ရသည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွှဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာ သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်း ပြု၍ မကြာသေးသော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော အသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုအသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရကုန်သည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွှဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ကျေနပ်တော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ပြောဆို ဆုံးမတော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအခါက ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော်မူ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌လည်း ရဟန်းအပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

၁၅၉။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် မိမိစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေး၍ထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်း သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်း၍ ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ကွယ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ် စမ္ပယ် တင်သည်ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ လက်အုပ်ကို ညွတ်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို ကျေနပ်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ပြောဆို ဆုံးမတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအခါက ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူသကဲ့သို့၊ ဤအတူ ယခုအခါ၌လည်း ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော် မူပါလော့။ အသျှင်ဘုရား ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်း ပြု၍ မကြာသေးကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြ ကုန်သော

အသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုအသစ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရ ကုန်သည်ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း စိတ်ဖောက် ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား နုနယ်သော မျိုးသစ်ပင်တို့သည် ရေကို မရကုန်သည် ရှိသော် ပြောင်းလွဲခြင်း ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာ သကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာ ကုန်သော အသစ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုအသစ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရကုန်သည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား နုနယ်သော နို့စို့ နွားငယ်သည် အမိကို မမြင်ရသည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာသကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် ဤရဟန်း အပေါင်း၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးကုန်သော ယခုမှ ဤသာသနာတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော အသစ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ထိုအသစ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ကြရ ကုန်သည် ရှိသော် စိတ်ပြောင်းလွဲခြင်း စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ကျေနပ်တော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို ပြောဆို ဆုံးမတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအခါက ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော်မူ သကဲ့သို့ ဤအတူ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌လည်း ရဟန်း အပေါင်းကို ချီးမြှောက်တော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်လေ၏။

၁၆၀။ စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို မျိုးသစ်ပင်ငယ် ဥပမာဖြင့် လည်းကောင်း၊ နွားငယ်ဥပမာဖြင့် လည်းကောင်း ကျေနပ်စိမ့်သောငှါ စွမ်းနိုင်ကြလေ ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ထကြကုန်လော့၊ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကြကုန်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားကို စာတုမရွာသား သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း၊ မျိုးသစ်ပင်ငယ် ဥပမာဖြင့် လည်းကောင်း၊ နွားငယ် ဥပမာဖြင့် လည်းကောင်း ကျေနပ်စေပြီ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်အား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကြကုန်၍ နေရာမှ ထကြပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကြကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကြကုန်၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရားသည် "သာရိပုတြာ ရဟန်းအပေါင်းကို ငါနှင်ထုတ်စဉ်က သင့်အား အဘယ်သို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်လေ သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း အပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော် မူပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောင့်ကြမဲ့ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို အားထုတ်တော် မူလျက် နေတော်မူ လတ္တံ့၊ ယခုအခါ ငါတို့သည်လည်း ကြောင့်ကြမဲ့ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်မှုကို အားထုတ်ကုန်လျက် နေကြကုန်တော့အံ့" ဟု ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ သင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ သာရိပုတြာ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို သင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို "မောဂ္ဂလာန် ရဟန်း အပေါင်းကို ငါ နှင်ထုတ်စဉ်က သင့်အား အဘယ်သို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်လေသနည်း" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းကို နှင်ထုတ်တော် မူပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောင့်ကြမဲ့ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ချမ်းသာစွာ နေတော်မူခြင်းကို အားထုတ်လျက် နေတော်မူ လတ္တံ့၊ ယခုအခါ ငါသည် လည်းကောင်း၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည် လည်းကောင်း ရဟန်း အပေါင်းကို ဆောင်ကြကုန်တော့အံ့" ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မောဂ္ဂလာန် ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ မောဂ္ဂလာန် ငါသည် လည်းကောင်း၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် လည်ကောင်း ရဟန်း အပေါင်းကို ဆောင်ကြကုန်အံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၆၁။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏-ရဟန်းတို့ ရေသို့ သက်ဆင်းသော သူ၌ လေးပါးသော ဤဘေးတို့သည် မချွတ်ဖြစ်ရ ကုန်မည်။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်းဟူမူ- လှိုင်းတံပိုးဘေး၊ မိကျောင်းဘေး၊ ဝဲဘေး၊ ငါးမန်းဘေးတို့တည်း။ ရဟန်းတို့ ရေသို့ သက်ဆင်းသော သူ၌ လေးပါး ကုန်သော ဤဘေးတို့သည် မချွတ်ဖြစ်ရ ကုန်မည်။ ရဟန်းတို့ ဤအတူ သာလျှင် ဤသာသနာတော်၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုသော အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၌ လေးပါးသော ဤဘေးတို့သည် မချွတ်ဖြစ်ရ ကုန်မည်။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-လှိုင်းတံပိုးဘေး၊ မိကျောင်းဘေး၊ ဝဲဘေး၊ ငါးမန်း ဘေးတို့တည်း။

၁၆၂။ ရဟန်းတို့ လှိုင်းတံပိုးဘေး ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားသည် "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခ အနှိပ်စက် ခံနေရ၏၊ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည် ထင်ကောင်း တန်ရာ၏" ဟု ကြံ၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ရဟန်း ပြုသော ထိုရဟန်းကို သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် "သင်သည် ဤသို့ ရှေ့သို့ တက်ရမည်။ သင်သည် ဤသို့ နောက်သို့ ဆုတ်ရမည်၊ သင်သည် ဤသို့ တူရူ ကြည့်ရမည်၊ သင်သည် ဤသို့ တစောင်း ကြည့်ရမည်၊ သင်သည် ဤသို့ ကွေးရမည်၊ သင်သည် ဤသို့ ဆန့်ရမည်၊ သင်သည် ဤသို့ ဒုကုဋ် သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ရမည်" ဟု သွန်သင် ဆုံးမကြ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား "ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါက ငါတို့သည် သူတစ်ပါးတို့ကို သွန်သင် ဆုံးမကြ ကုန်၏၊ ငါတို့၏ သားလောက် မြေးလောက်သာ ရှိကြကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည်ကား ငါတို့ကို သွန်သင် ဆုံးမထိုက်သည် ဟု မှတ်ထင် နေကြကုန်၏" ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်ပယ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းကို ဤသို့ သဘောရှိသော လှိုင်းတံပိုးဘေးကို ကြောက်သည် ဖြစ်၍ ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်ပယ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟု ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ 'လှိုင်းတံပိုးဘေး' ဟူသော ဤအမည်သည် ပြင်းထန်သော အမျက် ဒေါသ ၏ အမည်တည်း။

၁၆၃။ ရဟန်းတို့ မိကျောင်းဘေး ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ အချို့သော အမျိုးကောင်းသား သည် "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခ အနှိပ်စက်ခံ နေရ၏၊ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည် ထင်ကောင်း တန်ရာ၏" ဟု ကြံ၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြု၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ရဟန်းပြုသော ထိုရဟန်းကို သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် "ဤအစာကို သင်ခဲရ စားရမည်၊ ဤအစာကို သင် မခဲရ မစားရ၊ ဤအစာကို သင် သုံးဆောင်ရမည်၊ ဤအစာကို သင် မသုံးဆောင်ရ၊ ဤလျက်ဖွယ်ကို သင် လျက်ရမည်၊ ဤလျက် ဖွယ်ကို သင် မလျက်ရ၊ ဤသောက်ဖွယ်ကို သင် သောက်ရမည်၊ ဤသောက်ဖွယ်ကို သင် မသောက်ရ၊ အပ်သော ခဲဖွယ်ကို သင် ခဲရ စားရမည်၊ မအပ်သော ခဲဖွယ်ကို သင် မခဲရ မစားရ၊ အပ်သော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သင် သုံးဆောင်ရမည်၊ မအပ်သော သုံးဆောင်ဖွယ်တို့ကို သင် မသုံးဆောင်ရ၊ အပ်သော လျက်ဖွယ်ကို သင် လျက်ရမည်၊ မအပ်သော လျက်ဖွယ်ကို သင် မလျက်ရ၊ အပ်သော သောက်ဖွယ်ကို သင် သောက်ရမည်၊ မအပ်သော သောက်ဖွယ်ကို သင် မသောက်ရ၊ နံနက် ကာလ၌ သင် ခဲရ စားရမည်၊ နေလွဲ ကာလ၌ သင် မခဲရ မစားရ၊ နံနက် ကာလ၌ သင် သုံးဆောင်ရမည်၊ နေလွဲ ကာလ၌ သင် မသုံးဆောင်ရ၊ နံနက် ကာလ၌ သင် လျက်ရမည်၊ နေလွဲ ကာလ၌ သင် မလျက်ရ၊ နံနက် ကာလ၌ သင် သောက်ရမည်၊ နေလွဲ ကာလ၌ သင် မသောက်ရ" ဟူ၍ သွန်သင် ဆုံးမကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းအား "ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ငါတို့သည် အလိုရှိရာကို ခဲရ စားရ ကုန်၏၊ အလို မရှိရာကို မခဲရ မစားရကုန်၊ အလိုရှိရာကို သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ အလို မရှိရာကို မသုံးဆောင် ရကုန်၊ အလိုရှိရာကို လျက်ရ ကုန်၏၊ အလို မရှိရာကို မလျက်ရကုန်၊ အလိုရှိရာကို သောက်ရ ကုန်၏၊ အလို မရှိရာကို မသောက်ရကုန်၊ အပ်သည်ကိုလည်း ခဲရ စားရ ကုန်၏၊ မအပ်သည်ကိုလည်း ခဲရ စားရကုန်၏၊ အပ်သည်ကိုလည်း သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ မအပ်သည်ကိုလည်း သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ အပ်သည်ကိုလည်း လျက်ရ ကုန်၏၊ မအပ်သည်ကိုလည်း လျက်ရ ကုန်၏၊ အပ်သည်ကိုလည်း သောက်ရ ကုန်၏၊ မအပ်သည်ကိုလည်း သောက်ရကုန်၏။

နံနက် ကာလ၌လည်း ခဲရ စားရ ကုန်၏၊ နေလွဲ ကာလ၌လည်း ခဲရ စားရ ကုန်၏၊ နံနက် ကာလ၌လည်း သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ နေလွဲ ကာလ၌လည်း သုံးဆောင်ရ ကုန်၏၊ နံနက် ကာလ၌လည်း လျက်ရ ကုန်၏၊ နေလွဲ ကာလ၌လည်း လျက်ရ ကုန်၏၊ နံနက် ကာလ၌ လည်း သောက်ရ ကုန်၏၊ နေလွဲ ကာလ၌လည်း သောက်ရ ကုန်၏၊ သဒ္ဓါတရား ရှိကြသော သူကြွယ်တို့သည် နေ့အခါ နေလွဲ အခါ၌ မွန်မြတ်လှစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ကိုလည်း ငါတို့အား ပေးလှူကြ ကုန်၏၊ ထိုခဲဖွယ် ဘောဇဉ်၌ လည်း ဤ ရဟန်းတို့သည် နှုတ်ပိတ်မှုကို ပြုကြလေယောင် တကား" ဟု ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းကို မိကျောင်းဘေးကို ကြောက်သဖြင့် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ 'မိကျောင်းဘေး' ဟူသော ဤအမည်သည် ဝမ်းရေးကို ကြောင့်ကြ စိုက်ခြင်း၏ အမည်တည်း။

၁၆၄။ရဟန်းတို့ ဝဲဘေး ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားသည် "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခ အနှိပ်စက် ခံနေရ၏၊ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည် ထင်ကောင်း တန်ရာ၏" ဟု သဒ္ဓါ တရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ ရဟန်း ပြုပြီးသော် နံနက် အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကို လည်းကောင်း မစောင့်စည်းဘဲ သာလျှင် သတိ မထားဘဲ ဣန္ဒြေတို့ကို မစောင့်စည်းဘဲ ရွာသို့ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံးသို့ ဖြစ်စေ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ရွာ နိဂုံးတို့၌ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ ကုံလုံလျက် စံစားနေသော သူကြွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏သားကို သော်လည်းကောင်း မြင်လေ၏။

ထိုရဟန်းအား "ငါတို့သည် ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါက ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ ကုံလုံလျက် စံစားခဲ့ ဖူးကုန်၏၊ ငါ၏ အိမ်၌ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့သည် ရှိကုန်သည် သာတည်း၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာ တို့ကို စံစားခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း တတ်ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းကို ဝဲဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ ၏။ ရဟန်းတို့ 'ဝဲဘေး' ဟူသော ဤအမည်သည် ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၏ အမည်တည်း။

၁၆၅။ ရဟန်းတို့ ငါးမန်းဘေး ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော အမျိုးကောင်းသားသည် "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နစ်မြုပ် နေရ၏၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နစ်မြုပ် နေရ၏၊ ဒုက္ခ အနှိပ်စက် ခံနေရ၏၊ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည် ထင်ကောင်း တန်ရာ၏" ဟု သဒ္ဓါ တရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီး သော် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကို လည်းကောင်း မစောင့်စည်းဘဲ သာလျှင် သတိ မထားဘဲ ဣန္ဒြေတို့ကို မစောင့်စည်းဘဲ ရွာသို့ ဖြစ်စေ၊ နိဂုံးသို့ ဖြစ်စေ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုရွာ နိဂုံးတို့၌ သေသေ သပ်သပ် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ဝတ်ရုံ မထားသော မာတုဂါမကို မြင်လေ၏၊ သေသေ သပ်သပ် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ဝတ်ရုံ

မထားသော မာတုဂါမကို မြင်သော် ထိုသူ၏ စိတ်ကို တပ်နှစ်သက်မှု 'ရာဂ'သည် ဖျက်ဆီး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရာဂ အဖျက်ဆီး ခံရသော စိတ်ကြောင့် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းကို ငါးမန်းဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ရဟန်း သိက္ခာကို စွန့်လွှတ်၍ လူထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟု ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ 'ငါးမန်းဘေး' ဟူသော ဤအမည်သည် မာတုဂါမ၏ အမည်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုသော အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤဘေးလေးပါးတို့သည် မချွတ်ဖြစ်ရ ကုန်မည် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ကြ ကုန်၏။

**ခုနစ်ခုမြောက် စာတုမသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

### ၈ - နဠကပါနသုတ်

၁၆၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း နဠကပါနရွာ ပေါက်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယ အသျှင်ကိမိလ အသျှင်ဘဂု အသျှင်ကောဏ္ဍည အသျှင်ရေဝတ အသျှင်အာနန္ဒာ ဤသို့ ထင်ရှားကုန် ထင်ရှားကုန်သော များစွာကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ ထိုမှတစ်ပါး ထင်ရှားကုန် ထင်ရှားကုန်သော အခြား အမျိုးကောင်းသားတို့သည်လည်း ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် လွင်တီးခေါင်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့ကို အစွဲပြု၍ "ရဟန်းတို့ အကြင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ငါ့ကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ အသို့နည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤမြတ်သော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ကြကုန်၏ လော" ဟု ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကြကုန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့ကို အစွဲပြု၍ "ရဟန်းတို့ အကြင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ငါ့ကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြ ကုန်၏။ အသို့နည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤမြတ်သော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ကြကုန်၏လော" ဟု ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကြကုန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့ကို အစွဲပြု၍ "ရဟန်းတို့ အကြင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ငါ့ကို ရည်စူး၍ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြ ကုန်၏။ အသို့နည်း၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤမြတ်သော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ကြ ကုန်၏လော" ဟု ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကြကုန်၏။

၁၆၇။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့ကို တိုက်ရိုက် မေးရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု အကြံတော် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အနုရုဒ္ဓါတို့ အသို့နည်း၊ ဉင်တို့သည် မြတ်သော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ကြ ကုန်၏လော" ဟု အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်သော အကျင့်၌ စင်စစ် မွေ့လျော်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြ ကုန်သော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်သော သင်တို့အား မြတ်သော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည် သင့်မြတ်လှ၏၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် ကောင်းမြတ်သော ပဌမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံ ကုန်လျက် မည်းနက်သော ဆံရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားသင့် ကုန်ရာ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် ထိုကောင်းမြတ်သော ပဌမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် ဖြစ်၍ မည်းနက်သော ဆံရှိသည်သာ ဖြစ်ပါကုန်လျက်လည်း လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြကုန်ဘိ၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့သည် မင်းနှိပ်စက် ပို့ဆောင်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ခိုးသူ နှိပ်စက် ပို့ဆောင်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ကြွေးမြီ နှိပ်စက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဘေးရန် နှိပ်စက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ အသက်မွေးမှု ကြပ်တည်း၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ စင်စစ် သော်ကား ငါသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်း သေခြင်း ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နစ်မြုပ်နေရ၏၊ ဒုက္ခ အနှိပ်စက် ခံနေရ၏၊ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်ကို ဆုံးအောင် ပြုနိုင်မှုသည်လည်း ထင်ကောင်း တန်ရာ၏ ဟု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကြသည် မဟုတ်ကုန်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ (ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့ ရဟန်း ပြုသော အမျိုးကောင်းသားသည် အဘယ် အမှုကို ပြုသင့်သနည်း- အနုရုဒ္ဓါတို့ ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော ပီတိသုခကို လည်းကောင်း၊ ထို့ထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း မရငြားအံ့။ အဘိဇ္ဈာသည်လည်း ထိုသူ၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ ဗျာပါဒသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ ထိနမိဒ္ဓသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ ဝိစိကိစ္ဆာသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ ပျင်းရိခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ တည်၏၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ ထိုသူသည် ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော ပီတိ သုခကို လည်းကောင်း ထို့ထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း မရနိုင်။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော ပီတိ သုခကို လည်းကောင်း ထို့ထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ရငြားအံ့။ အဘိဇ္ဈာသည်လည်း ထိုသူ၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ ဗျာပါဒသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ ထိနမိဒ္ဓသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ ဝိစိကိစ္ဆာသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်၊ ပျင်းရိခြင်းသည်လည်း စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ထိုသူသည် ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သော ပီတိ သုခကို လည်းကောင်း၊ ထို့ထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ရနိုင်၏။

၁၆၈။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ငါ့အပေါ်၌ သင်တို့ အဘယ်ကဲ့သို့ မှတ်ထင် သနည်း- "ညစ်ညူး စေတတ်ကုန်သော တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပူလောင်ခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ဆင်းရဲကျိုးကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေမှု အိုမှု သေမှုကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော အာသဝေါ

တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပယ်ရသေး။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြဉ်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏ ဟု ထင်လေ သလော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား "ညစ်ညူး စေတတ်ကုန်သော တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပူလောင်ခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ဆင်းရဲကျိုးကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေမှု အိုမှု သေမှုကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော အာသဝေါ တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပယ်ရသေး။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြဉ်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏" ဟု ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အကျွန်ုပ်တို့ မထင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား "ညစ်ညူး စေတတ်ကုန်သော တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပူလောင်ခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ဆင်းရဲကျိုးကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေ နေမှု အိုမှု သေမှုကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော အာသဝေါ တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြဉ်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ အကျွန်ုပ်တို့ ထင်ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ မြတ်စွာဘုရားအား ညစ်ညူး စေတတ်ကုန်သော တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပူလောင်ခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ဆင်းရဲကျိုးကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေမှု အိုမှု သေမှုကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော အာသဝေါ တရားတို့သည် ပယ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင်ပြုပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဥပမာသော်ကား လည်ဆစ် ပြတ်ပြီးသော ထန်းပင်သည် တစ်ဖန် ကြီးပွါး စည်ပင်ခြင်းငှါ မထိုက်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ညစ်ညူး စေတတ်ကုန်သော တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပူလောင်ခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ဆင်းရဲကျိုးကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော နောင်အခါ၌ ပဋိသန္ဓေနေမှု အိုမှု သေမှုကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော အာသဝေါ တရားတို့သည် ပယ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ ထန်းပင် ငုတ်ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ သည်းခံ၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ကြဉ်ရှောင်၏၊ အချို့ကို ဆင်ခြင်၍ ပယ်ဖျောက်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ထို ငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အဘယ်သို့ အကျိုးထူးကို ကောင်းစွာ မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ကွယ်လွန် ကုန်ပြီးသော သေဆုံး ကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏ဟု ပဋိသန္ဓေတည်နေ ဖြစ်ပေါ်မှုတို့၌ ဟောကြားဘိ သနည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား တရား ဓမ္မ ဟူသမျှတို့သည် မြတ်စွာဘုရားလျှင် အရင်းမူလ ရှိကြပါ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလျှင် ရှေ့ဆောင် ရှိကြပါ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိကြပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ ထိုဟောတော် မူအပ်သော တရားတော်၏ အနက်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သာလျှင် ထင်ရှားတော်မူ ပါစေလော့။ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်မှ ကြားနာကြရ၍ ရဟန်းတော်တို့သည် ဆောင်ထားကြပါကုန် လတ္တံ့ ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

အနုရုဒ္ဓါတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ အံ့သြစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း လူအများ ချီးမွမ်းစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း လာဘ် ပူဇော်သကာ အကျော်အစော ဟူသော အကျိုးငှါ လည်းကောင်း

'လူအပေါင်းသည် ဤသို့ ငါ့ကို သိစေသတည်း' ဟူ၍ လည်းကောင်း ကွယ်လွန် ကုန်ပြီးသော သေဆုံး ကုန်ပြီးသော တပည့် သာဝကတို့ကို ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏ ဟု ပဋိသန္ဓေတည် နေဖြစ်ပေါ်မှုတို့၌ မဟောကြား။ အနုရုဒ္ဓါတို့ သဒ္ဓါတရား ရှိကုန်သော များစွာ နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုတရားကို ကြားနာကြရ ကုန်သည် ရှိသော် ထိုအကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေကုန် လတ္တံ့၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား ထိုစိတ်ညွတ်စေမှုသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

၁၆၉။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ရဟန်းကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ရဟန်းသည် ထိုသေလွန်သော အသျှင်ကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ် လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ရဟန်းကို 'အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါး ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ပြီ' ဟူ၍ "မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော အသျှင်ကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏။ပ။ ဤသို့ ပညာရှိ၏၊ ဤသို့ နေလေ့ ရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ရဟန်းကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဤလူ့ရွာ လောကသို့ လာ၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့ ဖြစ်သော သကဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ရဟန်းသည် ထိုသေလွန်သော အသျှင်ကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏။ပ။ ဤသို့ ပညာရှိ၏၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ရဟန်းကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖရိုဖရဲကျခြင်း သဘော မရှိသော ကိန်းသေ မြဲသော အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ရဟန်းသည် ထိုသေလွန်သော အသျှင်ကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ ပညာ ရှိ၏၊ ဤသို့ နေလေ့ ရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင် ဖူး၏၊ အဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏၊ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ရဟန်းသည် ထိုသေလွန်သော

ရဟန်း၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၇၀။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဘိက္ခုနီမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော အသျှင်မကို "ထိုအသျှင်မသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏၊ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဘိက္ခုနီမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဘိက္ခုနီမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို 'အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်း သဘောမရှိ' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏။ပ။ ဤသို့ ပညာရှိ၏၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏၊ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဘိက္ခုနီမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဘိက္ခုနီမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဤလူ့ရွာ လောကသို့ လာ၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့ ဖြစ်သော သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏။ပ။ ဤသို့ ပညာရှိ၏၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါ စသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဘိက္ခုနီမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဘိက္ခုနီမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖရိုဖရဲကျခြင်း သဘော မရှိသော ကိန်းသေ မြဲသော အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဘိက္ခုနီမသည် ထိုသေလွန်သော ဘိက္ခုနီမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဘိက္ခုနီမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၇၁။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသကာသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသကာကို 'အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်း သဘောမရှိ' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသကာသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏၊ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသကာ သည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါ စသည်ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသကာအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသကာသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသကာကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဤလူ့ရွာ လောကသို့ လာ၍ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့သော သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍ " မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသကာသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသကာသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါ စသည်ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသကာအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသကာသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသကာကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖရိုဖရဲကျခြင်း သဘော မရှိသော ကိန်းသေ မြဲသော အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသကာသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာကို "ထိုအသျှင်သည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့်စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသကာသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသကာ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါ စသည်ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကိုညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသကာအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၇၂။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသိကာမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသိကာမကို 'အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၏၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်း သဘောမရှိ' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရား အကျင့်ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသိကာမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသိကာမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသိကာမကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဤလူ့ရွာ လောကသို့ လာ၍ ဒုက္ခ၏အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့သော သကဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍ "မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏"ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင်ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏၊ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသိကာမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသာသနာတော်၌ ဥပါသိကာမသည် "သေလွန်ပြီး ဖြစ်သော ဤမည်သော ဥပါသိကာမကို 'သုံးပါးသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖရိုဖရဲကျခြင်း သဘော မရှိသော ကိန်းသေ မြဲသော အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်' ဟူ၍" မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသည်ကို ကြားသိရသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမကို "ထိုညီမသည် ဤသို့ သီလရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ တရားအကျင့် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ပညာရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ နေလေ့ ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ကိလေသာမှ လွတ်၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့မြင် ဖူး၏၊ အဆင့် စကားလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုတွေ့မြင် ကြားသိဖူးသော ဥပါသိကာမသည် ထိုသေလွန်သော ဥပါသိကာမ၏ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတို့ကို အောက်မေ့လျက် ထိုသဒ္ဓါစသည် ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေ၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လည်း ဥပါသိကာမအား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အနုရုဒ္ဓါတို့ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် လူအများ အံ့သြစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ လူအများ ချီးမွမ်း စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ လာဘ် ပူဇော်သကာ အကျော်အစော ဟူသော အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ 'ဤသို့ လူအပေါင်းသည် ငါ့ကို သိစေသတည်း' ဟူ၍ လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ကြကုန်ပြီးသော သေလွန် ကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို "ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော သူသည် ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်၏" ဟု မဟောကြား။ အနုရုဒ္ဓါတို့ သဒ္ဓါတရားရှိကုန်သော များစွာ နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ရှိကြ ကုန်၏၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ထိုတရားကို ကြားနာ ကြရကုန်သည် ရှိသော် ထိုအကျိုးငှါ စိတ်ကို ညွတ်စေကုန်၏။ အနုရုဒ္ဓါတို့ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား ထိုစိတ်ညွတ်စေမှုသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား စကားကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ရှစ်ခုမြောက် နဠကပါနသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

### ၉ - ဂေါလိယာနိသုတ်

၁၇၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ လျော့ပါးသော အကျင့် ရှိသော ဂေါလိယာနိ မည်သော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သံဃာ့ အလယ်သို့ ဆိုက်ရောက် လာ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဂေါလိယာ နိရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့ကို (ဤသို့) မိန့်တော်မူ၏-

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ ရိုသေ လေးစားခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ ရိုသေ လေးစားခြင်း မရှိငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ ရိုသေ လေးစားခြင်း မရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ ရိုသေ လေးစားခြင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် "ဤသို့နေလျှင် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ နေရာလည်း မရောက်၊ သီတင်းငယ် ရဟန်းတို့ကို နေရာဖြင့် တားမြစ်ရာလည်း မရောက်" ဟု နေရာ၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ နေရာ၌ မလိမ္မာငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "နေရာ၌ လိမ္မာခြင်း မရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် နေရာ၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၂)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဟူသော 'အာဘိသမာစာရိက' ကျင့်ဝတ်ကိုလည်း သိရမည်။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဟူသော 'အာဘိသမာစာရိက'ကျင့်ဝတ်ကို မသိရှိငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဟူသော 'အာဘိသမာစာရိက' ကျင့်ဝတ်ကို မသိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့သည် ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဟူသော 'အာဘိသမာစာရိက' ကျင့်ဝတ်ကိုလည်း သိရမည်။ (၃)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အလွန် စောစွာ ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ နေမြင့်မှ မပြန်အပ်။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ အလွန် စောစွာ ရွာသို့ ဝင်ငြားအံ့၊ အကယ်၍ အလွန် နေမြင့်မှ ပြန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား "အလွန် စောစွာ ရွာသို့ဝင်သော အလွန် နေမြင့်

မှ ပြန်သော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အလွန် စောစွာ ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ အလွန် နေမြင့်မှ မပြန်အပ်။ (၄)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဆွမ်းမစားမီ လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးနောက်၌ လည်းကောင်း ဒါယကာတို့ အိမ်သို့ မလှည့်လည်အပ်။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဆွမ်းမစားမီ လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစား ပြီးနောက်၌ လည်းကောင်း အကယ်၍ ဒါယကာတို့ အိမ်သို့ လှည့်လည် ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား “တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် နေသော ဤတောကျောင်း နေ အသျှင်သည် ဤနေလွဲ သောအခါ လှည့်လည်ခြင်းကို လေ့လာနေပုံ ရ၏။ ထိုအလေ့ အလာသည် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်သော်လည်း အကျင့်ပါလျက် ရှိ၏” ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဆွမ်းမစားမီ လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီး နောက်၌ လည်းကောင်း ဒါယကာတို့ အိမ်သို့ မလှည့်လည်အပ်။ (၅)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် စိတ်မလေလွင့်သည် မလျှပ်ပေါ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ စိတ်လေလွင့်သည် လျှပ်ပေါ်သည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား “တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသော ဤတောကျောင်းနေ အသျှင်သည် ဤစိတ်လေလွင့်မှု လျှပ်ပေါ်မှုကို လေ့လာနေပုံ ရ၏။ ထိုအလေ့အလာသည် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက် သော်လည်း အကျင့်ပါလျက် ရှိ၏” ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် စိတ်မလေလွင့်သည် မလျှပ်ပေါ် သည် ဖြစ်ရာ၏။ (၆)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် နှုတ်မကြမ်းသည် စကား ဘောက်သောက် မပြောသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ နှုတ်ကြမ်းသည် စကား ဘောက် သောက်ပြောသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား “နှုတ်ကြမ်း၍ စကား ဘောက်သောက် ပြောခြင်း ရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိ အံ့နည်း” ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင် ၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် နှုတ်မကြမ်းသည့် စကား ဘောက်သောက် မပြောသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၇)

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဆို ဆုံးမ လွယ်သည် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ဆိုဆုံးမ ခက်သည် အဆွေခင်ပွန်း ယုတ်ရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား “ဆိုဆုံးမ ခက်၍ အဆွေခင်ပွန်း ယုတ်ရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ပြောဆို ဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဘောင်သို့ ရောက်၍ သံဃာ့ဘောင်၌ နေသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဆိုဆုံးမလွယ်သည့် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၈)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဣန္ဒြေတို့၌ လုံခြုံသော တံခါးရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင် တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ဣန္ဒြေတို့၌ မလုံခြုံသော တံခါးရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။

ထိုရဟန်းအား "ဣန္ဒြေတို့၌ မလုံခြုံသည့် တံခါးရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဣန္ဒြေတို့၌ လုံခြုံသော တံခါးရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၉)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား"ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၀)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် နိုးကြားခြင်း၌ အားထုတ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ နိုးကြားခြင်း၌ အားထုတ်ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်ခြင်း မရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် နိုးကြားခြင်းကို အားထုတ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၁)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပျင်းရိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "ပျင်းရိခြင်း ရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အားထုတ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၂)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ထင်သော သတိရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ လွတ်သော သတိရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "လွတ်သော သတိ ရှိသော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ထင်သော သတိရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၃)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် စိတ်တည်ကြည်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ စိတ် မတည်ကြည်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "စိတ် မတည်ကြည်သော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် စိတ်တည်ကြည်သည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၄)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ပညာဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပညာဉာဏ် မဲ့သည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "ပညာဉာဏ် မဲ့သော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ပညာဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ (၁၅)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းကို အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ အမေးပုစ္ဆာကို မေးတတ်ကုန်သော သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း အမေးပုစ္ဆာ

ကို မေးသည် ရှိသော် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပြည့်စုံစွာ မဖြေဆိုနိုင်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း အမေးပုစ္ဆာ မေးသည်ရှိသော် ပြည့်စုံစွာ မဖြေကြားနိုင်သော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်၌ လည်းကောင်း အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ (၁၆)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့၌ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းကို ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့၌ အမေးပုစ္ဆာ မေးတတ်သော သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့၌ အမေးပုစ္ဆာ မေးသည် ရှိသော် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပြည့်စုံစွာ မဖြေဆိုနိုင်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက် ၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့၌ အမေး ပုစ္ဆာမေးသည် ရှိသော် ပြည့်စုံစွာ မဖြေကြားနိုင်သော ဤအသျှင်အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို ဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့၌ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ (၁၇)

ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရား၌ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ငါ့သျှင်တို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းကို လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရား၌ အမေးပုစ္ဆာ မေးတတ်သော သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရား၌ အမေးပုစ္ဆာ မေးသည်ရှိသော် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အကယ်၍ ပြည့်စုံစွာ မဖြေဆို နိုင်ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းအား "အရဟတ္တမဂ် ဟူသော ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးကို မသိသော ဤအသျှင် အား တစ်ယောက်တည်း တောကျောင်း၌ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင် နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို ဖွယ်ရာတို့ ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသည် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားထက် လွန်မြတ်သော (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) တရား၌ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ (၁၈)

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာအား-"သာရိပုတြာ တော ကျောင်းနေ ရဟန်းသည်သာ ဤတစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော တရားတို့ကို ဆောက်တည် ကျင့်ကြံ အားထုတ် အပ်လေ သလော၊ သို့မဟုတ် ရွာနီးကျောင်းနေ ရဟန်းသည်လည်း ကျင့်ကြံ အားထုတ် အပ်သေး သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။

"ငါ့သျှင် မာဂ္ဂလာန် တောကျောင်းနေ ရဟန်းသော်မှလည်း ဤတစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော တရားတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်အပ်သေး၏၊ ရွာနီးနေ ရဟန်းမှာကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရှိအံ့နည်း" ဟု မိန့်တော် မူ၏။

**ကိုးခုမြောက် ဂေါလိယာနိသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၂ - ဘိက္ခုဝဂ် ===

## ၁၀ - ကီဋာဂိရိသုတ်

၁၇၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကာသိတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို- "ရဟန်းတို့ ငါသည် ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စား၏။ ရဟန်းတို့ ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားသော ငါသည် အနာမရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိ၏။ ရဟန်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း ညဥ့်အခါ၌ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့ ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်သည် ရှိသော် သင်တို့လည်း အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြကုန် လတ္တံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာသိတိုင်းတို့၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူသော် ကီဋာဂိရိမည်သော ကာသိတိုင်းသူတို့၏ နိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုကီဋာဂိရိ နိဂုံး၌ပင် မြတ်စွာဘုရား သည် သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။

၁၇၅။ ထိုအခါ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကအမည် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကီဋာဂိရိ၌ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ ရှိရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိရှိကြ ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ လာကြ ကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင် ၍ သာလျှင် စားကြကုန်လော့၊ ငါ့သျှင်တို့ ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြ ကုန်သည် ရှိသော် သင်တို့လည်း အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်း ကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြကုန် လတ္တံ့" ဟု ပြောဆို ကြကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ ပြောဆို ကြကုန်၏ "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြကုန်၏၊ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြသော ငါတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိ သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိရှိကြ ကုန်၏။ ငါတို့သည် လက်ငင်း အကျိုးကို စွန့်လွှတ်၍ နောင်မှ ရရှိမည့် အကျိုးသို့ အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ရကုန် အံ့နည်း၊ ငါတို့သည် ညဥ့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက်စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌

လည်းကောင်း စားကြကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို သိနားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြ ကုန်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကြ ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား-“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ‘ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ လာကြ ကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်လော့၊ ငါ့သျှင်တို့ ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်သည် ရှိသော် သင်တို့လည်း အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သိကြရကုန် လတ္တံ့’ ဟု ပြောဆိုကြပါ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြ ကုန်၏၊ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြကုန်သော ငါတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြပါ ကုန်၏။ ထိုငါတို့သည် လက်ငင်း အကျိုးကို စွန့်လွှတ်၍ နောင်မှ ရရှိမည့် အကျိုးသို့ အဘယ်ကြောင့် လိုက်ရကုန်အံ့နည်း။ ငါတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြကုန်အံ့’ ဟု ပြောဆိုကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို သိနားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသောကြောင့် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြပါ ကုန်၏” ဟု လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။

၁၇၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို “ရဟန်း လာလော့၊ ‘အသျှင်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ငါ့စကားဖြင့် ခေါ်ချေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၍ အဿဇိပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “မြတ်စွာဘုရားက အသျှင်ဘုရားတို့ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ပြောလေ၏။ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့က “ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကုန်သော ထိုအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် သင်တို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုကြသည် မဟုတ်လော၊ ‘ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ညဉ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်း သံဃာတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြရကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ လာကြကုန်လော့၊ သင်တို့လည်း ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြ ကုန်လော့၊ ငါ့သျှင်တို့ ညဥ့်စာ စားခြင်းကို ကြဉ်ရှောင်၍ သာလျှင် စားကြ ကုန်သည် ရှိသော် သင်တို့သည်လည်း အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခွန်အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြရကုန် လတ္တံ့' ဟု ပြောကြကုန်သည် မဟုတ်လော။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် သင်တို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို 'ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြကုန်၏၊ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲ အခါ၌ လည်းကောင်း စားကြ ကုန်သော ငါတို့သည် အနာ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားရှိသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကြပါကုန်၏။ ငါတို့သည် လက်ငင်း အကျိုးကို စွန့်လွှတ်၍ နောင်မှရရှိမည့် အကျိုးသို့ အဘယ်ကြောင့် လိုက်ရပါကုန်အံ့နည်း၊ ငါတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက် စောစော၌ လည်းကောင်း၊ နေ့အခါ နေလွဲအခါ၌ လည်းကောင်း စားကြကုန်အံ့" ဟု ဤသို့ ပြောဆိုကြသည် မဟုတ်လော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ (ဟု လျှောက်ကြကုန်၏)။

၁၇၇။ ရဟန်းတို့ "အလုံးစုံသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို လည်းကောင်း ခံစားနေသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအား အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏" ဟု ဤသို့ ငါတရား ဟောကြားထားသည်ကို သင်တို့ သိကြကုန် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသိကြပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟု ဤသို့ ငါ တရား ဟောကြားထားသည်ကို သင်တို့ သိကြကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား သိကြပါ၏ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

၁၇၈။ ရဟန်းတို့ ကောင်းပေ၏၊ ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါမသိရ မမြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ မသိသေးဘဲလျက် "ဤသို့ သဘော ရှိသော ချမ်းသာ ခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါဟောကြား ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါသိရ မြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှားသိရ မျက်မှောက်ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့်သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာ ခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ မမြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ငါမသိသေးဘဲလျက် "ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာ ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ မြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား သိရ မျက်မှောက် ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့် သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ချမ်းသာ ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

၁၇၉။ ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ မမြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ငါမသိသေးဘဲလျက် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါဟောကြား ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘော ရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ မြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှား သိရ မျက်မှောက် ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့် သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ မမြင်ရ ထင်ထင်ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ငါ မသိသေးဘဲလျက် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြားငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘော ရှိသော ဆင်းရဲကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ မြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား သိရ မျက်မှောက် ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရ

သောကြောင့် သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

၁၈၀။ ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါမသိရ မမြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ငါမသိသေး ဘဲလျက် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည့် ခံစားမှုကို ပယ်စွန့်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘော ရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါးကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရား တို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ မြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား သိရ မျက်မှောက် ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့် သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည့် ခံစားမှုကို စွန့်လွှတ်ကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည့် ခံစားမှုကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ မသိရ မမြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား မသိရ မျက်မှောက် မပြုရ ပညာဖြင့် မတွေ့ရသေးသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ငါ မသိသေး ဘဲလျက် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည့် ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြ ကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါ၏ ဤဟောကြားခြင်းသည် သင့်လျော်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသင့်လျော်ရာပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ "ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည်ကို ခံစားသည် ရှိသော် အကုသိုလ် တရားတို့သည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည် တိုးပွါး ကုန်၏" ဟူသော ဤအကြောင်းကို ငါ သိရ မြင်ရ ထင်ထင် ရှားရှား သိရ မျက်မှောက် ပြုရ ပညာဖြင့် တွေ့ရသောကြောင့် သာလျှင် "ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သည့် ခံစားမှုကို ပြည့်စုံစေ၍ နေကြကုန်လော့" ဟု ငါ ဟောကြား၏။

၁၈၁။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း အားလုံးတို့သည်ပင် မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ မဟောပေ။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း အားလုံးတို့သည်ပင် မမေ့မလျော့ မပြုရ ဟူ၍လည်း ငါ မဟောပေ။ ရဟန်းတို့ အာသဝေါ ကုန်ပြီး ကုန်သော (မဂ်)အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီး ကုန်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးကုန်သော ခန္ဓာဝန်ကို ချထားပြီး ကုန်သော မိမိ အကျိုးစီးပွါးကို ရပြီး ရောက်ပြီး ကုန်သော သံယောဇဉ် ကုန်ပြီး ကုန်သော ကောင်းစွာ သိသဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီး ကုန်သော ရဟန္တာ ရဟန်းတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အား မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ မဟော။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ- ထိုရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ပြုဖွယ်ကို ပြုပြီးပြီ၊ ထိုရဟန္တာ ရဟန်းတို့သည် မေ့လျော့ခြင်းငှါ မထိုက် ကုန်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းတို့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေး ကုန်သော ကျင့်ဆဲ 'သေက္ခ' ရဟန်းတို့သည် အတုမဲ့ဖြစ် သော ယောဂကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တနေကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ကျင့်ဆဲ 'သေက္ခ' ရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ဤအသျှင် တို့သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရ ကုန်သည် ရှိသော် အဆွေ ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ကြရ ကုန်သည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှ ထားရကုန်သည် ရှိသော် ကောင်းစွာ

သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ နေနိုင်ကုန် တန်ရာ၏ ဟု နှလုံးသွင်း သောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ မမေ့မလျော့ ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်း တို့သည် မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။

၁၈၂။ ရဟန်းတို့ လောက၌ ဤခုနစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထင်ထင် ရှားရှား ရှိကုန်၏၊ အဘယ် ခုနစ်ယောက်တို့နည်းဟူမူ- ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တ ‘ရူပကာယ နာမကာယ နှစ်ပါးစုံမှ လွတ်မြောက်သော’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပညာဝိမုတ္တ ‘ပညာဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကာယသက္ခိ ‘ဈာန်ဖြင့် ရှေးဦးစွာ တွေ့၍ နောက်မှ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်း ရှိသော’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တ ‘သောတာပတ္တိမဂ် ရပြီးနောက် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်မည့်’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါဝိမုတ္တ ‘သဒ္ဓါ ပြဋ္ဌာန်း၍ ကိလေသာမှ လွတ်မည့်’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မာနုသာရီ ‘ပညာဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ မဂ်သို့ ရောက်မည့်’ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါနုသာရီ ‘သဒ္ဓါဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ မဂ်သို့ ရောက်မည့်’ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တ ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်း ရုပ်တို့ကို လွတ်မြောက်၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ နေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့်လည်း မြင်၍ အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ မဟောပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ထိုရဟန်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ပြုဖွယ်ကို ပြုပြီး ဖြစ်၍ မေ့လျော့ခြင်းငှါ မထိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ (၁)

ရဟန်းတို့ ပညာဝိမုတ္တ ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ် သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေပေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့် မြင်၍ အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်း ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ပညာ ဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ မဟောပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ထိုရဟန်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် ပြုဖွယ်ကို ပြုပြီး ဖြစ်၍ မေ့လျော့ခြင်းငှါ မထိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ (၂)

ရဟန်းတို့ ကာယသက္ခိပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ နေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့်လည်း မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါတရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ကာယသက္ခိပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည်ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအသျှင်သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရသည် ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှထားရသည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာသာလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏ ဟု နှလုံး သွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ တရားတို့သည်

ကုန်ခန်းကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ပညာဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိ၏၊ စင်ကြယ်စွာ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒိဋ္ဌိပ္ပတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအသျှင်သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရသည် ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှထားရသည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာ သာလျှင် ရဟန်း ပြုကြကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏ဟု နှလုံး သွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့်တွေ့၍ မနေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' သည် သက်ဝင်၏၊ အမြစ် အရင်းဖြစ်၍ တည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို သဒ္ဓါဝိမုတ္တပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုး ကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုရမည်ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- ဤအသျှင်သည် သင့်လျော် သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရသည် ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှ ထားရသည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာ သာလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏ ဟု နှလုံး သွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဓမ္မာနုသာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း-ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်း ကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ပညာဖြင့် အနည်းငယ် မျှသာ ရှုနိုင်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား သဒ္ဓိန္ဒြေ ဝီရိယိန္ဒြေ သတိန္ဒြေ သမာဓိန္ဒြေ ပညိန္ဒြေ ဟူသော ဤတရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ဓမ္မာနုသာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအသျှင်သည် သင့်လျော်သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရသည် ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှထားရသည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာ သာလျှင် ရဟန်းပြုကြ ကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏ ဟု နှလုံးသွင်း သောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်း မျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟုငါ ဟော၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါနုသာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နာမ်သမာပတ် ဖြစ်သော ငြိမ်သက်သော ဝိမောက္ခတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့၍ မနေ၊ ထိုရဟန်းအား ပညာဖြင့်ကား မြင်၍ အချို့သော အာသဝေါ တရားတို့သည်

ကုန်ခန်းကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်ခြင်းမျှ ကြည်ညိုခြင်းမျှသည်လည်း ဖြစ်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သဒ္ဓိန္ဒြေ ဝီရိယိန္ဒြေ သတိန္ဒြေ သမာဓိန္ဒြေ ပညိန္ဒြေ ဟူသော ဤတရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို သဒ္ဓါနုသာရီပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းမျိုးကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါဟော၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤအသျှင်သည် လျောက်ပတ်သော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရသည် ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်ရသည် ရှိသော် ဣန္ဒြေတို့ကို အညီ အမျှထားရသည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာ သာလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှု ဖြစ်သည့် အတုမဲ့ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကျိုးကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်တန်ရာ၏ ဟု နှလုံး သွင်းသောကြောင့်တည်း။ ရဟန်းတို့ ဤမမေ့မလျော့ခြင်း၏ အကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းမျိုးကို မမေ့မလျော့ ပြုရမည် ဟု ငါ ဟော၏။ (၇)

၁၈၃။ ရဟန်းတို့ စလျှင် စချင်းပင် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခြင်းကို ငါမဟော၊ ရဟန်းတို့ စင်စစ်သော်ကား သိက္ခာစဉ်, လုပ်ငန်းစဉ်, ကျင့်စဉ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သိက္ခာစဉ်, လုပ်ငန်းစဉ်, ကျင့်စဉ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ခြင်းသည် ဖြစ်သနည်းဟူမူ- ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်သော သူသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သော သူသည် အရိုအသေ ဆည်းကပ်၏၊ အရိုအသေ ဆည်းကပ်သော သူသည် နားထောင်၏၊ နားထောင်သော သူသည် တရား နာ၏၊ တရားနာ၍ တရားကို ဆောင်၏၊ ဆောင်ပြီးသော တရားတို့၏ အနက်ကို ဆင်ခြင်၏၊ အနက်ကို ဆင်ခြင်သော သူသည် တရားတို့ကို ရှုနိုင်၏၊ တရားတို့ကို ရှုနိုင်သည် ရှိသော် အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်၏၊ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်သော သူသည် အားထုတ်၏၊ အားထုတ်၍ နှိုင်းချိန်၏၊ နှိုင်းချိန်၍ လွန်စွာ အားထုတ်၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ နာမကာယဖြင့်လည်း မြတ်သော သစ္စာကို မျက်မှောက်ပြု၏၊ မဂ်ပညာဖြင့်လည်း ထိုမြတ်သော သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ မြင်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသဒ္ဓါတရားမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုအရိုအသေ ဆည်းကပ်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုနားထောင်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုတရား နာခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုတရားကို ဆောင်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုအနက်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုတရားကို ရှုနိုင်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုအလိုဆန္ဒမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုအားထုတ်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုနှိုင်းချိန်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ၊ ထိုပြင်းထန်စွာ အားထုတ်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်ပလေ။ ရဟန်းတို့ (သင်တို့သည်) ဖောက်ပြန်သော အကျင့် ရှိကုန်၏၊ မှားသော အကျင့် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအချည်းနှီးသော ယောက်ျားတို့သည် ဤသာသနာတော်မှ အဘယ်မျှ ဝေးဝေး ပြေးကြလိမ့်မည်နည်း။

၁၈၄။ ရဟန်းတို့ သစ္စာ လေးပါးကိုပြသော ဗျာကရဏ်းသည် ရှိ၏။ ယင်းဗျာကရဏ်းကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြသော် သိကြား လိမ္မာသော ယောက်ျားသည် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ပညာဖြင့် အနက်ကို သိနိုင်ရာ၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ငါ အကျဉ်းပြပေအံ့၊ ငါ၏ ထိုအနက်ကို (သင်တို့) သိနိုင် ကုန်အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ် လူစားတို့ ဖြစ်၍ အဘယ်မှာ တရား သိသူတို့ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ပစ္စည်းလေးပါးကို အလေးပြု နေသော ပစ္စည်းလေးပါး အမွေခံနေသော ပစ္စည်း လေးပါးတို့နှင့် ရောယှက်နေသော ဆရာအား သော်လည်း "ငါတို့အား ဤသို့ဖြစ်မူ ထိုအမှုကို ပြုကုန်အံ့၊ ငါတို့အား ဤသို့ မဖြစ်မူ ထိုအမှုကို မပြုကုန်အံ့" ဟု ဤသို့ သဘော ရှိသော ဤဈေးဆိုခြင်း ဈေးဆစ်ခြင်းမျိုးသည် မဖြစ်။ ရဟန်းတို့ ပစ္စည်း လေးပါးတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း အချင်းခပ်သိမ်း ကင်း၍ နေသော မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ရဟန်းတို့ ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့် 'သာဝက'အား-

"မြတ်စွာဘုရားသည် ဆရာတည်း၊ ငါသည် တပည့် ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သိ၏၊ ငါသည် မသိ" ဟု ဤသဘောသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့်သာဝကအား ဆရာ့ အဆုံးအမသည် ကြီးပွါးစည်ပင်၏။ အခြေခိုင်ခံ့၏။ ရဟန်းတို့ ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်နေသော တပည့်သာဝကအား "ကိုယ်၌ အရေသည် လည်းကောင်း၊ အကြောသည် လည်းကောင်း၊ အရိုးသည် လည်းကောင်း အကယ်၍ ကြွင်းကျန်စေကာမူ အသား အသွေးသည် ခန်းခြောက် စေကာမူ ယောကျ်ားတို့၏ အစွမ်း ယောကျ်ားတို့၏ ဝီရိယ ယောကျ်ားတို့၏ လုံ့လဖြင့် ရအပ် ရောက်အပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ဝီရိယ၏ လျော့ပါးခြင်းသည် မဖြစ် လတ္တံ့" ဟူသော ဤသဘောသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယုံကြည်ခြင်း ရှိသော ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ သက်ဝင်၍ ကျင့်သော တပည့်အား "မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ် လည်းကောင်း၊ ဥပါဒါန် ကြွင်းရှိသေးမူ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ် လည်းကောင်း" ဤသို့ နှစ်ပါးသော အကျိုးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အကျိုးသည် ဧကန် ဖြစ်ရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော် မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်ကြ ကုန်၏။

**ဆယ်ခုမြောက် ကီဋာဂိရိသုတ် ပြီး၏။**
**နှစ်ခုမြောက် ဘိက္ခုဝဂ် ပြီး၏။**

------

၁။ ဗျာကရဏ်း= ဟောကြားချက်၊

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

### ၁ - တေဝိဇ္ဇဝစ္ဆသုတ်

၁၈၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောတွင် အထွတ်တပ်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် သရက်ဖြူပင် တစ်ပင် ရှိသော ပရိဗိုဇ်အရံ၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ရန် အလွန် စောသေး၏၊ ငါသည် သရက်ဖြူပင် တစ်ပင် ရှိသော ဧကပုဏ္ဍရီက ပရိဗိုဇ်အရံရှိ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သရက်ဖြူပင် တစ်ပင်ရှိသော ပရိဗိုဇ်အရံရှိ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် အဝေးမှ ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ လာခြင်းသည် ကောင်းစွာ လာခြင်းပါတည်း၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်သို့ ကြွလာရန် အလှည့်ကို ကြာမြင့်မှပင် ပြုတော်မူဘိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ခင်းထားပါ၏" ဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူ၏။

ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည်လည်း တစ်ခုသော နိမ့်သော နေရာကို ယူ၍ လျှောက်ပတ်စွာ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား-"အသျှင်ဘုရား ရဟန်းဂေါတမသည် အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ ငါသွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပျော်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ အမြဲမပြတ် ဉာဏ်အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏ ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် အမြင်ကို ဝန်ခံ၏" ဟူ၍ ကြားဖူးပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား "ရဟန်းဂေါတမသည် အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ ငါသွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပျော်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ အမြဲမပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏ ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံ၏" ဟူ၍ ပြောဆိုသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ပါကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ် မမှန်သော အားဖြင့် မစွပ်စွဲဘဲလည်း ရှိကြပါ ကုန်၏လော၊ အကြောင်းမှန်ကိုလည်း အကြောင်းမှန် အားလျော်စွာ ပြောကြား ကြပါကုန်၏လော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုသော သီတင်းသုံးဖော် တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့အပ်သော အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်ပါသလော ဟု လျှောက်ထား၏။ "ဝစ္ဆ ရဟန်းဂေါတမသည် အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ ငါ သွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပျော်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ အမြဲ မပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏ ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံ၏" ဟူ၍ ပြောဆိုသော သူတို့သည် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆို သူများ မဟုတ်ကုန်၊ ငါ့ကို မဟုတ် မမှန်သော အားဖြင့်လည်း စွပ်စွဲကြကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၈၆။ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့မဟုတ်မူ အဘယ်သို့ ပြောဆိုသော အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအရ ပြောဆိုသူများ ဖြစ်ပါကုန် သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သောအားဖြင့် မစွပ်စွဲဘဲ လည်း ရှိကြပါကုန် သနည်း၊ အကြောင်းမှန်ကိုလည်း အကြောင်းမှန် အားလျော်စွာ ပြောကြားကြသည် ဖြစ်ပါကုန် သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုသော သီတင်းသုံးဖော် တစ်စုံ

တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့အပ်သော အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စရာ အကြောင်းသည် အနည်းငယ်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ "ရဟန်းဂေါတမသည် ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးရှိ၏" ဟု ပြောဆိုသော သူသည် အမှန်အားဖြင့် ငါ၏ စကား အရ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကို မမှန်သော အားဖြင့်လည်း မစွပ်စွဲရာ၊ အကြောင်းမှန်ကိုလည်း အကြောင်းမှန် အားလျော်စွာ ပြောကြားသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုသော သီတင်း သုံးဖော် တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့အပ်သော အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စရာ အကြောင်းလည်း အနည်းငယ်မျှ မရှိရာ။

ဝစ္ဆ ငါသည် အလိုရှိသလောက် များသော အပြားရှိသော ရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက် မေ့နိုင်၏။ ဤရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ် ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များသော အပြားရှိသော ရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။

ဝစ္ဆ ငါသည် အလိုရှိသလောက် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် စုတေဆဲ သတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ပ။ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက် ရသော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိ၏။

ဝစ္ဆ ငါသည် အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ တရား မရှိသော စိတ်၏ ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း ပညာဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်းကို မျက်မှောက်သော ဘဝ၌ သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိလျက် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေ၏။

ဝစ္ဆ ရဟန်းဂေါတမသည် ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးရှိ၏ ဟု ပြောဆိုသူသည် ငါ၏ စကားအရ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကို မဟုတ်မမှန်သော အားဖြင့်လည်း မစွပ်စွဲရာ၊ အကြောင်းမှန်ကို အကြောင်းမှန် အားလျော်စွာ ပြောကြားသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ၏ စကားကို လိုက်၍ ပြောဆိုသော သီတင်းသုံးဖော် တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့အပ်သော အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စရာ အကြောင်းသည် အနည်းငယ်မျှလည်း မရှိရာ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား-"အသျှင်ဂေါတမ လူတို့၏ သံယောဇဉ်ကို မပယ် မစွန့်မူ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခအဆုံးကို ပြုသော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသလော" ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ လူတို့၏ သံယောဇဉ်ကို မပယ် မစွန့်မူ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြုသော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် မရှိသည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ လူတို့၏ သံယောဇဉ်ကို မပယ် မစွန့် မူ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ "လူတို့၏ သံယောဇဉ်ကို မပယ် မစွန့်မူ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော သူတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာမက အများအပြား ရှိကုန်သည် သာတည်း" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြုသော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြုသော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် မရှိသည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်ရေသော် ကိုးဆယ်တစ် ကမ္ဘာထက်၌ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကကို ကြဉ်၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော အာဇီဝကကိုမျှ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ကို ငါ မအောက်မေ့မိ၊

မသိမြင်ခဲ့၊ ထိုတစ်ယောက်သော အာဇီဝကသည်လည်း ကမ္မဝါဒီ ကိရိယဝါဒီ ဖြစ်သော ငါသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ဖြစ်မူ ဤတိတ္ထိတို့၏ အကျင့်သည် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခြင်းမှလည်း ဆိတ်သုဉ်း၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ ဤတိတ္ထိတို့၏ အကျင့်သည် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခြင်းမှလည်း ဆိတ်သုဉ်း၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား စကားတော်ကို နှစ်ခြိုက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။

**ရှေးဦးစွာသော တေဝိဇ္ဇဝစ္ဆသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၂ - အဂ္ဂိဝစ္ဆသုတ်

၁၈၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်ကာ "အသျှင်ဂေါတမ 'လောကသည် မြဲ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော" ဟူ၍ လျှောက်ထား၏။ ဝစ္ဆ "လောကသည် မြဲ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ "လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ "လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ "လောကသည် အဆုံးရှိ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ "လောကသည် အဆုံးရှိ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ "လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ "လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူမရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ "ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု

(လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ “အသက်သည် တခြား, ကိုယ်ကောင်သည် တခြားတည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “အသက်သည် တခြား, ကိုယ်ကောင်သည် တစ်ခြားတည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၈၈။ အသျှင်ဂေါတမ “လောကသည် မြဲ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် “ဝစ္ဆ ‘လောကသည် မြဲ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း’ ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ” ဟု ဖြေဆို၏။ အသျှင်ဂေါတမ “လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသည်သာမှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် “ဝစ္ဆ ‘လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း’ ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူမရှိပါ” ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ “လောကသည် အဆုံးရှိ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် “ဝစ္ဆ ‘လောကသည် အဆုံးရှိ၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း’ ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ” ဟု ဖြေဆို၏။ အသျှင်ဂေါတမ “လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသည် သာမှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် “ဝစ္ဆ ‘လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း’ ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ” ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည်ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "အသက်သည် တခြား, ကိုယ်ကောင်သည် တခြားတည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'အသက်သည် တခြား, ကိုယ်ကောင်သည် တခြားတည်း၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူ မရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။

အသျှင်ဂေါတမ "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟူ၍ အသျှင်ဂေါတမသည် ဤသို့ အယူ ရှိပါသလော ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ 'သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟူ၍ ငါသည် ဤသို့ အယူမရှိပါ" ဟု ဖြေဆို၏။ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်သို့သော အပြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်၍ ဤသို့ အခါခပ်သိမ်း ဤဒိဋ္ဌိ အယူတို့သို့ မကပ်ရောက်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

၁၈၉။ ဝစ္ဆ လောကသည် မြဲ၏ ဟူသော အယူသည် မိစ္ဆာ အယူတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော တောချုံတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော ခရီးခဲတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော ဆူးငြောင့်တည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော တုန်လှုပ်ခြင်းတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော သံယောဇဉ်တည်း၊ ဆင်းရဲနှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ညှဉ်းဆဲခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ပူလောင်ခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ အထူးသိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်။

ဝစ္ဆ လောကသည် မမြဲ ဟူသော။ ပ ။ ဝစ္ဆ လောကသည် အဆုံးရှိ၏ ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ လောကသည် အဆုံး မရှိဟူသော။ ပ ။ ဝစ္ဆ ထိုအသက်သည် ထိုကိုယ်ကောင်တည်း ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ အသက်သည် တခြား, ကိုယ်ကောင်သည် တခြား ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏ ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော။ပ။ ဝစ္ဆ သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌

ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အယူသည် မိစ္ဆာအယူတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော တောချုံတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော ခရီးခဲတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော ဆူးငြောင့်တည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော တုန်လှုပ်ခြင်းတည်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း ဟူသော သံယောဇဉ်တည်း၊ ဆင်းရဲနှင့် တကွ ဖြစ်၏၊ ညှဉ်းဆဲခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ ပူလောင်ခြင်းနှင့် တကွ ဖြစ်၏၊ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ အထူး သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ မဖြစ်။ ဝစ္ဆငါသည် ဤအပြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် ဤသို့ အခါခပ်သိမ်း ဒိဋ္ဌိအယူတို့သို့ မကပ်ရောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမအား တစ်စုံတစ်ခုသော အယူသည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ အယူ ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်ထားအပ်ပြီ၊ ဝစ္ဆ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဤကား ရုပ်၊ ဤကား ရုပ်၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ရုပ်၏ ချုပ်ရာ။ ဤကား ဝေဒနာ၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်ရာ။ ဤကား သညာ၊ ဤကား သညာ၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား သညာ၏ ချုပ်ရာ။ ဤကား သင်္ခါရ၊ ဤကား သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ရာ။ ဤကား ဝိညာဏ်၊ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကား ဝိညာဏ်၏ ချုပ်ရာ" ဟု ဤသဘောကို မြင်ထားအပ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ, ငါ့ဥစ္စာ, ငါ ဟူသော ထောင်လွှားမှု ကိန်းဝပ်ခြင်း (ဒိဋ္ဌိ, တဏှာ, မာနာနုသယ) ဟူသော အလုံးစုံသော ထင်မှတ်မှု, အလုံးစုံသော မွှေနှောက်မှု တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်း ကင်းခြင်းကြောင့် ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွန့်ခြင်းကြောင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် မရှိခြင်းကြောင့် လွတ်မြောက်၏ ဟု ဆို၏ ဟူ၍ (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၀။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ လွတ်မြောက်သော စိတ် ရှိသော ရဟန်းသည် အဘယ်၌ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့ မရောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်မူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် အဘယ်၌ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်ပါသနည်း" ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့ မရောက်" ဟု ဆို၏။ "အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ်ပါသလော" ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်" ဟု ဆို၏။ "အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်ပါသလော" ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်" ဟု ဆို၏။ "အသျှင်ဂေါတမ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ပါသလော" ဟု မေးသည် ရှိသော် "ဝစ္ဆ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်" ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်သည် နားမလည်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏၊ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ၏ ရှေးဦး ပြောဆိုသော စကားဖြင့် အကျွန်ုပ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြည်လင်ခြင်း မျှသည်လည်း ယခုအခါ ကွယ်ပျောက်ပါလေပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ သင်

နားမလည်ခြင်းငှါ ထိုက်ပါပေ၏၊ တွေဝေခြင်းငှါ ထိုက်ပါပေ၏။ ဝစ္ဆ ဤတရားသည် နက်လည်း နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ လျော်စွာ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ ကြံဆ၍ သိသင့်သောအရာ မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိအပ်၏၊ ထိုတရားကို (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော အယူ, တစ်ပါးသော အကြိုက်, တစ်ပါးသော အလိုရှိသော၊ တစ်ပါးသော အယူ၌ အားထုတ်ခြင်း ရှိသော၊ (သာသနာတော်မှ) တစ်ပါးသော တိတ္ထိဘောင်၌ ဆရာ ရှိနေသော သင်သည် သိရန် ခက်၏။

၁၉၁။ ဝစ္ဆ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ ဤအရာ၌ သင့်ကို သာလျှင် မေးမြန်းအံ့၊ သင် သဘောကျသည့် အတိုင်း ဖြေကြားလော့။ ဝစ္ဆ ထို ငါဆိုမည့် စကားကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ အကယ်၍ သင်၏ ရှေ့၌ မီးတောက်နေ ငြားအံ့၊ "ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် တောက်နေ၏" ဟု သင် သိရာအံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ မီးတောက်နေ ငြားအံ့၊ "ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် တောက်နေ၏" ဟု အကျွန်ုပ် သိရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ "သင်၏ ရှေ့၌ တောက်နေသော ဤမီးသည် အဘယ်ကို စွဲ၍ တောက်နေသနည်း" ဟု သင့်ကို အကယ်၍ မေးငြားအံ့၊ ဝစ္ဆ ဤသို့ မေးသည် ရှိသော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားရာ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ "သင်၏ ရှေ့၌ တောက်နေသော ဤမီးသည် အဘယ်ကို စွဲ၍ တောက်နေသနည်း" ဟု အကျွန်ုပ်ကို အကယ်၍ မေးငြားအံ့၊ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ မေးသည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် "ငါ၏ ရှေ့၌ တောက်နေသော ဤမီးသည် မြက် ထင်း လောင်စာကို စွဲ၍ တောက်နေ၏" ဟု ဖြေကြားပါအံ့ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ အကယ်၍ သင်၏ ရှေ့၌ ထိုမီးသည် ငြိမ်းငြားအံ့၊ သင်သည် "ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် ငြိမ်း၏" ဟု သိရာအံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ထိုမီးသည် ငြိမ်းအံ့၊ "ငါ၏ ရှေ့၌ ဤမီးသည် ငြိမ်းပြီ" ဟု အကျွန်ုပ်သည် သိရာပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ "သင်၏ ရှေ့၌ ငြိမ်းအေး သွားသော မီးသည် ဤအရပ်မှ အဘယ် အရပ်သို့ သွားသနည်း၊ အရှေ့ အရပ်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်အရပ်သို့ လည်းကောင်း၊ အနောက် အရပ်သို့ လည်းကောင်း၊ မြောက် အရပ်သို့ လည်းကောင်း သွားလေ သလော" ဟု အကယ်၍ သင့်ကို မေးငြားအံ့၊ ဝစ္ဆ ဤသို့ မေးသည် ရှိသော် သင်သည် အဘယ်သို့ ဖြေကြားရာ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ သွား၏ ဟူသော အရေအတွက်သို့ မရောက်၊ အသျှင်ဂေါတမ ထိုမီးသည် အကြင် မြက် ထင်း လောင်စာကို အစွဲပြု၍ တောက်၏၊ ထိုမြက် ထင်း လောင်စာ၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော မီးလောင်စာ၏ မရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း လောင်စာ မရှိသည် ဖြစ်၍ ငြိမ်းအေးပြီ ဟူသော ရေတွက်ခြင်းသို့ သာလျှင် ရောက်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၁၉၂။ ဝစ္ဆ ဤအတူ သာလျှင် အကြင် ရုပ်ဖြင့် သတ္တဝါဟူ၍ ပညတ်သော် ပညတ်ရာ၏၊ ထိုရုပ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဝစ္ဆ ရုပ်တို့၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ ကဲ့သို့ နက်နဲ၏၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်းကျင် သက်ဝင် နိုင်ခဲ၏၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ်ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

အကြင် ဝေဒနာဖြင့် သတ္တဝါဟူ၍ ပညတ်သော် ပညတ်ရာ၏၊ ထိုဝေဒနာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထန်းပင်ငုတ်ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဝစ္ဆ ဝေဒနာ၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက် ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ ကဲ့သို့ နက်နဲ၏၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်း

ကျင် သက်ဝင် နိုင်ခဲ၏၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအား ဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

အကြင် သညာဖြင့် သတ္တဝါ ဟူ၍ ပညတ်သော် ပညတ်ရာ၏၊ ထိုသညာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဝစ္ဆ သညာ၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ ကဲ့သို့ နက်နဲ၏၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်းကျင် သက်ဝင် နိုင်ခဲ၏၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

အကြင် သင်္ခါရတို့ဖြင့် သတ္တဝါ ဟူ၍ ပညတ်သော် ပညတ်ရာ၏၊ ထိုသင်္ခါရတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဝစ္ဆ သင်္ခါရတို့၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်း ဖြင့် လွတ်မြောက် ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ ကဲ့သို့ နက်နဲ၏၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ ထက် ဝန်းကျင် သက်ဝင် နိုင်ခဲ၏၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေ အားဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

အကြင် ဝိညာဏ်ဖြင့် သတ္တဝါ ဟူ၍ ပညတ်သော် ပညတ်ရာ၏၊ ထိုဝိညာဏ်သည် မြတ်စွာဘုရား အား ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အမြစ်ပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန် မဖြစ်အောင် ပြုပြီး ဖြစ်၏၊ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။ ဝစ္ဆ ဝိညာဏ်၏ ကောင်းစွာ ကုန်ခြင်း ဖြင့် လွတ်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ ကဲ့သို့ နက်နဲ၏၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ ထက်ဝန်း ကျင် သက်ဝင်နိုင် ခဲ၏၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်၏ ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအား ဖြင့်) မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်၊ (ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်) ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ် ဟူသော အဖြစ်သို့လည်း မရောက်။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို- "အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား ရွာ၏ လည်းကောင်း နိဂုံး၏ လည်းကောင်း မနီးမဝေးသော အရပ်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီး သည် ရှိလေရာ၏၊ ထိုအင်ကြင်းပင်ကြီး၏ မမြဲသော သဘောကြောင့် အခက် အရွက်တို့သည် ပျက်စီး ကုန်ရာ၏၊ အခွံ အပွေးတို့သည် ပျက်စီး ကုန်ရာ၏၊ အကာတို့သည် ပျက်စီး ကုန်ရာ၏၊ ထိုအင်ကြင်း ပင်ကြီးသည် နောင်အခါ၌ ကင်းသော အခက် အရွက် ကင်းသော အခွံ အပွေး ကင်းသော အကာ ရှိသည် ဖြစ်၍ အနှစ် သက်သက်သာ တည်နေ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမ၏ စကား သည် အခက် အရွက်မှ ကင်းပါပေ၏၊ အခွံ အပွေးမှ ကင်းပါပေ၏၊ အကာမှ ကင်းပါပေ၏၊ အနှစ် သက် သက်၌ တည်ပါပေ၏။

အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်ကို (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်း ကပ်သောသူ 'ဥပါသကာ' ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။

**နှစ်ခုမြောက် အဂ္ဂိဝစ္ဆသုတ် ပြီး၏။**

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၃ - မဟာဝစ္ဆသုတ်

၁၉၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝစ္ဆအနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား- "အကျွန်ုပ်သည် အသျှင် ဂေါတမနှင့်အတူ စကား ပြောဆိုရဖူးသည်မှာ ကာလ ကြာပါပြီ၊ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင် ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်အား အကျဉ်းအားဖြင့် ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ဟောကြားတော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်ထား၏။ ဝစ္ဆ သင့်အား အကျဉ်းအားဖြင့်လည်း ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ငါ ဟောနိုင်၏၊ သင့်အား အကျယ်အားဖြင့်လည်း ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ငါဟောနိုင်၏။ ဝစ္ဆ သို့ရာတွင် သင့်အား အကျဉ်း အားဖြင့် ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ငါ ဟောပေအံ့၊ ထိုကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ ဝစ္ဆ အနွယ် ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၁၉၄။ ဝစ္ဆ လိုချင်မှု 'လောဘ'သည် အကုသိုလ်တည်း၊ မလိုချင်မှု 'အလောဘ'သည် ကုသိုလ် တည်း။ ဝစ္ဆ ပြစ်မှားမှု 'ဒေါသ'သည် အကုသိုလ်တည်း၊ မပြစ်မှားမှု 'အဒေါသ'သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ တွေဝေမှု 'မောဟ'သည် အကုသိုလ်တည်း၊ မတွေဝေမှု 'အမောဟ'သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ ဤသို့လျှင် ဤသုံးပါး ကုန်သော တရားတို့သည် အကုသိုလ်တို့တည်း၊ ဤသုံးပါး ကုန်သော တရားတို့သည် ကုသိုလ် တို့တည်း။

ဝစ္ဆ အသက် သတ်ခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ် တည်း။ ဝစ္ဆ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှောက်မှားသော အကျင့်သည် အကုသိုလ် တည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှောက်မှားသော အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ မဟုတ် မမှန် ပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ် တည်း။ ဝစ္ဆ ကုန်းတိုက် စကား ပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ကုန်းတိုက် စကား ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ ကြမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ ကြမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ အဖျင်း ပြောခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ အဖျင်း ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ရှေးရှု ကြံစည်ခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ရှေးရှု ကြံစည်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ သတ္တဝါတို့ကို ပျက်စီး စေလိုခြင်းသည် အကုသိုလ်တည်း၊ မပျက်စီး စေလိုခြင်းသည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ မှားသော အမြင်သည် အကုသိုလ်တည်း၊ မှန်သော အမြင်သည် ကုသိုလ်တည်း။ ဝစ္ဆ ဤသို့လျှင် ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် အကုသိုလ်တို့တည်း၊ ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် ကုသိုလ် တို့တည်း။

ဝစ္ဆ ရဟန်းအား တဏှာသည် ပယ်ပြီး အမြစ်ပြတ်ပြီး ထန်းပင်ငုတ် ကဲ့သို့ ပြုပြီး တစ်ဖန် မဖြစ် အောင် ပြုပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘော မရှိသောကြောင့် ထိုရဟန်းသည် ရဟန္တာ တည်း၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ ရှိ၏၊ ကျင့်သုံးပြီးသော မြတ်သော အကျင့်ရှိ၏၊ ပြုပြီးသော အမှုရှိ၏၊

ချထားပြီးသော ဝန်ရှိ၏၊ ရောက်ပြီး ရပြီးသော မိမိ အကျိုးစီးပွါး ရှိ၏၊ ကုန်ပြီးသော သံယောဇဉ် ရှိ၏၊ ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၅။ အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံ စေ၍ နေနိုင်သော အသျှင်ဂေါတမ၏ တပည့် ဖြစ်သော တစ်ပါးသော ရဟန်းမျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေသော ငါ၏ တပည့် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး၊ အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံ စေ၍ နေနိုင်သော အသျှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော တစ်ယောက်သော ရဟန်းမိန်မမျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်သော ငါ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော ရဟန်း မိန်းမတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး၊ ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ထားပါဦး၊ အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသော ထိုဗြဟ္မာ့ ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည် ဖြစ်သော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဆုတ်နစ် ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိသော အသျှင် ဂေါတမ၏ တပည့် ဖြစ်သော အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဖြစ်သော တစ်ယောက်သော ဥပါသကာမျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ် သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည် ဖြစ်သော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဆုတ်နစ် ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိသော ငါ၏ တပည့် ဖြစ်သော အဝတ် ဖြူကို ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဥပါသကာတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး၊ ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရဲရင့် ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကြောင့် ယုံကြည်သူ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ နေသော၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အသျှင်ဂေါတမ၏ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာ သော၊ သွန်သင်သည့်အတိုင်း လိုက်နာသော လူဥပါသကာ တစ်ယောက်မျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။ ဝစ္ဆ ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကြောင့် ယုံကြည်သူ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမ၌ နေသော ငါ၏ တပည့် ဖြစ်သော၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်လျက် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အဆုံးအမ အတိုင်း လိုက်နာသော၊ သွန်သင်သည့် အတိုင်း လိုက်နာသော လူ

ဥပါသကာတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး၊ ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားသော လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး၊ အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေ တတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည် ဖြစ်သော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဆုတ်နစ် ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိသော အသျှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဥပါသိကာမ တစ်ယောက်မျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ အောက်အဖို့၌ ဖြစ်စေတတ်သော သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေ တည်နေ၍ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည် ဖြစ်သော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဆုတ်နစ် ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိသော ငါ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော လူဥပါသိကာမတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမကို ထားပါဦး၊ ရဟန်းတို့ကို ထားပါဦး၊ ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူဥပါသကာတို့ကို ထားပါဦး၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသိကာမတို့ကို ထားပါဦး၊ ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကြောင့် ယုံကြည်သူ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ နေသော၊ အသျှင်ဂေါတမ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အဆုံးအမ အတိုင်း လိုက်နာသော၊ သွန်သင်သည့် အတိုင်း လိုက်နာသော လူဥပါသိကာမ တစ်ယောက်မျှလည်း ရှိပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ ဆရာ့ အဆုံးအမ၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော တွေးတောခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကြောင့် ယုံကြည်သူ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ၌ နေသော၊ ငါ၏ တပည့်မ ဖြစ်သော အဝတ်ဖြူကို ဝတ်၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလျက် အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာသော၊ သွန်သင်သည့်အတိုင်း လိုက်နာသော လူဥပါသိကာမတို့သည် တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာလည်းမက စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်သည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၆။ အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမ သာလျှင် ပြည့်စုံ စေနိုင်၍ ရဟန်းတို့သည် မပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။ အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမလည်း ပြည့်စုံ စေနိုင်၍ ရဟန်းတို့လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်းတို့သာ ပြည့်စုံ စေနိုင်၍ ရဟန်း မိန်းမတို့သည် မပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သာ ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ တို့သည် မပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာတို့သည်လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာတို့သာ ပြည်စုံစေနိုင် ကုန်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူဥပါသကာတို့သည် မပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူဥပါသကာတို့လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူဥပါသကာတို့သာ ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသိကာမတို့သည် မပြည့်စုံ စေနိုင်ကုန် ငြားအံ့၊ ထို အကြောင်းကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစား ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူ ဥပါသိကာမတို့လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် ဤမြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အကယ်၍ အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့် ကုန်သော လူဥပါသိကာမတို့သာ ပြည့်စုံ စေနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ် ကို ခံစား ကုန်သော လူဥပါသိကာမတို့သည် မပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဤမြတ် သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း မဖြစ်ရာ။

အသျှင်ဂေါတမ ဤတရားကို အသျှင်ဂေါတမနှင့် ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစား ကုန်သော လူဥပါသကာ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော လူဥပါသိကာမ၊ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ကို ခံစား ကုန်သော လူဥပါသိကာမတို့လည်း ပြည့်စုံစေနိုင် ကုန်သောကြောင့် မြတ်သော အကျင့်သည် ဤသို့ ပြည့်စုံ၏။

၁၉၇။ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား ဂင်္ဂါမြစ်သည် သမုဒ္ဒရာသို့ ညွတ်၍ သမုဒ္ဒရာသို့ ကိုင်း၍ သမုဒ္ဒရာသို့ ရှိုင်း၍ သမုဒ္ဒရာကို ဦးဆိုက်၍ တည်သကဲ့သို့၊ ဤအတူ အသျှင်ဂေါတမ၏ ရဟန်းရှင်

လူနှင့်တကွသော ဤပရိသတ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ကိုင်း၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှိုင်း၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးဆိုက်၍ တည်၏။

အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ ရဟန်း အပေါင်းကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမ၏ အထံ၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏ ဟု (လျှောက်ထား၏)။

ဝစ္ဆ သာသနာတော်မှတစ်ပါး အခြား အယူဝါဒ ရှိသော တိတ္ထိတို့ အထံ၌ ရဟန်း ပြုဖူးသော အကြင်သူသည် ဤသုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းတည်း ဟူသော သာသနာတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို အလိုရှိငြားအံ့၊ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို အလိုရှိငြားအံ့၊ ထိုသူသည် လေးလတို့ ပတ်လုံး (အစမ်းကျင့်သုံးမှု) ပရိဝါသ် နေရ၏၊ လေးလလွန်သဖြင့် နှစ်သက် အားရသော စိတ်ရှိကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုကြကုန် လတ္တံ့၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်း ခံပေးကြကုန် လတ္တံ့၊ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤအရာ၌ ငါသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို သိတော် မူအပ်ပေ၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကယ်၍ သာသနာတော်မှတစ်ပါး အခြား အယူဝါဒ ရှိသော တိတ္ထိတို့ အထံ၌ ရဟန်း ပြုဖူးသော သူသည် ဤသုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းတည်း ဟူသော သာသနာတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို အလို ရှိကုန်လတ်သော် ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို အလို ရှိကုန်လတ်သော် လေးလတို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေကြရကုန်ငြားအံ့၊ လေးလလွန်သဖြင့် နှစ်သက် အားရသော စိတ် ရှိကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် ရှင်ပြု၍ ပေးကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်းခံ၍ ပေးကုန်ငြားအံ့။ (သို့ဖြစ်ခဲ့သော်) အကျွန်ုပ်သည် လေးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေပါအံ့၊ လေးနှစ်တို့ကို လွန်သဖြင့် နှစ်သက် အားရသော စိတ် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြုတော် မူကြပါစေ ကုန်သတည်း၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်းခံ၍ ပေးကြပါစေကုန် သတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆဂေါတ္တပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရပြီ၊ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ရပြီ။ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်သေးသော ပဉ္စင်းဖြစ်၍ လဝက်သာ ရှိသေးသော အသျှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား ကျင့်ဆဲ 'သေက္ခ' ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဉာဏ်, ကျင့်ဆဲ 'သေက္ခ' ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝိဇ္ဇာဖြင့် ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော တရားသို့ အကျွန်ုပ် ကပ်ရောက်ပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ထို့ထက် လွန်မြတ်သော တရားကို ဟောတော် မူပါဦးလော့" ဟု (လျှောက်၏)။

ဝစ္ဆ ထိုသို့ ဖြစ်မူ သမထဘာဝနာ, ဝိပဿနာဘာဝနာ ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို သင်သည် တစ်ဆင့် တက်၍ ပွါးများလော့၊ ဝစ္ဆ သင်သည် သမထ ဘာဝနာ, ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ဟူသော ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို တစ်ဆင့် တက်၍ ပွါးများသည် ရှိသော် များစွာသော ဓာတ်တို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း ငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။

၁၉၈။ ဝစ္ဆ "များသော အစီအရင် ရှိသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို အဖန်ဖန် အစဉ် ခံစားနိုင် (ပြီးစေနိုင်) ရာ၏၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လျက်လည်း အများ ဖြစ်နိုင်ရာ၏၊ အများ ဖြစ်လျက်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်ရာ၏၊ ကိုယ်ထင်ရှား ဖြစ်စေ နိုင်ရာ၏၊ ကိုယ်ကို ပျောက်ကွယ် စေနိုင်ရာ၏၊ နံရံ တစ်ဖက်သို့ လည်းကောင်း၊ တံတိုင်း တစ်ဖက်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်တစ်ဖက်သို့ လည်းကောင်း မထိပါးဘဲ ကောင်းကင်၌ ကဲ့သို့ သွားလာ နိုင်ရာ၏၊ မြေ၌လည်း ငုတ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ ကဲ့သို့ ပြုနိုင်ရာ၏၊ ရေ၌လည်း မနစ်မြုပ်ဘဲ မြေအပြင်၌ ကဲ့သို့ သွားလာ နိုင်ရာ၏၊ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေသဖြင့် အတောင် ရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ သွားနိုင်ရာ၏၊ ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုးကြီးသော အာနုဘော် ရှိကုန်သော ဤလ နေတို့ကိုသော်လည်း လက်ဖြင့် သုံးသပ်နိုင်ရာ၏၊ ဆုပ်ကိုင် နိုင်ရာ၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ဖြင့် မိမိ အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်ရာ၏ ဟု သင် အလိုရှိ သမျှသော

ထိုထို (တန်ခိုး အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းခြင်း) ရာတို့၌ပင် သတိတည်း ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ (၁)

ဝစ္ဆ "လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော သောတဓာတ်ဖြင့် လူ၌ ဖြစ်သော အသံ နတ်၌ ဖြစ်သော အသံ အဝေး၌ ဖြစ်သော အသံ အနီး၌ ဖြစ်သော အသံ ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော အကြင် နှစ်ပါးသော အသံတို့ကို ကြားနိုင်ရာ၏" ဟု သင် အလိုရှိသမျှသော ထိုထို အရာတို့၌ပင် သတိတည်း ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံ ထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ (၂)

ဝစ္ဆ "မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ရာဂနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ရာဂနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ရာဂ ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း 'ရာဂ ကင်းသော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ဒေါသနှင့် တကွ ဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ဒေါသနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ဒေါသ ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း 'ဒေါသ ကင်းသော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မောဟနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း 'မောဟနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မောဟ ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း 'မောဟ ကင်းသော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ တွန့်သော စိတ်ကိုလည်း 'တွန့်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ကိုလည်း 'ပျံ့လွင့်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မြတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'မြတ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ အမြတ် မဟုတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'အမြတ် မဟုတ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မိမိထက် လွန်မြတ်သော စိတ်ရှိသော (လောကီ) စိတ်ကိုလည်း 'မိမိထက် လွန်မြတ်သော စိတ်ရှိသော (လောကီ) စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မိမိထက် လွန်မြတ်သော စိတ် မရှိသော လောကုတ္တရာ စိတ်ကိုလည်း 'မိမိထက် လွန်မြတ်သော စိတ်မရှိသော လောကုတ္တရာ စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏။ တည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း 'တည်ကြည်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ မတည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း 'မတည်ကြည်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏။ ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏၊ ကိလေသာမှ မလွတ်သော စိတ်ကိုလည်း 'ကိလေသာမှ မလွတ်သော စိတ်' ဟု ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ရာ၏" ဟု သင် အလိုရှိသမျှသော ထိုထိုအရာတို့၌ပင် သတိတည်း ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ (၃)

ဝစ္ဆ "များသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့ နိုင်ရာ၏၊ ဤရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ်ဟူသည် အဘယ်နည်း- တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဘဝတို့ကို လည်း ကောင်း၊ ဆယ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်သော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆယ်သော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဆယ်သော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဆယ်သော ဘဝတို့ကို လည်း ကောင်း၊ တစ်ရာသော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်သော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ တစ်သိန်းသော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ များစွာသော ပျက်ဆဲ 'သံဝဋ္ဋ'ကပ် တို့ကို လည်းကောင်း၊ များစွာသော ဖြစ်ဆဲ 'ဝိဝဋ္ဋ'ကပ် တို့ကို လည်းကောင်း၊ များစွာသော ပျက်ဆဲ ဖြစ်ဆဲ 'သံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋ' ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း အောက်မေ့နိုင်၏၊ 'ဤမည်သော ဘဝ၌ ဤသို့သော အမည် ဤသို့သော အနွယ် ဤသို့သော အဆင်း ဤသို့သော အစာ အာဟာ ရရှိသည် ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားရသည် ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိသည် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ထိုငါသည် ထိုဘဝမှ စုတေခဲ့၍ ဤဘဝ၌ ကပ်ရောက်ခဲ့၏' ဟူ၍ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များစွာသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ရာ၏"ဟု သင် အလိုရှိသမျှသော ထိုထို အရာတို့၌ပင် သတိ တည်း ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံ ထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ (၄)

ဝစ္ဆ "လူတို့၏ မျက်စိ အမြင်ထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နတ် မျက်စိနှင့် တူသော ဉာဏ် မျက်စိ 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဖြင့် စုတေဆဲ သတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေ နေဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လာရား ရှိသော သတ္တဝါ တို့ကို မြင်ရာ၏၊ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက် ကြရ ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အများအားဖြင့် သိနိုင်ရာ၏။

'အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယ ဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ ဝစီ ဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနော ဒုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာသူတော် သူမြတ်တို့ကို စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့ တတ်ကုန်၏၊ မှားသော အယူ ရှိကုန်၏၊ မှားသော အယူ၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော ကံ ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းမှု ပြုသူတို့ လားရာ ဖြစ်သော ဖရိုဖရဲ ကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ကြရ ကုန်၏။

အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကာယ သုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ ဝစီ သုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနော သုစရိုက်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ အရိယာ သူတော် သူမြတ်တို့ကို မစွပ်စွဲတတ် မကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၊ မှန်သော အယူရှိကုန်၏၊ မှန်သော အယူ၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော ကံကို ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းမှုကို ပြုသော သူတို့၏ သွားရောက်ရာ ကောင်းမြတ်သော ရူပါရုံ စသည်တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက် ကြရကုန်၏' ဟူ၍ ဤသို့ လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော အဘိညာဉ် မျက်စိဖြင့် စုတေဆဲ သတ္တဝါ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လာရား ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ရာ၏၊ ကံအားလျော်စွာ ကပ်ရောက် ကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အများအားဖြင့် သိနိုင်ရာ၏" ဟု သင် အလိုရှိ သမျှသော ထိုထို အရာတို့ ၌ပင် သတိ ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံ ထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ (၅)

ဝစ္ဆ "အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ နေနိုင်ရာ၏" ဟု သင် အလို ရှိသမျှသော ထိုထို အရာတို့ ၌ပင် သတိ ဟူသော အကြောင်း ရှိလတ်သော် သက်သေခံထိုက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၆)

၁၉၉။ ထိုအခါ အသျှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် ဘုရားသျှင် ဟောကြားသည့် တရားကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် အသျှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍ (နိဗ္ဗာန်)သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိလျက် နေသည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားကြသည့် အတုမဲ့သော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်မှုကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံ စေ၍ နေ၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီး ပြီ၊ ဤအရဟတ္တဖိုလ် ဟူသော အကျိုးငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိပြီ" ဟု သိရှိပြီ။ အသျှင် ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

၂၀၀။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် အလို့ငှါ ကြွသွား ကုန်၏၊ အသျှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် အဝေးက သာလျှင် ကြွလာ ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်လေ၏၊ မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းတို့ ရှိရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို "အသျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ် အရပ်သို့ ကြွကုန်အံ့နည်း" ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို

ဖူးမြင်ရန် အလို့ငှါ သွားကုန်အံ့ ဟု (ဆိုကုန်၏)။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ ကုန်လော့၊ "အသျှင်ဘုရား ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏၊ 'အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး ပြီးပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် စကားကောင်းကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး ပြီးပါပြီ'ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ထား ကြပါကုန်လော့"ဟု (လျှောက်၏)။ "ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ"ဟု တိုရဟန်းတို့ သည် အသျှင်ဝစ္ဆဂေါတ္တအား ပြန်ကြားကြ ကုန်ပြီ။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေပြီးသော ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဝစ္ဆဂေါတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏၊ 'အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး ပြီးပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် စကားကောင်းကိုသာ ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး ပြီးပါပြီ' ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ထားပါဦး" ဟု မှာဆိုလိုက်ပါ၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား ကုန်ပြီ။ ငါသည် ရှေးဦး မဆွကပင် ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်း၏ စိတ်ကို ငါ၏ စိတ်ဖြင့် "ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်းသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကြီးသော တန်ခိုး ကြီးသော အာနုဘော် ရှိ၏" ဟု ပိုင်းခြား၍ သိအပ်ပြီ။ နတ်တို့သည်လည်း ငါ့အား "အသျှင်ဘုရား ဝစ္ဆဂေါတ္တ ရဟန်းသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကြီးသော တန်ခိုးကြီးသော အာနုဘော် ရှိ၏" ဟု ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ထားကြ ကုန်ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော် မူပြီ။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကား တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြ ကုန်ပြီ။

**သုံးခုမြောက် မဟာဝစ္ဆသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၄ - ဒီဃနခသုတ်

၂၀၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တွင် သူကရခတလိုဏ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဒီဃနခပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်သော စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ သင့်လျော်ရာ အရပ်၌ ရပ်တည်လေ ပြီးသော ဒီဃနခပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား-"အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အယူအားလုံးကို မနှစ်သက် ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိပါ၏၊ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိပါ၏" ဟု လျှောက်ထား၏။ အဂ္ဂိဝေဿန "အယူ အားလုံးကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်" ဟူသော သင်၏ အယူကိုမျှလည်း သင် မနှစ်သက် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုအယူကိုလည်း အကျွန်ုပ် နှစ်သက် ငြားအံ့ "ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအယူ အားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏" ဟု (လျှောက်ထား၏)။

အဂ္ဂိဝေဿန လောက၌ "ထိုအယူအားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအယူ အားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ဆိုကြ၍ ထိုအယူကိုလည်း မစွန့်ကြဘဲ အယူတစ်ပါးကိုလည်း စွဲလမ်းနေသော သူတို့သာလျှင် အလွန့် အလွန် များကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန လောက၌ "ထိုအယူ အားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအယူ အားလုံးကို မနှစ်သက် ဟူသော စကားသည်လည်း ထိုနှစ်သက်ပါသည် ဟူသော စကားနှင့် အလားတူပင် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ဆိုကြ၍ ထိုအယူကို စွန့်ကာ အယူတစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်းကြသော သူတို့ကား အလွန့် အလွန် နည်းပါး ကုန်၏။

အဂ္ဂိဝေဿန "အယူအားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန "အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန "အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၍ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကုန်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် "အယူ အားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သူတို့၏ ဤ အယူဝါဒသည် ပြင်းစွာ တပ်မက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွန်စွာ နှစ်သက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွှမ်းမိုး ဖိစီးခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်းငှါ နီးစပ်၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် "အယူ အားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သူတို့၏ ဤအယူဝါဒသည် ပြင်းစွာ မတပ်မက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ သံယောဇဉ် မဖြစ်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွန်စွာ မနှစ်သက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ မလွှမ်းမိုး မဖိစီးခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ မစွဲလမ်းခြင်းငှါ နီးစပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၂။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ဒီဃနခပရိဗိုဇ်သည် "အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ အယူကို ချီးမြောက်၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ အယူကို ရှွင်လန်းစေ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထား၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် "အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏၊ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်"

ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား နှစ်သက်သော အယူသည် ပြင်းစွာ တပ်မက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွန်စွာ နှစ်သက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွှမ်းမိုး ဖိစီးခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်းငှါ နီးစပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မနှစ်သက်သော အယူသည် ပြင်းစွာ မတပ်မက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ သံယောဇဉ် မဖြစ်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ လွန်စွာ မနှစ်သက်ခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ မလွှမ်းမိုး မဖိစီးခြင်းငှါ နီးစပ်၏၊ ပြင်းစွာ မစွဲလမ်းခြင်းငှါ နီးစပ်၏။

အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် “အယူ အားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၌ သိကြား လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- “အယူ အားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏” ဟူသော ငါ၏ ဤအယူကို သာလျှင် အခိုင်အမာ အစွဲအမြဲ နှလုံးသွင်း၍ “ဤငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ပြောဆိုငြားအံ့၊ နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ “အယူအားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း “အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏၊ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း ဤနှစ်မျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ဝါဒကွဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စကားများခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ စကားများခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ ထိုသူသည် ဝါဒကွဲခြင်း စကားများခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို မိမိ၌ ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်း စွန့်၏၊ အယူတစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်း။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို စွန့်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၂၀၃။ အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် “အယူ အားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၌ သိကြား လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- “အယူ အားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်” ဟူသော ငါ၏ ဤအယူကို သာလျှင် အခိုင်အမာ အစွဲအမြဲ နှလုံးသွင်း၍ “ဤငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ပြောဆို ငြားအံ့၊ နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဝါဒကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ “အယူ အားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း “အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏၊ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း ဤနှစ်မျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ဝါဒကွဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စကားများခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ စကားများခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ ထိုသူသည် ဝါဒကွဲခြင်း စကားများခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို မိမိ၌ ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်း စွန့်၏၊ အယူ တစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်း။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို စွန့်ခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။

၂၀၄။ အဂ္ဂိဝေဿန ထိုသုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် “အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏၊ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၌ သိကြား လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- “အချို့ကို ငါ နှစ်သက်၏၊ အချို့ကို ငါ မနှစ်သက်” ဟူသော ငါ၏ ဤအယူကို သာလျှင် အခိုင်အမာ အစွဲအမြဲ နှလုံးသွင်း၍ “ဤငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော သူတို့၏ အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ပြောဆိုငြားအံ့၊ နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကွဲခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ “အယူ အားလုံးကို ငါ နှစ်သက်၏” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ “အယူ အားလုံးကို ငါ မနှစ်သက်” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ရှိသော ဤသို့ ယူလေ့ ရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့နှင့် လည်းကောင်း ဤနှစ်မျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ငါ၏ ဝါဒကွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ ဝါဒကွဲပြားခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စကားများခြင်း

သည် ဖြစ်ရာ၏၊ စကားများခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် စိတ် ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ထိုသူသည် ဝါဒကွဲပြားခြင်း စကားများခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကို မိမိ၌ ကောင်းစွာ မြင်သည် ဖြစ်၍ ထိုအယူကိုလည်း စွန့်၏၊ အယူ တစ်ပါးကိုလည်း မစွဲလမ်း။ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအယူတို့ကို စွန့်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၂၀၅။ အဂ္ဂိဝေဿန ရုပ်ရှိသော လေးပါးသော မဟာဘုတ်တို့ကို မှီ၍ ဖြစ်သော အမိ အဖတို့၏ သုတ်သွေးကြောင့် ဖြစ်သော ထမင်း မုယောမုန့်တို့ဖြင့် ကြီးပွါးသော အမြဲ မတည်ခြင်း ဖုံးလွှမ်းရခြင်း ဆုပ်နယ်ရခြင်း ကွဲခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိသော ဤကိုယ်ကို မမြဲသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသောအားဖြင့် ရောဂါအားဖြင့် အိုင်း အမာအားဖြင့် မြားငြောင့်အားဖြင့် ဆင်းရဲအားဖြင့် အနာအားဖြင့် သူစိမ်း ပြင်ပ အားဖြင့် ပျက်စီးတတ်သောအားဖြင့် သတ္တမှ ကင်းဆိတ်သောအားဖြင့် အနှစ်အသား မရှိသောအားဖြင့် ကောင်းစွာ ရှုရမည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို မမြဲသောအားဖြင့် မချမ်းသာသောအားဖြင့် ရောဂါအားဖြင့် အိုင်း အမာအားဖြင့် မြားငြောင့်အားဖြင့် ဆင်းရဲအားဖြင့် အနာအားဖြင့် သူစိမ်း ပြင်ပအားဖြင့် ပျက်စီး တတ်သောအားဖြင့် သတ္တမှ ကင်းဆိတ်သော အားဖြင့် အနှစ်အသား မရှိသောအားဖြင့် ကောင်းစွာ ရှုသော ထိုသူအား ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တပ်မက်သော တဏှာကိုယ်၌ တွယ်တာသော တဏှာအစေး ကိုယ်၌ အစဉ် လိုက်တတ်သော တဏှာသည် ပျောက်ကင်း၏။

အဂ္ဂိဝေဿန ခံစားမှုတို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု ဆင်းရဲ ခံစားမှု ဆင်းရဲ မဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ်သော ခံစားမှု ဤသုံးပါးတို့တည်း။ အဂ္ဂိဝေဿန ချမ်းသာ ခံစားမှုကို ခံစား သောအခါ၌ ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ၊ ထိုအခါ၌ ချမ်းသာ ခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ဆင်းရဲ ခံစားမှုကို ခံစားသောအခါ၌ ချမ်းသာ ခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ၊ ထိုအခါ၌ ဆင်းရဲ ခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကို ခံစားသော အခါ၌ ချမ်းသာ ခံစားမှုကို မခံစားပေ၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှုကိုလည်း မခံစားပေ၊ ထိုအခါ၌ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုကိုသာ ခံစား၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ချမ်းသာ ခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ ပြုပြင်အပ်၏၊ အကြောင်းကို စွဲ၍ဖြစ်၏၊ ကုန်ခန်း တတ်သော သဘောရှိ၏၊ ပျက်စီးတတ်သော သဘော ရှိ၏၊ တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကင်းသော သဘောရှိ၏၊ ချုပ်ပျောက် တတ်သော သဘောရှိ၏။

အဂ္ဂိဝေဿန ဆင်းရဲ ခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ ပြုပြင်အပ်၏၊ အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်၏၊ ကုန်ခန်း တတ်သော သဘောရှိ၏၊ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိ၏၊ တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကင်းသော သဘောရှိ၏၊ ချုပ်ပျောက် တတ်သော သဘောရှိ၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာလည်း မဟုတ်သော ခံစားမှုသည်လည်း မမြဲပေ၊ ပြုပြင်အပ်၏၊ အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်၏၊ ကုန်ခန်း တတ်သော သဘောရှိ၏၊ ပျက်စီး တတ်သော သဘောရှိ၏၊ တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကင်းသော သဘောရှိ၏၊ ချုပ်ပျောက် တတ်သော သဘောရှိ၏။

အဂ္ဂိဝေဿန ဤသို့ မြင်လတ်သော် အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာတို့၏ တပည့်သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဆင်းရဲ ခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ် ချမ်းသာ လည်း မဟုတ်သော ခံစားမှု၌လည်း ငြီးငွေ့၏၊ ငြီးငွေ့သော် တပ်ခြင်း ကင်း၏၊ တပ်ခြင်း ကင်းခြင်း ကြောင့် (ကိလေသာမှ) လွတ်၏၊ (ကိလေသာမှ) လွတ်ရာ၌ လွတ်ပြီ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေ တည်နေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် အကျိုးငှါ တစ်ဖန် ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ အဂ္ဂိဝေဿန ဤသို့ (ကိလေသာမှ) လွတ်ပြီး သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် တစ်စုံ တစ်ယောက်နှင့်မျှ မပြောဆို၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်နှင့်မျှ မငြင်းခုံ၊

လောက၌ ပြောဆိုအပ်သော စကားဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို၏၊ မှားသောအားဖြင့်ကား မသုံးသပ်တော့ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၆။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားကို ယပ်ခပ်လျက် တည်နေ၏၊ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာမထေရ်အား "ငါတို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထို တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ပယ်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏၊ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထို တရားတို့ကို ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ စွန့်လွှတ်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဤတရား သဘောကို အဖန်ဖန် ရှုဆင်ခြင်သော အသျှင် သာရိပုတြာမထေရ်၏ စိတ်သည် တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တစ်စုံ တစ်ခုသော တရားကိုမျှ မစွဲလမ်း မူ၍ အာသဝေါ တရားတို့မှ လွတ်ပြီ၊ ဒီဃနခပရိဗိုဇ်အားကား "ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု ကိလေသာ မြူကင်းသော ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

ထိုအခါ ဒီဃနခပရိဗိုဇ်သည် မြင်အပ်ပြီးသော တရား ရှိသည် ဖြစ်၍ ရောက်အပ်ပြီးသော တရားရှိသည် ဖြစ်၍ သိအပ် ပြီးသော တရားရှိသည် ဖြစ်၍ သက်ဝင် အပ်ပြီးသော တရားရှိသည် ဖြစ်၍ ကူးမြောက် အပ်ပြီးသော ဝိစိကိစ္ဆာ ရှိသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော တွေးတော ယုံမှားခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရဲရင့်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကြောင့် ယုံကြည်သူ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး ယုံကြည် အပ်သောသူ မရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်၍ ထားအပ်သော ဝတ္ထုကို လှန်၍ ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ထားအပ်သော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်၍ ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်၍ ခရီးမှားသော သူကို ခရီးမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိ အမြင် ရှိသော သူတို့သည် ရူပါရုံတို့ကို မြင်ကြကုန် လတ္တံ့' ဟု အမိုက်တိုက်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ညှိထွန်းပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူအပ်ပါပေ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင် ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း ရဟန်း အပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်ကို (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသကာ ဒါယကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့" ဟု (လျှောက်၏)။

**လေးခုမြောက် ဒီဃနခသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

### ၅ - မာဂဏ္ဍိယသုတ်

၂၀၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုရုတိုင်း ကမ္မာသဓမ္မ အမည်ရှိသော နိဂုံးတွင် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ် အတွင်း မြက်အခင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ကမ္မာသဓမ္မ နိဂုံးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏၊ ကမ္မာသဓမ္မ နိဂုံးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့ကာ ဆွမ်းစား ပြီးနောက် တစ်ခုသော တောအုပ်ဆီသို့ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ထိုတောအုပ်သို့ သက်ဝင်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်သော် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်မိလေ၏၊ မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ် အတွင်း၌ ခင်းထားသော မြက်အခင်းကို မြင်၍ "အဆွေ ဘာရဒွါဇ၏ မီးတင်းကုပ် အတွင်း၌ အဘယ်သူအတွက် ဤမြက်အခင်းကို ခင်းထားပါသနည်း၊ ရဟန်း၏ အိပ်ရာနေရာနှင့် တူယောင် တကား" ဟု ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏားကို ပြောဆိုလေ၏။

မာဂဏ္ဍိယ သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် ရှိ၏၊ "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၏၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်၏၊ လောကကို သိတော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက် သူကို အတုမရှိ ဆုံးမတော် မူတတ်၏၊ နတ် လူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို သိစေတော် မူတတ်၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူ၏" ဟု ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်း ဂေါတမ၏ ကျော်စောသံသည် ပျံ့နှံ့၍ တက်၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမအတွက် ဤနေရာကို ခင်းထားပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ အချင်း ဘာရဒွါဇ ဆိုးဝါးစွာ မြင်အပ်သော အရာကို မြင်ကြရ ကုန်၏၊ အချင်းဘာရဒွါဇ ဆိုးဝါးစွာ မြင်အပ်သော အရာကို မြင်ကြရ ကုန်၏၊ ငါတို့သည် အညွန့်တုံး ဖြစ်သော ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ အိပ်ရာကို မြင်ကြရ ကုန်ဘိ၏ ဟု (ဆို၏)။

"မာဂဏ္ဍိယ ဤစကားကို ဆိုင်းငံ့ ဦးလော့၊ မာဂဏ္ဍိယ ဤစကားကို ဆိုင်းငံ့ ဦးလော့၊ များစွာသော မင်းပညာရှိတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏား ပညာရှိတို့သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ် ပညာရှိတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်း ပညာရှိတို့သည် လည်းကောင်း ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ စင်ကြယ်သော လမ်းမှန် ဖြစ်သော ကုသိုလ်တရား၌ အလွန် ကြည်ညိုကြ ကုန်၏၊ ဆုံးမထားပြီး ဖြစ်ကုန်၏" ဟု (တားမြစ်၏)။ အချင်း ဘာရဒွါဇ ငါတို့သည် ထိုအသျှင်ဂေါတမကို မျက်မှောက် ထင်ထင် အကယ်၍လည်း တွေ့မြင် ကုန်ခဲ့ပါလျှင် မျက်မှောက်၌ လည်း "ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း" ဟု ထိုအသျှင် ဂေါတမ ကို ဆိုဝံ့ပါ ကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤသို့လျှင် ငါတို့၏ ကျမ်းဂန်၌ လာသောကြောင့်တည်း ဟု (ဆို၏)။ အကယ်၍ အသျှင် မာဂဏ္ဍိယအား ဝန်မလေးပါမူ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းဂေါတမအား ပြောကြားပါအံ့ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင် ဘာရဒွါဇသည် ကြောင့်ကြမှု မရှိဘဲ(ငါ) ပြောဆိုအပ်သည့် အတိုင်း သာလျှင် ထိုစကားကို ပြောဆိုပါလော့ ဟု (ဆို၏)။

၂၀၈။ မြတ်စွာဘုရားသည် လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော နားဖြင့် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏား၏ မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ် နှင့်အတူ ဤစကား ပြောဆိုခြင်းကို ကြားတော်မူသည် သာတည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော် မူလျက် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ် ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်တော် မူ၍

ခင်းထားသော မြက်အခင်း၌ ထိုင်နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကား ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားက "ဘာရဒွါဇ သင့်အား မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်နှင့်အတူ ဤမြက်အခင်းကို သာလျှင် အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံ တစ်ခုသော စကား ပြောဆိုမှု ဖြစ်ပါ သလော" ဟု မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ မေးတော်မူသော် ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏားသည် ထိတ်လန့်ခြင်း ကြက်သီး မွေးညင်းထခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ "အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမအား ပြောကြား လိုကြပါ ကုန်၏၊ သို့ရာတွင် အသျှင်ဂေါတမသည် မပြောကြားမီ သာလျှင် (ထိုအကြောင်းကို) ပြောကြားဘိ၏ တကား" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏားနှင့်အတူ ပြောဆိုသော ဤစကားသည် မပြီးပြတ် သေးချေ၊ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်၍ ဘာရဒွါဇဂေါတ္တ ပုဏ္ဏား၏ မီးတင်းကုပ်အတွင်း မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီး နောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏-

၂၀၉။ "မာဂဏ္ဍိယ မျက်စိသည် ရူပါရုံ၌ မွေ့လျော်၏၊ ရူပါရုံ၌ ပျော်ပိုက်၏၊ ရူပါရုံ၌ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုမျက်စိကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမထားပြီ၊ လုံအောင် ပြုထားပြီ၊ စောင့်ရှောက် ထားပြီ ပိတ်ဆို့ ထားပြီ၊ ထိုမျက်စိကို ပိတ်ဆို့ခြင်းငှါလည်း တရားဟော၏၊ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုသလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကိုသာ ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကျမ်းဂန်၌ လာသောကြောင့်တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ နားသည် သဒ္ဒါရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ပ။ မာဂဏ္ဍိယ နှာခေါင်းသည် ဂန္ဓာရုံ၌ မွေ့လျော်၏။ မာဂဏ္ဍိယ လျှာသည် ရသာရုံ၌ မွေ့လျော်၏၊ ရသာရုံ၌ ပျော်ပိုက်၏၊ ရသာရုံ၌ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုလျှာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမထားပြီ၊ လုံအောင် ပြုထားပြီ၊ စောင့်ရှောက် ထားပြီ၊ ပိတ်ဆို့ ထားပြီ၊ ထိုလျှာကို ပိတ်ဆို့ခြင်းငှါလည်း တရားဟော၏၊ မာဂဏ္ဍိယ ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို သာလျှင် ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုပါ၏၊ အဘယ် ကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကျမ်းဂန်၌ လာသောကြောင့်တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ကိုယ်သည် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ မွေ့လျော်၏၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ ပျော်ပိုက်၏။ပ။ မာဂဏ္ဍိယ စိတ်သည် ဓမ္မာရုံ၌ မွေ့လျော်၏၊ ဓမ္မာရုံ၌ ပျော်ပိုက်၏၊ ဓမ္မာရုံ၌ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုစိတ်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဆုံးမထားပြီ၊ လုံအောင် ပြုထားပြီ၊ စောင့်ရှောက် ထားပြီ၊ ပိတ်ဆို့ ထားပြီ၊ ထိုစိတ်ကို ပိတ်ဆို့ခြင်း ငှါ လည်း တရားဟော၏။ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကိုသာ ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံး သူတည်း ဟု ဆိုပါ၏၊ အဘယ် ကြောင့် နည်း ဟူမူ- ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကျမ်းဂန်၌ လာသောကြောင့်တည်းဟု (လျှောက်၏)။

၂၁၀။ မာဂဏ္ဍိယ ထို ငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက် အပ်ကုန်

သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘောရှိ ကုန်သော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ဖြင့် မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။ ထိုသူသည် နောက်အခါ၌ ရူပါရုံတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ် သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက်ရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၍၊ ရူပါရုံ၌ တပ်နှစ်သက်ခြင်း တဏှာကို စွန့်၍၊ ရူပါရုံကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏။ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် ဤသူ့ကို အဘယ်သို့ ဆိုမည်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဘာမျှ ဆိုဖွယ် မရှိပါ (ဟု လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ထို ငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း- ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် သောတ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော သဒ္ဒါရုံတို့ဖြင့်။ပ။ ဃာန ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့်။ ဇိဝှါ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရသာရုံတို့ဖြင့်။ ကာယ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ်ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။ ထိုသူသည် နောက်အခါ၌ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ် သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက် ရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၍၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၌ တပ်နှစ်သက်ခြင်း တဏှာကို ပယ်စွန့်၍၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏။ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် ဤသူ့ကို အဘယ်သို့ ဆိုမည်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဘာမျှ ဆိုဖွယ် မရှိပါ (ဟု လျှောက်၏)။

၂၁၁။မာဂဏ္ဍိယ ငါသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါက စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ်ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ သောတ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော သဒ္ဒါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ပ။ ဃာန ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇိဝှါ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရသာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ကာယ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိ အပ်ကုန်သော နှစ်သက် အပ်ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤသို့ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။

မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါ့အား မိုးဥတုအခါ စံနေရာ ဖြစ်သော ပြာသာဒ် တစ်ဆောင်၊ ဆောင်းဥတုအခါ စံနေရာ ဖြစ်သော ပြာသာဒ် တစ်ဆောင်၊ နွေဥတုအခါ စံနေရာ ဖြစ်သော ပြာသာဒ် တစ်ဆောင်၊ ဤသို့ သုံးဆောင် ကုန်သော ပြာသာဒ်တို့သည် ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါသည် မိုးဥတုအခါ စံနေရာ ဖြစ်သော ပြာသာဒ်၌ မိုးလေလတို့ ပတ်လုံး ယောကျာ်း(တီးမှုတ်သူ) ကင်းကုန်သော တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် မွေ့လျော် ပျော်ပါးလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မသက်ဆင်းပေ၊ ထိုငါသည် နောက်အခါ၌ ကာမဂုဏ် တို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ် သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက်ရာတို့ကို ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၍၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်မောသော တဏှာကို ပယ်စွန့်၍၊ ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင် ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍၊ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေး သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မကင်းသော တပ်မက်မှု ရှိကုန်သော၊ ကာမ တဏှာတို့သည် ခဲစားအပ် ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ကြ ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲကြ ကုန်သော တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ ထိုငါသည် ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို မတောင့်တ၊ ထိုကာမဂုဏ် တို့၌ မမွေ့လျော်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ- မာဂဏ္ဍိယ ကာမဂုဏ်တို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင်

နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာကို သော်လည်း လွန်၍ တည်သော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်နေသည် ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့သော ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တတော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ်၌ မမွေ့လျော်တော့ပြီ။

၂၁၂။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား ကြွယ်ဝသော များသော ဥစ္စာ ရှိသော များသော စည်းစိမ် ရှိသော သူကြွယ်သည်ပင် ဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်သားသည် ပင်ဖြစ်စေ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ပ။ အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန် သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤသို့ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါး ဖူးသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် သုစရိုက် တရားကို ပြုကျင့်၍ နှုတ်ဖြင့် သုစရိုက် တရားကို ပြုကျင့်၍ စိတ်ဖြင့် သုစရိုက် တရားကို ပြုကျင့်၍ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ရွာ လောကသို့ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ အပေါင်းအသင်း အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ရာ၏။ ထိုသူသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည် နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်၌ နတ်သမီး အပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးရာ၏။ ထိုသူသည် ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးနေသော သူကြွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏ သားကိုသော် လည်းကောင်း မြင်လေရာ၏။ မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း- နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ နတ်သမီး အပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်ကာမ ဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးနေသော ထိုနတ်သားသည် ဤမည်သော သူကြွယ်၏ သော်လည်း ကောင်း၊ သူကြွယ့်သား၏သော် လည်းကောင်း လူ့ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို တောင့်တရာ သလော၊ လူ့ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်လည်း ပြန်လည် နေရာအံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ လူ့ကာမဂုဏ်တို့ထက် နတ်ကာမဂုဏ်တို့က သာလွန် ကုန်၏၊ မွန်လည်း မွန်မြတ်ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် ငါဘုရားသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော အလို ရှိအပ်ကုန်သော နှစ်သက် အပ်ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ် သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ သောတဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော သဒ္ဒါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ပ။ ဃာနဝိညာဏ် ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော ရသာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ် ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤသို့ ကာမဂုဏ် ငါးပါးဖြင့် ပြည့်ပြည့် စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။

ထိုငါသည် နောက်အခါ၌ ကာမဂုဏ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာခြင်း သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက်ရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၍၊ ကာမတို့၌ တပ်မက်မောခြင်း တဏှာကို ပယ်စွန့်၍၊ ကာမတို့ကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍၊ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မကင်း သေးသော တပ်စွဲမှု ရှိကုန်သော၊ ကာမတဏှာတို့သည် ခဲစား အပ်ကုန်သော၊ ကာမတည်း ဟူသော ပူလောင်ခြင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ကြ ကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲကြ ကုန်သော တစ်ပါး သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ထိုငါသည် ထိုသူတို့၏ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို မတောင့်တတော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ် တို့၌ မမွေ့လျော် တော့ပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မာဂဏ္ဍိယ ကာမဂုဏ်တို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာကို သော်လည်း သာလွန်၍

တည်သော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်နေသည် ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့သော ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တတော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ်၌ မမွေ့လျော် တော့ပြီ။

၂၁၃။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့်သော ကိုယ်ရှိသော နူနာရှိသော ယောကျ်ားသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝတို့ကို ကုပ်ဖွဲ့လျက် မီးကျီးစု၌ ကိုယ်ကို ကင်ရာ၏။ ထိုနူနာရှိသော ယောကျ်ား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် အနာကို ကုစား တတ်သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာ ကုန်ရာ၏။ ထိုနူနာ စွဲသော ယောကျ်ားအား ထိုအနာကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ဆေးကုရာ၏၊ ထိုနူနာ စွဲသော ယောကျ်ားသည် ထိုဆေးကို အစွဲပြု၍ နူနာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ၏။ အနာ မရှိသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အစိုးတရ အလိုရှိတိုင်း နေရသည် အလိုရှိတိုင်း သွားရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုနူနာမှ ကင်းပြီးသော ယောကျ်ားသည် နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့်သော ကိုယ်ရှိသော ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံနေရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုပ်ဖွဲ့လျက် မီးကျီးစု၌ ကိုယ်ကို ကင်၍ နေသော နူနာရှိသော အခြား ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို မြင်ရာ၏။

မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့ဘိ သနည်း- ထိုနူနာမှ ကင်းပြီးသော ယောကျ်ားသည် ဤမည်သော နူနာရှိသော ယောကျ်ား၏ မီးကျီးစုကို လည်းကောင်း ဆေးမှီဝဲမှုကို လည်းကောင်း တောင့်တရာအံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်နိုင်ပါ (ဟု လျှောက်၏)။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ရောဂါ ရှိလတ်သော် ဆေးဖြင့် ပြုဖွယ် ကိစ္စသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ရောဂါ မရှိခဲ့သော် ဆေးဖြင့် ပြုဖွယ် ကိစ္စသည် မရှိ ဟု (လျှောက်ထား၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် ငါသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော အလိုရှိအပ်ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘောရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ သောတဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော သဒ္ဒါရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ပ။ ဃာန ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ် ကုန်သော ရသာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် ကုန်သော နှစ်သက်အပ် ကုန်သော နှလုံးကို ပွါးစေတတ်ကုန်သော ချစ်အပ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကာမနှင့်စပ်ယှဉ် ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤသို့ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖူး၏။

ထိုငါသည် နောက်အခါ၌ ကာမဂုဏ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ် သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက်ရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၍၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက် မောခြင်း တဏှာကို ပယ်စွန့်၍၊ ကာမကြောင့် ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍၊ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ထိုငါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မကင်းသေးသော တပ်စွဲမှု ရှိကုန်သော ကာမတဏှာတို့သည် ခဲစားအပ်ကုန်သော၊ ကာမတည်းဟူသော ပူလောင်ခြင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်ကြ ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲကြ ကုန်သော အခြားသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ ထိုငါသည် ထိုသူတို့၏ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို မတောင့်တ တော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့၌ မမွေ့လျော် တော့ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မာဂဏ္ဍိယ ကာမဂုဏ်တို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာကို သော်လည်း သာလွန်၍ တည်သော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော် နေသည် ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့သော ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တတော့ပြီ၊ ထိုကာမဂုဏ်၌ မမွေ့လျော်တော့ပြီ။

၂၁၄။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့်သော ကိုယ်ရှိသော နူနာရှိသော ယောကျ်ားသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို

ကုပ်ဖွဲ့လျက် မီးကျီးစု၌ ကိုယ်ကို ကင်ရာ၏။ ထိုနူနာရှိသော ယောကျ်ား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် အနာကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာ ကုန်ရာ၏။ ထိုနူနာရှိသော ယောကျ်ားအား ထိုအနာကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ဆေးကုရာ၏၊ ထိုနူနာရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုဆေးကို အစွဲပြု၍ နူနာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ၏၊ အနာ မရှိသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ မိမိကိုယ်ကို အစိုးတရ အလိုရှိတိုင်း နေရသည် အလိုရှိတိုင်း သွားရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားကို အားကြီးသော ယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် လက်မောင်း တစ်ဖက်စီ ကိုင်၍ မီးကျီးစုသို့ ဆွဲငင် ကုန်ရာ၏။

မာဂဏ္ဍိယ ထို ငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့ဘိ သနည်း- ထိုယောကျ်ားသည် ဤမှ ထိုမှ ကိုယ်ကို ရုန်းကန်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မှန်ပါ၏၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ဤမီးသည်ကား ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိပါ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိပါ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့ဘိ သနည်း- ထိုမီးသည် ယခုမှ သာလျှင် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိသလော၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိသလော၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် ရှေးအခါကလည်း ထိုမီးသည် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိသလော၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိသလော၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုမီးသည် ယခု အခါ၌လည်း ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိပါ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိပါ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိပါ၏၊ ရှေးအခါကလည်း ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိပါ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိပါ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိပါ၏။

အသျှင်ဂေါတမ နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့်သော ကိုယ်ရှိသော ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံရ၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝတို့ကို ကုပ်ဖွဲ့ နေရသော ဤနူနာ စွဲသော ယောကျ်ားသည်ကား ဣန္ဒြေ ပျက်စီးနေသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသော အတွေ့ ရှိသည်လည်း ဖြစ်သော မီး၌ ချမ်းသာ၏ ဟု ဖောက်ပြန် မှတ်မှားသော သညာကို ရလျက်နေပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် အတိတ် ဖြစ်သော ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်သည် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ လာလတ္တံ့ အနာဂတ် ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်သည် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ယခုဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌လည်း ကာမဂုဏ်သည် ဆင်းရဲသော အတွေ့လည်း ရှိ၏၊ ကြီးစွာသော ပူခြင်းလည်း ရှိ၏၊ ပြင်းထန်သော လောင်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ မာဂဏ္ဍိယ ဤသတ္တဝါတို့ကား ကာမဂုဏ် တရားတို့၌ မကင်းသေးသော ရာဂ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမတဏှာတို့သည် ခဲစား အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမ အပူဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် လောင်မြိုက်အပ် ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဣန္ဒြေ ပျက်စီးနေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆင်းရဲသော အတွေ့ ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ကာမတို့၌ ချမ်းသာ၏ ဟု ဖောက်ပြန် မှတ်မှားသော သညာကို ရကုန်၏။

၂၁၅။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့်သော ကိုယ်ရှိသော နူနာစွဲသော ယောကျ်ားသည် ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံနေရသည် ဖြစ်၍ လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုပ်ဖွဲ့လျက် မီးကျီးစု၌ ကိုယ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ကင်၏။ မာဂဏ္ဍိယ နာကျင်သော ကိုယ်ရှိသော အနာ မှည့်ရင့် ပြီးသော ကိုယ်ရှိသော ပိုးလောက်တို့ အကိုက်အခဲ ခံနေရသော ဤနူနာ ရှိသော ယောကျ်ားသည် လက်သည်းတို့ဖြင့် အနာဝကို ကုပ်ဖွဲ့လျက် အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် မီးကျီးစု၌ ကိုယ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ကင်ရာ၏၊ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုယောကျ်ား၏ ထိုအနာဝတို့သည် အလွန် မစင်ကြယ် ကုန်သည် လည်းကောင်း၊ အလွန် မကောင်းသော အနံ့ ရှိကုန်သည် လည်းကောင်း၊ အလွန် ပုပ်ကုန်သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ အနာဝတို့ကို အယားဖျောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အနည်းငယ်မျှသော သက်သာရာမျှ သာယာကာမျှတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် ကာမဂုဏ်တို့၌ မကင်းသေးသော ရာဂ ရှိကုန်သော ကာမတဏှာတို့သည် ခဲစားအပ် ကုန်သော ကာမဂုဏ် အပူဖြင့်လည်း ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင်အပ် ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိယ အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ မကင်းသော ရာဂ ရှိကုန်သော ကာမတဏှာတို့သည် ခဲစားအပ် ကုန်သော ကာမ အပူဖြင့်လည်း ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင် အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကာမဂုဏ် တို့ကို မှီဝဲကုန်၏။ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့် ထိုထိုသတ္တဝါတို့အား ကာမတဏှာတို့သည်လည်း အဖန်ဖန် တိုးပွား ကုန်၏၊ ကာမ အပူဖြင့်လည်း ထက်ဝန်းကျင် ပူလောင် ကုန်၏။ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော သက်သာရာမျှ သာယာကာမျှသည် သာလျှင် ဖြစ်၏။

မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း- မင်းသည် လည်းကောင်း၊ မင်း၏ အမတ်သည် လည်းကောင်း ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးလျက် ကာမတဏှာကို မပယ်မစွန့် မူ၍ ကာမအပူကို မပယ်မဖျောက် မူ၍ ကင်းသော ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိလျက် နေလည်း နေပြီ၊ နေလည်း နေဆဲ၊ နေလည်း နေလတ္တံ့ ဟု သင်မြင်မူလည်း မြင်ဖူး သလော၊ ကြားမူလည်း ကြားဖူး သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ မဖြစ်နိုင်သည် သာတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ကောင်းပါပေ၏၊ မာဂဏ္ဍိယ မင်းသည် လည်းကောင်း၊ မင်း၏ အမတ်သည် လည်းကောင်း ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးလျက် ကာမတဏှာကို မပယ် မစွန့်မူ၍ ကာမအပူကို မပယ်ဖျောက် မူ၍ ကင်းသော ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေမူလည်း နေခဲ့ပြီ၊ နေမူလည်း နေဆဲ၊ နေမူလည်း နေလတ္တံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ကို ငါလည်း မြင်လည်း မမြင်စဖူး၊ ကြားလည်း မကြားစဖူးပေ။

မာဂဏ္ဍိယ ခပ်သိမ်း ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် လည်းကောင်း ကင်းသော ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေလည်း နေခဲ့ကုန်ပြီ၊ နေလည်း နေကုန်ဆဲ၊ နေလည်း နေကုန် လတ္တံ့၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ကာမဂုဏ် တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ သာယာဖွယ် သဘော၊ အပြစ်၊ ထွက်မြောက်ရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိကြကုန်၍ ကာမတဏှာတို့ကို ပယ်စွန့်ကုန်၍ ကာမ အပူကို ပယ်ဖျောက်ကုန်၍ ကင်းသော ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တ သန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေလည်း နေခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ နေလည်း နေကြ ကုန်ဆဲ၊ နေလည်း နေကြကုန် လတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်း စကားကို ကျူးရင့် မြွက်ကြားတော်မူ၏-လာဘ်ဟူ သမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော လမ်းခရီးတို့တွင် အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော လမ်းခရီးသည် ဘေးကင်း၍ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏ ဟု (ကျူးရင့် မြွက်ကြားတော် မူ၏)။

၂၁၆။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဂေါတမ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်စဖူး ထူးကဲစွာ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် 'လာဘ် ဟူသမျှတို့တွင် အနာ ကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏' ဟူ၍ ကောင်းစွာပင် မိန့်ကြားပေ၏။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည်လည်း 'လာဘ် ဟူသမျှတို့တွင် အနာ ကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏' ဟု ပြောဆို လာကြသော ရှေးပရိဗိုဇ်ဆရာ အဆက်ဆက်တို့၏ စကားကို ကြားဖူးပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ အသျှင် ဂေါတမ မိန့်ဆိုသော ဤစကားသည် အကျွန်ုပ် ကြားဖူးသည်နှင့် ညီညွတ်ပါ၏" ဟု လျှောက်ထား၏။

မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် 'လာဘ် ဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏' ဟု ပြောဆို လာကြသော ရှေးပရိဗိုဇ် ဆရာ အဆက်ဆက်တို့၏ စကားကို ကြားရဖူး၏၊ ထိုအနာ ကင်းခြင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ထိုနိဗ္ဗာန် ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ဤသို့ မေးတော်မူသော် မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် မိမိကိုယ်ကို သာလျှင် လက်ဖြင့် သုံးသပ်၏။'အသျှင်ဂေါတမ ထိုအနာကင်းခြင်း ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ ထိုနိဗ္ဗာန် ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ အနာမရှိ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိ၏၊ စိုးစဉ်းမျှသော ဆင်းရဲမှုသည် အကျွန်ုပ်ကို မနှိပ်စက်နိုင်ပါ" ဟု (လျှောက်၏)။

၂၁၇။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား ဝမ်းတွင်းကန်း ဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် ရှိ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် မည်းသော အဆင်း ဖြူသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကို မမြင်ရာ၊ ကြယ်နက္ခတ် တာရာတို့၏ အဆင်းကို မမြင်ရာ၊ လနေတို့ကို မမြင်ရာ၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားသည် "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်းလှသော အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သော အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန် လေစွ တကား" ဟု ပြောဆိုသော မျက်စိမြင်သော သူ၏ စကားကို ကြားလေရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် အဖြူရှာ လှည့်လည်လာ ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းကို တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ဆီချေး လိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် "အချင်းယောကျ်ား ဤပုဆိုးကား သင့်အတွက် အလွန် အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူတည်း" ဟု လှည့်ပတ်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် ထိုမည်းနက်သော အဝတ်ကို ယူရာ၏၊ ယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာ၏၊ ဝတ်ရုံပြီး၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိလျက် "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန် လေစွ တကား" ဟု နှစ်သက်သော စကားကို မြွက်ဆိုရာ၏။

မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း-အမှန်အားဖြင့် ဝမ်းတွင်းကန်း ဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားသည် သိ၍ မြင်၍ ဤဆီချေးဖြင့် လိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ပုဆိုးကြမ်းကို ယူရာ သလော၊ ယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာ သလော၊ ဝတ်ရုံ၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်း လှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွ တကား" ဟု နှစ်သက်သော စကားကို မြွက်ကြားရာ သလော၊ သို့မဟုတ် မျက်စိအမြင် ရှိသော ယောကျ်ား၏ စကားကို ယုံကြည်၍ ဆိုရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားသည် မသိဘဲ မမြင်ဘဲ ဆီချေး လိမ်းကျံသော ဤမည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ပုဆိုးကြမ်းကို ခံယူရာ၏၊ ခံယူပြီး၍ ဝတ်ရုံရာ၏၊ ဝတ်ရုံပြီးလျှင် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိလျက် "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်းလှသော အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွ တကား" ဟု နှစ်သက်သော စကားကို မြွက်ကြားလေရာ၏၊ မျက်စိအမြင် ရှိသော ယောကျ်ား၏ ပြောစကားကို ယုံကြည်၍ မြွက်ကြားလေရာ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် အယူတစ်ပါး ရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်၏၊ မျက်စိအမြင် မရှိကုန်၊ အနာကင်းသော အဖြစ်ကို မသိကုန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ကုန်၊ ထိုသို့ မသိမမြင်ကြကုန် ဘဲလျက် သာလျှင် "လာဘ် ဟူသမျှတို့တွင် အနာ ကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏" ဟူ၍ ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိယ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော ရှေးဘုရားသျှင်တို့သည်-"လာဘ် ဟူသမျှတို့တွင် အနာကင်းခြင်းသည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ ချမ်းသာ ဟူသမျှ တို့တွင် နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံး ဖြစ်၏၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော လမ်းခရီးတို့တွင် အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော လမ်းခရီးသည် ဘေးကင်း၍ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏" ဟု ဤဂါထာကို ဟောကြားတော် မူကုန်၏။

၂၁၈။ထိုဂါထာသည် အစဉ်အားဖြင့် ယခုအခါ ပုထုဇဉ်တို့ ဂါထာ ဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍိယ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ရောဂါတိုး ဖြစ်၏၊ အိုင်းအမာတိုး ဖြစ်၏၊ ဆူးငြောင့်တိုး ဖြစ်၏၊ ဆင်းရဲတိုး ဖြစ်၏၊ အနာတိုး ဖြစ်၏။ ထိုသင်သည် ရောဂါတိုး ဖြစ်သော အိုင်းအမာတိုး ဖြစ်သော ဆူးငြောင့်တိုး ဖြစ်သော ဆင်းရဲတိုး ဖြစ်သော အနာတိုး ဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်ကို "အသျှင်ဂေါတမ ထိုအနာ ကင်းခြင်း ဟူသည် ဤသည် ပင်တည်း၊ ထိုနိဗ္ဗာန် ဟူသည် ဤသည် ပင်တည်း" ဟု ဆို၏။ မာဂဏ္ဍိယ အနာကင်းခြင်းကို သိနိုင်မည် ဖြစ်သော, နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်သော, စင်ကြယ်သော ဉာဏ် မျက်စိသည် သင့်မှာ မရှိ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ အနာကင်းခြင်းကို အကျွန်ုပ် သိနိုင်မည့် နည်းလမ်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အကျွန်ုပ် မြင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းဖြင့် အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်အား တရား ဟောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ထား၏)။

၂၁၉။မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား ဝမ်းတွင်းကန်း ဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် ရှိရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အမည်း အဖြူ အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကို မမြင်ရာ၊ ကြယ် နက္ခတ်တာရာတို့၏ အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ လနေတို့ကို မမြင်ရာ၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း၏ မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မျက်စိ ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာကို ပင့်လာကုန်ရာ၏၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းအား ထိုမျက်စိ ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ဆေး ကုရာ၏၊ ထိုသူကန်းသည် ထိုဆေးကုခြင်းကို အစွဲပြု၍ မျက်စိတို့ကို မဖြစ်စေနိုင် ငြားအံ့၊ မျက်စိတို့ကို မသုတ်သင်နိုင်ငြားအံ့။

မာဂဏ္ဍိယ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့သနည်း- ထိုဆေးဆရာသည် ပင်ပန်းရုံ ဆင်းရဲရုံ မျှသာ ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် ငါသည် သင့်အား "အနာကင်းခြင်း ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ နိဗ္ဗာန် ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း" ဟု အကယ်၍ ဟောရာ၏၊ (ဟောပါလျက်) သင်သည် အနာကင်းခြင်းကို မသိငြားအံ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော် ငါ့မှာ သာလျှင် ထိုပင်ပန်းခြင်း ထိုဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အနာကင်းခြင်းကို အကျွန်ုပ် သိနိုင်မည့် နည်းလမ်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အကျွန်ုပ် မြင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းဖြင့် အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်အား တရား ဟောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၂၀။ မာဂဏ္ဍိယ ဥပမာသော်ကား ဝမ်းတွင်းကန်း ဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် ရှိလေရာ၏၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားသည် မည်းသော အဆင်း ဖြူသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကို မမြင်ရာ၊ ကြယ် နက္ခတ်တာရာတို့၏ အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ လနေတို့ကို မမြင်ရာ၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားသည် "အချင်းတို့ အလွန် အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူသည် ကောင်းမွန်လေစွ တကား" ဟု ပြောဆိုသော မျက်စိမြင်သော သူ၏ စကားကို ကြားလေရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားသည် အဖြူရှာ လှည့်လည် ရာ၏၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားကို တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ဆီချေးလိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် "အချင်း ယောကျ်ား ဤပုဆိုးကား သင့်အတွက် အလွန် အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူတည်း" ဟု လှည့်ပတ်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် ထိုအဝတ်ဖြူကို ခံယူရာ၏၊ ခံယူပြီး၍ ဝတ်ရုံ ရာ၏၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်း၏ မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မျက်စိကို ကုစားသော ဆေးဆရာကို ပင့်လာကြ ကုန်ရာ၏။

ထိုမျက်စိကို ကုစားတတ်သော ဆေးဆရာသည် ထိုဝမ်းတွင်းကန်းအား အထက်သို့ အံစေတတ်သော ဆေးကို လည်းကောင်း၊ အောက်သို့ သက်စေတတ်သော ဆေးကို လည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းခတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်စိဆေး လိမ်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နှာနှပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း ဆေးအမျိုးမျိုးတို့ကို ပေးသဖြင့် ကုသရာ၏၊ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းသည် ထိုဆေးတို့ကို အစွဲပြု၍ မျက်စိတို့ကို ဖြစ်စေရာ၏၊ မျက်စိတို့ကို သုတ်သင်ရာ၏။ ထိုဝမ်းတွင်းကန်းမှာ မျက်စိအမြင် ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆီချေးဖြင့် လိမ်းကျံ ထားသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ဤပုဆိုးကြမ်း၌ လိုချင် တပ်မက်ခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလေ ရာ၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော အဝတ်ပုဆိုးကို ပေးသော ယောကျ်ားကိုမူလည်း "အချင်းတို့ ဤယောကျ်ားသည် ငါ့ကို 'အချင်းယောကျ်ား ဤအဝတ်ပုဆိုးသည် သင့်အတွက် အလွန် အဆင်းလှ၍ အညစ်အကြေး ကင်းသော စင်ကြယ်သည့် အဝတ်ဖြူတည်း' ဟု ဆီချေး လိမ်းကျံသော မည်းနက်သည့် သိုးမွေးတို့ဖြင့် ပြုထားသော ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး လှည့်ပတ် ဖျက်ဆီးထားခဲ့သည် တကား" ဟု မိတ်ဆွေ မဟုတ်သူ အရာ၌လည်း ထားရာ၏၊ ရန်သူအရာ၌လည်း ထားရာ၏။ သတ်သင့်သည် ဟူ၍လည်း ထင်မှတ်ရာ၏။

မာဂဏ္ဍိယ ဤအတူ သာလျှင် ငါသည် သင့်အား "အနာကင်းခြင်း ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း၊ နိဗ္ဗာန် ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း" ဟု အကယ်၍ တရားဟောရာ၏၊ ထိုသင်သည် အနာကင်းခြင်းကို သိရာ၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရာ၏။ ဤသို့ မြင်သည် ရှိသော် ထိုသင့်အား သိမြင်တတ်သော ဉာဏ် မျက်စိ ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၌ လိုချင် တပ်မက်ခြင်း ပျောက်ကင်းလေ ရာ၏၊ သင့်အား "အချင်းတို့ ငါ့ကို ဤစိတ်သည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး နှိပ်စက်လှည့်ပတ် ဖျက်ဆီး ထားခဲ့သည် တကား၊ ငါသည် ရုပ်ကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏၊ ဝေဒနာကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏၊ ဥညာကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏၊ သင်္ခါရတို့ကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏၊ ဝိညာဏ်ကို သာလျှင် စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ စွဲလမ်းဖူး၏၊ ထိုငါ့အား စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝသည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဘဝ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိသည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဇာတိ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း 'ဇရာ' သေခြင်း 'မရဏ' ပူဆွေးခြင်း 'သောက' ငိုကြွေးခြင်း 'ပရိဒေဝ' ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခ' စိတ်ဆင်းရဲခြင်း 'ဒေါမနဿ' ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း 'ဥပါယာသ' တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဤသို့ ထိုဆင်းရဲ အစု ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ထင်ရှား၏" ဟူသော အကြံ ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာမှ မကန်းဘဲ ထနိုင်မည့် နည်းလမ်းဖြင့် အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်အား တရား ဟောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမအား ယုံကြည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၂၁။ မာဂဏ္ဍိယ သို့ဖြစ်မူ သင်သည် သူတော်ကောင်းတို့ကို ဆည်းကပ်လော့၊ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် သူတော်ကောင်းတို့ကို မှီဝဲ ဆည်းကပ် ရသောကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ကြားနာရ လတ္တံ့။ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ကြားနာရသောကြောင့် လောကုတ္တရာ တရား အားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရ လတ္တံ့။ မာဂဏ္ဍိယ သင်သည် လောကုတ္တရာ တရား အားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရသောကြောင့် "ဤသည်တို့ကား ရောဂါတို့တည်း၊ အိုင်းအမာတို့တည်း၊ မြားငြောင့်တို့တည်း၊ ဤ၌ ရောဂါတို့သည် အိုင်းအမာတို့သည် မြားငြောင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။ ထိုငါ့အား စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝ၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဘဝ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေတည်နေရမှု 'ဇာတိ' ချုပ်၏၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေရမှု 'ဇာတိ'၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုရခြင်း 'ဇရာ'၊ သေရခြင်း 'မရဏ'၊ ပူဆွေးရခြင်း 'သောက'၊ ငိုကြွေးရခြင်း 'ပရိဒေဝ'၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခ'၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း 'ဒေါမနဿ'၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း 'ဥပါယာသ' တို့သည် ချုပ်ကုန်၏၊ ဤသို့ ဤဆင်းရဲတုံး သက်သက်၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏" ဟု ကိုယ်တိုင်သာ သိရလတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၂၂။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ တရားတော်သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်

ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်၍ ထားအပ်သော အရာဝတ္ထုကို လှန်၍ ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်း၍ ထားအပ်သော အရာဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်၍ ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်၍ ခရီးမှားသော သူအား ခရီးမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်း 'ရူပါရုံ' တို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ညှိထွန်း ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောပြတော်မူ အပ်ပါပေ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမ၏ အထံ၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ မာဂဏ္ဍိယ အမှန်အားဖြင့် သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူကို ယူဖူးသော အကြင် သူသည် ဤသုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းတည်း ဟူသော သာသနာတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို အလိုရှိ ငြားအံ့၊ ရဟန်း အဖြစ်ကို အလိုရှိ ငြားအံ့၊ ထိုသူသည် လေးလတို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရာ၏၊ လေးလတို့ကို လွန်သဖြင့် နှစ်သက် အားရသော စိတ်ရှိကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် ရှင်ပြု၍ ပေးကြကုန် လတ္တံ့၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်းခံ၍ ပေးကြကုန် လတ္တံ့၊ သို့သော်လည်း ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ် ထူးခြား ကွဲလွဲသော အဖြစ်ကို သိအပ်ပေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကယ်၍ သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူကို ယူဖူးသော သူသည် ဤသုတ အဘိဓမ္မာ ဝိနည်း ဟူသော သာသနာတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို အလိုရှိပါမူ ရဟန်း အဖြစ်ကို အလိုရှိပါမူ လေးလတို့ ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရ၏၊ လေးလတို့ကို လွန်သဖြင့် နှစ်သက် အားရသော စိတ်ရှိကြ ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြု၍ ပေးကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်းခံ၍ ပေးကုန် ငြားအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် လေးနှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေပါအံ့၊ လေးနှစ်တို့ လွန်သောအခါ နှစ်သက် အားရသော စိတ် ရှိကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှင်ပြု၍ ပေးကြပါ ကုန်လော့၊ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းငှါ ပဉ္စင်းခံ၍ ပေးကြပါကုန်လော့ ဟု (လျှောက်၏)။

မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရပြီ၊ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ရပြီ။ အသျှင်မာဂဏ္ဍိယမထေရ်သည် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ကောင်းစွာ သာလျှင် ရဟန်းပြုကြ ကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ မျှော်လင့်ထားသော အတုမဲ့သော မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှုကို မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေရပြီ။ "တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤအရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ" ဟု သိပြီ၊ အသျှင်မာဂဏ္ဍိယသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေပြီတည်း။

**ငါးခုမြောက် မာဂဏ္ဍိယသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၆ - သန္ဒကသုတ်

၂၂၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သန္ဒကပရိဗိုဇ်သည် ငါးရာမျှသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်များနှင့်အတူ ပိလက္ခဂူ၌ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် ညနေချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ လာ, သွားကြ ကုန်အံ့၊ ဒေဝကတအိုင် ဂူလိုဏ်ကို ကြည့်ရန် ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်အံ့" ဟု မိန့်ဆို၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ဒေဝကတအိုင် သို့ ချဉ်းကပ်၏။

ထိုအခါ သန္ဒကပရိဗိုဇ်သည် များပြားသော မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာ ဖြစ်သော စကားကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုလျက် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။ မင်းနှင့်စပ်သော စကား ခိုးသူနှင့် စပ်သော စကား အမတ်ကြီးနှင့် စပ်သော စကား စစ်သည်နှင့် စပ်သော စကား ကြောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား စစ်ထိုးခြင်းနှင့် စပ်သော စကား စားဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား သောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား အဝတ်နှင့် စပ်သော စကား အိပ်ရာနှင့် စပ်သော စကား ပန်းနှင့် စပ်သော စကား နံ့သာနှင့် စပ်သော စကား ဆွေမျိုးနှင့် စပ်သော စကား ယာဉ်နှင့် စပ်သော စကား ရွာနှင့် စပ်သော စကား နိဂုံးနှင့် စပ်သော စကား မြို့နှင့် စပ်သော စကား နယ်နှင့် စပ်သော စကား မိန်းမနှင့် စပ်သော စကား ယောကျ်ားနှင့် စပ်သော စကား[၁] သူရဲကောင်းနှင့် စပ်သော စကား လမ်းနှင့် စပ်သော စကား[၂] ရေခပ်ဆိပ်နှင့် စပ်သော စကား သေလွန်သူနှင့် စပ်သော စကား အထွေထွေနှင့် စပ်သော စကား လောက(အကြောင်း)နှင့် စပ်သော စကား သမုဒ္ဒရာ (အကြောင်း) နှင့် စပ်သော စကား ကြီးပွါးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။

သန္ဒကပရိဗိုဇ်သည် ကြွလာသော အသျှင်အာနန္ဒာကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် "အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပါ ကုန်လော့၊ အသံမပြု ကုန်လင့်၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် ဖြစ်သော ဤရဟန်း အာနန္ဒာသည် ကြွလာနေ၏၊ ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေကြသမျှသော ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်သာဝကတို့ တွင် ဤရဟန်းအာနန္ဒာသည် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏၊ ထိုအသျှင်တို့သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိကြ၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားက ဆုံးမထားပြီး ဖြစ်ကုန်၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ဆိုလေ့ ရှိကုန်၏၊ ပရိသတ်အသံ တိတ်ဆိတ် နေသည်ကို သိလျှင် ချဉ်းကပ်သင့်သည် ဟု အောက်မေ့ တန်ရာ၏" ဟူ၍ မိမိပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသော် ထိုပရိဗိုဇ်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

၂၂၄။ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် သန္ဒကပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ သန္ဒကပရိဗိုဇ် သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား- "အသျှင်အာနန္ဒာ ကြွလာတော်မူပါလော့၊ အသျှင်အာနန္ဒာ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤအရပ်သို့ ကြွလာတော်မူရန် အလှည့်ကို ကြာမြင့်မှ ပေးတော်မူဘိ၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာ ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ပြင်ထားပါသည်" ဟု လျှောက်၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ သန္ဒက ပရိဗိုဇ်သည်လည်း နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော သန္ဒက ပရိဗိုဇ်အား အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤစကားကို ပြောဆို၏- "သန္ဒက ယခုအခါ သင်တို့သည် အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်း၊ သင်တို့၏ မပြီးဆုံးသေးသော အကြား စကားသည်ကား[၃]

အဘယ်ပါနည်း" ဟု (ပြောဆို၏)။ အသျှင်အာနန္ဒာ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ စုဝေး ထိုင်နေလျက် ပြောဆိုနေကြသော စကားကို ထားပါဦး၊ ဤစကားသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား နောက်အခါ၌လည်း ကြားနာရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ။ အသျှင်အာနန္ဒာကိုသာ တောင်းပန်ပါ၏၊ မိမိဆရာ၏ အယူ၌ ပါဝင်သော တရားစကားကို အကျွန်ုပ်တို့အား ဟောကြားပါလော့ ဟု (ပြောဆို၏)။ သန္ဒက သို့ဖြစ်မူ နာကြားလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားမည် ဟု (ပြောဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သန္ဒက ပရိဗိုဇ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤစကားကို မိန့်ဆို၏- "သန္ဒက သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု လေးမျိုးတို့ကို ဟောကြားတော် မူ၏၊ သက်သာရာကို မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့် လေးမျိုးတို့ကိုလည်း ဟောကြားတော် မူ၏။ ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်အာနန္ဒာ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားထားသော သိနားလည်သည့် ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ်မကျင့်သုံးရာ ဖြစ်သော ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားတို့ မပြည့်စုံစေ နိုင်ရာသော မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု လေးမျိုးတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း ဟု (မေးလျှောက်၏)။

၂၂၅။ သန္ဒက ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ဤသို့ အယူဝါဒ ရှိ၏-"ပေးလှူခြင်းသည် မရှိ[၄] ယဇ် ပူဇော်ခြင်းသည် မရှိ၊ ဟုံး ပူဇော်ခြင်းသည် မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုး ဝိပါက်သည် မရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တစ်ပါးသော လောကသည် မရှိ၊ အမိသည် မရှိ[၅] အဖသည် မရှိ၊ သေလွန်၍ တစ်ဖန် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် မရှိကုန်၊ ဤလောကကို လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော လောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားနိုင် ကုန်သော ဖြောင့်မှန်သော အရိယမဂ်သို့ ရောက်ကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် လောက၌ မရှိကုန်၊ ဤသတ္တဝါသည် မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေး ဖြစ်၏၊ သေသောအခါ မြေဓာတ်သည် မြေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ ရေဓာတ်သည် ရေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ မီးဓာတ်သည် မီးဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ လေဓာတ်သည် လေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ နာမ်က္ခန္ဓေ တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ကုန်၏၊ ညောင်စောင်းလျှင် ငါးခုမြောက် ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် သူသေကောင်ကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ သင်္ချိုင်းတိုင်အောင် သူသေကောင်တို့သည် ထင်ကုန်၏၊ အရိုးတို့သည် ခိုအဆင်း ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ အလှူတို့သည် ပြာအဆုံး ရှိကုန်၏၊ အလှူပေးခြင်းကို လူမိုက်တို့က ပညတ်ထား၏၊ အချို့သူတို့သည် ပေးလှူခြင်းစသည် ရှိ၏ ဟူသော ဝါဒကို ပြောဟောကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ စကားသည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏၊ မှားယွင်း၏၊ ယောင်ယမ်း ပြောဆိုသော စကားဖြစ်၏၊ လူမိုက် ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ ဖြစ်စေ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးလျှင် ပြတ်စဲ ကုန်၏၊ ပျက်စီး ကုန်၏၊ သေသည်မှ နောက်၌ မရှိကုန်" ဟု ဤသို့ အယူ ရှိကုန်၏။

သန္ဒက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤအသျှင် ဆရာသည် "ပေးလှူခြင်းသည် မရှိ၊ ယဇ် ပူဇော်ခြင်းသည် မရှိ၊ ဟုံး ပူဇော်ခြင်းသည် မရှိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုး ဝိပါက်သည် မရှိ၊ ဤလောကသည် မရှိ၊ တစ်ပါးသော လောကသည် မရှိ၊ အမိသည် မရှိ၊ အဖသည် မရှိ၊ သေလွန်၍ တစ်ဖန် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် မရှိကုန်၊ ဤလောကကို လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော လောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြား နိုင်ကုန်သော ညီညွတ်ကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် လောက၌ မရှိကုန်၊ ဤသတ္တဝါသည် မဟာဘုတ် လေးပါး အစုအဝေး ဖြစ်၏၊ သေသောအခါ

မြေဓာတ်သည် မြေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ ရေဓာတ်သည် ရေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ မီးဓာတ်သည် မီးဓာတ်အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ လေဓာတ်သည် လေဓာတ် အစုသို့ ဆိုက်၏၊ ရောက်၏၊ နာမ်က္ခန္ဓေ တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ကုန်၏၊ ညောင်စောင်းလျှင် ငါးခုမြောက် ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် သူသေကောင်ကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ သင်္ချိုင်း တိုင်အောင် သူသေကောင်တို့သည် ထင်ကုန်၏၊ အရိုးတို့သည် ခိုအဆင်း ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ အလှူတို့သည် ပြာအဆုံး ရှိကုန်၏၊ အလှူပေးခြင်းကို လူမိုက်တို့က ပညတ်ထား၏၊ အချို့ သူတို့သည် ပေးလှူခြင်းစသည် ရှိ၏ ဟူသော ဝါဒကို ပြောဟောကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ စကားသည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏၊ မှားယွင်း၏၊ ယောင်ယမ်း ပြောဆိုသော စကားဖြစ်၏၊ လူမိုက် ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ ဖြစ်စေ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးလျှင် ပြတ်စဲ ကုန်၏၊ ပျက်စီး ကုန်၏၊ သေသည်မှ နောက်၌ မရှိကုန်" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ယူလေ့ရှိ၏။

အကယ်၍ ဤအသျှင် ဆရာ၏ စကားသည် မှန်ခဲ့ပါလျှင် "ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးသည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်အခါ၌ ပြတ်ကုန် လတ္တံ့၊ ပျက်စီးကုန် လတ္တံ့၊ သေသည်မှ နောက်အခါ၌ မဖြစ်ကုန် လတ္တံ့" ဟု မဆိုသော ငါသည် ဤဆရာ၏ အယူဝါဒ၌ မပြုဘဲလျက် ပြုပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ မကျင့်သုံးဘဲလျက် ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ ရဟန်းတရား၌ ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် တူမျှသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ အဝတ် မဝတ်သော အချည်းနှီးသော ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)သော ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ကို နုတ်သော ဤအသျှင်ဆရာ၏ အကျင့်သည် အပိုသာတည်း။ သားမယား တို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်၌ နေလျက် ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် စန္ဒကူးတို့ကို လိမ်းကျံ ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ဆောင်လျက် ရွှေငွေကို သာယာလျက် တမလွန် လောက၌ ဤအသျှင် ဆရာနှင့် တူမျှသော လားရာရှိမည် ဖြစ်သော ငါသည် ဤဆရာ့ထံ၌ အဘယ် အကျိုးကို သိသည် ဖြစ်၍ အဘယ် အကျိုးကို မြင်သည် ဖြစ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရအံ့နည်း။ ထိုသူသည် "ဤသည်ကား မမြတ်သော ကျင့်သုံးမှုတည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရား တို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားထားသော သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ ဖြစ်သော ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံ စေနိုင်ရာသော ရှေးဦးစွာသော မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု ပေတည်း။

၂၂၆။ သန္ဒက နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ဤသို့ ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏- "ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေးအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ (ရွာကို) တိုက်ခိုက်လုယူသူ (တိုက်ခိုက်လုယူ စေသူ)၊ ခရီးလမ်း၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာစေသူ)၊ မဟုတ် မမှန်သော စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ)၊ များသော မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွား စက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုစေကာမူ ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်၊ နှိပ်စက်လျက် နှိပ်စက်စေလျက်၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားစေကာမူ ထို(သတ်ခြင်း စသော) အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ လှူလျက် လှူစေလျက်၊ ပူဇော်လျက် ပူဇော်စေလျက်၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားစေကာမူ ထို(လှူခြင်းစသော) အကြောင်းကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန် ဆိုခြင်း တို့ကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း မရှိ" ဟု (ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏)။

သန္ဒက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤအသျှင် ဆရာသည် "ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ဖြတ်သူ ဖြတ်စေသူ၊ နှိပ်စက်သူ နှိပ်စက်စေသူ၊ ပူဆွေးအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ ပင်ပန်းအောင် ပြုသူ ပြုစေသူ၊ တုန်လှုပ်သူ တုန်လှုပ်စေသူ၊ အသက်ကို သတ်သူ (သတ်စေသူ)၊ ခိုးယူသူ (ခိုးယူစေသူ)၊ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူ (ဖောက်ထွင်းစေသူ)၊ (ရွာကို) တိုက်ခိုက်လုယူသူ (တိုက်ခိုက်လုယူစေသူ)၊ ခရီးလမ်း၌ စောင့်၍ လုယက်သူ (လုယက်စေသူ)၊ သူ့မယားကို သွားလာသူ (သွားလာစေသူ)၊ မဟုတ် မမှန်သော စကားကို ပြောသူ (ပြောစေသူ)၊ များသော မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ဤမြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို သင်တုန်းသွားစက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အသားစု အသားပုံ ဖြစ်အောင် အကယ်၍ ပြုစေကာမူ ထိုအကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှုဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အသက်ကို သတ်လျက် သတ်စေလျက်၊ ဖြတ်လျက် ဖြတ်စေလျက်၊ နှိပ်စက်လျက် နှိပ်စက်စေလျက်၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားစေကာမူ ထို(သတ်ခြင်းစသော) အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှု မရှိ၊ မကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ လှူလျက် လှူစေလျက်၊ ပူဇော်လျက် ပူဇော်စေလျက်၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ အကယ်၍ သွားစေကာမူ ထို(လှူခြင်း စသော) အကြောင်းကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ၊ အလှူပေးခြင်း ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သီလ စောင့်စည်းခြင်း အမှန်ဆိုခြင်း တို့ကြောင့် ကောင်းမှု မရှိ၊ ကောင်းမှု ဖြစ်ခြင်း မရှိ" ဟု ဆိုလေ့ ယူလေ့ရှိ၏။

အကယ်၍ ဤအသျှင် ဆရာ၏ စကားသည် မှန်ခဲ့ပါလျှင် "နှစ်ဦးသူတို့ ပြုထားသော မကောင်းမှု သည် ပြုသည် မမည်" ဟု မဆိုသော ငါသည် ဤဆရာ၏ အယူဝါဒ၌ မပြုဘဲလျက် ပြုပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ မကျင့်သုံးဘဲလျက် ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ ဤရဟန်း တရား၌ ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် တူမျှသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။

အဝတ် မဝတ်သော အချည်းနှီးသော ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)သော ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သော ဆံမုတ် ဆိတ်ကို နုတ်သော ဤအသျှင် ဆရာ၏ အကျင့်သည် အပိုသာတည်း။ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်း သော အိမ်၌ နေလျက် ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် စန္ဒကူးကို လိမ်းကျံ ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်း တို့ကို ဆောင်လျက် ရွှေငွေကို သာယာလျက် တမလွန် လောက၌ ဤအသျှင် ဆရာနှင့် တူမျှသော လားရာ ရှိမည် ဖြစ်သော ငါသည် အဘယ် အကျိုးကို သိ၍ အဘယ် အကျိုးကို မြင်၍ ဤဆရာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးအံ့နည်း။ ထိုသူသည် "ဤသည်ကား မမြတ်သော ကျင့်သုံးမှုတည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါသွား လေ၏။

သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံ သောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော သိနားလည် သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာဖြစ်သော ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာသော နှစ်ခုမြောက် မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု ပေတည်း။

၂၂၇။ သန္ဒက နောက်တစ်မျိုးကား ဤ လောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ဤသို့ ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏- "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက်အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်းမရှိ အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူး ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက်အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်း မရှိ အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။

ခွန်အားသည် မရှိ၊ လုံ့လသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ စွမ်းအားသည် မရှိ၊ ယောကျ်ားတို့ အားထုတ်မှု သည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံသော ထင်ရှားဖြစ် သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း မရှိကုန်၊ ခွန်အား မရှိကုန်၊ လုံ့လ မရှိကုန်၊ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ဆုံစည်းသည့် အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၍ ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားကုန်၏" ဟု (ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏)။

သန္ဒက သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-ဤအသျှင် ဆရာသည် "သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက်အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်း မရှိ အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့ ညစ်ညူးကုန်၏။ သတ္တဝါတို့ စင်ကြယ်ရန် အကြောင်းသည် မရှိ၊ အထောက်အပံ့သည် မရှိ၊ အကြောင်းမရှိ အထောက်အပံ့ မရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ခွန်အားသည် မရှိ၊ လုံ့လသည် မရှိ၊ ယောက်ျားတို့ စွမ်းအားသည် မရှိ၊ ယောက်ျားတို့ အားထုတ်မှုသည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှူ သတ္တဝါ အလုံးစုံသော ထင်ရှားဖြစ် သတ္တဝါ အလုံးစုံသော သက်ရှိ အရာတို့သည် အစွမ်း မရှိကုန်၊ ခွန်အား မရှိကုန်၊ လုံ့လ မရှိကုန်၊ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ဆုံစည်းသည့်အတိုင်း သဘာဝအတိုင်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန်၍ ဇာတ်အထူး ခြောက်မျိုးတို့၌ သာလျှင် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားကုန်၏" ဟု (ဆိုလေ့ ယူလေ့ရှိ၏)။ အကယ်၍ ဤအသျှင် ဆရာ၏ စကားသည် မှန်ခဲ့ပါလျှင် "ငါတို့ နှစ်ဦးသည် အကြောင်းအထောက်အပံ့ မရှိဘဲ စင်ကြယ် ကုန်လိမ့်မည်" ဟု မဆိုသော ငါသည် ဤဆရာ၏ အယူဝါဒ၌ မပြုဘဲလျက် ပြုပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ မကျင့်သုံးဘဲလျက် ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ ဤရဟန်း တရား၌ ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် တူမျှသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်ရာ၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ အဝတ် မဝတ်သော အချည်းနှီးသော ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး) သော ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ကို နုတ်သော ဤအသျှင် ဆရာ၏ အကျင့်သည်အပို သာတည်း။ သားမယားဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်၌ နေလျက် ကာသိကရာဇ်တိုင်း ဖြစ်သော စန္ဒကူးကို လိမ်းကျံ ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ဆောင်လျက် ရွှေငွေကို သာယာလျက် တမလွန် လောက၌ ဤအသျှင် ဆရာနှင့် တူမျှသော လားရာ ရှိမည် ဖြစ်သော ငါသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ အဘယ် အကျိုးထူးကို မြင်၍ ဤဆရာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးရအံ့နည်း။ ထိုသူသည် "ဤသည်ကား မမြတ်သော ကျင့်သုံးမှုတည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါ သွားလေ၏။ သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသော သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ ဖြစ်သော ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံ စေနိုင်ရာသော သုံးခုမြောက်မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှုပေတည်း။

၂၂၈။ သန္ဒက တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ဤသို့ ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏- "ဤခုနစ်ပါးသော အစုတို့သည် ပြုလုပ်ထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပြုလုပ်ထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြုံကုန်၏၊ တောင်ထွတ်ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ခိုင်မြဲသော တံခါးတိုင် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ထိုအစုတို့သည် မတုန်လှုပ်ကုန်၊ မဖောက်ပြန်ကုန်၊ အချင်းချင်း မညှဉ်းဆဲ နိုင်ကုန်၊ အချင်းချင်း ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကုန်၊ ခုနစ်ပါးတို့ ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မြေအစု ရေအစု မီးအစု လေအစု ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ခုနစ်ခုမြောက် အသက်တို့တည်း။ ဤခုနစ်ပါးသော အစုတို့သည် ပြုလုပ်ထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပြုလုပ်ထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြုံကုန်၏၊ တောင်ထွတ် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ခိုင်မြဲသော တံခါးတိုင် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ထိုအစုတို့သည် မတုန်လှုပ်ကုန်၊ မဖောက်ပြန်ကုန်၊ အချင်းချင်း မညှဉ်းဆဲ နိုင်ကုန်၊ အချင်းချင်း ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုအစုတို့၌ သတ်သူ သတ်စေသူ၊ ကြားသူ ကြားစေသူ၊ သိသူ သိစေသူများ မရှိကုန်။ ထက်စွာသော လက်နက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်စေကာမူ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် တစ်ဦး တစ်ယောက် ကို သတ်သည် မမည်၊ လက်နက်သည် ခုနစ်ပါးသော အစုတို့၏ အကြား ဟင်းလင်းပြင်သို့ ကျရောက်၏၊ ဤတစ်သန်း လေးသိန်း ခြောက်ထောင့် ခြောက်ရာသော အဓိက သတ္တဝါမျိုးများ ငါးရာသော ကံများ ငါးပါးသော ကံများ သုံးပါးသော ကံများ (ပြည့်သော) ကံများ ထက်ဝက်သော ကံများ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါးသော အကျင့်များ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါးသော အန္တရကပ်များ ခြောက်မျိုးသော ဇာတ် အထူးများ ရှစ်ပါးသော ယောက်ျားတို့၏ အရွယ်များ လေးထောင်ကိုးရာသော တက္ကတွန်းတို့၏ အသက် မွေးမှုများ

လေးထောင် ကိုးရာသော ပရိဗိုဇ်များ လေးထောင်ကိုးရာသော နဂါးတို့ နေရာများ နှစ်ထောင်သော ဣန္ဒြေများ သုံးထောင်သော ငရဲများ သုံးဆယ့်ခြောက်မျိုးသော မြူဓာတ် (တည်ရာ) များ ခုနစ်မျိုးသော သညာရှိ ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော သညာမဲ့ ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော အဆစ် ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော နတ်များ ခုနစ်မျိုးသော လူများ ခုနစ်မျိုးသော မြေဖုတ်ဘီလူးများ ခုနစ်ခုသော အိုင်ကြီးများ ခုနစ်ခုသော အဖုကြီးများ ခုနစ်ခုသော ချောက်ကြီးများ ခုနစ်ရာသော ချောက်ငယ်များ ခုနစ်ခုသော အိပ်မက်ကြီးများ ခုနစ်ရာသော အိပ်မက်ငယ်များ ရှစ်သန်း လေးသိန်းသော မဟာကပ်များ ရှိကုန်၏၊ ယင်း (မဟာကပ်တို့) ပတ်လုံး လူမိုက် ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ ဖြစ်စေ (တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့) ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဆင်းရဲကုန် ဆုံးခြင်းကို ပြုကြလတ္တံ့၊ ထိုအတွင်း (ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးခြင်း မရှိ)။ 'ငါသည် ဤသီလဖြင့် သော်လည်းကောင်း ဤကျင့်ဝတ်ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဤခြိုးခြံမှုဖြင့် သော်လည်း ကောင်း၊ မြတ်သောအကျင့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း မရင့်သေးသော ကံကိုမူလည်း ရင့်စေမည်၊ ရင့်ပြီး သော ကံကိုမူလည်း တွေ့၍ တွေ့၍ ပျက်စီးစေမည်' ဟု ဤသို့ (ပြုပြင်နိုင်ခြင်း) မရှိ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ သည် စရွတ်တောင်းဖြင့် ခြင်ထား သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ သံသရာသည် အပိုင်းအခြား ပြုထားပြီး ဖြစ်၏၊ အတိုး အဆုတ် မရှိ၊ အလွန် အယုတ် မရှိ၊ ချည်လုံးကို ပစ်လိုက်သော် (ချည် ရှိသရွေ့သာ) ပြေလျက် ပြေးသွားရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ လူမိုက် ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ ဖြစ်သော (တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့) ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးခြင်းကို ပြုလတ္တံ့." ဟု (ဆိုလေ့ ယူလေ့ ရှိ၏)။

သန္ဒက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-ဤအသျှင် ဆရာသည် "ဤခုနစ်ပါးသော အစုတို့သည် ပြုလုပ်ထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပြုလုပ်ထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထား စေသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြုံကုန်၏၊ တောင်ထွတ် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ခိုင်မြဲသော တံခါးတိုင် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ထိုအစုတို့သည် မတုန်လှုပ်ကုန်၊ မဖောက်ပြန် ကုန်၊ အချင်းချင်း မညှဉ်းဆဲ နိုင်ကုန်၊ အချင်းချင်း ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကုန်၊ ခုနစ်ပါးတို့ ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မြေအစု ရေအစု မီးအစု လေအစု ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ခုနစ်ခုမြောက် အသက်တို့တည်း။ ဤခုနစ်ပါးသော အစုတို့သည် ပြုလုပ်ထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပြုလုပ်ထားစေသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထားသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဖန်ဆင်းထား စေသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြုံကုန်၏၊ တောင်ထွတ် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ခိုင်မြဲသော တံခါးတိုင် ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏၊ ထိုအစုတို့သည် မတုန်လှုပ်ကုန်၊ မဖောက်ပြန်ကုန်၊ အချင်းချင်း မညှဉ်းဆဲ နိုင်ကုန်၊ အချင်းအချင်း ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရန် လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုအစုတို့၌ သတ်သူ သတ်စေသူ၊ ကြားသူ ကြားစေသူ၊ သိသူ သိစေသူများ မရှိကုန်။ ထက်စွာသော လက်နက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်စေကာမူ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက် ကို သတ်သည် မမည်၊ လက်နက်သည် ခုနစ်ပါးသော အစုတို့၏အကြား ဟင်းလင်းပြင်သို့ ကျရောက်၏ ဟု အယူရှိ၏၊ ဤတစ်သန်း လေးသိန်း ခြောက်ထောင့် ခြောက်ရာသော အဓိက သတ္တဝါမျိုးများ၊ ငါးရာ သော ကံများ ငါးပါးသော ကံများ သုံးပါးသော ကံများ (ပြည့်သော) ကံများ ထက်ဝက်သော ကံများ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါးသော အကျင့်များ ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါးသော အန္တရကပ်များ ခြောက်မျိုးသော ဇာတ် အထူးများ ရှစ်ပါးသော ယောကျ်ားတို့၏ အရွယ်များ လေးထောင် ကိုးရာသော တက္ကတွန်းတို့၏ အသက် မွေးမှုများ လေးထောင် ကိုးရာသော ပရိဗိုဇ်များ လေးထောင် ကိုးရာသော နဂါးတို့ နေရာများ နှစ်ထောင်သော ဣန္ဒြေများ သုံးထောင်သော ငရဲများ သုံးဆယ့်ခြောက်မျိုးသော မြူဓာတ် (တည်ရာ) များ ခုနစ်မျိုးသော သညာရှိ ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော သညာမဲ့ ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော အဆစ် ပဋိသန္ဓေများ ခုနစ်မျိုးသော နတ်များ ခုနစ်မျိုးသော လူများ ခုနစ်မျိုးသော မြေဖုတ် ဘီလူးများ ခုနစ်ခု သော အိုင်ကြီးများ ခုနစ်ခုသော အဖုကြီးများ ခုနစ်ခုသော ချောက်ကြီးများ ခုနစ်ရာသော ချောက်ငယ် များ ခုနစ်ခုသော အိပ်မက်ကြီးများ ခုနစ်ရာသော အိပ်မက်ငယ်များ ရှစ်သန်း လေးသိန်းသော မဟာကပ်များ ရှိကုန်၏၊ ယင်း (မဟာကပ်တို့) ပတ်လုံး လူမိုက် ဖြစ်စေ ပညာရှိ ဖြစ်စေ (တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့) ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးခြင်းကို ပြုကြ လတ္တံ့။ ထိုအတွင်း (ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံး

ခြင်း မရှိ)။ 'ငါသည် ဤသီလဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဤကျင့်ဝတ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဤခြိုးခြံမှုဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဤမြတ်သော အကျင့်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း မရင့်သေးသော ကံကိုမူလည်း ရင့်စေမည်၊ ရင့်ပြီးသော ကံကိုမူလည်း တွေ့၍ တွေ့၍ ပျက်စီး စေမည်' ဟု ဤသို့ (ပြုပြင် နိုင်ခြင်း) မရှိ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲသည် စရွတ်တောင်းဖြင့် ခြင်ထားဘိ သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ သံသရာသည် အပိုင်းအခြား ပြုထားပြီး ဖြစ်၏၊ အတိုး အဆုတ် မရှိ၊ အလွန် အယုတ် မရှိ၊ ချည်လုံးကို ပစ်လိုက်သော် (ချည်ရှိသရွေ့သာ) ပြေလျက် ပြေးသွားရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ လူမိုက် ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိ ဖြစ်စေ (တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့) ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဆင်းရဲ ကုန်ဆုံးခြင်းကို ပြုလတ္တံ့" ဟုဆိုလေ့ ယူလေ့ရှိ၏။

အကယ်၍ ဤအသျှင် ဆရာ၏ စကားသည် မှန်ခဲ့ပါလျှင် "ငါတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဒုက္ခ၏ အဆုံးကို ပြုကြရ ကုန်တော့အံ့" ဟု မဆိုသော ငါသည် ဤဆရာ၏ အယူဝါဒ၌ မပြုဘဲလျက် ပြုပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ မကျင့်သုံးဘဲလျက် ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်ရာ၏၊ ဤရဟန်း တရား၌ ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် တူမျှသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ အဝတ် မဝတ်သော အချည်းနှီးသော ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)သော ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ကို နုတ်သော ဤအသျှင် ဆရာ၏ အကျင့်သည် အပိုသာတည်း။ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်၌ နေလျက် ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် စန္ဒကူးကို လိမ်းကျံ ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ဆောင်လျက် ရွှေငွေကို သာယာလျက် တမလွန် လောက၌ ဤအသျှင် ဆရာနှင့် တူမျှသော လားရာ ရှိမည် ဖြစ်သော ငါသည် အဘယ် အကျိုးကို သိ၍ အဘယ် အကျိုးကို မြင်၍ ဤဆရာ၏ အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်အံ့နည်း။ ထိုသူသည် "ဤကား မမြတ်သော ကျင့်သုံးမှုတည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသော သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ ဖြစ်သော ကျင့်သုံး သော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံ စေနိုင်ရာသော လေးခုမြောက် မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှုတည်း။

သန္ဒက သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု လေးမျိုးတို့ကို ဟောကြားတော် မူ၏၊ ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အံ့သြဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်အာနန္ဒာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု လေးမျိုးတို့ကို ဟောကြားတော်မူပေ၏၊ "ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို မပြည့်စုံ စေနိုင်ရာပါ"။ အသျှင်အာနန္ဒာ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားထားသော "ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ ဖြစ်သော ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာသော" သက်သာရာကို မရစေနိုင်ကုန်သော မြတ်သော အကျင့် လေးမျိုးတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့ ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

၂၂၉။ သန္ဒက ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ "ငါ သွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပျော်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ အမြဲမပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏" ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာသည်

ဆိတ်သုဉ်းသော အိမ်သို့လည်း ဝင်၏၊ ဆွမ်းလည်း မရ၊ ခွေးလည်း ကိုက်၏၊ ကြမ်းသော ဆင်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံ၏၊ ကြမ်းသော မြင်းနှင့်လည်း တွေ့ဆုံ၏၊ ကြမ်းသော နွားနှင့်လည်း တွေ့ဆုံ၏၊ မိန်းမ၏ လည်း ကောင်း၊ ယောကျ်ား၏ လည်းကောင်း၊ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ အနွယ်ကို လည်းကောင်း မေး၏၊ ရွာ၏ လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၏ လည်းကောင်း၊ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ လမ်းခရီးကို လည်းကောင်း မေး၏။ ထိုဆရာသည် "ဤအမှုသည် အသို့ပါနည်း" ဟု မေးသည် ရှိသော် ဆိတ်သုဉ်းသော အိမ်ကို ငါ ဝင်သင့်၏၊ ထို့ကြောင့် ဝင်၏။ ဆွမ်းကိုလည်း မရသင့်၊ ထို့ကြောင့် မရခဲ့။ ခွေးသည် ကိုက်သင့်၏၊ ထို့ကြောင့် ကိုက်၏။ ကြမ်းသော ဆင်နှင့် တွေ့ဆုံ သင့်၏၊ ထို့ကြောင့် တွေ့ဆုံ၏။ ကြမ်းသော မြင်းနှင့် တွေ့ဆုံသင့်၏၊ ထို့ကြောင့် တွေ့ဆုံ၏၊ ကြမ်းသော နွားနှင့် တွေ့ဆုံသင့်၏၊ ထို့ကြောင့် တွေ့ဆုံ၏။ မိန်းမ၏ လည်းကောင်း ယောကျ်ား၏ လည်းကောင်း၊ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ အနွယ်ကို လည်း ကောင်း မေးသင့်၏၊ ထို့ကြောင့် မေး၏။ ရွာ၏ လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၏ လည်းကောင်း၊ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ လမ်းခရီးကို လည်းကောင်း မေးသင့်၏၊ ထို့ကြောင့် မေး၏ ဟု (ဖြေဆို၏)။

သန္ဓက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-ဤအသျှင် ဆရာသည် အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် အမြင်ကို ဝန်ခံ၏။ပ။ ရွာ၏ လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၏ လည်းကောင်း၊ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ လမ်းခရီးကို လည်းကောင်း မေးသင့်၏၊ ထို့ကြောင့် မေး၏ ဟု ဖြေဆို၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ ထိုသူသည် "ဤသည်ကား သက်သာရာ မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့်တည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ သန္ဓက ဤသည်ကား သိတော် မူမြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာသိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည့် သက်သာရာကို မရစေနိုင် သော ရှေးဦးစွာသော မြတ်သော အကျင့်ပေတည်း၊ ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။

၂၃၀။ သန္ဓက နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို မှီ၍ တစ်ဆင့်ကြားသည်ကို အမှန်အားဖြင့် ယူ၏။ ထိုဆရာသည် "ဤသို့တဲ့ ဤသို့တဲ့" ဟု တစ်ဆင့်ကြား ဖြင့် အစဉ်အလာ အားဖြင့် ပိဋကတ် ကျမ်းဂန် လေ့လာမှုဖြင့် တရားဟော၏။ သန္ဓက တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို မှီ၍ တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို အမှန်အားဖြင့် ယူသော ဆရာအား ကောင်းစွာ ကြားအပ် သည်လည်း ရှိ၏၊ မကောင်းသဖြင့် ကြားအပ်သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုကြားတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ တစ်မျိုးအားဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သန္ဓက ထိုအယူဝါဒ၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-ဤအသျှင် ဆရာသည် တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို မှီ၍ တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို အမှန်အားဖြင့် ယူ၏၊ ထိုဆရာသည် "ဤသို့တဲ့ ဤသို့တဲ့" ဟု တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် ပိဋကတ် ကျမ်းဂန် လေ့လာမှုဖြင့် တရားဟော၏၊ တစ်ဆင့်ကြားကို မှီ၍ တစ်ဆင့် ကြားသည်ကို အမှန်အားဖြင့် ယူသော ဆရာအား ကောင်းစွာ ကြားအပ် သည်လည်း ရှိ၏၊ မကောင်းသဖြင့် ကြားအပ်သည်လည်း ရှိ၏၊ ထိုကြားတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ တစ်မျိုး အားဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ ထိုသူသည် "ဤကား သက်သာရာ မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့်တည်း" ဟု သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့ကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။ သန္ဓက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားသည့် သက်သာရာကို မရစေနိုင်သော ဒုတိယ မြတ်သော အကျင့်ပေတည်း။ ယင်းအကျင့်၌ သိနား လည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။

၂၃၁။ သန္ဓက နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ကြံစည်လေ့ ရှိ၏၊ စူးစမ်း လေ့ ရှိ၏၊ ထိုဆရာသည် ကြံစည်ထားသည့် အတိုင်း စူးစမ်းမိသည့် အတိုင်း မိမိထင်မြင်ချက် အတိုင်း

တရား ဟောဧ။ သန္ဒက ကြံစည်လေ့ ရှိသော စူးစမ်းလေ့ ရှိသော ဆရာအား ကောင်းစွာ ကြံစည်အပ်သည်လည်း ရှိ၏၊ မကောင်းသဖြင့် ကြံစည်အပ်သည်လည်း ရှိ၏၊ ထိုအတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ တစ်မျိုးအားဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သန္ဒက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤအသျှင် ဆရာသည် ကြံစည်လေ့ ရှိ၏၊ စူးစမ်းလေ့ ရှိ၏၊ ထိုဆရာသည် ကြံစည်ထားသည့် အတိုင်း စူးစမ်းမိသည့်အတိုင်း မိမိ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း တရားဟော၏။ ကြံစည်လေ့ ရှိသော စူးစမ်းလေ့ ရှိသော ဆရာအား ကောင်းစွာ ကြံစည်အပ်သည်လည်း ရှိ၏၊ မကောင်းသဖြင့် ကြံစည်အပ်သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ တစ်မျိုးအားဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏ ဟု (ဆင်ခြင်၏)။ ထိုသူသည် “ဤသည်ကား သက်သာရာ မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့်တည်း” ဟု ဤသို့ သိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါသွားလေ၏။ သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည့် သက်သာရာ မရစေနိုင်သော တတိယ မြတ်သော အကျင့်ပေတည်း၊ ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။

၂၃၂။ သန္ဒက ဤလောက၌ အချို့သော ဆရာသည် ပညာနုံ့၏၊ တွေဝေ၏၊ ထိုဆရာသည် ပညာနုံ့သောကြောင့် တွေဝေသောကြောင့် ထိုထိုအရာ၌ အမေးခံရလျှင် အဆုံးမရှိ ပစ်လွှတ်သော စကားကို ဆို၏ “ဤသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ ထိုသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ အခြားသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ ဤသို့ ထိုသို့ အခြားသို့ မဟုတ် ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ ဤသို့ ထိုသို့ အခြားသို့ မဟုတ်သည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း ငါမယူ” ဟု (ဆို၏)။ သန္ဒက သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် ထိုအယူဝါဒ၌ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏- ဤအသျှင် ဆရာသည် ပညာနုံ့၏၊ တွေဝေ၏၊ ထိုဆရာသည် ပညာ နုံ့သောကြောင့် တွေဝေသောကြောင့် ထိုထို အရာ ဌာန၌ အမေးခံရလျှင် အဆုံးမရှိ ပစ်လွှင့်သော စကားကို ဆို၏ “ဤသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ ထိုသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ အခြားသို့ ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ (ဤသို့ ထိုသို့ အခြားသို့) မဟုတ် ဟူ၍လည်း ငါမယူ၊ (ဤသို့ ထိုသို့ အခြားသို့) မဟုတ်သည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း ငါမယူ” ဟု (ဆို၏)။ ထိုသူသည် “ဤကား သက်သာရာ မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့်တည်း” ဟုသိ၍ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါ သွားလေ၏။ သန္ဒက ဤသည်ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည့် သက်သာရာကို မရစေနိုင်သော စတုတ္ထ မြတ်သော အကျင့်ပေတည်း၊ ယင်းအကျင့်၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။ သန္ဒက ဤသည်တို့ကား သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားသည့် သက်သာရာကို မရစေနိုင်သော မြတ်သော အကျင့် လေးမျိုးတို့ ပေတည်း၊ ယင်းအကျင့်တို့၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံး သော်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်အာနန္ဒာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးမျိုးသော မြတ်သော အကျင့်တို့ကို သက်သာရာကို မရစေနိုင်၍ သာလျှင် သက်သာရာကို မရစေနိုင် ဟု ဟောကြားတော် မူပေ၏၊ ယင်းအကျင့်တို့၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် မကျင့်သုံးရာ၊ ကျင့်သုံးသော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။ အသျှင်အာနန္ဒာ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်ကား အဘယ်သို့ ယူလေ့ ရှိပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ ဆိုလေ့ ရှိပါသနည်း၊ ယင်းမြတ်စွာဘုရား၏ အယူဝါဒ၌ သိနားလည်သော

ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာပါ သနည်း၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

၂၃၃။ သန္တက ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော၊ လောကကို သိတော် မူသော၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ပ။ ထိုရဟန်းသည် စိတ်ညစ်ညူးကြောင်း ဖြစ်ကုန်သော ဤအပိတ် အပင် 'နီဝရဏ' တရား ငါးပါးတို့ကို ပယ်၍ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွ ဖြစ်သော သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ သန္တက ဤသို့ သဘောရှိသော မွန်မြတ်သည့် တရားထူးကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေ နိုင်ရာ၏။

သန္တက တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယဈာန်သို့ရောက်၍ နေ၏။ သန္တက ဤသို့ သဘောရှိသော မွန်မြတ်သည့် တရားထူးကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏။

သန္တက တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် ပီတိကိုလည်း တပ်နှစ်သက်မှု ကင်းခြင်းကြောင့် လျစ်လျူရှု၍ နေ၏။ပ။ တတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ သန္တက ဤသို့ သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော တရားထူးကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏။

သန္တက တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ သန္တက ဤသို့ သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော တရားထူးကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏။

ထို(ရဟန်း)သည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက် မေ့နိုင်သော 'ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ သန္တက ဤသို့ သဘော ရှိသော မွန်မြတ်သော တရားထူးကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောက်ျားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏။

ထို(ရဟန်း)သည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့

လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ခြင်းကို သိသော 'စုတူပပါတ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွှတ်စေ၏၊ ထို (ရဟန်း) သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်း မလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ ကို မြင်၏။ပ။ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ သန္ဒက ဤသို့ သဘော ရှိသော မွန်မြတ် သော တရားကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ်ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သောကုသိုလ် တရားကိုပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏။

ထို(ရဟန်း)သည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို (ရဟန်း) သည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်စေနိုင်သော 'အာသဝက္ခယ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွှတ်စေ၏၊ ထို (ရဟန်း) သည် 'ဤကား ဆင်းရဲ' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ 'ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း' ဟု ဟုတ်မှန် သောအတိုင်း သိ၏၊ 'ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းသိ၏။ 'ဤကား အာသဝတို့' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ 'ဤကား အာသဝတို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းသိ၏၊ 'ဤကား အာသဝတို့ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ 'ဤကား အာသဝ တို့ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ ဤသို့ သိသော် ဤသို့ မြင်သော် ထို(ရဟန်း)၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် လွတ်မြောက် ခဲ့လေ ပြီ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေ နေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ သန္ဒက ဤသို့ သဘော ရှိသော မွန်မြတ်သော တရားကို တပည့် ရစေနိုင်သည့် ဆရာ့ထံ၌ သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်သော အကျင့် ဟူ၍ စင်စစ် ကျင့်သုံးရာ၏၊ ကျင့်သုံးလျှင်လည်း နည်းလမ်းမှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်ရာ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၂၃၄။ အသျှင်အာနန္ဒာ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်)အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ယူပြီးသော ဘဝ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီး သော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစား ရာသေး သလော ဟု (လျှောက်၏)။ သန္ဒက အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရယူပြီးသော ဘဝ သံယော ဇဉ် ကုန်ခန်းပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ရဟန်းသည် ငါးပါး သောအရာ ဌာနတို့ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် စေတနာ နှင့်တကွ စေ့ဆော်၍ သတ္တဝါကို သတ်ခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် မပေးသည်ကို ခိုးလိုသော စိတ်အစုဖြင့် ယူခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် မေထုန် အကျင့်ကို မှီဝဲခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် သိလျက် မဟုတ် မမှန် သော စကားကို ဆိုခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော ရဟန်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါက ကဲ့သို့ ဝတ္ထု ကာမဂုဏ်တို့ကို သိုမှီး၍ မှီဝဲခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။ သန္ဒက အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရယူပြီးသော ဘဝ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ရဟန်းသည် ဤငါးပါးကုန်သော အရာ ဌာနတို့ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းငှါ မထိုက်ပြီ။

၂၃၅။ အသျှင်အာနန္ဒာ အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရယူပြီးသော ဘဝ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်း ပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်သော ရဟန်းအား သွားနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေစဉ် ဖြစ်စေ "ငါ့အား အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်း ကုန်ပြီ" ဟု ဉာဏ် အမြင်သည် အမြဲမပြတ် ရှေးရှု ထင်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ သန္ဒက သို့ဖြစ်မူ သင့်အား ဥပမာပြအံ့၊ ဤလောက၌ ပညာရှိသော ယောကျ်ားတို့သည် ဥပမာဖြင့် ပြောကြားသော စကား၏ အနက်ကို သိကြကုန်၏။ သန္ဒက ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားအား လက် ခြေတို့သည် ပြတ်ကုန်၏၊ ထိုယောကျ်ားအား သွားနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေစဉ် ဖြစ်စေ "ငါ၏ လက်ခြေတို့သည် ပြတ်ကုန်ပြီ" ဟု အမြဲမပြတ် သိသလော။ ထိုသို့ မဟုတ် ဆင်ခြင်မှသာ "ငါ၏ လက် ခြေတို့သည် ပြတ်ကုန်ပြီ" ဟု သိသလောဟု (မေး၏)။ အသျှင် အာနန္ဒာ ထိုယောကျ်ားသည် အမြဲ မပြတ် "ငါ၏ လက် ခြေတို့သည် ပြတ်ကုန်ပြီ" ဟု မသိပါ၊ စင်စစ် သော်ကား ဆင်ခြင်မှသာ "ငါ၏ လက်ခြေ တို့သည် ပြတ်ကုန်ပြီ" ဟု သိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ သန္ဒက ဤဥပမာ အတူသာလျှင် အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော ဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရယူပြီးသော ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်သော ရဟန်းအား သွားနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေစဉ် ဖြစ်စေ "ငါ့အား အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်း ကုန်ပြီ" ဟု အမြဲမပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှု မထင်၊ စင်စစ်သော်ကား ဆင်ခြင်မှသာ "ငါ့အား အာသဝေါ တရားတို့သည် ကုန်ခန်း ကုန်ပြီ" ဟု သိ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၂၃၆။ အသျှင်အာနန္ဒာ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ကျွတ်တမ်း ဝင်သူတို့သည် အဘယ်မျှ များပြား ပါကုန် သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သန္ဒက ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ ကျွတ်တမ်း ဝင်သူတို့သည် တစ်ရာလည်း မကကုန်၊ နှစ်ရာလည်း မကကုန်၊ သုံးရာလည်း မကကုန်၊ လေးရာလည်း မကကုန်၊ ငါးရာလည်း မကကုန်၊ စင်စစ်အားဖြင့် လွန်စွာ များကုန်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်အာနန္ဒာ အံ့သြဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်အာနန္ဒာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ မိမိတရားကို မမြှောက်တင် သူတစ်ပါး တရားကို မနှိမ့်ချဘဲ ရှိတုံဘိ၏၊ ရှည်ရှည် လျားလျား တရား ဟောခြင်းသာ ဖြစ်တုံဘိ၏၊ ထိုမျှလောက် များပြားသော ကျွတ်တမ်း ဝင်သူတို့လည်း ထင်ရှား ကုန်ဘိ၏၊ သားသေ မိခင်၏ သားဖြစ်သော ဤအာဇီဝက တို့သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ချီးမြှောက်တတ် ကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ရှုတ်ချ တတ်ကုန်၏၊ ကျွတ်တမ်းဝင်သူ သုံးယောက်တို့ကိုသာ ပြကြကုန်၏။ ဤသူတို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ နန္ဒဝစ္ဆ ကိသသံ ကိစ္စ မက္ခလိ ဂေါသာလတို့ပေတည်း ဟု (ပြကြ ကုန်၏)။ ထိုအခါ သန္ဒကပရိဗိုဇ်သည် မိမိ ပရိသတ်ကို "အချင်းတို့ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့၊ ရဟန်းဂေါတမ အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှုသည် ရှိ၏၊ ငါတို့မူကား ယခုအခါ၌ လာဘ် ပူဇော်သကာ အကျော်အစောတို့ကို စွန့်လွှတ်ရန် မလွယ်ကူပြီ" ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့လျှင် သန္ဒကပရိဗိုဇ်သည် မိမိ၏ ပရိသတ်အား မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးရန် လွှတ်လိုက်လေ သတည်း။

**ခြောက်ခုမြောက် သန္ဒကသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ ဤပါဠိတော်နှင့် သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂပါဠိ (၇) ၌ ပုရိသကထံ မပါ (သျာ၊ ကံ၊ က) တို့၌ကား ပါသည်။
၂။ မြို့တွင်းလမ်းကို ဆိုလိုသည်။
၃။ ငါမလာမီ အကြား၌ ဖြစ်သော စကား (အဋ္ဌကထာ)
၄။ အကျိုးမရှိ ဟု ဆိုလိုသည်။
၅။ အမိသည် မရှိ၊ အမိ၌ ကောင်းစွာ ပြုခြင်း မကောင်း ပြုခြင်း၏ အကျိုးမရှိ ဟု ဆိုလိုသည် (အဖသည် မရှိ ဆိုရာ၌လည်း ဤအတူပင်)။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

### ၇ - မဟာသကုလုဒါယိသုတ်

၂၃၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလွန် ထင်ရှား ကုန်သော များစွာသော ပရိဗိုဇ် တို့သည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ် အရံ၌ နေကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ် နည်း၊ အန္နဘာရပရိဗိုဇ် ဝရဓရ ပရိဗိုဇ် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်နှင့် အခြား ထင်ရှား ကျော်စောသော ပရိဗိုဇ်တို့တည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သို့ ဆွမ်းခံသွားရန် အလွန် စောသေး၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်အရံရှိ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ် အရံသို့ ချဉ်းကပ် တော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည် များပြားသော (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာ စကားကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုလျက် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။ မင်းနှင့် စပ်သော စကား ခိုးသူနှင့် စပ်သော စကား အမတ်ကြီးနှင့်စပ် သော စကား စစ်သည်နှင့် စပ်သော စကား ကြောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား စစ်ထိုးခြင်းနှင့် စပ်သော စကား စားဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား သောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား အဝတ်နှင့် စပ်သော စကား အိပ်ရာနှင့် စပ်သော စကား ပန်းနှင့် စပ်သော စကား နံ့သာနှင့် စပ်သော စကား ဆွေမျိုးနှင့် စပ်သော စကား ယာဉ်နှင့် စပ်သော စကား ရွာနှင့် စပ်သော စကား နိဂုံးနှင့် စပ်သော စကား မြို့နှင့် စပ်သော စကား နယ်နှင့် စပ်သော စကား မိန်းမနှင့် စပ်သော စကား ယောကျ်ားနှင့် စပ်သော စကား သူရဲကောင်းနှင့် စပ်သော စကား လမ်းနှင့် စပ်သော စကား ရေခပ်ဆိပ် နှင့်စပ်သော စကား သေလွန် သူနှင့် စပ်သော စကား အထွေထွေနှင့် စပ်သော စကား လောက (အကြောင်းနှင့်) စပ်သော စကား သမုဒ္ဒရာ(အကြောင်း)နှင့် စပ်သော စကား ကြီးပွါး ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည် ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် "အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြကုန်လော့၊ အသံ မပြုကြကုန်လင့်၊ ဤရဟန်း ဂေါတမသည် ကြွလာနေ၏၊ ထိုအသျှင်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏၊ တိတ်ဆိတ်ရာ၏ ဂုဏ်ကို ဆိုလေ့ရှိ၏၊ ပရိသတ်အသံ တိတ်နေသည်ကို သိလျှင် ချဉ်းကပ်သင့်သည် ဟု အောက်မေ့ တန်ရာ၏" ဟု မိမိပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသော် ပရိဗိုဇ်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော် မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော် မူပါကုန်လော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်သို့ ကြွလာတော်မူရန် အလှည့်ကို ကြာမြင့်မှ ပေးတော်မူဘိ၏၊ အသျှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုင်တော်မူပါ၊ ဤနေရာကို ပြင်ထားပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည်လည်း နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၂၃၈။ ဥဒါယီ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် အသင်တို့ စည်းဝေး နေကြသနည်း၊ သင်တို့၏ မပြီးဆုံး သေးသော အကြား စကားသည် အဘယ်နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ စုဝေး ထိုင်နေလျက် ပြောဆို နေကြသော စကားကို ထားပါဦး၊ ဤစကားသည် မြတ်စွာဘုရားအား နောက်အခါ၌လည်း ကြားနာရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား ယခင့် ယခင်နေ့တို့၌ စကား အသစ် အဆန်း ထောက်လှမ်း နာကြားရာ ဇရပ်၌ အထူးထူးသော အယူ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့ စုဝေး နေထိုင်ကြရာတွင် ဤအကြား စကားသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါ၏- “အချင်းတို့ အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်းသူ တိုင်းသားတို့အား အရတော်ပေစွ တကား၊ အချင်းတို့ အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်းသူ တိုင်းသားတို့အား အလွန် အရတော်ပေစွ တကား၊ ထိုအင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်းတို့၌ တပည့် အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်သော ထင်ရှားသော ကျော်စောသော အယူ ဝါဒတီထွင်သူ ဖြစ်သော သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသော ဤသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ဤပူရဏကဿပသည် တပည့် အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏၊ ထိုပူရဏကဿပသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာ၏။ ဤမက္ခလိဂေါသာလသည်လည်း။ပ။ အဇိတကေသကမ္ဗလသည်။ ပကုဓကစ္စာယနသည်။ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည်။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် တပည့်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏၊ ထိုနိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာ၏။ ဤရဟန်းဂေါတမသည်လည်း တပည့်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း ဂေါတမသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်လာ၏။ ထိုအင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်းတို့၌ တပည့် အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်သော ထင်ရှားသော ကျော်စောသော အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်သော သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်သော ဤသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ရောက်ကုန်၏။ ဤအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့တွင် အဘယ် သမဏဗြာဟ္မဏသည် တပည့်တို့၏ အရိုအသေခံရ အလေးစားခံရ အမြတ်နိုးခံရ အပူဇော်ခံရလေ သနည်း။ အဘယ် သမဏဗြာဟ္မဏကို တပည့်တို့သည် အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြကုန် သနည်း” ဟု အကြား စကားသည် ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၃၉။ ထိုအစည်း အဝေး၌ အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏-“ဤပူရဏကဿပသည် တပည့် အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏၊ ထိုပူရဏကဿပသည်လည်း တပည့်တို့၏ အရိုအသေ မခံရ အလေးစား မခံရ အမြတ်နိုး မခံရ အပူဇော် မခံရ။ ပူရဏကဿပကိုလည်း တပည့်တို့သည် အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကြကုန်။ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ပူရဏကဿပသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရား ဟော၏။ ထိုပရိသတ်၌ ပူရဏကဿပ၏ တပည့် တစ်ယောက်သည် ‘အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ပူရဏ ကဿပကို ဤအကြောင်းကို မမေးကြပါ ကုန်လင့်၊ ဤပူရဏကဿပသည် ဤအကြောင်းကို မသိပါ၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို သိကုန်၏၊ ငါတို့အား ဤအကြောင်းကို မေးကြကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို အသျှင်တို့အား ဖြေကြားကုန်အံ့’ ဟု အသံပြု၏။

ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ပူရဏကဿပသည် လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ချီလျက် ‘အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြကုန်လော့၊ အသျှင်တို့ အသံကို မပြုကြပါ ကုန်လင့်၊ ဤသူတို့သည် အသျှင်တို့ကို

မမေးကြပါကုန်၊ ဤသူတို့သည် ငါတို့ကို မေးကြပါ ကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤသူတို့အား ဖြေကြားပါ ကုန်အံ့’ ဟု မြည်တမ်း သော်လည်း မရပေ။

ပူရဏကဿပ၏ များစွာသော တပည့်တို့သည် ‘သင်သည် ဤဓမ္မဝိနယကို မသိ၊ ငါသည် ဤဓမ္မဝိနယကို သိ၏။ သင်သည် ဤဓမ္မဝိနယကို အသို့ သိနိုင်အံ့နည်း၊ သင်သည် မှားသော အကျင့် ရှိသူ ဖြစ်၏၊ ငါသည် မှန်သော အကျင့် ရှိသူ ဖြစ်၏၊ ငါ၏ စကားသည် စေ့စပ်၏၊ သင်၏ စကားသည် မစေ့စပ်၊ သင်သည် ရှေးဦး ဆိုသင့်သည်ကို နောက်မှ ဆို၏၊ နောက်မှ ဆိုသင့်သည်ကို ရှေးဦး ဆို၏၊ သင်၏ ကြာမြင့်စွာ လေ့လာထားသော စကားသည် (သင့်ဆီသို့) ပြန်လှည့်၍ တည်လေပြီ၊ သင့်အယူ၌ ရှိသော အပြစ်ကို ငါတင်ပြပြီ၊ သင် အရေးနိမ့်ပြီ၊ (ငါတင်ပြသော) အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရှာကြံချေဦးလော့၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင်လည်း (ယခုပင်) ဖြေရှင်းလော့’ ဟု ဝါဒတင်၍ ဖဲခွါသွားကြ ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ပူရဏကဿပသည် တပည့်တို့၏ အရိုအသေ မခံရ အလေးပြု မခံရ အမြတ်နိုး မခံရ အပူဇော် မခံရ၊ ပူရဏကဿပကိုမူလည်း တပည့်တို့သည် အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကြကုန်၊ ပူရဏကဿပသည်ကား သဘာဝမှန် ဖြစ်သော ဆဲရေးခြင်းဖြင့် အဆဲခံရသူ ဖြစ်၏” ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏ “ဤမက္ခလိဂေါသာလသည်လည်း။ပ။ အဇိတကေသကမ္ဗလသည်။ ပကုဓကစ္စာယနသည်။ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည်။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် တပည့် အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏၊ ထိုနိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည်လည်း တပည့်တို့၏ အရိုအသေ မခံရ အလေးပြု မခံရ အမြတ်နိုး မခံရ အပူဇော် မခံရ။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တကိုလည်း တပည့်တို့သည် အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကြကုန်။ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရားဟော၏။ ထိုပရိသတ်၌ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၏ တပည့် တစ်ယောက်သည် ‘အသျှင်တို့ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တအား ဤအကြောင်းကို မမေးကြပါ ကုန်လင့်။ ဤနိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် ဤအကြောင်းကို မသိပါ၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို သိပါကုန်၏၊ ငါတို့အား ဤအကြောင်းကို မေးပါကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို အသျှင်တို့အား ဖြေကြားကုန်အံ့’ ဟု အသံပြု၏။ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ချီလျက် ‘အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့ အသံကို မပြုကြပါ ကုန်လင့်၊ ဤသူတို့သည် အသျှင်တို့ကို မမေးကြပါကုန်၊ ဤသူတို့သည် ငါတို့ကို မေးပါကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤသူတို့အား ဖြေကြားပါ ကုန်အံ့’ ဟု မြည်တမ်း သော်လည်း မရပေ။

နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၏ များစွာသော တပည့်တို့သည် ‘သင်သည် ဤဓမ္မဝိနယကို မသိ၊ ငါသည် ဤဓမ္မဝိနယကို သိ၏၊ သင်သည် ဤဓမ္မဝိနယကို အသို့ သိနိုင်အံ့နည်း၊ သင်သည် မှားသော အကျင့် ရှိသူ ဖြစ်၏၊ ငါသည် မှန်သော အကျင့် ရှိသူ ဖြစ်၏၊ ငါ၏ စကားသည် စေ့စပ်၏၊ သင်၏ စကားသည် မစေ့စပ်၊ သင်သည် ရှေးဦး ဆိုသင့်သည်ကို နောက်မှ ဆို၏၊ နောက်မှ ဆိုသင့်သည်ကို ရှေးဦး ဆို၏၊ သင်၏ ကြာမြင့်စွာ လေ့လာထားသော စကားသည် (သင့်ဆီသို့) ပြန်လှည့်၍ တည်လေပြီ၊ သင့်အယူ၌ ရှိသော အပြစ်ကို ငါတင်ပြပြီ၊ သင် အရေးနိမ့်ပြီ၊ (ငါတင်ပြသော) အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် ရှာကြံချေဦးလော့၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင်လည်း (ယခုပင်) ဖြေရှင်းလော့’ ဟု ဝါဒတင်၍ ဖဲခွါသွားကြ ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် တပည့်တို့၏ အရိုအသေ မခံရ အလေးပြု မခံရ အမြတ်နိုး မခံရ အပူဇော် မခံရ။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တကိုလည်း တပည့်တို့သည် အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကြကုန်။ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည်လည်း သဘာဝမှန် ဖြစ်သော ဆဲရေးခြင်းဖြင့် အဆဲခံရသူ ဖြစ်၏” ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

၂၄၀။ အချို့သော သူတို့သည် ဤသို့ ဆိုကြကုန်၏ -“ဤရဟန်း ဂေါတမသည်လည်း တပည့် အပေါင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ ဂိုဏ်းဆရာလည်း ဖြစ်၏၊ ထင်ရှား၏၊ ကျော်စော

၏၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ ဖြစ်၏၊ သူတော်ကောင်း ဟု လူအများက သမုတ်ထားသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည်ကား တပည့်တို့၏ အရိုအသေ ခံရ၏၊ အလေးပြု ခံရ၏၊ အမြတ်နိုး ခံရ၏၊ အပူဇော် ခံရ၏၊ ရဟန်းဂေါတမကိုလည်း တပည့်တို့သည် ရိုသေ၍ လေးစား၍ အမှီပြု၍ နေကြကုန်၏။ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရားဟော၏။ ထိုပရိသတ်၌ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ချောင်းဟန့်၏၊ ထိုချောင်းဟန့်သူကို သီတင်းသုံးဖော် တစ်ယောက်သည် 'ငါ့သျှင် တိတ်ဆိတ်စွာ နေပါလော့၊ အသျှင်သည် အသံ မပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောနေ၏' ဟု ဆို၍ ဒူးဖြင့် တို့၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် အရာမက များပြားသော ပရိသတ်၌ တရား ဟောနေသောအခါ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့အား ချေဆတ်သံသော် လည်းကောင်း ချောင်းဟန့်သံသော် လည်းကောင်း မဖြစ်သည် သာတည်း။ 'မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား ဟောမည့် တရားကို နာကြားကြကုန်အံ့' ဟု ထိုရဟန်းဂေါတမကို တောင့်တသော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ လူများ အပေါင်းသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။ လမ်းမကြီး လေးခု ဆုံလေရာ၌ ပျားကောင် ပျားဥ မရှိသော ပျားရည်ကို ပေးဝေနေသည့် ယောကျ်ားကို လူများ အပေါင်းသည် တောင့်တသော သဘော ရှိသည် ဖြစ်၍ ရှေးရှု တည်ရ သကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရား ဟောနေသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့အား ချေဆတ်သံသော် လည်းကောင်း၊ ချောင်းဟန့်သံသော် လည်းကောင်း မဖြစ်သည် သာတည်း၊ 'မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့အား ဟောမည့် တရားကို နာကြားကြ ကုန်အံ့' ဟု ထိုရဟန်း ဂေါတမကို တောင့်တသော သဘော ရှိသည် ဖြစ်၍ လူများ အပေါင်းသည် ရှေးရှု တည်နေ၏။

ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည် သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် မသင့်တင့်၍ သိက္ခာချလျက် လူထွက်ကြ စေကာမူ ဘုရား၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ပြောဆိုလေ့ ရှိကုန်၏၊ တရား၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ပြောဆိုလေ့ ရှိကုန်၏၊ သံဃာ၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ပြောဆိုလေ့ ရှိကုန်၏၊ သူတစ်ပါးကို မကဲ့ရဲ့ကုန်မူ၍ 'ငါတို့သည် သာလျှင် ကျက်သရေ မရှိကြကုန်၊ ငါတို့သည် ဘုန်းကံ နည်းပါး ကုန်၏၊ ထိုငါတို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုကြပါ ကုန်လျက် အသက်ထက်ဆုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စင်စင်ကြယ်ကြယ် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မတတ်နိုင်ကြကုန်' ဟု မိမိကိုယ်ကို သာလျှင် ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် အရံစောင့် အဖြစ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဥပါသကာ အဖြစ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသီလတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြ ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်တို့၏ အရိုအသေ ခံရ၏၊ အလေးအစား ခံရ၏၊ အမြတ်အနိုး ခံရ၏၊ အပူဇော် ခံရ၏။ ရဟန်းဂေါတမကိုလည်း တပည့်တို့သည် အရိုအသေ ပြု၍ အလေးအမြတ် ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြကုန်၏ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

၂၄၁။ ဥဒါယီ ငါ့ကို တပည့်များ ရိုသေ လေးစား မြတ်နိုး ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်သော အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်း ဖြစ်သော အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို ငါ၌ ရှိသည် ဟု သင် မြင်သနည်း ဟု(မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေလေးစား မြတ်နိုး ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်သော အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်း ဖြစ်သော ငါးပါးသော တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည် ဟု) အကျွန်ုပ် မြင်ပါ၏။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဟာရ နည်းပါး၏၊ အာဟာရ နည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဟာရ နည်းပါး၍ အာဟာရ နည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိခြင်း ဟူသော ဤပဌမ တရားကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည် ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏၊ ယင်းတရားကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။ (၁)

အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၍ ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိခြင်း ဟူသော ဤဒုတိယတရားကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည်ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏၊ ယင်းတရားကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေ ကုန်၏၊ လေးစား ကုန်၏၊ မြတ်နိုး ကုန်၏၊ ပူဇော် ကုန်၏၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။ (၂)

အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၍ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိခြင်း ဟူသော ဤတတိယတရားကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည်ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏၊ ယင်းတရားကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။ (၃)

အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၍ ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိခြင်း ဟူသော ဤစတုတ္ထတရားကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည်ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏၊ ယင်းတရားကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။ (၄)

အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်တော်မူ၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးတော် မူလေ့ ရှိခြင်း ဟူသော ဤပဉ္စမတရားကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည်ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏၊ ယင်းတရားကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။ (၅)

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်သားတို့ ရိုသေ လေးစား မြတ်နိုး ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်သော အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်း ဖြစ်သော ဤတရား ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၌ (ရှိသည်ဟု) အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၄၂။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် အာဟာရ နည်းပါး၏၊ အာဟာရ နည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု နှလုံးသွင်း၍ တပည့်တို့သည် ရိုသေ လေးစားကုန် မြတ်နိုးကုန် ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ ထိုသို့ ဖြစ်မူ ဆွမ်းတစ်လောင်း စာမျှ ဆွမ်းတစ်လောင်းစာ ဝက်မျှ ဥသျှစ်သီးမျှ ဥသျှစ်သီး တစ်ဝက်မျှ အာဟာရ ရှိကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဥဒါယီ ငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဤသပိတ်ဖြင့် အောက်နားရေးနှင့် အမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း သုံးဆောင်၏၊ ထို့ထက် အလွန်လည်း သုံးဆောင်၏။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် အာဟာရ နည်းပါး၏။ အာဟာရ နည်းပါးခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု နှလုံးသွင်း၍ တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် လေးစားကုန် မြတ်နိုးကုန် ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့။ ဥဒါယီ ဆွမ်းတစ်လောင်း စာမျှ ဆွမ်းတစ်လောင်းစာ ဝက်မျှ ဥသျှစ်သီးမျှ ဥသျှစ်သီး တစ်ဝက်မျှ အာဟာရ ရှိကုန်သော ငါ၏ ထိုတပည့်တို့သည် ဤအာဟာရ နည်းပါးမှု ရှိသော အကျင့်တရားဖြင့် ငါ့ကို မရိုသေ ကုန်ရာ၊ မလေးစား ကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုး ကုန်ရာ၊ မပူဇော် ကုန်ရာ၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၁)

ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ပံ့သကူ သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်သော, ခေါင်းပါးသော သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် သုသာန် သချိုင်းမှ လည်းကောင်း၊ တံမြက်ချေးစုရာ အမှိုက်ပုံမှ လည်းကောင်း၊ အိမ်စျေးမှ လည်းကောင်း အဝတ်စုတ်တို့ကို ရွေးချယ်ကာ ဒုကုဋ်သင်္ကန်း ပြု၍ ဆောင်ကုန်၏။ ဥဒါယီ ငါသည် တစ်ရံတစ်ခါ ဒါယကာတို့ လှူဒါန်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်၏၊ ခိုင်ခံ့ကုန်သော ဓားဖြင့် ဖြတ်ထားသောကြောင့် ခေါင်းပါးမှု ရှိကုန်သော ဘူးသီးမွေးနှင့်အတူ နူးညံ့သည့် အမွေးရှိသော သင်္ကန်းတို့ကိုလည်း ဆောင်၏။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမ သည် ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော သင်္ကန်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ ရှိ၏" ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေး ပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့။ ဥဒါယီ ထိုသို့ ဖြစ်မူ မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ပံ့သကူ သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်သော ခေါင်းပါးသော သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်သော သုသာန် သချိုင်းမှ လည်းကောင်း၊ တံမြက်ချေးစုရာ အမှိုက်ပုံမှ လည်းကောင်း၊ အိမ်စျေးမှ လည်းကောင်း အဝတ်စုတ်တို့ကို ရွေးချယ်ကာ ဒုကုဋ်သင်္ကန်း ပြု၍ ဆောင်ကုန်သော ငါ၏ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤသင်္ကန်း၌ ရောင့်ရဲသော အကျင့်တရားဖြင့် မရိုသေကုန်ရာ၊ မလေးစား ကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုး ကုန်ရာ၊ မပူဇော် ကုန်ရာ၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၂)

ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ ထိုသို့ ဖြစ်မူ ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို ဆောက်တည် ကုန်သော အိမ်စဉ် မပြတ် ဆွမ်းရပ်သော အကျင့် 'သပဒါနဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော သပိတ် လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံသော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သည် ရှိသော် နေရာဖြင့် ဖိတ်သော်လည်း မသာယာကုန်။ ဥဒါယီ ငါသည်ကား တစ်ခါ တစ်ရံ ပင့်ဖိတ်ရာ၌လည်း ရွေးချယ်ထားသဖြင့် မည်းသော စပါးလုံးမှ ကင်းသော များစွာသောဟင်း များစွာသောဟင်းလျာ ရှိသော သလေးဆွမ်းကို သုံးဆောင်၏။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်း ဂေါတမသည် ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို ဆောက်တည် ကုန်သော အိမ်စဉ် မပြတ် ဆွမ်းရပ်သော အကျင့် 'သပဒါနဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော သပိတ် လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံသော အကျင့်၌ မွေ့လျော် ကုန်သော ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သည် ရှိသော် နေရာဖြင့် ပင့်ဖိတ်သော်လည်း မသာယာကြ ကုန်သော ငါ၏ ထိုတပည့်တို့သည် ဤရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲသော အကျင့်ဖြင့် ငါ့ကို မရိုသေ ကုန်ရာ၊ မလေးစား ကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုး ကုန်ရာ၊ မပူဇော် ကုန်ရာ၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၃)

ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ သစ်ပင်ရင်း၌ နေခြင်း 'ရုက္ခမူဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော လွင်တီးခေါင်၌ နေခြင်း 'အဗ္ဘောကာသိကဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည်

ရှိကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် ရှစ်လတို့ ပတ်လုံး အမိုးသို့ မချဉ်းကပ်ကုန်။ ဥဒါယီ ငါသည် တစ်ရံတစ်ခါ အတွင်းအပ လိမ်းကျံ ထားကုန်သော လေမတိုက် ကုန်သော လုံခြုံသော တံခါးရွက် ရှိကုန်သော ပိတ်ထားသော လေသာ တံခါး ရှိကုန်သော အထွတ်တပ်သော ကျောင်းတို့၌လည်း နေ၏။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ရရသမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု ဤတပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့။ ဥဒါယီ သစ်ပင်ရင်း၌ နေခြင်း 'ရုက္ခမူ ဓုတင်'ကို ဆောက်တည် ကုန်သော လွင်တီး ခေါင်၌ နေခြင်း 'အဗ္ဘောကာသိကဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော ရှစ်လတို့ ပတ်လုံး အမိုးသို့ မချဉ်းကပ်ကြ ကုန်သော ငါ၏ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤရရ သမျှသော ကျောင်းဖြင့် ရောင့်ရဲသော အကျင့် တရားဖြင့် မရိုသေ ကုန်ရာ၊ မလေးစား ကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုး ကုန်ရာ၊ မပူဇော် ကုန်ရာ၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၄)

ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ့ ရှိ၏၊ ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု ဤသို့ တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့၊ ဥဒါယီ တော၌သာနေခြင်း 'အရညကင်ဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော အစွန်အဖျား ဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုတပည့်တို့ သည် လူနှင့် မနီးမဝေးသော တောမြိုင်ကြီးအတွင်း အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်းတို့ကို သက်ဝင်ကုန်၍ နေကြကုန်၏။ ထိုတပည့်တို့သည် လခွဲ တစ်ကြိမ် ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ သံဃာ့ အလယ်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်၏။ ဥဒါယီငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရဟန်း ရဟန်းမိန်းမ ဥပါသကာ ဥပါသိကာမမင်း မင်း၏အမတ် တိတ္ထိ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့နှင့် ရောနှော၍ နေ၏။ ဥဒါယီ အကယ်၍ ငါ့ကို "ရဟန်းဂေါတမသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်တတ်၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ချီးကျူးလေ့ ရှိ၏" ဟု တပည့် တို့သည် ရိုသေကုန် ငြားအံ့၊ လေးစားကုန် ငြားအံ့၊ မြတ်နိုးကုန် ငြားအံ့၊ ပူဇော်ကုန် ငြားအံ့၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန် ငြားအံ့။ ဥဒါယီ တော၌သာနေခြင်း 'အာရညကင်ဓုတင်' ကို ဆောက်တည် ကုန်သော အစွန် အဖျား ဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေကုန်သော လူနှင့်မနီး တောမြိုင်ကြီး အတွင်း၌ အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်းတို့ကို သက်ဝင်၍ နေကုန်သော လခွဲ တစ်ကြိမ် ပါတိမောက်ပြခြင်းငှါ သံဃာ့ အလယ်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်သော ငါ၏ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဤဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်ရောက်သော အကျင့်တရားဖြင့် မရိုသေ ကုန်ရာ၊ မလေးစား ကုန်ရာ၊ မမြတ်နိုး ကုန်ရာ၊ မပူဇော် ကုန်ရာ၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကုန်ရာ။ (၅)

ဥဒါယီ ဤသို့လျှင် ဤငါးပါးသော တရားတို့ဖြင့် ငါ့ကို ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရိုသေသည် မဟုတ် ကုန်၊ လေးစားသည် မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်နိုးသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပူဇော်သည် မဟုတ်ကုန်၊ အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ မနေကြကုန်။

၂၄၃။ ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်များ ရိုသေ လေးစား မြတ်နိုး ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်သော အရိုအသေ ပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြောင်း ဖြစ်သော အခြား တရား ငါးမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ အဘယ် ငါးမျိုးတို့နည်းဟူမူ - ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် သီလ ရှိ၏၊ လွန်မြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံ၏" ဟု အလွန် မြတ်သော သီလ၌ ချီးမွမ်း ကုန်၏၊ ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် သီလရှိ၏၊ လွန်မြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံ၏" ဟု အလွန် မြတ်သော သီလ၌ ချီးမွမ်းကြခြင်း ဟူသော ဤတရားသည်ကား ပဌမ တရားပေတည်း၊ ယင်းတရားကြောင့် ငါ၏ တပည့်တို့ သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီ ပြု၍ နေကုန်၏။

၂၄၄။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် သိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် 'သိ၏' ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် မြင်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် 'မြင်၏' ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အထူးသိ၍ သာလျှင် တရားဟော၏၊ အထူးမသိဘဲ တရားဟောသည် မဟုတ်။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းရှိသော တရားကို သာလျှင် ဟော၏၊ အကြောင်း မရှိသော တရားကို မဟော။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ တရားဟော၏၊ အကြောင်းကို မဖော်ပြမူ၍ တရားဟောသည် မဟုတ်" ဟု လွန်ကဲသော ဉာဏ် အမြင်၌ ချီးမွမ်းကြ ကုန်၏၊ ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် သိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် 'သိ၏' ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် မြင်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် 'မြင်၏' ဟု ဆို၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အထူးသိ၍ သာလျှင် တရားဟော၏၊ အထူး မသိဘဲ တရားဟောသည် မဟုတ်။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းရှိသော တရားကိုသာ ဟော၏၊ အကြောင်း မရှိသော တရားကို မဟော၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ တရားဟော၏၊ အကြောင်းကို မဖော်ပြမူ၍ တရားဟောသည် မဟုတ်" ဟု လွန်ကဲသော ဉာဏ် အမြင်၌ ချီးမွမ်းကြခြင်း ဟူသော ဤတရားသည်ကား ဒုတိယ တရားပေတည်း၊ ယင်းတရားကြောင့် ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။

၂၄၅။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပညာရှိ၏၊ လွန်မြတ်သော ပညာအစုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကျရောက်လာမည့် စကား လမ်းကြောင်းကိုလည်း မြင်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သူတစ်ပါး၏ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုမှုကိုလည်း အကြောင်းနှင့်တကွ ကောင်းစွာ နှိမ်ခြင်းဖြင့် နှိမ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိ" ဟု လွန်ကဲသော ပညာ၌ ချီးမွမ်း ကုန်၏။ ဥဒါယီ ထိုငါဆိုမည့် စကားကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဤသို့ သိကုန်လျက် ဤသို့ မြင်ကုန်လျက် ကြားညှပ်စကား သွင်းကုန်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသွင်း ကုန်ရာပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ ငါသည် တပည့်တို့ထံမှ သွန်သင်မှုကို မတောင့်တ၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငါ၏ သွန်သင်မှုကို သာလျှင် တပည့်တို့သည် တောင့်တကုန်၏။ ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် ပညာရှိ၏၊ လွန်မြတ်သော ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကျရောက်လာမည့် စကား လမ်းကြောင်းကိုလည်း မြင်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော သူတစ်ပါး၏ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုမှုကိုလည်း အကြောင်းနှင့်တကွ ကောင်းစွာ နှိမ်ခြင်းဖြင့် နှိမ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိ" ဟု လွန်ကဲသော ပညာ၌ ချီးမွမ်းခြင်း ဟူသော ဤတရားသည် တတိယ တရားတည်း၊ ယင်းတရားကြောင့် ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။

၂၄၆။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါ၏ တပည့်တို့သည် တစ်စုံ တစ်ခုသော ဆင်းရဲဖြင့် ဆင်းရဲ ရောက်ကြသော် ဆင်းရဲ အနှိပ်စက် ခံကြရသော် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲ အမှန်တရား 'ဒုက္ခ အရိယသစ္စာ' ကို မေးကြကုန်၏။ မေးသည် ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့အား အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲ အမှန်တရားကို ဖြေကြား၏၊ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။ ထိုတပည့်တို့သည် ငါ့ကို ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ၊ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အရိယာတို့၏ အကျင့်မှန် တရားကို မေးကြကုန်၏၊ မေးသည် ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့အား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အရိယာတို့၏ အကျင့်မှန် တရားကို ဖြေကြား၏။ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏။ ဥဒါယီ ငါ၏ တပည့်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ဆင်းရဲ ရောက်ကြသော် ဆင်းရဲ အနှိပ်စက် ခံကြရသော် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲ အမှန်တရားကို မေးကြကုန်၏။ မေးသည် ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့အား အရိယာတို့၏ ဆင်းရဲ အမှန်တရားကို ဖြေကြား၏။ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်း ဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေ၏၊ ထိုတပည့် တို့သည် ငါ့ကို ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ဆင်းရဲချုပ်ရာ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အရိယာတို့၏ အကျင့်မှန် တရားကို မေးကြကုန်၏။ မေးသည် ရှိသော် ငါသည် ထိုတပည့်တို့

အား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အရိယာတို့၏ အကျင့်မှန် တရားကို ဖြေကြား၏၊ ငါသည် အမေးကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် ထိုတပည့်တို့၏ စိတ်ကို နှစ်သက်စေခြင်း ဟူသော ဤတရားသည် စတုတ္ထ တရားတည်း၊ ယင်းတရားကြောင့် ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကုန်၏။

၂၄၇။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားသောအတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့ကို ပွါးများကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပြင်းပြသော လုံ့လ, ဆင်ခြင်ဉာဏ်, သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လောက၌ မက်မောမှု 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံး မသာမှု 'ဒေါမနဿ' ကို ပယ်ဖျောက်၍ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်းကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် နေ၏။ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် နေ၏။ စိတ်၌ စိတ်ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် နေ၏။ ပြင်းပြသော လုံ့လ, ဆင်ခြင်ဉာဏ်, သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လောက၌ မက်မောမှု 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံး မသာမှု 'ဒေါမနဿ' ကို ပယ်ဖျောက်၍ သဘော တရားတို့၌ သဘော တရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲ ရှုလျက် နေ၏။ ထိုသတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို ရှုရာ၌ များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် သမ္မပ္ပဓာန် လေးပါးတို့ကို ပွါးများ ကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသည့် ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖြစ်စေရန် အလို 'ဆန္ဒ' ကို ဖြစ်စေ၏၊ အားထုတ်၏၊ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ကြိုးစား၏။ ဖြစ်ပြီးသည့် ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ရန် အလို 'ဆန္ဒ' ကို ဖြစ်စေ၏၊ အားထုတ်၏၊ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ကြိုးစား၏။ မဖြစ်သေးသည့် ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖြစ်စေရန် အလို 'ဆန္ဒ' ကို ဖြစ်စေ၏၊ အားထုတ်၏၊ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ကြိုးစား၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို တည်တံ့စေရန် မပျောက်ပျက်စေရန် လွန်စွာ ပွါးများစေရန် ပြန့်ပြောစေရန် ပွါးများမှု ဘာဝနာ၏ ပြည့်စုံစေရန် အလို 'ဆန္ဒ' ကို ဖြစ်စေ၏၊ အားထုတ်၏၊ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ကြိုးစား၏။ ထိုသမ္မပ္ပဓာန် လေးပါးကို ပွါးများရာ၌ များစွာကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးတို့ကို ပွါးများ ကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဆန္ဒလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော သမာဓိ ကြိုးစား အားထုတ်မှု ဟူသော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော ပြည့်စုံ ပြီးစီးခြင်း 'ဣဒ္ဓိပါဒ်' ၏ အကြောင်းကို ပွါးများ၏။ ဝီရိယလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော သမာဓိ ကြိုးစား အားထုတ်မှု ဟု ဆိုအပ်သော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော ပြည့်စုံ ပြီးစီးခြင်း 'ဣဒ္ဓိပါဒ်' ၏ အကြောင်းကို ပွါးများ၏။ စိတ်လျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော သမာဓိ ကြိုးစား အားထုတ်မှု ဟု ဆိုအပ်သော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော ပြည့်စုံ ပြီးစီးခြင်း 'ဣဒ္ဓိပါဒ်' ၏ အကြောင်းကို ပွါးများ၏။ ဝီမံသ ဟူသော ပညာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော သမာဓိ ကြိုးစား အားထုတ်မှု ဟု ဆိုအပ်သော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော ပြည့်စုံ ပြီးစီးခြင်း 'ဣဒ္ဓိပါဒ်' ၏ အကြောင်းကို ပွါးများ၏။ ထိုဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးတို့ကို ပွါးများရာ၌ များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်း တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဣန္ဒြေ ငါးပါးတို့ကို ပွါးများကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အေးငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေတတ်သော မဂ်သို့ ရောက်စေတတ်သော သဒ္ဓိန္ဒြေကို ပွါးများ၏။ပ။ ဝီရိယိန္ဒြေကို ပွါးများ၏။ပ။ သတိန္ဒြေကို ပွါးများ၏။ပ။ သမာဓိန္ဒြေကို ပွါးများ၏။ အေးငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေတတ်သော မဂ်သို့ ရောက်စေတတ်သော ပညိန္ဒြေကို ပွါးများ၏။ ထိုဣန္ဒြေ

ငါးပါးတို့ကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဗိုလ် ငါးပါးတို့ကို ပွါးများကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အေးငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေတတ်သော မဂ်သို့ ရောက်စေတတ်သော သဒ္ဓါဗိုလ်ကို ပွါးများ၏။ပ။ ဝီရိယဗိုလ်ကို ပွါးများ၏။ပ။ သတိဗိုလ်ကို ပွါးများ၏။ပ။ သမာဓိဗိုလ်ကို ပွါးများ၏။ အေးငြိမ်းရာသို့ ရောက်စေတတ်သော မဂ်သို့ ရောက်စေတတ်သော ပညာဗိုလ်ကို ပွါးများ၏။ ထိုဗိုလ် ငါးပါးတို့ကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ခုနစ်ပါးသော ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွါးများကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် (နိဗ္ဗာန် ဟူသော) ဥပဓိဝိဝေကကို မှီသော ရာဂ ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မှီသော ရာဂ၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသစ္စာကို မှီသော စွန့်လွှတ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုညွတ်သော သတိ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ပ။ ဓမ္မဝိစယ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ပ။ ဝီရိယ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ပ။ ပီတိ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ပ။ ပဿဒ္ဓိ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ပ။ သမာဓိ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ (နိဗ္ဗာန်ဟူသော) ဥပဓိဝိဝေကကို မှီသော ရာဂ ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မှီသော ရာဂ ချုပ်ရာ နိရောဓသစ္စာကို မှီသော စွန့်လွှတ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှု ညွတ်သော ဥပေက္ခာ သမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးများ၏။ ထိုဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာ ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော မဂ်ကို ပွါးများကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မှန်ကန်သော အယူ 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ' ကို ပွါးများ၏၊ မှန်ကန်သော အကြံ 'သမ္မာ သင်္ကပ္ပ' ကို ပွါးများ၏၊ မှန်ကန်သော စကား 'သမ္မာဝါစာ' ကို ပွါးများ၏၊ မှန်ကန်သော အမှု 'သမ္မာကမ္မန္တ' ကို ပွါးများ၏၊ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှု 'သမ္မာအာဇီဝ' ကို ပွားများ၏၊ မှန်ကန်သော လုံ့လ 'သမ္မာဝါယာမ' ကို ပွားများ၏၊ မှန်ကန်သော သတိ 'သမ္မာသတိ' ကို ပွါးများ၏၊ မှန်ကန်သော တည်ကြည်ခြင်း 'သမ္မာသမာဓိ' ကို ပွားများ၏။ ထိုမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးကို ပွားများရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၄၈။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏။ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ရှစ်ပါးသော ဝိမောက္ခတို့ကို ပွါးများကုန်၏။ ရူပဈာန်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရုပ်တို့ကို ရှု၏၊ ဤကား ပဌမ ဝိမောက္ခတည်း။ အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ်ဟူသော အမှတ်အသား မရှိသည် ဖြစ်၍ အပ သန္တာန်၌ ရုပ်တို့ကို ရှု၏၊ ဤကား ဒုတိယ ဝိမောက္ခတည်း။ တင့်တယ်၏ ဟူ၍ သာလျှင် နှလုံးသွင်း၏၊ ဤကား တတိယ ဝိမောက္ခတည်း။ ရူပသညာ တို့ကို[၁] လုံးဝ လွန်မြောက်၍ ပဋိဃသညာတို့[၂] လုံးဝ ချုပ်သည့်ပြင် နာနတ္တသညာတို့ကို[၃] လုံးဝ နှလုံး မသွင်းမူ၍ "ကောင်းကင်သည် အဆုံး မရှိ" ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စား၍ နေ၏၊ ဤကား စတုတ္ထ ဝိမောက္ခတည်း။ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ "ဝိညာဏ်သည် အဆုံးမရှိ" ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စား၍ နေ၏၊ ဤကား ပဉ္စမ ဝိမောက္ခတည်း။ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ "တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိ" ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို ဝင်စား၍ နေ၏၊ ဤကား ဆဋ္ဌ ဝိမောက္ခတည်း။ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စား၍ နေ၏၊ ဤကား သတ္တမ ဝိမောက္ခတည်း။ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို လုံးဝ လွန်မြောက်၍ သညာ ဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ

ဖြစ်သော နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေ၏၊ ဤကား အဋ္ဌမ ဝိမောက္ခတည်း။ ထိုရှစ်ပါးသော ဝိမောက္ခတို့ကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်း တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၄၉။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် လွှမ်းမိုးကြောင်း 'အဘိဘာယတန' ရှစ်ပါးတို့ကို ပွါးများ ကုန်၏။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ အဆင်းလှ မလှဖြစ်သည့် သေးငယ်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား ပဌမ အဘိဘာယတနတည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ အဆင်းလှ မလှဖြစ်သည့် ကြီးမားသော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား ဒုတိယ အဘိဘာယတနတည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ အဆင်းလှ မလှ ဖြစ်သည့် သေးငယ်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား တတိယ အဘိဘာယတနတည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ်မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ အဆင်းလှ မလှ ဖြစ်သည့် ကြီးမားသော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား စတုတ္ထ အဘိဘာယတနတည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ်မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ညို၍ ညိုသော အဆင်း ညိုသော အသွေး ညိုသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို ဥပမာ အောင်မဲ ညိုပန်းသည် ညို၍ ညိုသော အဆင်း ညိုသော အသွေး ညိုသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဗာရာဏသီတိုင်းပြည် ဖြစ် နှစ်ဖက်ချော အဝတ်သည် ညို၍ ညိုသော အဆင်း ညိုသော အသွေး ညိုသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ်ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ညို၍ ညိုသော အဆင်း ညိုသော အသွေး ညိုသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား ပဉ္စမ အဘိဘာယတန တည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ်ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ဝါ၍ ဝါသော အဆင်း ဝါသော အသွေး ဝါသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို ဥပမာ မဟာလှေကားပန်းသည် ဝါ၍ ဝါသော အဆင်း ဝါသော အသွေး ဝါသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗာရာဏသီတိုင်းပြည် ဖြစ် နှစ်ဖက်ချော အဝတ်သည် ဝါ၍ ဝါသောအဆင်း ဝါသော အသွေး ဝါသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ဝါ၍ ဝါသော အဆင်း ဝါသော အသွေး ဝါသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား ဆဋ္ဌ အဘိဘာယတန တည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ နီ၍ နီသော အဆင်း နီသော အသွေး နီသော အရောင် ရှိကုန်သော ရုပ်တို့ကို ဥပမာ မိုးစွေပန်းသည် နီသကဲ့သို့ နီသော အဆင်း ရှိသကဲ့သို့ နီသော အသွေး ရှိသကဲ့သို့ နီသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗာရာဏသီ တိုင်းပြည်ဖြစ် နှစ်ဖက်ချော အဝတ်သည် နီ၍ နီသော အဆင်း နီသော အသွေး နီသော အရောင်

ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ နီ၍ နီသော အဆင်း နီသော အသွေး နီသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား သတ္တမ အဘိဘာယတန တည်း။

အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ဖြူ၍ ဖြူသော အဆင်း ဖြူသော အသွေး ဖြူသော အရောင် ရှိကုန်သော ရုပ်တို့ကို ဥပမာ သောက်ရှူးကြယ်သည် ဖြူ၍ ဖြူသော အဆင်း ဖြူသော အသွေး ဖြူသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗာရာဏသီတိုင်းပြည်ဖြစ် နှစ်ဖက်ချော အဝတ်သည် ဖြူ၍ ဖြူသော အဆင်း ဖြူသော အသွေး ဖြူသော အရောင် ရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အတွင်း သန္တာန်၌ ရုပ် ဟု အမှတ် မရှိသူ တစ်ယောက်သည် အပ သန္တာန်၌ ဖြူ၍ ဖြူသော အဆင်း ဖြူသော အသွေး ဖြူသော အရောင် ရှိကုန်သော ရူပါရုံတို့ကို မြင်၍ ထိုရူပါရုံတို့ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးလျက် သိအံ့ မြင်အံ့ ဟူ၍ အမှတ်ရှိ၏၊ ဤကား အဋ္ဌမ အဘိဘာယတန တည်း။ ထို (လွှမ်းမိုးကြောင်း) အဘိဘာယတနကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၀။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဆယ်ပါးသော ကသိုဏ်း အာရုံတို့ကို ပွါးများ ကုန်၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီ ကသိုဏ်းကို အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်၌ နှစ်မျိုးမရှိ တစ်ခုတည်း ရှိ၏၊ အတိုင်းအရှည် မရှိ ဟု ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပေါ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တေဇော ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝါယော ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နီလ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပီတ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောဟိတ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဩဒါတ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာကာသ ကသိုဏ်းကို။ပ။ ကောင်းစွာ သိ၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိညာဏ ကသိုဏ်းကို အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်၌ နှစ်မျိုး မရှိ တစ်ခုတည်း ရှိ၏၊ အတိုင်းအရှည် မရှိ ဟု ကောင်းစွာ သိ၏။ ထိုဆယ်ပါးသော ကသိုဏ်းကို ပွါးရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၁။ ဥဒါယီ ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် လေးပါးသော ဈာန်တို့ကို ပွါးများ ကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွ ဖြစ်သော သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော (နီဝရဏ) ကင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် ဤကိုယ်ကို ပင်လျှင် (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊ ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ၊ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ကျွမ်းကျင်သော ရေချိုး ပေးသူသည် လည်းကောင်း၊ ရေချိုးပေးသူ၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ကြေးခွက်၌ ရေချိုး ကသယ်မှုန့် တို့ကို ဖြူးပြီးလျှင် ရေဖြင့် ဖျန်းလျက် ဖျန်းလျက် အခဲပြုရာ၏၊ ထိုရေချိုး ကသယ်မှုန့်ခဲသည် အစေးဖြင့် စိမ့်ဝင်လျက် ရှိရာ၏၊ အစေးဖြင့် ဖွဲ့စည်းလျက် ရှိရာ၏၊ အတွင်း အပြင်၌ အစေးဖြင့် နှံ့လျက် ရှိရာ၏၊ ယိုကျခြင်းလည်း မရှိရာ၊ ဥဒါယီ ဤအတူ ရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို သာလျှင် (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ် ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊

ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' တို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် မိမိကိုယ်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'ကို ဖြစ်ပွါးများစေတတ်သော ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို ပင်လျှင် တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊ ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား နက်စွာသော စိမ့်ရေရှိသော ရေအိုင်သည် ရှိရာ၏၊ ထိုရေအိုင်၏ အရှေ့ အရပ်၌လည်း ရေဝင်ပေါက် မရှိရာ၊ အနောက် အရပ်၌လည်း ရေဝင်ပေါက် မရှိရာ၊ မြောက် အရပ်၌လည်း ရေဝင်ပေါက် မရှိရာ၊ တောင် အရပ်၌လည်း ရေဝင်ပေါက် မရှိရာ၊ မိုးသည်လည်း အချိန်မှန် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခြင်း မရှိရာ၊ သို့သော်လည်း ထိုရေအိုင်မှ အေးမြသော ရေအယဉ်သည် စိမ့်ထွက်၍ ထိုရေအိုင်ကို ပင်လျှင် အေးမြသော ရေဖြင့် စိုစွတ် စေရာ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေရာ၏၊ ပြည့်စေရာ၏၊ ပျံ့နှံ့စေရာ၏၊ အေးမြသော ရေဖြင့် ထိုရေအိုင် တစ်ခုလုံး၌ မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိရာ၊ ဥဒါယီ ဤအတူ ရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို ပင်လျှင် တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊ ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် သတိ, သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှုလျက် နေ၏၊ ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၏၊ အကြင် တတိယဈာန်ကြောင့် ထိုသူ့ကို "လျစ်လျူရှုသူ သတိ ရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ ရှိသူ" ဟု အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြောကြား ကုန်၏၊ ရဟန်းသည် ထိုတတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို သာလျှင် နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကင်းသော ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊ ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' မရှိသော ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ဥပ္ပလကြာ[9]တော၌ လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာတော၌ လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတော၌ လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပလကြာ အချို့တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာ အချို့တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဍရိက်ကြာ အချို့တို့သည် လည်းကောင်း ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွါးကုန်၏၊ ရေမှ မပေါ်ထွက်သေးကုန်၊ ရေထဲ၌ မြုပ်၍ ဖွံ့ဖြိုး ကုန်၏၊ ထိုကြာတို့သည် အဖျားအရင်း တိုင်အောင် အေးမြသော ရေဖြင့် စိုစွတ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်ကုန်၏၊ ပြည့်ကုန်၏၊ ပျံ့နှံ့ကုန်၏၊ ထိုဥပ္ပလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက်ကြာ အလုံးစုံ၌ အေးမြသော ရေဖြင့် မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိရာ။ ဥဒါယီ ဤအတူ ရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကိုပင်လျှင် နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' မရှိသော ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် စိုစွတ်စေ၏၊ အလုံးစုံ စိုစွတ်စေ၏၊ ပြည့်စေ၏၊ ပျံ့နှံ့စေ၏၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' မရှိသော ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ဖြင့် ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။

ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးဦးကပင် ဝမ်းသာခြင်း နှလုံး မသာခြင်းတို့၏ ချုပ်နှင့်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရှိသော လျစ်လျူရှုမှု 'ဥပေက္ခာ'ကြောင့် ဖြစ်သည့် သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း ရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို ပင်လျှင် သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့် မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ ဥဒါယီ ဥပမာ

သော်ကား ယောက်ျားသည် ဖြူသော အဝတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ (တစ်ကိုယ်လုံး) ခြုံ၍ ထိုင်နေသည် ရှိသော် ထိုယောက်ျား၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ဖြူသော အဝတ်ဖြင့် မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိရာ။ ဥဒါယီ ဤအတူ ရဟန်းသည် ဤကိုယ်ကို ပင်လျှင် သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့် မပျံ့နှံ့သော နေရာ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ ထိုစျာန် လေးပါးကို ပွါးများရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်း တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၂။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြ ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဤသို့ သိကုန်၏-"ငါ၏ ဤကိုယ်ကား ရုပ်ရှိ၏၊ မဟာဘုတ် လေးပါး အစုအဝေး ဖြစ်၏၊ မိဘတို့မှ ပေါက်ဖွား၏၊ ထမင်း မုန့်တို့ဖြင့် ကြီးပွား၏၊ မမြဲခြင်း ပွတ်သပ် ပေးရခြင်း[၁] ဆုပ်နယ် ပေးရခြင်း ပြိုကွဲခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိ၏၊ ငါ၏ ဤဝိညာဉ်သည်လည်း ဤ(ကိုယ်)၌ မှီတွယ်၏၊ ဤ(ကိုယ်)၌ ဆက်စပ်၏ ဟု (သိကြကုန်၏)။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား အလွန် တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြောင့်ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သော အရည်ကောင်းသော အထူး ကြည်လင်သော နောက်ကျုခြင်း ကင်းသော (သွေးခြင်း ဖောက်ခြင်း စသော) အခြင်းအရာ အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝေဠုရိယ 'ကြောင်မျက်ရွဲ' ရတနာသည် ရှိရာ၏၊ ထို (ဝေဠုရိယ'ကြောင်မျက်ရွဲ'ရတနာ)၌ ညိုသော ချည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဝါသော ချည်ကို သော်လည်း ကောင်း၊ နီသော ချည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဖြူသော ချည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဝါဖျော့သော ချည်ကိုသော် လည်းကောင်း တပ်ထားရာ၏၊ ထို (ဝေဠုရိယ 'ကြောင်မျက်ရွဲ' ရတနာ) ကို မျက်စိအမြင် ရှိသော ယောက်ျားသည် လက်၌ တင်ထား၍ - ဤဝေဠုရိယ ကြောင်မျက်ရွဲ ရတနာသည် အလွန် တောက်ပ၏၊ အမျိုးမှန်၏၊ ရှစ်မြောင့်ရှိ၏၊ ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်၏၊ အရည်ကောင်း၏၊ အထူး ကြည် လင်၏၊ နောက်ကျုခြင်း ကင်း၏၊ (သွေးခြင်း ဖောက်ခြင်း စသော) အခြင်းအရာ အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ထို(ဝေဠုရိယ'ကြောင်မျက်ရွဲ'ရတနာ)၌ ဤ ညိုသော ချည်ကို တပ်ထား၏ ဟူ၍သော် လည်းကောင်း၊ ဤဝါသော ချည်ကို တပ်ထား၏ ဟူ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဤနီသော ချည်ကို တပ်ထား၏ ဟူ၍သော် လည်းကောင်း၊ ဤဖြူသော ချည်ကို တပ်ထား၏ ဟူ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဤဝါဖျော့သော ချည်ကို တပ်ထား၏ ဟူ၍ သော်လည်းကောင်း ဆင်ခြင်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဤအတူ သာလျှင် ငါသည် တပည့်တို့ အား အကျင့် တရားကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့ သည် ဤသို့ အများအားဖြင့် သိကြကုန်၏- "ငါ၏ ဤကိုယ်ကား ရုပ်ရှိ၏၊ မဟာဘုတ်လေးပါး အစု အဝေး ဖြစ်၏၊ မိဘတို့မှ ပေါက်ဖွား၏၊ ထမင်း မုန့်တို့ဖြင့် ကြီးပွား၏၊ မမြဲခြင်း ပွတ်သပ် ပေးရခြင်း ဆုပ်နယ် ပေးရခြင်း ပြိုကွဲခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိ၏၊ ငါ၏ ဤဝိညာဉ်သည်လည်း ဤ(ကိုယ်)၌ မှီတွယ်၏၊ ဤ(ကိုယ်)၌ ဆက်စပ်၏ ဟု သိကုန်၏၊ ထိုသို့ သိရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့ သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၃။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဤ(မိမိ) ကိုယ်မှ တစ်ပါးသော ရုပ်ရှိ သော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံ ရှိသော ဣန္ဒြေ မချို့တဲ့သော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းကုန်၏။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ယောက်ျားသည် ဖြူဆံမြက်မှ အညွန့်တံကို နုတ်ရာ၏၊ ထိုယောက်ျားအား- "ဤကား ဖြူဆံမြက်တည်း၊ ဤကား အညွန့်တံတည်း၊ ဖြူဆံမြက်ကား တခြား၊ အညွန့်တံကား တခြား တည်း၊ ဖြူဆံမြက်မှ သာလျှင် အညွန့်တံကို နုတ်ထား၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဥပမာ တစ်မျိုး သော်ကား ယောက်ျားသည် သန်လျက်ကို အအိမ်မှ ထုတ်ရာ၏၊ ထို(ယောက်ျား)အား "ဤကား သန်လျက်တည်း၊ ဤကား အအိမ်တည်း၊ သန်လျက်ကား တခြား၊ အအိမ်ကား တခြားတည်း၊ အအိမ်မှ သာလျှင် သန်လျက်ကို ထုတ်ထား၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဥပမာ တစ်မျိုးသော်ကား ယောက်ျား သည် အရေခွံမှ မြွေကို ထုတ်ရာ၏၊ ထို(ယောက်ျား)အား- "ဤကား မြွေတည်း၊ ဤကား အရေတည်း၊

မြေကြား တခြား၊ အရေကား တခြားတည်း၊ အရေခွံမှ သာလျှင် မြွေကို ထုတ်ထား၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဤဥပမာအတူ ပင်လျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် ဤ(မိမိ)ကိုယ်မှ တစ်ပါးသော ရုပ်ရှိသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံရှိသော ဣန္ဒြေ မချို့တဲ့သော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း ကုန်၏။ ထိုသို့ ဖန်ဆင်းရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၄။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် များပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြီးစေ ကုန်၏။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လျက်လည်း အများ ဖြစ်သွား ကုန်၏၊ အများဖြစ်လျက်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာ၏၊ ကိုယ်ကို ထင်ရှား ဖြစ်စေ၏၊ ကိုယ်ကို ပျောက်ကွယ် စေ၏၊ နံရံတစ်ဖက် တံတိုင်း တစ်ဖက် တောင်တစ်ဖက်သို့ မထိမငြိဘဲ ကောင်းကင်၌ ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ မြေ၌လည်း ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ရေ၌လည်း မကွဲစေဘဲ မြေ၌ ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေလျက် အတောင်ရှိသော ငှက် ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ ဤသို့ တန်ခိုးကြီး ကုန်သော ဤသို့ အာနုဘော် ကြီးကုန်သော ဤလ နေတို့ကိုလည်း လက်ဖြင့် သုံးသပ်ကုန်၏၊ ဆုပ်ကိုင်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ကို (မိမိ) အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေကုန်၏။ ဥဒါယီ ဥပမာသော်ကား ကျွမ်းကျင်သော အိုးထိန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ အိုးထိန်းသည်၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း မြေကို ညက်စွာ နယ်ပြီးသော် အလိုရှိရာ အိုးခွက် အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ရာ၏၊ ပြီးစေရာ၏၊ ဥဒါယီ ဥပမာ တစ်မျိုးသော်ကား ကျွမ်းကျင်သော ဆင်စွယ် ပန်းပုသည်သည် လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ် ပန်းပုသည်၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ဆင်စွယ်ကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီးသော် အလိုရှိရာ ဆင်စွယ်ထည်ကို ပြုလုပ်ရာ၏၊ ပြီးစေရာ၏။

ဥဒါယီ ဥပမာတစ်မျိုး သော်ကား ကျွမ်းကျင်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် လည်းကောင်း၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ရွှေကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီးသော် အလိုရှိရာ ရွှေထည်ကို ပြုလုပ်ရာ၏၊ ပြီးစေရာ၏၊ ဥဒါယီ ဤဥပမာ အတူပင်လျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့်တရားကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် များပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြီးစေကုန်၏၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လျက်လည်း အများ ဖြစ်သွားကုန်၏၊ အများ ဖြစ်လျက်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာ၏၊ ကိုယ်ကို ထင်ရှား ဖြစ်စေကုန်၏၊ ကိုယ်ပျောက်စေကုန်၏၊ နံရံတစ်ဖက် တံတိုင်း တစ်ဖက် တောင် တစ်ဖက်သို့ မထိမငြိဘဲ ကောင်းကင်၌ ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ မြေ၌လည်း ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ ကဲ့သို့ ပြုကုန်၏၊ ရေ၌လည်း မကွဲစေဘဲ မြေ၌ ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေလျက် အတောင်ရှိသော ငှက် ကဲ့သို့ သွားကုန်၏၊ ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုး ရှိကုန်သော ဤသို့ ကြီးသော အာနုဘော် ရှိကုန်သော ဤလ နေတို့ကိုလည်း လက်ဖြင့် သုံးသပ် ကုန်၏၊ ဆုပ်ကိုင် ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ကို (မိမိ) အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေ ကုန်၏။ ထိုတန်ခိုး ဖန်ဆင်းရာ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၅။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ နားနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗသောတ' ဉာဏ်ဖြင့် နတ်၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော လူ၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဝေးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော နီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော နှစ်မျိုးသော အသံတို့ကို ကြားကုန်၏။ ဥဒါယီ ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ခရုသင်းမှုတ် သမားသည် အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြ စိုက်ခြင်းဖြင့် အရပ် လေးမျက်နှာတို့ကို သိစေနိုင်ရာ သကဲ့သို့ ဥဒါယီ ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်

သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော 'ဒိဗ္ဗသောတ' ဉာဏ်ဖြင့် နတ်၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော လူ၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဝေးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော နီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော နှစ်မျိုးသော အသံတို့ကို ကြားကုန်၏။ ထိုဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်း တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၆။ ဥဒါယိ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို (မိမိ) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိကုန်၏၊ စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' နှင့် တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' ကင်းသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' နှင့်တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' ကင်းသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ တွေဝေခြင်း 'မောဟ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း တွေဝေခြင်း 'မောဟ' နှင့်တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ တွေဝေခြင်း 'မောဟ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း တွေဝေခြင်း[၆] 'မောဟ' ကင်းသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ ကျုံ့သော စိတ်ကိုလည်း ကျုံ့သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ ပျံ့သော စိတ်ကိုလည်း ပျံ့သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော 'မဟဂ္ဂုတ်' စိတ်ကိုလည်း မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော 'မဟဂ္ဂုတ်' စိတ် ဟု သိကုန်၏၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သော စိတ်ကိုလည်း မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ သာလွန်သော တရားရှိသော စိတ်ကိုလည်း သာလွန်သော တရားရှိသော စိတ် ဟု သိကုန်၏၊ သာလွန်သော တရား မရှိသော စိတ်ကိုလည်း သာလွန်သော တရား မရှိသော စိတ် ဟု သိကုန်၏၊ တည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း တည်ကြည်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ မတည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း မတည်ကြည်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ လွတ်မြောက်သော စိတ်ကိုလည်း လွတ်မြောက်သော စိတ် ဟု သိကုန်၏၊ မလွတ်မြောက်သော စိတ်ကိုလည်း မလွတ်မြောက်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊

ဥဒါယိ ဥပမာသော်ကား ငယ်ရွယ်သော အလှပြင်လေ့ ရှိသော မိန်းမပျိုသည် လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားပျိုသည် လည်းကောင်း သန့်ရှင်း ဖြူစင်သော မှန်၌ ဖြစ်စေ၊ ကြည်လင်သော ရေခွက်၌ ဖြစ်စေ မိမိ မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရှု လတ်သော် (မှဲ့စသော) အပြောက်အစွန်း ရှိသည်ကို (မှဲ့စသော) အပြောက် အစွန်းရှိ၏ ဟု သိရာ၏၊ (မှဲ့စသော) အပြောက်အစွန်း မရှိသည်ကို (မှဲ့စသော) အပြောက်အစွန်း မရှိ ဟု သိရာ၏။ ဥဒါယိ ဤအတူသာလျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့် အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို (မိမိ) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိကုန်၏၊ စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' နှင့်တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း စွဲမက်ခြင်း 'ရာဂ' ကင်းသော စိတ် ဟု သိကုန်၏။ပ။ အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' နှင့်တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း အမျက်ထွက်ခြင်း 'ဒေါသ' ကင်းသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ တွေဝေခြင်း 'မောဟ' နှင့်တကွသော စိတ်ကိုလည်း တွေဝေခြင်း 'မောဟ' နှင့်တကွသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ တွေဝေခြင်း 'မောဟ' ကင်းသော စိတ်ကိုလည်း တွေဝေခြင်း 'မောဟ' ကင်းသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ ကျုံ့သော စိတ်ကိုလည်း ကျုံ့သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ ပျံ့သော စိတ်ကိုလည်း ပျံ့သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော 'မဟဂ္ဂုတ်' စိတ်ကိုလည်း မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော 'မဟဂ္ဂုတ်' စိတ် ဟု သိကုန်၏၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သော စိတ်ကိုလည်း မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ သာလွန်သော တရား ရှိသော စိတ်ကိုလည်း သာလွန်သော တရားရှိသော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ သာလွန်သော တရား မရှိသော စိတ်ကိုလည်း သာလွန်သော တရား မရှိသော စိတ်

ဟု သိကုန်၏၊ တည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း တည်ကြည်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ မတည်ကြည်သော စိတ်ကိုလည်း မတည်ကြည်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ လွတ်မြောက်သော စိတ်ကိုလည်း လွတ်မြောက်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ မလွတ်မြောက်သော စိတ်ကိုလည်း မလွတ်မြောက်သော စိတ်ဟု သိကုန်၏၊ ထိုပရစိတ္တဝိဇာနန အဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၇။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ်ကို အောက်မေ့ နိုင်ကုန်၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝနှစ်ဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝသုံးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝလေးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝငါးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ထောင်ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်သိန်းကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ် ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း "ဤမည်သော ဘဝ၌ (ငါသည်) ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာ ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ ထို(ငါ)သည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာ ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ထို(ငါ)သည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏" ဟု ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည် အနွယ်) နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ်ကို အောက်မေ့ နိုင်ကုန်၏။

ဥဒါယီ ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် မိမိရွာမှ တစ်ပါးသော ရွာသို့ သွားရာ၏၊ ထိုရွာမှလည်း တစ်ပါးသော ရွာသို့ သွားရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုရောက်သော ရွာမှ မိမိရွာသို့ သာလျှင် ပြန်လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားအား "ငါသည် မိမိ နေရာရွာမှ တစ်ပါးသော ရွာကို သွားခဲ့၏၊ ထိုရွာ၌လည်း ဤသို့ ရပ်ခဲ့၏၊ ဤသို့ ထိုင်ခဲ့၏၊ ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေခဲ့၏၊ ထိုရွာမှလည်း ဤမည်သော ရွာသို့ သွားခဲ့၏၊ ထိုရွာ၌လည်း ဤသို့ ရပ်ခဲ့၏၊ ဤသို့ ထိုင်ခဲ့၏၊ ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေခဲ့၏၊ ထိုငါသည် ထိုရွာမှ မိမိရွာသို့ သာလျှင် ပြန်လာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဤဥပမာအတူ သာလျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် များသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ကုန်၏။ ဤရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ် ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- တစ်ခုသော ဘဝကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည် အနွယ်) နှင့်တကွ များပြားသော ရှေးက ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်ကုန်၏။ ထိုပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ အဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၈။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ "အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယ ဒုစရိုက်နှင့်

ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီ ဒုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနော ဒုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ မှားသော အယူရှိကုန်၏၊ မှားသောအယူဖြင့် ပြုသောကံ ရှိကုန်၏၊ ထို(သတ္တဝါ)တို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီးလျက် ကျရောက်ရာ ငရဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကာယ သုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဝစီ သုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနော သုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို မစွပ်စွဲကုန်၊ မှန်သော အယူ ရှိကုန်၏၊ မှန်သော အယူဖြင့် ပြုသောကံ ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ကုန်၏၊ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိကုန် ၏။

ဥဒါယီ ဥပမာအားဖြင့် မြဲမြံစွာ ဖွဲ့ချည်အပ်သော တံခါးနှစ်ခု ရှိသော အိမ်သည် ရှိရာ၏၊ ထိုအိမ်၌ မျက်စိအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားသည် အိမ်၏ အလယ်၌ ရပ်တည်လျက် အိမ်သို့ ဝင်ကုန်သော အိမ်မှ ထွက်ကုန်သော ထိုမှ ဤမှ လျှောက်ကုန်သော ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည် ကုန်သော လူတို့ကို မြင်ရာ ၏၊ ဥဒါယီ ဤဥပမာအတူ သာလျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်း မလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ကုန်၏၊ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိကုန်၏။ပ။ ထိုဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။

၂၅၉။ ဥဒါယီ တစ်ဖန်လည်း ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ ကင်းသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေကုန်၏။ ဥဒါယီ ဥပမာအားဖြင့် တောင်ဝှမ်း၌ ကြည်လင် သန့်ရှင်း နောက်ကျု ကင်းသော ရေအိုင်သည် ရှိရာ၏၊ မျက်စိအမြင် ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုရေအိုင်၏ ကမ်း၌ ရပ်လျက် ခရု ယောက်သွား ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်း ငါး အပေါင်းတို့ သွားနေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရပ်တည် နေကြသည်ကို လည်းကောင်း မြင်ရာ၏၊ ထိုယာကျ်ားအား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ရာ၏- "ဤရေအိုင်သည် ကြည်လင် သန့်ရှင်း နောက်ကျု ကင်း၏၊ ထိုရေအိုင်၌ ခရု ယောက်သွား ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်း ငါးအပေါင်းတို့ သွားလည်း သွားကြကုန်၊ ရပ်လည်း ရပ်ကြကုန်၏" ဟု သိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဥဒါယီ ဤဥပမာအတူ သာလျှင် ငါသည် တပည့်တို့အား အကျင့် တရားတို့ကို ဟောကြားထား၏၊ ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်သော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ ကင်းသော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကို ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရောက်၍ နေကုန်၏။ ထိုစေတော ဝိမုတ္တိ ပညာဝိမုတ္တိ၌လည်း များစွာသော ငါ၏ တပည့်တို့သည် အဘိညာဉ်၏ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ နေကြကုန်၏။ ဥဒါယီ ဤသည်ကား ပဉ္စမ တရားပေတည်း၊ ယင်းတရားကြောင့် ငါ၏ တပည့် တို့သည် ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု၍ အမှီပြု၍ နေကြကုန်၏။

ဥဒါယီ ဤသည်တို့ကား ငါးပါးသော တရားတို့တည်း။ ယင်းတရားတို့ကြောင့် ငါ၏ တပည့်တို့သည် ငါ့ကို ရိုသေကုန်၏၊ လေးစားကုန်၏၊ မြတ်နိုးကုန်၏၊ ပူဇော်ကုန်၏၊ အရိုအသေပြု၍ အလေးပြု အမှီပြု၍ နေကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူလေ သတည်း။

**ခုနစ်ခုမြောက်မဟာသကုလုဒါယိသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ ရူပသညာ- ရူပဈာန်၌ ဖြစ်သောသညာ။

၂။ ပဋိဃသညာ- စက္ခုစသော ဝတ္ထု ရုပ်ငါးပါး၌ ရူပါရုံစသော အာရုံငါးပါးတို့ ထိခိုက်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဉ္စဝိညာဏ်သညာ။

၃။ ပဋိဃသညာမှ တစ်ပါးသော အမျိုးမျိုးသော ကာမာဝစရသညာ။

၄။ ဥပ္ပလ ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညို။

၅။ သူငယ် နံ့သာ ပျောက်စေခြင်းငှါ ငယ်စဉ်က နံ့သာဖြင့် ပွတ်သပ် ပေးရခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

၆။ တွေဝေခြင်း မောဟ ဟူသည်- သစ္စာလေးပါး အရာ၌ အမှန်ကို မသိခြင်း အမှားကို သိခြင်းတည်း။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၈ - သမဏမုဏ္ဍိကသုတ်

၂၆၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဗိုဇ်သည် တည်ပင် အစဉ်အတန်းရှိသည့် ဇရပ် တစ်ဆောင်သာ ရှိသော အယူကို ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရာ ဖြစ်သော မလ္လိကာမိဖုရား၏ အရံ၌ ငါးရာမျှ အရေအတွက် ရှိသော များစွာသော ပရိဗိုဇ်ပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။ ထိုအခါပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည် နေမွန်းတိမ်းအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးအား "မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရန် အခါ မဟုတ်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိန်းအောင်း နေတော်မူ၏၊ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သော ရဟန်းတို့အားလည်း ဖူးမြင်ရန် အခါ မဟုတ်သေး၊ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သော ရဟန်းတို့သည် ကိန်းအောင်း နေတော် မူကြကုန်၏။ အကယ်၍ ငါသည် အယူကို ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရာ ဖြစ်သော တည်ပင် အစဉ်အတန်း ရှိသော တစ်ဆောင်သော ဇရပ်ရှိသော မလ္လိကာမိဖုရား၏ အရံရှိ သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်ထံ ချဉ်းကပ်ရပါမူကား ကောင်းလေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည် အယူကို ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရာ ဖြစ်သော တည်ပင် အစဉ်အတန်း ရှိသော ဇရပ် တစ်ဆောင်သာ ရှိသည့် မလ္လိကာမိဖုရား၏ အရံရှိ သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ် လေ၏။

ထိုအခါ သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်သည် များပြားသော ဗိလာ စကားကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုလျက် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့် အတူ နေ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း- မင်းနှင့် စပ်သော စကား ခိုးသူနှင့် စပ်သော စကား အမတ်ကြီးနှင့် စပ်သော စကား စစ်သည်နှင့် စပ်သော စကား ကြောက်မက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား စစ်ထိုး

ခြင်းနှင့် စပ်သော စကား စားဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား သောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား အဝတ်နှင့် စပ်သော စကား အိပ်ရာနေရာနှင့် စပ်သော စကား ပန်းနှင့် စပ်သော စကား နံ့သာနှင့် စပ်သော စကား ဆွေမျိုးနှင့် စပ်သော စကား ယာဉ်နှင့် စပ်သော စကား ရွာနှင့် စပ်သော စကား နိဂုံးနှင့် စပ်သော စကား မြို့နှင့် စပ်သော စကား နယ်နှင့် စပ်သောစကား မိန်းမနှင့် စပ်သော စကား ယောကျ်ားနှင့် စပ်သော စကား သူရဲကောင်းနှင့် စပ်သော စကား လမ်းနှင့် စပ်သော စကား ရေခပ်ဆိပ်နှင့် စပ်သော စကား သေလွန်သူနှင့် စပ်သော စကား အထွေထွေနှင့် စပ်သော စကား လောက (အကြောင်း)နှင့် စပ်သော စကား သမုဒ္ဒရာ (အကြောင်း)နှင့် စပ်သော စကား ကြီးပွားခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။

သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဗိုဇ်သည် လာနေသော ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် "အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြကုန်လော့၊ အသျှင်တို့ အသံကို မပြုကြကုန်လင့်၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့် ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် လာနေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်နေ ရဟန်းဂေါတမ၏ လူဝတ်ကြောင် တပည့် ရှိသမျှတို့တွင် ဤပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထိုအသျှင့် တပည့်တို့သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိကြ ကုန်၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၌ ဆုံးမထားပြီး ဖြစ်ကြကုန်၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးတတ်ကြ ကုန်၏။ ပရိသတ်အသံ တိတ်ဆိတ် နေသည်ကို သိလျှင် ချဉ်းကပ်သင့်သည် ဟု အောက်မေ့ တန်ရာ၏" ဟူ၍ မိမိ ပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာ နေရန် ပြောဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသော် ထိုပရိဗိုဇ်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

၂၆၁။ ထိုအခါ ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဗိုဇ် ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်နှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကား ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးအား သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဗိုဇ်သည် ဤစကားကို ပြောဆို၏- "သူကြွယ် ငါသည် တရား လေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း ဟူ၍ ပညတ်၏။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်းဟူမူ - သူကြွယ် လောက၌ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြု၊ မကောင်းသော စကားကို မဆို၊ မကောင်းသော အကြံကို မကြံ၊ မကောင်းသော အသက် မွေးမှုဖြင့် အသက် မမွေး။ သူကြွယ် ငါသည် ဤလေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း ဟူ၍ ပညတ်၏" ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာနပရိဗိုဇ်၏ စကားကို နှစ်လည်း မနှစ်သက်၊ ပယ်လည်း မပယ်ခဲ့ပေ၊ မနှစ်သက်ခဲ့ မပယ်ခဲ့ မူ၍ "မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ထိုဥဂ္ဂါဟ မာနဆိုသော စကား၏ အနက်ကို သိရအံ့" ဟု နေရာမှ ထကာ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုး ပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက် သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်နှင့်အတူ ပြောဆို ခဲ့ရသမျှ စကား အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

၂၆၂။ ဤသို့ လျှောက်ထားသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စကင်္ဂ လက်သမားကြီးအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ - လက်သမားကြီး သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်၏ စကားအတိုင်း ဖြစ်သည် ရှိသော် ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်သည် ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သောသူ ရဟန်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ လက်သမားကြီး ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်မှာ ကိုယ်ဟူ၍ သိတတ်သော ဉာဏ်မျှလည်း မရှိသေး၊ ကိုယ်လှုပ်ရှားကာမျှမှတစ်ပါး အဘယ်မှာ

ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုလတ္တံ့နည်း။ လက်သမားကြီး ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်မှာ စကား ဟူ၍ သိတတ်သော ဉာဏ်မျှလည်း မရှိသေး၊ ငိုကြွေးရုံမျှမှတစ်ပါး မကောင်းသော စကားကို အဘယ်မှာ ဆိုလိမ့်မည်နည်း။ လက်သမားကြီး ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်မှာ အကြံ ဟူ၍ သိတတ်သော ဉာဏ်မျှလည်း မရှိသေး၊ မြူးရုံမှ တစ်ပါး အဘယ်မှာ မကောင်းသော အကြံကို ကြံလတ္တံ့နည်း။ လက်သမားကြီး ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်မှာ အသက်မွေးမှု ဟူ၍ သိတတ်သော ဉာဏ်မျှလည်း မရှိသေး၊ အမိနို့ကို စို့ခြင်းမှ တစ်ပါး အဘယ်မှာ မကောင်းသော အသက်မွေးမှု ရှိလတ္တံ့နည်း။ လက်သမားကြီး သမဏမုဏ္ဍိကာ၏ သားဖြစ်သော ဥဂ္ဂါဟမာန ပရိဗိုဇ်၏ စကားအတိုင်း ဖြစ်သည် ရှိသော် ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်သည် ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း ဖြစ်လတ္တံ့။

၂၆၃။ လက်သမားကြီး ငါသည် လေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ် မရှိသေးသူ မြတ်သော ကုသိုလ် မရှိသေးသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်၍ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သော ရဟန်း မဟုတ်သေး ဟူ၍ ပညတ်၏၊ သို့ရာတွင် ဤကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်ကို ကျော်လွန်၍ကား တည်၏။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-လက်သမားကြီး ဤလောက၌ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြု၊ မကောင်းသော စကားကို မဆို၊ မကောင်းသော အကြံကို မကြံ၊ မကောင်းသော အသက် မွေးခြင်းကို မမွေးမြူ။ လက်သမားကြီး ငါသည် ဤလေးပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ် မရှိသေးသူ မြတ်သော ကုသိုလ် မရှိသေးသူ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်၍ ဝါဒ စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း မဟုတ်သေး ဟူ၍ ပညတ်၏။ သို့ရာတွင် ဤကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်ကို ကျော်လွန်၍ကား တည်၏။

လက်သမားကြီး ငါသည် ဆယ်ပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ ဟူ၍ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ ဟူ၍ မြတ်သော သူတို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ(ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်းဟူ၍ ပညတ်၏။ လက်သမားကြီး ဤသည်တို့ကား မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့တည်း၊ ထိုမကောင်းသော အလေ့အကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး မကောင်းသော အလေ့အကျင့် တို့သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤတရား၌ မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏၊ ထိုချုပ်ရာကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သည်မည်၏၊ ထိုအကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။

လက်သမားကြီး ဤသည်တို့ကား ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့တည်း၊ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤတရား၌ ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။ ထိုချုပ်ရာကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သည်မည်၏၊ ထိုအကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။

လက်သမားကြီး ဤသည်တို့ကား မကောင်းသော အကြံတို့တည်း၊ ထိုမကောင်းသော အကြံကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး မကောင်းသော အကြံတို့သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤတရား၌ မကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏၊ ထိုချုပ်ရာကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သည် မည်၏၊ ထိုအကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။

လက်သမားကြီး ဤသည်တို့ကား ကောင်းသော အကြံတို့တည်း၊ ထိုကောင်းသော အကြံကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ကောင်းသော အကြံတို့သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤတရား၌ ကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏၊ ထိုချုပ်ရာကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သည် မည်၏၊ ထိုအကျင့်ကို သိရမည် ဟု ငါဟော၏။

၂၆၄။ လက်သမားကြီး မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း- လက်သမားကြီး မကောင်းသော ကိုယ်အမူအရာ လည်းကောင်း၊ မကောင်းသော နှုတ်အမူအရာ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အသက်မွေးမှု လည်းကောင်း ဤတရားတို့ကို မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီ၊ စိတ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ စိတ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ စိတ်သည်လည်း များ၏၊ တစ်ပါးမက များလှ၏၊ အထူးထူး အပြားပြား ရှိ၏၊ မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် ရာဂနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ် ဒေါသနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ် မောဟနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီ၊ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာယ ဒုစရိုက်ကို ပယ်၍ ကာယ သုစရိုက်ကို ပွါးများ၏၊ ဝစီ ဒုစရိုက်ကို ပယ်၍ ဝစီ သုစရိုက်ကို ပွါးများ၏၊ မနော ဒုစရိုက်ကို ပယ်၍ မနော သုစရိုက်ကို ပွါးများ၏၊ မကောင်းသော အသက် မွေးမှုကို ပယ်၍ ကောင်းသော အသက် မွေးမှုဖြင့် အသက် မွေးခြင်းကို ပြု၏၊ ဤတရား၌ ဤမကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်ကုန် သေးသော ယုတ်မာ ကုန်သော အကုသိုလ် တရားတို့ မဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ပေါ်ကုန်ပြီးသော ယုတ်မာ ကုန်သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ ဏိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ မဖြစ်ကုန်သေးသော ကုသိုလ် တရားတို့ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့၏ တည်ခြင်းငှါ မပျောက်ပျက်ခြင်းငှါ များစွာ ဖြစ်စေခြင်းငှါ ပြန့်ပြော စေခြင်းငှါ ပွါးများ စေခြင်းငှါ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြည့်စုံ စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

၂၆၅။ လက်သမားကြီး ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ လက်သမားကြီး ကောင်းသော ကိုယ် အမူအရာကို လည်းကောင်း၊ ကောင်းသော နှုတ် အမူအရာကို လည်းကောင်း၊ စင်ကြယ်သော အသက် မွေးမှုကို လည်းကောင်း အလေ့အကျင့် ဟူ၍ ငါဟော၏။ လက်သမားကြီး ဤတရားတို့ကို ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန် သနည်း။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီ။ စိတ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏၊ စိတ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ စိတ်သည် များပြား၏၊ တစ်ပါးမက များလှ၏၊

အထူးထူး အပြားပြား ရှိ၏၊ ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် ရာဂ ကင်းသော စိတ် ဒေါသ ကင်းသော စိတ် မောဟ ကင်းသော စိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန် သနည်း။ ထိုကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီ။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သီလ ရှိ၏၊ သီလမျှဖြင့် ပြီးသော သမာဓိ ပညာ ရှိနေသည် မဟုတ်၊ ထိုကောင်းသော အလေ့ အကျင့်များ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ရာ ဖြစ်သော လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' စိတ်နှင့် လွတ်မြောက်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' ပညာကိုလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။

လက်သမားကြီး အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်ကုန်သေးသော ယုတ်မာ ကုန်သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖြစ်စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ယုတ်မာ ကုန်သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှါ။ပ။ မဖြစ်ကုန် သေးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ။ပ။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို တည်ခြင်းငှါ မပျောက်ပျက်ခြင်းငှါ များစွာ ဖြစ်စေခြင်းငှါ ပြန့်ပြောခြင်းငှါ ပွါးများခြင်းငှါ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်တို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

၂၆၆။ လက်သမားကြီး မကောင်းသော အကြံတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ လက်သမားကြီး ကာမဂုဏ် အကြံ၊ ဖျက်ဆီးမှု အကြံ၊ ညှဉ်းဆဲမှု အကြံ၊ ဤအကြံတို့ကို မကောင်းသော အကြံတို့ ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤမကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန် သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အကြံတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီ။ အမှတ်အသားလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏၊ အမှတ်အသားတို့ ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အမှတ်အသားတို့သည် များကုန်၏၊ တစ်ပါးမက များသော အပြား ရှိကုန်၏၊ အထူးထူး အပြားပြား များကုန်၏။ ကာမဂုဏ် အမှတ်အသား၊ ဖျက်ဆီးမှု အမှတ်အသား၊ ညှဉ်းဆဲမှု အမှတ်အသား၊ ဤအမှတ်အသားကြောင့် မကောင်းသော အကြံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤမကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန် သနည်း။ ထိုမကောင်းသော အကြံတို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီ။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤပဌမဈာန်၌ ထိုမကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်ကုန် သေးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖြစ်စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှါ။ပ။ မဖြစ်ကုန်သေးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ။ပ။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို တည်ခြင်းငှါ မပျောက်ပျက်ခြင်းငှါ အလွန် တိုးပွါးစေခြင်းငှါ ပြန့်ပြောခြင်းငှါ ပွါးများစေခြင်းငှါ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် မကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ခြင်းငှါ ကျင့်သောသူ ဖြစ်၏။

၂၆၇။ လက်သမားကြီး ကောင်းသော အကြံတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်မှု အကြံ၊ မဖျက်ဆီးမှု အကြံ၊ မညှဉ်းဆဲမှု အကြံ၊ ဤအကြံတို့ကို ကောင်းသော အကြံတို့ ဟူ၍ ဆိုရကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန် သနည်း။ ထိုကောင်းသော အကြံတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟောထားပြီ။ အမှတ်အသားလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်၏ ဟု ဆိုရ၏။ အမှတ်အသား ဟူသည် အဘယ်နည်း။ အမှတ်အသားတို့သည် များကုန်၏၊ တစ်ပါးမက များကုန်၏၊ အထူထူး အပြားပြား များကုန်၏။ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်မှု အမှတ်အသား၊ မဖျက်ဆီးမှု အမှတ်အသား၊ မညှဉ်းဆဲမှု အမှတ်အသား၊ ဤအမှတ် အသားတို့ကြောင့် ကောင်းသော အကြံတို့ သည် ဖြစ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး ဤကောင်းသော အကြံတို့သည် အဘယ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်သနည်း။ ထိုကောင်းသော အကြံတို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောထားပြီ။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယဈာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ ဤဒုတိယဈာန်၌ ထိုကောင်းသော အကြံတို့သည် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ကုန်၏။

လက်သမားကြီး အဘယ်သို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သောသူ ဖြစ်သနည်း။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မဖြစ်ကုန် သေးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို မဖြစ်စေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းငှါ။ပ။ မဖြစ်ကုန် သေးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ။ပ။ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို တည်ခြင်းငှါ မပျောက်ပျက်ခြင်းငှါ လွန်စွာ တိုးပွါးစေခြင်းငှါ ပြန့်ပြောခြင်းငှါ ပွါးများ စေခြင်းငှါ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ဆန္ဒကို ဖြစ်စေ၏၊ လုံ့လပြု၏၊ ဝီရိယကို အားထုတ်၏၊ စိတ်ကို ချီးမြှောက်၏၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်၏။ လက်သမားကြီး ဤသို့ ကျင့်သော သူသည် ကောင်းသော အကြံတို့ ချုပ်ရန် ကျင့်သူ ဖြစ်၏။

၂၆၈။ လက်သမားကြီး အဘယ် ဆယ်ပါးကုန်သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ ဝါဒစစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း ဟူ၍ ငါပညတ် သနည်း။ လက်သမားကြီး ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အယူနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အကြံနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အမှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အားထုတ်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော အောက်မေ့မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန္တာတို့၏ မှန်ကန်သော လွတ်မြောက်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ လက်သမားကြီး ငါသည် ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြည့်စုံသော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ကုသိုလ်ရှိသူ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ရောက်သင့်သော နေရာသို့ ရောက်သူ (ဝါဒ) စစ်ထိုး၍ မရနိုင်သူ ရဟန်း ဟူ၍ ပညတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ပဉ္စကင် လက်သမားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံလေသတည်း။

**ရှစ်ခုမြောက် သမဏမုဏ္ဍိကသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

## ၉ - စူဠသကုလုဒါယိသုတ်

၂၆၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်အတူ ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်အရံ၌ နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံသွားရန် အလွန် စောသေး ၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ် အရံ၌ ရှိသော သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ် အထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒေါင်းတို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ပရိဗိုဇ်အရံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် များပြားသော ဖီလာ စကားကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ လောင်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုလျက် များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်အတူ နေ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ မင်းနှင့် စပ်သော စကား ခိုးသူနှင့် စပ်သော စကား အမတ်ကြီးနှင့် စပ်သော စကား စစ်သည်နှင့် စပ်သော စကား ကြောက်မက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား စစ်ထိုးခြင်းနှင့် စပ်သော စကား စားဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား သောက်ဖွယ်နှင့် စပ်သော စကား အဝတ်နှင့် စပ်သော စကား အိပ်ရာနှင့် စပ်သော စကား ပန်းနှင့် စပ်သော စကား နံ့သာနှင့် စပ်သော စကား ဆွေမျိုးနှင့် စပ်သော စကား ယာဉ်နှင့် စပ်သော စကား ရွာနှင့် စပ်သော စကား နိဂုံးနှင့် စပ်သော စကား မြို့နှင့် စပ်သော စကား နယ်နှင့် စပ်သော စကား မိန်းမနှင့် စပ်သော စကား ယောကျ်ားနှင့် စပ်သော စကား သူရဲကောင်းနှင့် စပ်သော စကား လမ်းနှင့် စပ်သော စကား ရေခပ်ဆိပ်နှင့် စပ်သော စကား သေလွန်သူနှင့် စပ်သော စကား အထွေထွေနှင့် စပ်သော စကား လောက (အကြောင်း) နှင့် စပ်သော စကား သမုဒ္ဒရာ (အကြောင်း) နှင့်စပ်သော စကား ကြီးပွားခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည် ကြွလာတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် "အသျှင်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြ ကုန်လော့၊ အသံ မပြုကြ ကုန်လင့်၊ ဤရဟန်း ဂေါတမသည် ကြွလာ နေ၏။ ထိုအသျှင်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကို ဆိုလေ့ရှိ၏၊ ပရိသတ် အသံ တိတ်ဆိတ် နေသည်ကို သိလျှင် ချဉ်းကပ်သင့်၏ ဟု အောက်မေ့တန်ရာ၏" ဟူ၍ မိမိ ပရိသတ်ကို သေဝပ်စွာနေရန် ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုပရိဗိုဇ်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။

၂၇၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွလာခြင်းသည် ကောင်းသော ကြွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်သို့ ကြွလာရန် အလှည့်ကို ကြာမြင့်မှ ပေးတော် မူဘိ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုင်တော် မူပါလော့၊ ဤနေရာကို ပြင်ထားပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူ၏။ သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်သည်လည်း နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥဒါယီ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် သင်တို့ စည်းဝေး နေထိုင်ကြ ကုန်သနည်း၊ သင်တို့၏ မပြီးဆုံးသေးသော အကြား စကားသည်ကား အဘယ်နည်း" ဟု မေးတော် မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ စုဝေး ထိုင်နေလျက် ပြောဆို နေသော စကားကို ထားပါဦး၊

ဤစကားမျိုးသည် မြတ်စွာဘုရားအား နောက်အခါ၌လည်း ကြားရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား ဤပရိသတ်သို့ အကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်သောအခါ ဤပရိသတ်သည် များစွာသော ဖီလာ စကားကို ပြောဆိုလျက် နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤပရိသတ်သို့ အကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်သောအခါ "ရဟန်း ဥဒါယီသည် ငါတို့အား တရား ဟောလိမ့်မည်၊ ထိုတရားကို နားထောင်ကြ ကုန်အံ့" ဟု ဤပရိသတ်သည် အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လျက်သာ နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤပရိသတ်သို့ မြတ်စွာဘုရား ချဉ်းကပ်သောအခါ "ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောလိမ့်မည်၊ ထိုတရားကို နာကြကုန်အံ့" ဟု အကျွန်ုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤပရိသတ်သည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား မျက်နှာကို မော်ကြည့်လျက်သာ နေကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၁။ ဥဒါယီ သို့ဖြစ်မူ ငါ တရား ဟောရမည့် အကြောင်းကို သင် စ၍ ပြောလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယခင့် ယခင် နေ့တို့က "အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ ငါသွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ အမြဲမပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှု ထင်၏" ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် အမြင်ကို ဝန်ခံသော သူသည် ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်က ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေးသည် ရှိသော် အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်း နှလုံး မသာယာခြင်းကိုလည်း ထင်စွာပြု၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် အကြောင်းပြု၍ "သြော် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ သြော် ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတို့ကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်တော်မူ၏" ဟု အောက်မေ့မိပါ၏။ ဥဒါယီ အလုံးစုံကို သိ၏၊ အလုံးစုံကို မြင်၏၊ ငါသွားနေသည် ဖြစ်စေ၊ ရပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ အိပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နိုးကြားနေသည် ဖြစ်စေ၊ အမြဲမပြတ် ဉာဏ် အမြင်သည် ရှေးရှုထင်၏ ဟု အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကို ဝန်ခံသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်က ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေးသည် ရှိသော် အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ အပသို့ စကားကို ရောက်စေ၏၊ အမျက်ထွက်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်း နှလုံး မသာယာခြင်းကိုလည်း ထင်စွာပြု ဟု (သင် ဆို၏)။ ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဋ္ဌ၏သား နိဂဏ္ဌပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ အကြင်သူသည် များစွာသော ရှေးကနေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့ရာ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ခုသော ဘဝကို လည်းကောင်း နှစ်ခုသော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များသော အစီအရင် ရှိသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့ရာ၏။ ထိုသူသည် ငါ့အား ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာ မေးခဲ့မူ ထိုသူ့အားလည်း ငါသည် ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေးအံ့၊ ထိုသူသည် လည်း ငါ့အား ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်း ပြု၍ ပြဿနာကို ဖြေခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သက်စေခဲ့မူ ထိုသူ့အား လည်း ငါသည် ရှေ့အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာ ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သက်စေရာ၏။

ဥဒါယီ အကြင် သူသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၍ ကံအား လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိရာ၏။ ထိုသူသည် ငါ့အား နောက်အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာ မေးခဲ့မူ ငါသည်လည်း ထိုသူ့အား နောက်အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူသည်လည်း ငါ့အား နောက်အဖို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာ ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေခဲ့မူ ငါသည်လည်း ထိုသူ့အား နောက်အဖို့ကို အကြောင်း ပြု၍ ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေရာ၏။

ဥဒါယီ သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့အဖို့ကို ထားဦး၊ နောက် အဖို့ကို ထားဦး၊ သင့်အား "ဤအကြောင်း ရှိသော် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏၊ ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏၊ ဤအကြောင်းတရား မရှိသော် ဤအကျိုးတရားသည် မရှိ (မဖြစ်)၊ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုး တရားသည် ချုပ်၏" ဟူသော တရားကို သင့်အား ဟောပေအံ့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ခံစားဖူးသမျှ အားလုံးကို သော်လည်း အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်)နှင့်တကွ အောက်မေ့ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့ များစွာသော ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အဘယ်မှာ အောက်မေ့နိုင်ပါ အံ့နည်း။ ဤခန္ဓာ အစဉ် ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူ- တစ်ခုသော ဘဝ နှစ်ခုသော ဘဝ။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့် တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည် အနွယ်) နှင့်တကွ များစွာသော များပြားသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ်ကို အဘယ်မှာ အောက်မေ့နိုင်ပါ အံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ မြေဖုတ် ဘီလူးမျှကို သော်လည်း မမြင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို အဘယ်မှာ မြင်နိုင်ပါ အံ့နည်း၊ ကံအား လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို အဘယ်မှာ သိနိုင်ပါ အံ့နည်း။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "ဥဒါယီ သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ အစွန်းကို ထားဦး၊ နောက် အစွန်းကို ထားဦး၊ သင့်အား 'ဤအကြောင်းရှိသော် ဤအကျိုး ဖြစ်၏၊ ဤအကြောင်း တရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏၊ ဤအကြောင်း တရား မရှိသော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်၊ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ချုပ်၏' ဟူသော တရားကို သင့်အား ဟောပေအံ့" ဟု အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော် မူသော စကားသည် အကျွန်ုပ်အား အတိုင်းထက် အလွန် မထင်မြင်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ မိမိ၏ ဆရာ့ဝါဒ၌ ပြဿနာ ဖြေကြားခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေနိုင် ကောင်းတန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၂။ ဥဒါယီ သင်၏ ဆရာ့ဝါဒ၌ အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိ ဆရာ့ဝါဒ၌ "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း" ဟု ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ သင်၏ ဆရာ့ဝါဒ၌ "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း" ဟု ဖြစ်ပါ၏ ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုမြတ်သော အဆင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်း မည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြားအဆင်း မရှိသော ထိုမြတ်သော အဆင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်း မည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ သင်၏ ဤစကားသည် ရှည်လျား ကျယ်ပြန့်လှ ချေ၏ "အသျှင်ဘုရား အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြားအဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်း မည်၏" ဟု ဆိုဘိ၏၊ ထိုအဆင်းကိုလည်း မပညတ်နိုင်။ ဥဒါယီ ဥပမာအားဖြင့် "ငါသည် ဤတိုင်းနယ်၌ ကောင်းခြင်း ပြည့်ကြွယ်တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒကလျာဏီ' ကို လိုချင်၏၊ ချစ်ကြိုက်၏" ဟု ဆိုသော ယောကျ်ားသည် ရှိရာ၏။ ထိုယောကျ်ားကို ဤသို့ မေးကုန်ရာ၏ - "အချင်း ယောကျ်ား သင်လိုချင် ချစ်ကြိုက်သော ကောင်းခြင်း ပြည့်ကြွယ် တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒကလျာဏီ'ကို 'မင်း အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏား အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကုန်သည် အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

သူဆင်းရဲ အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော" ဟု (မေးကုန်ရာ၏)။ ဤသို့ မေးသော် မသိပါ ဟူ၍ ဖြေဆိုရာ၏။ ထိုယောကျ်ားကို ဤသို့ မေးကုန် ပြန်ရာ၏ - "အချင်းယောကျ်ား သင်လိုချင် ချစ်ကြိုက်သော ကောင်းခြင်း ပြည့်ကြွယ် တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒကလျာဏီ' ကို 'ဤအမည် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤအမျိုး အနွယ် ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ (အရပ်) မြင့်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အရပ်) နိမ့်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အလတ်စား (မနိမ့်မမြင့်) ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အသား) မည်း၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အသား) ဝါရွှေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အသား) ညို၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော၊ 'ဤမည်သော ရွာ၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (ဤမည်သော) နိဂုံး၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (ဤမည်သော) မြို့၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော" ဟု (မေးကုန်ပြန်ရာ၏)။ ဤသို့ မေးသော် မသိပါ ဟု ဖြေဆိုရာ၏။ ထိုယောကျ်ားကို ဤသို့ မေးကုန် ပြန်ရာ၏-"အချင်း ယောကျ်ား သင်သည် မသိမမြင်ဖူး သူကို လိုချင် ချစ်ကြိုက်နေ သလော" ဟု (မေးကုန်ပြန်ရာ၏)။ ဤသို့ မေးသော် ဟုတ်ရာပါ၏ ဟု ဖြေဆိုရာ၏။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောကျ်ား၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောကျ်ား၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား မချွတ်ပင် ဖြစ်နေပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ အသင်သည် ဤအတ သာလျှင် "အသျှင်ဘုရား အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်း ဖြစ်၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအဆင်းကို လည်း မပညတ်နိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် အလွန် တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြှောင့် ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သော ဝေဠုရိယ 'ကြောင်မျက်ရွဲ' ရတနာကို ကမ္ဗလာနီပေါ်၌ ချထားသည် ရှိသော် အရောင် ထွက်၏၊ ထွန်းတောက်၏၊ တင့်တယ်၏၊ အတ္တသည် ဤသို့သော အဆင်း ရှိ၏၊ သေသည်မှ နောက်၌ မြဲ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၃။ ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ အလွန် တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြှောင့် ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သော ကမ္ဗလာနီပေါ်၌ ချထားအပ်သော အရောင် ထွက်သော ထွန်းတောက်သော တင့်တယ်သော ဝေဠုရိယ ကြောင်မျက်ရွဲ ရတနာရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ ထွက်သော ပိုးစုံးကြူးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွက်သော) ပိုးစုံးကြူးရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွက်သော) ပိုးစုံးကြူးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော) မီးပုံကြီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော) မီးပုံကြီး အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော)မီးပုံကြီးရောင်နှင့် ညဉ့် မိုးသောက်ယံအခါ၌ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန်ငေ ကာင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် ညဉ့် မိုးသောက်ယံ အခါ၌ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ ညဉ့် မိုးသောက်ယံ အခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင်နှင့် တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) လရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) လရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) လရောင်နှင့် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ မွန်းမတ်မတ် တည့်ချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) နေရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ မွန်းမတ်မတ် တည့်ချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) နေရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ လနေတို့၏ အလင်းရောင်ကို မခံစားသော နတ်တို့သည် လနေတို့၏ အလင်းရောင်ကို ခံစားသော နတ်တို့ထက် သာလွန် များပြား ကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့ကို ငါသိ၏၊ ထိုသို့ပင် သိသော်လည်း "အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြားအဆင်း မရှိ" ဟူ၍ ငါမဆို။ ဥဒါယီ ထိုသို့ ဖြစ်လျက်"အကြင် အဆင်းသည် ပိုးစုံးကြူး အောက်လည်း ယုတ်ညံ့၏၊ အောက်တန်း ကျ၏၊ ထိုအဆင်းကို မြတ်သော အဆင်း" ဟု သင် ဆိုဘိ၏၊ ထိုအဆင်း ကိုလည်း မပညတ်နိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့သြဖွယ် ရှိလှပါ၏၊ ကောင်းသော စကားကိုသာ ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့သြဖွယ် ရှိလှပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ သင်သည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် "မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့သြဖွယ် ရှိလှပါ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့သြဖွယ် ရှိလှပါ၏" ဟု ဆိုဘိ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာ့ အယူဝါဒ၌ "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း" ဟု အယူဝါဒ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားထို အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားက မိမိဆရာ့ အယူဝါဒ၌ မေးစစ်သည် ရှိသော် စိစစ်သည် ရှိသော် ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် ဆိတ်သုဉ်းကြပါ ကုန်၏၊ အချည်းနှီး ဖြစ်ကြပါ ကုန်၏၊ လွဲချော်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၄။ ဥဒါယီ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိသလော၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာ့ အယူဝါဒ၌ "စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိပါ၏၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤလောက၌ အချို့သူသည် အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်၍ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းကို ပယ်၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ထို့အပြင် အကျင့်ဂုဏ် တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ အသက် သတ်ခြင်းကို ပယ်၍ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းကို ပယ်၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော ဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော အခါ၌ စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ အကျင့်ဂုဏ် တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်သော အခါ၌ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် စင်စစ် ချမ်းသာ ရှိသလော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာ ဆင်းရဲ တွဲလျက် ရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ ရောပြွမ်းသော ချမ်းသာ ဆင်းရဲမှု ရှိသော အကျင့်ကို အစွဲပြု၍ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် ဖြစ်နိုင်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ သင်သည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် "မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏" ဟု ဆိုဘိ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ မိမိဆရာ့ အယူဝါဒ၌ "စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိ၏၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိ၏" ဟူသော အယူဝါဒသည် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားက မိမိဆရာ့ အယူဝါဒ၌ မေးစစ်သည် ရှိသော် စိစစ်သည် ရှိသော် ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် ဆိတ်သုဉ်းကြပါ ကုန်၏၊ အချည်းနှီး ဖြစ်ကြပါ ကုန်၏၊ လွဲချော်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၅။ အသျှင်ဘုရား စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိပါသလော၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသည် ရှိသည် သာတည်း၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့်သည် ရှိသည် သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ပ။ ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ပီတိကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်း (စက်ဆုပ်ခြင်း) ကြောင့်။ပ။ တတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော ထိုအကျင့် ဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထို (ငါးပါးသီလ) အကျင့်သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အကျင့် မဟုတ်သေးပါ၊ အသျှင်ဘုရား ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိသော (တတိယစျာန်) အကျင့်ဖြင့် ထိုသူသည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုပြီးသာ ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ ဤမျှအတိုင်းအရှည် ရှိသော (တတိယစျာန်) အကျင့်ဖြင့် ထိုသူသည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြုပြီး မဟုတ်သေး၊ ထို(တတိယစျာန်) အကျင့်သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုရန် အထောက်အထား ခိုင်လုံရုံမျှသာ ဖြစ်သေး၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်၏ ပရိသတ်တို့သည် "ဤအရာ၌ ငါတို့သည် ဆရာနှင့် တကွ ပျက်စီးကြ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ငါတို့သည် ဆရာနှင့် တကွ ပျက်စီးကြ ကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤထက် အလွန် ထူးကဲသည်ကို မသိကြကုန်" ဟု ပွဲတင်ထပ်မျှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်သည် တိတ်ဆိတ်အောင် ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင် ဘုရား ထိုသူသည် အဘယ်သို့သော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုပါသနည်း" ဟု (လျှောက်၏)၊ ဥဒါယီ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏၊ စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကသို့ ကပ်ရောက် ကြသော နတ်တို့နှင့် အတူ ကောင်းစွာ တည်ရ၏၊ ကောင်းစွာ စကားပြောရ၏၊ ဆွေးနွေးရ၏၊ ဥဒါယီ ထိုသူသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၇၆။ အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့သည် စင်စစ် ဤချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုလို သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြကုန် သလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ ရဟန်းတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာသော လောကကို မျက်မှောက် ပြုလိုသောကြောင့် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ဥဒါယီ သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား တရားတို့သည် ရှိကုန်သေး၏၊ ယင်းတရားတို့ကို မျက်မှောက် ပြုလိုသောကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ဥဒါယီ ဤလောက၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊

ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော၊ လောကကို သိတော် မူသော၊ ဆုံးမထိုက် သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော၊ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို သိစေတော် မူသော၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤလောက၌ ပွင့်တော်မူ၏။ပ။ ထိုရဟန်းသည် စိတ်ညစ်ညူးကြောင်း ဖြစ်၍ ပညာ အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ်သော ဤနီဝရဏ တရားငါးပါးတို့ကို ပယ်၍ ကာမဂုဏ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားပင်တည်း။

ဥဒါယီ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဝိတက် ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဒုတိယစျာန်။ တတိယစျာန်။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဥဒါယီ ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားပင် တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာ အစဉ် ကို အောက်မေ့တတ်သော ဉာဏ်အကျိုးငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် များပြားသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ခုသော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ခုသော ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာ နှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည်အနွယ်) နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဥဒါယီ ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားပင်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိ ပဋိသန္ဓေကို သိတတ်သော ဉာဏ် အကျိုးငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏။ပ။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို အများအားဖြင့် သိ၏။ ဥဒါယီ ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့ သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားပင်တည်း။

ထိုရဟန်းသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လတ် သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အာသဝေါ တရားတို့၏ ကုန်ရာ ဖြစ်သော 'အာသဝက္ခယဉာဏ်' အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်၏၊ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤတရားကား ဆင်းရဲဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤတရားကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်းဟု။ပ။ ဤတရား ကား ဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်)ဟု။ ဤတရားကား ဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤတရားတို့ကား အာသဝေါ တရားတို့ ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤတရားကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ဖြစ်ကြောင်း ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤတရားကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤတရားကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤသို့ သိသော

ဤသို့ မြင်သော ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ လွတ်မြောက်ပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ်၌ လွတ်မြောက်ပြီ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ ဥဒါယီ ဤသည်လည်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားပင်တည်း။ ဥဒါယီ ရဟန်းတို့သည် ငါ့အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေကြကြောင်း ဖြစ်သော မျက်မှောက် ပြုရမည့် သာလွန် မွန်မြတ်သော တရားတို့ ဟူသည် ဤတရားတို့ပင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၇။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဥဒါယီပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဤသို့ လျှောက်သည် ရှိသော် သကုလုဒါယီပရိဗိုဇ်၏ ပရိသတ်တို့သည် သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်ကို "အသျှင်ဥဒါယီ အသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းဂေါတမအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပါလင့်၊ အသျှင်ဥဒါယီသည် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီးလျက် တပည့်နေ နေခြင်းကို မနေပါလင့်၊ ဥပမာအားဖြင့် အိုးစရည်းကြီး ဖြစ်ပြီးလျက် ရေသယ်အိုး ဖြစ်ရာ သကဲ့သို့ အသျှင်ဥဒါယီအားလည်း ဖြစ်ပါ လတ္တံ့။ အသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းဂေါတမအထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပါလင့်၊ အသျှင်ဥဒါယီသည် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီးလျက် တပည့်နေ နေခြင်းကို မနေပါလင့်" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်၏ ပရိသတ်သည် သကုလုဒါယီ ပရိဗိုဇ်ကို မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၌ အန္တရာယ်ကို ပြုလေ သတည်း။

**ကိုးခုမြောက် စူဠသကုလုဒါယိသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ အပ္ပါဋိဟီရကထန္တိ အနိယျာနိကံ အမူလကံ နိရတ္ထကံ သမ္ပဇ္ဇတိ (အဋ္ဌကထာ)။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၃ - ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ===

### ၁၀ - ဝေခနသသုတ်

၂၇၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝေခနသပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေကာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်း တည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း" ဟု ဥဒါန်း ကျူးရင့်၏။

ကစ္စာန အဘယ်ကြောင့် သင်သည် "ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း၊ ဤသည်ကား လွန်မြတ်သော အဆင်းတည်း" ဟု ဆိုဘိ သနည်း။ ကစ္စာန ထိုမြတ်သော အဆင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်းမည်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ကစ္စာန အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်း ဟူသည် အဘယ် နည်း။ အသျှင်ဂေါတမ အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်းမည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ကစ္စာန သင်၏ ဤစကားသည် ရှည်လျား ပြန့်ကျယ် လှချေ၏၊ "အသျှင်ဂေါတမ အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်းမည်၏" ဟု ဆိုဘိ၏၊ ထိုအဆင်းကိုလည်း မပညတ်နိုင်၊ ကစ္စာန ဥပမာအားဖြင့်"ငါသည် ဤတိုင်းနယ်၌ ကောင်းခြင်း ပြည့်ကြွယ် တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒကလျာဏီ' ကို လိုချင်၏၊ ချစ်ကြိုက်၏" ဟု ဆိုသော ယောက်ျားသည် ရှိရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို "အချင်း ယောက်ျား သင်လိုချင် ချစ်ကြိုက်သော ကောင်းခြင်းပြည့်ကြွယ် တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒ ကလျာဏီ' ကို 'မင်း အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏား အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကုန်သည် အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူဆင်းရဲ အမျိုးသမီး ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော" ဟု မေးကုန်ရာ၏။

ဤသို့ မေးသော် မသိပါ ဟူ၍ ဆိုရာ၏၊ ထိုယောက်ျားကို "အချင်း ယောက်ျား သင်လိုချင် ချစ်ကြိုက်သော ကောင်းခြင်းပြည့်ကြွယ် တိုင်းနယ်မယ် 'ဇနပဒကလျာဏီ' ကို 'ဤအမည် ရှိ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤအမျိုး အနွယ် ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ '(အရပ်) မြင့်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အရပ်) နိမ့်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (အရပ်) အလတ်စား (မမြင့် မနိမ့်) ဖြစ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသားမည်း၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသားဝါရွှေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသားညို၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော။ 'ဤမည်သော ရွာ၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော နိဂုံး၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော မြို့၌ နေ၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း' သိပါ၏လော" ဟု မေးကုန် ပြန်ရာ၏။ ဤသို့ မေးသော် မသိပါဟု ဖြေဆိုရာ၏။ ထိုယောက်ျားကို "အချင်း ယောက်ျား သင်သည် မသိ မမြင်ဖူးသူကို လိုချင် ချစ်ကြိုက်နေ သလော" ဟု မေးကုန် ပြန်ရာ၏။ ဤသို့ မေးသော် ဟုတ်ရာပါ၏ ဟု ပြောဆိုရာ၏။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ထိုယောက်ျား၏ စကားသည် အခြေအမြစ် မရှိသော စကား မချွတ်ပင် ဖြစ်နေပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ကစ္စာန သင်သည် ဤအတူ သာလျှင် "အသျှင်ဘုရား အကြင် အဆင်းထက် သာလွန်

မွန်မြတ်သော အခြား အဆင်းသည် မရှိ၊ ထိုအဆင်းသည် မြတ်သော အဆင်းမည်၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအဆင်းကိုလည်း မပညတ်နိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာအားဖြင့် အလွန် တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြောင့် ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သော ဝေဠုရိယ ကြောင်မျက်ရွဲ ရတနာကို ကမ္ဗလာနီပေါ်၌ ချထားသည် ရှိသော် အရောင်ထွက်၏၊ အလွန် တောက်၏၊ တင့်တယ်၏၊ အတ္တသည် ဤသို့သော အဆင်းရှိ၏၊ သေသည်မှ နောက်၌ မြဲ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၇၉။ ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ အလွန် တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြောင့်ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သော ကမ္ဗလာနီပေါ်၌ ချထား အပ်သော အရောင်ထွက်သော ထွန်းတောက်သော တင့်တယ်သော ဝေဠုရိယ ကြောင်မျက်ရွဲ ရတနာရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွက်သော) ပိုးစုံးကြူးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွက်သော) ပိုးစုံးကြူးရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွက်သော) ပိုးစုံးကြူးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (ထွန်းညှိသော) ဆီမီးရောင်နှင့် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော) မီးပုံကြီးရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤ အရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော) မီးပုံကြီးရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ၌ (တောက်လောင်သော) မီးပုံကြီးရောင်နှင့် ညဉ့် မိုးသောက်ယံအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် ညဉ့် မိုးသောက်ယံအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ ညဉ့် မိုးသောက်ယံအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ (ထွက်ပြူသော) သောက်ရှူး ကြယ်ရောင်နှင့် တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ထွန်းလင်းသော လရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ် ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ထွန်းလင်းသော လရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ကစ္စာန ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ မိုးတိမ်ကင်းသည့် ကောင်းကင်မြင့်၌ တည့်မတ်သော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ထွန်းလင်းသော လရောင်နှင့် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလအခါ မိုးတိမ်ကင်းသည့် မိုးကောင်းကင်မြင့်၌ မွန်းမတ်မတ်တည့် ချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) နေရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် အရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရောင် နှစ်မျိုးတို့တွင် မိုးလတို့၏ နောက်ဆုံး

တန်ဆောင်မုန်းလ အခါ၌ မိုးတိမ်ကင်းသည့် မိုးကောင်းကင်မြင့်၌ မွန်းမတ်မတ် တည့်ချိန်တွင် (ထွန်းလင်းသော) နေရောင်သည် သာလွန် ကောင်းမြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ကစ္စာန လ နေတို့၏ အလင်းရောင်ကို မခံစားကြသော နတ်တို့သည် လနေတို့၏ အလင်းရောင်ကို ခံစားသော နတ်တို့ထက် သာလွန် များပြား ကုန်၏၊ ထိုနတ်တို့ကို ငါသိ၏။ ထိုသို့ပင် သိသော်လည်း အကြင် အဆင်းထက် သာလွန် မွန်မြတ်သော တစ်ပါးသော အဆင်းသည် မရှိ ဟူ၍ ငါမဆို၊ ကစ္စာန ထိုသို့ ဖြစ်လျက် အကြင် အဆင်းသည် ပိုးစုံးကြူးအောက်လည်း ယုတ်ညံ့၏၊ အောက်တန်းကျ၏၊ ထိုအဆင်းကို မြတ်သော အဆင်း ဟု သင် ဆိုဘိ၏၊ ထိုအဆင်းကိုလည်း မပညတ်နိုင်။

၂၈၀။ ကစ္စာန ကာမဂုဏ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သည့် ချစ်ဖွယ် သဘော ရှိ၍ နှစ်သက် သာယာဖွယ် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံ။ သောတ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော။ပ။ သဒ္ဒါရုံ။ ဃာန ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဂန္ဓာရုံ။ ဇိဝှါ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရသာရုံ။ ကာယ ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သည့် ချစ်ဖွယ် သဘောရှိ၍ နှစ်သက် သာယာဖွယ် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ တို့တည်း၊ ကစ္စာန ဤသည်တို့ကား ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့တည်း။ ကစ္စာန ဤကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သည့် ချမ်းသာမှု ဝမ်းမြောက်မှုကို ကာမချမ်းသာ ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဤသို့ ကာမ သုခကို ကာမဂုဏ်တို့ထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရ၏၊ ကာမဂ္ဂသုခ (နိဗ္ဗာနသုခ) ကို ကာမသုခထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ဝေခနသ ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် 'ကာမသုခကို ကာမဂုဏ်တို့ ထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရ၏၊ ကာမဂ္ဂသုခ (နိဗ္ဗာနသုခ) ကို ကာမ သုခထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရ၏' ဟူသော ဤစကားကို အလွန် ကောင်းစွာ ပြောကြားပါပေ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ကာမသုခကို ကာမဂုဏ်တို့ ထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရပါ၏၊ ကာမဂ္ဂသုခ (နိဗ္ဗာနသုခ) ကို ကာမ သုခထက် မြတ်၏ ဟု ဆိုရပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ ကစ္စာန အယူအဆ တခြား၊ နှစ်သိမ့်သဘော တူညီမှု တခြား၊ နှစ်သက် ကျေနပ်မှု တခြား၊ အားထုတ်မှု တခြား၊ ဆရာ တခြားရှိသော သင်သည် ကာမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ကာမ သုခကို လည်းကောင်း၊ ကာမဂ္ဂသုခ (နိဗ္ဗာနသုခ) ကို လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ၏။ ကစ္စာန အာသဝေါ ကုန်ပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးသော တာဝန်ကို ချထားပြီးသော ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွါးကို ရယူပြီးသော ဘဝ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်း ပြီးသော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက် ပြီးသော ရဟန္တာ ရဟန်း တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သာကာမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ကာမ သုခကို လည်းကောင်း၊ ကာမဂ္ဂသုခ (နိဗ္ဗာနသုခ) ကို လည်းကောင်း သိကုန်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၁။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ဝေခနသ ပရိဗိုဇ်သည် စိတ်ဆိုးသည် နှလုံး မသာယာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် အပြစ်တင်လို၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ရှုတ်ချ လို၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ဆိုလို၍ "ရဟန်းဂေါတမ အပေါ်သို့ ကျရောက်စေမည်" ဟု (နှလုံးသွင်းကာ) "ဤသို့ သာလျှင် ဤလောက၌ အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှေ့အစွန်းကို မသိကုန် ဘဲလျက် နောက် အစွန်းကို မမြင်ကုန် ဘဲလျက် 'ပဋိသန္ဓေ နေမှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ ဟု သိကုန်၏' ဟူ၍ ဝန်ခံကုန်၏၊ ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားသည် စကားမျှသာ ဖြစ်၏၊ ရယ်ဖွယ် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ အမည်မျှသာ ဖြစ်၏၊ အကျိုး မရှိသည်သာ ဖြစ်၏၊ အချည်းအနှီးသာ ဖြစ်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။ ကစ္စာန ရှေ့အစွန်းကို မသိကြ ကုန်ဘဲလျက် နောက် အစွန်းကို မမြင်ကြကုန် ဘဲလျက် "ပဋိသန္ဓေ နေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်

ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ ဟု သိကုန်၏" ဟူ၍ ဝန်ခံကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့အတွက် ထိုနှိမ်နင်းမှုသည် လမ်းမှန်သည်သာ ဖြစ်၏။

ကစ္စာန ရှေ့အစွန်းကို ထားဦးလော့၊ နောက်အစွန်းကို ထားဦးလော့၊ ဟန်မဆောင် မလှည့်ပတ် ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိသည့် သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် လာပါစေ၊ ငါ ဆုံးမမည်၊ ငါ တရား ဟောမည်၊ ဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သုံး သူသည် မကြာမြင့်မီပင် ဤသို့လျှင် အဝိဇ္ဇာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီ ဟု ကိုယ်တိုင် သာလျှင် သိလိမ့်မည်၊ ကိုယ်တိုင် သာလျှင် မြင်လိမ့်မည်။ ကစ္စာန ဥပမာအားဖြင့် ကလေးသူငယ် လူမမယ် ပက်လက်အိပ် အရွယ်ကို ကြိုး အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် လည်ပင်း လျှင် ငါးခုမြောက် ဖြစ်သော နှောင်ဖွဲ့ခြင်းတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားရာ၏၊ ထိုသူငယ်၏ ကြီးပွါးခြင်းကို အစွဲပြု၍ ဣန္ဒြေတို့၏ ရင့်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ထိုအနှောင် အဖွဲ့တို့သည် ကျွတ်လွတ် ကုန်ရာ၏။ ထိုသတို့သားသည် ငါ ကျွတ်လွတ်ခဲ့ပြီ ဟု ကျွတ်လွတ်ခြင်းကိုကား သိရာ၏၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကိုကား မသိရာ။ ကစ္စာန ဤအတူ သာလျှင် ဟန်မဆောင် မလှည့်ပတ် ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိသည့် သိနားလည်သော ယောကျ်ားသည် လာပါစေ၊ ငါ ဆုံးမမည်၊ ငါ တရား ဟောမည်၊ ငါ ဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သုံး သူသည် မကြာမြင့်မီပင် ဤသို့လျှင် အဝိဇ္ဇာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီ ဟု ကိုယ်တိုင် သာလျှင် သိလိမ့်မည်၊ ကိုယ်တိုင် သာလျှင် မြင်လိမ့်မည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝေခနသ ပရိဗိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော် သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက် ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ်ရာ ဟု ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါ" ဟု လျှောက်ထား၏။

**ဆယ်ခုမြောက် ဝေခနသသုတ် ပြီး၏။**

**သုံးခုမြောက် ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

### ၁ - ဃဋိကာရသုတ်

၂၈၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်တကွ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှ ဖဲခွါတော်မူ၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ပြုံးတော် မူ၏၊ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား "မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော် မူခြင်း၏ အကြောင်း အထောက် အထားကား အဘယ်လေနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ပြုံးတော် မမူကြကုန်" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော် မူခြင်း၏ အကြောင်း အထောက် အထားကား အဘယ်ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်း မရှိဘဲ ပြုံးတော် မမူကြ ကုန်" ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ရှေးအခါက ဤအရပ်၌ ဝေဂဠိင် မည်သော ရွာနိဂုံး ရှိခဲ့ဖူး၏၊ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ စည်လည်း စည်ပင်၏၊ လူဦးရေများ၏၊ လူမျိုးစုံ ရောပြွမ်း၏၊ အာနန္ဒာ ဝေဂဠိင်ရွာ နိဂုံးကို အမှီပြု၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ ဤအရပ်၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ အရံ ကျောင်းတော်သည် ရှိ၏။ အာနန္ဒာ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်၌ ထိုင်တော် မူလျက် ရဟန်း အပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခင်း၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနေရာ၌ သီတင်းသုံးတော် မူပါလော့၊ ဤမြေပြင် အရပ်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူကုန်သော နှစ်ဆူသော ဘုရားသျှင်တို့ သုံးဆောင်သော မြေပြင်အရပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

အာနန္ဒာ ရှေးအခါက ဤအရပ်၌ ဝေဂဠိင် မည်သော ရွာနိဂုံး ရှိခဲ့ဖူး၏၊ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ စည်လည်း စည်ပင်၏၊ လူဦးရေများ၏၊ လူမျိုးစုံ ရောပြွမ်း၏။ အာနန္ဒာ ဝေဂဠိင် ရွာနိဂုံးကို အမှီပြု၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ ဤအရပ်၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ အရံ ကျောင်းတော်သည် ရှိခဲ့ဖူး၏။ အာနန္ဒာ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရား တို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်၌ နေတော်မူလျက် ရဟန်း အပေါင်းကို ဆုံးမတော် မူ၏။

၂၈၃။ အာနန္ဒာ ဝေဂဠိင် ရွာနိဂုံး၌ ဃဋိကာရမည်သော အိုးထိန်းသည်သည် ပူဇော် အထူးက ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရား၏ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား ဇောတိပါလ မည်သော လုလင်သည် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလ လုလင်ကို "အဆွေ ဇောတိပါလ လာ, သွားကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို

ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။

အာနန္ဒာ ဤသို့ ပြောဆိုသော် ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ တော်ပြီ၊ ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အာနန္ဒာ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလ လုလင်ကို "အဆွေ ဇောတိပါလ လာ သွားကြပါကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ တော်ပြီ၊ ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို၏။ အဆွေ ဇောတိပါလ သို့ဖြစ်ပါမူ ကြေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ဆောင်ယူ၍ ရေချိုးရန် မြစ်သို့ သွားကြကုန်အံ့ ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ ဇောတိပါလ လုလင်သည် "အဆွေ ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ စကားကို ရှေးရှု ဝန်ခံ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလ လုလင်သည် လည်းကောင်း ကြေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ ရေချိုးရန် မြစ်သို့ သွားကြကုန်၏။

၂၈၄။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလ လုလင်ကို "အဆွေ ဇောတိပါလ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအရံ ကျောင်းတော်သည် အနီး၌ ရှိနေပါ၏၊ အဆွေ ဇောတိပါလ လာ, သွားကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ တော်ပြီ၊ ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အာနန္ဒာ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလ လုလင်ကို "အဆွေ ဇောတိပါလ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအရံသည် အနီး၌ ရှိနေပါ၏။ အဆွေ ဇောတိပါလလာ, သွားကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိ အမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟုပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ တော်ပြီ၊ ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟုဆို၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဇောတိပါလ လုလင်အား ပုဆိုး ခါးတောင်းကြိုက် ကို ဆွဲ၍ "အဆွေ ဇောတိပါလ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအရံသည် အနီး၌ ရှိနေပါ၏၊ အဆွေ ဇောတိပါလလာ, သွားကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို)

ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်သည် ပုဆိုး ခါးတောင်းကြိုက်ကို ဖြေ၍ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ တော်ပြီ၊ ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆို၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ခေါင်းလျှော် ပြီးသော ဇောတိပါလ လုလင်၏ ဆံပင်ကို ဆွဲ၍ "အဆွေ ဇောတိပါလ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဤအရံ ကျောင်းတော်သည် အနီး၌ ရှိနေပါ၏၊ အဆွေ ဇောတိပါလ လာ, သွားကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်စို့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်အား "အချင်းတို့ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလှ၏ တကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ချေ၏ တကား၊ ဤဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည် သည် ဇာတ်နိမ့်သူ ဖြစ်လျက် ခေါင်းလျှော် ပြီးသော ငါတို့၏ ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်သင့်သည် ဟု အောက်မေ့ ထင်မှတ်တုံ ဘိ၏၊ "ဤအရာသည်ကား စင်စစ် မယုတ်ညံ့ တန်ရာ" ဟု အကြံ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ သည့်လောက်ပင် ဖူးမြင်စေလို သလော" ဟု ဆို၏။ "အဆွေ ဇောတိပါလ သည့်လောက်ပင် ဖူးမြင်စေလိုပါ၏၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု အသိအမှတ် ပြုထားပါ၏" ဟု (ဆို၏)။ အဆွေ ဃဋိကာရ သို့ဖြစ်မူ လွှတ်လော့၊ သွားကြကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

၂၈၅။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလ လုလင်သည် လည်းကောင်း ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်ပြီးလျှင် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ကား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ဇောတိပါလ လုလင်သည်ကား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ အာနန္ဒာ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤဇောတိပါလ လုလင် သည် အကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါ၏၊ ဤဇောတိပါလ လုလင်အား မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလ လုလင်ကို လည်းကောင်း တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ၏၊ (တရားကို) ဆောက်တည်စေ၏၊ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၏၊ ရွှင်လန်းစေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလ လုလင်သည် လည်းကောင်း ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားက

တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ၊ (တရားကို) ဆောက်တည်စေ၊ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၊ ရွှင်လန်း စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လျက် နေရာမှ ထပြီးလျှင် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရား တို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲခွါ သွားကြကုန်၏။

၂၈၆။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ကို "အဆွေ ဃဋိကာရ သင်သည် ဤတရားကို နာရသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုသို့ နာရပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ မဝင်ရောက် (ရဟန်းမပြု) ဘိသနည်း" ဟု ဆို၏။ အဆွေ ဇောတိပါလ မျက်မမြင် မိဘအိုတို့ကို လုပ်ကျွေးနေရသည် ဟု ငါ့ကို သင် သိသည် မဟုတ်လော ဟု (ဆို၏)။ အဆွေ ဃဋိကာရ သို့ဖြစ်ပါမူ ငါသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလ လုလင်သည် လည်းကောင်း ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ နေရာ၌ ထိုင်နေ ကြကုန်၏။ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤဇောတိပါလ လုလင်သည် အကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရား ဤဇောတိပါလ လုလင်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးတော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ဇောတိပါလ လုလင်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင်အဖြစ် ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလေသတည်း။

၂၈၇။ အာနန္ဒာ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဂဠိင်္ဂ ရွာနိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့ နေတော် မူပြီးလျှင် ဇောတိပါလလုလင် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီ လဝက်မျှ ရှိသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည် ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည် ဣသိ ပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ အာနန္ဒာ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်တော် မူ၍ ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ သတတ် ဟု ကြားသည် သာတည်း။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် အလွန် ကောင်းသည့် ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ အလွန်ကောင်းသည့် ယာဉ်ကို တက်စီးပြီးလျှင် အလွန်ကောင်းသည့် ယာဉ်တို့ဖြင့် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ကြီးစွာသော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်လေ၏၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင် သမျှသော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ပြီးသော် ခြေကျင် သာလျှင် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏။ အာနန္ဒာ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ကိကီ မည်သော ကာသိမင်းကို ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် တရား စကားဖြင့် (အကျိုး

စီးပွားကို) သိမြင် စေတော်မူ၏၊ (တရားကို) ဆောက်တည် စေတော်မူ၏၊ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် စေတော်မူ၏၊ ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားက တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေသည် ရှိသော် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အလို့ငှါ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထား၏။ အာနန္ဒာ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါ သွားလေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ထိုညဉ့် လွန်မြောက် ပြီးနောက် မိမိ နန်းတော်၌ များသော ဟင်းလျာရှိသည့် မွန်မြတ်သော လက်ရွေးစင် ပဏ္ဍုပုဋကသလေး ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေပြီးလျှင် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ" ဟု အချိန် (တန်ကြောင်း)ကို လျှောက်ထားစေ၏။

၂၈၈။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကိကီမည်သော ကာသိမင်း၏ နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော် မူ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသ မင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီး သောအခါ နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ အာနန္ဒာ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို "မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဝါဆိုခြင်းကို လက်ခံတော် မူပါ၊ သံဃာတော်အား အကျွန်ုပ်၏ ဤသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးမှုသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီး မသင့်ချေ၊ ငါသည် ဝါဆိုခြင်းကို ဝန်ခံပြီး ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အာနန္ဒာ နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း။ပ။ အာနန္ဒာ သုံးကြိမ် မြောက်လည်း ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို "မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဝါဆိုခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ၊ သံဃာတော်အား အကျွန်ုပ်၏ ဤသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးမှုသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီး မသင့်ချေ၊ ငါသည် ဝါဆိုခြင်းကို ဝန်ခံပြီး ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းအား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဝါဆိုခြင်းကို လက်မခံ ဟု စိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်ခြင်း နှလုံး မသာခြင်းသည် ဖြစ်သည် သာတည်း။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော

တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် အပြင် သာလွန် ထူးမြတ်သည့် အလုပ်အကျွေး တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသေး သလော" ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဝေဂဠိင်္ဂ မည်သော ရွာနိဂုံး၌ ဃဋိကာရ မည်သော အိုးထိန်းသည်သည် ငါ၏ အလုပ်အကျွေး ပေတည်း၊ မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ပေတည်း။ မင်းကြီး သင် မင်းကြီးအား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းကို လက်ခံတော်မမူ ဟု စိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်ခြင်း နှလုံး မသာခြင်းသည် ရှိသည် သာတည်း။ ထိုသဘောမျိုးသည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား မရှိသည် သာတည်း၊ ရှိလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်သည် သာတည်း။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည် သည်ကား မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏၊ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်၏။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည်ကား အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ယစ်မူး မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော အရက် သောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် ကြည်ညိုခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ တရားတော်၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် ကြည်ညိုခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သံဃာတော်၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် ကြည်ညိုခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အရိယာတို့ နှစ်သက် အပ်သော သီလတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် 'ဒုက္ခ သစ္စာ' ၌ ယုံမှား ကင်း၏၊ ဒုက္ခ၏ အကြောင်း 'သမုဒယ သစ္စာ' ၌ ယုံမှား ကင်း၏၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ၌ ယုံမှား ကင်း၏၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ၌ ယုံမှား ကင်း၏၊ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည် သည် တစ်ထပ်တည်းသာ စား၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိ၏၊ သီလရှိ၏၊ ကောင်းသော သဘော ရှိ၏၊ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ပတ္တမြား ရွှေ ငွေကို စွန့်ပယ်ထား၏၊ ရွှေ ငွေမှ ကင်း၏၊ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ကျည်ပွေ့ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏၊ မိမိလက်ဖြင့် မြေကိုလည်း မတူးဖို၊ ကမ်းပြိုသော မြေ ကြွက်ကျစ်စာ မြေကို ထမ်းပိုးဖြင့် ဆောင်ယူ၍ အိုးခွက် ပြုလုပ် ပြီးလျှင် "ဤနေရာ၌ အိုးခွက်ကို အလိုရှိ သူသည် ဆန်အိတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲနောက် အိတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲ အိတ်တို့ကို ဖြစ်စေ ချထားခဲ့၍ အလိုရှိရာ အိုးခွက်ကို ဆောင်ယူ စေသတည်း" ဟု ဆို၏။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် မျက်မမြင် မိဘအိုတို့ကို လုပ်ကျွေး၏။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် အောက်ပိုင်း သံယောဇဉ် ငါးမျိုးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ရှိ၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလိမ့်မည်၊ ထိုဗြဟ္မာ့ဘုံမှ ပြန်လည်ခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ။

၂၈၉။ မင်းကြီး အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ဝေဂဠိင်္ဂ မည်သော ရွာနိဂုံး၌ နေ၏၊ မင်းကြီး ထိုအခါ ငါသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည် ၏ မိဘတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ မိဘတို့ကို "ဘဂ္ဂဝ အနွယ် ဖြစ်သော ဤဃဋိကာရသည် ယခု အဘယ်သို့ သွားလေ သနည်း" ဟု ဆိုဖူးပြီ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ဃဋိကာရသည် (တောသို့) ထွက်သွားပါ၏၊ အတွင်းရှိ ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို ခူးယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင်တော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ငါသည် (ထမင်း) အိုးမှ ထမင်းကို ခူးယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါ သွားခဲ့ဖူးပြီ။ မင်းကြီး ထို့နောက် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် အမိ အဖတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ အမိ အဖတို့ကို "အဘယ်သူသည် ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို ခူးယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင် ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါလေ သနည်း" ဟု မေး၏။ ချစ်သား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ထမင်းအိုး မှ ထမင်းကို ခူးယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင် ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါသွား၏ ဟု

(ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား “အရတော်လေစွ တကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွ တကား၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဤသို့ အလွန် အကျွမ်းဝင်တော် မူပေ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပတ်လုံး အမိ အဖတို့အား ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ပီတိ သုခ ဖြစ်လေ သတည်း။

၂၉၀။ မင်းကြီး အခါတစ်ပါး ငါသည် ထိုဝေဂဠိဂ် မည်သော ရွာနိဂုံး၌ ပင်လျှင် နေ၏၊ မင်းကြီး ထိုအခါ ငါသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အမိ အဖတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အမိ အဖတို့ကို “ဘဂ္ဂဝ အနွယ် ဖြစ်သော ဤဃဋိကာရသည် ယခု အဘယ်သို့ သွားလေ သနည်း” ဟု ဆိုဖူး၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ဃဋိကာရသည် (တောသို့) ထွက်သွားပါ၏၊ အတွင်းရှိ ခြင်းတောင်းမှ မုယောမုန့်တို့ကို ယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူသုံး ဆောင်တော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ငါသည် ခြင်းတောင်းမှ မုယောမုန့်တို့ကို ယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဖဲခဲ့ဖူး၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် မိဘတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ မိဘတို့ကို “အဘယ် သူသည် ခြင်းတောင်းမှ မုယောမုန့်ကို ယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါလေသနည်း” ဟု မေး၏။ ချစ်သား ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ခြင်းတောင်းမှ မုယောမုန့်တို့ကို ယူ၍ ဟင်းအိုးမှ ဟင်းကို ခပ်ယူ သုံးဆောင်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါသွား၏ ဟု (ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား “ငါ့အား အရတော်လေစွ တကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေသည် တကား၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဤသို့ အလွန် အကျွမ်း ဝင်တော်မူ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပတ်လုံး အမိ အဖတို့အား ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ပီတိ သုခ ဖြစ်လေ သတည်း။

၂၉၁။ မင်းကြီး အခါတစ်ပါး၌ ငါသည် ထိုဝေဂဠိဂ် မည်သော ရွာနိဂုံး၌ သာလျှင် နေ၏၊ ထိုအခါ ငါ၏ နေရာ ဂန္ဓကုဋိသည် မိုးမလုံချေ၊ မင်းကြီး ထိုအခါ ငါသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ သွားကြကုန်၊ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်၌ မြက်သက်ငယ် (ရှိ, မရှိ) ကို သိကြ ကုန်လော့” ဟု မိန့်ခဲ့ဖူး၏။ မင်းကြီး ဤသို့ မိန့်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ငါ့ကို “အသျှင်ဘုရား ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်၌ မြက်သက်ငယ် မရှိပါ၊ သို့ရာတွင် ထိုအိုးထိန်းသည်၏ အလုပ်တဲ ၌ မိုး၍ထားသော မြက်သက်ငယ် ရှိပါ၏” ဟု လျှောက်ထားကြ ကုန်ပြီ။ ရဟန်းတို့ သွားကြကုန်၊ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အလုပ်တဲကို အမိုးခွါ၍ ယူခဲ့ကြ ကုန်လော့ ဟု (မိန့်ဆိုပြီ)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အလုပ်တဲကို အမိုးခွါကြ ကုန်၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အမိ အဖတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို “အဘယ် သူတို့သည် အလုပ်တဲကို အမိုးခွါကြ ကုန်သနည်း” ဟု မေးမြန်းကြ ကုန်၏။ အစ်မကြီး ရဟန်းတို့ပေတည်း၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋိသည် မိုးမလုံပါ ဟု (ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဆောင်ယူတော် မူကြပါ ကုန်လော့၊ မျက်နှာလှသော အသျှင်မြတ်တို့ ဆောင်ယူတော် မူကြပါကုန်လော့ ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် အမိ အဖတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ အမိ အဖတို့ကို “အဘယ် သူတို့သည် အလုပ်တဲကို အမိုးခွါကြ ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု မေးမြန်း၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ပါတည်း၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋိသည် မိုးမလုံသတတ် ဟု (ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား “ငါ့အား အရတော်လေစွ တကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်

ပေသည်တကား၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ဤသို့ အလွန် အကျွမ်း ဝင်တော် မူဘိ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပတ်လုံး အမိ အဖတို့အား ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ပီတိ သုခ ဖြစ်လေ သတည်း။ မင်းကြီး ထိုအခါ အလုပ်တဲ တစ်ခုလုံးသည် ဝါတွင်းသုံးလ ပတ်လုံး ကောင်းကင်လျှင် အမိုးရှိသည် ဖြစ်၍ တည်၏၊ မိုးမစိုချေ။ မင်းကြီး ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ဤသို့သော သဘောရှိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်အား အရတော်လေစွ တကား၊ အသျှင်ဘုရား ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေသည် တကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ အလွန် အကျွမ်း ဝင်တော်မူဘိ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၂၉၂။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ ကိကီမည်သော ကာသိမင်းသည် ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ထံသို့ ပဏ္ဍုပုဋကက[၂] သလေးဆန် လှည်းပေါင်း ငါးရာနှင့် ထိုအား လျော်ကပ်သော ဟင်းချက်စရာတို့ကို ပို့စေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ မင်းချင်း ယောကျာ်းတို့သည် ထိုဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဃဋိကာရပဏ္ဍုပုဋကက သလေးဆန် လှည်းပေါင်းငါးရာနှင့် ထိုအား လျော်ကပ်သော ဟင်းချက်စရာတို့ကို ကိကီမည်သော ကာသိမင်းက ပို့စေပါ၏၊ အသျှင် ဃဋိကာရသည် ထိုပစ္စည်းတို့ကို ခံယူပါလော့” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မင်းသည် များသော ကိစ္စရှိ၏၊ များသော ပြုဖွယ်ရှိ၏၊ ငါ့အား တန်ပြီ (တော်ပြီ)။ မင်းအား သာလျှင် ဖြစ်ပါစေလော့ ဟု (ပယ်မြစ်၏)။ အာနန္ဒာ သင့်အား “ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်သည် အခြားသောသူ ဖြစ်လေသလော” ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လော၊ အာနန္ဒာ ဤအရာကို ဤသို့ မမှတ်သင့်ပေ၊ ငါသည် ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံလေသတည်း။

**ရှေးဦးစွာသော ဃဋိကာရသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ အာဝေသနံ သိပ္ပသာလာ အဘိဓာန်။
၂။ အစည်း စည်း၍ နေလှန်းထားသဖြင့် ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိသော။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၂ - ရဋ္ဌပါလသုတ်

၂၉၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကုရုတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူလတ်သော် ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထုလ္လကောဋ္ဌိကရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဤသို့ ကြားသိကြ ကုန်၏- "အချင်းတို့ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်း ပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ကုရုတိုင်းသို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူရာ များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ထုလ္လကောဋ္ဌိက ရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသံသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏- 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော် မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော် မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော် မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော် မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော် မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ' မည်တော် မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာ ဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော် မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော် မူ၏' ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများ နှင့်တကွသော လူ့လောကကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန္တာ (ပုဂ္ဂိုလ်) တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည်ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိကြ ကုန်၏)။

ထိုအခါ ထုလ္လကောဋ္ဌိကရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို ကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ် ချီလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် အမည် အနွယ်ကို ပြောကြားလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်သော ထုလ္လကောဋ္ဌိက ရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား တို့အား တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ ရွှင်လန်းစေတော် မူ၏။

၂၉၄။ ထိုအခါ ထိုထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ ပင်လျှင် မြတ်သော အမျိုး၏သား ဖြစ်သော ရဋ္ဌပါလ မည်သော အမျိုးကောင်းသားသည် ပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏၊ ထိုအခါ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား- "ငါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် တရားတော်ကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိရ၏၊ ထိုသို့

သိရသည့်အတိုင်း လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထုလ္လကောဋ္ဌိက ရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ ရွှင်လန်း စေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုလျက် ဖဲခွါသွားကြ ကုန်၏။

ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ထုလ္လကောဋ္ဌိကရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ ထသွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် တရားတော်ကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိပါ၏၊ ထိုသို့ သိရသည့် အတိုင်း လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မလွယ်ကူပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် လိုပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်း ပြုတော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ ရဋ္ဌပါလ သင့်ကို အမိအဖတို့က လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုပြီး ဖြစ်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို အမိအဖတို့က လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်မပြုသေးပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ရဋ္ဌပါလ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အမိအဖတို့က ခွင့်မပြုသော သားကို ရဟန်းပြုပေးတော် မမူကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် မိဘတို့က ခွင့်ပေးအောင် ပြုပါမည် ဟု (လျှောက်၏)။

၂၉၅။ ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် မိဘတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် မိဘတို့အား- "မိခင်ဖခင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် တရားတော်ကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိရပါ၏၊ ထိုသို့ သိရသည့် အတိုင်း လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မလွယ်ကူပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် လိုပါသည်၊ အကျွန်ုပ်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုကြပါကုန်" ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့ ပြောသော် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား "ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် ငါတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ သင် သေသော်မှလည်း ငါတို့သည် အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ကုန်အံ့၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ငါတို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါကုန် အံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား သည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် မိဘတို့အား- "မိခင်ဖခင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် တရားတော်ကို ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိပါ၏၊ (ထိုသို့ သိရသည့် အတိုင်း) လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မလွယ်ကူပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် လိုပါသည်၊ အကျွန်ုပ်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုကြပါကုန်" ဟု ပြောဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား- "ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ

သင်သည် ငါတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၏၊ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ ငါတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ကုန်အံ့၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား ငါတို့သည် ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာလျှင် ခွင့်ပြုနိုင်ပါကုန်အံ့နည်း" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

၂၉၆။ ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် "ငါ့ကို မိဘတို့က လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်မပြုကုန်" ဟု သိ၍ အခင်း မရှိသော မြေပေါ်၌ "ဤနေရာ၌ သာလျှင် ငါ့အား သေခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ ရဟန်း အဖြစ်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟု (ဆို၍) ထိုအရပ်၌ ပင် အိပ်၏။ ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလအမျိုး ကောင်းသားသည် ထမင်း တစ်နပ်ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း နှစ်နပ်တို့ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း သုံးနပ်တို့ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း လေးနပ်တို့ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း ငါးနပ်တို့ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း ခြောက်နပ်တို့ကိုလည်း မစား၊ ထမင်း ခုနစ်နပ်တို့ကိုလည်း မစား။ ထိုအခါ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား- "ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် ငါတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ ငါတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ကုန်အံ့၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား ငါတို့သည် ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ပါကုန်အံ့နည်း၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက်လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါးလော့၊ စားသောက် ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့လျော်လော့၊ သင့်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ငါတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ကုန်" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ပြောကြ ကုန်သော် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ အမိ အဖတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား-"ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် ငါတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ သင် သေသော်မှလည်း ငါတို့သည် အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ကုန်အံ့၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ပါကုန် အံ့နည်း၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက်လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါးလော့၊ စားသောက် ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့လျော်လော့၊ သင့်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ငါတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ကုန်" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

၂၉၇။ ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား "အဆွေ ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မိဘတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်၍ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ အဆွေ ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ သင်၏ မိဘတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း (မိဘတို့) အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ပေလိမ့်မည်၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ပါကုန် အံ့နည်း၊ အဆွေ ရဋ္ဌပါလ ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက်လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါးလော့၊ စားသောက် ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့လျော်လော့၊ သင့်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန်ကား မိဘတို့ ခွင့်ပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကုန်၊ သင်၏

မိဘတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရပေမည်၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ကုန် အံ့နည်း” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ပြောကုန်သော် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား-“အဆွေ ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မိဘတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ချစ်ခင်အပ်သူ နှစ်သက်အပ်သူ ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသူ ချမ်းသာစွာ မွေးမြူလာရသူ ဖြစ်ပေ၏၊ အဆွေ ရဋ္ဌပါလ သင်သည် မည်သည့် ဆင်းရဲကိုမျှ မသိ၊ သင်၏ မိဘတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း (မိဘတို့) အလိုမရှိကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ပေလိမ့်မည်၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ကုန် အံ့နည်း၊ အဆွေ ရဋ္ဌပါလ ထလော့၊ စားလည်း စားလော့၊ သောက်လည်း သောက်လော့၊ ပျော်လည်း ပျော်ပါးလော့၊ စားသောက် ပျော်ပါးကာ ကာမဂုဏ်များကို ခံစား၍ ကောင်းမှုများကို ပြုလျက် မွေ့လျော်လော့။ သင့်ကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန်ကား မိဘတို့ ခွင့်ပြုနိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ကုန်၊ သင်၏ မိဘတို့သည် သင် သေသော်မှလည်း အလိုမရှိ ကုန်ဘဲ သင်နှင့် ခွဲခွါကြရ ပေမည်၊ အသက်ရှင် နေသော သင့်ကိုကား လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်ကုန် အံ့နည်း” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

၂၉၈။ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ မိဘတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးသော် “မိခင် ဖခင်တို့ ‘ဤရဋ္ဌပါလသည် အခင်း မရှိသော မြေပေါ်ဝယ် ဤနေရာ၌ပင်သာလျှင် ငါ့အား သေခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းအဖြစ်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်’ ဟု အိပ်၏။ သင်တို့သည် ရဋ္ဌပါလကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်မပြုကြပါမူ ထိုနေရာ၌ပင် သေခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်၊ အကယ်၍ သင်တို့သည် ရဟန်းပြုရန် ခွင့်ပြုကြပါမူ ရဟန်းအဖြစ်နှင့် နေသော ရဋ္ဌပါလကို မြင်ကြရ ဦးမည်၊ ရဋ္ဌပါလသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုပြီးမှ အကယ်၍ မပျော်ပိုက်ပါမူ သူ့အား မိဘတို့ အိမ်မှ တစ်ပါး သွားစရာ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း၊ ဤ (အိမ်) သို့သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လာပါ လိမ့်မည်၊ ရဋ္ဌပါလကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုကြပါကုန်” ဟု ပြော ဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ရဋ္ဌပါလ၏ မိဘတို့သည် “အမောင်တို့ ရဋ္ဌပါလကို လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ငါတို့ ခွင့်ပြုပါ ကုန်၏၊ သို့ရာတွင် ရဟန်းပြုပြီးနောက် မိဘတို့ကို အတွေ့ခံပါစေ” ဟု (ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ ထိုအခါ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားထံ ချဉ်းကပ်ကြ ပြီးသော် “အဆွေ ရဋ္ဌပါလ ထလော့၊ သင့်ကို မိဘတို့သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုကြပြီ၊ သို့ရာတွင် သင်သည် ရဟန်းပြုပြီးနောက် အမိအဖတို့ကို အတွေ့ခံရမည်” ဟု ပြောကြ ကုန်၏။

၂၉၉။ ထို့နောက် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် ထ၍ အားယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား- “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မိဘတို့က လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ခွင့်ပေး ကြပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်း ပြုတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ ရှင်အဖြစ် ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီ လခွဲမျှ လွန်လတ်သော် ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော် မူသမျှ နေတော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်

ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေလတ်သော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သည့် အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော် မူပါလျှင် အကျွန်ုပ်သည် အမိအဖတို့ကို အတွေ့ ခံလိုပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသား သိက္ခာချ၍ လူထွက်ရန် မထိုက်သည်ကို သိတော်မူသည့် အခြင်းအရာအားဖြင့် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ စိတ်ကို (မိမိ) စိတ်တော်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံး သွင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလကို "ရဋ္ဌပါလ ယခုအခါ၌ အတွေ့ခံရန် အချိန်ကို သင် သိ၏ (အတွေ့ခံရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏)" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုကာ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိမ်း၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီခဲ့ရာ အစဉ်အတိုင်း ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးသို့ ဆိုက်ရောက်၏၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ မထေရ်သည် ထိုထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ ကောရဗျမင်း၏ မိဂစီရ မည်သော ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်လေ၏၊ ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ရပ်၍ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူသည် ရှိသော် မိမိ၏ အဖအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်မိလေ၏၊ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖသည် အလယ် တံခါးမုခ်ဦး၌ ဆံရှင်း၍ နေ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖသည် အဝေးက ကြွလာသော အသျှင် ရဋ္ဌပါလကို မြင်၍ "ဤဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် ငါတို့၏ ချစ်လှစွာသော နှလုံးကို ပွါးစေတတ်သော တစ်ယောက်တည်းသော သားကို ရဟန်း ပြုပေးကြ ကုန်၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် မိမိ အဖအိမ်မှ အလှူဒါန မရခဲ့သည့်ပြင် 'ကန်တော့' ဟု တုံ့ပြန်မှု ဆွမ်း (ကန်တော့ဆွမ်း) ကိုမျှ မရခဲ့၊ စင်စစ် သော်ကား ဆဲရေးမှုကိုသာ ရခဲ့၏၊ ဌီအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ ဆွေမျိုးသဖွယ် ဖြစ်သည့် (အိမ်ပေါက်) ကျွန်မသည် တစ်ညဉ့်လွန် (သိုးလေ) ပြီးသော မုယောမုန့်ကို စွန့်ပယ် လို၏၊ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ထိုဆွေမျိုးသဖွယ် ဖြစ်သည့် ကျွန်မကို "နှစ်မ ထို(မုန့်)ကို အကယ်၍ စွန့်ပစ်ရမည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ ဤသပိတ်၌ လောင်းလော့" ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ ဆွေမျိုးသဖွယ် ဖြစ်သူ ကျွန်မသည် တစ်ညဉ့်လွန် (သိုးလေ) ပြီးသော ထိုမုယောမုန့်ကို အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ သပိတ်၌ လောင်းစဉ် လက် ခြေ အသံတို့၏ အမှတ်အသားကို မှတ်ယူ၏။

၃၀၀။ ထို့နောက် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ ဆွေမျိုးသဖွယ် ဖြစ်သူ ကျွန်မသည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မိခင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်မ သိပါလော့၊ အသျှင့်သား ရဋ္ဌပါလသည် ရောက်လာပြီ" ဟု အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အမိကို ပြော၏။ ဟယ် ကျွန်မ အကယ်၍ သင် အမှန်ပြောမူ သင့်ကို ကျွန်အဖြစ်မှ လွှတ်ပစ် မည် ဟု (ဆို၏)၊ ထို့နောက် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မိခင်သည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဖခင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ ဖခင်ကို "အသျှင် သိပါလော့၊ အမျိုးကောင်းသား အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ရောက်လာပြီ" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် နံရံခြေ တစ်ခုကို မှီ၍ တစ်ညဉ့်လွန် (သိုးလေ) ပြီးသော ထိုမုယောမုန့်ကို သုံးဆောင်နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖလည်း အသျှင် ရဋ္ဌပါလထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား ဤစကားကို ပြောဆို၏- "ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ တစ်ညဉ့်လွန် (သိုးလေ) ပြီးသော မုယောမုန့်ကို စားမှ စားပလေ၊ အကယ်စင်စစ် မိမိအိမ်သို့ သွားသင့်သည် မဟုတ်ပါလော" ဟု

ပြော၏။ ဒါယကာကြီး လှုဲ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သော ငါတို့အား အဘယ်မှာ အိမ်ရှိ အံ့နည်း၊ ဒါယကာကြီး ငါတို့သည် အိမ် မရှိကြကုန်၊ ဒါယကာကြီး သင်၏ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ထိုအိမ်မှ အလှူဒါန မရခဲ့သည့်ပြင် တုံ့ပြန်မှု (ကန်တော့ ဆွမ်း) ကိုမျှ မရခဲ့၊ စင်စစ် သော်ကား ဆဲရေးခြင်းကိုသာ ရခဲ့၏ ဟု (ပြော၏)။ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ လာ, အိမ်သို့ သွားကြကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။ ဒါယကာကြီး တန်ပြီ၊ ယနေ့ အကျွန်ုပ်အား ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးပြီ ဟု (ဆို၏)။ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သို့ဖြစ်မူ နက်ဖန် အတွက် ဆွမ်းကို လက်ခံပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖသည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ လက်ခံသည်ကို သိ၍ မိမိအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ကြီးစွာသော ရွှေပုံ ငွေပုံကို ပြုစေ၍ ဖျာတို့ဖြင့် ဖုံးပြီးလျှင် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မယားဟောင်းတို့ကို "ချွေးမတို့ လာကြ ကုန်လော့၊ ရှေးအခါက ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားအား ကြိုက်နှစ်သက် စေတတ် သော အဆင် တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ကြ ကုန်လော့" ဟု ပြောဆို၏။

၃၀၁။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖသည် ထိုညဉ့်လွန်သဖြင့် မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား "ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ ဆွမ်းပြင် ပြီးပြီ၊ ဆွမ်းစားရန် အချိန် တန်ပြီ" ဟု အချိန်ကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် မိမိ အဖ၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ အဖသည် ရွှေပုံ ငွေပုံကို ဖွင့်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား-"ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ ဤ(ရွှေငွေ)သည် သင့်အမိ၏ အမိဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာတည်း (မိန်းမသား၏ မိန်းမသုံး ဥစ္စာတည်း ¹)။ အဖဘက်မှ ပါလာသော ဥစ္စာသည်ကား တစ်ခြား ရှိသေး၏၊ အဘိုးအဘေး ဘက်မှ (ဆင်းသက်)လာသော ဥစ္စာလည်း တစ်ခြား ရှိသေး၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ လူထွက်၍ စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း ခံစားရန် ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုရန် ရနိုင်၏၊ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ လာလော့၊ လူထွက်၍ စည်းစိမ် တို့ကိုလည်း ခံစားလော့၊ ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုလော့" ဟု ပြောဆို၏။ ဒါယကာကြီး အကယ်၍ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာသည် ဖြစ်မူ ဤရွှေ ငွေတို့ကို လှည်းတို့ဖြင့် ထုတ်ဆောင်ကာ ဂင်္ဂါမြစ်လယ် ရေအလျဉ်၌ ပစ်ချ လိုက်လော့၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထို(ဥစ္စာ ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် သင့် အား ပူဆွေးရမှု ငိုကြွေးရမှု ကိုယ်ဆင်းရဲရမှု စိတ်ဆင်းရဲရမှု ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည် ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မယားဟောင်းတို့သည် အသီးအသီး ခြေတို့ကို ကိုင်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား-"အသျှင့်သား အကြင် (နတ်သမီး) တို့ကို (ရလိုမှု ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် အသျှင့် သားသည် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုနတ်သမီးတို့ကား အဘယ်သို့သော သဘော ရှိပါကုန် သနည်း" ဟု ပြောကြ ကုန်၏။ နှမတို့ ငါသည် နတ်သမီး ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မဟုတ် ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မယားဟောင်းတို့သည် ငါတို့ကို အသျှင့်သား ရဋ္ဌပါလသည် နှမတို့ ဟူသော ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို နေတော့သည် ဟု ထိုနေရာ၌ ပင်လျှင် မိန်းမော တွေဝေ၍ လဲကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် အဖ ဖြစ်သူအား "ဒါယကာကြီး ဆွမ်း ဘောဇဉ်တို့ကို ပေးလှူမည် ဖြစ်လျှင် ပေးလှူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို (ဥစ္စာမိန်းမ အထွေထွေ ပြလျက်) မညှဉ်းဆဲပါလင့်" ဟု ပြောဆို၏။ ချစ်သား ရဋ္ဌပါလ သုံးဆောင်လော့၊ ဆွမ်းပြင်ပြီး ပါပြီ ဟု (ဆို၏)။ ထို့နောက် အသျှင် ရဋ္ဌပါလ၏ မိဘတို့သည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး ကုန်၏။

၃၀၂။ ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသော် ရပ်လျက်သာ လျှင ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏ -

"ရှုစမ်းလော့၊ အနာ၀အပြည့်, ကိုယ်ဖြစ်၍ (အရိုး အကြော အသားတို့ဖြင့်) ထက်ဝန်းကျင် စိုက်ဆောက်ထားသော အမြဲ ကျင်နာ၍ အများသတ္တဝါတို့ ကြံစည်အပ် (ကြံစည်ရာဖြစ်)သော အဆန်းတကြယ် ပြုထားသည့် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် အမြဲတည်မှု မရှိနိုင်ချေ။

ရှုစမ်းလော့၊ ပတ္တမြား နားတောင်းဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုပြင်ထားသော အရိုးကို အရေဖုံး နေသော ရုပ်ပုံသည် အဝတ် နှင့်တကွ ဖြစ်မှ သာလျှင် တင့်တယ်ပေ၏။

ချိပ်ရည် ဆိုးထားသော ခြေထောက်များနှင့် နံ့သာမှုန့် လိမ်းကျံ ထားသော မျက်နှာတို့သည် လူမိုက်အား တွေဝေရန် စွမ်းနိုင်၍ (နိဗ္ဗာန်) ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေရန် မစွမ်းနိုင် ကုန်သည်သာတည်း။

ရှစ်မျိုးသော အဖို့ အစုတို့ဖြင့် ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်တို့နှင့် မျက်ကွင်း ဆေးလိမ်းကျံထားသော မျက်စိတို့သည် လူမိုက်အား တွေဝေရန် စွမ်းနိုင်၍ (နိဗ္ဗာန်) ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေရန် မစွမ်းနိုင်ကုန်သည် သာတည်း။

မျက်စဉ်းကျည် အဆင်း ရှိသော ဆန်းကြယ်သော တန်ဆာဆင် ထားသော အပုပ် ကောင်သည် ထိုလူမိုက်အား တွေဝေရန် စွမ်းနိုင်၍ (နိဗ္ဗာန်) ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရှာမှီးသူအား တွေဝေရန် မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်း။

သားမုဆိုးသည် ပိုက်ကို ထောင်ထား၏၊ သား သမင်သည် ပိုက်ကို မထိပါးစေဘဲ အစာကို စားလျက် သားမုဆိုး မြည်တမ်းစဉ် ဖဲသွားလေ သတည်း" ဟု (ရွတ်ဆို ၏)။

ထိုအခါ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် ရပ်လျက် သာလျှင် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုလျက် ကောရဗျမင်း၏ မိဂစီရ ဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ သစ်ပင်ရင်းတစ်ခု၌ နေ့သန့် စင်နေ၏။

၃၀၃။ ထိုအခါ ကောရဗျမင်းသည် မိဂဝဥယျာဉ်မှူးကို "အချင်းမိဂဝ မိဂစီရ ဥယျာဉ်မြေကို ပြင်ဆင်လော့၊ ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်ရှုရန် သွားကြကုန်အံ့" ဟု မိန့်၏၊ "အသျှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် မိဂဝ ဥယျာဉ်မှူးသည် ကောရဗျမင်းအား ပြန်လျှောက်ကြား၍ မိဂစီရ ဥယျာဉ်ကို ပြင်ဆင်သည်ရှိသော် သစ်ပင်ရင်း တစ်ခု၌ နေ့သန့်စင်နေသော အသျှင် ရဋ္ဌပါလကို မြင်၍ ကောရဗျ မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်မင်းမြတ် သင်၏ မိဂစီရ ဥယျာဉ်သည် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ပါပြီ၊ ဤဥယျာဉ်၌ ဤထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးမှ မြတ်သော အမျိုးသား ဖြစ်သော ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားလည်း ရှိပါ၏၊ သင်မင်းမြတ် မပြတ်ပြောဆို တမ်းတနေသော ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားသည် သစ်ပင်ရင်း တစ်ခု၌ နေ့သန့်စင် နေပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ အချင်း မိဂဝ သို့ဖြစ်မူ ယခု ဥယျာဉ်မြေကို မကြည့်ရှုလို တော့ပြီ၊ ထိုအသျှင် ရဋ္ဌပါလထံသို့ သာလျှင် ငါတို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ကောရဗျမင်းသည် စီရင်သင့်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် အလုံးစုံကို စီရင်ကြ ကုန်လော့ ဟု ဆို၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော ယာဉ်ကို တက်စီးပြီးလျှင် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော ယာဉ်တို့ဖြင့် ထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံးမှ ကြီးကျယ်သော မင်းကျက်သရေဖြင့် အသျှင် ရဋ္ဌပါလကို ဖူးမြော်ရန် ထွက်သွားလေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားသင့်သော အရပ် တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင် သာလျှင် ကျော်စောထင်ရှားသော ပရိသတ်ဖြင့် အသျှင် ရဋ္ဌပါလထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် ရဋ္ဌပါလနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်လျက် အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား- "အသျှင် ရဋ္ဌပါလ အသျှင်သည် ဤဆင် ကုန်းနှီး၌ ထိုင်ပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး တန်ပြီ၊ သင် ထိုင်လော့၊ ငါသည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်နေ၏ ဟု (ဆို၏)။ ကောရဗျမင်းသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီး လျှင် အသျှင်ရဋ္ဌပါလအား-

၃၀၄။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ပျက်စီးခြင်းတို့သည် ဤလေးပါးတို့ပါတည်း၊ ယင်းပျက်စီးခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူ အချို့တို့သည်သာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြပါ ကုန်၏။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ- အိုမှု ဟူသော ပျက်စီးခြင်း၊ နာမှုဟူသော ပျက်စီးခြင်း၊ စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်း၊ ဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်းတို့ ပေတည်း။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အိုမှု ပျက်စီးခြင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း- အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံး အရွယ်သို့ ရောက်၏။ ထိုသူသည် "ယခုအခါ ငါသည် အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံး အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါသည် မရသေးသော စည်းစိမ်ကို ရရန် ရပြီးသော စည်းစိမ်ကို တိုးပွါးအောင် ပြုရန် မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် အကယ်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရမူ ကောင်းလေ ရာ၏" ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုသူသည် အိုမှု ဟူသော ပျက်စီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤပျက်စီးခြင်းကို အိုမှု ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလမူကား ယခုအခါ ငယ်ရွယ်၏၊ ပျိုမျစ်၏၊ သူငယ်သာ ဖြစ်၏၊ မည်းနက်သော ဆံရှိ၏၊ ပဌမ အရွယ်အားဖြင့် ကောင်းမြတ်သော အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလအား ထိုအိုမှု ဟူသော ပျက်စီးခြင်းသည် မရှိ၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ သနည်း။ (၁)

အသျှင်ရဋ္ဌပါလ နာမှု ပျက်စီးခြင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း- အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် အနာရှိ၏၊ ဆင်းရဲ၏၊ ပြင်းစွာနာ၏၊ ထိုသူသည် "ယခုအခါ ငါသည် အနာရှိ၏၊ ဆင်းရဲ၏၊ ပြင်းစွာနာ၏၊ ငါသည် မရသေးသော စည်းစိမ်ကို ရရန် ရပြီးသော စည်းစိမ်ကို တိုးပွါးအောင် ပြုရန် မလွယ်ကူချေ၊ အကယ်၍ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုသူသည် ထိုနာမှု ပျက်စီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤပျက်စီးခြင်းကို နာငမ ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလမူကား ယခုအခါ အနာမရှိ၊ ဆင်းရဲမရှိ၊ အညီအမျှ ကျေကျက် စေတတ်သော မအေးလွန်း မပူလွန်းသော ပါစကဓာတ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား ထိုနာမှု ဟူသော ပျက်စီးခြင်းသည် မရှိ။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ သနည်း။ (၂)

အသျှင်ရဋ္ဌပါလ စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း- အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ကြွယ်ဝ၏၊ များသော ဥစ္စာရှိ၏၊ များသော စည်းစိမ် ရှိ၏။ ထိုသူ၏ ထိုစည်းစိမ်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုသူသည် "ရှေးအခါက ငါသည် ကြွယ်ဝ၏၊ များသော ဥစ္စာရှိ၏၊ များသော စည်းစိမ် ရှိ၏၊ ထိုငါ့အား ထိုစည်းစိမ်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ငါသည် မရသေးသော စည်းစိမ်ကို ရရန်, ရပြီးသော စည်းစိမ်ကို တိုးပွါးအောင် ပြုရန် မလွယ်ကူချေ၊ အကယ်၍ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုသူသည် ထိုစည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ရိတ်ပယ် ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤပျက်စီးခြင်းကို စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလမူကား ဤထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ သာလျှင် မြတ်သော အမျိုး၏သား ဖြစ်ခဲ့၏၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား ထိုစည်းစိမ် ပျက်စီးမှု မရှိချေ။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ သနည်း။ (၃)

အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်း ဟူသည် အဘယ်နည်း- အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဤလောက၌ အချို့သောသူအား များစွာသော အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသူ၏ ထိုအဆွေအမျိုးတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုသူသည် "ငါ့အား ရှေးအခါက များစွာသော အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုငါ့အား ထိုအဆွေအမျိုးတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ငါသည် မရသေးသော စည်းစိမ်တို့ကို ရရန်, ရပြီးသော စည်းစိမ်တို့ကို တိုးပွါးအောင် ပြုရန် မလွယ်ကူချေ၊ အကယ်၍ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုသူသည် ထိုဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဤသို့သဘောရှိသော ပျက်စီးခြင်းကို ဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလမှာ မူကား ဤထုလ္လကောဋ္ဌိက နိဂုံး၌ပင်လျှင် များစွာသော အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလအား ထိုဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်းသည် မရှိပါ။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ သနည်း။ (၄)

အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဤသည်တို့ကား ပျက်စီးခြင်း လေးပါးတို့ပါတည်း၊ ယင်းပျက်စီးခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ အချို့တို့သည်သာ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုလေးပါးသော ပျက်စီးခြင်းတို့သည် အသျှင် ရဋ္ဌပါလအား မရှိကုန်။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလသည် အဘယ် အကျိုးထူးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ သနည်း ဟု လျှောက်၏။

၃၀၅။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးသော တရား အကျဉ်းတို့ကို ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ အဘယ် လေးပါးတို့နည်း ဟူမူ- မင်းကြီး "လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏၊ အမြဲမတည်" ဟူ၍ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာသော တရား အကျဉ်းကို ညွှန်ပြတော်မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရား အကျဉ်းကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ မင်းကြီး "လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ အားထားရာ မရှိ" ဟူ၍ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ခုမြောက်သော တရား အကျဉ်းကို ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ခဲ့၏။ မင်းကြီး "လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ သွားရ၏" ဟူ၍ သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် သုံးခုမြောက်သော တရား အကျဉ်းကို ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မင်းကြီး "လူအပေါင်းသည် အလို မပြည့်၊ ယုတ်လျော့လျက်သာ ရှိ၏၊ ရောင့်ရဲမှု မရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း" ဟူ၍ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လေးခုမြောက်သော တရား အကျဉ်းကို ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤလေးပါးသော တရား အကျဉ်း

တို့ကို ညွှန်ပြတော် မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရား လေးပါးကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

၃၀၆။ "လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏၊ အမြဲ မတည်" ဟု အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဆို၏၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလဆိုသော ဤစကား၏ သဘော (အဓိပ္ပါယ်)ကို အသို့ မှတ်ရပါ မည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ နှစ်ဆယ်ရွယ် အစိတ်ရွယ် ဟု ခန့်မှန်းရသော သင် မင်းကြီးသည် ဆင်စီး အတတ် မြင်းစီး အတတ် ရထားစီး အတတ် လေး အတတ် ဓားလှံ အတတ်တို့၌ တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၍ ပေါင်အား လက်ရုံးအား ရှိသည့်ပြင် စစ်မြေပြင်၌ ကျင်လည် နိုင်သော အတ္တဘော စွမ်းအားလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ နှစ်ဆယ်ရွယ် အစိတ်ရွယ် ဟု ခန့်မှန်းရသော အကျွန်ုပ်သည် ဆင်စီး အတတ် မြင်းစီး အတတ် ရထားစီး အတတ် လေး အတတ် ဓားလှံ အတတ်တို့၌ တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၍ ပေါင်အား လက်ရုံးအား ရှိသည့်ပြင် စစ်မြေပြင်၌ ကျင်လည် နိုင်သော အတ္တဘော စွမ်းအားလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ တန်ခိုးရှိသူ ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ပါ၏၊ မိမိအားနှင့် တူမျှသော အားရှိသူကို မမြင်ခဲ့ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ အောက်မေ့ဘိ သနည်း။ သင် မင်းကြီးသည် ယခုအခါ ရှေးက ကဲ့သို့ ပေါင်အား လက်ရုံးအား ရှိသည့်ပြင် စစ်မြေပြင်၌ ကျင်လည် နိုင်သော အတ္တဘော စွမ်းအား ရှိသေး၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၊ ယခုအခါ အိုမင်း ကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံး အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှစ်ဆယ်ရွယ် ရှိနေပါပြီ၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ တစ်ရံတစ်ခါ အကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်၌ ခြေချအံ့ ဟု နှလုံး သွင်းလျက် အခြားအရပ်၌ ချမိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ "လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏၊ အမြဲ မတည်" ဟု ဟောတော်မူ၏။ ယင်းကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် "လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏၊ အမြဲ မတည်" ဟူ၍ ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန် မှန်လှပေ၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ လူအပေါင်းသည် အိုခြင်း သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏၊ အမြဲ မတည်ပါချေ။ (၁)

အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤမင်းမျိုး၌ ဆင်တပ် မြင်းတပ် ရထားတပ် ခြေလျင်တပ် ရှိကြပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့အား ဘေးရန် ရှိသောအခါ ဆီးတားရန် ဖြစ်ပါကုန် လတ္တံ့။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် "လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ မှီခိုရာ မရှိ" ဟူ၍ ဆို၏၊ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဆိုအပ်သော ဤစကား၏ သဘော(အဓိပ္ပါယ်)ကို အသို့ မှတ်ရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင် မင်းကြီးအား သက်သာရာ မရအောင် နာကျင်သော အနာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ဖူး၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အကျွန်ုပ်အား သက်သာရာ မရအောင် နာကျင်သော အနာ ဖြစ်ဖူးပါ၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ တစ်ရံတစ်ခါ အကျွန်ုပ်ကို "ကောရဗျမင်းသည် ယခု သေလတ္တံ့၊ ကောရဗျမင်းသည် ယခု သေလတ္တံ့" ဟု အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ခြံရံ ဝိုင်းအုံ၍ တည်ကြကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင် မင်းကြီးသည် ထိုအဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို "လာကြ ကုန်လော့၊ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်ကုန်သော အမောင်တို့ ငါ ခံစားရသည့် ဝေဒနာပေါ့ပါး သက်သာအောင် ထင်ရှား ရှိကုန်သည့် အားလုံးသော သင်တို့သည်ပင် ဤငါ၏ ဝေဒနာကို ခွဲယူ၍ ခံကြပါကုန်" ဟု ဆို၍ ရပါ လတ္တံ့လော၊ သို့မဟုတ် သင် မင်းကြီးသည်

သာလျှင် ထိုဝေဒနာကို ခံစားရရာ သလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ အကျွန်ုပ်သည် အဆွေ ခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို "လာကြ ကုန်လော့၊ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်ကြ ကုန်သော အမောင်တို့ ငါခံစားရသည့် ဝေဒနာပေါ့ပါး သက်သာအောင် ထင်ရှားရှိသည့် အားလုံးသော သင်တို့သည် ဤငါ၏ ဝေဒနာကို ခွဲယူ၍ ခံကြပါကုန်" ဟု ဆို၍ မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ် သော်ကား အကျွန်ုပ် သည် သာလျှင် ထိုဝေဒနာကို ခံစားရပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သိတော် မူမြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိ၊ အားထားရာ မရှိ" ဟု ဟောကြားတော် မူ၏။ ယင်းကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် "လူအပေါင်း သည် ခိုကိုးရာမရှိ၊ အားထားရာ မရှိ" ဟူ၍ ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန် မှန်လှပေ၏။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ လူအပေါင်းသည် ခိုကိုးရာ မရှိသည် မှန်ပါ၏၊ အားထားရာ မရှိသည် မှန်ပါ၏။ (၂)

အသျှင် ရဋ္ဌပါလ ဤမင်းမျိုး၌ မြေ၌ မြှုပ်ထားသည်လည်း ဖြစ်သော ဟင်းလင်းပြင်၌ ထားသည် လည်း ဖြစ်သော များစွာသော ရွှေ ငွေသည် ရှိသည် သာတည်း။ "ဤလူ အပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ သွားရ၏" ဟူ၍ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဆို၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ဆိုသော ဤစကား၏ သဘော (အဓိပ္ပါယ်)ကို အသို့ မှတ်ရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင် မင်းကြီးသည် ယခုဘဝ၌ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၍ ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စမ္မယ်ခံစား သကဲ့သို့ "တမလွန် လောက၌ လည်း ထို့အတူ သာလျှင် ငါသည် ဤသည့် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၍ ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စမ္မယ်ခံစားအံ့' ဟု သင် မင်းကြီးသည် ရနိုင်ပါမည်လော၊ ထိုသို့ မဟုတ် တစ်ပါးသော သူတို့သည် ဤစည်းစိမ်ကို သုံးဆောင်၍ သင် မင်းကြီးမှာမူ ကံ အားလျော်စွာ သွားရမည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ရဋ္ဌပါလ အကျွန်ုပ်သည် ယခုဘဝ၌ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၍ ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စမ္မယ်ခံစား သကဲ့သို့ "တမလွန် လောက၌လည်း ဤအတူ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၍ ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ စမ္မယ်အံ့" ဟူ၍ မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ် သော်ကား တစ်ပါးသော သူတို့သည် ဤစည်းစိမ်ကို သုံးဆောင်ကြ၍ အကျွန်ုပ်မှာမူ ကံ အားလျော်စွာသာ သွားရပါမည် ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ "လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ တမလွန် လောကသို့ သွားရ၏" ဟု ဟောတော် မူ၏။ ယင်းကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ ငါသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် "လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဟူ၍ မရှိ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ တမလွန် လောကသို့ သွားရ၏" ဟု ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန် မှန်လှပါ၏၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ လူအပေါင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဟူ၍ မရှိသည် မှန်လှပါ၏၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို စွန့်ပစ်၍ တမလွန် လောကသို့ သွားရသည် မှန်လှပါ၏။ (၃)

"လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့် ယုတ်လျော့လျက်သာ ရှိ၏၊ ရောင့်ရဲမှု မရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း" ဟူ၍ အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဆို၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလဆိုသော ဤစကား၏ သဘော(အဓိပ္ပါယ်)ကို အဘယ် သို့ မှတ်ရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ (သင်သည်)

စည်ပင်ဝပြောသော ကုရုတိုင်းကို စိုးအုပ်၍ နေသည် မဟုတ်ပါလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ စည်ပင်ဝပြောသော ကုရုတိုင်းကို (ငါ) စိုးအုပ်၍ နေသည် မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤကုရုတိုင်း၌ ယုံကြည်ထိုက်သော ခိုင်လုံသည့် စကားရှိသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် အရှေ့အရပ်မှ လာရောက်ပြီးလျှင် သင် မင်းကြီးကို ချဉ်းကပ်၍ "မင်းကြီး ပြောကြားပါ၏၊ သိတော် မူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှေ့အရပ်မှ လာခဲ့ပါ၏၊ ထိုအရှေ့ အရပ်၌ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၍ စည်ပင်ဝပြောကာ လူဦးရေများ၍ လူမျိုးစုံပြွမ်းသော နယ်ပယ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ဆင် အပေါင်း မြင်းအပေါင်း ရထားအပေါင်း ခြေသည် သူရဲအပေါင်းတို့သည် များကုန်၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ ဥစ္စာ စပါးလည်း ပေါများပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ ပြုလုပ်ပြီး မပြုလုပ်ရသေးသည့် ရွှေငွေလည်း ပေါများပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ သိမ်းယူသင့်သော မိန်းမလည်း ပေါများပါ၏၊ မင်းကြီး စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရဲမက် အနည်းငယ်မျှဖြင့် အောင်မြင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏" ဟု ဆိုရာ၏၊ ထိုနယ်ပယ်ကို သင် မင်းကြီး သည် အသို့ ပြုရာသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ထိုနယ်ပယ်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးနေပါ ကုန်အံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤကုရုတိုင်းသို့ အနောက်အရပ်မှ ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် လာရာ၏၊ မြောက်အရပ်မှ။ တောင်အရပ်မှ။ သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ကမ်းမှ ယုံကြည်ထိုက်သော ခိုင်လုံသည့် စကားရှိသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် သင် မင်းကြီးကို ချဉ်းကပ်၍ "မင်းကြီး ပြောကြားပါ၏၊ သိတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ကမ်းမှ လာခဲ့ပါ၏၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၍ စည်ပင်ဝပြောကာ လူဦးရေများ၍ လူမျိုးစုံပြွမ်းသော နယ်ပယ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ များစွာသော ဆင်အပေါင်း မြင်းအပေါင်း ရထားအပေါင်း ခြေသည် သူရဲအပေါင်းတို့သည် များကုန်၏။ ထိုနယ်ပယ်၌ ဥစ္စာ စပါးလည်း ပေါများပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ ပြုလုပ်ပြီး မပြုလုပ်ရသေးသည့် ရွှေ ငွေလည်း ပေါများပါ၏၊ ထိုနယ်ပယ်၌ သိမ်းယူသင့်သော မိန်းမလည်း ပေါများပါ၏၊ မင်းကြီး စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရဲမက် အနည်းငယ်မျှဖြင့် အောင်မြင်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏" ဟု ဆိုရာ၏၊ ထိုနယ်ပယ်ကို သင် မင်းကြီးသည် အသို့ ပြုရာသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ ထိုနယ်ပယ်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သိမ်းပိုက် အုပ်စိုး နေပါကုန်အံ့ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ "လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့် ယုတ်လျက်သာ ရှိချေ၏၊ ရောင့်ရဲမှုမရှိ၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း" ဟု ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ယင်းတရားကို သိ၍ မြင်၍ ကြား၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် "လူအပေါင်းသည် အလိုမပြည့် ယုတ်လျက်သာ ရှိ၏၊ မရောင့်ရဲနိုင်၊ တဏှာ၏ ကျွန်တည်း" ဟု ဟောထားသော ဤစကားသည် အလွန်လျှင် မှန်လှပေ၏။ အသျှင်ရဋ္ဌပါလ လူအပေါင်းသည် အလို မပြည့်ပါ၊ ယုတ်လျော့လျက်သာ ရှိပါ၏၊ မရောင့်ရဲပါ၊ တဏှာ၏ ကျွန်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ (၄)

အသျှင်ရဋ္ဌပါလသည် ဤစကားကို ဟောကြား၏၊ ဤတရား စကားကို ဟောကြားပြီးနောက် ထိုမှ တစ်ပါး ဤဂါထာများကို ဟောကြားပြန်၏-

၃၀၇။ (မင်းကြီး) လောက၌ ဥစ္စာရှိသူ လူတို့ကို ငါ မြင်ရသည်မှာ မောဟဖက်၍ ရပြီး ဥစ္စာကို မလှူရက်ကြသည့်ပြင် လောဘတက်၍ ဥစ္စာ သိမ်းဆည်းမှုကိုသာ ပြုကြကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို တိုး၍ တိုး၍သာ တောင့်တကြ ကုန်၏။

မင်းကြီးသည်ပင် ရန်သူအပေါင်းကို ဖိနှိပ်၍ သမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိ မြေပြင် အလုံးကို အောင်နိုင်ကာ မြေပြင် အလုံးကို စိုးအုပ်ရသူ ဖြစ်လျက် သမုဒ္ဒရာ၏ ဤမှာဘက် မိမိတိုင်းပြည်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် သဘော မရှိဘဲ သမုဒ္ဒရာ၏ ထိုမှာဘက် သူပိုင် တိုင်းပြည်ကိုလည်း တောင့်တသေး၏။

မင်းသည် လည်းကောင်း အခြားလူအများသည် လည်းကောင်း တပ်မက်မှု မကင်းခြင်းဖြင့်သာ သေခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏၊ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝသည် မရှိ၊ ယုတ်လျော့ကုန်လျက် သာလျှင် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကို စွန့်ကြ ကုန်၏၊ လောက၌ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲမှု မရှိသည် သာတည်း။

ထို(သေ)သူကို ဆွေမျိုးတို့သည် ဆံပင်တို့ကို ဖြန့်ကြဲလျက် ငါတို့၏ (သားကား) သေသွားလေပြီ တကား ဟု ငိုကြွေး မြည်တမ်းကာ ပြောဆိုကြ ကုန်၏၊ အဝတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ထိုသူကို ထိုသေရာအိမ်မှ ထုတ်ဆောင်ကြ ပြီးလျှင် ထင်းပုံသို့ ယူဆောင်ကာ မီးတိုက်ကြ ကုန်၏။

ထိုသေသူသည် စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်၍ အဝတ် တစ်ထည်တည်းဖြင့်သာ မီးတိုက်ခံရ၏၊ တံကျင်တို့ဖြင့် အထိုးခံရ၏၊ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့သည် ထိုသေရသူ၏ အားထား မှီခိုရာတို့ မဖြစ်လာကြကုန်။

အမွေခံတို့သည် ထိုသေသူ၏ အမွေဥစ္စာကို ဆောင်ကြကုန်၏၊ သေသော သတ္တဝါသည်ကား ကံအားလျော်စွာသာ လားရ၏၊ သားသမီး ဖြစ်စေ၊ မယားဇနီး ဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာ ဖြစ်စေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ ဖြစ်စေ မည်သည့် ဥစ္စာ မဆို သေသူ၏နောက်သို့ အစဉ်မလိုက် ကြကုန်။

အသက်ရှည်မှုကို ဥစ္စာပေး၍ မရနိုင်၊ စည်းစိမ်ပေးသဖြင့်လည်း အိုခြင်းကို မပယ်ဖျောက်နိုင်ကြကုန်၊ ပညာရှိတို့သည် ဤအသက်ကား နည်းငယ်တို့လျှ၏၊ အမြဲမရှိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်သော သဘောရှိ၏ ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ကြွယ်ဝသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ သေခြင်း အတွေ့ကို တွေ့ကြရကုန်၏၊ ထို့အတူ သူမိုက်သည် လည်းကောင်း ပညာရှိသည် လည်းကောင်း သေခြင်း အတွေ့ကို တွေ့ရမည် သာတည်း၊ သူမိုက်သည်ကား မိုက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် သာလျှင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားကာ သေရာညောင်စောင်း၌ လျောင်းအိပ်ရ၏၊ ပညာရှိသည်သာ သေခြင်း အတွေ့ဖြင့် တွေ့သော်လည်း မတုန်လှုပ်။

ထို့ကြောင့် ပညာသည်သာ ဥစ္စာထက် မြတ်၏၊ ယင်းပညာဖြင့် ကိစ္စအားလုံး ပြီးဆုံးရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရနိုင်၏၊ မိုက်မဲ တွေဝေသူတို့သည် (ကိစ္စအားလုံး) မပြီးဆုံးသေး သောကြောင့် သာလျှင် ဘဝကြီးငယ်တို့၌ ယုတ်မာမှု အကုသိုလ်တို့ကို ပြုမိကြ ကုန်၏။

ဘဝ အဆက်ဆက် ကျင်လည်၍ အမိဝမ်းတိုက်သို့ လည်းကောင်း၊ တမလွန် လောကသို့ လည်းကောင်း ကပ်ရောက်ရ၏၊ ထိုပညာ မရှိသူ၏ စကားကို ပညာနည်းသူသည် အလွန် ယုံကြည်သည် ဖြစ်၍ အမိဝမ်းတိုက်သို့ လည်းကောင်း၊ တမလွန် လောကသို့ လည်းကောင်း ကပ်ရောက်ရ၏။

စည်းခြံစပ် အဝ၌ ခိုးယူတတ်သော ယုတ်မာသော သဘောရှိသူကို မိမိအမှုက ညှဉ်းဆဲဘိ သကဲ့သို့ ထို့အတူ တမလွန် လောက၌ အကုသိုလ် တရားယုတ်ရှိသည့် သတ္တဝါ အပေါင်းကို မိမိအမှုကပင် ညှဉ်းဆဲ လေ၏။

မင်းကြီး ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် ဆန်းကြယ်ကုန်သည် သာလျှင်တည်း၊ သာယာဖွယ် ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ မွေ့လျော်ဖွယ် ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ အထူး ထူးသော သဘောဖြင့် စိတ်ကို မွှေနှောက်တတ်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို မြင်သောကြောင့် ငါသည် ရဟန်းပြု၏။

မင်းကြီး (ငယ်ငယ် ကြီးကြီး) သစ်သီးတို့သည် ကြွေကျကုန် သကဲ့သို့ လုလင်ပျိုတို့သည် လည်းကောင်း၊ ငယ်ရွယ်သူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကြီးသူတို့သည် လည်းကောင်း သေကြကုန်၏၊

ထိုအကြောင်းကိုလည်း မြင်၍ မချွတ်မယွင်း ဝင့်ဆင်းရဲတွင်းမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်သည်သာ မြတ်လှပေ၏ ဟု နှလုံး သွင်းလျက် ငါသည် ရဟန်းပြုခဲ့ပေ သတည်း။

**နှစ်ခုမြောက် ရဋ္ဌပါလသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ သနပ်ခါးဖိုး ပန်းဖိုးမျှ ရှိသေး၏ ဟု ဆိုလိုသည်။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၃ - မဃဒေဝသုတ်

၃၀၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မိထိလာပြည် မဃဒေဝမင်း၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသောအရပ်၌ ပြုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ အား "မြတ်စွာဘုရား၏ ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း အထောက် အထားကား အဘယ်လေနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ပြုံးတော် မမူကြကုန်" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်း အထောက်အထားကား အဘယ်ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်း မရှိဘဲ ပြုံးတော် မမူကြပါကုန်" ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ ဤမိထိလာပြည်၌ မဃဒေဝမည်သော မင်းသည် ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ တရားစောင့်၏၊ တရား သဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌ တည်၏၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်၏၊ နိဂုံးတို့၌ ဖြစ်စေ၊ ဇနပုဒ်တို့၌ ဖြစ်စေ ပုဏ္ဏား နှင့်အမျိုးသားတို့ အပေါ်ဝယ် တရားကို ပြုကျင့်၏၊ တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ လဆန်း လဆုတ် ပက္ခ၏ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ် ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို လွန်သဖြင့် ဆတ္တာသည်ကိုခေါ်၍ "အချင်း ဆတ္တာသည် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်သောအခါ ပြောကြားလော့" ဟု မှာထား ပြောဆို၏။ "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ ဆတ္တာသည်သည် မဃဒေဝမင်းကြီးအား ပြန်လျှောက်ကြား၏။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို လွန်သောအခါ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်၍ "အရှင်မင်းကြီးအား သေမင်းတမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်ရောက်ခြင်းတို့သည် ထင်ရှားပါ ကုန်ပြီ" ဟု လျှောက်၏။ အချင်း ဆတ္တာသည် သို့ဖြစ်မူ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်ယူ၍ ငါ၏ လက်ခုပ်၌ ထည့်လော့ ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ မဃဒေဝမင်းကြီး စကားကို နာခံ၍ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်၍ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ လက်ခုပ်၌ ထည့်လေ၏။

၃၀၉။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို ခေါ်စေ၍ "သားတော်မောင် ငါ့အား သေမင်းတမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူ ပေါက်ရောက်ခြင်းတို့သည် ထင်ရှားကုန်၏။ ငါသည် လူ့ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားပြီးပြီ၊

နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို ရှာမှီးရန် အချိန်တန်ခဲ့ပြီ၊ သားတော်မောင် သင်လာလော့၊ ဤတိုင်းနိုင်ငံကို စိုးအုပ်လော့၊ ငါသည်ကား ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်တော့အံ့၊ သားတော်မောင် သို့ဖြစ်၍ သင်သည်လည်း ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူတို့ ပေါက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းကျင့်တရား၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်လျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပါလေ၊ ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်စေလင့်။ သားတော်မောင် အနွယ်အဆက် ယောကျ်ားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရား ပြတ်သူသည် ထိုသူတို့တွင် အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား ဖြစ်၏။ သားတော်မောင် ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်ပါစေလင့်” ဟူသော ဤစကားကို သင့်အား ငါဆို၏။

အနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းကျင့်တရား၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဤမဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၏၊ ထိုမဃဒေဝ မင်းကြီးသည် ချစ်ခြင်း ‘မေတ္တာ’ နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းဖြင့် အထက်အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ အလုံးစုံသောအရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံးရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ သနားခြင်း ‘ကရုဏာ’နှင့် ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ‘မုဒိတာ’နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ လျစ်လျူရှုခြင်း ‘ဥပေက္ခာ’နှင့် ယှဉ်သောစိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့် တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံးရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း ‘ဥပေက္ခာ’နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ မဃဒေဝမင်းကြီးသည် အနှစ် ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး သူငယ်၏ ကစားခြင်းကို ကစား၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်းပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး မင်းပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး ဤမဃဒေဝ သရက်ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏။ ထိုမဃဒေဝ မင်းကြီးသည် ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကို ပွါးများလျက် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

၃၁၀။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို လွန်သဖြင့် ဆတ္တာသည်ကို ခေါ်၍ “အချင်းဆတ္တာသည် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်သောအခါ ပြောကြားလော့” ဟု မှာထား ပြောဆို၏။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် “အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ သာလျှင် မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်အား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို လွန်သဖြင့် မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်သည်တို့ကို မြင်၍ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်ကို “အရှင်မင်းကြီးအား သေမင်းတမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူ ပေါက်ရောက်ခြင်းတို့သည် ထင်ရှားပါ ကုန်ပြီ” ဟု လျှောက်၏။ အချင်း ဆတ္တာသည် သို့ဖြစ်မူ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်ယူ၍ ငါ၏ လက်ခုပ်၌ ထည့်လော့ ဟု ဆို၏။

အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်၏ စကားကို နာခံ၍ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်၍ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော် လက်ခုပ်၌ ထည့်လေ၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်သည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆု ပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို ခေါ်စေ၍ "သားတော်မောင် ငါ့အား သေမင်း တမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူ ပေါက်ရောက်ခြင်းတို့သည် ထင်ရှား ကုန်ပြီ၊ ငါသည် လူ့ကာမဂုဏ် တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားပြီးပြီ၊ နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို ရှာမှီးရန် အချိန်တန်ခဲ့ပြီ၊ သားတော်မောင် သင်လာ လော့၊ ဤတိုင်းနိုင်ငံကို အုပ်စိုးလော့၊ ငါသည်ကား ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်တော့အံ့။ သားတော်မောင် ထိုသို့ ဖြစ်၍ သင်သည်လည်း ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူပေါက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဆတ္တာသည်အား ရွာဆု ပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းကျင့်တရား၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပါ လေလော့၊ ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်ပါစေလင့်။ သားတော်မောင် အနွယ် အဆက် ယောကျ်ားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရား ပြတ်သူသည် ထိုသူတို့တွင် အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား ဖြစ်၏။ သားတော်မောင် ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်ပါစေလင့်" ဟူသော ဤစကားကို သင့်အား ငါဆို ဟု (ဆို၏)။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်သည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆု ပေးပြီးလျှင် သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းအဖြစ်၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဤမဃဒေဝသရက် ဉယျာဉ်၌သာလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုမဃဒေဝမင်း၏ သားတော် ရဟန်းသည် ချစ်ခြင်း'မေတ္တာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်အတူ သတ္တဝါအားလုံး ရှိသော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ သနားခြင်း 'ကရုဏာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'မုဒိတာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်သည် အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး သူငယ်၏ ကစားခြင်းကို ကစား၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်း ပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး မင်းပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလ ပတ်လုံး ဤမဃဒေဝသရက် ဉယျာဉ်၌ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုမဃဒေဝ မင်းကြီး၏ သားတော်သည် ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားလေးပါးတို့ ကို ပွါးများလျက် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်အခါ၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

၃၁၁။ အာနန္ဒာ မဃဒေဝမင်းကြီး၏ သားမြေး အဆက်ဆက် ဖြစ်ကုန်သော ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဤမဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံကြလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ချစ်ခြင်း 'မေတ္တာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေကုန်၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြော သော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေကုန်၏။ သနားခြင်း 'ကရုဏာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'မုဒိတာ' နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေကုန်၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေကုန်၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါအားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေကုန်၏။

အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး သူငယ်တို့၏ ကစားခြင်းကို ကစားကြ ကုန်၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်း ပြုကြ ကုန်၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး မင်းပြုကြကုန်၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး ဤမဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်ပြီးလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ ကုန်၏၊ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားလေးပါးတို့ကို ပွါးများကြလျက် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်အခါ၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြ ကုန်ပြီ။ နေမိမင်းသည် ထိုမင်းတို့၏ နောက်ဆုံး ဖြစ်၏၊ တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌ တည်၏၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကို ကျင့်သုံး၏။

၃၁၂။ အာနန္ဒာ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သုဓမ္မာသဘင်၌ အညီအညွတ် စည်းဝေး နေကြစဉ် တစ်ခုသော စကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏- "အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့အား အရတော် လေစွတကား၊ အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့သည် ကောင်းစွာ ရအပ်လေစွ တကား၊ ယင်းဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့၏ နေမိမင်းသည် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌ တည်၏၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏" ဟု ဤစကားသည် ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို "အချင်းနတ်တို့ သင်တို့သည် နေမိမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြပါ ကုန်သလော" ဟု မေး၏။ အရှင်သိကြားမင်း အကျွန်ုပ်တို့ သည် နေမိမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြပါ ကုန်၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နေမိမင်းသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဖြစ်သော ထိုဥပုသ်နေ့၌ ဦးခေါင်း လျှော်ပြီးလျှင် ဥပုသ် ကျင့်သုံးလျက် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ရောက်၍ နေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေး၍ ထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊

ဆန့်တန်း၍ ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် တာဝတိံသာ နတ်တို့၌ ကွယ်ခဲ့၍ နေမိမင်း၏ ရှေ့၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နေမိမင်းကို "မင်းမြတ် သင့်အား အရတော် လေစွ၊ မင်းမြတ် သင်သည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွ၊ မင်းမြတ် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သုဓမ္မာသဘင်၌ 'အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့အား အရတော်လေစွ၊ အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့သည် ကောင်းစွာ ရအပ်လေစွ၊ ယင်းဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့၏ နေမိမင်းသည် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌တည်၏၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား တို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏' ဟု ချီးကျူးကြ ကုန်လျက် စည်းဝေးကြကုန်၏။ မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်အား တာဝတိံသာ နတ်တို့သည် ဖူးမြင်လိုကြ ကုန်၏၊ မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်ထံ အကျွန်ုပ်သည် အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ရထားကို စေလွှတ်ပါအံ့၊ မင်းမြတ် နတ်၌ ဖြစ်သော ယာဉ်ကို မတုန်မလှုပ် မကြောက်မရွံ့ တက်စီးပါလော့" ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ နေမိမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံလေ ၏။

၃၁၃။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နေမိမင်း၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ ဥပမာ အားဖြင့် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေး၍ ထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်း၍ ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးရာ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် နေမိမင်း၏ မျက်မှောက်မှ ကွယ်ခဲ့၍ တာဝတိံသာနတ်တို့၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော မာတလိနတ်သားကို "အချင်းမာတလိ သင် လာလော့၊ အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ရထားကို ကပြီးလျှင် နေမိမင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်အတွက် အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ဤရထားကို နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် စေလွှတ်အပ်ပါ၏၊ မင်းမြတ် နတ်၌ ဖြစ်သော ယာဉ်ကို မကြောက်မရွံ့ တက်စီး ပါလော့' ဟု ဤသို့ ဆိုပါလေ" ဟု ပြောဆို စေလွှတ်၏။ အာနန္ဒာ လူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော မာတလိနတ်သားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း" ဟူ၍ သာလျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ရထားကို ကလျက် နေမိမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်အတွက် အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ဤရထားကို နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် စေလွှတ်ပါ၏၊ မင်းမြတ် နတ်၌ ဖြစ်သော ယာဉ်ကို မကြောက်မရွံ့ တက်စီးပါလော့၊ မင်းမြတ် (အကျွန်ုပ်) သိလိုသည်မှာ မကောင်းမှု ရှိသူတို့သည် မကောင်းမှု အကျိုးကို ခံစားရာ (ငရဲ) သို့ လည်းကောင်း ကောင်းမှု ရှိသူတို့သည် ကောင်းမှု အကျိုးကို ခံစားရာ (နတ်ပြည်) သို့ လည်းကောင်း သွားရာ ခရီးနှစ်မျိုးတွင် အဘယ်ခရီးဖြင့် သင်မင်းကြီးကို ဆောင်ယူရပါ မည်နည်း" ဟု ပြောဆို၏။ မာတလိနတ်သား ငါ့ကို ခရီးနှစ်မျိုးဖြင့် သာလျှင် ဆောင်ယူလော့ ဟု (ဆို၏)။ အာနန္ဒာ လူတို့ကို ချီးမြှောက် တတ်သော မာတလိနတ်သားသည် နေမိမင်းကို သုဓမ္မာသဘင်သို့ ကောင်းစွာ သွင်းလေ သတည်း။

အာနန္ဒာ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အဝေးက လာသော နေမိမင်းကို မြင်လျှင် "မင်းမြတ် ကြွလာတော် မူပါလော့၊ မင်းမြတ် ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်ပါပေ၏၊ မင်းမြတ် တာဝတိံသာနတ်တို့ သည် မင်းမြတ်အား မြင်လိုကြပါ ကုန်၏၊ သုဓမ္မာသဘင်၌ အညီအညွတ် စည်းဝေး ကုန်လျက် 'အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့အား အရတော်လေစွ တကား၊ အချင်းတို့ ဝိဒေဟရာဇ် တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့သည် ကောင်းစွာရအပ် လေစွတကား၊ ယင်းဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူ တိုင်းသားတို့၏ နေမိမင်းသည် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ တရား၌တည်၏၊ မြတ်သော မင်းဖြစ်၏၊

ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏' ဟု ချီးကျူးသော သဘော ရှိကြပါကုန်၏။ မင်းမြတ် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် သင်မင်းကြီးအား ဖူးမြင်လိုကြပါ ကုန်၏၊ မင်းမြတ် နတ်ပြည်၌ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် မွေ့လျော် ပါလော့" ဟု ပြောကြားလေ၏။ အဆွေ သိကြားမင်း တော်လောက်ပြီ၊ ထိုမိထိလာပြည်သို့ သာလျှင် အကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပို့ပါလော့၊ ထိုရွှေးနှင့်အတူ ငါသည် ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ လည်းကောင်း နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း၊ တရားနှင့် လျော်စွာ ကျင့်ပါအံ့၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံးပါအံ့ ဟု (ပြောဆို၏)။

၃၁၄။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လူတို့ကို ချီးမြှောက် တတ်သော မာတလိနတ်သားကို ခေါ်၍ "အချင်းမာတလိ သင် လာခဲ့လော့၊ အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ရထားကို က၍ နေမိမင်းကို ထိုမိထိလာပြည်သို့ သာလျှင် ပြန်ပို့လေ" ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ လူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော မာတလိနတ်သားသည် "ကောင်းပါပြီ အရှင်၏ စကားသည် ကောင်းလှပါ၏" ဟု နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင်ကသော ရထားကို က၍ နေမိမင်းကို ထိုမိထိလာပြည်သို့ သာလျှင် ပြန်ပို့၏။ အာနန္ဒာ နေမိမင်းသည် ထိုမိထိလာပြည်၌ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ နိဂုံးသားတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့၌ လည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် ကျင့်၏၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၏ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ လည်းကောင်း ဥပုသ်ကိုလည်း ကျင့်သုံး၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နေမိမင်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သော အခါ၌ ဆတ္တာသည်ကို ခေါ်၍ "အချင်း ဆတ္တာသည် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူတို့ ပေါက်ရောက်သည်တို့ကို မြင်သောအခါ ငါ့အား ပြောကြားပါလေ" ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် "အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် နေမိမင်းအား ပြန်လျှောက်ကြား၏။

အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ လွန်သော အခါဝယ် နေမိမင်း၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူ ပေါက်ရောက်သည်တို့ကို မြင်လေ၍ နေမိမင်းကို "အရှင်မင်းမြတ်အား သေမင်း တမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်လတ်ပါကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ပေါက်ရောက်သော ဆံဖြူတို့သည် ထင်ပါကုန်၏" ဟု လျှောက်တင်၏။ အချင်း ဆတ္တာသည် သို့ဖြစ်မူ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်၍ ငါ၏ လက်ခုပ်၌ ထည့်လေလော့ ဟု (ဆို၏)။ အာနန္ဒာ ဆတ္တာသည်သည် "မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် နေမိမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ထိုဆံဖြူတို့ကို မွေးညှပ်ဖြင့် ကောင်းစွာ နုတ်၍ နေမိမင်း၏ လက်ခုပ်၌ ထည့်၏။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နေမိမင်းသည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုကို ပေး၍ သားကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို ခေါ်စေပြီးလျှင် "သားတော်မောင် ငါ့အား သေမင်းတမန်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်လတ်ကုန်ပြီ၊ ဦးခေါင်း၌ ပေါက်ရောက်သော ဆံဖြူတို့သည် ထင်ရှား ကုန်၏၊ ငါသည် လူ့ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားရပေပြီ၊ နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို ရှာမှီးရန် အချိန်တန်ပြီ၊ သားတော်မောင် သင် လာလော့၊ ဤတိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးလော့၊ ငါသည်ကား ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်တော့အံ့၊ သားတော်မောင် သို့ဖြစ်၍ သင်သည်လည်း ဦးခေါင်း၌ ပေါက်ရောက်သော ဆံဖြူတို့ကို မြင်သောအခါ ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုကို ပေးပြီးလျှင် သားကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းကျင့် တရား၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လေလော့၊ ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံး

စွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်ပါစေလင့်။ သားတော်မောင် အနွယ် အဆက်၌ ယောကျ်ားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့သဘော ရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ် ပြတ်သူသည် ထိုသူတို့တွင် အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား ဖြစ်ပေ၏၊ သားတော်မောင် 'ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် ဤကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ပါလေ၊ သင်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား မဖြစ်ပါစေလင့်' ဟူသော" ဤစကားကို သင့်အား ငါဆို၏ ဟု (ဆို၏)။

၃၁၅။ အာနန္ဒာ ထိုအခါ နေမိမင်းသည် ဆတ္တာသည်အား ရွာဆုကို ပေး၍ သားကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကို မင်းကျင့်ဝတ်၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမခဲ့၍ ဤမဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံကာ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုနေမိမင်းသည် ချစ်ခြင်း 'မေတ္တာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏၊ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါအားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ သနားခြင်း 'ကရုဏာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'မုဒိတာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါအားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ' နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ နေမိမင်းသည်ကား အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး သူငယ်၏ ကစားခြင်းကို ကစား၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်း ပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး မင်းပြု၏၊ အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ ကာလပတ်လုံး ဤမဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏၊ ထိုနေမိမင်းသည် ဗြဟ္မဝိဟာရ တရား လေးပါးတို့ကို ပွါးများ၍ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်အခါ၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။ အာနန္ဒာ နေမိမင်းအား ကဠာရဇနကမည်သော သားသည် ရှိ၏၊ ထိုသားသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ မဝင်ရောက်ချေ။ ထိုကဋ္ဌာရဇနကသည် ထိုကောင်းမြတ်သော ကျင့်ဝတ်ကို ဖြတ်လေ၏၊ (ထို့ကြောင့်) ထိုကဋ္ဌာရဇနကသည် ထိုသူတို့တွင် အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား ဖြစ်သတည်း။

၃၁၆။ အာနန္ဒာ သင့်အား "ထိုအခါက ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်ကို ထားခဲ့သော မဃဒေဝမင်းသည် အခြားသူ ဖြစ်လေသလော" ဟု အကြံ ဖြစ်လေရာ၏။ အာနန္ဒာ ဤအရာကို ဤသို့ မမှတ်သင့်။ ထိုအခါ ငါသည် မဃဒေဝမင်း ဖြစ်ခဲ့၏၊ ငါထားခဲ့သော ထိုကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ် တရားအတိုင်း နောင်လာ နောက်သား အပေါင်းသည် ဆက်လက်၍ ကျင့်၏။ အာနန္ဒာ ထိုကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ် တရားသည် ငြီးငွေ့ရန် တပ်မက်မှု ကင်းရန် ချုပ်ငြိမ်းရန် ငြိမ်းအေးရန် အထူးသိရန် ထိုးထွင်း၍ သိရန် ကောင်းစွာ သိရန် မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ရုံသာ ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ ယခုအခါ ငါထားခဲ့သော ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ် တရားမှာမူကား ဧကန် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ငြီးငွေ့ရန် တပ်မက်မှု ကင်းရန် ချုပ်ငြိမ်းရန် ငြိမ်းအေးရန် အထူးသိရန် ထိုးထွင်း၍ သိရန် ဖြစ်၏၊ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ ယခုအခါ ငါထားခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည့် အဘယ် ကျင့်ဝတ် တရားသည် ဧကန် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ အထူးသိခြင်းငှါ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ ဖြစ်သနည်းဟူမူ- အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော ဤအရိယ မဂ်တရားပင်တည်း။

ဤအရိယမဂ် ဟူသည် အဘယ်နည်း- မှန်စွာ သိမြင်ခြင်း၊ မှန်စွာ ကြံစည်ခြင်း၊ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း၊ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း၊ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း၊ မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း၊ မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်းတို့တည်း။ အာနန္ဒာ ယခုအခါ ငါထားခဲ့သော ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ် တရားသည် စင်စစ် ဧကန် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှါ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ အထူးသိခြင်းငှါ ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှါ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ ငါသည် သင်တို့အား ထိုအရာကို ဤသို့ ဟောကြားပေအံ့၊ ငါထားခဲ့သော ဤကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ကြကုန်လော့၊ သင်တို့သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ားများ မဖြစ်ကြစေ ကုန်လင့်၊ အာနန္ဒာ အနွယ်အဆက် ယောကျ်ားကောင်း ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သည့် ကျင့်ဝတ်တရား ပြတ်သူသည် ထိုသူတို့တွင် အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ား ဖြစ်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ ငါသည် သင်တို့အား ဤသို့ ဟော၏- "ငါထားခဲ့သော ဤကျင့်ဝတ် တရားအတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်ကြကုန်လော့၊ သင်တို့သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ယောကျ်ားများ မဖြစ်ကြစေကုန်လင့်" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံလေ သတည်း။

**သုံးခုမြောက် မဃဒေဝသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၄ - မဓုရသုတ်

၃၁၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် မဓုရာပြည် ဂုန္ဒာမြေရင်းတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ အဝန္တိမင်း၏မြေး မဓုရာမင်းသည် ဤဆို လတ္တံ့သောအတိုင်း ကြားသိရလေပြီ "အချင်းတို့ အသျှင်ကစ္စည်းသည် မဓုရာပြည် ဂုန္ဒာမြေရင်း တော၌ နေ၏၊ ထိုအသျှင် ကစ္စည်းမထေရ်၏ ဤသို့ ကောင်းမြတ်သော ကျော်စောသံသည် ပျံ့နှံ့၍ တက်၏၊ 'လိမ္မာ၏၊ ထက်မြက်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သော ပညာရှိ၏၊ အကြားအမြင် များ၏၊ ဆန်းကြယ်စွာ ဟောကြားတတ်၏၊ ကောင်းသော ပဋိဘာန် 'ဉာဏ်' ရှိ၏၊ အသက်သိက္ခာလည်း ကြီး၏၊ ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏' ဟု ပျံ့နှံ့၍ တက်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန္တာအသျှင်တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိရလေ၏)။

ထိုအခါ အဝန္တိမင်း၏မြေး မဓုရာမင်းသည် ကောင်းကုန် အလွန် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေ၍ ကောင်းသော ယာဉ်ကို တက်စီးပြီးလျှင် ကောင်းကုန် အလွန် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ဖြင့် ကြီးစွာသော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် အသျှင် ကစ္စည်းမထေရ်ကို ဖူးမြော်ရန် မဓုရာပြည်မှ ထွက်လေ၏၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သမျှသော အရပ်ကို ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ပြီးသော် ခြေကျင် သာလျှင် အသျှင်မဟာ ကစ္စည်းမထေရ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်မဟာ ကစ္စည်းမထေရ်နှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ အသျှင်ကစ္စည်းမထေရ်အား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အသျှင်ကစ္စာန ပုဏ္ဏားတို့သည် 'ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်ပါ၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ ဖြူစင်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်။ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားလာ ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏' ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ ဤပြောဆိုရာ၌ အသျှင်ကစ္စည်းသည် အသို့ ပြောဆိုလို သနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး "ပုဏ္ဏားမျိုး သာလျှင် မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် ဖြူစင်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် စင်ကြယ် ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားလာ ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟူသည် လောက၌ စကား သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ မင်းကြီး "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်သော အမျိုးတည်း၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟူသည် လောက၌ စကား သာလျှင် ဖြစ်ပုံ အကြောင်းကို ဤဆို လတ္တံ့သော နည်းဖြင့် သိသင့်၏။

၃၁၈။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မင်းမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော မင်းမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည်။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန မင်းမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝစေ နိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော မင်းမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏

ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုမင်း၏။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုမင်းမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည်။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏။ မင်းမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ပုဏ္ဏားမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏။ပ။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏာမျိုး၏။ပ။ မင်းမျိုးလည်း ထိုပုဏ္ဏားမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ကုန်သည်မျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည်။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏။ မင်းမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ကုန်သည်မျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏။ သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏။ မင်းမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုကုန်သည်မျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ ဗနာက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည် မင်းမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏။ပ။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာသည်၊ နောက်မှ အိပ်ရာသည်၊ အမိန့်ကို နာခံရာသည်၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာသည်၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ကစ္စာန သူဆင်းရဲမျိုးသည် အကယ်၍ ဥစ္စာ စပါး ရွှေ ငွေတို့ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ စေနိုင်ငြားအံ့၊ တစ်ပါးသော သူဆင်းရဲမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏၊ မင်းမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏။ပ။ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲမျိုး၏။ပ။ ကုန်သည်မျိုးလည်း ထိုသူဆင်းရဲ မျိုး၏ ရှေးဦးစွာ ထရာပါ၏၊ နောက်မှ အိပ်ရာပါ၏၊ အမိန့်ကို နာခံရာပါ၏၊ စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ရာပါ၏၊ ချစ်ဖွယ်ကို ပြောကြားရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ယင်းသို့ ဖြစ်လတ်သော် ဤအမျိုးလေးပါး တို့သည် တူမျှကြ ကုန်သလော၊ မတူမျှကြ ကုန်သလော၊ ဤအရာ၌ သင် မင်းကြီးအား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက်ရှိ သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် ဤ အမျိုး လေးပါးတို့သည် တူမျှပါ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ဤအမျိုး လေးပါးတို့၏ ခြားနားမှု တစ်စုံ တစ်ခုကိုမျှ မမြင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး "ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏ ။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟူသည် လောက၌ စကားသာလျှင် ဖြစ်ပုံအကြောင်းကို ဤဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း သိသင့်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၃၁၉။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသည် အသက် သတ်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကုန်းတိုက်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို လိုချင် တပ်မက်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေလိုစိတ် ရှိငြားအံ့၊ မှားသောအယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာဖြစ်သော ဖရိုဖရဲကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရာသလော၊ မရောက်ရာသလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့ ထင်မြင်ချက် ရှိသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန မင်းမျိုးသည်လည်း အသက်သတ်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကုန်းတိုက်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိငြားအံ့၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို လိုချင် တပ်မက်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေ လိုသောစိတ် ရှိငြားအံ့၊ မှားသောအယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲသို့သာ ရောက်ရာပါ၏၊ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိပါ၏၊ ဤသို့သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန္တာတို့၏ (အထံမှ) ဤစကားကို ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ မင်းကြီး သင်၏ ဤသို့သော ထင်မြင်ချက်ကား ကောင်းလှပေ၏။ ရဟန္တာတို့၏ (အထံမှ) သင် ကြားရသော ဤစကားသည် ကောင်းလှပေ၏။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ ကုန်သည်မျိုးသည်။ပ။ ဤ လောက၌ သူဆင်းရဲမျိုးသည် အသက် သတ်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိငြားအံ့။ပ။ မှားသော အယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲသို့ ရောက်ရာ သလော၊ မရောက်ရာ သလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ် သို့ ထင်မြင်ချက် ရှိသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန သူဆင်းရဲသည်လည်း အသက် သတ်လေ့ ရှိငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိငြားအံ့။ပ။ မှားသော အယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီး သည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲသို့သာ ရောက်ရာပါ၏၊ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိပါ၏၊ ဤသို့ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန္တာတို့ ၏ အထံမှ ဤစကားကို ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ မင်းကြီး သင်၏ ဤသို့သော ထင်မြင်ချက်ကား ကောင်းလှပေ၏။ ရဟန္တာတို့၏ အထံမှ သင်ကြားရသော ဤစကားသည် ကောင်းလှပေ၏။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ် သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် တူမျှ ကုန်သလော၊ မတူမျှ ကုန်သလော၊ ဤအရာ၌ သင် မင်းကြီးအား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိသနည်း ဟု (မေး၏)။ အိုကစ္စာန ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် တူမျှကြပါ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ထိုအမျိုး လေးပါးတို့၏ ခြားနားမှု တစ်စုံ တစ်ခုကိုမျှ မမြင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး

“ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟူသည် ဤလောက၌ စကားသာလျှင် ဖြစ်ပုံအကြောင်းကို ဤဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း သိသင့်၏။

၃၂၀။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသည် အသက်သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို တပ်မက်သောအားဖြင့် မကြံစည် ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေလိုစိတ် မရှိငြားအံ့၊ ဖြောင့်မှန်သော အယူကို ယူငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရာသလော၊ မရောက်ရာသလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန မင်းမျိုးသည်လည်း အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆို ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို တပ်မက်သော အားဖြင့် မကြံစည် ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေလိုသောစိတ် မရှိငြားအံ့၊ ဖြောင့်မှန်သော အယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရာပါ၏၊ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ထင်မြင် ချက်ရှိပါ၏၊ ဤသို့ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန္တာတို့၏ (အထံမှ) ဤစကားကို ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ မင်းကြီး သင်၏ ဤသို့သော ထင်မြင်ချက်ကား ကောင်းလှပေ၏။ ရဟန္တာတို့၏ (အထံမှ) သင်ကြားရသော ဤစကားသည် ကောင်းလှပေ၏။ မင်းကြီး ထိုအရာကိုအဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ ကုန်သည်မျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ သူဆင်းရဲမျိုးသည် အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ ဖြောင့်မှန်သော အယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရာ သလော၊ မရောက်ရာ သလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန သူဆင်းရဲမျိုးသည် လည်း အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် ငြားအံ့။ပ။ ဖြောင့်မှန်သော အယူ ရှိငြားအံ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည် လောကသို့ ရောက်ရာပါ၏၊ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိပါ၏၊ ဤသို့ သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရဟန္တာတို့၏ အထံမှ ဤစကားကို ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ မင်းကြီး သင်၏ ဤသို့သော ထင်မြင်ချက်ကား ကောင်းလှပေ၏။ ရဟန္တာတို့၏ (အထံမှ) သင်ကြားရသော ဤစကားသည် ကောင်းလှပေ၏။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် တူမျှကုန်သလော၊ မတူမျှကုန် သလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့ ထင်မြင်ချက် ရှိပါသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် တူမျှပါ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ဤအမျိုး လေးပါးတို့၏ ခြားနားမှု တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မမြင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး “ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟူသည် ဤလောက၌ စကား သာလျှင် ဖြစ်ပုံအကြောင်းကို ဤဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း သိသင့်၏။

၃၂၁။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသည် အိမ်ခြံစပ်ကို မူလည်း ဖြတ်ရာ၏၊ ပုန်းကွယ်၍ မူလည်း ခိုးယူရာ၏၊ တစ်အိမ်တည်းကို ဝိုင်းအုံခြံရံ၍ တိုက်ခိုက် လုယက် ရာ၏၊ ခရီးဆုံ၌မူလည်း လုယက်လျက် တည်ရာ၏၊ သူတစ်ပါး မယားကိုလည်း သွားလာရာ၏၊

ထိုသူ့ကို မင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် ဖမ်းယူ၍ “မင်းကြီး ဤသူသည် သင်မင်းကြီး၏ ခိုးသူပါတည်း၊ မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်သူပါတည်း၊ ဤခိုးသူအား အလိုရှိရာ ဒဏ်ကို တပ်တော် မူပါလော့” ဟု ဆို၍ သင့်အား အကယ်၍ ပြကုန် ငြားအံ့၊ ထိုခိုးသူကို အဘယ်သို့ ပြုရာအံ့နည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန သတ်မူလည်း သတ်ပါကုန်အံ့၊ ပစ္စည်းကိုမူလည်း သိမ်းပိုက်ပါ ကုန်အံ့။ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်မူလည်း နှင်ထုတ်ပါ ကုန်အံ့၊ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပြုမူလည်း ပြုပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ပြုခြင်သည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ကစ္စာန ထိုသူ၏ ရှေးက မင်းမျိုး ဟူသော အမည် ကွယ်ပျောက်၍ ခိုးသူ ဟူသော အရေအတွက်သို့သာ ရောက်နေသောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်။ပ။ ဤ လောက၌ ကုန်သည်မျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ သူဆင်းရဲမျိုးသည်။ အိမ်ခြံစပ်ကိုမူလည်း ဖြတ်ငြားအံ့၊ ပုန်းကွယ်၍ မူလည်း ခိုးယူ ငြားအံ့၊ တစ်အိမ်တည်းကိုမူလည်း ဝိုင်းအုံခြံရံ၍ တိုက်ခိုက် လုယက် ငြားအံ့၊ ခရီးဆုံ၌မူ လည်း လုယက်လျက် တည်ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါး မယားကိုလည်း သွားလာ ငြားအံ့၊ ထိုသူ့ကို မင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် ဖမ်းယူကြ ကုန်၍ “မင်းကြီး ဤသူကား သင် မင်းကြီး၏ ခိုးသူပါတည်း၊ မကောင်းမှု ကို ပြုကျင့်သူပါတည်း၊ ဤသူအား အလိုရှိရာ ဒဏ်ကို တပ်တော် မူပါလော့” ဟု ဆို၍ သင့်အား အကယ်၍ ပြကုန် ငြားအံ့၊ ထိုခိုးသူကို အဘယ်သို့ ပြုရာအံ့နည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန သတ်မူလည်း သတ်ပါ ကုန်အံ့၊ ပစ္စည်းကိုမူလည်း သိမ်းပိုက်ပါ ကုန်အံ့၊ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်မူလည်း နှင်ထုတ်ပါ ကုန်အံ့၊ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပြုမူလည်း ပြုပါကုန်အံ့။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ကစ္စာန ထိုသူ၏ ရှေးက သူဆင်းရဲမျိုး ဟူသော အမည် ကွယ်ပျောက်၍ ခိုးသူ ဟူသော အရေအတွက်သို့သာ ရောက်နေသောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ဤအမျိုးလေးပါး တို့သည် တူမျှကုန် သလော၊ မတူမျှကုန် သလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက်ရှိ သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် တူမျှပါ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ထိုအမျိုး လေးပါးတို့၏ ခြားနားမှု တစ်စုံ တစ်ခုကိုမျှ မမြင်ပါ ဟု (လျှောက် ၏)။ မင်းကြီး “ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံ ဖြစ်ကုန်၏” ဟူသည် လောက၌ စကားသာလျှင် ဖြစ်ပုံအကြောင်းကို ဤဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း သိသင့်၏။

၃၂၂။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုးသည် ဆံမုတ် ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရာ ၏၊ ထိုသူသည် အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ မဟုတ် မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ ညဥ့်စာ စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၍ တစ်နပ်သာ စားရာ၏၊ မြတ် သော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ သီလရှိရာ၏၊ ကောင်းမြတ်သော အကျင့် ရှိရာ၏၊ ထိုသူကို အသို့ ပြုရာ အံ့နည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ရှိခိုးမူလည်း ရှိခိုးပါ ကုန်အံ့၊ ခရီးဦးမူလည်း ကြိုဆိုပါ ကုန်အံ့၊ နေရာဖြင့်မူလည်း ဖိတ်မန်ပါ ကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းကို သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ အသက်၏ အရံအတား ဖြစ်သော ဆေး ပစ္စည်းတို့ဖြင့်လည်း ဖိတ်မန်ပါ ကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းအား တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်ခြင်း တားဆီးခြင်း လုံခြုံခြင်းကိုလည်း စီရင်ပါ ကုန်အံ့။ ထိုသို့ ပြုလုပ် ရခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ အသျှင်ကစ္စာန ထိုသူ၏ ရှေးက မင်းမျိုး ဟူသော အမည်သည် ကွယ်ပျောက်၍ ရဟန်းဟူသော အရေအတွက်သို့သာ ရောက်နေသောကြောင့်ပါ တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ ကုန်သည် မျိုးသည်။ပ။ ဤလောက၌ သူဆင်းရဲမျိုးသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရာ၏၊ ထိုသူသည် အသက် သတ်ခြင်းမှ

ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ရာ၏၊ ညဥ့်စာ စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၍ တစ်နပ်သာ စားရာ၏၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ သီလ ရှိရာ၏၊ ကောင်းမြတ်သော အကျင့် ရှိရာ၏၊ ထိုသူကို အသို့ ပြုရာအံ့နည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးမူလည်း ရှိခိုးပါ ကုန်အံ့၊ ခရီးဦးမူလည်း ကြိုဆိုပါ ကုန်အံ့၊ နေရာဖြင့်မူလည်း ဖိတ်မန်ပါ ကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းကို သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ အသက်၏ အရံအတား ဖြစ်သော ဆေး ပစ္စည်းတို့ဖြင့်မူလည်း ဖိတ်မန်ပါ ကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းအား တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက်ခြင်း တားဆီးခြင်း လုံခြုံခြင်းကိုမူလည်း စီရင်ပါ ကုန်အံ့။ ထိုသို့ စီရင်ရခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ အသျှင်ကစ္စာန ထိုသူ၏ ရှေးက သူဆင်းရဲ ဟူသော အမည် ကွယ်ပျောက်၍ ရဟန်း ဟူသော အရေအတွက်သို့သာ ရောက်နေသောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် တူမျှ ကုန်သလော၊ မတူမျှ ကုန်သလော၊ ဤအရာ၌ သင့်အား အဘယ်သို့သော ထင်မြင်ချက် ရှိပါသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် စင်စစ်အားဖြင့် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် တူမျှပါ ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ ဤအမျိုးလေးပါးတို့၏ ခြားနားမှု တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မမြင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာလျှင် ဖြူစင်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ စင်ကြယ် ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွား လာကုန်၏၊ ဗြဟ္မာဖန်ဆင်း ထားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟူသည် လောက၌ စကားမျှသာ ဖြစ်ပုံအကြောင်းကို ဤသို့သော နည်းဖြင့်လည်း သိသင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၂၃။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဝန္တိမင်း၏ မြေးဖြစ်သော မဓုရာမင်းသည် အသျှင်မဟာကစ္စာန အား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ကစ္စာန (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ကစ္စာန (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ကစ္စာန ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း 'မျက်စိ အမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ကစ္စာန ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ကစ္စာနသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏၊ အသျှင်ကစ္စာန အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ကစ္စာနကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ကစ္စာနသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သင်သည် ငါ့ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ မဆည်းကပ်လေလင့်၊ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ငါ ဆည်းကပ်သော မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ သင် ဆည်းကပ်လေလော့ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ကစ္စာန ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ် အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေပြီ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ကစ္စာန မြတ်စွာဘုရားကို ဆယ်ယူဇနာတို့၌ ရှိ၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ်တို့ ကြားကုန် ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ

သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ဆယ်ယူဇနာတို့ကို သော်လည်း သွားကြပါ ကုန်အံ့၊ အသျှင်ကစ္စာန မြတ်စွာဘုရားကို ယူဇနာ နှစ်ဆယ်တို့၌ ရှိ၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ်တို့ ကြားကုန် ငြားအံ့၊ ယူဇနာ သုံးဆယ်တို့၌။ပ။ ယူဇနာ လေးဆယ်တို့၌။ပ။ မြတ်စွာဘုရားကို ယူဇနာ ငါးဆယ်တို့၌ ရှိ၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ်တို့ ကြားကုန် ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ယူဇနာ ငါးဆယ်တို့ကို သော်လည်း သွားကြပါ ကုန်အံ့။ အသျှင်ကစ္စာန မြတ်စွာဘုရားကို ယူဇနာ တစ်ရာ၌ ရှိ၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ်တို့ ကြားကုန် ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ယူဇနာ တစ်ရာတို့ကို သော်လည်း သွားကြပါ ကုန်အံ့။ အသျှင် ကစ္စာန ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ကစ္စာနသည် အကျွန်ုပ်ကို အသက်ရှည် သမျှ ကာလပတ်လုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် တတ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။

**လေးခုမြောက် မဓုရသုတ် ပြီး၏။**

------

=== ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၅ - ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်

၃၂၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရမြို့ဝယ် သား သမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော ပဲစင်းငုံတောအုပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသား၏ ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်သည် မကြာမီက ဆောက်လုပ်၍ ပြီး၏။ ရဟန်း ပုဏ္ဏားနှင့် လူတစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မနေဖူးသေးချေ။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် သဉ္စိကာပုတ္တလုလင်ကို (ဤသို့) ပြောဆို၏- "အချင်း သဉ္စိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလျှောက် လေလော့- 'အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏' ဟု (လျှောက်လေလော့)။ (ထို့ပြင်) အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ လက်ခံတော်မူပါ ဟူ၍လည်း လျှောက်လေလော့" ဟု (ပြောဆို၏)။ "အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ" ဟု သဉ္စိကာပုတ္တလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ "ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏၊ 'အသျှင်ဘုရား (ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ' ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် သဉ္စိကာပုတ္တလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ဗောဓိမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗောဓိမင်းသားအား "အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ စကားဖြင့် ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါသည်၊ (ထို့ပြင်) 'အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် အလို့ငှါ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ' ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏ ဟု (ဤသို့) လျှောက်ခဲ့ပါ ကုန်ပြီ၊ ရဟန်းဂေါတမကလည်း လက်ခံလိုက်ပါ၏" ဟု ဆို၏။

၃၂၅။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုညဉ့် လွန်မြောက် ပြီးနောက် မိမိနန်းတော်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် ကောကနဒပြာသာဒ်ကိုလည်း နောက်ဆုံး လှေကားထစ် တိုင်အောင် ပုဆိုးဖြူတို့ဖြင့် ခင်းစေပြီးလျှင် သဉ္စိကာပုတ္တလုလင်ကို (ဤသို့) ပြောဆို၏-"အချင်း သဉ္စိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် 'အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ' ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်လေလော့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ "အရှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု သဉ္စိကာပုတ္တလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်

(တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဗောဓိမင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ငံ့လင့်လျက် အပြင် တံခါးမုခ်၌ ရပ်နေ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် အဝေးမှပင် ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ ခရီးဦး ကြိုဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ရှေ့သွားပြု၍ ကောကနဒ ပြာသာဒ်သို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ဆုံး လှေကားထစ်ကို ကပ်၍ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား- "အသျှင်ဘုရား ဘုန်းကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ လာခြင်း ကောင်းတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးဖြစ်ရန် ချမ်းသာရန် ဖြစ်ရာပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏- "အသျှင်ဘုရား ဘုန်းကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးဖြစ်ရန် ချမ်းသာရန် ဖြစ်ရာပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

၃၂၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို လှည့်ကြည့်တော် မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဗောဓိမင်းသားကို "မင်းသား ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးဖြူ အခင်းကို နင်းတော်မူမည် မဟုတ်၊ နောင်လာ နောက်သား ရဟန်းအများကို မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ် စောင့်ရှောက်တော် မူ၏" ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် ကောကနဒ ပြာသာဒ်ထက်၌ နေရာကို ခင်းစေ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကောကနဒ ပြာသာဒ်သို့ တက်တော် မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာနှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် ချမ်းသာကို မရနိုင်၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခနှင့် ရင်းနှီးမှ ချမ်းသာ သုခကို ရနိုင်၏ ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ပါသည်" ဟူ၍ လျှောက်၏။

၃၂၇။ မင်းသား ငါ့အားလည်း ဘုရား မဖြစ်မီ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ မသိသေးသော ဘုရားလောင်းမျှသာ ဖြစ်နေစဉ်က "ချမ်းသာနှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် ချမ်းသာကို မရနိုင်၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခနှင့် ရင်းနှီးမှ ချမ်းသာ သုခကို ရနိုင်၏" ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ဖူးပြီ။ မင်းသား နောက်အခါ၌ ပျိုမျစ်သည်သာ ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နက်သော ဆံပင်ရှိသော ကောင်းသော အရွယ်ဖြစ်သော ပဌမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုငါသည် အမိအဖများ မလိုလားသဖြင့် မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေးကုန်စဉ် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ ထိုငါသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုလျက် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ် အရာသည် (အတုမရှိ) မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း ကာလာမ အနွယ် အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်မိပြီ၊ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရကို "ငါ့သျှင် ကာလာမ ငါသည် ဤသာသနာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လို၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ မင်းသား ဤသို့ ပြောဆိုသော် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရသည် ငါ့ကို "အသျှင် နေပါလော့၊ ဤတရားကား ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် မကြာမီပင် မိမိ၏ဆရာ အယူကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်ရာသော သဘောရှိပါ၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

မင်းသား ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို သင်ယူ၏၊ ထိုငါသည် ထိုမျှ လောက် နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရုံမျှ ဆိုပြသည်ကို လိုက်ဆိုရုံမျှဖြင့် သာလျှင် သိပြီ ဟူသော စကားကို လည်း ကောင်း၊ ခိုင်မြဲပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း ပြောဆိုနိုင်၏၊ “သိ၏၊ မြင်၏” ဟူ၍ ငါလည်း ဝန်ခံ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကလည်း ပြောဆို (ကြကုန်)၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- “ကာလာမ အနွယ် အာဠာရသည် ဤတရားကို ‘ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေရာ၏’ ဟု သက်သက် ယုံကြည်ချက်မျှဖြင့် ပြောကြားသည် မဟုတ်၊ စင်စစ် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရသည် ဤတရားကို သိလျက် မြင်လျက်နေ၏” ဟု (အကြံဖြစ်၏)။

မင်းသား ထိုအခါ ငါသည် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ ကာလာမ အနွယ် အာဠာရကို “ငါ့သျှင် ကာလာမ အဘယ်မျှလောက်ဖြင့် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက် မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု ပြောကြား သနည်း” ဟု ပြောဆို၏။ မင်းသား ဤသို့ ပြောဆိုသော် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရသည် အာကိဉ္စညာယတနစျာန်သမာပတ်ကို ပြောကြား၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ “ကာလာမ အနွယ် အာဠာရအား သာလျှင် ယုံကြည်ခြင်း ‘သဒ္ဓါ’ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း ယုံကြည်ခြင်း ‘သဒ္ဓါ’ ရှိ၏၊ ကာလာမ အနွယ် အာဠာရအား သာလျှင် လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသည်မဟုတ်။ ငါ့အားလည်း လုံ့လ ဝီရိယရှိ၏။ပ။ သတိ။ပ။ သမာဓိ။ပ။ ငါ့အားလည်း ပညာရှိ၏၊ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု အာဠာရ ပြောကြားသော တရားကို မျက်မှောက် ပြုရန် ငါအားထုတ်ရမူ ကောင်းပေမည်” ဟူ၍ (အကြံ ဖြစ်၏)။ မင်းသား ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ မင်းသား ထိုအခါ ငါသည် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကာလာမအနွယ် အာဠာရအား “ငါ့သျှင် ကာလာမ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု ပြောကြားသော ဤတရားကား ဤမျှသာလော” ဟု ပြောဆို၏။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြားသော တရားကား ဤမျှသာ တည်း ဟု (ဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါ နေသော တရားလည်း ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြောဆို၏)။

ငါ့သျှင် သင် ကဲ့သို့သော သီတင်းသုံးဖော် အသျှင်ကို ငါတို့ တွေ့မြင်ကြရခြင်းသည် ငါတို့အား အရတော်လေစွ၊ ငါတို့သည် ကောင်းစွာ ရအပ်လေစွ၊ ဤသို့ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြားသော တရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေ၏၊ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေသော တရားကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြား၏။ ဤသို့ ငါသိသော တရားကို သင်သိ၏၊ သင်သိသော တရားကို ငါသိ၏။ ဤသို့လျှင် ငါ ကဲ့သို့ပင် သင်လည်း ဖြစ်၏၊ သင် ကဲ့သို့ပင် ငါလည်း ဖြစ်၏။ ငါ့သျှင် လာလော့၊ ယခုအခါ သူတော်ကောင်း (ဖြစ်သော ငါတို့) နှစ်ဦးစလုံးပင် ဤဂိုဏ်းကို (ရှေ့)ဆောင်ကြကုန်အံ့ ဟု (ပြောဆို၏)။ မင်းသား ဤသို့လျှင် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရသည် ငါ၏ ဆရာ ဖြစ်လျက် မိမိ၏တပည့် ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် အညီအမျှ ထား၏၊ ငါ့ကို မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ပူဇော်၏၊ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏ “ဤတရားသည် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကောင်းစွာ သိခြင်း အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်ရုံမျှ အကျိုးငှါသာလျှင် ဖြစ်၏” ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။ မင်းသား ထိုငါသည် ထိုတရားကို တန်ဆာ မဆင်ဘဲ ထိုတရားမှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါခဲ့၏။

၃၂၈။ မင်းသား ထိုငါသည် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ်အရာ သည် အတုမရှိ မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ် မိပြီ၊ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာမ၏သား ဥဒကကို “ငါ့သျှင် ငါသည် ဤသာသနာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို

ကျင့်လို၏” ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ မင်းသား ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရာမ၏သား ဥဒကသည် ငါ့ကို “အသျှင် နေပါလော့၊ ဤတရားကား ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် မကြာမီပင် မိမိ၏ ဆရာ့အယူကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်ရာသော သဘော ရှိပါ၏” ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို သင်ယူ၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ထိုမျှလောက် နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရုံမျှ ဆိုပြသည်ကို လိုက်ဆိုရုံမျှဖြင့် သာလျှင် သိပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း၊ ခိုင်မြဲပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း ပြောဆိုနိုင်၏ “သိ၏၊ မြင်၏” ဟူ၍ ငါလည်း ဝန်ခံ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကလည်း ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏ “ရာမသည် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေရာ၏ ဟု သက်သက် ယုံကြည်ချက်မျှဖြင့် ဟောကြားသည် မဟုတ်၊ စင်စစ် ရာမသည် ဤတရားကို သိလျက် မြင်လျက်နေ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မင်းသား ထိုအခါ ငါသည် ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာမ၏သား ဥဒကကို “ငါ့သျှင် ရာမ အဘယ်မျှလောက်ဖြင့် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု ပြောကြား သနည်း” ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ မင်းသား ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရာမ၏သား ဥဒကသည် နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်ကို ပြောကြား၏၊ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ “ရာမအား သာလျှင် ယုံကြည်ခြင်း ‘သဒ္ဓါ’ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း ယုံကြည်ခြင်း ‘သဒ္ဓါ’ ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် လုံ့လ ‘ဝီရိယ’ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း လုံ့လ ‘ဝီရိယ’ ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် အောက်မေ့ခြင်း ‘သတိ’ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အောက်မေ့ ခြင်း ‘သတိ’ ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် တည်တံ့ခြင်း ‘သမာဓိ’ ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း တည်တံ့ခြင်း ‘သမာဓိ’ ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် အသိဉာဏ် ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အသိဉာဏ် ရှိ၏။ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု ရာမ ပြောကြားသော တရားကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါ ငါအားထုတ်ရမူ ကောင်းပေမည်” ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။ မင်းသား ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။

မင်းသား ထိုအခါ ငါသည် ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာမ၏သား ဥဒကအား ဤစကားကို ပြောဆို၏ “ငါ့သျှင် ရာမ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ပြောကြားသော ဤတရားကား ဤမျှသာလော” ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြားသော တရားကား ဤမျှသာတည်း ဟု (ဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါနေသော တရားလည်း ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် သင် ကဲ့သို့သော သီတင်းသုံးဖော် အသျှင်ကို ငါတို့ တွေ့မြင် ကြရခြင်းသည် ငါတို့မှာ အရတော်လေစွ၊ ငါတို့မှာ အလွန် အရတော်လေစွ၊ ဤသို့ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြားသော တရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေ၏၊ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေသော တရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ (ငါ) ပြောကြား ၏။ ဤသို့ ငါသိသော တရားကို သင်သိ၏၊ သင်သိသော တရားကို ငါသိ၏။ ဤသို့လျှင် ငါ ကဲ့သို့ပင် သင်လည်း ဖြစ်၏၊ သင် ကဲ့သို့ပင် (ငါ)လည်း ဖြစ်၏။ ငါ့သျှင် လာလော့၊ ယခုအခါ သင်သည် ဤဂိုဏ်းကို (ရှေ့) ဆောင်ပါလော့ ဟု (ပြောဆို၏)။

မင်းသား ဤသို့လျှင် ရာမ၏သား ဥဒကသည် ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော် ဖြစ်လျက် ငါ့ကို ဆရာအရာ၌ ထား၏၊ ငါ့ကို မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ပူဇော်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ “ဤတရားသည် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်စွမ်းမှု ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကောင်းစွာ သိခြင်း အကျိုးငှါ မဖြစ်၊

နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ နေဝသညာ နာသညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်ရုံမျှ အကျိုးငှါ သာလျှင် ဖြစ်၏" ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။ မင်းသား ထိုငါသည် ထိုတရားကို တန်ဆာ မဆင်ဘဲ ထိုတရားမှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါခဲ့၏။

၃၂၉။ မင်းသား ထိုငါသည် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ်အရာသည် အတုမရှိ မြတ်သော ငြိမ်းအေးသော နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း မဂဓတိုင်းတို့၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဥရုဝေလတော သေနာနိဂုံးဆီသို့ သက်ရောက်၏။ ထိုအရပ်၌ မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ မြေအဖို့ကို လည်းကောင်း၊ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော တောအုပ်ကို လည်းကောင်း၊ စီးဆင်းနေသော မြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းသော သန့်ရှင်းသော ဆိပ်ကမ်းကို လည်းကောင်း၊ အနီးအနားမှ ဆွမ်းခံရွာကို လည်းကောင်း မြင်၏၊ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- "အချင်းတို့ မြေအဖို့သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိစွတကား၊ တောအုပ်သည် ကြည်နူးဖွယ် ရှိစွတကား၊ မြစ်သည်လည်း စီးဆင်းနေ၏၊ ဆိပ်ကမ်းသည်လည်း သန့်ရှင်း၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏၊ ဆွမ်းခံ ရွာသည်လည်း နီးနား၏၊ ဤအရပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်လိုသော အမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်ရာ၏ တကား" ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။ မင်းသား ထိုငါသည် ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် "ဤအရပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏" ဟု ထိုင်နေ၏။

မင်းသား စင်စစ် ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူး ကုန်သော အံ့သြဖွယ်ရာ ဥပမာ သုံးရပ်တို့သည် ထင်လာကုန်၏။ မင်းသား ရေ၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ် သနည်း၊ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ဤမည်သော ရေ၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်တိုက်သော် မီးကို ဖြစ်စေနိုင်ရာ သလော၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာ သလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- အသျှင်ဘုရား ဤမည်သော ထင်းသည် စို၍ အစေး ရှိသည့်ပြင် ရေ၌လည်း ချထားသောကြောင့်တည်း၊ ထိုယောကျ်ားသည် ကိုယ်ပင်ပန်းရုံ စိတ်ဆင်းရဲရုံသာ ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ မကင်းဆိတ်ဘဲ နေကုန်၏။ အကြင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သောအားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ မပယ်ရသေး၊ ကောင်းစွာ မငြိမ်းရသေး၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစားကုန် သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော ဤရှေးဦးစွာ အံ့သြဖွယ်ရာ ဥပမာသည် ထင်လာ၏။

၃၃၀။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော နှစ်ခုမြောက် အံ့သြဖွယ်ရာ အခြားဥပမာသည် ထင်လာပြန်၏။ မင်းသား ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှားပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ဤမည်သော ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်တိုက်သော် မီးကို ဖြစ်စေနိုင်ရာ သလော၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဘုရား ဤမည်သော ထင်းစိုသည် ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားစေကာမူ အစေး ရှိသေးသောကြောင့်တည်း၊ ထိုယောကျ်ားသည် ကိုယ်ပင်ပန်းရုံ စိတ်ဆင်းရဲရုံ သာ ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ ကင်းဆိတ်လျက် နေကုန်၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သောအားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ မပယ်ရသေး၊ ကောင်းစွာ မငြိမ်းရသေး၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားကုန် သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင်သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစားကုန် သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ နှစ်ခုမြောက် ဤဥပမာသည် ထင်လာ၏။

၃၃၁။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ သုံးခုမြောက် အခြား ဥပမာသည် လည်း ထင်လာ၏။ မင်းသား ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် ခြောက်သွေ့သော ထင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှားပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း၊ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ရေမှဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် ခြောက်သွေ့သော ထင်းကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်တိုက်သော် မီးကို ဖြစ်စေ နိုင်ရာသလော၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ-အသျှင်ဘုရား ဤမည်သော ထင်းသည် ခြောက်သွေ့နေ၍ ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားသောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ ကင်းဆိတ်လျက် နေကုန်၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သောအားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ ပယ်ပြီးဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ ငြိမ်းပြီးဖြစ်၏၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်တန်ကုန်၏၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်တန်ကုန်၏။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ သုံးခုမြောက် ဤဥပမာသည် ထင်လာ၏။ မင်းသား ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူး ကုန်သော ဤအံ့ဩဖွယ်ရာ ဥပမာသုံးရပ်တို့သည် ထင်လာ ကုန်၏။

၃၃၂။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ်ရမူ ဖျစ်ညှစ်ရမူ ပင်ပန်းစေရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ်၏၊ ဖျစ်ညှစ်၏၊ ပင်ပန်းစေ၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ် ဖျစ်ညှစ် ပင်ပန်းစေသော် လက်ကတီးကြားတို့မှ ချွေးတို့ သည် ယိုထွက်ကုန်၏။ မင်းသား အားရှိသော ယောကျ်ားသည် အားနည်းသော ယောကျ်ားကို ဦးခေါင်း၌ ကိုင်၍ ဖြစ်စေ ပခုံး၌ ကိုင်၍ ဖြစ်စေ ဖိနှိပ်ရာ ဖျစ်ညှစ်ပင်ပန်းစေရာ သကဲ့သို့ မင်းသား ဤအတူ ပင်လျှင် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ် ဖျစ်ညှစ် ပင်ပန်းစေသော် ငါ၏ လက်ကတီးကြားတို့မှ ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏၊ မင်းသား ငါသည် မတွန့်တို သော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း

ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

၃၃၃။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှုကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ကို ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား ၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် နားတွင်းတို့မှ ထွက်သော လေတို့၏ အသံသည် လွန်ကဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၏။ မင်းသား ပန်းပဲသမားတို့၏ ဖားဖိုကို ဆွဲမှုတ်သော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော အသံသည် ဖြစ် သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက် တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် ငါ၏ နားတွင်းမှ ထွက်သော လေတို့၏ အသံသည် လွန်ကဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၏။ မင်းသား ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ် ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို ဖြစ်စေ တတ်သော အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်' ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဦးထိပ်၌ တိုးဝှေ့ ကုန်၏။ မင်းသား အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်သော ချွန်းဖြင့် ဦးထိပ်၌ ကြိတ်နှိပ်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဦးထိပ်၌ တိုးဝှေ့ကုန်၏။ မင်းသား ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်' ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ဦးခေါင်း ကိုက်ခဲခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းသား အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ခိုင်ခံသော သားရေ လွန်ပိုင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်ထားရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင် ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ဦးခေါင်း ကိုက်ခဲခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မင်းသား ငါသည် မတွန့် တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်' ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှလည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို

ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဝမ်းကို ထိုးဆွရစ်မွှေ ကုန်၏။ မင်းသား ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည် သော်လည်းကောင်း၊ နွားသတ်သမား၏ တပည့်သည် သော်လည်းကောင်း ထက်သော သားလှီး ဓားငယ်ဖြင့် ဝမ်းကို ထိုးဆွရစ်မွှေရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဝမ်းကို ထိုးဆွရစ်မွှေ ကုန်၏။ မင်းသား ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်' ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် ကိုယ်၌ လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား အားရှိသော ယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် အားနည်းသော ယောကျ်ားကို အသီးအသီး လက်မောင်းတို့၌ ကိုင်၍ မီးကျီတွင်း၌ ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ အပြန်ပြန် ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် ကိုယ်၌ လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။ မင်းသား စင်စစ်ငါ့ကို နတ်တို့သည် မြင်၍ "ရဟန်းဂေါတမသည် သေပြီ" ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ နတ်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မသေသေး၊ စင်စစ်ကား သေခါနီးနေ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ နတ်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မသေသေး၊ သေခါနီးလည်း မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ နေခြင်းသာ ဖြစ်၏၊ ရဟန္တာ၏ နေခြင်းကား ဤသို့ သဘောရှိ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။

၃၃၄။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် လုံးဝ အစာအာဟာရ ဖြတ်၍ ကျင့်ရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုအခါ ငါ့ထံသို့ နတ်တို့သည် ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင် သင်သည် လုံးဝ အစာအာဟာရကို ဖြတ်၍ မကျင့်ပါလင့်၊ အသျှင် အကယ်၍ သင်သည် လုံးဝ အစာအာဟာရကို ဖြတ်၍ ကျင့်အံ့၊ သင့်အား ငါတို့သည် နတ်သြဇာကို အမွေးတွင်းတို့မှ တစ်ဆင့် သွင်းအံ့၊ ထိုနတ်သြဇာဖြင့် သင့်သည် မျှတလတ္တံ့" ဟု ဤစကားကို ဆိုကုန်၏၊ မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည်လည်း လုံးဝမစား ဟု ဝန်ခံမူ ဤနတ်တို့သည်လည်း ငါ့အား နတ်သြဇာကို အမွေးတွင်းတို့မှ တစ်ဆင့် သွင်းကုန် ငြားအံ့၊ ထိုနတ်သြဇာဖြင့်လည်း ငါသည် မျှတငြားအံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည် ငါ့အား မုသား သာတည်း" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် ထိုနတ်တို့ကို တားမြစ်၍ မသင့် ဟု ပြောဆို၏။

မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလာပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊ စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အစာအာဟာရကို မျိုရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား ထိုငါသည် တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊ စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အစာအာဟာရကို မျို၏။ မင်းသား တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊

စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အစာအာဟာရကို မျိုသော ထိုငါ၏ ကိုယ်သည် အလွန် ပိန်ကြုံခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည် ကန်စွန်းနွယ်၏ အဆစ်တို့ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နွယ်ပုပ် နွယ်ငန်း၏ အဆစ်တို့ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်နေကုန်၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ တင်ပါးဆုံ သားသည် ကုလားအုပ် ခြေရာ ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ ကျောက်ကုန်းရိုးသည် ပုတီးကုံး ကဲ့သို့ အနိမ့်အမြင့် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ နံရိုးတို့သည် ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ ပျက်စီး ကျနေသော ဇရပ်ဆွေး၏ အခြင်တို့ ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ ဖြစ်နေကုန်၏။ ထိုအစာ အာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် နက်သော ရေတွင်း၌ ရေဝန်းသည် နက်ရှိုင်း၍ အောက်သို့ ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရသကဲ့သို့ ငါ၏ မျက်ကွင်းတို့၌ မျက်လုံးတို့သည် နက်ရှိုင်း၍ အောက်သို့ ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရကုန်၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် အနုဆွတ်ထားသော ဘူးခါးသီးသည် လေ နေပူဖြင့် တွေ့ထိကာ ရှုံ့တွနေ သကဲ့သို့ ငါ၏ ဦးခေါင်းရေသည် ရှုံ့တွနေ၏။

မင်းသား ထိုငါသည် "ဝမ်းရေကို သုံးသပ်အံ့" ဟု သုံးသပ်သော် ကျောက်ကုန်းရိုးကို သာလျှင် ကိုင်မိ၏၊ "ကျောက်ကုန်းရိုးကို သုံးသပ်အံ့" ဟု သုံးသပ်သော် ဝမ်းရေကို သာလျှင် ကိုင်မိ၏၊ မင်းသား ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ ဝမ်းရေသည် ကျောက်ကုန်းရိုးသို့ ကပ်သည် အထိ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ မင်းသား ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ထိုငါသည် "ကျင်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကို လည်းကောင်း စွန့်အံ့" ဟု သွားသော် ထိုနေရာ၌သာ မှောက်ခုံလဲ ကျ၏။ မင်းသား ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ထိုငါသည် ဤကိုယ်ကို သာလျှင် သက်သာ စေလို၍ လက်ဖြင့် ကိုယ်တို့ကို ပွတ်သပ်၏။ မင်းသား လက်ဖြင့် ကိုယ်တို့ကို ပွတ်သပ်သော် အမြစ်ဆွေး နေကုန်သော အမွေးတို့သည် ငါ၏ ကိုယ်မှ ကျွတ်ကျ ကုန်၏။

မင်းသား စင်စစ် ငါ့ကို လူတို့မြင်၍ "ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်း ရှိ၏" ဟု ဆိုကုန်၏၊ အချို့ လူတို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်းရှိသည် မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ရွှေသော အဆင်းရှိ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ လူတို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်း ရှိသည် မဟုတ်၊ ရွှေသော အဆင်း ရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ကြမ်းပိုးကျောက်ကုန်း အရေ အဆင်းရှိ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသား ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ထိုမျှလောက် စင်ကြယ် ဖြူဖွေးလျက် ရှိသော ငါ၏ အရေ အဆင်းသည် အလွန် ပျက်စီးနေ၏။

၃၃၅။ မင်းသား ထိုငါ့အား "အတိတ်ကာလက အားထုတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားခဲ့ ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်းလောက် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန်၊ အနာဂတ် ကာလ၌လည်း အားထုတ်ခြင်း လံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားလတ္တံ့ ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်း လောက်သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန်၊ ဤယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌လည်း အားထုတ်ခြင်း လံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစားနေကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်းလောက် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန် ငါသည် ဤစပ်ရှားသော ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုကျင့်ခြင်းဖြင့် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားထက် လွန်သော အရိယာ ဖြစ်ရန် စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် အထူးကို မရခဲ့။ သစ္စာလေးပါးကို သိရန် အခြားလမ်းစဉ် ရှိသေးသလော" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ငါသည် ခမည်းတော် သကျမင်း၏ (လယ်ထွန်မင်္ဂလာ) အမှု၌ အေးသော သပြေပင် အရိပ်ဝယ် ထိုင်လျက် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော (နီဝရဏ) ဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း

‘သုခ’ ရှိသော ပဌမစျာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၏။ ဤပဌမ စျာန်သည် သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိခြင်းငှါ လမ်းစဉ် ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား “ဤသည်ပင်လျှင် သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိခြင်းငှါ လမ်းစဉ်တည်း” ဟု အောက်မေ့ခြင်းသို့ အစဉ်လိုက်သော စိတ်သည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား “ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်း၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်း၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပဌမစျာန် ချမ်းသာကို ငါသည် ကြောက်လေသလော” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသား ထိုငါ့အား “ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်း၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်း၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပဌမစျာန် ချမ်းသာကို ငါ မကြောက်” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

မင်းသာ ထိုငါ့အား “ဤသို့ အလွန် ပိန်ကြုံသော အဖြစ်သို့ ရောက်သော ကိုယ်ဖြင့် ထို (ပဌမစျာန်) ချမ်းသာကို ရရန်မလွယ်၊ ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို စားရမူ ကောင်းပေမည်” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါသည် ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို စား၏။ မင်းသား ထိုအခါ ငါ၏ အထံ၌ “ရဟန်းဂေါတမသည် ရသော တရားကို ငါတို့အား ပြောကြားလတ္တံ့” ဟု ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လုပ်ကျွေး နေကုန်၏။ မင်းသား ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို ငါ စားသောအခါ “ရဟန်းဂေါတမသည် ပစ္စည်း များပြားခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းမှ ထွက်လာသူ ဖြစ်၏၊ ပစ္စည်း များပြားခြင်းငှါ လှည့်လည်၏” ဟု ငြီးငွေ့၍ ထိုပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ၏ အထံမှ ဖဲခွါသွား ကုန်၏။

၃၃၆။ မင်းသား ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို စား၍ အားကိုယူကာ ကာမဂုဏ် တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရတို့ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ပ။ တတိယစျာန်သို့။ စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်း ရလတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထိုငါသည် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့ နိုင်သော ‘ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ’ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် များပြားသော ရှေ့၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အမည် အနွယ်နှင့်တကွ အဖြစ်သနစ်နှင့်တကွ များပြားသော ရှေ့၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့၏။ မင်းသား ငါသည် ညဉ့်၏ ရှေးဦး ပဌမယာမ်၌ ရှေးဦးစွာသော ဤအသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’ ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ)အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ (ဝိဇ္ဇာ)ဉာဏ် အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသောသူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့တည်း။

ထိုငါသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ‘စုတိ’ ဖြစ်ခြင်း ‘ပဋိသန္ဓေ’ ကို သိသော ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိ အမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သောသတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ‘ဂတိ’ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ‘ဂတိ’ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်ပြီ၊ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိပြီ။ပ။ မင်းသား ငါသည် ညဉ့်၏ အလယ် ဖြစ်သော သန်းခေါင်ယံ၌ နှစ်ခုမြောက် ဤအသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’ ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ အသိဉာဏ်‘ဝိဇ္ဇာ’ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ) အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ (ဝိဇ္ဇာ) ဉာဏ် အလင်းရောင်

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော သူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့တည်း။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထိုငါသည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်ခန်း စေတတ်သော ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် "ဤကား ဆင်းရဲ" ဟု ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက် ကြောင်း အကျင့်" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ "ဤသည်တို့ကား အာသဝေါ တရားတို့" ဟု ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့ ချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏၊ ဤသို့ သိသော ဤသို့ မြင်သော ထိုငါ၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် "လွတ်မြောက် လေပြီ" ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ "ပဋိသန္ဓေနေ မှုကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါး သော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ မင်းသား ငါသည် ညဉ့်၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော မိုးသောက်ယံ၌ သုံးခုမြောက် ဤအသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ) အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ (ဝိဇ္ဇာ) ဉာဏ် အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသောသူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့ တည်း။

၃၃၇။ မင်းသား ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ - "ငါ သိအပ်ပြီးသော ဤတရားကား နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ တက္ကီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျက်စားရာ မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဤသတ္တဝါများကား ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော် ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ် တို့၌ ပျော်ပိုက် ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန် နှစ်ခြိုက်ကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက် အလွန် နှစ်ခြိုက် နေကြသော ဤသတ္တဝါများသည် အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်း ဖြစ်သော ဤပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားကို မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ပြုပြင်မှု အားလုံး၏ ငြိမ်းရာ ဥပဓိအားလုံးကို ပယ်စွန့်ရာ တဏှာ၏ ကုန်ရာ ရာဂ၏ ကင်းရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော ဤ (နိဗ္ဗာန်) တရားကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ငါသည် တရားကို ဟောငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ တရားကို မသိ နားမလည်နိုင် ကုန်ရာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုတရားဟောမှုသည် ငါ့အား ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ကိုယ် (ငါ) ညှဉ်းဆဲရုံသာ ဖြစ်ရာ၏" ဟု (စိတ်အကြံ ဖြစ်ခဲ့၏)။ မင်းသား ထို့ပြင် အလွန် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော ဤဂါထာတို့သည်လည်း ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးဘဲ စိတ်ထဲ၌ ထင်လာ ပြန်ကုန်၏ - "ငါသည် ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်သဖြင့် သိအပ် ပြီးသော တရားကို ယခုအခါ ဟောခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ၊ ရာဂ ဒေါသ နှိပ်စက် ခံနေရသော သူတို့သည် ဤတရားကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

အဝိဇ္ဇာ အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းလျက် ရာဂ တပ်စွဲနေသော သူတို့သည် သိမ်မွေ့ နက်နဲ၍ အဏုမြူ သဖွယ် မြင်နိုင်ခဲသော (သံသရာ) အဆန်တရားကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ" ဟု (စိတ်ထဲ၌ ထင်ပေါ် လာပြန် ကုန်၏)။

၃၃၈။ မင်းသား ဤသို့ ဆင်ခြင်သော ငါ၏ စိတ်နှလုံးသည် တရားဟောရန် မညွတ်ဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့ နေရန် ညွတ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ငါ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာအား ဤသို့ အကြံဖြစ် ပေါ်လာ၏- "အချင်းတို့ လောကသည် ပျက်စီးတော့မည် တကား၊ အချင်းတို့ လောကသည်

ပျက်စီးတော့မည် တကား၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်နှလုံးတော်သည် တရားဟောရန် ညွတ်တော် မမူဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့ နေရန် ညွတ်တော် မူတုံဘိ၏” ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ မင်းသား ထို့နောက် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထို့အတူ ထိုသဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့ ပြီးလျှင် ငါ၏ ရှေ့၌ ထင်ရှား ပေါ်လာ၏။ မင်းသား ထိုအခါ ထိုသဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသည် အပေါ်ရုံကို ပခုံး တစ်ဖက်၌ တင်၍ လက်ျာဒူးကို မြေ၌ ထောက်လျက် ငါ့ဆီသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤစကားကို လျှောက်၏- “မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော်မူပါ လော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော် မူပါလော့၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ (ထိုသတ္တဝါတို့သည်) တရားကို မနာရသောကြောင့် ဆုံးရှုံးနေပါ ကုန်၏၊ တရားကို သိသူတို့သည် ရှိပါကုန် လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းသား သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ပါး ဤစကား ကို လျှောက်ပြန်၏-

“ရှေးအခါ မဂဓတိုင်း၌ (ရာဂစသော) အညစ်အကြေးရှိသူ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် ကြံဆအပ်သော မစင်ကြယ်သော မိစ္ဆာ အယူတရားသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည် အမြိုက် နိဗ္ဗာန်၏ တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော် မူပါလော့၊ အညစ်အကြေး ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သဘာဝနှင့် အလျော် သိတော် မူအပ်သော (သစ္စာလေးပါး) တရားကို (သတ္တဝါအများ) နာကြားကြပါစေ။

ကောင်းမြတ်သော ပညာရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထက်ဝန်းကျင် မြင်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်မျက်စိ ရှိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တည်လျက် ထက်ဝန်းကျင် လူအပေါင်းကို ကြည့်ရှု သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ စိုးရိမ်ပူဆွေး ကင်းဝေးတော် မူသော အသျှင်ဘုရားသည် ပညာ(ဓမ္မ)ဖြင့် ပြီးသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း အိုခြင်းတို့ အနှိပ်စက် ခံနေကြရသဖြင့် စိုးရိမ် ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဆင်း ကျရောက်နေသော သတ္တဝါ အပေါင်းကို ကြည့်ရှုတော် မူပါလော့။

ရဲရင့်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အောင်ပွဲယင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား ထတော်မူပါလော့။ ယာဉ်မှူးနှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ (ကိလေသာ)ကြွေး ကင်းဝေးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား လောက၌ လှည့်လည်တော် မူပါလော့။ ဘုန်းကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောတော် မူပါလော့၊ (တရားကို) သိသူတို့သည် ရှိပါကုန် လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်၏)။

၃၃၉။ မင်းသား ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ဗြဟ္မာ၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အသိအမှတ် ပြုပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့၌ သနားခြင်းကိုလည်း အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်ခဲ့၏၊ ငါဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော် မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ)မြူ နည်းပါးသူ, (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ များပြားသူ၊ ဣန္ဒြေ ရင့်ကျက်ပြီးသူ, ဣန္ဒြေ နုသေးသူ၊ ကောင်းသော အခြင်းအရာ ရှိသူ, မကောင်းသော အခြင်းအရာ ရှိသူ၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ, သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေး ဟု ရှုလျက် နေလေ့ရှိသူ အချို့နှင့် တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေး ဟု ရှုလျက် နေလေ့ မရှိသူ အချို့တို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ဥပမာသော်ကား ဥပ္ပလကြာတော၌ လည်းကောင်း ပဒုမ္မာကြာတော၌ လည်းကောင်း ပုဏ္ဍရိက်ကြာတော၌ လည်းကောင်း အချို့သော ဥပ္ပလကြာ ပဒုမ္မာကြာပုဏ္ဍရိက်ကြာ တို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွါးကုန်၏၊ ရေမှ မပေါ်ထွက် သေးကုန်၊ ရေထဲ၌ မြုပ်၍ ဖွံ့ဖြိုးကုန်၏။ အချို့သော ဥပ္ပလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွါးကုန်၏၊ ရေနှင့်အညီ တည်ကုန်၏။ အချို့သော ဥပ္ပလကြာ ပဒုမ္မာကြာ ပုဏ္ဍရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏၊ ရေ၌ ကြီးပွါးကုန်၏၊ ရေပေါ်သို့ တက်၍ တည်ကုန်၏၊ ရေနှင့် မလိမ်းကပ်ကုန်။ မင်းသား ဤအတူသာလျှင် ငါဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်

မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးသူ, (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ များပြားသူ၊ ဣန္ဒြေ ရင့်ကျက်ပြီးသူ, ဣန္ဒြေ နုသေးသူ၊ ကောင်းသော အခြင်းအရာ ရှိသူ, မကောင်းသော အခြင်းအရာ ရှိသူ၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ, သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေး ဟု ရှုလေ့ ရှိသူ အချို့နှင့် တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေး ဟု မရှုဘဲ နေလေ့ ရှိသူ အချို့တို့ကို မြင်တော် မူသောကြောင့် ငါသည် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာအား ဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏-

"ဗြဟ္မာ လေ့လာပြီးသော တရားမြတ်ကို ပင်ပန်းရုံသာ ဟု အမှတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ လူတို့အား မဟောခဲ့ပြီ၊ (မဟောဘဲနေရန် အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပြီ)၊ ပညာတည်း ဟူသော နားနှင့် ပြည့်စုံသော သူတို့သည် ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါတရား' ကို စေလွှတ်ကြ ကုန်လော့၊ ထိုသူတို့အတွက် နိဗ္ဗာန် တံခါးကို ငါ ဖွင့်ထားပြီ" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၀။ မင်းသား ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် "ငါဘုရားသည် တရား ဟောရန် ခွင့်ပြုတော် မူလိုက်ပြီ" ဟု (သိသဖြင့်) ငါ့ကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်သွားလေ၏။

မင်းသား ထိုငါ့အား "အဘယ်သူ့ကို ရှေးဦးစွာ တရား ဟောရပါအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤတရားတော်ကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင် လတ္တံ့နည်း" ဟု အကြံဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ဤကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိ၏၊ ကာလ ရှည်မြင့်စွာကပင် ပညာ မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးနေ၏၊ ငါသည် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူ ကောင်းပေမည်၊ ထိုအာဠာရ ရသေ့သည် ဤတရား ကို လျင်စွာပင် သိနိုင် လတ္တံ့" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုအခါ ငါ့ကို နတ်သား သည် ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်ဘုရား ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် သေပြီး၍ ခုနစ်ရက် ရှိပါပြီ" ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏၊ ငါ့မှာလည်း "ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် သေပြီး၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ" ဟု ဉာဏ် အမြင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ၊ အကြောင်းမူ ကား အကယ်၍ ထိုအာဠာရ ရသေ့သည် ဤတရားကို နာရပါမူ လျင်စွာပင် သိနိုင်ရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။

မင်းသား ထိုငါ့အား "အဘယ်သူအား ငါသည် ရှေးဦးစွာ တရား ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤတရားကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင် လတ္တံ့နည်း" ဟု ငါ့အား အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိ၏၊ ကာလ ရှည်မြင့်စွာက ပင် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးနေ၏၊ ငါသည် ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူ ကောင်းပေမည်၊ ထို(ဥဒကရသေ့)သည် ဤတရားကို လျင်စွာပင် သိနိုင် လတ္တံ့" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ နတ်သားသည် ငါ့အား "အသျှင်ဘုရား ရာမ၏သား ဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ယမန်နေ့က သေဆုံးခဲ့ပါပြီ" ဟု လျှောက်၏။

ငါ့အားလည်း "ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒက ရသေ့သည် ယမန်နေ့က သေဆုံးခဲ့ပြီ" ဟု အသိဉာဏ် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။ မင်းသား ငါ့အား "ရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံး ခဲ့ပြီ၊ အကြောင်းမူကား အကယ်၍ ထိုဥဒက ရသေ့သည် ဤတရားကို နာရပါမူ လျင်စွာပင် သိနိုင်ရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။

၃၄၁။ မင်းသား ထိုငါအား "အဘယ်သူ့အား ငါသည် ရှေးဦးစွာ တရား ဟောရအံ့နည်း၊ အဘယ် သူသည် ဤတရားကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင် လတ္တံ့နည်း" ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "(ငါးယောက်အစု ရှိသော) ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါ့အား ကျေးဇူးများ ကုန်၏။ ယင်းပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ သည် ပဓာနအလုပ်ကို အားထုတ်နေသော ငါ့ကို လုပ်ကျွေးဖူး ကုန်၏၊ ငါသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။ မင်းသား ထိုငါ့အား "ယခုအခါ

ပဥ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် အဘယ် အရပ်၌ နေကြကုန် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။ မင်းသား ငါသည် အထူးသဖြင့် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိ 'ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်' ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ နေကုန်သော ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ မင်းသား ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ဥရုဝေလ တော၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ နေပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့၏။

မင်းသား ဥပကအာဇီဝက (တက္ကတွန်း)သည် ဂယာနှင့် ဗောဓိပင်အကြား ခရီးရှည်သွားသော ငါဘုရားကို မြင်၍ ငါ့ကို “ငါ့သျှင် သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးသဖြင့် ကြည်လင် ကုန်၏၊ အရေအဆင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်း၍ ရဟန်းပြု သနည်း၊ သင်၏ ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ သင်သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို နှစ်သက် သနည်း” ဟု ဆိုလတ်သော် ငါဘုရားသည် ဥပကအာဇီဝက (တက္ကတွန်း) ကို ဂါထာတို့ဖြင့် မိန့်ကြား၏-

“ဥပက ငါသည် အလုံးစုံကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏၊ အလုံးစုံကို သိ၏၊ တရားအားလုံး တို့၌ (ကိလေသာဖြင့်) မလိမ်းကျံ၊ အလုံးစုံကို စွန့်အပ်ပြီ၊ တဏှာ၏ ကုန်ရာ (နိဗ္ဗာန်)ကို အာရုံပြုရ သောကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီ၊ ကိုယ်တိုင် အထူး သိမြင်ပြီး ဖြစ်၍ အဘယ်သူ့ကို (ဆရာ ဟူ၍) ညွှန်းရအံ့နည်း။

ဥပက ငါ့အား ဆရာမရှိ၊ ငါနှင့်တူသူ မရှိ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဖက်ပြိုင် နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း မရှိ။

ငါသည် လောက၌ ရဟန္တာတည်း၊ ငါသည် အတုမရှိသော သူတည်း၊ နတ် လူတို့၏ ဆရာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသော တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားတည်း၊ ကိလေသာ မီးငြိမ်းသည် ဖြစ်၍ ချမ်းမြ၏။

ငါသည် ဓမ္မစကြာ တရားကို ဟောခြင်းငှါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားအံ့၊ သူကန်းသဖွယ် ဖြစ်သော လောက၌ (တရားတည်း ဟူသော) အမြိုက် စည်ကြီးကို တီးခတ်ပေအံ့” ဟု (မိန့်ကြား၏)။

ငါ့သျှင် သင် ဝန်ခံသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် “အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော မာရ်ငါးပါးကို အောင်သော ဘုရား ဖြစ်ထိုက်ပေ၏” ဟု (ဆို၏)။

“ဥပက အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သော ငါ ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စင်စစ် ဇိနမည်ကုန်၏၊ ငါသည် ယုတ်မာသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို အောင်အပ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဇိနမည်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းသား ဤသို့ မိန့်ကြားသော် ဥပကတက္ကတွန်းသည် “ငါ့သျှင် ဟုတ်ပေရာ၏” ဟု ဆိုကာ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လျက် လမ်းဖယ်၍ သွားလေ၏။

၃၄၂။ မင်းသား ထိုအခါ ငါဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့သော် ဗာရာဏသီ ပြည်ဣသိပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တော ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ မင်းသား ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အဝေးမှ ကြွလာတော်မူသော ငါဘုရားကို မြင်ကြ၍ “ငါ့သျှင်တို့ လာဘ် များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းမှ ထွက်သော လာဘ် များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော ဤရဟန်းဂေါတမသည် ကြွလာ၏၊ ထိုရဟန်းဂေါတမကို ရှိမခိုးရ၊ ခရီးဦးကြိုမှု မပြုရ၊ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူရ၊ (သို့ရာတွင်) နေရာကိုကား ထားထိုက်၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အကယ်၍ အလိုရှိလျှင် ထိုင်လိမ့်မည်” ဟု အချင်းချင်း ကတိ ကဝတ် ပြုကုန်၏။ မင်းသား ငါဘုရားသည် ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်မိသော် ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကတိ ကဝတ်ဖြင့် မတည်နိုင် ကုန်ဘဲ ငါဘုရားကို ခရီးဦး ကြို ပြုကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်သည် ငါဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏၊ တစ်ယောက်သည် နေရာ ခင်း၏၊ တစ်ယောက်သည် ခြေဆေးရေကို တည်၏၊ တစ်ယောက်သည် ခြေဆေး အင်းပျဉ်ကို တည်ထား၏၊ တစ်ယောက်သည် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထား၏၊ ငါဘုရားသည် ခင်းထားသော

နေရာ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ခြေတို့ကို ဆေးကြော၏။ သို့သော် ငါဘုရားကို ဂေါတမ ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငါ့သျှင် ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆို ကုန်သည် ရှိသော် ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ ငါ့ကို ဂေါတမ ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငါ့သျှင် ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မပြောဆိုကြကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို (ငါ) ရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးကောင်းသားတို့ လိုလား အပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အတု မရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့" ဟု ပြောခဲ့၏၊ မင်းသား ဤသို့ ပြောသော် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါဘုရားအား ဤသို့ ဆိုကုန်၏ -"ငါ့သျှင် ဂေါတမ သင်သည် ပြုနိုင်ခဲသော ဒုက္ကရစရိယာပုထ်ကို ပြုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျင့်နိုင်ခဲသော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် လည်းကောင်း ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုသဖြင့် လည်းကောင်း လူတို့၏ ကုသိုလ် တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ အဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင် အထူးကို မရခဲ့ပေ၊ လာဘ် များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း (လုပ်ငန်း)မှ ထွက်လျက် လာဘ် များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော သင်သည် ယခုအခါ လူတို့၏ ကုသိုလ် တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် အထူးကို အဘယ်မှာ (သင်) ရနိုင်ပါအံ့နည်း" ဟု (ပြောကုန်၏)။

မင်းသား ဤသို့ ပြောကုန်သော် ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် လာဘ် များခြင်းငှါ မကျင့်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း လုပ်ငန်းမှလည်း ထွက်သည် မဟုတ်၊ လာဘ် များခြင်းငှါ မလှည့်လည်၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင် ကုန်လော့၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို (ငါ) ရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးကောင်းသားတို့ လိုလားအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတု မရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့" ဟု ပြော၏၊ မင်းသား နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါဘုရားအား ဤသို့ဆို ကုန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ဤသို့ပင် မိန့်တော် မူ၏။ပ။ မင်းသား သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါဘုရားအား "ငါ့သျှင် ဂေါတမ သင်သည် ပြုနိုင်ခဲသော ဒုက္ကရစရိယာပုထ်ကို ပြုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျင့်နိုင် ခဲသော အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုသဖြင့် လည်းကောင်း လူတို့၏ ကုသိုလ် တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် အထူးကို မရခဲ့ပေ၊ လာဘ်များခြင်းငှါ ကျင့်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း(လုပ်ငန်း)မှ ထွက်လျက် လာဘ် များခြင်းငှါ လှည့်လည်သော သင်သည် ယခုအခါ လူတို့၏ ကုသိုလ်တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာအဖြစ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်အမြင် အထူးကို အဘယ်မှာ (သင်) ရနိုင်ပါအံ့နည်း" ဟု ပြောကုန်၏။

ဤသို့ ပြောကုန် လတ်သော် ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား "ဤမှ ရှေးအခါ၌ ဤသို့သော စကားကို ငါပြောဖူးသည်ကို သင်တို့ မှတ်မိကြကုန် သလော" ဟု ပြောဆို၏။ မမှတ်မိပါ အသျှင်ဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ငါသည် ရဟန္တာတည်း၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသော ဘုရားတည်း၊ ရဟန်းတို့ နားထောင်ကုန်လော့၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို (ငါ) ရပြီ၊ ငါသည် ဆုံးမအံ့၊ ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်သည် ရှိသော် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင် သို့ ကောင်းစွာ ဝင်သော အမျိုးကောင်းသားတို့ လိုလားအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတု မရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်

ပြုလျက် ရောက်၍ နေရလတ္တံ့" ဟု ဆို၏။ မင်းသား ငါဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား (ဘုရားအဖြစ်ကို) သိစေရန် တတ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ မင်းသား နှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ဆုံးမ၏၊ သုံးပါးသော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းအတွက် လှည့်လည်ကြ ကုန်၏၊ ရဟန်းသုံးပါးတို့သည် ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆောင်ယူခဲ့သော ထိုဆွမ်းဖြင့် ခြောက်ဦးသားတို့ မျှတကြ ကုန်၏။ မင်းသား သုံးပါးကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ဆုံးမ၏၊ နှစ်ပါး ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းအတွက် လှည့်လည်ကြကုန်၏၊ နှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည်ကြ၍ ဆောင်ယူလာသော ဆွမ်းဖြင့် ခြောက်ဦးသားတို့သည် မျှတကြ ကုန်၏။

၃၄၃။ မင်းသား ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငါက ဤသို့ဆုံးမ ဤသို့ ကန်မြစ်အပ်သည် ရှိသော် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေရကုန်ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့ မိန့်တော် မူလတ်သော် ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှလောက် ကြာမြင့်မှ ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တ ဖိုလ်အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေရပါ သနည်း" ဟု လျှောက်၏။

မင်းသား ထိုသို့ ဖြစ်မူ ဤအရာ၌ သင် မင်းသားကို သာလျှင် ပြန်၍ မေးအံ့၊ သင် နှစ်သက်သည့် အတိုင်း ဖြေကြားလော့။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ သင် မင်းသားသည် ဆင်စီး အတတ်၌ လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်၌ လည်းကောင်း တတ်မြောက် လိမ္မာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆင်စီးအတတ်၌ လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်၌ လည်းကောင်း တတ်မြောက် လိမ္မာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ တစ်ဦးသော ယောကျ်ားသည် "ဗောဓိမင်းသားသည် ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ တတ်မြောက်၏ ထိုမင်းသား၏ အထံ၌ ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း သင်ယူအံ့" ဟူ၍ လာရောက်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ယုံကြည်မှု မရှိသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ယုံကြည်မှု ရှိသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း မရောက်ရာ။ ထိုယောကျ်ားသည် အနာရောဂါ များသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ အနာရောဂါ ကင်းသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း မရောက်ရာ။ ထိုယောကျ်ားသည် ဟန်ဆောင် တတ်သူ မာယာများသူ ဖြစ်၏၊ ဟန်မဆောင် တတ်သူ မာယာ မများသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း မရောက်ရာ။ ထိုယောကျ်ားသည် ပျင်းရိသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း မရောက်ရာ။ ထိုယောကျ်ားသည် ဉာဏ် နည်းသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဉာဏ်ရှိသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း မရောက်ရာ။

မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသို့ သဘောရှိသော ယောကျ်ားသည် သင်၏ အထံ၌ ဆင်စီး အတတ် ချွန်း အတတ်ကို တတ်မြောက်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ပါး ပါးသော အင်္ဂါနှင့်မျှလည်း ပြည့်စုံသော ထိုယောကျ်ားသည် အကျွန်ုပ်၏ အထံ၌ ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း မတတ်မြောက်ရာပါ၊ အင်္ဂါငါးပါးလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားမှာမူကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

၃၄၄။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ ဤလောက၌ ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် "ဗောဓိမင်းသားသည် ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း၊

တတ်မြောက်၏၊ ငါသည် ဗောဓိမင်းသား အထံ၌ ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း သင်ယူအံ့" ဟူ၍ လာရောက်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် မင်းသားအား ယုံကြည်မှု ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏၊ ယုံကြည်သူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း ရောက်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အနာရောဂါ ကင်းသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ အနာရောဂါ ကင်းသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း ရောက်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဟန်မဆောင် တတ်သူ မာယာမများ သူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဟန်မဆောင် တတ်သူ မာယာ မများသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း ရောက်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထက်သန် သော လုံ့လ ရှိသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ထက်သန်သော လုံ့လ ရှိသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့လည်း ရောက်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဉာဏ် ရှိသူလည်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဉာဏ်ရှိသူ ရောက်သင့်သော အရာသို့ လည်း ရောက်ရာ၏။ မင်းသား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုယောကျ်ား သည် သင်၏ အထံ၌ ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း၊ ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း တတ်မြောက်ရာ အံ့လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ပါးပါးသော အင်္ဂါနှင့်မျှလည်း ပြည့်စုံသော ထိုယောကျ်ားသည် အကျွန်ုပ်၏ အထံ၌ ဆင်စီး အတတ်ကို လည်းကောင်း ချွန်းကိုင် အတတ်ကို လည်းကောင်း တတ်မြောက်ရာ ပါ၏၊ ငါးပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သူမှာမူကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းသား ဤဥပမာ အတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သူတို့၏ အကြောင်း အင်္ဂါတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ-

မင်းသား ရဟန်းသည်

(၁) ယုံကြည်မှုရှိ၏၊ "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်း ကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော် မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမ တတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ် လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဓိ(မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်) ကို ယုံကြည်၏။

(၂) အနာကင်း၏၊ ရောဂါကင်း၏၊ အညီအမျှ ကျေကျက် စေတတ်သော မအေးလွန်း မပူလွန်းသော အလယ် အလတ် ဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရန် ခံ့သော ပါစကတေဇောဓာတ် (ဝမ်းမီး) နှင့် ပြည့်စုံ၏။

(၃) ဟန်ဆောင်ခြင်း လှည့်ပတ်ခြင်း မရှိ၊ ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ လည်းကောင်း ပညာ ရှိကုန်သော သီတင်းသုံးဖော်တို့ အထံ၌ လည်းကောင်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာ ပြုတတ်၏။

(၄) အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ရန် ကုသိုလ် တရားတို့ကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လ ရှိသည် ဖြစ်၍နေ၏၊ အားစွမ်းရှိ၏၊ မြဲမြံစွာ အားထုတ်မှုရှိ၏၊ ကုသိုလ် တရားတို့၌ တာဝန်ကို ပစ်ချမထား။

(၅) ပညာရှိ၏၊ အဖြစ် အပျက်ကို သိစွမ်းနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ စင်ကြယ်သော (ကိလေသာ ကို) ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးနိုင်သော ကောင်းစွာ ဒုက္ခ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်သော ပညာနှင့်

ပြည့်စုံ၏။ မင်းသား ဤသည်တို့ကား ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်း အင်္ဂါငါးပါးတို့ပေတည်း။

၃၄၅။ မင်းသား ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု အကြောင်းအင်္ဂါ ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ခုနစ်နှစ်ကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။ မင်းသား ခုနစ်နှစ်တို့ကို ထားဦးလော့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှု အကြောင်း အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ခြောက်နှစ်ကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။ ငါးနှစ်ကြာလျှင်။ လေးနှစ်ကြာလျှင်။ သုံးနှစ်ကြာလျှင်။ နှစ်နှစ်ကြာလျှင်။ တစ်နှစ်ကြာလျှင်။ မင်းသား တစ်နှစ်တို့ကို ထားဦးလော့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှု အကြောင်းအင်္ဂါ ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည် ရှိသော် ခုနစ်လ ကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလား အပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။

မင်းသား ခုနစ်လတို့ကို ထားဦးလော့၊ ဤကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှုအကြောင်း အင်္ဂါ ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ခြောက်လကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလား အပ်သော အတုမရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။ ငါးလကြာလျှင်။ လေးလကြာလျှင်။ သုံးလကြာလျှင်။ နှစ်လကြာလျှင်။ တစ်လကြာလျှင်။ လဝက်ကြာလျှင်။ မင်းသား လဝက်ကို ထားဦးလော့၊ ဤကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှု အကြောင်း အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတု မရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။

မင်းသား ခုနစ်ရက်တို့ကို ထားဦးလော့၊ ဤကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှု အကြောင်းအင်္ဂါ ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ခြောက်ရက်ကြာလျှင် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလား အပ်သော အတုမရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ရောက်၍ နေနိုင်ရာ၏။ ငါးရက်ကြာလျှင်။ လေးရက်ကြာလျှင်။ သုံးရက်ကြာလျှင်။ နှစ်ရက်ကြာလျှင်။ တစ်ရက်ကြာလျှင်။ မင်းသား တစ်ရက်ကို ထားဦးလော့၊ ဤကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်မှုအကြောင်း အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားတည်း ဟူသော ဆုံးမသူ ဆရာကို ရသည်ရှိသော် ညချမ်းအခါ ဆုံးမမူ နံနက်အခါ၌ တရား အထူးကို ရပေလိမ့်မည်၊ နံနက်အခါ ဆုံးမမူ ညချမ်းအခါ၌ တရား အထူးကို ရပေလိမ့်မည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို "ညချမ်းအခါ၌ ဆုံးမသည် ရှိသော် နံနက်အခါ၌ တရား အထူးကို ရစွမ်းနိုင်၏၊ နံနက်အခါ၌ ဆုံးမသည် ရှိသော် ညချမ်းအခါ၌ တရား အထူးကို ရစွမ်းနိုင်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အံ့သြဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်သည်

အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်၏ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

၃၄၆။ ဤသို့ လျှောက်လတ်သော် သဉ္ဇိကာပုတ္တ လုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားကို “ဤအရှင် ဗောဓိမင်းသားသည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်၏ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါ၏’ ဟူ၍ ဤသို့သာလျှင် လျှောက်ထားဘိ၏၊ ထိုသို့ပင် လျှောက်ထား ငြားသော်လည်း ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ မဆည်းကပ်၊ တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ မဆည်းကပ်” ဟု ပြောဆို၏။ အချင်း သဉ္ဇိကာပုတ္တ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အချင်း သဉ္ဇိကာပုတ္တ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အချင်း သဉ္ဇိကာပုတ္တ ငါသည် ဤသို့သော စကားကို မယ်တော်၏ မျက်မှောက်မှ ကြားနာ မှတ်သား လိုက်ရပါ၏၊ မယ်တော်၏ မျက်မှောက်မှ ဤစကားကို ခံယူဖူး၏၊ အချင်း သဉ္ဇိကာပုတ္တ အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဖြစ်သော ငါ၏ မယ်တော် သည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းတိုက်ရှိ ဤသတို့သား၊ သို့မဟုတ် သတို့သမီးသည် အသျှင်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာ အပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူငယ်ကို ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်ခဲ့ပြီ။

အချင်းသဉ္ဇိကာပုတ္တ အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရမြို့ဝယ် သားသမင် တို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ဖြစ်သော ဤပဲစင်းငုံ တော၌ ပင်လျှင် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါ့ကို နို့ထိန်းသည် ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်ချီ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်က၊ ‘အသျှင်ဘုရား ဤဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏၊ တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗောဓိမင်းသားကို ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်ဖူးပြီ။ အချင်း သဉ္ဇိကာပုတ္တ ထိုငါသည် သုံးကြိမ် မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း ရဟန်းအပေါင်းကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့ ဟု (လျှောက်လေသတည်း)။

**ငါးခုမြောက် ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၆ - အင်္ဂုလိမာလသုတ်

၃၄၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်း၏ နိုင်ငံတော်၌ ကြမ်း ကြုတ်သော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု၌ စိတ်စောသော သတ္တဝါတို့၌ အသနား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလမည်သော ခိုးသူသည် ရှိ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ရွာမဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နိဂုံးတို့ကိုလည်း နိဂုံး မဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နယ်ပယ်တို့ကိုလည်း နယ်ပယ် မဟုတ်အောင် ပြု၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူတော်မူလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်တော် မူပြီးလျှင် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွါတော် မူကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းတော် မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ ရှိရာသို့ ခရီးရှည် ကြွတော်မူ၏။

နွားကျောင်းသား ဆိတ်ကျောင်းသား လယ်ထွန် ယောက်ျား ခရီးသွားတို့သည် အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ ရှိရာသို့ ခရီးရှည် ကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြ ကုန်သော် "ရဟန်း ဤခရီးကို မသွားပါလင့်၊ ရဟန်း ဤခရီး၌ ကြမ်းကြုတ်သော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု၌ စိတ်စော နေသော သတ္တဝါတို့၌ အသနား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသူသည် ရှိ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ရွာမဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နိဂုံးတို့ကိုလည်း နိဂုံး မဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နယ်ပယ်တို့ကိုလည်း နယ်ပယ် မဟုတ်အောင် ပြု၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်၏။ ရဟန်း ထိုခရီးကို တစ်ကျိပ် နှစ်ကျိပ် သုံးကျိပ် လေးကျိပ် ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ သွားကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည်လည်း အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ၏ လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရ ကုန်၏" ဟု ပြောဆို လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

ထိုသို့ လျှောက်ထားသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကြွသွားတော် မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း နွားကျောင်းသား။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း နွားကျောင်းသား ဆိတ်ကျောင်းသား လယ်ထွန် ယောက်ျား ခရီးသွားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "ရဟန်း ဤခရီးကို မသွားပါလင့်၊ ရဟန်း ဤခရီး၌ ကြမ်းကြုတ်သော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု၌ စိတ်စောနေသော သတ္တဝါတို့၌ အသနား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသူသည် ရှိ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ရွာမဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နိဂုံးတို့ကိုလည်း နိဂုံး မဟုတ်အောင် ပြု၏၊ နယ်ပယ် တို့ကိုလည်း နယ်ပယ် မဟုတ်အောင် ပြု၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်၏။ ရဟန်း ထိုခရီးကို တစ်ကျိပ် နှစ်ကျိပ် သုံးကျိပ် လေးကျိပ် ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ သွားကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည်လည်း အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ၏ လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရ ကုန်၏" ဟု ပြောဆို လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။

၃၄၈။ ထိုသို့ လျှောက်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကြွသွားတော် မူ၏။ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ကြွလာတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်၍ "အချင်းတို့ အံ့ဩဖွယ် ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ အကြောင်းမှာ ဤခရီးကို တစ်ကျိပ် နှစ်ကျိပ်

သုံးကျိပ် လေးကျိပ် ငါးကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် စုပေါင်း၍ စုပေါင်း၍ သွားကြ ကုန်၏၊ ထိုယောက်ျားတို့သည်လည်း ငါ၏ လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရ ကုန်၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဤရဟန်းသည် အဖော် မပါတစ်ပါးတည်း မလေးမခံ့ လာလေယောင် တကား၊ ငါသည် ဤရဟန်းကို သတ်ရမူ ကောင်းလေရာ၏” ဟု အင်္ဂုလိမာလအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် သန်လျက်နှင့် ကာကို ဆွဲကိုင်၍ လေးနှင့်တောင့်ကို လွယ်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အပြေး လိုက်လေပြီ။ ထိုအခါ ပြကတေ့အတိုင်း ကြွသွားတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်သော အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ မမီနိုင်လောက်အောင် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို မြတ်စွာ ဘုရား ဖန်ဆင်းတော် မူ၏။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလအား “အချင်းတို့ အံ့ဩဖွယ် ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား၊ အကြောင်းမှာ ရှေးအခါက ငါသည် ပြေးနေသော ဆင်ကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏၊ ပြေးနေသော မြည်းကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏၊ ပြေးနေသော သမင်ကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏၊ ပြေးနေသော ရထားကိုလည်း လိုက်၍ ဖမ်းနိုင်၏၊ ထိုသို့ ဖမ်းယူနိုင် သော်လည်း ငါသည် ပကတိအတိုင်း သွားနေသော ဤရဟန်းကို အစွမ်းကုန် လိုက်သော်လည်း မမှီနိုင်” ဟု အကြံ ဖြစ်လေ၏။ ရပ်လျက် သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို “ရဟန်း ရပ်လော့ ရပ်လော့” ဟု ပြောဆို၏။ “အင်္ဂုလိမာလ ငါသည် ရပ်နေ၏၊ သင်သာ ရပ်လော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူအား “သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်ကြ ကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည် မှန်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ ရှိကြကုန်၏၊ မှန်သည်ကို ဝန်ခံလေ့ ရှိကြကုန်၏၊ သို့ဖြစ်လျက် ဤရဟန်းသည် သွားလျက် သာလျှင် ‘အင်္ဂုလိမာလ ငါသည် ရပ်နေ၏၊ သင်သာ ရပ်လော့’ ဟု ဆိုဘိ၏၊ ငါသည် ဤရဟန်းကို မေးရပါမူ ကောင်းလေရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

၃၄၉။ ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း သွားနေလျက် ငါရပ်၏ ဟု ဆိုဘိ၏၊ ရပ်သော အကျွန်ုပ်ကိုလည်း မရပ် ဟု ဆိုဘိ၏၊ ရဟန်းသင့်အား ထိုအကြောင်းကို မေးပါအံ့၊ သင်သည် အဘယ်သို့ ရပ်တည်၍ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ မရပ်တည်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အင်္ဂုလိမာလ ငါသည် အခါခပ်သိမ်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ တုတ် လှံတံကို ချထားပြီး ဖြစ်၍ ရပ်လျက်ရှိ၏၊ သင်သည်ကား အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ မစောင့်စည်းသူ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရပ်တည်သူ ဖြစ်၍ သင်သည် မရပ်တည်သူဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပူဇော်ထိုက်၍ အမြတ်တရားကို ရှာမှီးလေ့ ရှိတော်မူသော မှန်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အချိန်ကြာမြင့်မှ အကျွန်ုပ်၏ နေရာ ဤတောအုပ်ကြီးသို့ ကြွရောက် တော် မူဘိ၏တကား၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရား၏ တရားနှင့် စပ်ယှဉ်သော ဂါထာကို ကြားနာရ သည် ဖြစ်ပါ၍ မကောင်းမှုကို ပယ်စွန့်လျက် ကျင့်ပါတော့အံ့။

ဤသို့ လျှောက်ထားပြီးလျှင် ခိုးသူကြီးသည် သန်လျက်ကို လည်းကောင်း၊ လေးလက်နက်ကို လည်းကောင်း ထုံးအိုင် ကမ်းပါးပြတ် ချောက်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လေပြီ၊ ခိုးသူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပြီး ထိုအရပ်၌ပင် မြတ်စွာဘုရားအား ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေပြီ။

ထိုအခါ သနားခြင်း ရှိတော်မူသော အမြတ်တရားကို ရှာမှီးလေ့ ရှိတော်မူသော နတ်နှင့်တကွသော လောက၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူကို ‘ရဟန်း လာလော့’ ဟု မိန့်ကြားတော် မူ၏၊ ထိုစကားသည် သာလျှင် ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူ၏ ရဟန်းအဖြစ် ပြီးစီးလေသတည်း။

၃၅၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အင်္ဂုလိမာလ ဟူသော နောက်လိုက် ရဟန်းနှင့် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည် ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည် သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌

သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်း၏ နန်းတော် တံခါးဝ၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် စည်းဝေးလျက် "မင်းကြီး သင် မင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ကြမ်းတမ်းသော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု၌ စိတ်စောနေသော သတ္တဝါတို့၌ အသနား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလ မည်သော ခိုးသူသည် ရှိပါ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ရွာမဟုတ်အောင် ပြုပါကုန်၏၊ နိဂုံးတို့ကိုလည်း နိဂုံး မဟုတ်အောင် ပြုပါကုန်၏၊ ဇနပုဒ်တို့ကိုလည်း ဇနပုဒ် မဟုတ်အောင် ပြုပါကုန်၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်ပါ၏။ အသျှင်မင်းကြီးသည် ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူကို တားမြစ်တော် မူပါလော့" ဟု ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြု၏။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ငါးရာသော မြင်းတို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်မှ နေမွန်းတည့်ချိန် ဝယ် ထွက်ခဲ့၍ ဇေတဝန်ကျောင်း အရံသို့ ဝင်လေ၏၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားသင့်သော အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင် သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော မင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် "မင်းကြီး သင်သည် မဂဓတိုင်း ကို အစိုးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကိုမူလည်း အမျက်ထွက် လေသလော၊ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကိုမူလည်း အမျက်ထွက် လေသလော၊ တစ်ပါးသော ရန်သူ မင်းတို့ကိုမူလည်း အမျက်ထွက် လေသလော" ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း အမျက်မထွက်ပါ၊ ဝေသာလီပြည်ကို အစိုးရကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို လည်း အမျက်မထွက်ပါ၊ တစ်ပါးသော ရန်သူမင်းတို့ကိုလည်း အမျက်မထွက်ပါ။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ကြမ်း၊ ကတ်သော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု၌ စိတ်စောနေသော သတ္တဝါတို့၌ အသနား ကင်းမဲ့သော အင်္ဂုလိမာလမည်သော ခိုးသူသည် ရှိပါ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် ရွာတို့ကိုလည်း ရွာမဟုတ်အောင် ပြုပါ၏၊ နိဂုံးတို့ကိုလည်း နိဂုံး မဟုတ် အောင် ပြုပါ၏၊ ဇနပုဒ်တို့ကိုလည်း ဇနပုဒ် မဟုတ်အောင် ပြုပါ၏။ ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူသည် လူတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ သတ်ဖြတ်၍ လက်ချောင်း ပန်းကုံးကို ဆောင်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုအင်္ဂုလိမာလ ခိုးသူကို တားမြစ်ပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သင်သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်နေသော အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် နေသော မပေး သည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်နေသော မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင် နေသော တစ်ထပ်သာ စားနေသော မြတ်သော တရားရှိသော အင်္ဂုလိမာလကို အကယ်၍ မြင်လျှင် သင် အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိမူလည်း ခိုးပါကုန်အံ့၊ ခရီးဦးမူလည်း ကြိုပါကုန်အံ့၊ (ထိုင်ရန်) နေရာဖြင့်မူလည်း ပင့်ဖိတ်ပါ ကုန်အံ့၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော အသက်၏ အရံအတား ဖြစ်သော ဆေး ပစ္စည်းတို့ဖြင့်မူလည်း ဖိတ်ကြားပါ ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းအား တရားနှင့် လျော်သော စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေမှုကို စီရင်ပါ ကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသည့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော သီလကို စောင့်စည်းခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ယာ လက်ရုံးကို မြှောက်ချီတော်မူ၍ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးကို "မင်းကြီး အင်္ဂုလိမာလ ဟူသည် ဤသူတည်း" ဟု မိန့်ကြားတော် မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ကြောက်ခြင်း သည် ဖြစ်လေ၏။ ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏၊ ကြက်သီး မွေးညင်း ထခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး ကြောက်နေသည်ကို ထိတ်လန့် နေသည်ကို ကြက်သီး မွေးညင်း ထနေသည်ကို သိတော် မူ၍ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးအား "မင်းကြီး မကြောက်လင့်၊ ဤသူမှ သင့်အား ဘေးမရှိတော့ပါ" ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိ

ကောသလမင်းကြီးအား ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီး မွေးညင်း ထခြင်း အားလုံးသည် ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်းလေ၏၊ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် အသျှင် အင်္ဂုလိမာလထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင် အင်္ဂုလိမာလအား "အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အင်္ဂုလိမာလ လေလော" ဟု (လျှောက်၏)။ "မင်းကြီး မှန်ပါ၏" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်၏ ဖခင်သည် အဘယ်အနွယ် ရှိပါသနည်း၊ အသျှင်၏ မယ်တော်သည် အဘယ်အနွယ် ရှိပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အဖသည် ဂဂ္ဂအနွယ် ရှိ၍ အမိသည် မန္တာဏီ အနွယ် ရှိ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ဂဂ္ဂအနွယ် ရှိသော မန္တာဏီ၏ သားဖြစ်သော အသျှင်သည် မွေ့လျော်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ဂဂ္ဂအနွယ် ရှိသော မန္တာဏီ၏ သားဖြစ်သော အသျှင်မြတ် အကျိုးငှါ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ အသက်၏ အရံအတား ဖြစ်သော ဆေး ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ကြောင့်ကြ အားထုတ်မှု ကို ပြုပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

၃၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် အရညကင်ဓုတင် ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ပံသုကူဓုတင် တိစီ ဝရိက်ဓုတင်ကို ဆောင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးကို "မင်းကြီး တန်ပြီ၊ ငါ့အား သင်္ကန်း ပြည့်စုံပြီ" ဟု ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် "အသျှင် ဘုရား အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် မယဉ်ကျေးသော သတ္တဝါတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် လွန်ကဲစွာ ဆုံးမတော် မူတတ်ပါပေစွ၊ မငြိမ်သက်သော သတ္တဝါတို့ကို လွန်ကဲစွာ ငြိမ်သက် စေတော် မူတတ်ပါပေစွ၊ မငြိမ်းအေးသေးသော သတ္တဝါတို့ကို လွန်ကဲစွာ ငြိမ်းအေး စေတော် မူတတ်ပါပေစွ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ယင်းအင်္ဂုလိမာလကို တုတ်လှံတံဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဓားလက်နက်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ဆုံးမခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြ ပါကုန်၊ ထိုအင်္ဂုလိမာလကို မြတ်စွာဘုရားသည် တုတ်လှံတံ မပါဘဲလျက် ဓားလက်နက် မပါဘဲလျက် သာလျှင် ယဉ်ကျေးစေတော် မူနိုင်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ယခု သွားကြပါ ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသော ကိစ္စများသော ပြုဖွယ် ရှိကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး ယခု သွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏ (သွားရန်မှာ သင့် အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလ မင်းကြီးသည် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲခွါ သွားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီး လျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ အသျှင် အင်္ဂုလိမာလသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ အိမ်စဉ် အတိုင်း ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည်တော် မူသည် ရှိသော် သားမဖွားနိုင်သော မသက်သာသော ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်၍ "အချင်းတို့ သတ္တဝါတို့သည် ပင်ပန်းကုန်စွ တကား၊ အချင်းတို့ သတ္တဝါတို့သည် ပင်ပန်းကုန်စွ တကား" ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့ကာ ဆွမ်းစား ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံ သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်စွာ ထိုင်နေလျက် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် သည် ယနေ့ နံနက်ပိုင်းအခါက သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်း အလို့ငှါ အိမ်စဉ်အတိုင်း လှည့်လည်တော် မူသည်ရှိသော် သားမဖွားနိုင်သော မသက်သာသော ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ရ၍ အကျွန်ုပ်အား "အချင်းတို့ သတ္တဝါတို့သည် ပင်ပန်းကုန်စွ တကား၊ အချင်းတို့ သတ္တဝါတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်စွတကား" ဟု အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အင်္ဂုလိမာလ သို့ဖြစ်မူ သင်သည် ထိုမိန်းမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမကို "နှမ ငါသည် မွေးဖွားသော အခါမှစ၍ သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖူးသည် ဟု မသိစဖူး၊ ထိုမှန်

သော စကားကြောင့် သင့်အား လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန် သတ္တဝါအား လည်းကောင်း ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ဆိုလေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်ပါလော၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သေစေလိုသော စေတနာနှင့်တကွ သတ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော ဟု (လျှောက်၏)။ အင်္ဂုလိမာလ သို့ဖြစ်မူ သင်သည် ထိုမိန်းမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမကို “နှမ ငါသည် အရိယာဇာတ်ဝင် ဖြစ်သောအခါမှ စ၍ သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် သတ္တဝါကို သတ်ဖူးသည် ဟူ၍ မသိစဖူး၊ ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သင့်အား လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန် သတ္တဝါအား လည်းကောင်း ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ဆိုလေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင် အင်္ဂုလိမာလသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထား၍ ထိုမိန်းမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမကို “နှမ ငါသည် အရိယာဇာတ်ဝင် ဖြစ်သောအခါမှစ၍ သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် သတ္တဝါကို သတ်ဖူး၏ ဟူ၍ ငါ မသိစဖူး၊ ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သင့်အား လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန် သတ္တဝါအား လည်းကောင်း ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမအား လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်သတ္တဝါအား လည်းကောင်း ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသည် ရှိသော် မကြာမီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြ ကုန်သော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သည့် အတုမဲ့ မြတ်သော အကျင့်၏ ဆုံးခန်းတိုင်မှုကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေပြီ၊ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ်(မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စအတွက် တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ မရှိပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေသတည်း။

၃၅၂။ ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ပစ်သော ခဲသည် အသျှင် အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏၊ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ပစ်သော တုတ်လုံးတံသည် အသျှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏၊ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ပစ်သော ကျောက်စရစ်သည် အသျှင်အင်္ဂုလိမာလ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကျ၏၊ ထိုအခါ အသျှင်အင်္ဂုလိမာလသည် ကွဲသော ဦးခေါင်း ယိုစီးသော သွေး ကွဲသောသပိတ် စုတ်ပြတ်သော ဒုကုဋ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ လာသော အသျှင် အင်္ဂုလိမာလကို မြင်တော်မူ၍ “မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း သင်သည်းခံလော့၊ မကောင်းမှုကို အပ ပြုပြီးသော ရဟန်း သင် သည်းခံလော့၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း သင်သည် ယင်း (ပါဏာတိပါတ) အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်လေရာ၏။ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း သင်သည် ထို(ပါဏာတိပါတ) အကုသိုလ် အကျိုးကို ယခုဘဝ၌ပင် ခံစားရဘိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် အင်္ဂုလိမာလသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းလျက် အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို ခံစားနေ၏။ ထိုအခါ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၏-

“ရှေးအခါက သာလျှင် မေ့လျော့၍ နောက်အခါ၌ မမေ့မလျော့ သူသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤသတ္တ လောကကို တောက်ပ ထွန်းလင်းစေ၏။

ပြုပြီးသော မကောင်းမှုကို ကုသိုလ်တရားဖြင့် ပိတ်ပင် တားဆီးသူသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤသတ္တလောကကို တောက်ပ ထွန်းလင်းစေ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်က ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အားထုတ်သော ရဟန်းသည် တိမ်တိုက်မှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ဤသတ္တလောကကို တောက်ပ ထွန်းလင်း စေ၏။

ငါ၏ ရန်သူတို့သည် တရားနှင့် စပ်သော စကားကို ကြားနာ နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း၊ ငါ၏ ရန်သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အားထုတ် နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း၊ ငါ၏ ရန်သူ ဖြစ်ကုန်သော ထိုလူတို့သည် သူတစ်ပါးအား တရားကို ဆောက်တည်ကြစေသည့် သူတော်ကောင်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ် နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

ငါ၏ ရန်သူတို့သည် သည်းခံခြင်းကို ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော၊ မဆန့်ကျင်မှု မေတ္တာကို ချီးကျူးလေ့ ရှိကုန်သော သူတို့၏ တရားကို အခါခါ နာကြား နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း၊ ထိုတရားကိုလည်း အစဉ် လိုက်နာ ကျင့်ကြံနိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

ထိုငါ၏ ရန်သူသည် စင်စစ် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲ ပါစေသတည်း၊ ငါမှ တစ်ပါး အခြား သူကိုလည်း မညှဉ်းဆဲပါစေ သတည်း၊ မွန်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်၍ အမြဲ တပ်မက်သော တဏှာကို စောင့်ရှောက်နိုင် ပါစေသတည်း။

ရေကို မြောင်းသွယ် သူတို့သည် ရေကို ဆောင်ယူကြ ကုန်၏၊ မြားသမားတို့သည် မြားကို ဖြောင့်ကြ ကုန်၏၊ သစ်ရွေသမားတို့သည် သစ်ကို ဖြောင့်အောင် ရွေကြကုန်၏၊ ပညာရှိတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမကြ ကုန်၏။

အချို့သူတို့သည် လှံတံဖြင့် လည်းကောင်း ချွန်းကောက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဆုံးမကြ ကုန်၏၊ တာဒိဂုဏ် ရှိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် တုတ်လှံတံ မရှိဘဲ လက်နက် မရှိဘဲ ငါ့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော် မူပြီ။

ငါသည် ရှေးအခါက ညှဉ်းဆဲတတ်သူ ဖြစ်လျက် 'အဟိံသက' အမည် ရှိခဲ့၏၊ ငါသည် ယနေ့မှ စ၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုမျှ မညှင်းဆဲတတ် သောကြောင့် မှန်ကန်သော အမည် ရခဲ့ပြီ၊ ငါသည် ရှေးအခါက အင်္ဂုလိမာလ ဟူ၍ ထင်ရှား ကျော်စောသော ခိုးသူကြီး ဖြစ်ခဲ့၏၊ ကြီးစွာသော သံသရာသြဃ၌ နစ်မျောသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ငါသည် ရှေးအခါက အင်္ဂုလိမာလဟူ၍ ထင်ရှား ကျော်စောသော သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော သူသတ်ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့၏၊ ကိုးကွယ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သည် ဖြစ်၍ ဘဝနှောင်ကြိုးနှင့် တူသော တဏှာ ကို နုတ်ပယ်ခဲ့ပြီ။

အကြိမ်များစွာ အပါယ်ရွာကို လားစေတတ်သော ထိုသို့ သဘောရှိသော အကုသိုလ် ကံကိုပြုခဲ့ သော်လည်း ယင်းကံကို ရှို့မြှိုက်တတ်သည့် (မဂ်စေတနာ) တွေ့ထိ အပ်သောကြောင့် မကောင်းကျိုး ကြွေးမြီ ကင်းသည် ဖြစ်၍ ဘောဇဉ်ကို ငါ သုံးဆောင်ရပေပြီ။

ပညာမဲ့ပြား လူမိုက်များတို့သည် မေ့လျော့ခြင်းကို အားထုတ်ကြ ကုန်၏၊ ပညာရှိ ယောက်ျားသည့် မမေ့မလျော့မှုကို မြတ်သော ဥစ္စာ ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၏၊ မေ့လျော့ခြင်းကို အားမထုတ်ကြ ကုန်လင့်၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော် ပေါင်းဖော်မှုကိုအား မထုတ်ကြ ကုန်လင့်၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ရှုဆင်ခြင် သူသည် သာ ပြန့်ပြောသော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ပေါက်ရောက်နိုင်၏။

ထိုငါ၏ သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ရောက်လာခြင်းပေတည်း၊ ငါ၏ ရဟန်း ပြုအံ့ဟု ပြောဆိုခြင်းသည် မကောင်းသော ပြောဆိုခြင်းမဟုတ်၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန် ဟောကြားသော တရားတို့တွင် အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီ။

ထိုငါ၏ သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ရောက်လာခြင်း ပေတည်း၊ ငါ၏ ရဟန်းပြုအံ့ ဟု ပြောဆိုခြင်းသည် မကောင်းသော ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့သို့ အစဉ်အားဖြင့် ရောက်ခဲ့ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမတော်ကို ပြုအပ်ပြီး ပေပြီ" ဟု (ကျူးရင့်လေ သတည်း)။

**ခြောက်ခုမြောက် အင်္ဂုလိမာလသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၇ - ပိယဇာတိကသုတ်

၃၅၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော သူကြွယ်၏ ချစ်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သည့် တစ်ယောက်တည်းသော သားသည် သေဆုံး၏။ ထိုသား သေဆုံးခြင်းကြောင့် အလုပ်ကိစ္စကို မလုပ်လို၊ ထမင်းကိုလည်း မစားလို။ ထိုသူကြွယ်သည် သုသာန်သို့ သွား၍ "တစ်ယောက်တည်းသော သား အဘယ်မှာနည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသောသား အဘယ်မှာနည်း" ဟု ငိုကြွေး၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုသူကြွယ်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် "သူကြွယ်ကိုယ့်စိတ်၌ တည်သော သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် မရှိကုန် တကား၊ သင်၏ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့သည် ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် ရှိကုန်စွ တကား" ဟု မိန့်ဆို မေးမြန်း တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့သည် အဘယ်မှာ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် မရှိဘဲ နေကုန်အံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော တစ်ယောက်တည်းသော သားသည် သေဆုံးပါ၏။ ထိုသား သေဆုံးခြင်းကြောင့် အလုပ်ကိစ္စကိုလည်း မပြုလုပ်လိုပါ၊ ထမင်းကိုလည်း မစားလိုပါ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သုသာန်သချိုင်းသို့ သွား၍ "တစ်ယောက်တည်းသော သား အဘယ်မှာ နည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသောသား အဘယ်မှာနည်း" ဟု ငိုကြွေးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏၊ သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ ၏။ သူကြွယ် ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု အဘယ်သူအား ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။ အသျှင်ဘုရား နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့သည်သာ ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထို့နောက် ထိုသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို မနှစ်မြို့ဘဲ ကန့်ကွက်တားမြစ်၍ နေရာမှ ထကာ ဖဲသွားလေ၏။

၃၅၄။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော အလောင်းကြူးသူ (ကစားသမား)တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ အန်တို့ဖြင့် ကစားနေကြ ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်သည် ထိုကစားသမားတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အချင်းတို့ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းဂေါတမကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေခဲ့ပြီ၊ အချင်းတို့ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် 'သူကြွယ် ကိုယ့်စိတ်၌ တည်သော သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် မရှိကုန်တကား၊ သင်၏ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့သည် ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် ရှိကုန်စွ တကား' ဟု မိန့်ဆို၏။ အချင်းတို့ ဤသို့ မိန့်သည်ရှိသော် ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို 'အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိအစ ရှိသော ဣန္ဒြေတို့သည် အဘယ်မှာ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် မရှိဘဲ နေကုန်အံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သည့် တစ်ယောက်တည်း သော သားသည် သေဆုံးခဲ့ပါ၏။ ထိုသား သေဆုံးခြင်းကြောင့် အလုပ်ကိစ္စကိုလည်း မပြုလုပ်လိုပါ၊ ထမင်းကိုလည်း မစားလိုပါ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သုသာန်သချိုင်းသို့ သွား၍ တစ်ယောက်တည်းသောသား အဘယ်မှာနည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသောသား အဘယ်မှာနည်းဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းပါ၏' ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏၊ သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူကြွယ် ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု အဘယ်သူအား ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။ အသျှင်ဘုရား နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့သည်သာ ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အချင်းတို့ ထိုအခါ ငါသည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ စကားကို မနှစ်မြို့ဘဲ ကန့်ကွက် တားမြစ်၍ နေရာမှထကာ ဖဲခဲ့ပြီ” ဟု ပြောဆို၏။ “သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏၊ သူကြွယ် ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူကြွယ် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့သည်သာ ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏” ဟု (ပြောဆိုကြ ကုန်၏)။ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်သည် “ငါ၏ ဝါဒသည် ကစားသမားတို့၏ ဝါဒနှင့် ညီမျှ၏” ဟု ဆို၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဤစကား အကြောင်းအရာသည် အဆင့်ဆင့် နန်းတော်တွင်းသို့ တိုင်ရောက်လေ၏။

၃၅၅။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးကို “မလ္လိကာမိဖုရား သင်မိဖုရား၏ ရဟန်းဂေါတမသည် ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု ဟောတော်မူသတတ်” ဟု မိန့်ဆို၏။ မင်းကြီး အကယ်၍ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤစကားသည် ဤအတိုင်းမှန်ပေ၏ ဟု (သံတော်ဦး တင်လေ၏)။ မလ္လိကာမိဖုရားသည် ရဟန်းဂေါတမ ပြောဆိုသော စကားတိုင်းကိုပင် ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်ပေ၏ ဟု အလွန် ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်လေ့ရှိ၏၊ “ဆရာ ပြောဆိုတိုင်းသော စကားကို သာလျှင် တပည့်သည် ‘ဆရာ ဤစကားသည် မှန်ပါ၏၊ ဆရာ ဤစကားသည် မှန်ပါ၏’ ဟု အလွန် ဝမ်းမြောက် သကဲ့သို့၊ မလ္လိကာမိဖုရား သင်လည်း ရဟန်းဂေါတမ ပြောဆိုသော စကားတိုင်းကိုပင် ‘မင်းကြီး ဤစကားကို အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်ပေ၏’ ဟု အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ မမြတ်နိုး အပ်သော မလ္လိကာ သွားလေ့၊ ပျက်စီးလေလေ့” ဟု (ပြောဆို၏၊ အော်ငေါက်၏)။

ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုရားသည် နာဠိဇင်္ဃပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍ “ပုဏ္ဏား သင် လာလေ့၊ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လေ့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်လေ့၊ ‘အသျှင်ဘုရား မလ္လိကာမိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါ ကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးမြန်းပါ၏’ ဟု လျှောက်လေလေ့၊ ထို့ပြင် ‘အသျှင်ဘုရား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူဖူးပါသလော’ ဟုလည်း လျှောက်လေလေ့။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ မှတ်သား နာယူခဲ့၍ ငါ့အား ပြောကြားလေ့၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို မပြောဆိုကြကုန်” ဟု ပြောဆို၏။

“အသျှင်မိဖုရားကြီး ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ သာလျှင် နာဠိဇင်္ဃပုဏ္ဏားသည် မလ္လိကာ မိဖုရားကြီးအား ပြန်လျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဂေါတမ မလ္လိကာမိဖုရားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း

ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလိုက်ပါ၏၊ ထို့ပြင် 'အသျှင်ဘုရား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ ဖူးပါသလော' ဟူ၍ လည်း ပြောဆို မှာထား လိုက်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

၃၅၆။ ပုဏ္ဏား ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏၊ ပုဏ္ဏား ဤအရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ပုဏ္ဏား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏၊ ပုဏ္ဏား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို ဤနည်းဖြင့် သိသင့်၏။ ပုဏ္ဏား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် တစ်ယောက်သော မိန်းမ၏ အမိသည် သေဆုံး၏၊ ထိုမိန်းမသည် ထိုအမိ သေဆုံးခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည် စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံ တစ်ခုမှ လမ်းဆုံ တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော၊ ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါကုန်၏လော" ဟု ဆိုပြီ။ ပုဏ္ဏား ဤနည်းဖြင့်လည်း "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း တို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို" သိသင့်၏။

ပုဏ္ဏား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် တစ်ယောက်သော မိန်းမ၏ အဖသည် သေဆုံး၏၊ မောင်ကြီး မောင်ငယ်သည် သေဆုံး၏။ ညီမ အစ်မသည် သေဆုံး၏။ သားသည် သေဆုံး၏။ သမီးသည် သေဆုံး၏။ လင်ယောကျ်ားသည် သေဆုံး၏၊ ထိုမိန်းမသည် ထိုလင်ယောကျ်ား သေဆုံးခြင်း ကြောင့် ရူးသွပ်သည် စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံ တစ်ခုမှ လမ်းဆုံ တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ၏လင် ယောကျ်ားကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော၊ ငါ၏ လင်ယောကျ်ားကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော" ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား ဤနည်းဖြင့်လည်း "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို" သိသင့်၏။ ပုဏ္ဏား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ား၏ အမိသည် သေဆုံး၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုအမိ သေဆုံးခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည် စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ၏အမိကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော၊ ငါ၏ အမိကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော" ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား ဤနည်းဖြင့်လည်း "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း တို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို" သိသင့်၏။

ပုဏ္ဏား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ား၏ အဖသည် သေဆုံး၏။ ညီအစ်ကိုသည် သေဆုံး၏။ အစ်မ နှမသည် သေဆုံး၏။ သားသည် သေဆုံး၏။ သမီးသည် သေဆုံး၏။ မယားသည် သေဆုံး၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမယား သေဆုံးခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်သည့် စိတ်ပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ၏ မယားကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော၊ ငါ၏ မယားကို မြင်ကြပါ ကုန်၏လော" ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား ဤနည်းဖြင့်လည်း "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း တို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို" သိသင့်၏။

ပုဏ္ဏား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မိမိလင် ယောကျ်ား အိမ်မှ မိဘဆွေမျိုးတို့ အိမ်သို့ သွားရောက် နေထိုင်၏၊ ထိုမိန်းမ၏ မိဘဆွေမျိုးတို့သည် လက်ရှိ လင်ယောကျ်ားနှင့် ဖြတ်၍ အခြားယောကျ်ားနှင့် ထိမ်းမြားလိုကြ ကုန်၏၊ ထိုမိန်းမသည်ကား ထိုနောက် ထိမ်းမြားမည့် ယောကျ်ားကို အလိုမရှိ၊ မနှစ်သက်။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် လက်ရှိလင် ယောကျ်ားကို "အရှင့်သား ဤဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကို သင်နှင့် ဖြတ်၍ အခြားယောကျ်ားနှင့် ထိမ်းမြား လိုကြကုန်၏၊ ငါလည်း ထိုယောကျ်ားကို အလိုမရှိ" ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုလက်ရှိ လင်ယောကျ်ားသည်

ထိုမိန်းမကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပြီးလျှင် ငါတို့နှစ်ယောက်သည် သေလွန်သော နောက်ဘဝ၌ ပေါင်းကြကုန်အံ့ ဟု ကြံ၍ မိမိ ရင်ဘတ်ကို ဖောက်ခွဲ၏။ ပုဏ္ဏား ဤနည်းဖြင့်လည်း "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပုံ, ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိပုံကို" သိသင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၇။ ထိုအခါ နာဠိဇင်္ဃပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မလ္လိကာ မိဖုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပြောဆိုခဲ့သမျှ စကား အလုံးစုံကို မလ္လိကာမိဖုရားကြီးအား ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးကို ဤသို့ ပြောဆို၏- "မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဝဇိရီသတို့ သမီးကို သင်မင်းကြီး ချစ်သည် မဟုတ်လော" ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာ မှန်၏၊ ဝဇိရီသတို့သမီးကို ငါ ချစ်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အသင် မင်းကြီး၏ ဝဇိရီသတို့သမီးငယ်၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာ ဝဇိရီသတို့ သမီးငယ်၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဇီဝိတိန္ဒြေ သော်လည်း ဖောက်ပြန်ရာ၏၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏" ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းကြီးသည် ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသမီးကို ချစ်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာမှန်၏၊ ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသမီးကို ငါ ချစ်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဝါသဘခတ္တိယာ၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုး တစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာဝါ သဘခတ္တိယာ၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဇီဝိတိန္ဒြေသော်လည်း ဖောက်ပြန်ရာ၏၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား သည် ထိုအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏" ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းကြီးသည် ဝိဋူဍူဘစစ်သူကြီးကို ချစ်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာ မှန်၏၊ ဝိဋူဍူဘစစ်သူကြီးကို ငါ ချစ်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဝိဋူဍူဘစစ်သူကြီး၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုး တစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာဝိဋူဍူ ဘ စစ်သူကြီး၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဇီဝိတိန္ဒြေသော်လည်း ဖောက်ပြန်ရာ၏၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို

ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏" ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ကို ချစ်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာမှန်၏၊ သင်မိဖုရားကို ငါ ချစ်ပေ၏ ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကျွန်ုပ်၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုး တစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာ သင်၏ သေဆုံးခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဇီဝိတိန္ဒြေသော်လည်း ဖောက်ပြန်ရာ၏၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏" ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းကြီးသည် ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းတို့ကို ချစ်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာမှန်၏၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းတို့ကို ငါချစ်၏၊ မလ္လိကာ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော စန္ဒကူးကို ခံစားသုံး ဆောင်ရ၏၊ ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကို သုံးဆောင်ရ၏ ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းတို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်း တစ်မျိုး တစ်မည် ပြောင်းလွဲခြင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မလ္လိကာ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းတို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်း တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလွဲခြင်းကြောင့် ငါ့မှာ ဇီဝိတိန္ဒြေသော်လည်း ဖောက်ပြန်ရာ၏၊ ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း ဟု (ဆို၏)။ မင်းကြီး သိတော်မူ မြင်တော် မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ရည်ရွယ်၍ "ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့သည် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ ချစ်ခြင်းလျှင် အမွန်အစ ရှိကုန်၏" ဟု ဟောကြားတော် မူ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မလ္လိကာ အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား၊ မလ္လိကာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွ တကား၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်တရာ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ ပညာဖြင့် မြင်တော် မူတတ်ပါပေစွ၊ မလ္လိကာ လာလော့၊ နှုတ်ဆေးရေ ပေးလော့ ဟု (မိန့်၏)။ ထို့နောက် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံး ထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ် တင်သည်ကိုပြု၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လက်အုပ်ချီ၍ "နမော တဿ ဘဂဝတောအရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်း ကျူးရင့်လေ သတည်း။

**ခုနစ်ခုမြောက် ပိယဇာတိကသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၈ - ဗာဟိတိကသုတ်

၃၅၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံရာမှဖဲကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ပြာသာဒ်သို့ နေ့သန့်စင်ရန် ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဧကပုဏ္ဍရီကဆင်ကို တက်စီး၍ နေ့မွန်းတည့် အချိန်၌ သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်ခဲ့၏၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ကြွလာသော အသျှင်အာနန္ဒာကို အဝေးကပင် မြင်၍ သိရိဝဍ္ဎအမတ်ကြီးကို "အဆွေ သိရိဝဍ္ဎ ဤရဟန်းကား အသျှင် အာနန္ဒာလေလော" ဟု မေးမြန်း၏။ မင်းကြီး မှန်ပါ၏၊ ဤရဟန်းကား အသျှင်အာနန္ဒာပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို "အမောင်ယောကျ်ား လာလော့၊ သင်သည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လေလော့၊ 'အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏' ဟု လျှောက်လေလော့၊ ထို့ပြင် 'အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာအား တစ်စုံတစ်ခု အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိပါမူ သနား စောင့်ရှောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဦးလော့' ဟူ၍လည်း လျှောက်လေလော့" ဟု မိန့်ဆို၏။ "မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ ထိုယောကျ်ားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ပြန်လျှောက် ကြားပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုးလျက် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်ကာ "အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အသျှင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ (ထို့ပြင်) 'အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာအား အဆောတလျင် ပြုဖွယ် ကိစ္စမရှိပါမူ သနား စောင့်ရှောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့တော် မူပါဦးလော့' ဟူ၍လည်း လျှောက်ထားလိုက်ပါ၏" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဆင်ဖြင့် သွားသင့်သော အရပ်တိုင်အောင် ဆင်ဖြင့် သွား၍ ဆင်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ခြေကျင်သာလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်ကာ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာအား အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိပါမူ သနား စောင့်ရှောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ အစိရဝတီ မြစ်ကမ်းနားသို့ ကြွတော် မူစေချင်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

၃၅၉။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် အစိရဝတီ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်းခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဆင်ဖြင့် သွားသင့်သော အရပ်သို့ တိုင်အောင် ဆင်ဖြင့်သွား၍ ဆင်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ခြေကျင် သာလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်ကာ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒသည် ဤဆင်ကုန်းနှီး၌ ထိုင်တော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးတော်ပြီ၊ အသင် ထိုင်လော့၊ ငါသည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်ပြီးပြီဟု (မိန့်၏)။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်သည်သာတည်း။ ထိုင်နေပြီးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို

"အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးကို ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကျင့်ကြံရာပါသေး သလော"ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးကို ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မကျင့်ကြံပါ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ။ပ။ နှုတ်ကျင့် တရားမျိုးကို ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကျင့်ကြံရာပါသေး သလော။ပ။ ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးကို ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ကျင့်ကြံရာပါသေး သလော" ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းကြီး ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးကို ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မကျင့်ကြံပါ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အမေးအားဖြင့် ပြည့်စုံစေရန် မစွမ်းနိုင်သော အရာကို အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပြဿနာ ဖြေကြားသဖြင့် ပြည့်စုံစေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မိုက်ကုန် မလိမ္မာကုန်သော သူတို့သည် မစူးစမ်းကြ မဆင်ခြင်ကြ ကုန်မူ၍ သူတစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်ကို လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း ပြောဆို တတ်ကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူတို့ ပြောဆိုသော စကားကို အနှစ်သာရအားဖြင့် မယုံကြည် ကြပါကုန်။ အသျှင်ဘုရား ပညာရှိကုန် လိမ္မာကုန် ထိုးထွင်းဉာဏ် ရှိကုန်သော သူတို့သည် စူးစမ်း ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်ကို လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း ပြောဆိုကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုပညာ ရှိတို့ ပြောဆိုသော စကားကို အနှစ်သာရအားဖြင့် ယုံကြည်ကြပါ ကုန်၏။

၃၆၀။ အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေ တည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား မကောင်းသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အပြစ်ရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အပြစ်ရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲနှင့်တကွ ဖြစ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲနှင့်တကွ ဖြစ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါ နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မိမိဆင်းရဲရန် သူတစ်ပါး ဆင်းရဲရန် နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲရန် ဖြစ်သည့်ပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကုသိုလ်တရား တိုးပွား၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သဘောရှိသည့် တရားမျိုး သည် ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ နှုတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည်။ပ။ ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ်တင် ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မကောင်းသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား မကောင်းသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အပြစ်နှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မိမိ ဆင်းရဲရန် သူတစ်ပါး ဆင်းရဲရန် နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲရန် ဖြစ်သည့်ပြင် ထိုသူအား အကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားကုန်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သဘောရှိသည့် တရားမျိုးသည် ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် တင်ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ အလုံးစုံသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို သာလျှင် ပယ်ခြင်းကို ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော် မူပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်တော်မူ၏ ကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

၃၆၁။ အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် မတင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အပြစ် မရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အပြစ် မရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲ မရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲ မရှိသော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မိမိ ဆင်းရဲရန် သူတစ်ပါး ဆင်းရဲရန် နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲရန် မဖြစ်သည့်ပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကုသိုလ် တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွါးခြင်း သဘောရှိသည့် တရားမျိုးသည် ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် မတင်ထိုက်သော ကိုယ်ကျင့် တရားမျိုး ဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ နှုတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည်။ပ။ ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် မတင်ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုး ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ကောင်းသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ကောင်းသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အပြစ် မရှိသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အပြစ် မရှိသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဆင်းရဲ မရှိသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆင်းရဲ မရှိသော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးပေတည်း ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မိမိ ဆင်းရဲရန် သူတစ်ပါး ဆင်းရဲရန် နှစ်ပါးစုံ ဆင်းရဲရန် မဖြစ်သည့်ပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကုသိုလ် တရားတို့ ဆုတ်ယုတ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ တိုးပွားခြင်း သဘောရှိသည့်

တရားမျိုးသည် ပညာရှိ သမဏဗြာဟ္မဏတို့ အပြစ် မတင်ထိုက်သော စိတ်ကျင့် တရားမျိုးဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုသာ လျှင် ချီးမွမ်းတော် မူပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်တော်မူ၏၊ ကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၃၆၂။ အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာ ဟောကြားတော် မူသော ဤတရားတော်ကား အလွန် ကောင်းမြတ် လှပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဤစကားတော်ကြောင့်လည်း နှစ်လို ဝမ်းမြောက်ကြ ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ စကားတော်ကြောင့် နှစ်လို ဝမ်းမြောက် ကြပါကုန်သည် ဖြစ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာအား ဆင်ရတနာသည် အကယ်၍ အပ်စပ်ပါမူ ဆင်ရတနာကို အသျှင်အာနန္ဒာအား ပေးလှူပါကုန်အံ့။ အသျှင်အာနန္ဒာအား မြင်းရတနာသည် အကယ်၍ အပ်စပ်ပါမူ မြင်းရတနာကိုလည်း အသျှင်အာနန္ဒာအား အကျွန်ုပ်တို့သည် ပေးလှူပါကုန်အံ့။ အသျှင်အာနန္ဒာအား ရွာဆုသည် အကယ်၍ အပ်စပ်ပါမူ ရွာဆုကိုလည်း အသျှင်အာနန္ဒာအား အကျွန်ုပ်တို့သည် ပေးလှူပါ ကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရားသို့ပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် “ထိုဆင်ရတနာစသည် အသျှင် အာနန္ဒာအား မအပ်စပ်” သည်ကို သိရှိပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဤဗာဟိတိကတိုင်းဖြစ် အဝတ်သည် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏သား အဇာတသတ်မင်းက အဝတ်ကျည် တောက်၌ ထည့်၍ ပို့ဆက်သော အဝတ် ဖြစ်ပါ၏၊ အလျားအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်တောင် တိတိ ရှိပါ၏၊ အနံအားဖြင့် ရှစ်တောင်တိတိ ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာသည် သနား စောင့်ရှောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ထိုအဝတ်အထည်ကို အလှူခံတော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီးတန်ပြီ၊ ငါ့အား သင်္ကန်းသုံးထည် ပြည့်စုံပြီ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အသျှင် အာနန္ဒာသည် လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် လည်းကောင်း ဤ အစိရဝတီမြစ်ကို မြင်ကြပါကုန်၏။ တောင်ထိပ်၌ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသောအခါ ဤအစိရဝတီ မြစ်သည် ကမ်းနှစ်ဖက်တို့ကို အပြည့်အလျှံ စီးသွား သကဲ့သို့၊ ဤအတူ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤဗာဟိတိ ကတိုင်းဖြစ် အဝတ်အထည်ကို မိမိ၏ တိစီဝရိက် သင်္ကန်း ပြုရပါလိမ့်မည်။ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အဟောင်း ဖြစ်သော သင်္ကန်း သုံးထည်ကို သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် ခွဲခြမ်း ဝေဖန်ရပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ သုံးဆောင်သည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအလှူသည် စီး၍ သွားပါလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ အသျှင် ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဗာဟိတိကတိုင်းဖြစ် အဝတ်အထည်ကို အလှူခံတော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဗာဟိတိကတိုင်းဖြစ် အဝတ်အထည်ကို ခံယူလေ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို “အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားကြပါ ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသော ကိစ္စ များသော ပြုဖွယ် ရှိပါကုန်၏” ဟု လျှောက်လေ၏။ မင်းကြီး သွားရန်အချိန်ကို သင်သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု မိန့်ဆို၏၊ ထိုအခါ ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ တရားစကားကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကာ အနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

၃၆၃။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး ဖဲသွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးနှင့်အတူ ပြောဆို ခဲ့သမျှ စကား အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုဗာဟိတိကတိုင်းဖြစ် အဝတ် အထည်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ဆင့် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်၍ “ရဟန်းတို့ အာနန္ဒာကို ဖူးမြော်ရန် လည်းကောင်း၊ ဆည်းကပ်ရန် လည်းကောင်း

အခွင့်ရခြင်းသည် ပသေနဒိကောသလမင်းအား အရတော်လေစွ၊ ရဟန်းတို့ ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ကောင်းသော လာဘ်ကို ရလေစွ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားတော်ကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြကုန်ပြီ။

**ရှစ်ခုမြောက် ဗာဟိတိကသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၉ - ဓမ္မစေတိယသုတ်

၃၆၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း မေဒါဠုပမည်သော သာကီဝင်တို့၏ နိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် မြို့ငယ်တို့သို့ အစဉ်ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ "အဆွေ ကာရာယန ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကကုန်လော့၊ ကောင်းမြတ်သော ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်ရှုရန် ဥယျာဉ်မြေသို့ သွားကြကုန်အံ့" ဟု မိန့်၏။ "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးအား ပြန်လျှောက် ကြားပြီးလျှင် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို က၍ "မင်းကြီး ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကပြီးပါပြီ၊ ယခု သွားရန် အချိန်ကို အရှင်မင်းကြီး သိ၏ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏)" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော ယာဉ်ကို တက်စီး၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ဖြင့် ကြီးကျယ်သော မင်း၏ ကျက်သရေဖြင့် မြို့ငယ်မှ ထွက်လေ၏၊ အရံဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်ရာ အရပ်တိုင်အောင် ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင် သာလျှင် အရံဥယျာဉ်သို့ ဝင်လေ၏။ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် အရံဥယျာဉ်၌ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်သည် ရှိသော် နှစ်သက်ဖွယ် ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် လူတို့မှ ဖြစ်သော လေမှ ကင်းကုန်သော လူတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို ပြုရာ ဖြစ်ကုန်သော တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ လျောက်ပတ်ကုန်သော သစ်ပင်ရင်းတို့ကို မြင်သော် မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အောက်မေ့မှု 'သတိ' သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်၏ - "ဤသစ်ပင်ရင်းတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏၊ ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်၏၊ တိတ်ဆိတ်ကုန်၏၊ ငြိမ်သက်ကုန်၏၊ လူတို့မှ ဖြစ်သော လေမှ ကင်းကုန်၏၊ လူတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကို ပြုရာ ဖြစ်ကုန်၏၊ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ လျောက်ပတ်ကုန်၏၊ ယင်းသစ်ပင်မျိုးတို့၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့ ဆည်းကပ်ကြကုန်ဖူးပြီ" ဟု အောက်မေ့မှု 'သတိ' သည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်၏။

၃၆၅။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ “အချင်း ကာရာယန စစ်သူကြီး ဤသစ်ပင်ရင်းတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်၏၊ ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏၊ တိတ်ဆိတ်ကုန်၏၊ ငြိမ်သက်ကုန်၏၊ လူတို့မှ ဖြစ်သော လေမှ ကင်းကုန်၏၊ လူတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုကိုပြုရန် သင့်လျော် ကုန်၏။ ယင်းသစ်ပင်မျိုးတို့၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ် ဖူးကုန်၏။ အဆွေကာရာယနစစ်သူကြီး ယခုအခါ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ် အရပ်မှာ နေတော်မူသနည်း” ဟုမေး၏။ မင်းကြီး မေဒါဠုပမည်သော သာကီဝင်မင်းတို့၏ နိဂုံး၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံး နေတော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အဆွေကာရာယန မေဒါဠုပ မည်သော နိဂုံး ရွာကြီးသည် မြို့ငယ်မှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာရာ၌ ရှိပါသနည်း ဟု (မေး၏)။ မင်းကြီး မဝေးလှပါ၊ သွားရန် အချိန် ရနိုင်ပါသေးသည်၊ သုံးယူဇနာမျှသာ ရှိပါ၏၊ ကြွင်းကျန်သော နေ့ပိုင်းဖြင့် သွားရန် တတ်နိုင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဆွေကာရာယန သို့ဖြစ်ပါမူ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေလော့၊ ငါတို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သွားကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။ “အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးအား ပြန်ကြား၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေပြီးလျှင် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးအား “အရှင်မင်းကြီး အရှင် မင်းကြီးအတွက် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ကို ကစေပြီးပါပြီ၊ ယခု သင်မင်းကြီး သည် သွားရန် အချိန်ကို သိ၏ (သွားရန်မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏)” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသော ယာဉ်ကို တက်စီး၍ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းကုန်သော ယာဉ်တို့ဖြင့် မြို့ငယ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်း တို့၏ နေရာ မေဒါဠုပမည်သော နိဂုံးသို့ သွားလေ၏၊ ထိုကြွင်းကျန်သော နေ့ပိုင်းဖြင့် သာလျှင် သာကီ ဝင်မင်းတို့၏ နေရာ မေဒါဠုပမည်သော နိဂုံးသို့ ရောက်လေ၏၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားနိုင်သော အရပ်တိုင် အောင် ယာဉ်ဖြင့် သွား၍ယာဉ်မှ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေကျင် သာလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

၃၆၆။ ထိုစဉ်အခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံ သွားနေကုန်၏၊ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့အား “အသျှင် ဘုရားတို့ ယခုအခါ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်မှာ သီတင်းသုံးတော် မူပါသနည်း၊ တပည့် တော်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် အလိုရှိကြပါ ကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး တံခါး ပိတ်ထားသော ဤကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုခ်ဦးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန့်ပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား တံခါးကို ဖွင့်ပေးတော်မူပါ လိမ့်မည် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအရပ်၌ သာလျှင် သန်လျက်ကို လည်းကောင်း၊ သင်းကျစ်ကို လည်းကောင်း ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးအား အပ်နှင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးအား “ယခုအခါ မင်းသည် လျှို့ဝှက်မှုကို ပြု၏၊ ယခုအခါ ဤအရပ်၌ သာလျှင် ငါသည် ရပ်တည်သင့်၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် တံခါး ပိတ်ထားသော ကျောင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မုခ်ဦးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်၍ ချောင်းဟန့်ပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တံခါးကို ဖွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလ

မင်းကြီးသည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်၏၊ လက်တို့ဖြင့်လည်း အဖန်ဖန် သုံးသပ် ဆုပ်နယ်၏ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒိကောသလမင်းပါတည်း၊ သျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒိ ကောသလမင်း ပါတည်း" ဟု အမည်ကိုလည်း ကြားလျှောက်၏။

၃၆၇။ မင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည် အဘယ် အကျိုးကို မြင်သည် ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော အလွန်အကြူး ရိုသေခြင်းကို ပြုဘိသနည်း၊ ချစ်ခင် လေးစားမှုကို ပြုဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤလောက၌ ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ် အနှစ်သုံးဆယ် အနှစ်လေးဆယ်တို့ ပတ်လုံး အပိုင်းအခြား ပြု၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် နောက်အခါ ၌ ကောင်းစွာ ရေချိုးလိမ်းကျံ ဆီမံ ပြုပြင်ထားသော ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲပြည့်စုံ ခံစားကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှည်သမျှ အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် စင်ကြယ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင် ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ တစ်ပါးသော ဤသို့ ပြည့်စုံ စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို မမြင်မိပါ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု ဤသို့ အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၆၈။ အသျှင်ဘုရား နောက်တစ်မျိုးကား မင်းအချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြ ကုန်၏၊ မင်းမျိုး အချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး အချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြ ကုန်၏၊ သူကြွယ် အချင်းချင်းတို့လည်း ငြင်းခုံကြ ကုန်၏၊ သားနှင့်အမိလည်း ငြင်းခုံ၏၊ အမိနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံ၏၊ သားနှင့်အဖလည်း ငြင်းခုံ၏၊ အဖနှင့်သားလည်း ငြင်းခုံ၏၊ နှမနှင့်မောင်လည်း ငြင်းခုံ၏၊ မောင်နှင့် နှမလည်း ငြင်းခုံ၏၊ မိတ်ဆွေ အချင်းချင်းလည်း ငြင်းခုံ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုမှတစ်ပါး ဤသာသနာ တော်၌ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ နို့နှင့်ရေသဖွယ် ဖြစ်ကုန်လျက် အချင်းချင်း ချစ်ခင် သော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့် ကုန်လျက် နေကြကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို အကျွန်ုပ်သည် တွေ့မြင်ရ ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ တစ်ပါးသော ဤသို့ ညီညွတ်သော ပရိသတ်ကို မမြင်ရပါ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု ဤသို့လည်း အကျွန်ုပ်အား တရားတော်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၆၉။ အသျှင်ဘုရား နောက်တစ်မျိုးကား အကျွန်ုပ်သည် အရံတစ်ခုမှ အရံတစ်ခုသို့ ဥယျာဉ် တစ်ခုမှ ဥယျာဉ်တစ်ခုသို့ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ထိုအရံ ဥယျာဉ်တို့၌ ကြည့်ရှု ရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ ဖြစ်သည့် ကြုံလှီခေါင်းပါး၍ မလှမပ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိလျက် အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား "ဤအသျှင်တို့သည် မချွတ်ဧကန် မမွေ့လျော် ကုန်ဘဲ သာလျှင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ ကုန်၏။ ထိုအသျှင်တို့အား ပြုမိ၍ ဖုံးလွှမ်းထားသော တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသည် ရှိတန်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအသျှင်တို့သည် ကြုံလှီကုန်၏၊ ခေါင်းပါးကုန်၏၊

မလှမပ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖျော့တော့သော အဆင်း ရှိကုန်၏၊ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန်၏၊ ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ် အကြောင်း ကြောင့် ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း၏ မျက်စိကို မဆွဲဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ ကြုံလှီ ခေါင်းပါး၍ မလှမပ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိလျက် အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိကုန် သနည်း" ဟု ဆိုခဲ့၏။ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် "မင်းကြီး ငါတို့အား အမျိုးလိုက် ဖြစ်သည့် ရောဂါရှိ၏" ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်၌ ရှင်လန်းသည်ထက် ရှင်လန်း တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန် မွေ့လျော်သည့် သဘော ပြည့်ဖြိုးသော ဣန္ဒြေ ရှိကုန်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ ဖြစ်ကာ အမွေး 'မာန်' ကို ချထားပြီးလျှင် သူတစ်ပါးပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက် မွေးကုန်သော သား သမင်စိတ်ထားဖြင့် နေကြသည့် ရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ် မြင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား "အမှန်အားဖြင့် ဤအသျှင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မွန်မြတ်သော ရှေးတရားထက် ထူးသော နောက်တရားကို သိကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် သာလျှင် ဤအသျှင်တို့သည် ရှင်လန်းသည်ထက် ရှင်လန်း တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွ၍ အလွန် မွေ့လျော်သည့် သဘော ပြည့်ဖြိုးသော ဣန္ဒြေ ရှိကုန်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ ဖြစ်ကာ အမွေး 'မာန်' ကို ချထားပြီးလျှင် သူတစ်ပါးတို့ ပေးသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက် မွေးကုန်သည် ဖြစ်၍ သား သမင် စိတ်ထားဖြင့် နေကြကုန်၏" ဟု အကြံဖြစ်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်ဝယ် တရားနှင့် လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၀။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဦးထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းထားသော မင်းမျိုး စင်စစ် မင်းဖြစ်သော အကျွန်ုပ်သည် သတ်ထိုက်သော သူကို သတ်ရန် လည်းကောင်း ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးစေသင့် သူကိုလည်း ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးစေရန် လည်းကောင်း နှင်ထုတ် ထိုက်သူကိုလည်း နှင်ထုတ်ရန် လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် တရား ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထိုင်နေစဉ် အကြား အကြား၌ စကား ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အမောင်တို့ တရား ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ငါထိုင်နေစဉ် အကြား အကြား၌ စကား မပြောဆိုကြ ကုန်လင့်၊ အမောင်တို့ ငါ၏ စကား ပြီးဆုံးသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ကြ ကုန်ဦးလော့ ဟု ဆိုပါသော်လည်း မရပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား အကြား အကြား၌ စကား ပြောဆိုကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာသနာတော်ဝယ် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောတော် မူသောအခါ ချေဆတ်သံ ချောင်းဟန့်သံ မရှိသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ် မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် အရာမက များစွာသော ပရိသတ်၌ တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် တစ်ဦးသည် ချောင်း ဟန့်၏၊ ထိုရဟန်းကို သီတင်းသုံး ဖော်တစ်ဦးက "အသျှင်သည် တိတ်ဆိတ်ပါလော့၊ အသျှင်သည် အသံ မပြုပါလင့်၊ ငါတို့၏ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော်မူ၏" ဟု ဒူးဖြင့်တို့၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား "အချင်းတို့ အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ တကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား၊ အချင်းတို့ တုတ်လှံတံ မပါဘဲ ဓားလက်နက် မပါဘဲ ပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးမထား နိုင်လေစွ တကား" ဟု အကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဆုံးမထားသော အခြားပရိသတ်ကို မမြင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရား သည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထား တော်မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်ဝယ် တရားနှင့်လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၁။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဤလောက၌ အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့သော ဉာဏ် ရှိကုန်သော သူတစ်ပါးတို့ အယူကို လေ့လာပြီး ဖြစ်ကုန်သော သားမြီးကို ပစ်ခွဲနိုင်သည့် လေးသမားနှင့် တူကုန်သော အချို့သော မင်းမျိုး ပညာရှိတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါ၏၊ ထိုသူတို့သည် မှားသော အယူတို့ ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီးနေဘိ သကဲ့သို့ ကျက်စားနေ ကုန်၏။ ထိုပညာရှိ မင်းတို့သည် "ရဟန်း ဂေါတမသည် ဤမည်သော ရွာသို့ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့ လည်းကောင်း ရောက်လာလိမ့်မည်" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် "ငါတို့သည် ဤပြဿနာကို ရဟန်းဂေါတမသို့ ကပ်၍ မေးကြကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့မူ ထိုရဟန်း ဂေါတမအား ငါတို့သည် ဤသို့ ဝါဒတင်ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့လည်း ဖြေကြားခဲ့မူ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမအား ဤသို့လည်း ဝါဒ တင်ကုန်အံ့" ဟု ပြဿနာကို စီမံကြကုန်၏။

ထိုပညာရှိ မင်းတို့သည် "အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤအမည် ရှိသော ရွာသို့ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့ လည်းကောင်း သက်ရောက်လာပြီ" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိ မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင် စေတော်မူ၏။ (တရားကို) ဆောက်တည် စေတော်မူ၏၊ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော် မူ၏၊ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ ရွှင်လန်းစေအပ်ပြီ ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရား အား ပြဿနာကိုလည်း မမေးကြကုန်၊ အဘယ်မှာ ဝါဒ တင်ကုန်တော့ အံ့နည်း။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည်သာ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရား သည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထား တော်မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်ဝယ် တရားနှင့်လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၂။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း အကျွန်ုပ်သည် ဤလောက၌ အချို့ ပုဏ္ဏား ပညာရှိ။ပ။ အချို့ သူကြွယ် ပညာရှိ။ပ။ သိမ်မွေ့သော ဉာဏ် ရှိကုန်သော သူတစ်ပါးတို့ အယူကို လေ့လာပြီး ဖြစ်ကုန်သော သားမြီးကို ပစ်ခွဲနိုင်သည့် လေးသမားနှင့် တူကုန်သော အချို့ရဟန်း ပညာရှိတို့ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ ထိုသူတို့သည် မှားသော အယူတို့ကို ပညာဖြင့် ဖျက်ဆီးနေဘိ သကဲ့သို့ ကျက်စား နေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် "အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော ရွာသို့ လည်းကောင်း နိဂုံးသို့ လည်းကောင်း သက်ရောက် လာလိမ့်မည်" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် "ငါတို့သည် ဤပြဿနာ ကို ရဟန်းဂေါတမသို့ ကပ်၍ မေးကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့မူ ထိုရဟန်းဂေါတမအား ငါတို့သည် ဤသို့ ဝါဒတင် ကုန်အံ့၊ အကယ်၍ ဤသို့ အမေးခံရသော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့အား ဤသို့လည်း ဖြေကြားခဲ့မူ ငါတို့သည် ထိုရဟန်း ဂေါတမအား ဤသို့လည်း ဝါဒတင်ကြ ကုန်အံ့" ဟု ပြဿနာကို စီမံကြကုန်၏။

ထိုပညာရှိ ရဟန်းတို့သည် "အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော ရွာသို့ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့ လည်းကောင်း သက်ရောက်လာပြီ" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေ တော်မူ၏၊ (တရားကို) ဆောက်တည် စေတော်မူ၏၊ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော် မူ၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားအား ပြဿနာကိုလည်း မမေးကြကုန်။ အဘယ်မှာ ဝါဒ တင်ကုန်တော့ အံ့နည်း၊ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကို သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရန် ခွင့်တောင်းကြ ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ရှင်ရဟန်း ပြုပေး၏၊ ရှင်ရဟန်း ဖြစ်ပြီးသော ထိုသူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်၍

မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကြ ကုန်သည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြသည့် အမျိုး ကောင်းသားတို့ လိုလား တောင့်တအပ်သော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အတုမဲ့ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေကြ ကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် "ရှေးအခါက ငါတို့သည် ရဟန်း မဟုတ်ကြကုန် ဘဲလျက် ရဟန်းဟု ဝန်ခံခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို အပ ပြုအပ်ပြီးသူ မဟုတ်ကြ ကုန်ဘဲလျက် မကောင်းမှုကို အပ ပြုအပ်ပြီး သူတို့ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ ပူဇော် အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့ မဟုတ်ကြကုန် ဘဲလျက် ပူဇော် အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတို့ ဟူ၍ ဝန်ခံခဲ့ကြ ကုန်ပြီ၊ ယခုမှ သာလျှင် ငါတို့သည် ရဟန်းအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှသာလျှင် ငါတို့ သည် ရဟန်းအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှ သာလျှင် ငါတို့သည် မကောင်းမှုကို အပ ပြုပြီးသူ အစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ ယခုမှ သာလျှင် ပူဇော် အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ။ အချင်းတို့ ငါတို့သည် ပျက်စီးကာ နီးသူများ ဖြစ်လျက် မပျက်စီးဘဲ ရှိကြကုန်၏၊ အချင်းတို့ ငါတို့သည် ပျက်စီးကာ နီးသူများ ဖြစ်လျက် မပျက်စီးဘဲ ရှိကြရ ကုန်၏" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်ဝယ် တရားနှင့် လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၃။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ထမင်းရိက္ခာကို စားကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ယာဉ်တို့ကို စီးကြကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏ အသက်သခင် ဖြစ်၏၊ စည်းစိမ် ဆောင်နှင်း ပေးထား၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၌ အရိုအသေ ပြုကြကုန် သကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၌ ရိုသေ တုပ်ဝပ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်။ အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်မှာ အကျွန်ုပ်သည် စစ်ချီတက် လတ်သော် လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့ကို စုံစမ်းလိုသည် ဖြစ်၍ ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာတစ်ခု၌ ကပ်ရောက် နေထိုင်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် များစွာသော ညဥ့်တို့ပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် လွန်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာ အကျွန်ုပ်ကို ခြေရင်းဘက် ပြုလျက် အိပ်ကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်မှာ "အချင်းတို့ အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွတကား၊ လက်သမား ဖြစ်ကြသော ဤဣသိဒတ္တနှင့် ပုရာဏတို့သည် ငါ၏ ထမင်းရိက္ခာကို စားကြကုန်၏၊ ငါ၏ ယာဉ်ကို စီးကြကုန်၏၊ ငါသည် ထိုသူတို့၏ အသက် သခင် ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့အား စည်းစိမ်ကို ဆောင်နှင်း ပေးထား၏၊ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၌ ရိုသေ တုပ်ဝပ်ကြကုန် သကဲ့သို့ ငါ၌ ရိုသေ တုပ်ဝပ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်၊ အမှန်အားဖြင့် ဤအသျှင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မွန်မြတ်သော ရှေးတရားထက် ထူးသော နောက်တရားကို သိကြကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား "မြတ်စွာဘုရားသည် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၏၊ တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောထားတော် မူပါပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား အပေါင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား အပေါ်ဝယ် တရားနှင့် လျော်သော ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပါ၏။

၃၇၄။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းမျိုးဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်လည်း မင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကောသလတိုင်းသား ဖြစ်တော်မူ၍ အကျွန်ုပ်လည်း ကောသလ တိုင်းသား ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း သက်တော် ရှစ်ဆယ် ရှိတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်လည်း အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၌

အလွန်အကြူး ရှိသေခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏၊ ချစ်ခင် လေးစားမှုကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သင်ယခု သွားရန် အချိန်ကို သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်မင်းကြီး ၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ "ရဟန်းတို့ ဤပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် တရား၌ အရိုအသေ ပြုမှုတို့ကို ပြောကြား၍ နေရာမှ ထကာ ဖဲသွား၏၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေ ပြုမှုတို့ကို သင်ယူကြ ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေ ပြုမှုတို့ကို အဖန်တစ်လဲလဲ လေ့ကျက်ကြ ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေ ပြုမှုတို့ကို ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တရား၌ အရိုအသေ ပြုမှုတို့သည် အကျိုး စီးပွားနှင့် စပ်ကုန်၏၊ မဂ်တည်း ဟူသော မြတ်သော အကျင့်၏ အစအဦး ဖြစ်ကုန်၏" ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြကုန်ပြီ။

**ကိုးခုမြောက် ဓမ္မစေတိယသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၄ - ရာဇဝဂ် ===

## ၁၀ - ကဏ္ဏကတ္ထလသုတ်

၃၇၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုညမြို့ ကဏ္ဏကတ္ထလမည်သော သား သမင်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် ဥရုညမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏၊ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ "အမောင်ယောကျ်ား သင် လာလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာ ကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်လေလော့- 'အသျှင်ဘုရား ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါ ကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်လိုက် ပါ၏' ဟု (လျှောက်လေလော့)။ 'အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ယနေ့ နံနက်စာ စားပြီး နောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်' ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်လေလော့" ဟု ပြောဆိုမှာထား၏။

"အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ထိုယောကျ်ားသည် ပသေနဒိကောသလမင်းအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ခါ အလွန် ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော် ရာ၌ ထိုင်လျက် "အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို

ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ၏- 'အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ယနေ့နံနက် နံနက်စာစားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ပါ လိမ့်မည်' ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏" ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည်လည်း "ယနေ့ ပသေနဒိကောသလ မင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ပါ လိမ့်မည်" ဟု ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။

ထိုအခါ သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည်လည်း ပွဲတော်အုပ်ပို့ ဆောင်ရာ၌ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ "မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ စကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါလော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရား သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည် လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ၏ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့" ဟု ပြောဆို ကြကုန်၏။

၃၇၆။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ "အသျှင်ဘုရား သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်း တို့ကိုမေး လျှောက်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာ အမည်ရှိသော နှမတော်တို့သည်လည်း အခြားတစ်ပါးသော တမန်ကို မရကြကုန် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သောမာအမည်ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည်ရှိသော နှမတော် တို့သည်လည်း "ယနေ့ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်လိမ့်မည်" ဟု ကြားကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှစ်မတော်တို့သည်လည်း ပွဲတော်အုပ်ပို့ ဆောင်ရာ၌ အကျွန်ုပ်ကို ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ "မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ စကားဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါလော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါလော့၊ ဗသာမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာ ကင်းကြောင်း ရောဂါ ကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်ပါ၏" ဟု (ဤစကားကို လျှောက်ထား ပါကုန်၏ ဟူ၍ လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သောမာအမည် ရှိသော နှမတော်နှင့် သကုလာအမည် ရှိသော နှမတော်တို့သည် ချမ်းသာကြ စေကုန်သတည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၇၇။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား 'တရား အလုံးစုံကို သိသော တရား အလုံးစုံကို မြင်သော အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် ပညာရှိ၏ ဟု ဝန်ခံနိုင်သော သမဏသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည်သော် လည်းကောင်း မရှိနိုင်၊ ဤသို့ ဝန်ခံနိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်' ဟု ရဟန်းဂေါတမ ဆို၏ ဟူ၍ အကျွန်ုပ် ကြားရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား 'တရား အလုံးစုံကို သိသော တရား အလုံးစုံကို မြင်သော အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် အမြင်ရှိ၏ ဟု ဝန်ခံနိုင်သော သမဏသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည်သော် လည်းကောင်း မရှိနိုင်၊ ဤသို့ (ဝန်ခံနိုင်) သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်' ဟု ရဟန်းဂေါတမသည် ဆို၏ ဟု ပြောဆိုကြသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားအတိုင်း ပြောဆိုကြပါ ကုန်သလော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ် မမှန်သော အကြောင်းဖြင့် မစွပ်စွဲဘဲ ရှိကြပါ ကုန်၏လော၊ အကြောင်းအား လျော်သော အကြောင်းကိုလည်း

ပြောကြား ကြပါကုန်၏လော၊ တစ်စုံတစ်ခု အကြောင်း အားလျော်သော ရှေးဦးစွာ ပြောဆိုခြင်း အဆင့်ဆင့် ပြောဆိုခြင်းသည် ကဲရဲ့အပ်သော အရာသို့ မရောက်ဘဲ ရှိပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး “တရား အလုံးစုံကို သိသော တရား အလုံးစုံကို မြင်သော အကြွင်းမဲ့ ဉာဏ် အမြင်ရှိ၏ ဟု ဝန်ခံနိုင်သော သမဏသည် သော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည် သော်လည်းကောင်း မရှိ၊ ဤသို့ ဝန်ခံနိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင် ဟု ရဟန်းဂေါတမဆို၏ ဟု ပြောဆိုကြသော သူတို့သည် ငါ့စကားအတိုင်း ပြောဆိုကြသည် မဟုတ်ကြကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မဟုတ်မမှန်သော အကြောင်းအရာဖြင့် လည်း ငါ့ကို စွပ်စွဲကြ ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၇၈။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ဝိဋူဋ္ဌဘစစ်သူကြီးကို ခေါ်၍ “စစ်သူကြီး အဘယ်သူသည် ဤစကားကို နန်းတော်တွင်း၌ ပြောကြားလာပါ သနည်း” ဟု မေးမြန်း၏။ မင်းကြီး အာကာသအနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏားသည် ပြောကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် တစ်ယောက်သော မင်းချင်းကို ခေါ်၍ “အမောင် ယောကျာ်း အသင်လာ ခဲ့လော့၊ ငါ၏ စကားဖြင့် အာကာသအနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏားကို ‘အသျှင် သင့်ကို ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည် ခေါ်၏’ ဟု ဆို၍ ခေါ်ချေလော့” ဟု မိန့်၏။ “အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ သာလျှင် ထိုမင်းချင်းသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၍ အာကာသ အနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏား ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကာ “အသျှင် သင့်အား ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး သည် ခေါ်၏” ဟု ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံ တစ်ခုကို ရည်ညွှန်း၍ ဟောတော်မူသော စကားသည် ရှိတန်ရာ၏၊ ထိုစကားကိုပင် လူအများက တစ်မျိုး တစ်မည်အားဖြင့် သိမှတ်နေရာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုကဲ့သို့သော စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဆိုဖူး၏ ဟု မှတ်မိပါသလော” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် သာလျှင် အလုံးစုံကို သိနိုင်သော အလုံးစုံကို မြင်နိုင်သော သမဏသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည်သော် လည်းကောင်း မရှိပါ၊ ဤသို့ (သိနိုင် မြင်နိုင်)သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင်၊ ဤသို့ စကား ပြောကြား ဖူးသည်ကို ငါမှတ်မိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် သာလျှင် အလုံးစုံကို သိနိုင်သော အလုံးစုံကို မြင်နိုင်သော သမဏသည်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည်သော် လည်းကောင်း မရှိ၊ ဤသို့ သိနိုင် မြင်နိုင်သော အကြောင်းမျိုးသည် မရှိနိုင် ဟု အကြောင်းမှန် သဘော ကို မိန့်ဆိုတော် မူပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း ခိုင်လုံသော သဘောကို မိန့်ဆိုတော် မူပေ၏။

အသျှင်ဘုရား အမျိုးတို့သည် မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး ဟူ၍ ဤလေးမျိုးတို့ ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့၏ အထူးသည် ရှိပါသလော၊ ခြားနားမှုသည် ဖြစ်ရာပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး အမျိုးတို့သည် မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး ဟူ၍ လေးမျိုးတို့တည်း။ မင်းကြီး ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့တွင် ရှိခိုးမှု ခရီးဦး ကြိုဆိုမှု လက်အုပ်ချီမှု အရိုအသေ ပြုမှုတို့ကို ထောက်၍ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ဤနှစ်ပါးသော အမျိုးတို့ကို မြတ်၏ ဟု ဆိုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်၌ ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားကို မေးလျှောက်သည် မဟုတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို တမလွန် လောက၌ ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားကို မေးလျှောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အမျိုးတို့သည် မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး ဟူ၍ ဤလေးမျိုးတို့ ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား ဤလေးပါးသော အမျိုးတို့၏ အထူးသည် ရှိပါသလော၊ ခြားနားမှုသည် ဖြစ်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

၃၇၉။ မင်းကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု ပဓာနအလုပ်ကို ပြုလုပ် သူတို့၏ အင်္ဂါတို့သည် ဤငါးပါးတို့ တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ-

မင်းကြီး ဤသာသနာတော်၌-

(၁) ရဟန်းသည် ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' ရှိ၏၊ "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက် သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ယုံကြည်၏။

(၂) အနာကင်း၏၊ ရောဂါ ကင်း၏၊ အညီအမျှ ကျေကျက် စေတတ်သော မပူလွန်း မအေးလွန်းသော အလယ်လတ် ဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်း၌ ခံ့သော ပါစက တေဇောဓာတ် (ဝမ်းမီး) နှင့် ပြည့်စုံ၏။

(၃) မစဉ်းလဲတတ်၊ မလှည့်ပတ်တတ်၊ ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ သိကြားလိမ္မာသော သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ လည်းကောင်း ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာ ပြုတတ်၏။

(၄) အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ခြင်း၌ ကုသိုလ်တရားတို့ကို ပြည့်စုံစေခြင်း၌ အားအစွမ်းရှိ၏၊ မြဲမြံသော လုံ့လရှိ၏၊ ကုသိုလ်တရားတို့၌ မချထားအပ်သော ဝန်ရှိ၏။

(၅) ပညာရှိ၏၊ ဖြစ်မှု ပျက်မှု (ဥပါဒ်စွန်း ဘင်စွန်း)ကို ပိုင်းခြားခြင်း၌ စွမ်းနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကိလေသာကို ဖောက်ခွဲခြင်း၌ စွမ်းနိုင်သော ဒုက္ခ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကောင်းစွာ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော မြတ်သော ဝိပဿနာပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။

မင်းကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု ပဓာနအလုပ်ကို ပြုလုပ်သူတို့၏ အင်္ဂါတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ မင်းကြီး မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးအားဖြင့် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့မူ ဤအရာ၌ ထိုသူတို့အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အစီးအပွါး ဖြစ်ခြင်း၌ ချမ်းသာခြင်း၌ ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုး အားဖြင့် ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့မူ အသျှင်ဘုရား ဤအရာ၌ ဤသူတို့၏ အထူးသည် ရှိပါသလော၊ ခြားနားမှုသည် ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဤအရာ၌ ထိုသူတို့၏ အားထုတ်မှု ထူးခြားသည်၏ အဖြစ်ကို ငါ ဟော၏။ မင်းကြီး ဥပမာအားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ရှိကုန်ရာ၏။ မဆုံးမရသေးသော မယဉ်ကျေး သေးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ရှိကုန် ရာ၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် စင်စစ်အားဖြင့် ယဉ်ကျေး ကုန်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် ယဉ်ကျေးသော အပြုအမူသို့ ရောက်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော၊ ယဉ်ကျေးကုန်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် ယဉ်ကျေးသော နေရာဌာနသို့ ရောက်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရောက်ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မဆုံးမရသေးသော မယဉ်

ကျေး သေးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးသော ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးပြီးသော ဆင်နှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် မြင်းနှစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် နွားနှစ်ကောင်တို့ ကဲ့သို့ မယဉ်ကျေးကုန်ဘဲ သာလျှင် ယဉ်ကျေးသော အပြုအမူသို့ ရောက်ကုန်ရာ သလော၊ မယဉ်ကျေးကုန်ဘဲ သာလျှင် ယဉ်ကျေးသော နေရာဌာနသို့ ရောက်ကုန်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဤအတူသာလျှင် ယုံကြည်မှု၊ အနာကင်းမှု၊ ဟန်မဆောင်မှု မလှည့်ပတ်မှု၊ ထက်သန်သော လုံ့လရှိမှု၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံမှု ရှိသူသည် ရောက်သင့်သော အရာဌာနသို့ မယုံကြည်မှု၊ အနာများမှု၊ ဟန်ဆောင်မှု လှည့်ပတ်မှု၊ ပျင်းရိမှု၊ ပညာကင်းမှု ရှိသူသည် ရောက်နိုင်ရမည် ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၈၀။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမှန် သဘောကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း ခိုင်လုံသော သဘောကို ဟောကြားတော် မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးအားဖြင့် ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမှု အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် အကယ်၍ ပြည့်စုံခဲ့မူ ထိုအမျိုး လေးပါးတို့သည် အကယ်၍ ကောင်းစွာ အားထုတ်မှု ရှိခဲ့မူ ထိုသူတို့၏ ဤအရာ၌ အထူး ရှိပါသေးသလော၊ ခြားနားမှု ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ထိုသူတို့၏ ဤအရာ၌ မဂ်ဖိုလ် အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခုသော ခြားနားမှုကို ငါ မဟော။ မင်းကြီး ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် ကျွန်းသား ထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုရာ၏၊ အခြား ယောကျ်ားသည် အင်ကြင်းသား ထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုရာ၏ အခြား ယောကျ်ားသည် သရက်သား ထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုရာ၏၊ အခြား ယောကျ်ားသည် ရေသဖန်းသား ထင်းခြောက်ကို ယူ၍ မီးမွှေးရာ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုရာ၏။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ထင်းအမျိုးမျိုးမှ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမီးတို့၏ တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှုသည် ရှိသေး သလော၊ မီးလျှံ အချင်းချင်း အဆင်း အချင်းချင်း အရောင် အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှုသည် ရှိသေး သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤဥပမာ အတူသာလျှင် လုံ့လဖြင့် မွှေနှောက်၍ ရအပ်သော, လုံ့လကြောင့် ဖြစ်သော တန်ခိုး၌ မဂ်ဖိုလ် အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခု ခြားနားမှုကို ငါ မဟော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမှန် သဘောကို ဟောကြားတော် မူ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် အကြောင်း ခိုင်လုံသော စကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား နတ်တို့သည် ရှိကြပါ ကုန်၏လော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် နတ်တို့သည် ရှိကြပါ ကုန်၏လော ဟု ဤသို့ မေးလျှောက်ဘိ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုနတ်တို့သည် ပဋိသန္ဓေ အားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ လာရောက်ကြပါကုန် သေးသလော၊ သို့မဟုတ် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ မလာရောက်ကြ ကုန်ဘဲ ရှိပါကုန် သလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး စေတသိက ဒုက္ခရှိကြ ကုန်သော နတ်တို့သည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက် လာနိုင်ကုန်၏။ စေတသိကဒုက္ခ မရှိကြ ကုန်သော နတ်တို့သည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက် မလာကြကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၈၁။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဝိဋူဍဘစစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား စေတသိကဒုက္ခ ရှိကြသေးသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက်လာ နိုင်ကုန်သော နတ်တို့သည် စေတသိက ဒုက္ခ မရှိကြသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် မလာနိုင်ကြ ကုန်သော နတ်တို့ကို နေရာမှ ရွေ့စေနိုင် ကုန်သလော၊ နှင်ထုတ်မှုလည်း နှင်ထုတ်နိုင်ကြ ကုန်သလော" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား "ဝိဋူဍဘစစ်သူကြီးသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး၏ သားတော်တည်း၊ ငါလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်တည်း၊ ဤအခါကား သားတော် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ရမည့်

အချိန် အခါတည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဝိဋူဋ္ဋဗျာဘစစ်သူကြီးကို “စစ်သူကြီး ဤအရာ၌ သင့်ကို သာလျှင် ငါပြန်၍ မေးအံ့၊ သင် နှစ်သက်သည့်အတိုင်း ထိုပြဿနာကို ဖြေကြားလော့၊

စစ်သူကြီး ဤအရာ၌ အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရာ နိုင်ငံတော်၌ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းရှိသောသူကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းမဲ့သောသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သောအကျင့် မရှိသူကို လည်းကောင်း ထိုတိုင်းပြည်မှ ရွှေ့လျော နှင်ထုတ်ရန် စွမ်းနိုင်ရာသည် မဟုတ်လော” ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရာ နိုင်ငံတော်၌ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းရှိသောသူကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းမဲ့သောသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သောအကျင့် မရှိသူကို လည်းကောင်း ထိုတိုင်းပြည်မှ ရွှေ့လျော နှင်ထုတ်ရန် စွမ်းနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

စစ်သူကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်းမလုပ်ရာ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းရှိသူကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းမဲ့သူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့် ရှိသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သောအကျင့် မရှိသူကို လည်းကောင်း တိုင်းပြည်မှ ရွှေ့လျော နှင်ထုတ်ရန် စွမ်းနိုင်ပါအံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ပသေနဒိကောသလမင်းကြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းမလုပ်ရာ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းရှိသူကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းမဲ့သူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသူကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့် မရှိသူကို လည်းကောင်း ထိုတိုင်းနိုင်ငံမှ ရွှေ့လျော နှင်ထုတ်ရန် မစွမ်းနိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

စစ်သူကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်သည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ကြားဖူးပါ၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် မှန်ပါ၏၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို အကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏၊ အသျှင် ဤအရာ၌ ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ စစ်သူကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည်လည်း တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ထိုနေရာမှ ရွှေ့လျော နှင်ထုတ်ရန် စွမ်းနိုင်ပါသလော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ဘုရား ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို မြင်ခြင်းကိုမျှလည်း မစွမ်းနိုင်၊ ထိုနေရာမှ ရွှေ့လျောစေ နှင်ထုတ်စေရန် အဘယ်မှာ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ စစ်သူကြီး ဤအတူသာလျှင် စေတသိက ဒုက္ခရှိကြသေးသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက်လာနိုင်ကုန်သော နတ်တို့သည် စေတသိကဒုက္ခ မရှိကြသဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက်မလာ ကုန်သော နတ်တို့ကို မြင်ခြင်းငှါ သော်လည်း မစွမ်းနိုင်ကြကုန်၊ အဘယ်မှာလျှင် ထိုတည်ရာဌာနမှ ရွှေ့လျောမှုလည်း ရွှေ့လျောစေနိုင် ကုန်အံ့နည်း၊ နှင်ထုတ်မှုလည်း နှင်ထုတ်နိုင်ပါ ကုန်အံ့နည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၃၈၂။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် အဘယ် အမည် ရှိပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး အာနန္ဒာ အမည်ရှိပေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အချင်းတို့ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ အချင်းတို့ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပေစွတကား။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာသည် အကြောင်းမှန်သော သဘောကို ဆိုပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်အာနန္ဒာသည် အကြောင်း ခိုင်လုံသော သဘောကို ဆိုပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မာတို့သည် ရှိပါကုန် သလော ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မာတို့သည် ရှိပါကုန် သလော” ဟု ဤသို့ ဆိုဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုဗြဟ္မာသည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်သို့

လာရောက်ပါ သေးသလော၊ သို့မဟုတ် ဤလူ့ပြည်သို့ မလာရောက်ဘဲ ရှိပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး စေတသိက ဒုက္ခရှိသော ဗြဟ္မာသည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသော အားဖြင့် ကပ်ရောက် လာနိုင်၏၊ စေတသိကဒုက္ခ မရှိသော ဗြဟ္မာသည် ဤလူ့ပြည်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကပ်ရောက် မလာနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မင်းချင်းသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးကို "မင်းကြီး အာကာသ အနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏားသည် ရောက်လာပါပြီ" ဟု သံတော်ဦး တင်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် အာကာသ အနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏားကို "ပုဏ္ဏား အဘယ်သူသည် ဤစကားကို မင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌ ပြောဆိုပါသနည်း" ဟု မေး၏၊ မင်းကြီး ဝိဋူဍ္ဍဘ စစ်သူကြီး ပါတည်း ဟု (သံတော်ဦးတင်၏)။ ဝိဋူဍ္ဍဘစစ်သူကြီးသည် "မင်းကြီး အာကာသ အနွယ် ဖြစ်သော သဉ္စယပုဏ္ဏားပါတည်း" ဟု (သံတော်ဦးတင်၏)။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မင်းချင်း ယောကျ်ားသည် ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးကို "မင်းကြီး သွားအံ့သောအခါ တိုင်ပါပြီ" ဟု သံတော်ဦးတင်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို သဗ္ဗညုတဉာဏ် အကြောင်းကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် အကြောင်းကို ဖြေကြားတော် မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့ သည် သဘောလည်း ကျပါ၏၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါ၏၊ ထိုအဖြေဖြင့်လည်း နှစ်လိုသောစိတ် ရှိကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကိုလည်း ဖြေကြားတော် မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါ၏၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါ၏၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ဖြင့်လည်း နှစ်လိုသော စိတ်ရှိကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်မြတ်သော နတ်တို့ကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်သော နတ်တို့ကို ဖြေကြားတော် မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါ၏၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါ၏၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ဖြင့်လည်း နှစ်လိုသောစိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လွန်မြတ်သော ဗြဟ္မာကို မေးလျှောက် ပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်သော ဗြဟ္မာကို ဖြေကြား တော်မူပါ၏။ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါ၏၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါ၏၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ဖြင့်လည်း နှစ်လိုသော စိတ်ရှိကြပါ ကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား မေးလျှောက်တိုင်းသော ပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြေကြားတော် မူ၏၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျပါ၏၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါ၏၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ဖြင့်လည်း နှစ်လိုသောစိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါ သွားကြပါ ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသော ကိစ္စ များသော ပြုဖွယ် ရှိကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး ယခုသွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒိကောသလမင်း သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေသတည်း။

**ဆယ်ခုမြောက် ကဏ္ဏကတ္ထလသုတ် ပြီး၏။**

**လေးခုမြောက် ရာဇဝဂ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၁ - ဗြဟ္မာယုသုတ်

၃၈၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ငါးရာမျှ လောက်သော ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရက်ချုပ်အားဖြင့် အသက် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ် ရှိ၍ အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်သော ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် မိထိလာပြည်၌ နေ၏၊ နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်'ကျမ်း ကေဋုဘ'အလင်္ကာ'ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ'ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်း[1]နှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်း[2]ကို တတ်၏၊ဗျာကရဏ်းကျမ်း[3]ကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း[4] မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်း တို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏၊ ထိုဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ ကြားသိလေ၏ -"အချင်းတို့ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ငါးရာမျှလောက်သော ရဟန်း သံဃာ နှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ ဝိဒေဟတိုင်းသို့ ရောက်လာသတတ်၊ အသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်း သော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပြန့်နှံ့၍ ထွက်၏ -'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ'အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော် မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အကြောင့်ကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင့်ကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝ မနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏' ဟု (ပြန့်နှံ့၍ ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောကကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန္တာ (ပုဂ္ဂိုလ်)တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိလေ၏)။

၃၈၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ တပည့်ဖြစ်သော ဥတ္တရလုလင်သည် ရှိ၏၊ ထိုလုလင်သည် နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရဏ်း ကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏၊ ထိုဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ဥတ္တရလုလင်ကို ဤသို့ ပြော၏ - "ချစ်သားဥတ္တရ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်း ပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ဤရဟန်း ဂေါတမသည် များစွာသော ငါးရာမျှသော ရဟန်း သံဃာနှင့် တကွ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူလာ၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏ - 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော

အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏။ပ။ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန္တာတို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိရ၏)။

"ချစ်သားဥတ္တရ လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော ဟု ငါတို့ သိနိုင်ရန် အလို့ငှါ ရဟန်းဂေါတမကို သိအောင် စုံစမ်းချေလော့" ဟု ဆို၏။ အသျှင် "ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကျော်စောသတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော ဟု အကျွန်ုပ်သည် ထိုအသျှင် ဂေါတမကို အဘယ်သို့လျှင် သိအောင် စုံစမ်းရပါအံ့နည်း" ဟု (မေး၏)။

ချစ်သားဥတ္တရ ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့သည် လာကုန်၏၊ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အား နှစ်မျိုးသော အဖြစ်တို့သာလျှင် ရှိကုန်၏၊ အခြားသော အဖြစ် မရှိကုန်။ ထိုယောက်ျားမြတ်သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေငြားအံ့၊ တရားစောင့်သော တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသော သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အပိုင်းအခြား ရှိသည့် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော ရန်အပေါင်းကို အောင်သော တိုင်းနိုင်ငံကို တည်ငြိမ်စေသော ရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏၊ ထိုစကြဝတေးမင်းအား ဤရတနာ ခုနစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ စကြာရတနာ ဆင်ရတနာ မြင်းရတနာ ပတ္တမြားရတနာ မိန်းမရတနာ သူကြွယ်ရတနာ ခုနစ်ခုမြောက်သော သားကြီးရတနာတို့တည်း။ ထိုစကြဝတေးမင်း၌ ရဲရင့်ကုန်သော သူရဲကောင်း အင်္ဂါရုပ် ရှိကုန်သော တစ်ဖက် စစ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်း နိုင်ကုန်သော အထောင်မကသော သားတော်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုစကြဝတေးမင်းသည် သမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိသော ဤမြေကို ဒဏ်မခတ် မူ၍ မသတ်ဖြတ်မူ၍ တရားသဖြင့် အောင်မြင်လျက် အုပ်စိုး၏။ အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော လောက၌ ကိလေသာ အပိတ်အဖုံးကို ဖွင့်လှစ်နိုင်သော ဘုရားဖြစ်၏။ ချစ်သား ဥတ္တရ ငါသည် သင့်အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ကြားပေးပြီး မဟုတ်လော၊ သင်သည် ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ကြား ခံယူပြီး မဟုတ်လော ဟု (ပြောကြား၏)။

၃၈၅။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ဥတ္တရလုလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ဝိဒေဟတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ ဖဲသွားလေ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဖဲသွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတ္တရ လုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှု ရှာဖွေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း ဤမမြင်ရသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ - "ဤဥတ္တရလုလင်သည် ငါ၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း ဤမမြင်ရသော ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်။ ငါသည် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းပြရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်ကို ဥတ္တရလုလင် မြင်နိုင်ရန် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းတော် မူ၏၊ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်း နှစ်ဖက်တို့ ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏၊ နှာခေါင်းပေါက် နှစ်ခုတို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ် တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသော နဖူးပြင်ကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ဥတ္တရလုလင်အား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏ - "ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည် သာတည်း၊ ငါသည် အကယ်၍ ရဟန်းဂေါတမ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်ရမူ ထိုရဟန်း ဂေါတမ၏ ဣရိယာပုထ်ကို မြင်ရာ၏" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ ထို့နောက် ဥတ္တရလုလင်သည် ခုနစ်လ ပတ်လုံး အစဉ်လိုက်သော အရိပ်ကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်လေ၏။

၃၈၆။ ခုနစ်လ လွန်သောအခါ ဥတ္တရလုလင်သည် ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာပြည်သို့ ဖဲသွား၏၊ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်၍ မိထိလာပြည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားး၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားအား ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ ထိုင်နေသော ဥတ္တရလုလင်ကို ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် "ချစ်သား ဥတ္တရ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သလော၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ကျော်စော သည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ မမှန်သလော"ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကျော်စော သတင်းသည် အမှန် အတိုင်း ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏၊ အမှန်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်သည် မဟုတ်ပါ၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ကျော်စောသည့် အတိုင်းပင် မှန်ပါ၏၊ မမှန်သည် မဟုတ်ပါ။ အသျှင် ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံပါ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် အညီအညွတ် ကောင်းစွာ ထိသော ခြေဖဝါးရှိ၏။ ဤအညီအညွတ် ကောင်းစွာ ထိသော ခြေဖဝါး ရှိခြင်းသည်လည်း ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ မဟာပုရိသလက္ခဏာ ဖြစ်၏။ (၁)

ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ အောက်ခြေဖဝါးပြင်တို့၌ အကန့် တစ်ထောင် အကွပ်ပုံ တောင်းတို့နှင့် တကွသော အလုံးစုံသော အခြင်းအရာနှင့် ပြည့်စုံသော စက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ (၂)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရှည်သော ဖနောင့်ရှိ၏။ (၃)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရှည်သော လက်ချောင်း ခြေချောင်း ရှိ၏။ (၄)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော လက်ဖဝါး ခြေဖဝါး ရှိ၏။ (၅)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် လေသွန်တံခါး၌ စီထားသော ရွှေပွတ်လုံး ကဲ့သို့ ညီညွတ်သော လက်ခြေ ရှိ၏။ (၆)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် (ဖမိုးမှသည် လေးသစ်တက်၍ အထက်၌ တည်သော) မြင့်သော ဖမျက် ရှိ၏။ (၇)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ဇဏီသား၏ မြင်းခေါင်းနှင့် တူသော ပြည့်ဖြိုးသော မြင်းခေါင်းရှိ၏။ (၈)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရပ်လျက် သာလျှင် မကိုင်းညွတ်ဘဲ နှစ်ဖက်သော လက်ဝါး အပြင်တို့ဖြင့် ပုဆစ်ဒူးတို့ကို သုံးသပ် ဆုပ်နယ်နိုင်၏။ (၉)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အင်္ဂါဇာတ် ရှိ၏။ (၁၀)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရွှေစင်(ရုပ်)နှင့်တူသောအဆင်းရှိ၏၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအရေရှိ၏။(၁၁)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် သိမ်မွေ့သော အရေရှိ၏၊ အရေ သိမ်မွေ့သောကြောင့် ကိုယ်၌ မြူ အညစ် အကြေး မလိမ်းကျံ မကပ်ငြိ။ (၁၂)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် (မွေးညင်းပေါက်တို့၌) တစ်ချောင်းစီ တစ်ချောင်းစီ ပေါက်သော မွေးညင်းရှိ၏၊ မွေးညင်းပေါက် တစ်ခုတစ်ခု၌ တစ်ချောင်း တစ်ချောင်းစီသော မွေးညင်း ရှိကုန်၏။ (၁၃)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အထက်သို့ ကော့တက်သော မွေးညင်းရှိ၏၊ အထက်သို့ ကော့တက်ကုန်သော မွေးညင်းတို့သည် ညိုကုန်၏၊ မျက်စဉ်းညို အဆင်း ရှိကုန်၏၊ ရစ်ပတ်၍ လည်ကုန်၏၊ လက်ျာရစ်လည်၍ တည်ကုန်၏၊ (၁၄)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာ့ကိုယ်နှင့် တူသော ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ရှိ၏။ (၁၅)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အရပ် ခုနစ်ပါး၌ ပြည့်ဖြိုးသော အသားရှိ၏။ (၁၆)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် (ကေသရာ) ခြင်္သေ့မင်း၏ ရှေ့ထက်ဝက် ကိုယ်နှင့်တူသော ကိုယ်ရှိ၏။(၁၇)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ပခုံးစွန်း နှစ်ဖက်အတွင်း၌ ပြည့်ဖြိုးသော အသားရှိ၏။ (၁၈)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ပညောင်ပင် အဝန်းကဲ့သို့ ဝန်းသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်သည် အရပ် ရှိသလောက် အလံရှိ၏၊ အလံ ရှိသလောက် အရပ်ရှိ၏။ (၁၉)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ညီညွတ်စွာ လုံးသော လည်ရှိ၏။ (၂၀)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အရသာကို ဆောင်နိုင်သော အကြောရှိ၏။ (၂၁)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် (ကေသရာ) ခြင်္သေ့မင်း၏ မေးနှင့်တူသော မေးရှိ၏။ (၂၂)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် သွားလေးဆယ် ရှိ၏။ (၂၃)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ညီညွတ်သော သွားရှိ၏။ (၂၄)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် မကျဲသော သွားရှိ၏။ (၂၅)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အလွန် ဖြူစင်သော အစွယ် လေးချောင်း ရှိ၏။ (၂၆)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရှည်ပြန့်သော လျှာရှိ၏။ (၂၇)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာ၏ အသံနှင့်တူသော အသံရှိ၏၊ ကရဝိက်ငှက် အသံနှင့် တူသော အသံ ရှိ၏။ (၂၈)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အလွန် ညိုသော မျက်လုံးရှိ၏။ (၂၉)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် နွားငယ်ကလေး၏ မျက်မှောင်နှင့် တူသော မျက်မှောင်ရှိ၏။ (၃၀)

ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ (ဥဏ္ဏလုံ) မွေးရှင်သည် မျက်မှောင် နှစ်ဖက်အကြား၌ ပေါက်၏၊ ဖြူစင်နူးညံ့သော လဲဝါဂွမ်းနှင့် တူ၏။ (၃၁)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် သင်းကျစ်ပြားရစ် သကဲ့သို့ ဦးခေါင်း ရှိ၏၊ ဤသင်းကျစ်ပြားရစ် သကဲ့သို့ ဦးခေါင်း ရှိခြင်းသည်လည်း ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ မဟာပုရိသလက္ခဏာတည်း။ (၃၂)

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ဤသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

၃၈၇။ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ကြွသွားသည် ရှိသော် လက်ျာခြေတော်ဖြင့် ရှေးဦးစွာ ဖဲကြွတော်မူ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် မဝေးလွန်းရာ၌ ခြေတော်ကို နုတ်ကြွတော်မူ၏၊ မနီးလွန်းရာ၌ ခြေတော်ကို ချတော်မူ၏၊ မမြန်လွန်းဘဲ ကြွသွားတော်မူ၏၊ မနှေးလွန်းဘဲ ကြွသွားတော် မူ၏၊ ပုဆစ်ဒူး အချင်းချင်း မထိခိုက်စေဘဲ ကြွသွားတော်မူ၏၊ ဖမျက် အချင်းချင်း မထိခိုက်စေဘဲ ကြွသွားတော် မူ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ကြွသွားတော် မူသည်ရှိသော် ပေါင်ကို မြှောက်တော်မမူ၊ ညွတ်တော်မမူ၊ တောင့်ထားတော်မမူ၊ ခါတော်မမူ၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမ ကြွသွားတော်မူ လတ်သော် အောက်ပိုင်း ကိုယ်သည်သာ လှုပ်၏၊

ကိုယ်အားယူ၍ ကြွတော်မမူ။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ပြန်ကြည့်တော် မူသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ကိုယ်ဖြင့် သာလျှင် ပြန်ကြည့်တော် မူ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် အထက်သို့ မော့ကြည့်တော်မမူ၊ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် တော်မမူ၊ ထိုထို ဤဤ ကြည့်လျက် သွားတော်မမူ၊ ထမ်းပိုး တစ်ပြန်မျှကိုသာ ကြည့်တော်မူ၏၊ ထမ်းပိုး တစ်ပြန်ထက် အလွန်လည်း ထိုအသျှင် ဂေါတမအား အပိတ်အပင် မရှိသော ဉာဏ် အမြင်သည် ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူသည် ရှိသော် ကိုယ်ကို မြှောက်တော်မမူ၊ ညွတ်တော်မမူ၊ တောင့်ထားတော် မမူ၊ ခါတော်မမူ၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် နေရာ၏ မဝေးလွန်း မနီးလွန်း၌ ကိုယ်ကို လှည့်တော်မူ၏၊ လက်ဖြင့် ထောက်၍ နေရာ၌ ထိုင်တော်မမူ၊ နေရာ၌ ကိုယ်ကိုလည်း ပစ်ချတော်မမူ၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ရွာတွင်း၌ နေတော်မူသည် ရှိသော် လက်ဆော့တော် မမူ၊ ခြေဆော့တော် မမူ၊ ဒူးဆစ် အချင်းချင်း တင်၍ ထိုင်တော်မမူ၊ ဖမျက် အချင်းချင်း တင်၍ ထိုင်တော်မမူ၊ မေးကို လက်ထောက်၍လည်း ထိုင်တော်မမူ၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ရွာတွင်း၌ နေတော်မူသည် ရှိသော် မကြောက်ရွံ့ မတွန့်ဆုတ် မတုန်လှုပ် မချောက်ချား၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် မကြောက်ရွံ့ မတွန့်ဆုတ် မတုန်လှုပ် မချောက်ချားဘဲ ကြက်သီး မွေးညင်းထမှု ကင်းသည် ဖြစ်၍ ကင်းဆိတ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ညွတ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍လည်း ရွာတွင်း၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် သပိတ်ဆေး ရေကို ယူသည်ရှိသော် သပိတ်ကို မြှောက်တော် မမူ၊ ညွတ်တော်မမူ၊ တောင့်ထားတော်မမူ၊ ခါတော်မမူ၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် မနည်းလွန်း မများလွန်းသော သပိတ်ဆေး ရေကို ခံယူတော်မူ၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ခလောက် ခလောက် အသံကို ပြု၍ သပိတ်ကို ဆေးတော်မမူ၊ မှောက်လှန်၍ ဆေးတော်မမူ၊ သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဆေးတော်မမူ၊ လက်ဆေးလျှင် သပိတ်ဆေးပြီး ဖြစ်၏၊ သပိတ်ဆေးလျှင် လက်ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် သပိတ်ဆေး ရေကို မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ စွန့်တော်မူ၏၊ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲ၍ စွန့်တော်မမူ။

ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ဆွမ်းကို ခံယူသည် ရှိသော် သပိတ်ကို မြှောက်တော်မမူ၊ ညွတ်တော်မမူ၊ တောင့်ထားတော်မမူ၊ ခါတော်မမူ၊ ထိုအသျှင် ဂါတမသည် မနည်းလွန်း မများလွန်းသော ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူ၏။ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ဟင်းကို ဟင်းပမာဏဖြင့် သုံးဆောင်တော် မူ၏၊ ဟင်းဖြင့် ဆွမ်းလုတ်ကို လွန်စေတော်မမူ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ခံတွင်း၌ ဆွမ်းလုတ်ကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လှေး၍ မျိုချတော်မူ၏၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ထမင်းဝါးဖတ်သည် မကြေညက်ဘဲ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်သို့ မဝင်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ထမင်းဝါးဖတ်သည် ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ခံတွင်း၌ မကြွင်းကျန်၊ ထို့ပြင် ဆွမ်းလုတ်သို့ ညွတ်လျက် အရသာကို သိသည် ဖြစ်၍ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် အာဟာရကို သုံးဆောင်တော်မူ၏၊ အရသာကို တပ်မက်သော အားဖြင့် သိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်တော်မမူ။

ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် မြူးထူးရန် မာန်ရစ်ရန် တန်ဆာဆင်ရန် အသားအရေ ဖွံ့ဖြိုး တိုးပွားရန် သုံးဆောင်တော် မူသည် မဟုတ်၊ ဤကိုယ်၏ တည်တံ့ရန်သာ မျှတရန်သာ ပင်ပန်းခြင်း ငြိမ်းရုံမျှသာ မြတ်သော အကျင့်ကို ချီးမြှောက်ရန်သာ သုံးဆောင်တော် မူ၏။ ဤသို့ မှီဝဲခြင်းဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းကိုလည်း ပယ်ဖျောက်အံ့၊ ဝေဒနာ သစ်ကိုလည်း မဖြစ်စေအံ့၊ ငါ့အား မျှတခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အဟာရကို သုံးဆောင်၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် သပိတ်ဆေး ရေကို ခံယူသည် ရှိသော် သပိတ်ကို မြှောက်တော်မမူ၊ ညွတ်တော်မမူ၊ တောင့်ထားတော်မမူ၊ ခါတော်မမူ။

ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် မနည်းလွန်း မများလွန်းသော သပိတ်ဆေး ရေကို ခံယူတော်မူ၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ခလောက် ခလောက် အသံကို ပြု၍ သပိတ်ကို ဆေးတော်မမူ၊ မှောက်လှန်၍ ဆေးတော်မမူ။ သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဆေးတော်မမူ၊ လက်ဆေးလျှင် သပိတ်ဆေးပြီး ဖြစ်၏၊ သပိတ်ဆေးလျှင် လက်ဆေးပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ သပိတ်

ဆေးရေကို စွန့်တော်မူ၏၊ ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ကြဲ၍ စွန့်တော်မမူ။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးသည် ရှိသော် သပိတ်ကို မြေ၌ ချတော်မမူ၊ မနီးလွန်း မဝေးလွန်း၌ ထားတော်မူ၏၊ သပိတ်ကို အလို မရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ သပိတ်၌ အခါလေးမြင့် စောင့်ရှောက်သည်လည်း မဟုတ်၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမ သည် ဆွမ်းစားပြီးသည် ရှိသော် တစ်ခဏမျှ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏၊ အနုမောဒနာ ပြုရအံ့သော အခါကိုမူကား လွန်စေတော်မမူ။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ဆွမ်းစားပြီးသည် ရှိသော် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။ ထိုဆွမ်းကို ကဲ့ရဲ့တော် မမူ၊ အခြားဆွမ်းကို မတောင့်တ၊ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီပွါးကို သိမြင်စေတော် မူ၏၊ (တရားကို) ဆောက်တည် စေတော်မူ၏၊ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် ထိုပရိသတ်ကို တရား စကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရား ကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူပြီးသော် နေရာမှထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ကြွသွားတော်မမူ၊ အလွန် နှေးကွေးစွာ ကြွသွားတော်မမူ၊ လွတ်မြောက်လို သကဲ့သို့ ကြွသွားတော်မမူ၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ သင်္ကန်းသည် အလွန်လည်း မမြင့်တက်၊ အလွန်လည်း မလျော့ကျ၊ ကိုယ်တော်၌ ကပ်ငြိသည်လည်း မဟုတ်၊ ကိုယ်တော်မှ ကွာနေသည်လည်း မဟုတ်။ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်မှ သင်္ကန်းသည် လေလည်း မလွင့်၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ အညစ်အကြေးသည်လည်း မလိမ်းကျံ (မကပ်ငြိ)၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏၊ ထိုင်ပြီးနောက် ခြေဆေးတော်မူ၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ခြေကို တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော လုံ့လကို အဖန်ဖန် အားထုတ်၍ နေတော်မမူ။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ခြေဆေးပြီးနောက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်စွာထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲစေရန်လည်း အားမထုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေရန် လည်း အားမထုတ်၊ နှစ်ဦးလုံး ဆင်းရဲစေရန်လည်း အားမထုတ်၊ ကိုယ်ကျိုး သူကျိုး နှစ်ပါးစုံ လောကသား အားလုံး၏ အကျိုး စီးပွားကို သာလျှင် ကြံစည် စဉ်းစား၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် အရံသို့ ရောက်သည် ရှိသော် ပရိသတ်၌ တရားဟောတော် မူ၏၊ ထိုပရိသတ်ကို မမြှောက်ပင့်၊ ထိုပရိသတ်ကို မနှိမ့်ချ၊ စင်စစ် အမှန်အားဖြင့် ထိုပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ခံတွင်းတော်မှ သန့်ရှင်း သိလွယ်သော သာယာဖွယ် နာပျော်ဖွယ် ကောင်းသော လုံးစည်းသော ဖရိုဖရဲမကျဲသော နက်နဲသော ပဲ့တင်ထပ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့် အသံတော် သည် ပေါ်ထွက်၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ပရိသတ် ရှိသလောက် အသံတော်ဖြင့် သိစေနိုင်၏၊ ထိုပရိသတ်မှ အပသို့ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ အသံတော်သည် မထွက်။ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးသော် ထိုပရိသတ်ရှိ လူတို့သည် မစွန့်လိုသော စိတ်ရှိ ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဖူးမြော်ကြကုန်လျက် သာလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲသွား ကြကုန်၏။

အသျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအသျှင် ဂေါတမ ကြွသွားတော် မူနေသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ ရပ်နေတော် မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ ရွာအတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ နေသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါ ကုန်၏၊ ရွာတွင်း၌ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော် မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ ရွာတွင်း၌ စားသောက် တော်မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ ဆွမ်းစားပြီး၍ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော်မူ သည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါ ကုန်၏၊ ဆွမ်းစားပြီး၍ အနုမောဒနာ ပြုတော် မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါ ကုန်၏၊ အရံသို့ ကြွတော် မူသည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ အရံအတွင်းသို့ ရောက်၍ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတော် မူသည် ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပါကုန်၏၊ အရံအတွင်းသို့ ရောက်၍ ပရိသတ်၌ တရားဟောတော် မူသည်ကိုလည်း

မြင်ခဲ့ရပါ ကုန်၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ဤသို့ ဤသို့လည်း သဘောရှိပါ၏၊ ထို့ထက်လည်း လွန်ကဲတော် မူပါသေး၏ ဟု ပြောဆို၏။

၃၈၈။ ဤသို့ ပြောကြားသော် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ -

"နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" ဟူ၍

သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင့်လေ၏။

[ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။ ]

ငါတို့သည် တချိန်ချိန်၌ ထိုအသျှင် ဂေါတမနှင့်အတူ တွေ့ဆုံကောင်း တွေ့ဆုံကုန် တန်ရာ၏၊ စိုးစဉ်းမျှသော စကား ပြောဟောမှုသည်လည်း ဖြစ်ကောင်း တန်ရာ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

၃၈၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိဒေဟတိုင်း၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည် ရှိသော် မိထိလာပြည်သို့ ရောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမိထိလာပြည် မဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ မိထိလာပြည်နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် (ဤသို့) ကြားသိကြ ကုန်၏ - "အချင်းတို့ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသည့် သာကီဝင် မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ငါးရာမျှသော များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ဝိဒေဟတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည် ဖြစ်၍ မိထိလာပြည် မဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ သတတ်၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏- 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော် မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာ ဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏' ဟု ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောကကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိလေ၏)။

ထိုအခါ မိထိလာပြည်နေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး လျှင် အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ (နှုတ်ဆက်) ပြောဆိုကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ် ချီလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် အမည်အနွယ်ကို ပြောကြားလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ အချို့တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။

၃၉၀။ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ ကြားသိလေ၏- "အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်း ပြုသည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် မိထိလာပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ မဃဒေဝ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏" ဟု (ကြားသိလေ၏)။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် များစွာသော တပည့် ပရိသတ်တို့နှင့်အတူ မဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ၎င်းအခါ မဃဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၏ အနီး၌ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားအား "ရှေးဦးစွာ မပန်ကြားဘဲ ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် ငါ့အား မသင့်လျော်ချေ" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် လုလင် တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဤသို့ ပြောဆို၏- "အမောင် သင် လာခဲ့လော့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'အသျှင်ဂေါတမ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဂေါတမကို အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရ ကြောင်းများကို မေးလျှောက်ပါ၏' ဟု ငါ၏ စကားဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို အနာကင်းကြောင်း ရောဂါ ကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်လေလော့။ ထို့ပြင် ဤသို့လည်း လျှောက်လေလော့ 'အသျှင်ဂေါတမ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ရက်ချုပ်အားဖြင့် အသက် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိ၍ အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်ရှိပါပြီ၊ နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန် ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသ ကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ပုဒ်တို့၌ လိမ္မာ၏၊ ဗျာကရဏ်း ကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏။ အသျှင် မိထိလာပြည်၌ နေကြကုန်သော ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား ရှိသမျှတို့တွင် စည်းစိမ် ဥစ္စာအားဖြင့် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏၊ ဗေဒင်တို့ဖြင့်လည်း ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏။ အသက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံအားဖြင့် လည်းကောင်း ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏။ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဂေါတမကို ဖူးမြင်လိုပါ၏' ဟု လျှောက်ထားလေလော့" ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ ထိုလုလင်သည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်ကာ "အသျှင်ဂေါတမ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် အသျှင် ဂေါတမကို အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်း ကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏၊ ထို့ပြင် ဤသို့လည်း လျှောက်လိုက် ပါ၏ - 'အသျှင်ဂေါတမ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ရက်ချုပ်အားဖြင့် အသက် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိ၍ အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်ကာ ဆင့်ဆင့် လွန်မြောက် နောက်ဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်ရှိပါပြီ၊ နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသ ကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ပါ၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်ပါ၏၊ ဗျာကရဏ်း ကျမ်းကို တတ်ပါ၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မိထိလာပြည်၌ နေကြကုန်သော ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား ရှိသမျှတို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားဖြင့် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏၊ ဗေဒင်အားဖြင့်လည်း ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏။ အသက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံအားဖြင့် လည်းကောင်း ဗြဟ္မာယု

ပုဏ္ဏားကို အမြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရပါ၏။ ထိုပြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဂေါတမအား ဖူးမြင်ရန် အလိုရှိပါ၏' ဟု လျှောက်လိုက်ပါ၏" ဟူ၍ လျှောက်၏။

လုလင် ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ယခုအခါ ဖူးမြင်ရန် အချိန်ကို သိ၏ (ဖူးမြင်ရန်မှာ ထိုပြဟ္မာယု ပုဏ္ဏား၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ထိုလုလင်သည် ပြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်ပြုပါပြီ၊ ယခုအခါ အသျှင်သည် သွားရန် အချိန်ကို သိ၏ (သွားရန်မှာ အသျှင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်)" ဟု ပြောကြား၏။

၃၉၁။ ထိုအခါ ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်သော ပရိသတ်သည် ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားလာသည်ကို အဝေးကပင် မြင်လတ်သော် ထင်ရှား ကျော်စောသူ အခြံအရံများသူအား ပြုမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဖယ်ရှား၍ နေရာပေး၏။ ထိုအခါ ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ထိုပရိသတ်ကို "အချင်းတို့ တော်ပြီ၊ သင်တို့သည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်ကြကုန်လော့၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အနီး၌ ထိုင်အံ့" ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်က မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှုရှာဖွေ၏။ ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း (ဤမမြင်ရသော) ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်။ ထိုအခါ ပြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်၏ -

"အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ ဟူ၍ ကြားဖူးပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ၏ ကိုယ်တော်၌ ထိုလက္ခဏာတို့တွင် နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတို့ကို မတွေ့မြင်ရပါ။

လူတို့ထက် မြတ်တော် မူသော အသျှင်ဂေါတမ၊ အသျှင်မြတ်၏ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်နေသော အင်္ဂါဇာတ်သည် သိုအိမ်၌ တည်ပါ၏လော၊ နာရီသဒ္ဒါနှင့် (လိင်) တူမျှစွာ ခေါ်ဆိုအပ်သော လျှာတော်သည် မပေါ်ထင်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျယ်ပြန့်သော လျှာတော် ရှိပါ၏လော၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သိရပါကုန် အံ့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရား ထိုကျယ်ပြန့်သော လျှာတော်ကို ထုတ်၍ ပြတော်မူ ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ယုံမှားကို ပယ်ဖျောက်တော် မူပါလော့။

မျက်မှောက် စီးပွါး အလို့ငှါ လည်းကောင်း၊ တမလွန် ချမ်းသာ အလို့ငှါ လည်းကောင်း အခွင့်ရကုန်သည် ရှိသော် လွန်စွာ တောင့်တနေသော တစ်စုံ တစ်ခုသော ပုစ္ဆာကို မေးလျှောက် လိုကြပါကုန်၏" ဟု (လျှောက်၏)။

၃၉၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ -"ဤပြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း ဤ (မမြင်ရသော) ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်၊ ငါသည် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းပြရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်ကို ပြဟ္မာယုပုဏ္ဏား မြင်နိုင်ရန် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းတော် မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်း နှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန်

သုံးသပ်တော် မူ၏။ နှာခေါင်း နှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော် မူ၏။ အလုံးစုံသော နဖူးပြင်တို့ကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော် မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်၍ မိန့်တော်မူ၏ -

"ပုဏ္ဏား သင်သည် ယောကျာ်းမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ ဟူ၍ ကြားဖူး၏၊ ထိုသုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ထိုလက္ခဏာတို့သည် ငါ့ကိုယ်၌ ထင်ရှား ရှိကုန်၏၊ သင်အား ယုံမှား တွေးတော ခြင်း မဖြစ်စေလင့်။

ပုဏ္ဏား ငါသည် ပိုင်းခြား၍ သိသင့်သော တရားကို ပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီ၊ ပွါးများသင့်သော တရားကို လည်း ပွါးများပြီးပြီ၊ ပယ်သင့်သော တရားကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘုရား ဖြစ်ပေ၏။

မျက်မှောက် စီးပွါးအလို့ငှါ လည်းကောင်း၊ တမလွန် ချမ်းသာ အလို့ငှါ လည်းကောင်း အခွင့်ရသည် ဖြစ်၍ လွန်စွာ တောင့်တထားသော မေးလိုသမျှ ပြဿနာ အလုံးစုံကို မေးလျှောက် လေလော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၉၃။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား "ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်ပြုပြီးပြီ၊ ငါသည် ရဟန်း ဂေါတမအား မျက်မှောက် အကျိုးကိုပင် မေးရအံ့လော၊ တမလွန် အကျိုးကိုပင် မေးရအံ့လော၊ အဘယ် အရာကို မေးရအံ့နည်း" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား "ငါသည် မျက်မှောက် အကျိုး တို့၌ လိမ္မာ၏၊ မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွါးကို သူတစ်ပါးတို့ကပင်လည်း ငါ့အား မေးမြန်းကြ ကုန်သေး၏၊ ငါသည် တမလွန် အကျိုးစီးပွါးကို မေးလျှောက်ရမူ ကောင်းလေရာ ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထား၏ -

"အဘယ်သို့လျှင် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် သိခြင်း အဆုံးသို့ ရောက်သူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အသျှင် အဘယ်သို့လျှင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ လျှင် စင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ဆိုရပါသနည်း။

အဘယ်သို့လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် အလုံးစုံသောဂုဏ် ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အသျှင် အဘယ်သို့လျှင် အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ် မောနေယျနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် သစ္စာလေးပါးကို သိသူဟူ၍ ဆိုရပါ သနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

၃၉၄။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်၍ ဖြေကြားတော်မူ၏ -

"အကြင်သူသည် ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို သိ၏၊ နတ်ဘုံနှင့် အပါယ်ဘုံကိုလည်း မြင်၏၊ ထိုမှတစ်ပါး ဇာတိ၏ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်ကို အထူးသိ၍ အဆုံးသို့ ရောက်၏၊ ထိုသူသည် မုနိခေါ်သော ရဟန်း ဖြစ်၏။

အချင်းခပ်သိမ်း ရာဂတို့မှ လွတ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော စိတ်ကို သိ၏၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း သေခြင်းကို ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ မြတ်သော အကျင့် အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ ၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ထိုကဲ့သို့သော သူကို ဗုဒ္ဓဟူ၍ ဆိုရ၏" ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံး ထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်သည်ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်တို့၌ ဦးတိုက်ကာ ခြေတော်တို့ကို ခံတွင်းဖြင့်လည်း စုပ်၏၊ လက်တို့ဖြင့်လည်း သုံးသပ်၏၊ "အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားပါတည်း၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားပါတည်း" ဟု အမည်ကိုလည်း လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုရောက်လာသော ပရိသတ်သည် "အချင်းတို့ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ တကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွ တကား၊ ဤဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ယင်းသို့ ထင်ရှား ကျော်စော အခြံအရံ ပေါများသူ ဖြစ်ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော လွန်လွန် ကဲကဲ တုပ်ဝပ် ရှိသေခြင်းကို

ပြုဘိ၏” ဟု အံ့ဩဖွယ် မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားကို “ပုဏ္ဏား တော်သင့်ပြီ ထလော့၊ သင်သည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်လော့၊ သင်၏ စိတ်သည် ငါ၌ ကြည်ညိုပေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ထ၍ မိမိနေရာ၌ ထိုင်လေ၏။

၃၉၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကား သီလနှင့် စပ်သော စကား နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း အကျိုးကို ပြတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏား၌ အသင့်ရှိသော စိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ကြည်လင်သော စိတ် ရှိသည်ကို သိတော် မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော ဆင်းရဲ ‘ဒုက္ခ’၊ ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယ’၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ ‘နိရောဓ’၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂ’ ဖြစ်သော တရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်း ကင်းသော ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ စွဲယူ သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားအား ထိုနေရာ၌ ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏” ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေး ကင်းသော တရားမျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ထိုအခါ တရားကို မြင်ပြီးသော တရားသို့ ရောက်ပြီးသော တရားကို သိပြီးသော တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသော ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက် ပြီးသော သို့လော သို့လော ကင်းပြီးသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသော မိမိမှတစ်ပါး အားထားရာ မလိုသော ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ‘မျက်စိ ရှိသောသူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ဂေါတမ ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဂေါတမ သည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ၊ အသျှင် ဂေါတမသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော် မူပါ” ဟု (လျှောက်၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိလျှင် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဗြဟ္မာယု ပုဏ္ဏားသည် ထိုညဉ့် လွန်သောအခါ မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီး၍ “အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော် မူပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် (ကိုယ်တိုင်) လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်မြောက် သဖြင့် ဝိဒေဟတိုင်းဝယ် ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီ သေဆုံး ကွယ်လွန်လေ၏။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့

ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကြ ကုန်လျက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေကြကာ "အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် သေဆုံး ကွယ်လွန်ပါပြီ၊ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ လားရာ ဂတိကား အဘယ်ပါနည်း၊ ထိုဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား၏ တမလွန် လောကကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု ပြဿနာကို မေးလျှောက်ကြ ကုန်ပြီ။ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် ပညာရှိ၏၊ တရားအားလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ငါ့ကို တရားတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မညှဉ်းဆဲပေ။ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားသည် အောက်ပိုင်း သံယောဇဉ် ငါးပါးတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်း သဘောရှိသော ဥပပါတ် ပဋိသန္ဓေတည်နေ၏၊ ထို (ဗြဟ္မာ့ပြည်) လောကမှ ပြန်လာခြင်း သဘော မရှိတော့ချေ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လွန်စွာ နှစ်သက်ကြကုန်ပြီ။

**ရှေးဦးစွာသော ဗြဟ္မာယုသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ မဟာဘာရတစသော ရှေးဟောင်း ရာဇဝင် ပုံပြင်ကျမ်း။
၂။ ဝေဒကျမ်းလာ ပုဒ်ရင်းတို့ကို ထုတ်နုတ်စီစဉ် ပြသောကျမ်း။
၃။ ဓာတ် + ပစ္စည်း+ ဝိဘတ်တို့ဖြင့် ဝေဖန်၍ ပုဒ်တို့၏ ပြီးစီးပုံကို ပြသောကျမ်း။
၄။ မျက်မြင် လောကအကြောင်းကိုသာ ပြသော ရုပ်ဝါဒကျမ်း။ (စာရ်ဗာကဆရာ၏ ရုပ်ဝါဒစသည်)။

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

## ၂ - သေလသုတ်

၃၉၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်မျှ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အင်္ဂုတ္တရာပတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည် ရှိသော် အာပဏမည်သော အင်္ဂုတ္တရာပ နိဂုံးသို့ ဆိုက်ရောက်တော် မူလေ၏။ ကေဏိယမည်သော ရသေ့သည် ဤသို့ ကြားသိလေ၏ - "အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ် မျှများစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အင်္ဂုတ္တရာပတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူရာ အာပဏ နိဂုံးသို့ ဆိုက်ရောက်လာ သတတ်။ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏ - 'ထိုရဟန်း ဂေါတမသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်း ကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင့်ကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ'

မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်သိ၍ သူတစ်ပါးကို သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏' ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောကကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန္တာ(ပုဂ္ဂိုလ်)တို့ကို ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိလေ၏)။

ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ကေဏိယရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရား သည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေအပ်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန် အတွက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကေဏိယရသေ့ကို "ကေဏိယ ရဟန်း သံဃာသည် များ၏၊ ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ် အရေအတွက် ရှိ၏၊ သင်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့၌ အလွန် ကြည်ညိုသူဖြစ်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ ရဟန်း သံဃာသည် အကယ်၍ များစေကာမူ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ ငါးဆယ် အရေအတွက် ရှိစေကာမူ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့၌ အလွန် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်စေကာမူ အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အတွက် ရဟန်း အပေါင်းနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ပြန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကေဏိယရသေ့ကို "ကေဏိယ ရဟန်း သံဃာသည် များပြား၏၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ် အရေအတွက် ရှိ၏၊ သင်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့၌ အလွန် ကြည်ညိုသူဖြစ်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ ရဟန်း သံဃာသည် အကယ်၍ များစေကာမူ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ် အရေအတွက် ရှိစေကာမူ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့၌ အလွန် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်စေကာမူ အသျှင် ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အတွက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော် မူသည်ကိုသိ၍ နေရာမှထကာ မိမိ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို "အိုမိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း ဆွေမျိုး သားချင်းတို့ ငါ၏ စကားကို နားထောင်ကြပါကုန်၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အတွက် ဆွမ်းစား ဖိတ်ခဲ့ပြီ၊ ယင်းအကြောင်းကြောင့် သင်တို့သည် ငါ့အား လုပ်အား ပေးကြပါ ကုန်လော့" ဟု ပြောဆို၏။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ကေဏိယရသေ့၏ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည် ကေဏိယရသေ့၏ စကားကို နာယူကြပြီးလျှင် အချို့သူတို့သည် ဖိုခုံလောက် ကျင်းတူးကြ ကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည် ထင်းခွဲကြ ကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည် အိုးခွက်တို့ကို ဆေးကြောကြ ကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည် သောက်ရေအိုးကြီးကို တည်ထားကြ ကုန်၏၊ အချို့သူတို့သည် နေရာတို့ကို ခင်းကျင်းကြ ကုန်၏၊ ကေဏိယရသေ့သည်ကား ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တန်ဆောင်းဝန်းကို ပြုစီရင်၏။

၃၉၇။ ထိုစဉ်အခါ၌ သေလပုဏ္ဏားသည် အာပဏနိဂုံး၌ နေ၏၊ နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်း နှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံ တို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာ ယတ ကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာ ကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ သုံးရာသော လုလင်ပျို တို့ကို လည်း ဗေဒင်တို့ကို သင်ကြားပို့ချနေ၏၊ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် သေလပုဏ္ဏား၌ အလွန် ကြည်ညို ၏။

ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် သုံးရာသော လုလင်ပျိုတို့ ခြံရံလျက် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်လတ်သော် ကေဏိယရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ သေလပုဏ္ဏားသည် ကေဏိယရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်း၌ ဖိုခုံလောက် တူးသူ အချို့တို့ကို လည်းကောင်း ထင်းခွဲသူ အချို့တို့ ကို လည်းကောင်း အိုးခွက်ဆေးကြောသူ အချို့တို့ကို လည်းကောင်း၊ သောက်ရေအိုးကြီး တည်ထားသူ အချို့တို့ကို လည်းကောင်း၊ နေရာခင်းသူ အချို့တို့ကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင် သာလျှင် တန်ဆောင်း ဝန်းကို စီမံနေသော ကေဏိယရသေ့ကို လည်းကောင်း မြင်လျှင် ကေဏိယရသေ့ကို "အသျှင်ကေဏိယ အား သမီးယူခြင်း 'အာဝါဟ' မင်္ဂလာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သို့မဟုတ် သမီးပေးခြင်း 'ဝိဝါဟ' မင်္ဂလာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သို့မဟုတ် ကြီးစွာသော ယဇ် ပူဇော်မှုလည်း နီးကပ် နေပြီလော၊ သို့မဟုတ် မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို မူလည်း ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့် တကွ နက်ဖြန် အတွက် ဖိတ်ကြားထားပါ သလော" ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်သေလ အကျွန်ုပ်အား သမီးယူခြင်း 'အာဝါဟ' မင်္ဂလာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ သမီး ပေးခြင်း 'ဝိဝါဟ' မင်္ဂလာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုမူလည်း ဗိုလ်ပါ အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန် အတွက် ဖိတ်ကြား မထားပါ၊ စင်စစ်သော် ကား အကျွန်ုပ်အား ကြီးစွာသော ယဇ် ပူဇော်ခြင်းသည် နီးကပ်နေပါ၏၊ အသျှင် သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် ရှိပါ၏၊ အင်္ဂုတ္တရာပတိုင်း၌ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်မျှ အရေအတွက် ရှိသော များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကာ အာပဏနိဂုံးသို့ ယခု ရောက်ရှိနေပါ၏။

ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ဤသို့ ကောင်းမြတ်သော ကျော်စောသံသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပေါ်ပါ၏- "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ' နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ် သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။ ထိုဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန်အတွက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ဆွမ်းစား ဖိတ်ထားပါ၏ ဟု (ဆို၏)။ ကေဏိယ "ဘုရား" ဟူ၍ ဆိုသလော။ သေလ "ဘုရား" ဟူ၍ဆိုပါ၏။ ကေဏိယ "ဘုရား" ဟူ၍ ဆိုသလော။ သေလ "ဘုရား" ဟူ၍ ဆိုပါ၏ ဟု (ဆို၏)။

၃၉၈။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားအား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏- လောက၌ 'ဘုရား ဘုရား' ဟူသော အသံမျှလည်း အလွန် ကြားရခဲ၏၊ အမှန်အားဖြင့် ငါတို့၏ ဝေဒကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့သည် လာကုန်၏၊ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားမြတ် အား နှစ်မျိုးသော အဖြစ်တို့ သာလျှင် ရှိကုန်၏၊ အခြားသော အဖြစ်တို့ကား မရှိကုန်။ ထိုယောကျ်ားမြတ်

သည် အကယ်၍ လူ့ဘောင်၌ နေငြားအံ့၊ တရားစောင့်သော တရားနှင့် အညီ မင်းပြုသော သမုဒ္ဒရာ လေးစင်း အပိုင်းအခြား ရှိသည့် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော လူအပေါင်းကို အောင်သော တိုင်းနိုင်ငံကို တည်ငြိမ်စေသော ရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏။ ထို(စကြဝတေး) မင်းအား ဤရတနာ ခုနစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ စကြာရတနာ ဆင်ရတနာ မြင်းရတနာ ပတ္တမြားရတနာ မိန်းမရတနာ သူကြွယ်ရတနာ ခုနစ်ခုမြောက် သားကြီးရတနာတို့တည်း။ ထို(စကြဝတေး)မင်း၌ ရဲရင့်ကုန်သော သူရဲကောင်း အင်္ဂရုပ် ရှိကုန်သော တစ်ဖက်စစ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်း နိုင်ကုန်သော အထောင်မကသော သားတော်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို (စကြဝတေး) မင်းသည် သမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိသော ဤမြေကို တုတ်မဆောင် မူ၍ လက်နက်မဆောင် မူ၍ တရားသဖြင့် အောင်မြင်လျက် အုပ်စိုး၏။ အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော လောက၌ (ကိလေသာ) အပိတ် အဖုံးကို ဖွင့်လှစ်ပြီးသော ဘုရားဖြစ်၏။ အသျှင်ကေဏိယ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ယခုအခါ အဘယ် အရပ်မှာ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါ သနည်း ဟု (မေး၏)။

ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် ကေဏိယရသေ့သည် လက်ယာ လက်မောင်းကို မြှောက်၍ သေလပုဏ္ဏားကို“သေလ ဤညိုမှိုင်းသော တောတန်းဝယ် သီတင်းသုံး နေတော်မူပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် သုံးရာသော လုလင်တို့နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် ထိုသုံးရာသော လုလင်ပျိုတို့ကို “အမောင်တို့ ခြေလှမ်း မှန်မှန် လှမ်း၍ အသံ မပြုဘဲ လာကြကုန်လော့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ တစ်ဦးတည်း ကျက်စားကြသည် ဖြစ်၍ ခဲယဉ်းစွာ ချဉ်းကပ်သင့်သူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အမောင်တို့ ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ ငါပြောဆို တိုင်ပင် နေသောအခါ ‘အမောင်တို့သည် ငါ၏ (စကား၌) ကြားညှပ် မပြောဆိုကြ ကုန်လင့်၊ အမောင်တို့သည် ငါ၏ စကားပြီးဆုံးသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ကြ ကုန်လော့’ ဟု” ပြောကြား၏။

ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါး ကုန်သော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာကို ရှာမှီးလေ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသောအားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း ဤ (မမြင်ရသော) ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ -“ဤသေလ ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတို့ကို များသော အားဖြင့် မြင်၏၊ နှစ်ပါးတို့ကိုကား မမြင်၊ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော ပုရိသနိမိတ်၌ လည်းကောင်း၊ ရှည်ပြန့်သော လျှာတော်၌ လည်းကောင်း ဤ (မမြင်ရသော) ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာ နှစ်ပါးတို့၌ ယုံမှား၏၊ တွေးတော ယုံမှား၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မယုံကြည်နိုင်၊ ငါသည် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းပြရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု (အကြံဖြစ်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ပုရိသနိမိတ်ကို သေလပုဏ္ဏား မြင်နိုင်ရန် တန်ခိုး ဖန်ဆင်းတော်မူ၏၊ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်း နှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏၊ နှာခေါင်းပေါက် နှစ်ခုတို့ကိုလည်း အပြန်အလှန် သုံးသပ်တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသော နဖူးပြင်ကိုလည်း လျှာဖြင့် ဖုံးအုပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏- “ရဟန်းဂေါတမသည် တင်းတင်း ပြည့်ညီသော သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပေ၏၊ တင်းတင်း မပြည့်ညီသော လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်း ဂေါတမသည် ‘ဘုရားဟုတ် မဟုတ်’ ကိုကား ငါမသိရသေးချေ။

ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မိမိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူး ပြောဆိုသည် ရှိသော် မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာ ပြုတတ်ကြ ကုန်၏ ဟု ဆရာ့ဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ကြီးရင့် အိုမင်းသည့် ပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုသည်ကို ကြားရဖူး၏၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို မျက်မှောက်၌ပင် သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး ပြောဆိုရမူ ကောင်းမြတ်လေရာ၏" ဟု အကြံ ဖြစ်လေ၏။

၃၉၉။ ထိုအခါ သေလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်၌ပင် သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး ပြောဆိုလေ၏-

လုံ့လ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် (သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့နှင့်) ပြည့်စုံသော ကိုယ်တော်မြတ် ရှိတော်မူပါ ပေ၏၊ တဝင်းဝင်း တလျှပ်လျှပ် ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်တော်ရောင် ရှိတော် မူပါပေ၏၊ အလုံးအရပ် မြတ်သော သဏ္ဌာန်တော်လည်း ရှိတော် မူပါပေ၏၊ ကြည့်ရှု၍ မဝနိုင်ဖွယ် တင့်တယ်သော ကိုယ်တော်လည်း ရှိတော် မူပါပေ၏၊ ရွှေစင်နှင့်တူသော အဆင်းတော်မြတ်လည်း ရှိတော်မူပါပေ၏၊ ငွေစင်ပမာ ကောင်းစွာ ဖြူဖွေးသော စွယ်တော်မြတ်လည်း ရှိတော် မူပါပေ၏၊ အလုံးအရပ်နှင့် ဖြောင့်မတ် ညီညွတ်သူအား ဆန်းဆန်း ကြယ်ကြယ် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိကုန်သော အကြင် လက္ခဏာတော်ကြီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ထိုယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် အသျှင် ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်ပါကုန်၏။

အသျှင် ဘုရားသည် (ငါးပါးသော အဆင်း) ကြည်လင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်စိတော်လည်း ရှိတော် မူပါ၏၊ တင့်တယ် ကောင်းမြတ်သော မျက်နှာတော်လည်း ရှိပါ၏၊ အလုံးအရပ် ထွားကျိုင်းတော် မူပါ၏၊ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်တော်လည်း ရှိပါ၏၊ ထွန်းလင်း တောက်ပသော အရောင်တော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော် မူပါ၏၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ရောင်ခြည် တစ်ထောင်ဆောင်သော နေမင်းကြီး ကဲ့သို့ တင့်တယ်တော် မူလှပါပေ၏။

အသျှင်ဘုရားသည် ကောင်းမြတ် တင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါ၏၊ ရွှေပြားဖြင့် ကပ် သကဲ့သို့ မြတ်သော အရေအဆင်းတော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပါ၏၊ ဤသို့ မြတ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အသျှင်ဘုရားအား ရဟန်း၏ အဖြစ်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။

သမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော အောင်ပြီးသော ရန်သူရှိသော ဇမ္ဗူဒီပါ မြေမျက်နှာကို အစိုးရသော ရထားစီးနင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော စကြဝတေး မင်းကြီးဖြစ်ရန် ထိုက်ပါ၏။

မြို့စား ရွာစား ဖြစ်ကြ ကုန်သော မင်းအများတို့သည် အသျှင်ဘုရား၏ အလို နိုင်ငံတော်သို့ အစဉ် လိုက်ကြပါစေကုန် သတည်း၊ လူတို့ကို အစိုးရသော မင်းတကာတို့ထက် မင်းဖြစ်သော စကြဝတေး မင်းကြီး ဖြစ်တော် မူ၍ တိုင်းပြည် နိုင်ငံကို အစိုးရသော မင်းလုပ်တော် မူပါလော့၊ ထိုမင်းတို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား မင်းအဖြစ်ကို တင်မြှောက်ကြပါစေကုန် သတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သေလပုဏ္ဏား ငါသည် မင်းဖြစ်ပေ၏၊ အတုမရှိ မွန်မြတ်သော တရားမင်းဖြစ်ပေ၏၊ တရားသဖြင့် (တရား)စက်ကို လည်စေနိုင်၏၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ (ငါ လည်စေသည့်) တရားစက်ကို မလည်စေနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ အသျှင်ဘုရားသည် တရားမှန်ကို ကိုယ်တိုင်သိသော ဘုရားဟူ၍ ဝန်ခံဘိ သလော၊ အတုမဲ့ မြင့်မြတ်သော တရားမင်းဖြစ်၍ တရားသဖြင့် (တရား)စကြာကို လည်စေနိုင်၏ဟု ဆိုပါသလော။

ဆရာ (အလို)သို့ အစဉ် လိုက်တတ်သော အသျှင်၏ တပည့် စစ်သူကြီးကား အဘယ်သူပါနည်း၊ အသျှင် လည်စေပြီးသော ထိုတရား စကြာကို မည်သူသည် အတုလိုက်၍ လည်စေပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

(မြတ်စွာဘုရားသည် 'သေလ' ဟု ခေါ်တော်မူကာ) ငါ လည်စေအပ်သော အတုမဲ့ တရား စကြာကို အနုဇာတသား သာရိပုတြာသည် ငါဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ လည်စေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပုဏ္ဏား ငါသည် ထိုးထွင်း၍ သိသင့်သည်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခဲ့ပြီ၊ ပွါးများ အားထုတ်သင့်သည်ကိုလည်း ပွါးများ အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ပယ်သင့်သည်ကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘုရားဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပုဏ္ဏား ငါ၌ ယုံမှား သံသယကို ပယ်ဖျောက်လေလော့၊ လွတ်လွတ် ယုံကြည်လေလော့၊ ဘုရားသျှင်တို့အား မပြတ်မလပ် ဖူးမြင်ရခြင်းသည် အလွန်တရာ ရခဲလှ စွာ၏။

ပုဏ္ဏား လောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ မပြတ်မလပ် ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူခြင်းကို ရခဲလှစွာ၏၊ ထိုငါသည် ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိသည် ဖြစ်၍ ကိလေသာငြောင့် တံသင်းကို ပယ်ခွင်းပြီးသူ ဖြစ်၏၊ အတုမရှိ မွန်မြတ်သူ ဖြစ်ပေ၏။

မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၍ နှိုင်းရှည့်စရာကို လွန်ပြီးဖြစ်၏၊ မာရ်စစ်သည်ကို နှိမ်နင်းပြီးသူ ဖြစ်၏၊ ရန်သူအားလုံးတို့ကို (မိမိ) အလိုသို့ လိုက်စေ၍ မည်သည့်အတွက်မျှ ဘေးမရှိဘဲ ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။

အမောင်တို့ (ကိလေသာ) ငြောင့်တံသင်းကို ပယ်ခွင်းပြီးသူ ဖြစ်၍ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော မျက်စိငါးမျိုး ပိုင်စိုးသူ (မြတ်စွာဘုရား)သည် တောအတွင်းဝယ် ခြင်္သေ့မင်း ဟောက်သကဲ့သို့ ပြောဆိုတိုင်းသော စကားကို မှတ်သားကြ ကုန်လော့။

မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၍ နှိုင်းရှည့်စရာကို လွန်မြောက်ပြီးသော မာရ်စစ်သည်ကို နှိမ်နင်းပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၍ အဘယ်သူသည် မကြည်ညိုဘဲနေနိုင် ပါအံ့နည်း၊ လူရိုင်းမျိုးပင် သော်လည်း မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်ရာ။

ငါ့ကို အလိုရှိသူသည် ငါ့နောက်သို့ လိုက်လော့၊ အလိုမရှိသူသည် သွားလေလော့၊ ငါသည် ဤနေရာ၌ပင် မြတ်သော ပညာရှိ၏ အထံတော်ဝယ် ရဟန်း ပြုတော့အံ့။

အသျှင်သည် ဤကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်ကို ဤအတိုင်း အကယ်၍ နှစ်သက်ပါမူကား အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မြတ်သော ပညာရှိ၏ အထံတော်ဝယ် ရဟန်းပြုကြပါကုန်အံ့။

သုံးရာသော ဤပုဏ္ဏား လုလင်ပျိုတို့သည် လက်အုပ်ချီကုန်လျက် "မြတ်စွာဘုရား အသျှင်မြတ်၏ အထံတော်ဝယ် အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြ ပါကုန်အံ့" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

(မြတ်စွာဘုရားသည် 'သေလ' ဟု ခေါ်တော်မူကာ) ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်၍ အခါမလင့် အကျိုးပေးနိုင်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားထားပေ၏၊ ယင်းမြတ်သော အကျင့်၌ မမေ့မလျော့ ကျင့်ကြ အားထုတ်သူ၏ ရဟန်းအဖြစ်ကား အချည်းနှီး မဖြစ်နိုင်ချေ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သေလပုဏ္ဏားသည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကိုရလေသတည်း။

၄၀၀။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် ထိုညဉ့်လွန်သဖြင့် မိမိ သင်္ခမ်းကျောင်း၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို ကြားလျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူတော်မူလျက် ကေဏိယရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ သီတင်းသုံး ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ ကေဏိယရသေ့သည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော် ဖယ်ပြီးသော အခါနိမ့်သော ထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ကေဏိယရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်-

"ယဇ် ပူဇော်ခြင်းတို့တွင် မီးကိုလုပ်ကျွေး ပူဇော်ခြင်းသည် အဦးအစ ဖြစ်၏၊ သာဝိတ္တိဂါထာသည် ဆန်းကျမ်း၏ အဦးအစ ဖြစ်၏၊ လူတို့တွင် မင်းသည် ပဓာန ဖြစ်၏၊ မြစ်တို့တွင် သမုဒ္ဒရာသည် ပဓာန ဖြစ်၏။

နက္ခတ်တို့တွင် လသည် ပဓာနဖြစ်၏၊ အပူတို့တွင် နေသည် ပဓာနဖြစ်၏၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပေးလှူ ပူဇော်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် သံဃာသည် ပဓာနဖြစ်၏" ဟု ဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၏၊

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကေဏိယရသေ့ကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲသွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သေလသည် ပရိသတ်နှင့်တကွ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်သို့) စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးသားများ လိုလားအပ်သည့် အတုမဲ့ မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို မကြာမီ ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။ ပရိသတ်နှင့်တကွ အသျှင်သေလသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်သေလသည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ် ချီပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး လျှောက်ထား၏-

"စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤနေ့မှ လွန်ပြီးသော ရှစ်ရက်မြောက်က အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းကို ပြုခဲ့ကြကုန်သောကြောင့် မိမိတို့သည် အသျှင်ဘုရား အဆုံးအမတော်၌ အတုမရှိသော ယဉ်ကျေးခြင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးကြပါ ကုန်ပြီ။

အသျှင်မြတ်သည် ဘုရားပါတည်း၊ အသျှင်မြတ်သည် ဆုံးမတတ်သူ ဆရာပါတည်း၊ အသျှင်မြတ်သည် မာရ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်သူ မုနိပါတည်း၊ အနုသယတို့ကို ဖြတ်၍ ကူးမြောက်တော် မူပြီးသော အသျှင်ဘုရားသည် ဤသတ္တဝါ အပေါင်းကို ကူးမြောက်စေတော် မူပါပြီ။

အသျှင်ဘုရားသည် ဥပဓိကို ကောင်းစွာ လွန်မြောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရားသည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ဖောက်ခွဲပြီးပါပြီ၊ ဥပါဒါန် မရှိသည်ဖြစ်၍ ခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ ကြောက်ထိတ်ခြင်း ကင်းတော် မူပါ၏။

သုံးရာသော ဤရဟန်းတော်တို့သည် လက်အုပ်ချီလျက် ရပ်တည်နေကြပါ ကုန်၏၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်တို့ကို ဆန့်တော်မူပါလော့၊ ဆရာဘုရားအား ရဟန်းများ ရှိခိုးကြပါစေ" ဟု (လျှောက်လေသတည်း)။

**နှစ်ခုမြောက် သေလသုတ် ပြီး၏။**

------

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၃ - အဿလာယနသုတ်

၄၀၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါးရာမျှလောက်သော နိုင်ငံခြားသား ပုဏ္ဏားတို့သည် တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏- "ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို ပညတ်၏၊ အဘယ်သူသည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။

ထိုအခါ အဿလာယန အမည်ရသော လုလင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေ၏၊ နုပျို၏၊ ဆံချပြီးသော ဦးခေါင်းရှိ၏၊ ရက်ချုပ်အားဖြင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိ၏၊ နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏။ ထို့နောက် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏- "ဤအဿလာယန လုလင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေ၏၊ နုပျို၏၊ ဆံချပြီးသော ဦးခေါင်းရှိ၏၊ ရက်ချုပ်အားဖြင့် အသက်တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိ၏၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏။ပ။ အပြည့်အစုံ တတ်မြောက်၏၊ ထိုလုလင်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် စွမ်းနိုင်၏" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အဿလာယနလုလင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဿလာယနလုလင်ကို "အမောင် အဿလာယန ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို ပညတ်၏၊ အမောင် အဿလာယန သွားပါချေ၊ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုပါလော့" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် အဿလာယနလုလင်သည် ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို "အသျှင်တို့ ရဟန်းဂေါတမသည် သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏၊ သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ ရှိသူတို့သည် ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် ခဲယဉ်းပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ပါ" ဟု ပြောဆို၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အဿလာယန လုလင်ကို "အမောင် အဿလာယန ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို ပညတ်၏၊ အမောင် အဿလာယန သွားပါချေ၊ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုပါလော့၊ အမောင် အဿလာယနသည် ပရိဗိုဇ် အစီအစဉ် (ဗေဒင်)ကိုလည်း ကျင့်ဆောင် (သင်ယူ) ပြီးပါပြီ" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အဿလာယန လုလင်သည် ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို "အသျှင်တို့ ရဟန်းဂေါတမသည် သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ ရှိ၏၊ သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ ရှိသူတို့သည် ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် ခဲယဉ်းပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့် အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ပါ" ဟု ပြောဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အဿလာယနလုလင်ကို "အမောင် အဿလာယန ဤရဟန်းဂေါတမသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို ပညတ်၏၊ အမောင် အဿလာယန သွားပါချေ၊ ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင် ပြောဆိုပါလော့၊ အမောင် အဿလာယနသည် ပရိဗိုဇ် အစီအစဉ် (ဗေဒင်) ကိုလည်း ကျင့်ဆောင် (သင်ယူ) ပြီးပါပြီ၊ အမောင် အဿလာယနသည် စစ်မထိုးဘဲ ရှုံးနည်းမျိုး မရှုံးပါစေလင့်" ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသည် ရှိသော် အဿလာယနလုလင်သည် ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို “အသျှင်တို့ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏၊ သဘာဝကျကျ ပြောဆိုလေ့ ရှိသူတို့သည် ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုရန် ခဲယဉ်းပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ ဤစကားအရာ၌ ပြိုင်ဆိုင်ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်ပါ’ ဟု အကျွန်ုပ် ပြောသော်လည်း မရလေ၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့၏ စကားဖြင့် သွားပါတော့အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

၄၀၂။ ထိုအခါ အဿလာယနလုလင်သည် များစွာသော ပုဏ္ဏား အပေါင်းနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ ‘ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် ဖြူစင်၏၊ အခြားအမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် သာလျှင် ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားလာ ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏’ ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည် ပြောဆိုကြပါ ကုန်၏၊ ဤပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုရာ၌ အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါ သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ပုဏ္ဏားတို့တွင် ဥတုလာသူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သူ သားဖွားသူ နို့တိုက်နေသူ ပုဏ္ဏေးမတို့ကို မြင်ရကုန်သည် မဟုတ်လော၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏေးမတို့၏ အင်္ဂါဇာတ်မှ ဖြစ်ကြကုန်လျက်“ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် ဖြူစင်၏၊ အခြားအမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားလာ ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဆိုကြ ကုန်သည် မဟုတ်လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဏ္ဏားတို့ကား ဤအရာ၌ “ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၃။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ “ယောပြည် ကမ္ဗောဇပြည်နှင့်အခြား အစွန်အဖျား ကျသော နယ်တို့၌ အရှင်မျိုး ကျွန်မျိုးအားဖြင့် နှစ်မျိုးသာ ရှိကုန်၏၊ အရှင်မျိုးဖြစ်လျက် ကျွန်ဖြစ်ပြန်၏၊ ကျွန်မျိုးဖြစ်လျက် အရှင်ဖြစ်ပြန်၏” ဟု သင် ကြားဖူး၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား “ယောပြည် ကမ္ဗောဇပြည်နှင့် အခြား အစွန်အဖျားကျသော နယ်တို့၌ အရှင်မျိုး ကျွန်မျိုးအားဖြင့် နှစ်မျိုးသာ ရှိကုန်၏၊ အရှင်မျိုး ဖြစ်လျက် ကျွန်ဖြစ်ပြန်၏၊ ကျွန်မျိုး ဖြစ်လျက် အရှင် ဖြစ်ပြန်၏” ဟု အကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အဿလာယန ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ “ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက်အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဏ္ဏားတို့ကား ဤအရာ၌ “ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၄။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မင်းမျိုးသည်သာ အသက်သတ်မှု မပေးသည်ကိုယူမှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်မှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုမှု ကုန်းစကားကိုဆိုမှု ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ပြောဆိုမှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုမှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်မှု (သူတစ်ပါး) ပျက်စီးရန် ကြံစည်မှု မှားသော အယူရှိမှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ဖရိုဖရဲကျရာ ဖြစ်သော အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ရာ သလော၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် မကျရောက် ရာသလော။ ကုန်သည်မျိုးသည်သာ။ပ။

သူဆင်းရဲမျိုးသည်သာ အသက်သတ်မှု မပေးသည်ကိုယူမှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်မှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုမှု ကုန်းစကားကို ဆိုမှု ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ပြောဆိုမှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုမှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်မှု (သူတစ်ပါး) ပျက်စီးရန် ကြံစည်မှု မှားသော အယူရှိမှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီး၍ ကျရာ အပါယ် ငရဲသို့ ကျရောက်ရာ သလော၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် မကျရောက်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ဖြစ်ရန် မသင့်ပါ။ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုးသည်လည်း အသက်သတ်မှု မပေးသည်ကိုယူမှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်မှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုမှု ကုန်းစကားကိုဆိုမှု ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို ပြောဆိုမှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုမှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်မှု (သူတစ်ပါး) ပျက်စီးရန် ကြံစည်မှု မှားသော အယူဝါဒရှိမှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ ဖြစ်သော အပါယ် ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ရာ ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်မျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲမျိုးသည်လည်း။ပ။

အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံသော အမျိုး လေးပါးတို့သည်လည်း အသက် သတ်ကြပါကုန်မှု မပေးသည်ကို ယူကြပါကုန်မှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ကြပါကုန်မှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုကြပါကုန်မှု ကုန်းစကားကို ပြောဆိုကြပါကုန်မှု ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ပြောဆိုကြပါကုန်မှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုကြပါကုန်မှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်ကြပါကုန်မှု (သူတစ်ပါး) ပျက်စီးရန် ကြံစည်ကြပါကုန်မှု မှားသော အယူဝါဒ ရှိကြပါကုန်မှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှနောက်၌ မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ အပါယ် ငရဲသို့ ကျရောက်ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အဿလာယန ဤသို့ဖြစ်ရာ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏" ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဏ္ဏားတို့ကား ဤအရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၅။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်မှု မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်မှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်မှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်မှု ကုန်းစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်မှု ကြမ်းကြုတ်သော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်မှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်မှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်မှု မရှိမှု (သူတစ်ပါးကို) ပျက်စီးရန် ကြံစည်လိုစိတ် မရှိမှု မှန်သော အယူဝါဒရှိမှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်လောကသို့ ကပ်ရောက်ရာ သလော၊ မင်းမျိုးသည် မကပ်ရောက် ရာသလော၊ ကုန်သည်မျိုးသည် မကပ်ရောက်ရာ သလော၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည် မကပ်ရောက်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အသျှင်ဂေါတမ ထိုစကားသည် မှန်ပါ၏၊ မင်းမျိုးဖြစ်သူသည်လည်း အသက် သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု ကုန်းစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု ကြမ်းကြုတ်သော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်ပါမှု သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု ကြံစည်မှု မရှိပါမှု (သူတစ်ပါးတို့) ပျက်စီးရန် ကြံစည်သောစိတ် မရှိပါမှု မှန်သော အယူဝါဒရှိပါမှု ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ရွာလောကသို့ ကပ်ရောက် နိုင်ရာပါ၏။ အသျှင်

ဂေါတမ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်မျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ မှန်၏၊ အလုံးစုံသော အမျိုးလေးပါးတို့သည်ပင် အသက်သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ ကုန်းစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ ကြမ်းကြုတ်သော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်ကြပါ ကုန်မူ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ကို (မတရားသဖြင့် ရယူရန်) ရှေးရှု မကြံစည်ကြပါ ကုန်မူ (သူတစ်ပါးတို့) ပျက်စီးရန် ကြံစည်သောစိတ် မရှိကြပါကုန်မူ ဖြောင့်မှန်သော အယူဝါဒ ရှိကြပါကုန်မူ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသောလားရာ နတ်ရွာ လောကသို့ ကပ်ရောက်နိုင်ရာပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက်အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဏ္ဏားတို့ကား ဤအရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၆။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် ဤအမည်ရှိသော အရပ်၌ ရန်ကင်းသော ကြောင့်ကြ ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများရန် စွမ်းနိုင်လေသလော၊ မင်းမျိုးသည် မစွမ်းနိုင်လေ သလော၊ ကုန်သည်မျိုးသည် မစွမ်းနိုင်လေ သလော၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည် မစွမ်းနိုင်လေ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုးသည်လည်း ဤမည်သော အရပ်၌ ရန်ကင်းသော ကြောင့်ကြ ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများရန် စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်မျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံသော အမျိုးလေးပါးတို့ပင် ဤမည်သော အရပ်၌ ရန်ကင်းသော ကြောင့်ကြ ကင်းသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများရန် စွမ်းနိုင်ကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အဿလာယန ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက်အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ပုဏ္ဏားတို့ကား ဤအရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၇။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ ကြေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားကာ မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်သလော၊ မင်းမျိုးကား မစွမ်းနိုင် သလော၊ ကုန်သည်မျိုးကား မစွမ်းနိုင် သလော၊ သူဆင်းရဲမျိုးကား မစွမ်းနိုင် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုးသည်လည်း ကြေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားကာ မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်ရာပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်မျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲမျိုးသည်လည်း။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံသော အမျိုးလေးပါးတို့ပင် ကြေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားကာ မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောရန် စွမ်းနိုင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ အဿလာယန ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဆိုကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက်အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဤအရာ၌ ပုဏ္ဏားတို့ကား "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၈။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ရေမြေကို အစိုးရသော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းပြီးသော မင်းသည် ဤအရပ်၌ ဇာတ်အမျိုးမျိုး ရှိသော ယောကျ်ား တစ်ရာကို စည်းဝေးစေရာ၏- "အချင်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုးတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ပဒုမ္မာသား မီးကို ဖြစ်စေကြ ကုန်လော့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်စွာ ပြုကြကုန်လော့။ အချင်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထားလုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး) မျိုးဖြစ်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည် စားကျင်း ကြက်ဆူသားထင်း မီးကို ဖြစ်စေကြ ကုန်လော့၊ တေဇော ဓာတ်ကို ထင်စွာ ပြုကြကုန်လော့" ဟု ဆို၍ စည်းဝေးစေရာ၏။

အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုးတို့ သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ပဒုမ္မာသား မီးကို ဖြစ်စေ ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည်သာ အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်း ရှိလေသလော၊ ထိုမီးဖြင့်သာ မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်လေ သလော။ ထိုမှတစ်ပါး ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထားလုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး) မျိုးတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည်စားကျင်း ကြက်ဆူသားထင်း မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည် အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်း မရှိလေ သလော၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ၊ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုး ဖြစ်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ပဒုမ္မာသား မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည်လည်း အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာပါ၏၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့် ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာပါ၏၊ ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထားလုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး) မျိုးတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည် စားကျင်း ကြက်ဆူသားထင်း မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုမီးသည်လည်း အလျှံအဆင်း အရောင်အလင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာပါ၏၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံသော မီးသည်ပင် အရောင်အလင်း ရှိပါ၏၊ အလုံးစုံ သော မီးဖြင့်ပင် မီးနှင့် ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ဤသို့ ဖြစ်ရာ၌ "ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာလျှင် မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ ဖြူစင်၏၊ အခြားအမျိုးသည် မည်းညစ်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ သားရင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားလာ သူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားလာ ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဆိုကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ အားကိုးကား အဘယ်နည်း၊ အထောက် အထားကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဤအရာ၌ ပုဏ္ဏားတို့ကား "ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့သာ ဤအရာကို မှတ်ထင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၀၉။ အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မင်းမျိုး သတို့သားသည် ပုဏ္ဏားမျိုး သတို့သမီးနှင့်အတူ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ထိုသူတို့ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားကို ဖွားမြင်ရာ၏၊ မင်းမျိုးသတို့သားနှင့် ပုဏ္ဏားမျိုးသတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူသည်၊ အဖနှင့်လည်း တူသည်၊ မင်းသားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည်၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုးဖြစ်သော သတို့သားနှင့် ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်သော သတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူပါ၏၊ အဖနှင့်လည်း တူပါ၏၊ မင်းသားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားမျိုး သတို့သား သည် မင်းမျိုး သတို့သမီးနှင့် အတူ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ထိုသူတို့ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားကို ဖွားမြင်ရာ၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး သတို့သားနှင့် မင်းမျိုး သတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့် လည်း တူသည်၊ အဖနှင့်လည်း တူသည်၊ မင်းသားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည်၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍လည်း ဆိုသင့် သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားမျိုး သတို့သားနှင့် မင်းမျိုး သတို့သမီးမှ ဖွားမြင်သော သားသည် အမိနှင့်လည်း တူပါ၏၊ အဖနှင့်လည်း တူပါ၏၊ မင်းသားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ ၏၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍လည်း ဆိုသင့်ပါ၏ ဟု လျှောက်၏)။

အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ မြင်းမကို မြည်း (လား) နှင့် မျိုးစပ် ကုန်ရာ၏၊ ၎င်းတို့ မျိုးစပ်ခြင်းကို အစွဲ ပြု၍ သားငယ်သည် ဖြစ်ထွန်းရာ၏၊ မြင်းမ နှင့် မြည်း (လား) မှ ဖွားမြင်သော သားငယ်သည် အမိနှင့်လည်း တူသည်၊ အဖနှင့်လည်း တူသည်၊ မြင်းဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည်၊ မြည်းဟူ၍လည်း ဆိုသင့်သည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ အညံ့စား အဿတိုရ် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအဿတိုရ်၏ ဤထူးခြားမှုကို မြင်ရပါ၏၊ ဤရှေးစကား နှစ်မျိုး၌ သတို့သားတို့၏ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုကို မမြင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ တစ်ဝမ်းတည်းပေါက် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့ ရှိကုန်ရာ၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်၏၊ ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထား၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်တတ်၊ ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထားတတ်၊ ဤနှစ်ယောက်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူအား ပုဏ္ဏားတို့သည် သေသူအကျိုးငှါ ကျွေးသော (ကုဗ္ဗိုး) ထမင်း မင်္ဂလာထမင်း ယဇ် ပူဇော်သော ထမင်း ဧည့်သည် အကျိုးငှါ ပြုအပ်သော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကုန်ရာ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်သော ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထားသော လုလင်အား ပုဏ္ဏားတို့သည် သေသူ အကျိုးငှါ ကျွေးသော (ကုဗ္ဗိုး) ထမင်း မင်္ဂလာထမင်း ယဇ် ပူဇော်သော ထမင်း ဧည့်သည် အကျိုးငှါ ပြုအပ်သော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကုန်ရာပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ် တတ်သော ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထားသော သူ၌ ကျွေးမွေးခြင်းသည် အဘယ်မှာ အကျိုး များပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အဿလာယန ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ တစ်ဝမ်းတည်းပေါက် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့ ရှိကုန်ရာ၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို သရဇ္ဈာယ်တတ်၏၊ ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်ထား၏၊ သီလမရှိ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည် ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ်၊ ဝေဒကျမ်းကို မဆောင်ထား၊ သီလရှိ၏၊ ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရား ရှိ၏၊ ဤနှစ်ယောက်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူအား ပုဏ္ဏားတို့သည် သေသူ အကျိုးငှါ ကျွေးသော (ကုဗ္ဗိုး) ထမင်း မင်္ဂလာ ထမင်း ယဇ် ပူဇော်သော ထမင်း ဧည့်သည် အကျိုးငှါ ပြုထားသော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကုန်ရာ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဝေဒကျမ်းကို မသရဇ္ဈာယ် တတ်သော ဝေဒကျမ်းကို ဆောင်မထားသော သီလရှိသော ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားရှိသော လုလင်အား ပုဏ္ဏားတို့သည် သေသူအကျိုးငှါ ကျွေးသော (ကုဗ္ဗိုး) ထမင်း မင်္ဂလာထမင်း ယဇ် ပူဇော် သော ထမင်း ဧည့်သည် အကျိုးငှါ ပြုထားသော ထမင်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးကုန်ရာပါ၏၊ အသျှင် ဂေါတမ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သီလမရှိ ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိသောသူအား ပေးလှူခြင်းသည် အဘယ်မှာ အကျိုးများပါ အံ့နည်း ဟု (လျှောက် ၏)။

အဿလာယန သင်သည် ရှေးဦးစွာ ဇာတ်အမျိုးကို လိုက်၏၊ ဇာတ်အမျိုးကို လိုက်ပြီးနောက် ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်၏၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်ပြီးနောက် အကျင့်ကို လိုက်၏၊ အကျင့်ကို လိုက်ပြီး နောက် ငါ ပညတ်သော အမျိုးလေးပါးတို့၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို တစ်ဖန် လိုက်ပြန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အဿလာယနလုလင်သည် ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်လျက် မျက်နှာ မလှဖြစ်လျက် လည်ကုပ် ကျိုးလျက် အောက်သို့ မျက်နှာချကာ ကြံမှိုင်လျက် စကားဆိုခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

၄၁၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဿလာယနလုလင်ကို ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်လျက် မျက်နှာမလှ ဖြစ်လျက် လည်ကုပ် ကျိုးလျက် အောက်သို့ မျက်နှာချကာ ကြံမှိုင်လျက် စကား မဆိုသည်ကို သိတော်မူ၍ ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- အဿလာယန ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား တောကြီးအတွင်း သစ်ရွက်မိုး ကျောင်း၌ ကောင်းစွာ တိုင်ပင်နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့အား "ပုဏ္ဏားမျိုးသည် သာမြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အယူသည် ဖြစ်၏။

အဿလာယန မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် "တောကြီးအတွင်း သစ်ရွက်မိုး ကျောင်း၌ ကောင်းစွာ တိုင်ပင်နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့အား 'ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် ယုတ်၏။ပ။ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကုန်၏' ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အယူသည် ဖြစ်သတတ်" ဟု ကြားသိလေ၏။ အဿလာယန ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလ ရသေ့သည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်၍ မောင်းသော အဆင်း ရှိကုန်သော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ရုံကာ အထပ်ထပ်သော ဖိနပ်ကို စီးလျက် ရွှေဖြင့်ပြီးသော တောင်ဝှေးကို ကိုင်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့၏ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း ပရိဝုဏ်၌ ထင်ရှား ဖြစ်လေ၏။ အဿလာယန ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့၏ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း ပရိဝုဏ်၌ စင်္ကြံသွားလျက် "အသျှင်တို့ ဤပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြကုန် သနည်း၊ အသျှင်တို့ ဤပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြကုန် သနည်း" ဟု ဆိုလေ၏။

အဿလာယန ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့အား "ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့၏ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း ပရိဝုဏ်၌ ရွာသူသားငယ် ကဲ့သို့ စင်္ကြံသွားလျက် 'အသျှင်တို့ ဤပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြကုန် သနည်း၊ အသျှင်တို့ ဤပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ယခု အဘယ်သို့ သွားကြကုန် သနည်း' ဟု ဆိုနေသူကား အဘယ်သူနည်း၊ ယခု ငါတို့သည် ထိုသူ့ကို ကျိန်ဆဲကုန်အံ့" ဟု အကြံဖြစ်၏။ အဿလာယန ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့သည် မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့ကို "သူယုတ်ပြာ ဖြစ်လေလော့၊ သူယုတ်ပြာ ဖြစ်လေလော့" ဟု ကျိန်ဆဲကြကုန်၏။ အဿလာယန ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့ ကျိန်ဆဲတိုင်း ကျိန်ဆဲတိုင်း မည်းနက်သော ဒေဝလ ရသေ့သည် အထူးသဖြင့် အဆင်းလှ၏၊ အထူးသဖြင့် ရှုချင်ဖွယ်လည်း ရှိ၏၊ အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်လည်း ရှိ၏။

အဿလာယန ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့အား "ငါတို့၏ အကျင့်ကား အချည်းနှီး ဖြစ်စွတကား၊ ငါတို့၏ မြတ်သော အကျင့်သည် အကျိုးမရှိလေစွ တကား၊ ငါတို့သည် ရှေးအခါက 'သူယုတ်ပြာ ဖြစ်လေလော့၊ သူယုတ်ပြာ ဖြစ်လေလော့' ဟု ကျိန်ဆဲ ခံရသော သူအချို့သည် ပြာဖြစ်၏။ ဤရသေ့ကား ငါတို့ ကျိန်ဆဲတိုင်း ကျိန်ဆဲတိုင်း အထူးသဖြင့် အလွန် အဆင်းလှ၏၊ အထူးသဖြင့် ရှုချင်ဖွယ်လည်း ရှိ၏၊ အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်လည်း ရှိ၏" ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏။ အသျှင်ရသေ့တို့၏ အကျင့်သည် အချည်းနှီး မဟုတ်၊ မြတ်သော အကျင့်သည် အကျိုးမရှိသည် မဟုတ်၊ အသျှင်တို့ ငါ၌ စိတ် ပြစ်မှားခြင်းကို စွန့်ကြ ကုန်လော့ ဟု (ဆို၏)။ စိတ် ပြစ်မှားခြင်းကို ငါတို့ စွန့်ပါကုန်၏၊ အသျှင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်ပါသနည်း ဟု (မေးကုန်၏)။ "မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့" ဟူ၍ အသျှင်တို့ ကြားဖူးသည် မဟုတ်လော ဟု (ဆို၏)။ အသျှင် ကြားဖူးပါ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။ အသျှင်တို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဒေဝလရသေ့ ဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။ အဿလာယန ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့သည် မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့ကို ရှိခိုးရန် အားထုတ်ကြကုန်၏။

၄၁၁။ အဿလာယန ထိုအခါ မည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့သည် ခုနစ်ယောက် ကုန်သော ပုဏ္ဏား မျိုး ရသေ့တို့ကို "အချင်းတို့ တောကြီးအတွင်း သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ ကောင်းစွာ တိုင်ပင် နေကြသော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့အား 'ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ မြတ်၏၊ အခြားအမျိုးသည် ယုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်သာ ဖြူစင်၏၊ အခြားအမျိုးသည် မည်းနက်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ စင်ကြယ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမဟုတ် သူတို့သည် မစင်ကြယ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ ဗြဟ္မာ၏ သားရင်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ခံတွင်းမှ ပေါက်ဖွားလာ သူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမှ ပေါက်ဖွားသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ဖန်ဆင်းထားသူများ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ၏ အမွေခံတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏' ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အယူဝါဒသည် ဖြစ်၏" ဟူသော အကြောင်းကို အကျွန်ုပ် ကြားရ၏ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ အသျှင် မှန်ပါ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့သည် "အမိသည် ပုဏ္ဏားမျိုး ယောကျ်ားကိုသာ သံဝါသ ပြု၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး မဟုတ်သော ယောကျ်ားကို သံဝါသ မပြု" ဟု သိကြပါ ကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် မသိကြပါကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချင်းတို့ အဖွားသည် ခုနစ်ဆက်မြောက်သော အဖွား တိုင်အောင် ပုဏ္ဏားမျိုး ယောကျ်ားကိုသာ သံဝါသပြု၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး မဟုတ်သော ယောကျ်ားကို သံဝါသမပြု ဟု သိကြပါ ကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် မသိကြပါကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချင်းတို့ အဖသည် ပုဏ္ဏေးမကိုသာ သံဝါသပြု၏၊ ပုဏ္ဏေးမ မဟုတ်သူကို သံဝါသမပြု ဟု သိကြပါကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် မသိကြပါကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချင်းတို့ အဖိုးသည် ခုနစ်ဆက်မြောက်သော အဖိုး တိုင်အောင် ပုဏ္ဏေးမကိုသာ သံဝါသပြု၏၊ ပုဏ္ဏေးမ မဟုတ်သူကို သံဝါသမပြု ဟု သိကြပါ ကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် မသိကြပါကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချင်းတို့ ကိုယ်ဝန်တည်ပုံ အခြင်းအရာကို သိကြကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ဝန်တည်ပုံ အခြင်းအရာကို သိကြကုန်၏၊ ဤလောက၌ မိဘတို့သည်လည်း သံဝါသ ပြုသောအားဖြင့် ပေါင်းဆုံကြ ကုန်၏၊ အမိသည်လည်း ဥတုပန်း ပွင့်ဆဲဖြစ်၏၊ ရောက်အပ်သော သတ္တဝါသည်လည်း ရှေးရှု တည်၏၊ ဤသို့ သုံးပါးကုန်သော အကြောင်းတို့၏ စည်းဝေးမိခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်၏ သက်ဝင်၍ တည်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အချင်းတို့ ထိုရောက်လာ ဝင်စားမည့် သတ္တဝါကလေးသည် မင်းတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကုန်သည်တည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူဆင်းရဲတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း သိကြပါ ကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ထိုဝင်စားမည့် သတ္တဝါကလေးသည် မင်းတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကုန်သည်တည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူဆင်းရဲတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း အကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင်ကြပါ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။ အချင်းတို့ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် "အသင်တို့သည် အဘယ်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏" ဟု သိကြကုန်၏လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော်"အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏" ဟု မသိကြပါကုန် ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။ အဿလာယန ထိုမည်းနက်သော ဒေဝလရသေ့က ဤမိမိ၏ ဇာတ်အမျိုး ဝါဒ၌ မေးစိစစ် အပ်ကုန်သည် ရှိသော် အယူ၌ တည်စေအပ် ကုန်သည် ရှိသော် အယူကို ပြောဆို အပ်ကုန်သည် ရှိသော် ထိုခုနစ်ယောက် ကုန်သော ပုဏ္ဏားမျိုး ရသေ့တို့သည် ပြည့်စုံစွာ မဖြေကြား နိုင်ကြကုန်။ ယခုအခါ ငါက မိမိ၏ ဇာတ်အမျိုး ဝါဒ၌ မေးစိစစ်အပ်သည် ရှိသော် အယူ၌ တည်စေအပ်သည် ရှိသော် အယူကို ပြောဆိုအပ်သည် ရှိသော် သင်သည် အဘယ်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေကြားနိုင် လတ္တံ့နည်း၊ သင်သည် သင့်ဆရာနှင့်တကွ ယင်းခုနစ်ယောက်သော ရသေ့တို့၏ ယောက်မကိုင် ပုဏ္ဏားကိုမျှ မမီသေး ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူအပ်သည် ရှိသော် အဿလာယနလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဒါယကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။

**သုံးခုမြောက် အဿလာယနသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

## ၄ - ဃောဋမုခသုတ်

၄၁၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်ဥဒေနသည် ဗာရာဏသီပြည် ခေမိယသရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဃောဋမုခအမည် ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် လှည့်လည်သည် ရှိသော် ခေမိယသရက် ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒေနသည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံသွားနေ၏။ ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဥဒေနထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်ဥဒေနနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် စင်္ကြံသွားသော အသျှင်ဥဒေနသို့ အတုလိုက်၍ စင်္ကြံသွားကာ"အသျှင်ရဟန်း တရား စောင့်သော ရဟန်းသည် မရှိ ဟု အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော အယူဖြစ်ပါ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း အသျှင် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မဖူးမြင်ရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ တရားသဘောကို မမြင်သော ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သည် ရှိသော် အသျှင်ဥဒေနသည် စင်္ကြံမှ သက်ဆင်း၍ ကျောင်းသို့ ဝင်ကာ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည်လည်း စင်္ကြံမှ သက်ဆင်း၍ ကျောင်းသို့ ဝင်ကာ သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်တည်နေသော ဃောဋမုခပုဏ္ဏားကို အသျှင် ဥဒေနသည် "ပုဏ္ဏား နေရာတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိမူ နေထိုင်ပါလော့" ဟု ဆို၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဥဒေန၏ ထိုဖိတ်ကြား ချက်ကိုသာလျှင် ဆိုင်းငံ့လျက် နေပါကုန်၏၊ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ် ကဲ့သို့သော သူသည် မဖိတ်ဘဲ နေရာ၌ ရှေးဦးစွာ နေသင့်၏ ဟု အောက်မေ့နိုင်ပါ အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ထို့နောက် ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် နိမ့်သော ထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဥဒေနကို "အသျှင်ရဟန်း တရားစောင့်သော ရဟန်းသည် မရှိ ဟု အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော အယူဖြစ်ပါ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် လည်း အသျှင် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မဖူးမြင်ရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ တရားသဘောကို မမြင် သောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

ပုဏ္ဏား သင်သည် ငါ့အား ခွင့်ပြုသင့်သည်ကို ခွင့်ပြု ငြားအံ့၊ တားမြစ် သင့်သည်ကိုလည်း တားမြစ် ငြားအံ့၊ ငါဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မသိမူ ငါ့ကို သာလျှင် "အသျှင်ဥဒေန ဤစကားကား

အဘယ်သို့ပါနည်း၊ ဤစကား၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကား အဘယ်သို့ပါနည်း” ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မေးမြန်း ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ ငါတို့အား စကား ပြောဆိုမှု ဖြစ်ရာ၏ ဟု (ဆို၏)။ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဥဒေနအား ခွင့်ပြုသင့်သည်ကို ခွင့်ပြုပါအံ့၊ တားမြစ် သင့်သည်ကိုလည်း တားမြစ်ပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဥဒေန ပြောကြားသော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မသိမူ အသျှင်ဥဒေနကို သာလျှင် “အသျှင်ဥဒေန ဤစကားကား အဘယ်သို့ပါနည်း၊ ဤစကား၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကား အဘယ်ပါနည်း” ဟု တစ်ဆင့်တက်၍ မေးမြန်းပါအံ့၊ ဤအတိုင်းပင် ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့၏ စကား ပြောဆိုခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေလော့ ဟု (ဆို၏)။

၄၁၃။ ပုဏ္ဏား လောက၌ ဤ ပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်၏၊ အဘယ်လေးမျိုးတို့နည်း ဟူမူ-

(၁) ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

(၂) ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

(၃) ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၏၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၏၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်၏။

(၄) ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ် သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ် သူလည်း မဟုတ်၊ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့တွင် အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေဘိ သနည်း ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။

အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။ အသျှင်ဥဒေန သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါ။ အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ် တတ်သော သူသည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့်စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေ တတ်ဘဲ သူတစ်ပါး ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည်သာလျှင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သာလျှင် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့် စေနိုင်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် သင့်စိတ်ကို မနှစ်သိမ့် စေနိုင်ဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည် ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့်စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဥဒေန သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့်စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော သူသည်လည်း ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ အဖန်တလဲလဲ ပူပန် ဆင်းရဲစေပါ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို မနှစ်သိမ့်စေနိုင်ပါ။

အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါး ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်း မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ထိုသူသည် ချမ်းသာကို လိုလားသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်သော မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း ပူပန်စေသူ မဟုတ်၊ ဆင်းရဲစေသူ မဟုတ်ပါ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၁၄။ ပုဏ္ဏား ပရိသတ်တို့သည် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။ အဘယ် နှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ - ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပရိသတ်သည် ပတ္တမြား နားတောင်းတို့၌ ပြင်းစွာ တပ်ခြင်းဖြင့် တပ်နှစ်သက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ သားမယား ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ား လယ်ယာ ရွှေ ငွေတို့ကို ရှာမှီး၏။

ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပရိသတ်သည် ပတ္တမြား နားတောင်းတို့၌ ပြင်းစွာ တပ်ခြင်းဖြင့် မတပ် မနှစ်သက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ သားမယား ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ား လယ်ယာ ရွှေ ငွေတို့ကို ပယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ပုဏ္ဏား ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်၊ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။

ပုဏ္ဏား ပရိသတ် တစ်မျိုးသည်ကား ပတ္တမြား နားတောင်းတို့၌ ပြင်းစွာ တပ်ခြင်းဖြင့် တပ်နှစ်သက် ကုန်သည် ဖြစ်၍ သားမယား ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ား လယ်ယာ ရွှေ ငွေတို့ကို ရှာမှီး၏၊ ပရိသတ် တစ်မျိုးသည်ကား ပတ္တမြား နားတောင်းတို့၌ ပြင်းစွာ တပ်ခြင်းဖြင့် မတပ် မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၍

သားမယား ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား လယ်ယာ ရွှေ ငွေတို့ကို ပယ်စွန့်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်း ပြု၏၊ ဤပရိသတ် နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် ပရိသတ်၌ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်သည် အများဆုံး မြင်ပါ သနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဥဒေန မိမိကိုယ်ကို မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှုကို အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါး ပူပန် ဆင်းရဲစေမှုကို အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာလျှင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျွန်ုပ်သည် ပတ္တမြား နားတောင်းတို့၌ ပြင်းစွာ တပ်ခြင်းဖြင့် တပ်နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ သားမယား ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျား လယ်ယာ ရွှေ ငွေကို ပယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုသော ဤပရိသတ်၌ အများဆုံး မြင်ရပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား ယခုအခါ၌ သာလျှင် "အသျှင်ရဟန်း တရားစောင့်သော ရဟန်းသည် မရှိ၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ် မှာ ဤအယူသည် ဖြစ်ပါ၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အသျှင် ကဲ့သို့သော သဘောရှိသော ရဟန်းတို့ကို မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ တရားသဘောကို မမြင်သောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါ၏" ဟု သင် ပြောဆိုသော စကားကို ငါတို့ သိကြရကုန်၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဥဒေန ထိုစကားကို စင်စစ် အကြောင်းနှင့် တကွ ပြောဆိုခဲ့ပါ၏၊ တရားစောင့်သော ရဟန်းသည် ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်မှာ ဤသို့ အယူ ဖြစ်ပါ၏ ဟူ၍ သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ကို အသျှင်ဥဒေနသည် မှတ်တော် မူပါလော့၊ အသျှင်ဥဒေနသည် အကျွန်ုပ်အား လေးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကျယ်အားဖြင့် မဝေဖန်ဘဲ အကျဉ်း ဟောထားပါ၏၊ အသျှင်ဥဒေနသည် အကျွန်ုပ်အား အစဉ် သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဤလေးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ဝေဖန် ပြပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား သို့ဖြစ်ပါမူ နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းလေလော့၊ ဟောပေအံ့ ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ ဟူ၍ သာလျှင် ယောဋ္ဌမုခပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဥဒေနအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ အသျှင်ဥဒေနသည် ဤစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏-

၄၁၅။ ပုဏ္ဏား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သော၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန် တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေ၏၊ လူ့အကျင့်ကို စွန့်၍ (ရပ်လျက် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်း စသည် ကို) ကျင့်၏၊ လက်ဖြင့် (မစင်ကို) သုတ်၏၊ အသျှင် လာလော့ ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ အသျှင် ရပ်လော့ ဆိုသူ၏ ဆွမ်းကို မခံ၊ ရှေးရှု ဆောင်လာသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ရည်စူး၍ ပြုသော ဆွမ်းကို မခံ၊ ပင့်ဖိတ် (ဆွမ်းကို) မခံ၊ အိုးဝမှ (ခူး၍ လောင်းလှူအပ်သော ဆွမ်းကို) မခံ၊ တောင်းဝမှ (ခူး၍ လောင်းလှူ အပ်သော ဆွမ်းကို) မခံ၊ တံခါး ခုံခြား၍ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ တုတ်ခြား၍ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ ကျည်ပွေ့ခြား၍ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ နှစ်ယောက်စားစဉ် (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ နို့တိုက်ဆဲ မိန်းမ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ ယောက်ျားနှင့် နှီးနှောနေ သော မိန်းမ၏ (ဆွမ်းကို) မခံ၊ ဆော်ဩ၍ (လှူသော ဆွမ်းကို) မခံ၊ ခွေးမျှော်ရာ (ဆွမ်းကို) မခံ၊ ယင်အုံ ရာ (ဆွမ်းကို) မခံ၊ ငါးမစား၊ အမဲမစား၊ သေမသောက်၊ အရက် မသောက်၊ ဖွဲ၌ မြုပ်သော ဆေးရည်ကို မသောက်၊ တစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ တစ်လုတ်သာ စား၏၊ နှစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ နှစ်လုတ်သာ စား၏။ပ။ ခုနစ်အိမ်၌သာ ဆွမ်းခံ၏၊ ခုနစ်လုတ်သာ စား၏၊ ခွက်ငယ် တစ်ခုဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲ၏၊ ခွက်ငယ်နှစ်ခု ဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲ၏။ပ။ ခွက်ငယ် ခုနစ်ခုဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲ၏၊ တစ်ရက်ခြားလည်း အစာ စား၏၊ နှစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏။ပ။ ခုနစ်ရက်ခြားလည်း အစာစား၏၊ ဤနည်းဖြင့် ဤသို့ သဘော ရှိသော လဝက် တစ်ကြိမ် အစာစားခြင်း အကျင့်ကို ကျင့်၍ နေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟင်းရွက်စိမ်းကို သော်လည်း စား၏၊ ဆန်စိမ်းကို သော်လည်း စား၏၊ မြက်သီးဆန်ကို သော်လည်း စား၏၊ သားရေဖတ်ကို သော်လည်း စား၏၊ မှော်ကိုသော်လည်း စား၏၊ ဆန်ကွဲကို သော်လည်း စား၏၊ ထမင်းချိုးကိုသော်လည်း စား၏၊ နှမ်းမှုန့်ညက်ကို သော်လည်း စား၏၊မြက်ကို သော်လည်း စား၏၊ နွားချေးကို သော်လည်း စား၏၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီးလျှင် အစာရှိသည် ဖြစ်၍ ကြွေကျသော သစ်သီးကို စားလေ့ရှိ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပိုက်ဆံလျှော် အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပိုက်ဆံ လျှော်ဖြင့် ရောနှောရက်သော အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သူသေကောင် အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပံ့သကူ အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်ခေါက်အဝတ်တို့ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်နက်ရေကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သစ်နက်ရေမျှင် အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သမန်းမြက်အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ လျှော်တေအဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ပျဉ်ချပ်အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ဆံခြည်ကမ္ဗလာကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ သားမြီးကမ္ဗလာကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ခင်ပုပ်ငှက်တောင်အဝတ်ကို သော်လည်း ဆောင်၏၊ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို သော်လည်း နုတ်၏၊ ဆံမုတ်ဆိတ် နုတ်ခြင်းအမှုကို သော်လည်း ပြုနေ၏၊ နေရာကို ပယ်၍ မတ်မတ်ရပ်၍သော်လည်း နေ၏၊ ဆောင့်ကြောင့် သော်လည်းထိုင်၏၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခြင်း အမှုကိုသော်လည်း ပြုနေ၏၊ ဆူးအခင်းပေါ်၌ သော်လည်း နေ၏၊ ဆူးအခင်းပေါ်၌ အိပ်၏၊ ညနေချမ်းလျှင် သုံးကြိမ်မြောက် ရေသို့ သက်ဆင်းခြင်း အမှုကို သော်လည်း ပြုနေ၏၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ဤသို့ သဘောရှိသော များစွာသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပူပန်စေမှု အဖန်ဖန် ဆင်းရဲစေမှုကို အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်၏။ ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သော၊ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှုကို အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၄၁၆။ ပုဏ္ဏား သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သော၊ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိုးသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ဝက်သတ်သမား ဖြစ်၏၊ ငှက်သတ်သမား ဖြစ်၏၊ သားသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ကြမ်း၊ ကတ်၏၊ တံငါသည်ဖြစ်၏၊ ခိုးသူဖြစ်၏၊ ခိုးသူ သတ်သမား ဖြစ်၏၊ နွားသတ်သမား ဖြစ်၏၊ ထောင်ပိုင်အာဏာမှူး အာဏာသား ဖြစ်၏၊ ထိုမှတစ်ပါး ကြမ်း၊ ကတ်သော အမှုတို့ကို ပြုလုပ်သူ အားလုံးတည်း။ ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သော သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၄၁၇။ ပုဏ္ဏား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးထိပ်၌ မင်းအဘိသိက် သွန်းလောင်းအပ်သော ဘုရင်မင်းမြတ် သော်လည်း ဖြစ်၏၊ များစွာသော ဥစ္စာ နှစ်ရှိသော ပြဟ္မာမျိုး ပုဏ္ဏား သော်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မြို့၏ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်၌ ယဇ် ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ပယ်ပြီးလျှင် ခွါနှင့်တကွသော သစ်နက်ရေကို ဝတ်ရုံပြီးနောက် ထောပတ်ဆီတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို သုတ်လိမ်း၍ သားကောင် ဦးချိုဖြင့် ကျောက်ကုန်းကို အယားဖျောက်လျက် မိဖုရားကြီး ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးတို့နှင့်အတူ ထိုယဇ်ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်သို့ ဝင်ကြ၏၊ ထိုမင်းသည် ထိုယဇ် ပူဇော်ရာ အိမ်သစ်၌ အခင်းမရှိသော စိုသော နွားချေးဖြင့် လိမ်းကျံထားသော မြေကြီး၌ အိပ်၏၊ အဆင်း အရောင်အားဖြင့် အမိနှင့်တူသော သားငယ်ရှိသော တစ်ကောင်သော နွားမ၏ နို့တစ်တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မင်းသည် မျှတ၏၊ ဒုတိယ နို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မိဖုရားကြီးသည် မျှတ၏၊ တတိယ နို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် မျှတ၏၊ စတုတ္ထ နို့တိုင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မီးကို ပူဇော်၏၊ ကြွင်းကျန်သော နို့ရည်ဖြင့် နွားငယ်သည် မျှတရ၏။ ထိုမင်းသည် ဤသို့ မိန့်ဆို၏-

"ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှသော နွားလားတို့ကို သတ်ကြကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော နွားပေါက်တို့ကို သတ်ကြကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော နွားမတမ်းတို့ကို သတ်ကြကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော ဆိတ်တို့ကို သတ်ကြကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကျိုးငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော သိုးတို့ကို သတ်ကြကုန်လော့၊ ယဇ်ပူဇော် ခြင်းအကျိုးငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော မြင်းတို့ကို သတ်ကြ ကုန်လော့၊ ယဇ်တိုင် အလို့ငှါ ဤမျှလောက် ကုန်သော သစ်ပင်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်ကြ ကုန်လော့၊ အကာအရံ ပြုခြင်း ယဇ်မြေပြင်၌ ခင်းခြင်း အလို့ငှါ ဤ မျှလောက်ကုန်သော မြေဇာမြက်တို့ကို ရိတ်ကြ ကုန်လော့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ ထိုမင်း၏ ကျေးကျွန် အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည်လည်း အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် အခြိမ်းအခြောက် ခံကြရကုန်သည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာ ရှိကြကုန်လျက် ငိုကြွေးကြ ကုန်လျက် အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ ကုန်၏။ ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ ဖြစ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

၄၁၈။ ပုဏ္ဏား မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူလည်း မဟုတ်သည် သာမက သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေတတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် သူတစ်ပါး ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားမထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်သော၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ် သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်သော သူ ဖြစ်၍ မျက်မှောက် အတ္တဘော၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ-

ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော် မူသော၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော၊ လောကကို သိတော်မူသော၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော် မူသော၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် သိ၍ သူတစ်ပါးတို့ကို သိစေတော် မူသော၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော မာရ်နတ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော ဤဩကာသလောကကို လည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏနှင့်တကွသော မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤသတ္တလောကကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော် မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသောအနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏။

ထိုတရားတော်ကို သူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ့်သားသည် လည်းကောင်း၊ အခြားဇာတ်တစ်မျိုးမျိုး၌ ဖြစ်သော သူသည် လည်းကောင်း ကြားနာရ၏၊ ထိုသူသည် ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်မှုကို ရ၏၊ ထိုသူသည် ထိုယုံကြည်မှုကို ရသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆင်ခြင်၏-
"လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၏၊ (ကိလေသာ) မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်သည် လွင်ပြင်နှင့်တူ၏၊ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူစွာ ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု (ဆင်ခြင်၏)။

ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ နည်းသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဥစ္စာစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ နည်းသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ၊ များသော ဆွေမျိုးစုကို စွန့်၍ ဖြစ်စေ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီးသည် ရှိသော် ရဟန်းတို့၏ (ရဟန်းကျင့်, ရဟန်းသက် ဟူသော) သိက္ခာ, သာဇီဝသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အသက်သတ်ခြင်းကို ပယ်၍ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တုတ်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏၊ လက်နက်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၏၊ ရှက်ခြင်းရှိ၏၊ သနားတတ်၏၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါ တို့၏ အစီးအပွါးကို လိုလားလျက် နေ၏။

မပေးသည်ကို ယူခြင်းကို ပယ်၍ မပေးသည်ကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ပေးသည်ကိုသာ ယူ၏။ ပေးသည်ကိုသာ အလိုရှိ၏၊ မခိုးမဝှက် စင်ကြယ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေ၏။

မမြတ်သော အကျင့်ကို ပယ်၍ မြတ်သေ ာအကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့မရှိ ရွာသူတို့၏ အလေ့ ဖြစ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်၏။

မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းကို ပယ်၍ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အမှန်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။ မှန်သော စကားချင်း ဆက်စပ်စေ၏၊ တည်သော စကားရှိ၏၊ ယုံကြည်ထိုက်သော စကားရှိ၏၊ လောကကို လှည့်စားတတ်သူ မဟုတ်။

ကုန်းစကားကို ပယ်၍ ကုန်းစကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဤသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ထိုသူတို့နှင့် ဤသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှါ ထိုသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ထိုသူတို့ထံမှ နားထောင်၍ ဤသူတို့နှင့် ထိုသူတို့ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဤသူတို့ထံ၌ မပြောတတ်၊ ဤသို့ ကွဲပြားသူတို့ကိုလည်း စေ့စပ်တတ်၏၊ ညီညွတ် သူတို့ကိုလည်း အားပေး တတ်၏၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်၏၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ ပျော်ပိုက်၏၊ ညီညွတ်ခြင်းကို နှစ်သက်၏၊ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုသော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။

ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပယ်၍ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အကြင် စကားသည် အပြစ် ကင်း၏၊ နားချမ်းသာ၏၊ နှစ်လိုဖွယ်ရှိ၏၊ နှလုံးသို့သက်၏၊ ယဉ်ကျေး၏၊ လူအများ နှစ်သက်၏၊ လူအများ နှစ်ခြိုက်၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော စကားကိုသာဆို၏။

သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပယ်၍ သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ (သင့်သော) အခါ၌သာ ဆိုလေ့ ရှိ၏၊ဟုတ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ တရားနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ အဆုံးအမနှင့် စပ်သည်ကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏၊ (သင့်သော) အခါ၌သာ အကြောင်းနှင့်တကွ သော အပိုင်းအခြား ရှိသော အစီးအပွါးနှင့် စပ်သော မှတ်သားလောက်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မျိုးစေ့အပေါင်း အပင်အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆွမ်းတစ်နပ်သာ စားလေ့ရှိ၏၊ ညစာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ နေလွဲစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကခြင်း သီခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း (သူတော်ကောင်း တရား၏) ဆူးငြောင့်ဖြစ်သော ပွဲကြည့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ပန်းပန်ခြင်းနံ့သာခြယ် ခြင်း နံ့သာပျောင်း လိမ်းခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မြင့်သောနေရာ မြတ်သော နေရာမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ရွှေ ငွေကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကောက်စိမ်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ အသားစိမ်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ မိန်းမအို မိန်းမပျိုကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ားကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆိတ်နှင့်သိုးကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ကြက် ဝက်ကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဆင် နွား မြင်း မြည်းကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ လယ်နှင့် ယာကို ခံယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တမန်အမှု အစေအပါး အမှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဝယ်မှု ရောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ချိန်စဉ်းလဲ အသပြာစဉ်းလဲ ခြင်တွယ်တိုင်းတာ စဉ်းလဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ တံစိုးယူခြင်း လှည့်ဖြားခြင်း အတုပြုခြင်း တည်း ဟူသော ကောက်ကျစ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏၊ ဖြတ်ခြင်း သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း (ခရီးသွားတို့ကို) လုယက်ခြင်း (ရွာနိဂုံးတို့ကို) ဖျက်ဆီးခြင်း ဓားပြတိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေနိုင်ရုံသော သင်္ကန်းဖြင့်, ဝမ်းကို မျှတစေနိုင်ရုံသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သွားလေရာရာသို့ (ကိုယ်နှင့် အတူပါမြဲ ပရိက္ခရာမျှသာ ရှိသဖြင့်) တပါတည်း ယူပြီး ဖြစ်၍ သာလျှင် သွား၏၊ ဥပမာသော်ကား အတောင်ရှိသော ငှက်သည် ပျံလေရာရာသို့ မိမိ အတောင်သာ ဝန်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပျံသကဲ့သို့, ဤအတူ ရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေနိုင်ရုံသော သင်္ကန်း ဖြင့်, ဝမ်းကို မျှတစေနိုင်ရုံသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သွားလေရာရာသို့ (ကိုယ်နှင့် အတူပါမြဲ ပရိက္ခရာမျှသာ ရှိသဖြင့်) တပါတည်း ယူပြီး ဖြစ်၍ သာလျှင် သွား၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ အပြစ်မရှိသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။

၄၁၉။ ထိုရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ'ကို မြင်သော် (မိန်းမ ယောကျ်ားစသော) သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့မရှိ၊ (လက် ခြေစသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန် ရယ်ဟန် စသော အမူအရာ) အမှတ် လက္ခဏာ ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ အကယ်၍ စက္ခုန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း(စက္ခုန္ဒြေ ဟူသော) အကြောင်း ကြောင့် မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံးမသာခြင်း 'ဒေါမနဿ' ဟူသော ယုတ်မာသော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်းသူကို လိုက်၍ နှိပ်စက် ကုန်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည် ထိုစက္ခုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ စက္ခုန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်၏၊ စက္ခုန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏။

နားဖြင့် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ကြားသော်။ပ။ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းသော်။ပ။ လျှာဖြင့် အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်သော်။ပ။ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိသော်။ပ။ စိတ်ဖြင့် သဘော 'ဓမ္မာရုံ' ကို သိသော် (မိန်းမ ယောကျ်ားစသော) သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ (လက် ခြေ စသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန် ရယ်ဟန်စသော အမူအရာ) အမှတ် လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ၊ အကယ်၍ မနိန္ဒြေကို မစောင့်စည်းဘဲ နေလျှင် ယင်း(မနိန္ဒြေ ဟူသော) အကြောင်းကြောင့် မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ' နှလုံးမသာခြင်း 'ဒေါမနဿ' ဟူသော ယုတ်မာသော အကုသိုလ် တရားတို့သည် ထိုမစောင့်စည်းသူကို လိုက်၍ နှိပ်စက်ကုန်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည် ထိုမနိန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ မနိန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်၏၊ မနိန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် ဤမြတ်သော ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ မိမိသန္တာန်၌ (ကိလေသာနှင့် မရောသော) ချမ်းသာကို ခံစား၏။

ထိုရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တက်ရာ နောက်သို့ ဆုတ်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ တူရူ ကြည့်ရာ တစောင်း ကြည့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ ကွေးရာ ဆန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ ဒုကုဋ် သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ စားရာ သောက်ရာ ခဲရာ လျက်ရာ၌ ဆင်ခြင် လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏၊ သွားရာ ရပ်ရာ ထိုင်ရာ အိပ်ရာ နိုးရာ ပြောရာ ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော သီလအစုနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ (ဤမြတ်သော ရောင့်ရဲခြင်း နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍) ဤမြတ်သော ဣန္ဒြေ စောင့်စည်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဤမြတ်သော သတိ သမ္ပဇဉ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော အိပ်ရာ နေရာကို မှီဝဲ၏၊ တောကို သစ်ပင်ရင်းကို တောင်ကို ချောက်ကို တောင်ခေါင်းကို သင်္ချိုင်းကို တောအုပ်ကို လွင်ပြင်ကို ကောက်ရိုးပုံကို (မှီဝဲ၏)။

ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ခဲ့၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် (ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်း ဟူသော) လောက၌ မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ'ကို ပယ်၍ မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ'မှ ကင်းသော စိတ်ဖြင့် နေ၏၊ မက်မောခြင်း 'အဘိဇ္ဈာ'မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျက်စီး စေလိုသော ဒေါသကို ပယ်၍ မပျက်စီး စေလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားလျက် နေ၏၊ ပျက်စီး စေလိုသော ပြစ်မှားမှုမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း

'ထိနမိဒ္ဓ' ကို ပယ်၍ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း 'ထိနမိဒ္ဓ' မှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ အလင်းရောင်ကို မှတ်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း 'ထိနမိဒ္ဓ' မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ပျံ့လွင့်ခြင်း 'ဥဒ္ဓစ္စ' နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း 'ကုက္ကုစ္စ'ကို ပယ်၍ အတွင်း သန္တာန်၌ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မပျံ့လွင့်သည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း 'ဥဒ္ဓစ္စ' နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း 'ကုက္ကုစ္စ' မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။ ယုံမှားခြင်း 'ဝိစိကိစ္ဆာ' ကို ပယ်၍ ယုံမှားခြင်း 'ဝိစိကိစ္ဆာ' ကို လွန်မြောက်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ် တရားတို့၌ သို့လော သို့လော မရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏၊ ယုံမှားခြင်း 'ဝိစိကိစ္ဆာ' မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

ထိုရဟန်းသည် စိတ်ညစ်ညူးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော ပညာ၏ အားနည်းခြင်းကို ပြုတတ် ကုန်သော နီဝရဏတရား ငါးပါးတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' နှင့်တကွဖြစ်သော သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော နီဝရဏ ဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန် ၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကို ပွါးစေတတ်သော ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ဆင်ခြင်ခြင်း 'သမ္ပဇဉ်'နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှုလျက် နေ၏၊ ချမ်းသာ ခြင်း 'သုခ' ကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၏၊ အကြင် တတိယစျာန်ကြောင့် ထိုသူ့ကို "လျစ်လျူရှုသူ သတိရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသူ" ဟု အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြောကြား ကုန်၏၊ ထိုတတိယစျာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှေးဦး ကပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်း နှလုံး မသာခြင်းတို့၏ ချုပ်နှင့်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရှိသော လျစ်လျူရှုမှု 'ဥပေက္ခာ' ကြောင့် ဖြစ်သော သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း ရှိသော စတုတ္ထစျာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

၄၂၀။ ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထိုရဟန်းသည် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင် သော 'ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း။ တစ်ဘဝကို လည်း ကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝနှစ်ဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝ သုံးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝလေးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝငါးဆယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ထောင်ကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်သိန်းကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ များပြားသော ပျက်ကပ် ဖြစ်ကပ်တို့ကို လည်းကောင်း "ဤမည်သော ဘဝ၌ (ငါသည်) ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာ ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏၊ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ ထို(ငါ)သည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤမည်သော ဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့သော အမည်ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အဆင်း ရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော အစာရှိခဲ့၏၊ ဤသို့သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏၊ ဤသို့ သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏၊ ထို (ငါ) သည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏" ဟု ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် အမည်အနွယ်နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ် ကို အောက်မေ့၏။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို (ရဟန်း) သည် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို သိသော 'စုတူပပါတဉာဏ်' အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို (ရဟန်း) သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်' ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

"အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ကာယဒုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီဒုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းသော အကျင့် 'မနောဒုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ မှားသော အယူ ရှိကုန်၏၊ မှားသော အယူဖြင့် ပြုသော ကံရှိကုန်၏၊ ထို (သတ္တဝါ) တို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းရာ မကောင်းသော လားရာ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ ငရဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ကာယ သုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'ဝစီသုစရိုက်' နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းသော အကျင့် 'မနောသုစရိုက်'နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာတို့ကို စွပ်စွဲခြင်းမှ ကင်းကုန်၏၊ မှန်သော အယူရှိကုန်၏၊ မှန်သော အယူဖြင့် ပြုသော ကံရှိကုန်၏၊ ထို (သတ္တဝါ) တို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ လူ့ပြည် နတ်ပြည် သုဂတိ၌ ဖြစ်ပေါ် ကုန်၏" ဟု ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်'ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအလျောက် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေးမရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်စေသော 'အာသဝက္ခယ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ညွတ်စေ၏၊ ထို(ရဟန်း)သည် ဤကား ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း အကြောင်း 'သမုဒယ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) 'ဒုက္ခနိရောဓ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း 'ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤသည်တို့ကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ'တို့ ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ'တို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း အကြောင်း 'အာသဝသမုဒယ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား ယိုစီးခြင်း 'အာသဝ'တို့ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) 'အာသဝနိရောဓ' ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏၊ ဤကား အာသဝတို့ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း 'အာသဝနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ' ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ ဤသို့ သိသော ဤသို့ မြင်သော ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှ လည်း လွတ်မြောက်၏၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်၏၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။

ပုဏ္ဏား ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို မိမိကိုယ်ကို မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သည့်ပြင်၊ သူတစ်ပါးကို မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကို ပူပန် ဆင်းရဲစေမှု၌ အဖန်တလဲလဲ ပြုကျင့် အားထုတ်သူ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲစေတတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူပန် မဆင်းရဲ စေတတ်သည် ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သာလျှင် ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု မရှိသည် ငြိမ်းချမ်းသည် အေးမြသည် ချမ်းသာ သုခကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ကိုယ်ဖြင့် နေထိုင်ရသူ ဟု ဆိုရ၏ ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။

၄၂၁။ ဤသို့ အသျှင်ဥဒေနက မိန့်ပြအပ်သည် ရှိသော် ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် အသျှင်ဥဒေနအား ဤစကားကို လျှောက်၏- "အသျှင်ဥဒေန (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဥဒေန (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဥဒေန မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဥဒေနသည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဥဒေနကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဥဒေနသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား သင်သည် ငါ့ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ မရောက်လေလင့်၊ အကြင် အသျှင်ကို ငါသည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုအသျှင် မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လေလော့ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဥဒေန ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် နေပါသနည်း ဟု (မေးလျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား အမှန်အားဖြင့် ယခုအခါ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဥဒေန အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆယ်ယူဇနာတို့၌ ထိုအသျှင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ရှိသည်ကို ကြားသိကုန် ငြားအံ့၊ ဆယ်ယူဇနာတို့သို့လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သွားကြပါ ကုန်အံ့။

အသျှင်ဥဒေန အကယ်၍မူလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ယူဇနာ နှစ်ဆယ်တို့၌ ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှိသည်ကို ကြားသိကုန် ငြားအံ့၊ ယူဇနာ သုံးဆယ်တို့၌။ပ။ ယူဇနာ လေးဆယ်တို့၌ ယူဇနာ ငါးဆယ်တို့၌ ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ရှိသည်ကို ကြားသိကုန် ငြားအံ့၊ (သို့ကြားရပါမူ) ယူဇနာ ငါးဆယ်တို့ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သွားကြပါကုန်အံ့။ အသျှင်ဥဒေန အကယ်၍မူလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ယူဇနာ တစ်ရာ၌ ထိုအသျှင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ရှိသည်ကို ကြားသိ ကုန်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ယူဇနာတစ်ရာ ခရီးသို့လည်း ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သွားကြပါကုန်အံ့။

အသျှင်ဥဒေန ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မူပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ထိုအသျှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ

ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ ရဟန်း သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဥဒေနသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့။ အသျှင်ဥဒေန အကျွန်ုပ်အား အင်္ဂမင်းက နေ့တိုင်း အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာ ရှိပါ၏၊ ထိုရိက္ခာမှ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဥဒေနအား တစ်ရက်စာ အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာကို ပေးလှူပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား သင့်အား အင်္ဂမင်းက နေ့တိုင်း အဘယ်မျှလောက် အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာကို ပေးပါသနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်ဥဒေန အသပြာ ငါးရာတို့ကို ပေးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ငါတို့မှာ ရွှေ ငွေကို ခံယူခြင်းငှါ မအပ် ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဥဒေနမှာ ထိုရွှေ ငွေသည် အကယ်၍ မအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ အသျှင်ဥဒေန၏ အကျိုးငှါ ကျောင်းဆောက်ပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား အကယ်၍ သင်သည် ငါ၏ အကျိုးငှါ ကျောင်းဆောက်လုပ်လို ငြားအံ့၊ ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ သံဃာများ၏ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်လေလော့ ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဥဒေနသည် အကျွန်ုပ်ကို သံဃာ၌ ဒါနကို ဆောက်တည်စေ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဥဒေနအား အတိုင်း ထက် အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ပါ၏။ အသျှင်ဥဒေန ထိုအကျွန်ုပ်သည် ထိုတစ်နေ့စာ အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာဖြင့် လည်းကောင်း ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ သံဃာ၏ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေပါအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ ဃောဋမုခပုဏ္ဏားသည် ထိုတစ်နေ့စာ အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော အမြဲ ထောက်ပံ့ထားသော ရိက္ခာဖြင့် လည်းကောင်း ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ သံဃာ၏ စည်းဝေး ရန် ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ထိုဇရပ်ကို ယခုအခါ ဃောဋမုခီဇရပ် ဟူ၍ ဆိုရသတည်း။

**လေးခုမြောက် ဃောဋမုခသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

## ၅ - စင်္ကီသုတ်

၄၂၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူသည် ရှိသော် ဩပါသာဒမည်သော ပုဏ္ဏားရွာဆီသို့ ရောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဩပါသာဒရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ စင်္ကီမည်သော ပုဏ္ဏားသည် လူစည်ကား၍ ကျွဲ နွားစသည် ပေါများသော မြက် ထင်းရေတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဆန်စပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းမှရသည့် စည်းစိမ် ဖြစ်သော ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ဆုလာဘ် အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စား ပေးထားသော ဩပါသာဒရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏။ ဩပါသာဒရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် (ဤသို့) ကြားသိလေ ကုန်၏- “အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ ဩပါသာဒရွာသို့ ရောက်တော်

မူ၍ ဩပါသာဒရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော် မူ၏။ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏-

'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ'အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ် သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါးတရား တို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏' ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော မာရ်နတ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော ဤလောက ကို လည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့်တကွသော မင်းများ လူများနှင့်တကွသော သတ္တဝါ အပေါင်း ကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုလျက် ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ် သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန္တာ (ပုဂ္ဂိုလ်)တို့ကို ဖူးမြော်ရ ခြင်းသည် ကောင်းသည် သာတည်း" ဟု (ကြားသိလေကုန်၏)။

၄၂၃။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဩပါသာဒရွာမှ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ထွက်ကြပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်လျက် မြောက်အရပ်သို့ ရှေးရှု နတ်တို့ကို ဗလိနတ် စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတောသို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ စင်္ကီပုဏ္ဏားသည် ပြာသာဒ်ထက်၌ နေ့အချိန် လျောင်းလျက် ရှိ၏၊ ထိုစင်္ကီပုဏ္ဏားသည် ဩပါသာဒရွာမှ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ထွက်ကြ ပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်လျက် မြောက်အရပ်သို့ ရှေးရှု နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာ ကျွေးရာ အင်ကြင်းတောသို့ သွားနေကြသော ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို မြင်သော် အမတ် အား[၁] ဤသို့မေး၏- "အမတ် ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ဩပါသာဒရွာမှ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ထွက်ကြပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်လျက် မြောက်အရပ်သို့ ရှေးရှု နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာ ကျွေးရာ အင်ကြင်းတောသို့ အဘယ့်ကြောင့် သွားကြကုန် သနည်း" ဟု (မေး၏)။

အသျှင်စင်္ကီ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာ သော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူရာ ဩပါသာဒရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ဩပါသာဒရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ အင်ကြင်းတော၌ နေပါ၏။ ထိုအသျှင် ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏- "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်း ကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမ ထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ် လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို)

သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။ ထိုသူတို့သည် ထိုအသျှင်ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် သွားကြပါကုန်၏ ဟု (အမတ်က ပြန်ကြား၏)။

အမတ် သို့ဖြစ်လျှင် ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အချင်းတို့ ဆိုင်းငံ့ကြပါဦး၊ စင်္ကီပုဏ္ဏားသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါ လိမ့်မည် ဟု စင်္ကီပုဏ္ဏားက မှာကြားလိုက်ပါသည်" ဟု ပြောကြား ချေလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။ "အရှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုအမတ်သည် စင်္ကီပုဏ္ဏားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဩပါသာဒရွာနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့အား ဤစကားကို ပြောဆို၏- "အချင်းတို့ ဆိုင်းငံ့ကြပါဦး၊ စင်္ကီပုဏ္ဏားသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည် ဟု စင်္ကီပုဏ္ဏားက မှာကြားလိုက်ပါသည်" ဟု (ပြောဆို၏)။

၃၂၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ လာကုန်သော ငါးရာမျှသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဩပါသာဒရွာ၌ တည်းခို နေကုန်၏၊ "စင်္ကီပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ် လတ္တံ့" ဟု ကြားကုန်၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် စင်္ကီပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ပြီးလျှင် "အသျှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်လတ္တံ့ ဟူသည် မှန်ပါသလော" ဟု မေးကုန်၏။ အချင်းတို့ "ငါသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်အံ့" ဟု ကြံလျက် ရှိပါသည် ဟူ၍ ဆို၏။

အသျှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ပါလင့်၊ အသျှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၊ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အသျှင်စင်္ကီကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏၊ အသျှင်စင်္ကီသည် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ်ရှိပါ၏၊ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်းရှိပါ၏၊ ဇာတ်နှင့် စပ်သော စကားဖြင့် အပယ် မခံရ၊ အကဲ့ရဲ့ မခံရ၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် အသျှင်စင်္ကီသည် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ်ရှိ၏၊ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်းရှိ၏၊ ဇာတ်နှင့်စပ်သော စကားဖြင့် အပယ် မခံခဲ့ရပါ၊ အကဲ့ရဲ့ မခံခဲ့ရပါ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း အသျှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ် ထိုက်ပါ၊ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အသျှင်စင်္ကီကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက် ပါ၏။

အသျှင်စင်္ကီသည် ကြွယ်ဝ၏၊ များသော ဥစ္စာရှိ၏၊ များသော စည်းစိမ်ရှိ၏။ပ။ အသျှင်စင်္ကီသည် နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက်ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရဏ်းကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာ ယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာ ကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏။ပ။ အသျှင်စင်္ကီသည် အဆင်းလှ၏၊ ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏၊ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏၊ မြတ်သော အဆင်းဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏၊ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ခံ့ညား၏ (မသေးသိမ်သော ရှုမြင်ဖွယ် ရှိ၏)။ပ။ အသျှင်စင်္ကီသည် သီလရှိ၏၊ ကြီးပွားသော သီလရှိ၏၊ ကြီးပွားသော သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ပ။ အသျှင် စင်္ကီသည် ကောင်းသော စကားရှိ၏၊ ကောင်းသော မြွက်ဆိုသံရှိ၏၊ ယဉ်ကျေးသော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သန့်ရှင်းသော အပြစ် ကင်းသော အဓိပ္ပါယ် သိလွယ်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ပ။ အသျှင်စင်္ကီသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာဖြစ်၏၊ ဆရာ့ ဆရာဖြစ်၏၊ လုလင် သုံးရာတို့အား ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချ၏။ပ။ အသျှင်စင်္ကီကို ပသေနဒိကောသလမင်းသည် အရိုအသေပြု၏၊ အလေးပြု၏၊ မြတ်နိုး၏၊ ပူဇော်၏၊ တုပ်ဝပ်၏။ပ။ အသျှင်စင်္ကီသည် လူစည်ကား၍ ကွဲ နွားစသည် ပေါများသော မြက် ထင်းရေတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဆန် စပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းမှ ရသည့် စည်းစိမ် ဖြစ်သော ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ဆုလာဘ် အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စား ပေးထားသော ဩပါသာဒရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် အသျှင်စင်္ကီသည် လူစည်ကား၍ ကွဲ နွား

စသည် ပေါများသော မြက် ထင်း ရေတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဆန်စပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းမှ ရသည့် စည်းစိမ် ဖြစ်သော ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ဆုလာဘ် အဖြစ်ဖြင့် အပိုင်စား ပေးထားသော ဩပါသာဒရွာကို အုပ်ချုပ်၍ နေ၏၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း အသျှင်စင်္ကီသည် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ် ထိုက်ပါ၊ ရဟန်းဂေါတမသည်သာ အသျှင်စင်္ကီကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၏ ဟူ၍ (ဆိုကုန်၏)။

၄၂၅။ ဤသို့ဆိုကုန်သော် စင်္ကီပုဏ္ဏားသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ဤစကားကို ဆို၏- "အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏ စကားကို နားထောင်ကြပါဦး၊ ငါတို့သည် ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ် ထိုက်ပါကုန်၏၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမကား ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ် ထိုက်ပါ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ်ရှိ၏၊ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်းရှိ၏၊ ဇာတ်နှင့်စပ်သော စကားဖြင့် အပယ်မခံရ၊ အကဲ့ရဲ့ မခံရ၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးမှ ကောင်းသော ဇာတ်ရှိ၏၊ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်းရှိ၏၊ ဇာတ်နှင့် စပ်သော စကားဖြင့် အပယ်မခံရ၊ အကဲ့ရဲ့ မခံရ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၊ အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ငါတို့သည်သာ ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ ကုန်၏။

အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် မြေအောက်၌လည်း ထားသော မြေပေါ်၌လည်း ထားသော များစွာသော ရွှေ ငွေကို ပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြု၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်း ဂေါတမသည် ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်သည် ဖြစ်လျက် ကောင်းစွာ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိသည် ဖြစ်လျက် ပဌမ အရွယ်ဟူသော ကောင်းသော အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် အမိအဖတို့ သဘော မတူကြသဖြင့် မျက်ရည်ရွှဲစို ငိုယိုကုန်စဉ် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီး၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင် မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် အဆင်းလှ၏၊ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏၊ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏၊ မြတ်သော အဆင်း သဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏၊ ဗြဟ္မာနှင့် တူသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ခံ့ညား၏ (မသေးသိမ်သော ရှုမြင်ဖွယ် ရှိ၏)။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် သီလရှိ၏၊ မြတ်သော သီလရှိ၏၊ ကောင်းသော သီလရှိ၏၊ ကောင်းသော သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် ကောင်းသော စကားရှိ၏၊ ကောင်းသော မြွက်ဆိုသံ ရှိ၏၊ ယဉ်ကျေးသော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သန့်ရှင်းသော အပြစ် ကင်းသော အဓိပ္ပါယ် သိလွယ်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်း ဂေါတမသည် များစွာသော သူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်၏၊ ဆရာ့ ဆရာဖြစ်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်း ကုန်ခန်းပြီး ဖြစ်၏၊ လျှပ်ပေါ်ခြင်း ကင်း၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်း ဂေါတမသည် ကံကို ယုံကြည်သော ဝါဒရှိ၏၊ အကြောင်းကို ယုံကြည်သော ဝါဒရှိ၏၊ ပုဏ္ဏား ပရိသတ်၌ ကောင်းကျိုးကို သာလျှင် ရှေးရှု၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်း ဂေါတမသည် မင်းမျိုးစဉ်ဆက် မပျက်သော မြင့်မြတ်သော အမျိုးမှ ရဟန်းပြု၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် များသော ဥစ္စာ ရှိသော များသော စည်းစိမ် ရှိသော ကြွယ်ဝသော အမျိုးမှ ရဟန်းပြု၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမကို အမေးပြဿနာ မေးမြန်းခြင်းငှါ တိုင်းတစ်ပါး ဇနပုဒ် တစ်ပါးမှ လာကြကုန်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းဂေါတမကို အထောင်မက များစွာသော နတ်တို့သည် အသက်ဖြင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ပ။ အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ ကောင်းမြတ်သော ကျော်စော သံသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ထွက်၏-

"ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော် မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်

လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့် 'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏" ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။ပ။

အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါး ကုန်သော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော် မူ၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမကို မဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သားမယားနှင့်တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမကို ပသေနဒိကောသလမင်းသည် သားမယားနှင့်တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမကို ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် သားမယားနှင့်တကွ အသက်နှင်း၍ ကိုးကွယ်၏။ပ။ အချင်းတို့ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းဂေါတမသည် ဩပါသာဒရွာသို့ ရောက်တော်မူ၍ ဩပါသာဒရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာဖြစ်သော အင်ကြင်းတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ အချင်းတို့ အကြင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ငါတို့၏ ရွာနယ်ပယ်သို့ လာကုန်၏၊ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ဧည့်သည်များ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဧည့်သည်တို့ကို ငါတို့သည် အရိုအသေ ပြုသင့်ကုန်၏၊ အလေးပြုသင့် ကုန်၏၊ မြတ်နိုးသင့် ကုန်၏၊ ပူဇော်သင့်ကုန်၏။

အချင်းတို့ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ဩပါသာဒရွာသို့ ရောက်လာတော်မူ၍ ဩပါသာဒရွာ၏ မြောက်ဘက်ရှိ နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရာ ဖြစ်သော အင်ကြင်းတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့၏ ဧည့်သည်တော် ဖြစ်ပေ၏၊ ဧည့်သည်တော်ကို ငါတို့သည် အရိုအသေ ပြုသင့်၏၊ အလေးပြု သင့်၏၊ မြတ်နိုး သင့်၏၊ ပူဇော်သင့်၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် မချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ၊ အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ငါတို့သည်သာ ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ပါ ကုန်၏။

အချင်းတို့ ငါသည် ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ဤမျှလောက်သော ဂုဏ်တို့ကိုသာ သိ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည်ကား ဤမျှလောက်သော ဂုဏ်တို့နှင့်သာ ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ၊ (အမှန်အားဖြင့်သော်ကား) ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပါပေ၏၊ ထိုအသျှင်ဂေါတမသည် တစ်ပါးပါးမျှလည်း ဖြစ်သော ထိုဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော် ငါတို့ကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့သည် သာလျှင် ထိုအသျှင် ဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ထိုက်ကုန်၏ ဟု (ဆို၏)။ အသျှင် သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် ရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ကြပါ ကုန်အံ့ ဟု (ပြန်ကြား ပြောဆိုကြကုန်၏)။

၄၂၆။ ထိုအခါ စင်္ကီပုဏ္ဏားသည် များစွာသော ပုဏ္ဏား အပေါင်းနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကြီးတို့နှင့်အတူ စိုးစဉ်း အောက်မေ့ဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ နေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းရိတ်ပြီးစလည်း ဖြစ်သော ရက်ချုပ်အားဖြင့်လည်း တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် ရှိသော ကာပဋိကမည်သော လုလင်ငယ်သည် ရှိ၏၊ ထိုလုလင်ငယ်သည် နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏၊ ပဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသ

လက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏၊ (ထိုလုလင်သည်) ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေလျက် ရှိ၏၊ ထိုကာပဋိကသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ စကား ပြောဆို ကုန်သော ပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ စကားကို ကြားဖြတ်၍ ကြားဖြတ်၍ ပြောဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာပဋိက လုလင်ကို "အမောင် ဘာရဒွါဇ တိုင်ပင် ပြောဆို နေကြသော ပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ စကားကို ကြားဖြတ်၍ ကြားဖြတ်၍ မပြောဆိုပါလင့်၊ အမောင် ဘာရဒွါဇသည် စကားဆုံးသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ပါလော့" ဟု မောင်းမဲ မိန့်ဆို၏။ ဤသို့ မိန့်ဆိုတော် မူသော် စင်္ကီပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏ - "အသျှင်ဂေါတမသည် ကာပဋိက လုလင်ကို မမောင်းမဲပါလင့်၊ ကာပဋိကလုလင်သည် အမျိုးကောင်းသားလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ ကာပဋိကလုလင်သည် အကြား အမြင်လည်း များပါ၏၊ ကာပဋိကလုလင်သည် ပညာရှိလည်း ဖြစ်ပါ၏၊ ကာပဋိကလုလင်သည် ပီပီသသလည်း ပြောဆို တတ်ပါ၏၊ ကာပဋိကလုလင်သည် ဤစကား၌ အသျှင် ဂေါတမနှင့်အတူ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်းငှါလည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား "စင်စစ် ဧကန် ကာပဋိကလုလင်သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါး စကားအရာ၌ စကား ပြောဆို လတ္တံ့၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် သာလျှင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤကာပဋိကလုလင်ကို ရှေ့ဆောင် ပြုလာကြ ကုန်၏" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကာပဋိကလုလင်အား "ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ဘက်ကို မျက်စိ စိုက်ကြည့်သောအခါ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာမေးအံ့" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာပဋိကလုလင်၏ စိတ်အကြံကို (မိမိ)စိတ်တော်ဖြင့် သိ၍ ကာပဋိက လုလင် ရှိရာသို့ စိုက်ကြည့်တော်မူ၏။

၄၂၇။ ထိုအခါ ကာပဋိကလုလင်အား "ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို စိတ်ဝင်စား လာ၏၊ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာမေးရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကာပဋိကလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို မေးလျှောက်၏ - "အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့အား ဤသို့ ဖြစ်သတတ် ဤသို့ ဖြစ်သတတ် ဟု အဆက်ဆက် ဆောင်လာခြင်းဖြင့်, ကျမ်းဂန် အခိုင်အမာ ရှိခြင်းဖြင့် ရိုးရာ ဖြစ်သော ဗေဒင်၌ ပုဏ္ဏားတို့သည် 'ဤစကားသည်သာ မှန်၏၊ အခြားစကားသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟု တစ်ဖက်သတ် အားဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဤအရာ၌ အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါ သနည်း" ဟု (မေးလျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားတို့တွင် "ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏၊ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြား အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း' ဟု ဤသို့ ဆိုသော တစ်ယောက် တလေသော ပုဏ္ဏားသည်လည်း ရှိလေသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မရှိပါ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားတို့တွင် "ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏၊ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုသော တစ်ယောက်သော ဆရာ၊ တစ်ယောက် တလေသော ဆရာ့ ဆရာ၊ ခုနစ်ဆက်မြောက် တိုင်အောင် ဖြစ်သော ဆရာ့ ဆရာသည်လည်း ရှိလေသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မရှိပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင် ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချ ကုန်သော အကြင် ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြင် (ရသေ့) တို့ သီဆိုပို့ချ ပေါင်းစုထားသော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်၍ သီဆို ကုန်၏၊ လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏၊ ရွတ်ဖတ်နည်း အတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏၊ ပို့ချနည်းအတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏၊ ဤရသေ့တို့သည်ကား အဘယ်နည်း။ အဋ္ဌကရသေ့ ဝါမကရသေ့ ဝါမဒေဝရသေ့ ဝေဿာမိတ္တရသေ့ ယမတဂ္ဂိရသေ့ အင်္ဂီရသရသေ့ ဘာရဒွါဇရသေ့ ဝါသေဋ္ဌရသေ့ ကဿပရသေ့ ဘဂုရသေ့တို့တည်း။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း "ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို သိကြကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို

မြင်ကြကုန်၏၊ ဤငါတို့ အယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြားအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုကြကုန် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့လည်း မပြောဆိုကြပါကုန် ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒ္ဒါဇ ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏားတို့တွင် "ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏၊ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် တလေမျှလည်း မရှိ၊ ပုဏ္ဏားတို့တွင် "ငါသည် ဤအကြောင်းကို သိ၏၊ ငါသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၏၊ ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ပြောဆိုသော ဆရာ၊ ဆရာ့ ဆရာ၊ ခုနစ်ဆက်မြောက် တိုင်အောင် ဖြစ်သော ဆရာ့ ဆရာ တစ်ယောက် တလေမျှလည်း မရှိ။ ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာကုန် ဖြစ်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချ ကုန်သော အကြင် ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြင် (ရသေ့)တို့ သီဆိုပို့ချ ပေါင်းစုထားသော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းတို့ကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏၊ ဋီကာ၍ ရွတ်ဖတ် ကုန်၏၊ ရွတ်ဖတ်နည်း အတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဖတ်ကုန်၏၊ ပို့ချနည်းအတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏၊ ဤရသေ့တို့သည်ကား အဘယ်နည်း။ အဋ္ဌကရသေ့ ဝါမကရသေ့ ဝါမဒေဝရသေ့ ဝေဿာမိတ္တရသေ့ ယမတဂ္ဂိရသေ့ အင်္ဂီရသရသေ့ ဘာရဒ္ဒါဇရသေ့ ဝါသေဋ္ဌရသေ့ ကဿပရသေ့ ဘဂုရသေ့တို့တည်း။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း "ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို သိကြကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြင်ကြကုန်၏၊ ဤငါတို့ အယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြားအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ မပြောဆိုကြကုန်။

၄၂၈။ ဘာရဒ္ဒါဇ ဥပမာအားဖြင့် အချင်းချင်း ဆွဲကိုင် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော သူကန်း အစဉ် အတန်းသည် ရှိ၏၊ ရှေ့ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ် လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်။ ဘာရဒ္ဒါဇ ဤဥပမာ အတူသာလျှင် ပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုသော စကားသည် သူကန်း အစဉ် အတန်း ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏၊ ရှေ့ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ် လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံး လူသည်လည်း မမြင်။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ပုဏ္ဏားတို့၏ ယုံကြည်ခြင်းသည် အခြေအမြစ် မရှိသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ ဤအရာ၌ ပုဏ္ဏားတို့သည် ယုံကြည်ချက်ဖြင့် သာလျှင် ဆည်းကပ်ကြ ကုန်သည် မဟုတ်ပါကုန်၊ ထိုအရာ၌ ပုဏ္ဏားတို့သည် တစ်ဆင့်ကြားဖြင့်လည်း ဆည်းကပ်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒ္ဒါဇ သင်သည် ရှေ့က ယုံကြည်ချက်သို့ လိုက်၏၊ ယခု တစ်ဆင့်ကြားကို ပြောဆိုဘိ၏၊ ဘာရဒ္ဒါဇ ဤငါးပါး သော တရားတို့သည် မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် (အမှန် အမှား) နှစ်ပါးသော အကျိုး ရှိကုန်၏။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ-ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ'၊ နှစ်သက်ခြင်း 'ရုစိ'၊ တစ်ဆင့်ကြားခြင်း 'အနုဿဝ'၊ အခြင်း အရာကို ကြံစည်ခြင်း 'အာကာရပရိဝိတက္က'၊ အယူကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်း 'ဒိဋ္ဌိနိဇ္ဈာနက္ခန္တိ' တို့တည်း၊ ဘာရဒ္ဒါဇ ဤငါးပါးသော တရားတို့သည် မျက်မှောက်သော ဘဝ၌ပင် နှစ်ပါးသော အကျိုး ရှိကုန်၏။

ဘာရဒ္ဒါဇ ကောင်းစွာ ယုံကြည်ထား သော်လည်း အချည်းနှီး အလကား အမှား (မမှန်) ဖြစ်တတ်၏၊ ကောင်းစွာ ယုံကြည် မထားသော်လည်း ဟုတ်သည်မှန်သည် မချွတ်လွဲသည် ဖြစ်တတ်၏၊ ဘာရဒ္ဒါဇ ကောင်းစွာ နှစ်သက် ထားသော်လည်း။ပ။ ကောင်းစွာ တစ်ဆင့် ကြားထား သော်လည်း။ပ။ ကောင်းစွာ အဖန်ဖန် ကြံဆထား သော်လည်း။ပ။ ကောင်းစွာ ရှုဆင်ခြင် ထားသော်လည်း အချည်းနှီး အလကား အမှား ဖြစ်တတ်၏၊ ကောင်းစွာ ရှုဆင်ခြင် မထားသော်လည်း ဟုတ်သည်မှန်သည် မချွတ်လွဲသည် ဖြစ်တတ်၏၊ ဘာရဒ္ဒါဇ သစ္စာကို အစဉ် စောင့်ရှောက်သော သိကြား လိမ္မာသော ယောကျာ်းသည် ဤအရာ၌ "ငါ၏ အယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြား အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု စင်စစ် ဆုံးဖြတ် ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းငှါ မသင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၉။ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်မျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်မျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို မေးလျှောက်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ငါ့မှာ ယုံကြည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ ဟု ယောကျ်ားမှာ ယုံကြည်ခြင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ “ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြား အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု စင်စစ် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ကား မရောက်သေး၊ ဤသို့ ဆိုသူသည် သစ္စာကို စောင့်၏။ ဘာရဒွါဇ ယောကျ်ားအား နှစ်သက်ခြင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ပ။ ဘာရဒွါဇ ယောကျ်ားအား တစ်ဆင့် ကြားခြင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ပ။ ဘာရဒွါဇ ယောကျ်ားအား အခြင်းအရာကို ကြံစည်ခြင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ပ။ ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ငါ့အား အယူကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု အယူကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းသည် ယောကျ်ားအား အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ “ဤအယူသည်သာ မှန်၏၊ အခြား အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ကား မရောက်သေး၊ ဤသို့ ဆိုသူသည် သစ္စာကို စောင့်၏။ ဘာရဒွါဇ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို အစဉ်စောင့်သူ ဖြစ်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်သာ ငါတို့သည် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပညတ်ကုန်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သေး ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၀။ အသျှင်ဂေါတမ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို စောင့်ခြင်းကို ရှုမြင်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်မျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်မျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိသူ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကို အသျှင်ဂေါတမအား မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် တစ်ခုခုသော ရွာကို လည်းကောင်း၊ နိဂုံးကို လည်းကောင်း အမှီပြု၍ နေ၏၊ ထိုရဟန်းကို သူကြွယ်သည် လည်းကောင်း၊ သူကြွယ်၏သားသည် လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၍ လောဘတရား ဒေါသတရား မောဟတရား သုံးပါးတို့၌ စူးစမ်း၏-“လောဘတရား လွှမ်းမိုးခံရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက်လည်း ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့စေမည့် ဆင်းရဲစေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည် စေရာ၏၊ ထိုသို့သော လောဘ တရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား ရှိလေသလော” ဟု စူးစမ်း၏၊ ထိုအသျှင်ကို စူးစမ်းသည် ရှိသော် “လောဘတရား လွှမ်းမိုး ခံရသော စိတ်ရှိ သူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက် ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့စေမည့် ဆင်းရဲစေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အား ဆောက်တည်စေရာ၏၊ ထိုသို့သော လောဘတရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား မရှိ၊ လိုချင် တပ်မက်မှု မရှိသော သူ၏ ကိုယ် နှုတ် အမူအရာ ကဲ့သို့ ဤအသျှင်၏ ကိုယ် အမူအရာ နှုတ် အမူအရာသည် ဖြစ်၏။ ဤအသျှင် ဟောကြားသည့် တရားသည် နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ ကြံစည်၍ မရနိုင်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိအပ်၏၊ ထိုတရားမျိုးကို တပ်နှစ်သက်မှု ရှိသော သူသည် ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်” ဟု သိ၏။

၄၃၁။ စူးစမ်းသော သူသည် လောဘတရားတို့မှ စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းကို တဆင့်တက်၍ ဒေါသတရားတို့၌ စူးစမ်း ပြန်၏-“ဒေါသတရား လွှမ်းမိုး ခံရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း ‘သိ၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက်လည်း ‘မြင်၏’ ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်စေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည် စေရာ၏၊ ထိုသို့သော ဒေါသ တရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား ရှိသလော” ဟု စူးစမ်း၏။ ထိုအသျှင်ကို

စူးစမ်းသည် ရှိသော် "ဒေါသတရား လွှမ်းမိုး ခံရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း 'သိ၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက်လည်း 'မြင်၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်စေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည် စေရာ၏၊ ထိုသို့သော ဒေါသ တရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား မရှိ၊ ဒေါသ ကင်းသော သူ၏ ကိုယ် နှုတ် အမူအရာ ကဲ့သို့ ဤအသျှင်၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ် အမူအရာသည် ဖြစ်၏၊ ဤအသျှင် ဟောကြားသည့် တရားသည် နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ ကြံဆ၍ မသိအပ်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိအပ်၏၊ ထိုတရားကို ဒေါသ မကင်းသော သူသည် ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်" ဟု သိ၏။

၄၃၂။ စူးစမ်းသူသည် ဒေါသ တရားတို့မှ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်းကို တဆင့်တက်၍ မောဟ တရားတို့၌ စူးစမ်းပြန်၏-"မောဟတရား လွှမ်းမိုး ခံရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း 'သိ၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက်လည်း 'မြင်၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်စေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည်စေရာ၏၊ ထိုသို့သော မောဟ တရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား ရှိလေသလော" ဟု စူးစမ်းပြန်၏။ ထိုအသျှင်ကို စူးစမ်းသည် ရှိသော် "မောဟတရား လွှမ်းမိုး ခံရသော စိတ်ရှိသူသည် မသိဘဲလျက်လည်း 'သိ၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ မမြင်ဘဲလျက်လည်း 'မြင်၏' ဟု ဆိုလေရာ၏၊ ရှည်မြင့်စွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်စေမည့် အရာကို သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆောက်တည် စေရာ၏၊ ထိုသို့သော မောဟ တရားမျိုးသည် ဤအသျှင်အား မရှိ၊ မောဟ ကင်းသော သူ၏ ကိုယ် နှုတ် အမူအရာ ကဲ့သို့ ဤအသျှင်၏ ကိုယ် အမူအရာ နှုတ် အမူအရာသည် ဖြစ်၏၊ ဤအသျှင် ဟောကြားအပ်သော တရားသည် နက်နဲ၏၊ မြင်နိုင်ခဲ၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲ၏၊ ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏၊ ကြံဆ၍ မသိနိုင်၊ သိမ်မွေ့၏၊ ပညာရှိတို့သာ သိအပ်၏၊ ထိုတရားကို မောဟ မကင်းသော သူသည် ဟောကြားရန် မဖြစ်နိုင်" ဟု သိ၏။

စူးစမ်းသူသည် မောဟ တရားတို့မှ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်သောကြောင့် ထိုရဟန်း၌ ယုံကြည်မှုကို ဖြစ်ပွါးစေ၏၊ ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည် ရှိသော် ချဉ်းကပ်၏၊ ချဉ်းကပ်သည် ရှိသော် ဆည်းကပ်၏၊ ဆည်းကပ်သည် ရှိသော် နားထောင်၏၊ နားထောင်သော သူသည် တရားကို နာယူ၏၊ ကြားနာရ၍ တရားကို ဆောင်၏၊ ဆောင်ထားသော တရားတို့၏ အနက် သဘောကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်၏၊ အနက် သဘောကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်သည် ရှိသော် တရားတို့သည် ရှုဆင်ခြင်ခြင်းငှါ ခံ့ကုန်၏၊ တရားတို့သည် ရှုဆင်ခြင်ခြင်းငှါ ခံ့သည် ရှိသော် အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်၏၊ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်သည် ရှိသော် အားထုတ်၏၊ အားထုတ်သည် ရှိသော် နှိုင်းချိန်၏၊ နှိုင်းချိန်ပြီးသော် ပြင်းစွာ အားထုတ်၏၊ စိတ်စိုက်နေသည် ရှိသော် ကိုယ် (နာမကာယ) ဖြင့်လည်း မွန်မြတ်သော သစ္စာကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်၏၊ ပညာဖြင့်လည်း ထိုးထွင်း၍ မြင်နိုင်၏။ အာရဒ္ဒါဇ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် မဂ်ကို လျော်စွာ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် မဂ်ကို လျော်စွာ သိတက်သူ ဖြစ်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်လည်း ငါတို့သည် သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်းကို ပညတ် ပြောဆိုကုန်၏၊ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည်ကား မဖြစ်သေးသည်သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၃။ အသျှင်ဂေါတမ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် မဂ်ကို လျော်စွာ သိခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏၊ ဤမျှ အတိုင်း ရှည်ဖြင့် မဂ်ကို လျော်စွာ သိသူ ဖြစ်ပါ၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် မဂ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကို မြင်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်မျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည် ဖြစ်ပါသနည်း။ ဖိုလ်သို့ အစဉ် ရောက်ပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ထိုတရားတို့ကို သာလျှင် ထုံခြင်းကြောင့် ပွါးများခြင်းကြောင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာခြင်းကြောင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဘာရဒွါဇ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို

မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်သို့ လျော်စွာ ရောက်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်လည်း ငါတို့သည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းကို ပညတ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၄။ အသျှင်ဂေါတမ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့် ဖိုလ်သို့ လျော်စွာ ရောက်ပါ၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းကို မြင်ကြပါကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ် တရားသည် ဖိုလ်ကို မျက် မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြုပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက် ၏)။

ဘာရဒွါဇ (မဂ်ကို) အားထုတ်ခြင်းသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြု၏၊ အကယ်၍ ထိုမဂ်ကို အားမထုတ် ငြားအံ့၊ ဖိုလ်သို့ လျောက်ပတ်စွာ မရောက်နိုင်လေရာ၊ မဂ်ကို အားထုတ်၏ခြင်းကြောင့်သာ ဖိုလ်သို့ လျောက်ပတ်စွာ ရောက်နိုင်၏၊ ထို့ကြောင့် (မဂ်ကို) အားထုတ် ခြင်းသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူးပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ နှိုင်းချိန်ခြင်းသည် မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား များစွာကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ မနှိုင်းချိန် ငြားအံ့၊ ဤမဂ်ကို ပွါးများခြင်းကို အားမထုတ်လေရာ၊ နှိုင်းချိန် သောကြောင့်သာ (မဂ်ကို ရအောင်) အားထုတ်၏၊ ထို့ကြောင့် မဂ်ကို အားထုတ်ခြင်းအား နှိုင်းချိန်ခြင်းသည် များစွာကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ အဘယ် တရားသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေး လျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ အားထုတ်ခြင်းသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ အားမထုတ် ငြားအံ့၊ မနှိုင်းချိန်လေရာ၊ အားထုတ်သောကြောင့်သာ နှိုင်းချိန်၏၊ ထို့ကြောင့် အားထုတ်ခြင်းသည် နှိုင်းချိန်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ အဘယ် တရားသည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'သည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ' မဖြစ်ငြားအံ့၊ အားမထုတ်လေရာ၊ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ' ဖြစ်သော ကြောင့်သာ အားထုတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'သည် အားထုတ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ' အား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'အား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'အား တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ ထိုတရားတို့ကို အကယ်၍ စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ် ခြင်း မဖြစ်ငြားအံ့၊ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'သည် မဖြစ်လေရာ၊ တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်သော ကြောင့်သာ ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'သည် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ပြုလိုမှု 'ဆန္ဒ'အား တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှုအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်ခြင်းအား အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ထိုအနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤတရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှု မရကုန်ရာ၊ အနက် သဘောကို စူးစမ်း သောကြောင့်သာ တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု၍ ကျေနပ်မှု ရကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းသည် တရားတို့ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှုရာ၌ ကျေနပ်မှုအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါသနည်း၊ အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား တရားကို ဆောင်ခြင်း မှတ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ထိုတရားကို မဆောင်ငြား မမှတ်ငြားအံ့၊ ဤအနက် သဘောကို မစူးစမ်းနိုင်လေရာ၊ တရားကို ဆောင်ထား မှတ်ထား သောကြောင့်သာ အနက် သဘောကို စူးစမ်းနိုင်၏၊ ထို့ကြောင့် အနက် သဘောကို စူးစမ်းခြင်းအား တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု(မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းအား တရားကို ကြားနာခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ထိုတရားကို မကြားနာ ငြားအံ့၊ ဤတရားကို မဆောင်ထား မမှတ်ထား နိုင်လေရာ၊ တရားကို ကြားနာ သောကြောင့်သာ တရားကို ဆောင်မှတ်နိုင်၏၊ ထို့ကြောင့် တရားကို ဆောင်ထားခြင်း မှတ်ထားခြင်းအား တရားတော်ကို ကြားနာခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ တရားနာခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား တရားနာခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ တရားနာခြင်းအား နားစိုက်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ နားမစိုက် ငြားအံ့၊ ဤတရားကို မနာလေရာ၊ နားစိုက် သောကြောင့်သာ တရားကို နာ၏၊ ထို့ကြောင့် တရားနာခြင်းအား နားစိုက်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ နားစိုက်ခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား နားစိုက်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ နားစိုက်ခြင်းအား ဆည်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ မဆည်းကပ် ငြားအံ့၊ ဤသို့ နားမစိုက်လေရာ၊ ဆည်းကပ် သောကြောင့်သာ နားစိုက်၏၊ ထို့ကြောင့် နားစိုက်ခြင်းအား ဆည်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ဆည်းကပ်ခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ဆည်းကပ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ ဆည်းကပ်ခြင်းအား ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ထိုသို့ မချဉ်းကပ် ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဆည်းကပ်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ချဉ်းကပ် သောကြောင့်သာ ဆည်းကပ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဆည်းကပ်ခြင်းအား ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ချဉ်းကပ်ခြင်းအား အဘယ် တရားသည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်ပါ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ချဉ်းကပ်ခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ ချဉ်းကပ်ခြင်းအား ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' သည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏၊ အကယ်၍ ထိုသို့ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' မဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာ၊ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' ဖြစ်သောကြောင့်သာ ချဉ်းကပ်၏၊ ထို့ကြောင့် ချဉ်းကပ်ခြင်းအား ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' သည် များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၅။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို အစဉ် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို မေးပါကုန်ပြီ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် သစ္စာကို အစဉ် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ဖြေကြားခဲ့ပါပြီ၊ ထိုဖြေကြားတော် မူချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှပါ၏၊ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်းကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်ပြီ၊ အသျှင်ဂေါတမသည် သစ္စာကို လျော်စွာ သိခြင်းကို ဖြေကြားခဲ့ပါပြီ၊ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှပါ၏၊ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမအား ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းကို မေးပါကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းကို ဖြေကြားတော် မူပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှပါ၏၊ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကြပါ ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင် ဂေါတမအား ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို မေးလျှောက်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းအား များစွာ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော တရားကို ဖြေကြားတော် မူပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှပါ၏၊ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှပါ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်သက်သော စိတ် ရှိကြပါကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့ မေးတိုင်း မေးတိုင်း ပြဿနာကိုပင် အသျှင်ဂေါတမသည် ဖြေကြားတော် မူ၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောလည်း ကျလှပါ၏၊ နှစ်သက်လည်း နှစ်သက်လှပါကုန်၏၊ ထိုဖြေကြားချက်ဖြင့်လည်း နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးအခါက အလကား ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် ဇာတ်နိမ့် ကုန်၏၊ မည်းညစ် ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမင်း၏ ခြေမှ မွေးဖွား ကုန်၏၊ အဘယ်မှာ တရားသဘောကို သိကြကုန် အံ့နည်း ဟု ဤသို့ အထင်မှားကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ရဟန်းတို့၌ ရဟန်း ဟူသော ချစ်ခြင်းကို လွန်စွာ ဖြစ်စေဘိ၏ တကား၊ ရဟန်းတို့၌ ရဟန်း ဟူသော ကြည်ညိုခြင်းကို လွန်စွာ ဖြစ်စေဘိ၏ တကား၊ ရဟန်းတို့၌ ရဟန်း ဟူသော ရိုသေခြင်းကို လွန်စွာ ဖြစ်စေဘိ၏ တကား၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်အား ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် တက်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

**ငါးခုမြောက် စင်္ကီသုတ် ပြီး၏။**

------

၁။ အတိုင်ပင်ခံအမတ်

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၆ - ဧသုကာရီသုတ်

၄၃၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဧသုကာရီ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ -"အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် လေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ မင်းမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ကုန်သည်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ သူဆင်းရဲမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့ ပုဏ္ဏားမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်မူလည်း ပုဏ္ဏားကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ မင်းမျိုးသည်မူလည်း ပုဏ္ဏားကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ ကုန်သည်မျိုးသည်မူလည်း ပုဏ္ဏားကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ သူဆင်းရဲ မျိုးသည်မူလည်း ပုဏ္ဏားကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏားမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့ မင်းအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ မင်းသည်မျိုးမူလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ ကုန်သည်မျိုးသည်မူလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည်မူလည်း မင်းကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့လျှင် မင်းအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ပါကုန်၏။

အသျှင်ဂေါတမ ထိုလုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့ ကုန်သည်မျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ပါ ကုန်၏၊ ကုန်သည် မျိုးသည်မူလည်း ကုန်သည်ကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည်မူလည်း ကုန်သည်ကို လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့လျှင် ကုန်သည်အား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့ သူဆင်းရဲမျိုးအား လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည်သာ သူဆင်းရဲအား လုပ်ကျွေးရာပါ၏၊ တစ်ပါးသော အမျိုးသည် သူဆင်းရဲကို အဘယ်မှာ လုပ်ကျွေးပါလတ္တံ့နည်း၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် သူဆင်းရဲအား ဤသို့သာလျှင် လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ဤသို့ ပညတ်ရာ၌ အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါ သနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

၄၃၇။ ပုဏ္ဏား အလုံးစုံသော သူအပေါင်းသည် ပုဏ္ဏားတို့၏ "ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပညတ်ကြပါ ကုန်လော့" ဟူသော ဤပညတ်ချက်ကို ခွင့်ပြုပါ၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား ခွင့်မပြုကြပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ဥပမာအားဖြင့် ကွမ်းစားမျှ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမရှိ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော ယောကျ်ားသည် ရှိရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အလို မရှိဘဲလျက် "ယောကျ်ား သင်သည် ဤအသားကိုလည်း စားရမည်၊ အဖိုးကိုလည်း ပေးရမည်" ဟု အဖို့ အစုကို ဆွဲယူ စေကုန်ရာ သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့က ဝန်မခံကြကုန်ဘဲလျက် ဤလေးပါးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ ပုဏ္ဏား ငါသည် အလုံးစုံသော သူကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ ဟု မဟောကြား၊ ပုဏ္ဏား ငါသည် အလုံးစုံသော သူကို မလုပ်ကျွေးသင့် ဟူ၍လည်း မဟောကြား။ ပုဏ္ဏား အကြောင်းမူကား ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးသော သူအား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော

အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ ဟု ငါ မဟောကြား။ ပုဏ္ဏား ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးသော သူအား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်မာသည် မဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ ဟု ငါ ဟောကြား၏။

ပုဏ္ဏား "ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော သင့်အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော သင့်အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်မာသည် မဖြစ်ရာ၊ ဤနှစ်မျိုးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် အဘယ် လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးမည်နည်း" ဟု မင်းကို မူလည်း အကယ်၍ မေးကုန်ငြားအံ့၊ ပုဏ္ဏားမင်းသည်လည်း ကောင်းစွာ ဖြေကြားပါမူ "ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော ငါ့အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ငါသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မလုပ်ကျွေး၊ ထို့ပြင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော ငါ့အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်မာသည် မဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါသည် လုပ်ကျွေးအံ့" ဟု ဖြေကြားရာ၏။

ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏားကိုမူလည်း အကယ်၍။ပ။ ပုဏ္ဏား ကုန်သည်ကိုမူလည်း အကယ်၍။ပ။ ပုဏ္ဏား "ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော သင့်အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော သင့်အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်မာသည် မဖြစ်ရာ၊ ဤနှစ်မျိုးသော လုပ်ကျွေးခြင်းတို့တွင် အဘယ် လုပ်ကျွေးခြင်းကို သင်သည် လုပ်ကျွေးမည်နည်း" ဟု သူဆင်းရဲကိုမူလည်း အကယ်၍ မေးကုန်ငြားအံ့။ ပုဏ္ဏား သူဆင်းရဲသည်လည်း ကောင်းစွာ ဖြေကြားပါမူ "ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော ငါ့အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ငါသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မလုပ်ကျွေး၊ ထို့ပြင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးသော ငါ့အား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်မာသည် မဖြစ်ရာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါသည် လုပ်ကျွေးပါအံ့" ဟု ဖြေကြားရာ၏။ ပုဏ္ဏား မြင့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြတ်၏ ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား မြင့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယုတ်၏ ဟု ငါ မဟော။ ပုဏ္ဏား မွန်မြတ်သော အဆင်း ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြတ်၏ ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား မွန်မြတ်သော အဆင်း ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်၏ ဟု ငါမဟော။ ပုဏ္ဏား မွန်မြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြတ်၏ ဟု ငါမဟော၊ ပုဏ္ဏား မွန်မြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်၏ ဟု ငါ မဟော။

၄၃၈။ ပုဏ္ဏား အကြောင်းမူကား ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ပါလျက်လည်း သူ့အသက်ကို သတ်လေ့ရှိ၏၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ရှိ၏၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ရှိ၏၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုတတ်၏၊ ကုန်းစကားကို ပြောဆိုတတ်၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုတတ်၏၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုတတ်၏၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို မတရား ရလိုခြင်းရှိ၏၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးမှုကို ရှေးရှု ကြံစည်၏၊ မှားသော အယူဝါဒရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြတ်၏ ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား ထို့ပြင် ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ပါလျက်လည်း သူ၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ ကာမတို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ ကုန်းစကားမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို မတရား ရလိုခြင်း မရှိ၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးစေလိုစိတ် မရှိ၊ ဖြောင့်မှန်သော အယူရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယုတ်မာ၏ ဟု ငါ မဟော။

၄၃၉။ ပုဏ္ဏား အကြောင်းမူကား မွန်မြတ်သော အဆင်းရှိသော သူသည်လည်း။ပ။ ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မွန်မြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ပါလျက်လည်း သူ၏ အသက်ကို သတ်လေ့ ရှိ၏။ပ။ မှားသော အယူကို ယူ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မွန်မြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြတ်၏ ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား ထို့ပြင် ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မွန်မြတ်သော စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ပါလျက်လည်း သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်၏။ပ။ ဖြောင့်မှန်သော အယူရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မွန်မြတ်သော စည်းစိမ ဥစ္စာ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်၏ ဟု ငါ မဟော။ ပုဏ္ဏား အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ်ကျွေးအပ်၏ ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား အလုံးစုံသော သူကို မလုပ်ကျွေးအပ် ဟု ငါ မဟော၊ ပုဏ္ဏား ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးသော သူအား လုပ်ကျွေးခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သဒ္ဓါ တရားသည် ပွါးများ၏၊ သီလသည် ပွါးများ၏၊ အကြား အမြင်သည် ပွါးများ၏၊ စွန့်ကြဲခြင်းသည် ပွါးများ၏၊ ပညာသည် ပွါးများ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ ဟု ငါဟော၏။ ပုဏ္ဏား ယင်းသို့ လုပ်ကျွေးသော သူအား လုပ်ကျွေး ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သဒ္ဓါတရားသည် မတိုးပွါး၊ သီလသည် မတိုးပွါး၊ အကြား အမြင်သည် မတိုးပွါး၊ စွန့်ကြဲခြင်းသည် မတိုးပွါး၊ ပညာသည် မတိုးပွါး၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော လုပ်ကျွေးခြင်းကို လုပ်ကျွေးသင့်၏ ဟု ငါ မဟော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၄၀။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် ဧသုကာရီ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏- "အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် လေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ မင်း၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ ကုန်သည်၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ သူဆင်းရဲ၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင် ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့တွင် ဤသည့် ဆွမ်းခံခြင်းကို ပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟူ၍ ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ခြင်း ဟူသော (ပုဏ္ဏားတို့၏) ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို မထီမဲ့မြင် ပြုသော ပုဏ္ဏားသည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို ပြုသည် မည်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏား၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့တွင် ဤသည့် လေးနှင့်တောင့်ကို မင်း၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ လေးနှင့် တောင့် ဟူသော မင်း၏ ကိုယ်ပိုင ဥစ္စာကို မထီမဲ့မြင်ပြုသော မင်းသည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို ပြုသည် မည်ပါ၏။ အသျှင် ဂေါတမ ဤသို့လျှင် မင်း၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။

အသျှင်ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့တွင် ဤသည့် လယ်ထွန်ခြင်း နွားကျောင်းခြင်းကို ကုန်သည်၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ လယ်ထွန်ခြင်း နွားကျောင်း ခြင်း ဟူသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို မထီမဲ့မြင်ပြုသော ကုန်သည်သည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွားကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို ပြုသည် မည်ပါ၏။ အသျှင် ဂေါတမ ဤသို့လျှင် ကုန်သည်၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင် ဂေါတမ ထိုလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့တွင် ဤသည့် မြက်ရိတ် တံစဉ်နှင့် ထမ်းပိုးကို သူဆင်းရဲ၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ မြက်ရိတ် တံစဉ်နှင့် ထမ်းပိုး ဟူသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို မထီမဲ့မြင်ပြုသော သူဆင်းရဲသည် အရှင် မပေးသော သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူသော နွား ကျောင်းသား ကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်သည်ကို ပြုသည် မည်ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့လျှင် သူဆင်းရဲ၏ ဤကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကို ပုဏ္ဏားတို့သည် ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ ဤအရာ၌ အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ် သို့ ဆိုလိုပါ သနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၁။ ပုဏ္ဏား အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည် ပုဏ္ဏားတို့၏ "ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်လော့" ဟူသော ဤပညတ်ချက်ကို ခွင့်ပြုပါ၏လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ ဤသို့ကား ခွင့်မပြုပါ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ဥပမာအားဖြင့် ကွမ်းစားမျှ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာမရှိ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော ယောကျ်ားသည် ရှိရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အလို မရှိဘဲလျက် "အိုယောကျ်ား သင်သည် ဤအသားကိုလည်း စားရမည်၊ အဖိုးကိုလည်း ပေးရမည်" ဟု အဖို့ အစုကို ဆွဲယူစေကုန်ရာ သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့က ဝန်မခံကြကုန်ဘဲလျက် ဤလေးပါးသော ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏။

ပုဏ္ဏား မြတ်သော လောကုတ္တရာ တရားကို ယောကျ်ား၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟူ၍ ငါ ပညတ်၏၊ ရှေး၌ ဖြစ်သော မိဘမှ ဆင်းသက်လာသည့် အမျိုးအနွယ်ကို အောက်မေ့သော သူအား အတ္တဘော ဖြစ်ရာ အမျိုးအားဖြင့် သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ မင်းမျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မင်း ဟူ၍သာ ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပုဏ္ဏား ဟူ၍သာ ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကုန်သည်မျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ကုန်သည် ဟူ၍သာ ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သူဆင်းရဲမျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ သူဆင်းရဲ ဟူ၍သာ ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ပုဏ္ဏား ဥပမာအားဖြင့် မီးသည် ထိုထို တောက်ပကြောင်းဖြင့် သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အကယ်၍ မီးသည် ထင်းကို အစွဲပြု၍ တောက်ပ ငြားအံ့၊ ထင်းမီး ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အကယ်၍ မီးသည် ဝါးကို စွဲ၍ တောက်ပ ငြားအံ့၊ ဝါးမီး ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အကယ်၍ မီးသည် မြက်ကို အစွဲပြု၍ တောက်ပ ငြားအံ့၊ မြက်မီး ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အကယ်၍ မီးသည် နွားချေးကို အစွဲပြု၍ တောက်ပ ငြားအံ့၊ နွားချေးမီး ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် မြတ်သော လောကုတ္တရာ တရားကို ယောကျ်ား၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဟူ၍ ငါပညတ်၏။

ရှေး၌ ဖြစ်သော မိဘမှ ဆင်းသက်လာသည့် အမျိုးအနွယ်ကို အစဉ် အောက်မေ့သော သူအား အတ္တဘော ဖြစ်ရာ အမျိုးအားဖြင့် သာလျှင် ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ မင်းမျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မင်း ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အကယ် ၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပုဏ္ဏားဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကုန်သည်မျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ကုန်သည် ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သူဆင်းရဲမျိုး၌ အကယ်၍ အတ္တဘော ဖြစ်သည် ဖြစ်အံ့၊ သူဆင်းရဲ ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ပုဏ္ဏား အကယ်၍ မင်းမျိုးမှ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ မမြတ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ ကုန်းစကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ သူ့ဥစ္စာ မတရား လိုချင်မှုကို ရှေးရှု မကြံစည်အံ့၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးမှုကို ရှေးရှု မကြံစည်အံ့၊ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား အကယ်၍လည်း ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက် ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား အကယ်၍လည်း ကုန်သည်မျိုးမှ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား အကယ်၍လည်း သူဆင်းရဲမျိုးမှ ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူဖြစ်၏။

၄၄၂။ ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ဤနေရာ၌ ပုဏ္ဏားသည် သာလျှင် ရန်ကင်းစေလို ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများခြင်းငှါ စွမ်းနိုင် သလော၊ မင်းသည် မစွမ်းနိုင်သလော၊ ကုန်သည်သည် မစွမ်းနိုင်သလော၊ သူဆင်းရဲသည် မစွမ်းနိုင်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ။ မင်းသည်လည်း ရန်ကင်းစေလို ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားသည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်သည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲသည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ဤနေရာ၌ အမျိုး လေးပါးလုံးတို့သည်လည်း ရန်ကင်းစေလို ဆင်းရဲကင်း စေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် အကယ်၍ မင်းမျိုးမှလည်း ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူ ရှိငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏား မျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား ကုန်သည်မျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား သူဆင်းရဲမျိုးမှလည်း အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟော တော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

၄၄၃။ ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ ပုဏ္ဏားသည်သာ ချေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားလျက် မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သလော၊ မင်းမျိုးသည် မစွမ်းနိုင် သလော၊ ကုန်သည်မျိုးသည် မစွမ်းနိုင် သလော၊ သူဆင်းရဲမျိုးသည် မစွမ်းနိုင် သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ။ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုး ဖြစ်သူသည်လည်း ချေးတွန်း ဆပ်ပြာကိုယူ၍ မြစ်သို့ သွားလျက် မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားသည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ကုန်သည်သည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ သူဆင်းရဲသည်လည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော အမျိုး လေးပါးတို့သည် ချေးတွန်း ဆပ်ပြာကို ယူ၍ မြစ်သို့ သွားလျက် မြူ အညစ်အကြေးကို မျှောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် အကယ်၍ မင်းမျိုးမှလည်း လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏား မျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား ကုန်သည်မျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား သူဆင်းရဲ မျိုးမှလည်း အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာ

ဘုရား ဟောတော်မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

၄၄၄။ ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ရေမြေကို အစိုးရသော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းပြီးသော မင်းသည် အထူးထူးသော ဇာတ် အမျိုးရှိ ကုန်သော တစ်ရာသော ယောကျ်ားတို့ကို စည်းဝေးစေ၏၊ အချင်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ကြာပဒုမ္မာသား၏ မီးကို ဖြစ်စေကြ ကုန်လော့၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုကြကုန်လော့၊ ထိုမှတစ်ပါး အချင်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထား လုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး) မျိုးဖြစ် ကုန်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည် စားကျင်း ကြက်ဆူသား ထင်း၏ မီးကို ဖြစ်စေကြ ကုန်လော့၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုကြ ကုန်လော့ ဟု (အမိန့် ချမှတ်ရာ၏)။

ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုး ဖြစ်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ကြာပဒုမ္မာသား၏ မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုထား၏၊ ထိုမီး တေဇောဓာတ်သည် သာလျှင် အလျှံရှိသည် အဆင်း ရှိသည် အရောင်ရှိသည် ဖြစ်ရာသလော၊ ထိုမီးဖြင့် သာလျှင်လည်း မီးနှင့် ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုစွမ်းနိုင်လေ သလော။

ထိုမှတစ်ပါး ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထား လုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး)မျိုး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည် စားကျင်း ကြက်ဆူသား ထင်း၏ မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုထား၏၊ ထိုမီး တေဇောဓာတ်သည် အလျှံ မရှိသည် အဆင်း မရှိသည် အရောင် မရှိသည် ဖြစ်ရာ သလော၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့် ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါလည်း မစွမ်းနိုင်လေ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ။ အသျှင်ဂေါတမ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး မြို့စားမျိုး ဖြစ်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ကျွန်းသား အင်ကြင်းသား ထင်းရှူးသား စန္ဒကူးသား ကြာပဒုမ္မာသားမီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုထား၏၊ ထိုမီး တေဇောဓာတ်သည် အလျှံ ရှိသည် အဆင်း ရှိသည် အရောင် ရှိသည် ဖြစ်ရာပါ၏၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာပါ၏။

ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး မုဆိုး တံငါမျိုး နှီးသမားမျိုး ရထား လုပ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန် (ဘင်ကျုံး)မျိုး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ ခွေးစားကျင်း ဝက်စားကျင်း ဆိုးရည် စားကျင်း ကြက်ဆူသား ထင်း မီးကို ဖြစ်စေ၏၊ တေဇောဓာတ်ကို ပြုထား၏၊ ထိုမီး တေဇောဓာတ်သည်လည်း အလျှံရှိသည် အဆင်း ရှိသည် အရောင် ရှိသည်သာ ဖြစ်ရာပါ၏၊ ထိုမီးဖြင့်လည်း မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ အလုံးစုံသော မီးသည်ပင် အလျှံ ရှိပါ၏၊ အဆင်း ရှိပါ၏၊ အရောင် ရှိပါ၏၊ အလုံးစုံသော မီးဖြင့်ပင် မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အရပ်ရပ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား ဤအတူ သာလျှင် မင်းမျိုးမှလည်း အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့။ပ။ မှန်သော အယူရှိ ငြားအံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏားမျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား ကုန်သည်မျိုးမှလည်း အကယ်၍။ ပုဏ္ဏား သူဆင်းရဲမျိုးမှလည်း အကယ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုသူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို အစွဲပြု၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်

အံ့၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ မမြတ်သော မေထုန် အကျင့်မှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ ကုန်းစကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ သိမ်ဖျင်းသော စကားမှ ကြဉ်ရှောင်အံ့၊ သူ့ဥစ္စာ မတရား လိုချင်မှုကို ရှေးရှု မကြံအံ့၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးရန် မကြံအံ့၊ မှန်သော အယူရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေသူ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဧသုကာရီ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ပ။ အသျှင် ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ အစပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် တတ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား လေသတည်း။

**ခြောက်ခုမြောက် ဧသုကာရီသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၇ - ဓနဉ္စာနိသုတ်

၄၄၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် များစွာသော ရဟန်း အပေါင်းနှင့်အတူ ဒက္ခိဏာဂိရိ ဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါကျွတ်ခဲ့၍ ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ် အသျှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အသျှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စကား ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုရဟန်းကို အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤသို့သော စကားကို မေးမြန်း၏- "ငါ့သျှင် အသို့ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာကင်းပါ၏လော၊ အားရှိပါ၏လော" ဟု (မေးမြန်း၏)။ ငါ့သျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အနာကင်းပါ၏ အားရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ငါ့သျှင် အသို့ပါနည်း ရဟန်း အပေါင်းသည် အနာကင်းပါ၏လော၊ အားရှိပါ၏လော ဟု (မေးမြန်း၏)။ ငါ့သျှင် ရဟန်း အပေါင်းလည်း အနာကင်းပါ၏ အားရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ငါ့သျှင် တဏ္ဍုလပါလီ တံခါး အနီး၌ နေသော ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် အသို့ပါနည်း၊ အနာကင်းပါ၏လော၊ အား ရှိပါ၏လော ဟု (မေးမြန်း၏)။ ငါ့သျှင် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည်လည်း အနာကင်းပါ၏၊ အားရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ငါ့သျှင် အသို့ပါနည်း၊ ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် မမေ့မလျော့ ရှိပါ၏လော ဟု (မေးမြန်း၏)။ ငါ့သျှင် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားအား မမေ့မလျော့ခြင်းသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း၊ ငါ့သျှင် ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားသည် မင်းကို အမှီပြု၍ ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့ကို လုယက်၏၊ ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့ကို အမှီပြု၍ မင်းကို လုယက်၏၊ ထိုဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏား၏ သဒ္ဓါတရား ရှိသော အမျိုးမှ ဆောင်ယူ ထားသော သဒ္ဓါတရား ရှိသော မယားသည်လည်း သေခဲ့ပြီ။ ထိုဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားသည် တစ်ပါးသော သဒ္ဓါတရား မရှိသော အမျိုးမှ သဒ္ဓါတရား မရှိသော မယားကို ဆောင်ခဲ့၏။ ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ကြားရသည်ကို ကြားကြရပေ ကုန်၏၊ ငါ့သျှင် ငါတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ကြားရသည်ကို ကြားကြရပေ ကုန်၏၊ ငါတို့သည် မေ့လျော့သော ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားကို ကြားကြ ကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါတို့သည် ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားနှင့် တစ်ရံတစ်ခါ တွေ့ဆုံကြရမူ တစ်စုံ တစ်ခုသော စကား ပြောဆိုမှု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟု (ဆို၏)။

၄၄၆။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်သမျှ နေတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည် ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်လေ၏၊ ထိုအခါ ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားသည် မြို့ပြင် နွားခြံ၌ နွားတို့ကို နို့ညှစ်စေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့ကာ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားသည် အဝေးက သာလျှင် ကြွလာသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာကို မြင်လေ၍ အသျှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အသျှင်သာရိပုတ္တရာကို "အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ဤနို့ခွက်ထဲမှ နွားနို့သစ်ကို သောက်ပါလော့၊ ထိုသောက်စဉ်ပင် ဆွမ်းစားအံ့သော အချိန်အခါသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ပုဏ္ဏားတော်ပြီ၊ ငါသည် ယနေ့ ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ငါသည် ဤအမည် ရှိသော သစ်ပင်ရင်း၌

နေ့သန့်စင်နေအံ့၊ ထိုသစ်ပင်ရင်းသို့ သင် လာခဲ့လော့ ဟု (ဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာအား ပြန်၍ လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သာရိပုတြာနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံး စေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ဓနဉ္စာနိ ပုဏ္ဏားကို အသျှင်သာရိပုတြာသည် "ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏား သင်သည် မမေ့မလျော့ ရှိပါ၏လော" ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ်တို့အား မမေ့မလျော့ဘဲ အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အမိ အဖကို လုပ်ကျွေးရ၏၊ သားမယားကို လုပ်ကျွေးရ၏၊ ကျွန် အမှုလုပ်တို့ကို လုပ်ကျွေးရ၏၊ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့အား မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ကိစ္စကို ပြုရ၏၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား ဆွေမျိုးသားချင်း ကိစ္စကို ပြုရ၏၊ ဧည့်သည်တို့အား ဧည့်သည်ကို ပြုရသော ဝတ္တရားကို ပြုရ၏၊ ရှေးအခါက သေပြီးသူတို့အား ရှေးက သေပြီးသူ၌ ပြုရသော ဝတ်ကို ပြုရ၏၊ နတ်တို့အား နတ်အလျောက် ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုရ၏၊ မင်းအား မင်းအလျောက် ပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြုရ၏၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ပြည့်ဖြိုးစေရ၏၊ ပွါးစေရ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၇။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည် မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ထိုသူ၏ အမိ အဖတို့က သော်လည်း "ဤသူသည် ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချကုန်ရာ ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် သား မယားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရား သော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန် ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား သားမယားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် သား မယားတို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု တောင်းပန်၍ ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ကျွန်အမှု လုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချ ကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားတို့က သော်လည်း "ဤသူ ကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့

သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ဆွေမျိုး သားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင် သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ဧည့်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား ဧည့်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန် ၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ထိုသူ၏ ဧည့်သည်တို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချကုန်ရာ ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤ လောက၌ အချို့သော သူသည် ရှေးက သေပြီး သူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား ရှေးက သေပြီးသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ရှေးက သေပြီး သူတို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည်

ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲ ထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချကုန်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချ ကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် နတ်တို့က သော်လည်း "ဤသူကား ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် မင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချ ကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည်"ငါသည်ကား မင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ထိုသူ၏ မင်းကသော်လည်း "ဤသူကား ငါ့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော သူသည် ကိုယ်ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့၊ ထိုသူကို မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲသို့ ဆွဲချကုန်ရာ၏။ ထိုသူသည် "ငါသည်ကား ကိုယ်ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငါ့ကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော။ ထိုသို့မဟုတ် ထိုသူ၏ တစ်ပါးသော သူတို့က သော်လည်း "ဤသူကား ကိုယ်ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့ပါ၏၊ ငရဲထိန်းတို့သည် ထိုသူကို ငရဲသို့ ဆွဲမချကြပါ ကုန်လင့်" ဟု (တောင်းပန်၍) ရကောင်း အံ့လော ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤသို့ကား မရနိုင်ပါ၊ စင်စစ်မှာ ထိုသူကို ငိုကြွေးစဉ် သာလျှင် ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲ၌ ပစ်ချ ကုန်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၈။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည် မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ အကြင်သူသည်ကား မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ အဘယ် သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင် သူသည် မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ၊ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား မိဘတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာပါ၏၊ ထိုသူသည် သာလျှင် မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဥ္စာနိ တစ်ပါးသော သူတို့အတွက် ပြုလုပ်ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် အမိ အဖတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ် အမှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။

ဓနဥ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည် သားမယားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား သားမယားကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည် သားမယားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား သားမယားကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏၊ ထိုသူသည် သာလျှင် မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဥ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ် ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် သားမယားကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။

ဓနဥ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည် ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည် ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မြတ်သည် မဖြစ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် သာလျှင် မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဥ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ် ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားတို့ကို ကျွေးမွေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။

ဓနဥ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည်ကား မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် သာလျှင် မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဥ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ်ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့အားလည်း မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဥ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည်ကား ဆွေမျိုး သားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသေ အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား ဆွေမျိုး

သားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို အကြောင်း ပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် သာလျှင် မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ် ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှု တို့ဖြင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အားလည်း ဆွေမျိုးသားချင်း ကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည်ကား ဧည့်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား ဧည့်သည် တို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ် သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ဧည့်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင် သူသည်ကား ဧည့်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသောအကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည်သာ မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့ အတွက် ပြုလုပ်ရကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် ဧည့်သည်တို့အားလည်း ဧည့်သည် ကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည်ကား ရှေးက သေပြီးသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား ရှေးက သေပြီးသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ရှေးက သေပြီးသူတို့ကို အကြောင်း ပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ရှေးက သေပြီးသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည်သာ မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့် ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့ အတွက် ပြုလုပ်ရ ကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် ရှေးက သေပြီးသူတို့အားလည်း ရှေးက သေပြီးသူတို့ ကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည် နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည် နတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည် နတ်တို့ကို အကြောင်း ပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည်သာ မြတ်ပါ၏။ အသျှင် သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်

သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ်ရ ကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် နတ်တို့အား နတ်ကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည် မင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား မင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည် မင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား မင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည်သာ မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည် မြတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ်ရ ကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် မင်းအား မင်းကိစ္စကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကြင်သူသည်ကား ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အကြင်သူသည်ကား ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ အဘယ်သူသည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူ သည်ကား ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည် မမြတ်ပါ။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကြင်သူသည်ကား ခန္ဓာကိုယ် ပြည့်ဖြိုးရန် အကြောင်းပြု၍ ပွါးစီးရန် အကြောင်းပြု၍ တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုသူသည်သာ မြတ်ပါ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ မတရားသော အကျင့် မမျှတသော အကျင့်ထက် တရားသော အကျင့် မျှတသော အကျင့်သည်သာ မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ သူတစ်ပါးတို့အတွက် ပြုလုပ်ရ ကုန်သော တရားနှင့် လျော်ကုန်သော အမှုတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအမှုတို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြည့်ဖြိုးစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ပွါးစီးစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်မှုကို မပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ပါ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၄၉။ ထိုအခါ ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာ ဟောတော်မူသော တရားကို အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ နေရာမှထကာ ဖဲသွား၏။ ထို့နောက် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် တစ်ပါးသောအခါ၌ ဖျားနေ၏၊ ဒုက္ခရောက် နေ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေ၏၊ ထိုအခါ ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို ခေါ်၍ "အမောင် ယောကျ်ား လာပါဦး၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက် လေလော့၊ 'အသျှင်ဘုရား ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနာနေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက် နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏' ဟု လျှောက်ပါလေ။ အသျှင်သာရိပုတြာ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက် လေလော့၊ 'အသျှင်ဘုရား ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက် နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏'၊ 'အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏား၏ အိမ်ဆီသို့ အစဉ် သနားသဖြင့် ချဉ်းကပ်တော် မူပါလော့' ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလေ" ဟု မှာထားပြောဆို၏။

“အသျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ ထိုယောကျ်ားသည် ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ထိုယောကျ်ားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနာ နေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက် နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက် လိုက်ပါ၏’ ’ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သာရိပုတြာကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ “အသျှင် ဘုရား ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနာနေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက်နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ ‘အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အစဉ် သနားသဖြင့် ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏား၏ အိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပါ’ ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏” ဟူ၍ လျှောက်၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံတော် မူ၏။

၄၅၀။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ ဓနဥ္စာနိပုဏ္ဏားကို “ဓနဥ္စာနိ အသို့နည်း၊ သင့်အား ခံ့ကျန်းပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော၊ ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ပါ ကုန်၏လော၊ မတိုးတက်ဘဲ ရှိပါကုန်၏လော၊ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် ထင်ပါ၏လော၊ တိုးတက်သော အရာသည် မထင်ဘဲ ရှိပါ၏လော” ဟု ဤစကားကို မေးမြန်း ပြောဆို၏။ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ် မခံ့ကျန်းပါ၊ မမျှတပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတို့သည် တိုးတက်ပါ ကုန်၏၊ မဆုတ်ယုတ်ပါ ကုန်၊ တိုးတက်သော အရာသည် ထင်ပါ၏၊ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် မထင်ပါ။

အသျှင်သာရိပုတြာ ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်လှစွာသော ခက်ရင်းဖြင့် ထိပ်ကို ထိုး၍ နှိပ်ဘိ သကဲ့သို့ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤအတူ သာလျှင် ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ထိပ်၌ ထိုးကျင့်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ် မခံ့ကျန်းပါ၊ မမျှတပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ပြင်းထန် ကုန်သော ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့သည် ရှေ့သို့သာ တိုးတက်ပါ ကုန်၏၊ နောက်သို့ မဆုတ်ယုတ်ပါကုန်၊ တိုးတက်သော အရာသည်သာ ထင်ပါ၏၊ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် မထင်ပါ။

အသျှင်သာရိပုတြာ ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် မြဲမြံ ခိုင်ခံ့သော ကြိုးပိုင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်ခြင်းကို ပေးရာ သကဲ့သို့ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤအတူ သာလျှင် ဦးခေါင်း၌ အလွန် ပြင်းထန်ကုန်သော ဦးခေါင်းကိုက် ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ် မခံ့ကျန်း ပါ၊ မမျှတပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ပြင်းထန် ကုန်သော ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့သည် ရှေ့သို့သာ တိုးတက်ပါ ကုန်၏၊ နောက်သို့ကား မဆုတ်ယုတ်ပါကုန်၊ ရှေ့သို့ တိုးတက်သော အရာသည်သာ ထင်ပါ၏၊ နောက်သို့ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် မထင်ပါ။

အသျှင်သာရိပုတြာ ဥပမာအားဖြင့် လိမ္မာသော နွားသတ် ယောကျ်ားသည် လည်းကောင်း နွားသတ် ယောကျ်ား၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ထက်လှစွာသော သားလှီးဓားဖြင့် ဝမ်းကို ရစ်၍ လှီးဘိ သကဲ့သို့ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤအတူ သာလျှင် ပြင်းထန်ကုန်သော လေတို့သည် ဝမ်းကို ရစ်ကုန်၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ် မခံ့ကျန်းပါ၊ မမျှတပါ၊ အကျွန်ုပ်အား ပြင်းထန် ကုန်သော ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့ သည် ရှေ့သို့သာ တိုးတက်ပါ ကုန်၏၊ နောက်သို့ကား မဆုတ်ယုတ်ပါကုန်၊ ရှေ့သို့ တိုးတက်သော အရာ သည်သာ ထင်ပါ၏၊ နောက်သို့ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် မထင်ပါ။

အသျှင်သာရိပုတြာ ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် အားနည်းသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို အသီးအသီး လက်မောင်းတို့၌ ကိုင်တွယ်၍ မီးကျီးစု၌ ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ အပြန်အလှန် ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ အသျှင်သာရိပုတြာ ဤအတူ သာလျှင် ခန္ဓာကိုယ်၌ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာ အကျွန်ုပ် မခံ့ကျန်းပါ၊ မမျှတပါ၊ အကျွန်ုပ်

အား ပြင်းထန် ကုန်သော ဒုက္ခ ဝေဒနာတို့သည် ရှေ့သို့သာ တိုးတက်ပါ ကုန်၏၊ နောက်သို့ကား မဆုတ်ယုတ်ပါကုန်။ ရှေ့သို့ တိုးတက်သော အရာသည်သာ ထင်ပါ၏၊ နောက်သို့ ဆုတ်ယုတ်သော အရာသည် မထင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၅၁။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ငရဲသားသည် လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ငရဲသားထက် တိရစ္ဆာန်သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ တိရစ္ဆာန်သည် လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာသည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ တိရစ္ဆာန်ထက် ပြိတ္တာသည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ပြိတ္တာသည် လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ပြိတ္တာထက် လူတို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ လူတို့ထက် စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့ထက် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယာမာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ တာဝတိံသာနတ်တို့ထက် ယာမာနတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ယာမာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တုသိတာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ ယာမာနတ်တို့ထက် တုသိတာနတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ တုသိတာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နိမ္မာနရတိနတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ တုသိတာနတ်တို့ထက် နိမ္မာနရတိနတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိသနည်း၊ နိမ္မာနရတိနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ နိမ္မာနရတိနတ်တို့ထက် ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်တို့သည် မြတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ဓနဉ္စာနိ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လောကသည် လည်းကောင်း အဘယ်သည် မြတ်သနည်း ဟု (မေး၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်လောက ဟူ၍ ဆိုပါသလော၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်လောက ဟူ၍ ဆိုပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား "ဤပုဏ္ဏားတို့သည်ကား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ညွတ်သော စိတ်ရှိကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားအား ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း တရားကို ဟောကြားရမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်လေ၏။ ဓနဉ္စာနိ သင့်အား ငါသည် ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း တရားကို ဟောကြားပေအံ့၊ ထိုတရားကို သင် နာယူလော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ငါ ဟောပေအံ့ ဟု (ဆို၏)။ "အသျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာအား ပြန်ကြား၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဤသို့သော စကားကို ဟောကြား၏ "ဓနဉ္စာနိဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း တရားကား အဘယ်နည်းဟူမူ- ဓနဉ္စာနိ ဤလောက၌ ရဟန်းသည် မေတ္တာနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက်သော အရပ်ကို။ ထို့အတူ သုံးခုမြောက်သော အရပ်ကို။ ထို့အတူ လေးခုမြောက်သော အရပ်ကို။

ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာအရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ဓနဉ္စာနိ ဤတရားကား ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း ခရီးတည်း။

၄၅၂။ ဓနဉ္စာနိ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကရုဏာနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ မုဒိတာနှင့် တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့်။ ဥပေက္ခာနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တ လောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း ဥပေက္ခာနှင့်တကွ ဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ဓနဉ္စာနိ ဤတရားသည်ကား ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း ခရီးတည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်ပါမူ အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါလော့၊ “အသျှင်ဘုရား ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနာနေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက်နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ထားပါ ဟူ၍ မှာကြားလိုက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားကို အထက်မင်္ဂဖိုလ် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါလျက် ယုတ်ညံ့သော ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်၌ တည်စေ၍ နေရာမှထကာ ဖဲသွား၏။ ထိုအခါ ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် အသျှင်သာရိပုတြာ ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီ သေဆုံး၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လည်း ကပ်ရောက်၏။

၄၅၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဤသာရိပုတြာသည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားကို အထက်မင်္ဂဖိုလ် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါလျက် ယုတ်ညံ့သော ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်၌ တည်စေ၍ နေရာမှထကာ ဖဲသွား၏”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် ဖျားနာနေပါ၏၊ ဒုက္ခရောက် နေပါ၏၊ အသည်းအသန် မမာနေပါ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လိုက်ပါ၏” ဟု ဤသို့သော စကားကို လျှောက်၏။ သာရိပုတြာ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားကို အထက်မင်္ဂဖိုလ် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါလျက် ယုတ်ညံ့သော ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်၌ တည်စေ၍ နေရာမှထကာ ဖဲလာဘိ သနည်း ဟု မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်မှာ “ဤပုဏ္ဏားတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့ ကိုင်းညွတ်သော စိတ်ရှိကြ ကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားအား ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်ကြောင်း တရားကို ဟောကြားရမူ ကောင်းလေရာ၏” ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ ဓနဉ္စာနိပုဏ္ဏားသည် သေဆုံးလေပြီ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့လည်း ရောက်လေပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

**ခုနစ်ခုမြောက် ဓနဉ္စာနိသုတ် ပြီး၏။**

------

## မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

### === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၈ - ဝါသေဋ္ဌသုတ်

၄၅၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဣစ္ဆာနင်္ဂလနိဂုံး ဣစ္ဆာနင်္ဂလတောအုပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော ပုဏ္ဏားသူဌေး များစွာတို့သည် ဣစ္ဆာနင်္ဂလနိဂုံး၌ တည်းခိုနေကုန်၏။ ဤသူတို့ကား အဘယ်နည်း။ စင်္ကီပုဏ္ဏား တာရုက္ခပုဏ္ဏား ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏား တောဒေယျပုဏ္ဏားနှင့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော အခြားပုဏ္ဏား သူဌေးတို့ပေတည်း။ ထိုအခါ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နောက် တစ်ယောက် လိုက်ကာ စင်္ကြံသွားလျက် လှည့်လည်လျက် နေကြစဉ် ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရဒွါဇလုလင်တို့အား ဤစကား အထူးသည် ဖြစ်ပေါ်၏- "အချင်း အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဗြာဟ္မဏမည်သနည်း" ဟု (ဖြစ်ပေါ်၏)။

ဘာရဒွါဇလုလင်သည် ဤသို့ဆို၏ "အချင်း အကြင့်ကြောင့် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးတို့မှ ကောင်းသော ဇာတ်ရှိ၏၊ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်းရှိ၏၊ ဇာတ်နှင့် စပ်သော စကားဖြင့် အပယ်မခံရ အကဲ့ရဲ့ မခံရ၊ အချင်း ဤမျှသော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဗြာဟ္မဏ မည်ပါ၏" ဟု (ဆို၏)။

ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် ဤသို့ဆို၏ "အချင်း အကြင့်ကြောင့် သီလလည်း ရှိ၏၊ ဝတ်အကျင့်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏၊ အချင်း ဤမျှသော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ဗြာဟ္မဏ မည်ပါ၏" ဟု (ဆို၏)။ ဘာရဒွါဇလုလင်သည် ဝါသေဋ္ဌလုလင်ကို သိနားလည်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည်လည်း ဘာရဒွါဇလုလင်ကို သိနားလည်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် ဘာရဒွါဇလုလင်အား ဤသို့ ပြော၏-"အချင်း ဘာရဒွါဇ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် ဣစ္ဆာနင်္ဂလနိဂုံး ဣစ္ဆာနင်္ဂလ တောအုပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအသျှင်ဂေါတမ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ဤသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏ - 'ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အရဟံ' မည်တော်မူ၏၊ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' အကျင့်'စရဏ'နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န' မည်တော်မူ၏၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သုဂတ' မည်တော်မူ၏၊ လောကကို သိတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'လောကဝိဒူ' မည်တော်မူ၏၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ' မည်တော်မူ၏၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) သိစေတော် မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဗုဒ္ဓ' မည်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း 'ဘဂဝါ' မည်တော်မူ၏' ဟု (ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏)။

အချင်း ဘာရဒွါဇ သွားကြစို့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို ရဟန်းဂေါတမအား မေးကုန်အံ့၊ ရဟန်းဂေါတမ ဖြေကြားသောအတိုင်း ထို (အကြောင်း) ကို ငါတို့ မှတ်သားကုန်အံ့" ဟု (ပြောဆို၏)။ "အချင်း ကောင်းပြီ" ဟု ဘာရဒွါဇလုလင်သည် ဝါသေဋ္ဌလုလင်အား ပြန်ကြား၏။

၄၅၅။ ထိုအခါ ဝါသေဋ္ဌနှင့် ဘာရဒွါဇလုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ (နှုတ်ဆက်) ပြောဆိုကုန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်

စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ဝါသေဋ္ဌလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ကြား၏-

"အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား၏ တပည့်ကြီးပါတည်း၊ ဤလုလင်သည်ကား တာရုက္ခပုဏ္ဏား၏ တပည့်ကြီးပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလုံးကိုပင် ဗေဒင် သုံးပုံကို တတ်မြောက်ပြီးသူများ ဟူ၍ ဆရာကလည်း ခွင့်ပြုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံပါကုန်၏။

ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ အနက်သဘော၌ အလုံးစုံ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်ပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပုဒ်ဝါကျကို ဆောင်ကုန်သည် လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါဗျာကရုဏ်း ကျမ်းကို ဆောင်ကုန်သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါကုန်၏၊ ပြောဆိုသော အရာ၌လည်း ဆရာနှင့်တူသည် ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုအကျွန်ုပ်တို့အား အမျိုးဇာတ် ဝါဒကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုရာ၌ ငြင်းခုံခြင်းသည် ရှိပါ၏။

ဇာတ်အမျိုးကြောင့် ဗြာဟ္မဏမည်၏ ဟု ဘာရဒွါဇသည် ဤသို့ ပြောဆိုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား မိမိပြုသော အမှုကြောင့် ဗြာဟ္မဏမည်၏ ဟု ပြောဆိုပါ၏၊ ငါးပါးသော စက္ခု ရှိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ အကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းခုံကြပုံကို သိတော် မူပါလော့။

ထိုအကျွန်ုတို့ နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း နားလည်မှု ရစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြပါကုန်၊ ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိ၏ ဟု ထင်ရှား ကျော်စောသော မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းငှါ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါကုန်၏။

ယုတ်လျော့ခြင်းကို လွန်သဖြင့် ပြည့်သော လပြည့်ဝန်းအတူ လောက၌ ဂေါတမ နွယ်ဖွား အသျှင်ဘုရားကို လူအများတို့သည် ချဉ်းကပ်ကြ၍ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုး ကြကုန်လျက် ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးကြပါကုန်၏။

လောက၌ မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်တော် မူသော အသျှင်ဂေါတမကို အကျွန်ုပ်တို့သည် မေးလျှောက်ကြပါ ကုန်၏၊ အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏမည်သည် ဖြစ်ပါသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် ပြုလုပ်ပြောဆိုသော အမှုကြောင့် ဗြာဟ္မဏမည်သည် ဖြစ်ပါသလော၊ ဗြာဟ္မဏ၏ အဖြစ်ကို မသိကြကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့အား သိနိုင်လောက်အောင် ဟောကြားတော်မူပါ ဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

၄၅၆။ ဝါသေဋ္ဌ ငါသည် ထိုသင်တို့အား သတ္တဝါတို့၏ ဇာတ်(အမျိုး) အကျယ်ကို ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း အစဉ်အားဖြင့် ဖြေကြားပေအံ့၊ မှန်၏၊ ဇာတ်(အမျိုး) တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

မြက် သစ်ပင်တို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့၊ မြက် သစ်ပင်တို့သည်ကား ပြန်၍ မသိနိုင်ကြကုန်၊ ထိုမြက် သစ်ပင်တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ်(အမျိုး)တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ပေါက်ဖတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ နံ့ကောင်တို့ကို လည်ကောင်း၊ ပိုးရွ ခြပုန်းတိုင်အောင်သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း သိကြကုန်လော့၊ ထိုသတ္တဝါတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ် (အမျိုး) တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြ ကုန်၏။

ငယ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ကြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့၊ ထိုအခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ် (အမျိုး) တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ဝမ်းရေလျှောင် ခြေရှိကုန်သော ရှည်သော ကျောက်ကုန်း ရှိကုန်သော မြွေတို့ကို သိကြကုန်လော့၊ ထိုမြွေတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ်(အမျိုး)တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြ ကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ရေ၌ ကျက်စားသော ငါးတို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့၊ ထိုငါးတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ် (အမျိုး) တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး အတောင်ယာဉ်ရှိ၍ ကောင်းကင်သွား ငှက်တို့ကိုလည်း သိကြကုန်လော့၊ ထိုငှက်တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ မှန်၏၊ ဇာတ်(အမျိုး) တို့သည် အချင်းချင်း ကွဲပြားကြကုန်၏။

ဤသတ္တဝါဇာတ်တို့၌ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အသီးသီး အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူ လူတို့၌ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အသီးသီး အမျိုးဇာတ်အတိုင်း ဖြစ်ခြင်းမရှိ။

ဆံပင်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဦးခေါင်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နားတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ မျက်စိတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ခံတွင်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နှာခေါင်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ မျက်ခုံးတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ။

လည်ပင်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ပခုံးတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ဝမ်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ကျောက်ကုန်းဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ခါးဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ရင်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ကျဉ်းမြောင်းသောအရပ် အင်္ဂါဇာတ်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ မေထုန် အကျင့်ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ။

လက်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ လက်ချောင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်သည်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ မြင်းခေါင်းတို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ ပေါင်တို့ဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ အသံအားဖြင့်လည်း ကွဲပြားခြင်း မရှိ၊ တစ်ပါးသော သတ္တဝါ အမျိုးဇာတ်တို့၌ ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဌာန်သည် အမျိုးဇာတ်အတိုင်း မဖြစ်သည်သာတည်း။

၄၅၇။ လူတို့၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကိုယ်တို့၌ အသီးအခြား ထိုကွဲလွဲချက်သည် မရှိ၊ လူတို့၌ ကွဲလွဲချက်ကို အခေါ်ဝေါ်အားဖြင့်သာ ဆိုရ၏။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် လယ်လုပ်ခြင်း အမှုကို မှီ၍ အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် လယ်သမားသာ မည်၏၊ ပုဏ္ဏား မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော အတတ်ဖြင့် အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် အတတ်ပညာသည်သာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် ကုန်သွယ်ခြင်းကို မှီ၍ အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် ကုန်သည်သာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် သူတစ်ပါးတို့ အခိုင်း အစေအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် အစေခံသာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် ခိုးယူခြင်းကို မှီ၍ အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် ခိုးသူသာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် လက်နက်ကို မှီ၍ အသက်မွေး၏၊ ထိုသူသည် စစ်သည်သာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် ပုရောဟိတ်အမှုဖြင့် အသက်မွေး၏၊ ဌိသူသည် ယဇ် ပူဇော်သမားသာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

ဝါသေဋ္ဌ လူတို့တွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်သော သူသည် ရွာကို လည်းကောင်း၊ တိုင်းနိုင်ငံကို လည်းကောင်း အပိုင်စားရ၏၊ ထိုသူသည် မင်းသာ မည်၏၊ ဗြာဟ္မဏ မမည်နိုင် ဟု ဤသို့ သိလော့။

မျိုးရိုးအားဖြင့် ဖြစ်ကာမျှ, အမိဝမ်းတိုက်၌ ဖြစ်ကာမျှကို ဗြာဟ္မဏမည်၏ ဟူ၍ ငါမဆို၊ ထိုသူသည် ကြောင့်ကြမှု ရှိနေသေးမူ ဘောဝါဒီသာ မည်၏၊ ကြောင့်ကြမှု မရှိသူ စွဲလမ်းမှု မရှိသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

၄၅၈။ အကြင်သူသည် အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်၍ စင်စစ် တပ်မက် တွယ်တာမှု မရှိ၊ တပ်မက်မှုကို ကျော်လွန်သော ကိလေသာတို့မှ ကင်းသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း (နှောင်ဖွဲ့တတ်သော ကြိုးသဖွယ် ဖြစ်သော) တဏှာကို လည်းကောင်း အစဉ်မပြတ် ကိန်းအောင်း တတ်သော အနုသယနှင့်တကွ ဖြစ်သော ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို လည်းကောင်း ဖြတ်၍ ပယ်အပ်ပြီးသော အဝိဇ္ဇာတံခါး ကျင်ရှိသော သိပြီးသော သစ္စာလေးပါး ရှိသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူသည် သူတစ်ပါးတို့ ဆဲရေးသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပုတ်ခတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း အမျက် မထွက်မူ၍ သည်းခံနိုင်၏၊ သည်းခံမှုအား ရှိသော အကြိမ်ကြိမ် သည်းခံနိုင်သော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အမျက် မထွက်တတ်သော (ကိလေသာကို ခါတွက်တတ်သော ဓုတင်) အကျင့်ရှိသော သီလဂုဏ် ရှိသော ရာဂ စသည် ထူပြောခြင်း ကင်းသော ယဉ်ကျေးသော ဣန္ဒြေရှိသော အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ရှိသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

ကြာဖက်၌ ရေကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပွတ်ဆောက်ဖျား၌ မုန်ညင်းစေ့ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း အကြင်သူသည် ကာမဂုဏ် တရားတို့၌ မလိမ်းကျံ မကပ်ငြိ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူသည် ဤဘဝ၌ပင် မိမိ၏ ဒုက္ခကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြု၍ သိ၏၊ ချထားပြီးသော ဝန်ရှိသော ကိလေသာနှင့် မယှဉ်သော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏဟူ၍ ငါဆို၏။

နက်နဲသော အာရုံတို့၌ ဖြစ်သော ပညာဉာဏ် ရှိသော၊ (မိုးကြိုးစက် ကဲ့သို့) ပြကတေ့ ထက်မြက်သော ပညာရှိသော၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လမ်းကြောင်းဟုတ်, မဟုတ်၌ လိမ္မာသော၊ မြတ်သော အကျိုးစီးပွါးသို့ အစဉ်ရောက်ပြီးသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အိမ်ရာ တည်ထောင်သော သူတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရာ မထောင်သော ရဟန်း တို့နှင့်လည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံသော သူတို့နှင့် မရောမယှက်သော၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမတို့၌ မကပ်ငြိသော၊ နည်းသော အလိုရှိသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင်သူသည် ထိတ်လန့်တတ်သော သတ္တဝါ (ပုထုဇဉ်), မထိတ်လန့်တတ်သော သတ္တဝါ (ရဟန္တာ) တို့၌ တုတ် လက်နက်ကို ချထားပြီး ဖြစ်၍ မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲ၊ ထိုသို့သဘော ရှိသော သူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

ရန်ငြိုး ဖွဲ့တတ်သော သူတို့၌ တုံ့ပြန်၍ ရန်ငြိုး မဖွဲ့တတ်သော သဘောရှိသော၊ လက်နက် လှံ ကန် စွဲကိုင် သူတို့တွင် လက်နက် လှံ ကန် စွဲကိုင်တတ်သော သဘောမရှိသော၊ ကိလေသာရန် ငြိမ်းအေးပြီးသော၊ စွဲလမ်းတတ်သူတို့တွင် မစွဲလမ်းတတ်သော သဘောရှိသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူအား ရာဂသည် လည်းကောင်း၊ ဒေါသသည် လည်းကောင်း၊ မာနသည် လည်းကောင်း၊ သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ပွတ်ဆောက်ဖျားမှ မုံညင်းစေ့ ကဲ့သို့ လျှောကျ၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော သူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

၄၅၉။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူကိုမျှ မငြိစွန်း စေတတ်သော၊ မကြမ်းကြုတ်သော၊ အနက်ကို သိစေတတ်သော၊ မှန်ကန်သော စကားမျိုးကို အကြင်သူသည် မြွက်ဆိုတတ်၏၊ ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူသည် လောက၌ ရှည်သည်လည်း ဖြစ်သော၊ တိုသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ငယ်သည်လည်း ဖြစ်သော၊ ကြီးသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ကောင်း, မကောင်းလည်း ဖြစ်သော၊ အရှင် မပေးသော ဥစ္စာကို မခိုးယူတတ်၊ ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူအား ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန် လောက၌ လည်းကောင်း တဏှာ တောင့်တမှု မရှိ၊ အာသာတဏှာ ကင်းသော၊ ကိလေသာနှင့်မယှဉ်သော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူအား သို့လော သို့လော တွေးတောမှု မရှိသော မှန်ကန်သော သဘောကို သိ၍ တဏှာ အာလယတို့သည် မရှိကြကုန်၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်အတွင်းသို့ အစဉ် ဝင်ရောက် ပြီးသော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

ဤသာသနာတော်၌ အကြင်သူသည် ကုသိုလ် ဟူသော ကပ်ငြိခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အကုသိုလ် ဟူသော ကပ်ငြိခြင်းကို လည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံသော ကပ်ငြိခြင်းကို လွန်မြောက်၏၊ ပူဆွေးခြင်း မရှိသော ကိလေသာမြူ ကင်းသော စင်ကြယ်သော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

လကဲ့သို့ အညစ်အကြေး ကင်းသော၊ စင်ကြယ်သော၊ အထူးသဖြင့် ကြည်လင်သော၊ မနောက်ကျုသော၊ ကုန်ပြီးသော တဏှာ ဘဝ ရှိသော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါဆို၏။

အကြင်သူသည် လွန်မြောက်နိုင်ခဲသော ခရီးမှား ဖြစ်သော အဖန်ဖန် ကျင်လည် တတ်သော တွေဝေ တတ်သော မောဟကို လွန်မြောက်တတ်၏၊ ဩဃလေးပါးကို ကူးမြောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏၊ အာရုံ, လက္ခဏာယာဉ်ကို ရှုသောအားဖြင့် ကပ်၍ ရှုတတ်၏၊ တုန်လှုပ် တတ်သော တဏှာမရှိ၊ သို့လော သို့လော တွေးတော ယုံမှားမှု မရှိ၊ မစွဲလမ်းမူ၍ ငြိမ်းအေး၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော သူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ဤလောက၌ အကြင်သူသည် ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမ နှစ်ပါးစုံကို ပယ် ဖျောက်၍ အိမ်ရာ မထောင်ဘဲ ရဟန်းပြု၏၊ ကုန်ပြီးသော ကာမ ကုန်ပြီးသော ဘဝရှိသော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ဤလောက၌ အကြင်သူသည် တဏှာကို ပယ်ဖျောက်၍ အိမ်ရာ မထောင်ဘဲ ရဟန်းပြု၏၊ ကုန်းပြီးသော တဏှာ ကုန်းပြီးသော ဘဝရှိသော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင်သူသည် လူ၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ခြင်း နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ခြင်းကို ပယ်၍ လူ၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ခြင်း နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ခြင်းကို လွန်မြောက်၍ အလုံးစုံသော ကိလေသာ ယှဉ်ခြင်းဖြင့် မယှဉ်သော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ် ပွါးများခြင်း၌ မမွေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း ပယ်ဖျောက်၍ ငြိမ်းချမ်း ပြီးသော၊ ဥပဓိ ကင်းပြီးသော၊ လောက အလုံးကို နှိမ်နင်း၍ တည်သော၊ လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသော သူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင်သူသည် သတ္တဝါတို့၏ စုတိကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓေကို လည်းကောင်း အချင်း ခပ်သိမ်း သိ၏၊ ငြိကပ် တွယ်တာမှု မရှိသော၊ ကောင်းမြတ်သော နိဗ္ဗာန် အရပ်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ သစ္စာလေးပါးကို သိသော ထိုသူကို ပြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင် သူ၏ လားရောက်ရမည့် ဂတိကို နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း မသိနိုင်ကြကုန်၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ ရှိသော၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင်သူအား ရှေးဖြစ်သော အတိတ်၌ လည်းကောင်း၊ နောက်ဖြစ်သော အနာဂတ်၌ လည်းကောင်း၊ အလယ်ဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်၌ လည်းကောင်း ကြောင့်ကြမှု မရှိ။ ကြောင့်ကြမှု မရှိသော၊ စွဲလမ်းမှု မရှိသော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ရှေ့ဆောင် နွားလားဥသဘနှင့် တူသော၊ မြတ်သော ဝီရိယရှိသော၊ မြတ်သော သီလက္ခန္ဓစသည့် ကျေးဇူးဂုဏ် အထူးကို ဆည်းပူးရှာမှီး ပြီးသော၊ အောင်အပ်ပြီးသော အောင်ပွဲရှိသော၊ ကင်းပြီးသော တဏှာ ရှိသော၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေးကို ဆေးလျှော် ပြီးသော၊ သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး ဖြစ်သော ထိုသူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

အကြင်သူသည် ရှေးက နေခဲ့ဖူးသော ဘဝ အဆက်ကို သိ၏၊ နတ်ရွာ ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လမ်းခရီးကိုလည်း မြင်၏၊ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ရောက်၏၊ ထိုသို့ သဘော ရှိသော သူကို ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

၄၆၀။ ဤဗြာဟ္မဏ ဟူသော အမည်သည် လောက၌ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုရသော အမည်မျှသာတည်း၊ ဗြာဟ္မဏ, ဝါသေဋ္ဌ, ဘာရဒွါဇစသော အမည် အနွယ်ကို လူတို့ ကြံဆထား၏၊ အဆင့်ဆင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုသော အမည်အားဖြင့် လာ၏၊ ထိုထို မွေးဖွားရာ ကာလ စသည်တို့၌ ဆွေမျိုးတို့သည် ကြံဆထား၏။

ဗြာဟ္မဏ ဟူသော အမည်သည် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းငှါ သမုတ်ထားသော အမည် မျှသာတည်း ဟု မသိသော သူတို့၏ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အစဉ် ကိန်းနေသော မှားသော အယူအဆမျှသာတည်း၊ မသိသော သူတို့သည် ဗြာဟ္မဏ ဟူသည် ဇာတ်အားဖြင့် ဖြစ်၏ ဟု အစဉ်အဆက် ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ မဖြစ်နိုင်၊ ဇာတ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ မဟုတ်သူ မဖြစ်နိုင်၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ မဟုတ်သူ ဖြစ်၏။

မိမိ ပြုလုပ်သော အမှုကြောင့် လယ်သမား ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် အတတ် ပညာသည် ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ကုန်သည် ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် အစေခံ ဖြစ်၏။

မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ခိုးသူ ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် စစ်သား ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် ယဇ် ပူဇော်သမား ဖြစ်၏၊ မိမိ ပြုလုပ်သော အလုပ်ကြောင့် မင်းဖြစ်၏။

အကြောင်းကို စွဲ၍ အကျိုးဖြစ်၏ ဟု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို မြင်လေ့ ရှိကုန်သော၊ ကံ ကံ၏ အကျိုး၌ လိမ္မာ ကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ဤကံတရားကို မြင်ကြကုန်၏။

လောကသည် ကံကြောင့် ဖြစ်၏၊ သတ္တဝါ အပေါင်းသည် ကံကြောင့် ဖြစ်၏၊ သွားသော ရထား၏ နားပန်းစွန်း ကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ကို ကံက ဖွဲ့စပ်ထား၏။

ကိလေသာကို ခါတွက်တတ်သော ဓုတင် အကျင့်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မေထုန် အကျင့်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ စောင့်စည်းအပ်သော သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို ဆုံးမခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဤချီးမွမ်းအပ်သော အထူးစင် ကြယ်သော အကြောင်း ကံကြောင့် ဗြာဟ္မဏ မည်၏၊ ဤသို့ သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်သော ဗြာဟ္မဏ ဟူ၍ ငါ ဆို၏။

ဝါသေဋ္ဌ သုံးပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ငြိမ်းအေးပြီးသော ကိလေသာ ရှိသော၊ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်း ကုန်ပြီးသော သူသည် သိကြား နားလည် သူတို့၏ ဗြဟ္မာလည်း မည်၏၊ သိကြားလည်း မည်၏၊ ဤသို့ သင်သိလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၆၁။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဝါသေဋ္ဌ, ဘာရဒွါဇ လုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ဂေါတမ ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာ သုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ” ဟု (လျှောက်ထားကြလေ ကုန်သတည်း)။

**ရှစ်ခုမြောက် ဝါသေဋ္ဌသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

## ၉ - သုဘသုတ်

၄၆၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် သာဝတ္ထိပြည် သူကြွယ်တစ်ယောက်၏ အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ် ကိစ္စဖြင့် တည်းခိုနေ၏။ ထိုအခါ သူကြွယ်အိမ်၌ တည်းခိုနေသော တောဒေယျ၏သား သုဘလုလင်သည် ထိုသူကြွယ်ကို "သူကြွယ် သာဝတ္ထိပြည်သည် ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက် ကုန်သော ရဟန္တာ အသျှင်တို့ဖြင့် မဆိတ် ဟု ဤသို့သော စကားကို အကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏၊ ယနေ့ အဘယ်မည်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏကို ဆည်းကပ် ရပါကုန် အံ့နည်း" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ အသျှင် သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံ ဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ်လေလော့ ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် ထိုသူကြွယ်၏ စကားကို နားထောင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကာ တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ 'လူဝတ်ကြောင်သည် သာလျှင် နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံ စေနိုင်၏၊ ရဟန်းသည် နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်' ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့ ပြောဆိုကြပါ ကုန်၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ဤအရာ၌ အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါ သနည်း" ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

၄၆၃။ လုလင် ဤနေရာ၌ ငါသည် ခွဲခြား ဝေဖန်၍ ဟောကြားလေ့ရှိ၏၊ ဤအရာ၌ ငါသည် တစ်ဖက်သတ်အားဖြင့် ဟောကြားလေ့မရှိ။ လုလင် ငါသည် လူဝတ်ကြောင်၏ သော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏ သော်လည်းကောင်း၊ မှားသော အကျင့်ကို မချီးကျူး။ လုလင် မှန်၏၊ လူဝတ်ကြောင်သည် သော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည် သော်လည်းကောင်း မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ် တရားကို မပြည့်စုံစေနိုင်။ လုလင် ငါသည် လူဝတ်ကြောင်၏ သော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏ သော်လည်းကောင်း မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ချီးကျူး၏။ လုလင် မှန်၏၊ လူဝတ်ကြောင်သည် သော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်သော်လည်းကောင်း မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နည်းလမ်း မှန်သော ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေနိုင်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် "ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အလွန် ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော ဤအိမ်ရာ တည်ထောင် လူ့ဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော ဤရဟန်းဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် နည်းသော အကျိုးရှိ၏" ဟု ဤသို့ ဆိုကြပါကုန်၏၊ ဤသို့ ဆိုရာ၌ အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ဤအရာ၌လည်း ငါသည် ခွဲခြားဝေဖန်၍ ဟောကြားလေ့ရှိ၏၊ ဤအရာ၌ ငါသည် တစ်ဖက် သတ်အားဖြင့် ဟောကြားလေ့မရှိ။ လုလင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော များစွာ သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏၊ လုလင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စရှိသော များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အလွန် ကြီးကျယ် သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏၊ လုလင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုး ရှိ၏၊ လုလင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏၊

လုလင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏ ဟူသည် အဘယ် နည်းဟူမူ-လုလင် လယ်လုပ်သော အလုပ်သည် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာသော အားထုတ် ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏ ဟူသည် အဘယ် နည်းဟူမူ-လုလင် လယ်လုပ်သော အလုပ်သည်ပင်လျှင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာသော အား ထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ် များပြားသော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏ ဟူသည် အဘယ် နည်းဟူမူ-လုလင်ကုန်သည် အလုပ်သည် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိသော အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိသော အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိသော အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိသော အလုပ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ-ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏ ဟူသည် အဘယ် နည်းဟူမူ- လုလင် စင်စစ် ကုန်သည် အလုပ်သည် ပင်လျှင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏။

၄၆၄။ လုလင် ဥပမာအားဖြင့် လယ်လုပ်သော အလုပ်သည် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာ သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။ လုလင်

ဤဥပမာ အတူ သာလျှင် လူ့ဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် ဥပမာအားဖြင့် လယ်လုပ်သော အလုပ်သည် ပင်လျှင် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုး ရှိ၏။ လုလင် ဤဥပမာ အတူ သာလျှင် လူ့ဘောင်၌ နေသော သူတို့၏ အလုပ်သည် ကြီးကျယ် များပြားသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အလွန်ကြီးကျယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် ဥပမာအားဖြင့် ကုန်သည် အလုပ်သည် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။ လုလင် ဤဥပမာ အတူ သာလျှင် ရဟန်းအလုပ်သည် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ချွတ်ယွင်းသည် ရှိသော် နည်းသော အကျိုးရှိ၏။

လုလင် ဥပမာအားဖြင့် ကုန်သည် အလုပ်သည်ပင်လျှင် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ် များပြားသော အကျိုးရှိ၏။ လုလင် ဤဥပမာ အတူ သာလျှင် ရဟန်း အလုပ်သည် အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ အနည်းငယ်သော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ ထိုအလုပ်သည် ပြည့်စုံသည် ရှိသော် ကြီးကျယ် များပြားသော အကျိုးရှိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် အကယ်၍ သင် ဝန်မလေးပါမူ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့ ပညတ်ထားသော ငါးပါးသော တရားတို့ကို ဤပရိသတ်၌ ပြောဆိုပါလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အသျှင်ဘုရား ဖြစ်စေ အသျှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေ ထိုင်နေသော ပရိသတ်မျိုး၌ ပြောကြားရန် အကျွန်ုပ်မှာ ဝန်မလေးပါ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် သို့ဖြစ်မူ ပြောကြားပါလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့သည် အမှန်ဆိုခြင်းကို ပဌမတရား ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့သည် ခြိုးခြံသော အကျင့်ကို ဒုတိယတရား ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့သည် မေထုန်မှ ကြဉ်ခြင်းကို တတိယတရား ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗေဒင် သင်ယူခြင်းကို စတုတ္ထတရား ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ပုဏ္ဏားတို့သည် စွန့်ကြဲခြင်းကို ပဉ္စမတရား ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ဤအရာ၌ အဘယ်သို့ ဆိုလိုပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

၄၆၅။ လုလင် "ဤငါးပါးသော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ငါ ဟောကြား၏" ဟု ပုဏ္ဏားတို့ အထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော

ပုဏ္ဏားသည် ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မရှိပါ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် "ဤငါးပါး ကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက် ပြုကာ ငါ ဟောကြား၏" ဟု ပုဏ္ဏားတို့ အထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ဆရာ၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ဆရာ့ ဆရာ၊ ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် ဖြစ်သော ဆရာ့ ဆရာသည်လည်း ရှိသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ မရှိပါ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချကုန်သော အကြင် ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြင် (ရသေ့) တို့ သီဆို ပို့ချ ပေါင်းစုထားသော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏၊ လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ရွတ်ဆိုထားတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ပို့ချထားတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏၊ ဤရသေ့တို့သည် အဘယ်နည်း။ အဋ္ဌကရသေ့ ဝါမကရသေ့ ဝါမဒေဝရသေ့ ဝေဿာမိတ္တရသေ့ ယမတဂ္ဂိရသေ့ အင်္ဂီရသရသေ့ ဘာရဒ္ဒါဇရသေ့ ဝါသေဋ္ဌရသေ့ ကဿပရသေ့ ဘဂုရသေ့တို့တည်း။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း "ဤငါးပါး ကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ငါတို့ ဟောကြားကုန်၏" ဟု ဤသို့ ဆိုကြကုန်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့လည်း မဆိုကြပါကုန် ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ဤသို့လျှင် "ဤငါးပါး ကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ငါ ဟောကြား၏" ဟု ပုဏ္ဏားတို့ အထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည်လည်း မရှိခဲ့။ "ငါသည် ဤငါးပါးသော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ငါ ဟောကြား၏" ဟု ပုဏ္ဏားထဲတွင် ဆိုစွမ်းနိုင်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ဆရာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဆရာ့ ဆရာ၊ ခုနစ်ဆက်မြောက် တိုင်အောင် ဖြစ်သော ဆရာ့ ဆရာ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှလည်း မရှိခဲ့။ ပုဏ္ဏားတို့၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို စီရင်ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို ပို့ချကုန်သော အကြင် ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြင် (ရသေ့)တို့ သီဆို ပို့ချ ပေါင်းစုထားသော ထိုရှေးဟောင်း ဝေဒကျမ်းကို လိုက်၍ သီဆိုကုန်၏၊ လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ရွတ်ဆိုထားတိုင်း လိုက်၍ ရွတ်ဆိုကုန်၏၊ ပို့ချထားတိုင်း လိုက်၍ ပို့ချကုန်၏၊ ဤရသေ့တို့ကား အဘယ်နည်း။ အဋ္ဌကရသေ့ ဝါမကရသေ့ ဝါမဒေဝရသေ့ ဝေဿာမိတ္တရသေ့ ယမတဂ္ဂိရသေ့ အင်္ဂီရသရသေ့ ဘာရဒ္ဒါဇရသေ့ ဝါသေဋ္ဌရသေ့ ကဿပရသေ့ ဘဂုရသေ့တို့တည်း။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း "ဤငါးပါး ကုန်သော တရားတို့၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ငါတို့ ဟောကြားကုန်၏" ဟူ၍လည်း မဆိုခဲ့ကြကုန်။

လုလင် ဥပမာအားဖြင့် အချင်းချင်း ဆွဲကိုင် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော သူကန်းတို့၏ အစဉ်အတန်းတွင် ရှေ့ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ လုလင် ဤဥပမာ အတူသာလျှင် ပုဏ္ဏားတို့ ပြောဆိုသော စကားသည် သူကန်းတို့၏ အစဉ်အတန်း ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏၊ ရှေ့ဆုံးလူသည်လည်း မမြင်၊ အလယ်လူသည်လည်း မမြင်၊ နောက်ဆုံးလူသည်လည်း မမြင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၆၆။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားက သူကန်း အစဉ် ဥပမာအားဖြင့် ဆိုသောကြောင့် စိတ်ဆိုးသည် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် အပြစ်တင်လို၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ရှုတ်ချလိုသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ဆိုလို၍ "ရဟန်းဂေါတမ အပေါ်သို့ ကျရောက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု (နှလုံးသွင်းကာ) မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော စကားကို ဆို၏- "အသျှင်ဂေါတမ ဩပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် 'ဤလောက၌ အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို ဤသို့ချည်းသာ ဝန်ခံ ပြောဆိုကြ ကုန်၏၊ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၏ စကားသည် ရယ်ဖွယ်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ စကားမျှသာလျှင်

ဖြစ်၏၊ အကျိုးမရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ အချည်းနှီး သာလျှင် ဖြစ်၏၊ လူသား ဖြစ်သော သူသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို အဘယ်မှာ သိနိုင် မြင်နိုင် မျက်မှောက် ပြုနိုင်ပါ အံ့နည်း'။ ဤသို့ (သိနိုင် မြင်နိုင် မျက်မှောက် ပြုနိုင်သော) အကြောင်း မျိုးကား မရှိနိုင်ချေ" ဟု (ဆို၏)။

လုလင် သြပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် အလုံးစုံ သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၏ စိတ်ကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ သြပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရ သာတိပုဏ္ဏားသည် မိမိ၏ ကျွန်မဖြစ်သော ပုဏ္ဏိကာ၏ စိတ်ကိုသော်မှလည်း မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ မသိနိုင်ပါ၊ အလုံးစုံ သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၏ စိတ်ကို အဘယ်မှာ မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ပါ လတ္တံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ဥပမာအားဖြင့် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကန်းသော ယောကျ်ားသည် အမည်း အဖြူ ဖြစ်သော အဆင်းတို့ကို မမြင်ရာ၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ နီသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ကြယ်တာရာတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ လ နေတို့ကိုလည်း မမြင်ရာ၊ ထိုသူ ကန်းသည် "အမည်း အဖြူ အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ အမည်း အဖြူ အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့ လည်း မရှိကုန်။ ညိုသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ ရွှေသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ နီသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ မောင်းသော အဆင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ ညီညွတ် မညီ ညွတ်သော အရာသည် မရှိ၊ ညီညွတ် မညီညွတ်သော အရာကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ ကြယ်တာရာတို့သည် မရှိကုန်၊ ကြယ်တာရာတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ လ နေတို့သည် မရှိကုန်။ လ နေတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း မရှိကုန်။ ဤအလုံးစုံကို ငါမသိ၊ ငါမမြင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအလုံးစုံသည် မရှိ" ဟု ဤသို့ ဆိုရာ၏။ လုလင် ထိုသူကန်း၏ ဆိုခြင်းသည် ကောင်းစွာ ဆိုခြင်း ဖြစ်ကောင်း အံ့လော့ ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အမည်း အဖြူ အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ အမည်း အဖြူ အဆင်း တို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ညိုသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ညိုသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ရွှေသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ရွှေသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ နီသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ နီသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ မောင်းသော အဆင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ မောင်းသော အဆင်းတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ ညီညွတ် မညီညွတ်သော အရာသည် ရှိပါ၏၊ ညီညွတ် မညီညွတ်သော အရာကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏။ ကြယ်တာရာတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ ကြယ်တာရာတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏၊ လ နေတို့သည် ရှိပါကုန်၏၊ လ နေတို့ကို မြင်လေ့ ရှိသူတို့လည်း ရှိပါကုန်၏။ အသျှင် ဂေါတမ ထိုသူကန်းက "ငါသည် ဤအလုံးစုံကို မသိ၊ ငါသည် ဤအလုံးစုံကို မမြင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုအလုံးစုံသည် မရှိ" ဟု ပြောဆိုသည် ရှိသော် ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ဤဥပမာ အတူသာလျှင် သြပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ကန်း၏၊ မျက်စိအမြင် မရှိ၊ စင်စစ် ထိုသူသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာဖြစ် စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို သိလတ္တံ့ မြင်လတ္တံ့ မျက်မှောက် ပြုလတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိ။

၄၆၇။ လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ကောသလတိုင်း၌ နေကြကုန်သော စင်္ကီပုဏ္ဏား တာရုက္ခပုဏ္ဏား ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏား သင်၏ အဖဖြစ်သော တောဒေယျ ပုဏ္ဏား ဟူသော ပုဏ္ဏား သူဌေးကြီးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ လောက ဝေါဟာရ အားဖြင့် ပြောဆိုသော စကား, လောက ဝေါဟာရ မဟုတ်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ် စကားသည် ချီးမွမ်းအပ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ လောက ဝေါဟာရ အားဖြင့် ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်းအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ နှိုင်းချိန်၍ ပြောဆိုသော စကား, မနှိုင်းချိန်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ် စကားသည် ချီးမွမ်းအပ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ နှိုင်းချိန်၍ ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်း အပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ ဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုသော စကား, မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် အဘယ် စကားသည် ချီးမွမ်းအပ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဆင်ခြင်၍ ပြောဆို သော စကားသည် ချီးမွမ်းအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ အကြောင်း ခိုင်လုံစွာ ပြောဆိုသော စကား, အကြောင်း မခိုင်လုံဘဲ ပြောဆို သော စကားတို့တွင် အဘယ် စကားသည် ချီးမွမ်းအပ် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကြောင်း ခိုင်လုံစွာ ပြောဆိုသော စကားသည် ချီးမွမ်းအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ အကယ်၍ ဤသို့ဖြစ်မူ ဩပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် စကားကို ပြောဆို သလော၊ လောက ဝေါဟာရ မဟုတ်ဘဲ စကားကို ပြောဆိုသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဂေါတမ လောက ဝေါဟာရ မဟုတ်ဘဲ ပြောဆိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

နှိုင်းချိန်၍ စကားကို ပြောဆိုသလော၊ မနှိုင်းချိန်ဘဲ စကားကို ပြောဆိုသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မနှိုင်းချိန်ဘဲ စကားကို ပြောဆိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုသလော၊ မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆိုသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောဆိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အကြောင်း ခိုင်လုံစွာ စကားကို ပြောဆိုသလော၊ အကြောင်း မခိုင်လုံဘဲ စကားကို ပြောဆို သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကြောင်း မခိုင်လုံဘဲ စကားကို ပြောဆိုပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ပိတ်ပင် တတ်သော 'နီဝရဏ' တရားတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ-ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၌ လိုချင် တောင့်တမှု 'ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ' လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအား ပျက်စီး စေလိုမှု 'ဗျာပါဒ နီဝရဏ' လည်းကောင်း၊ ထိုင်းမှိုင်းမှု 'ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏ' လည်းကောင်း၊ ပျံ့လွင့်မှု နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်မှု ဟူသော 'ဥဒ္ဓစ္စ ကုက္ကုစ္စနီဝရဏ' လည်းကောင်း၊ သို့လော သို့လော တွေးတော ယုံမှားမှု 'ဝိစိကိစ္ဆာနီဝရဏ' လည်းကောင်း လုလင် ပိတ်ပင်တတ် ကုန်သော တရားတို့သည် ဤငါးပါးတို့ တည်း။

လုလင် ဩပမည အနွယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားကို ဤငါးပါး ကုန်သော ပိတ်ပင် တတ်သော 'နီဝရဏ' တရားတို့သည် ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဖုံးလွှမ်းထား၏၊ တားမြစ်ထား၏၊ မြှေးယှက်ထား၏၊ ရစ်ပတ်ထား၏၊ စင်စစ် ထိုပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏားသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို သိလတ္တံ့ မြင်လတ္တံ့ မျက်မှောက် ပြုလတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိနိုင်သည် သာတည်း။

၄၆၈။ လုလင် ကာမဂုဏ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- စက္ခုဝိညာဏ် စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်ဖွယ်သော သဘော ရှိသော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံတို့ လည်းကောင်း။ သောတဝိညာဏ်စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော သဒ္ဒါရုံတို့ လည်းကောင်း။ပ။ ဃာနဝိညာဏ်စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ဂန္ဓာရုံတို့ လည်းကောင်း။ ဇိဝှါဝိညာဏ်စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရသာရုံတို့ လည်းကောင်း။ ကာယဝိညာဏ်စိတ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ် နှလုံးကို ပွါးစေတတ် ကုန်သော ချစ်ဖွယ်သော သဘောရှိသော ကာမနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော တပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ လည်းကောင်း။ လုလင် ကာမဂုဏ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ လုလင် ဩပမည အန္ဓယ် ဖြစ်သော သုဘဂတောကို အစိုးရသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် ဤငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် တပ်မက်သည် တွေဝေသည် လွှမ်းမိုးခြင်းသို့ ရောက်သည် အပြစ်ကို မမြင်နိုင်သည် ထွက်မြောက်ကြောင်း ပညာ မရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင် ခံစား၏။ စင်စစ် ထိုပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် လူတို့၏ တရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာ ဖြစ်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို သိလတ္တံ့ မြင်လတ္တံ့ မျက်မှောက်ပြု လတ္တံ့ ဟူသော ဤအကြောင်းသည် မရှိသည် သာတည်း။

လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာကို အစွဲပြု၍ မီးကို တောက်ပစေရာ၏၊ မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာ မပါဘဲ မီးကို တောက်ပစေရာ၏၊ (ထိုတွင်) အဘယ် မီးသည် အလျှံရှိသည် လည်းကောင်း၊ အဆင်းရှိသည် လည်းကောင်း၊ ပြိုးပြိုးပြက် တောက်ပသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ရာသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာ မပါဘဲ မီးကို တောက်ပစေရန် အကြောင်းမျိုးသည် အကယ်၍ ရှိငြားအံ့၊ ထိုမီးသည် အလျှံရှိသည် လည်းကောင်း၊ အဆင်းရှိသည် လည်းကောင်း၊ ပြိုးပြိုးပြက် တောက်ပသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု(လျှောက်၏)။ လုလင် တန်ခိုးရှိသူကို ကြဉ်၍ မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာ မပါဘဲ မီးကို တောက်ပ စေနိုင်ခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ် အရာမဟုတ်။ လုလင် ဥပမာအားဖြင့် မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာကို အစွဲပြု၍ မီးသည် တောက်ပ သကဲ့သို့ ထိုနှင့်တူစွာ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်သော ဤပီတိကို ငါဆို၏။ လုလင် ဥပမာအားဖြင့် မြက် ထင်း ဟူသော လောင်စာ မပါဘဲ မီးသည် တောက်ပ သကဲ့သို့ ထိုနှင့်တူစွာ ကာမတရားတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ဤပီတိကို ငါဆို၏။

လုလင် ကာမတို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ်တို့ကို ကြဉ်၍ သာလျှင် အဘယ်သို့ သဘော ရှိသော ပီတိသည် ဖြစ်သနည်းဟူမူ-လုလင် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမစျာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ လုလင် ဤပီတိသည်လည်း ကာမတရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပီတိပင်တည်း။ လုလင် တစ်ဖန်လည်း ဝိတက် ဝိစာရတို့ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဒုတိယစျာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။ လုလင် အမှန်အားဖြင့် ဤပီတိ သည်လည်း ကာမတရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပီတိပင်တည်း။

၄၆၉။ လုလင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏၊ ဤသို့ ပညတ်ရာ၌ အဘယ် တရားကို ကောင်းမှုပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အကျိုး အကြီးဆုံး ဟူ၍ ပညတ်ကြကုန် သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏၊ ဤသို့ ပညတ်ရာ၌ စွန့်ကြဲခြင်း တရားကို ကောင်းမှုပြုခြင်းငှါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အကျိုး အကြီးဆုံး ဟူ၍ ပညတ်ကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ကြီးစွာသော ယဇ် ပူဇော်ပွဲ ကို ခင်းကျင်း စီမံထားရာ၏၊ ထိုအခါ "ဤအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ ယဇ်ကြီးကို ခံစားကုန်အံ့" ဟု

နှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လာကုန်ရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ယောက်တို့တွင် တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား "ငါသည် သာလျှင် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရပါမူ ကောင်းလေရာ၏၊ ငါမှတစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို မရပါမူ ကောင်းလေရာ၏" ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ရာ၏။ လုလင် မိမိမှ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရ၍ ထိုကြံစည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို မရရာသော အကြောင်းသည် ရှိပေ၏။ "တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို ရ၏၊ ငါသည်ကား ထမင်းစားရာ၌ မြတ်သော နေရာကို မြတ်သော ရေကို မြတ်သော ထမင်းကို မရခဲ့" ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်ဆိုး၏၊ နှလုံးမသာဖြစ်၏။

လုလင် ဤယင်္ဖ၏ အကျိုးကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဘယ်သို့ ပညတ်ကြ ကုန်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် "ဤအလှူဖြင့် တစ်ပါးသူသည် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်စေသတည်း" ဟု ဤသို့ကား အလှူကို မပေးလှူကြပါကုန်၊ ဤအရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစဉ်သနားခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူကြပါ ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဤခြောက်ခုမြောက် ဖြစ်သော အစဉ်သနားခြင်း သဘောရှိမှု ဟူသော ပုညကိရိယ ဝတ္ထုရှိသေးသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ဖြစ်သည် ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဤခြောက်ခုမြောက် ဖြစ်သော အစဉ် သနားခြင်း သဘောရှိမှု ဟူသော ပုညကိရိယဝတ္ထု ဖြစ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုပြုခြင်း၄ါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၄ါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏၊ သင်သည် ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို လူ ရဟန်း နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ် သူတို့၌ များစွာဖြစ်သည်ကို မြင်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၄ါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၄ါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်းတို့၌ များစွာ ဖြစ်သည်ကို မြင်ပါ၏၊ လူတို့၌ အနည်းငယ်သာ တွေ့မြင်ပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ လူသည် များစွာသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိပါ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိပါ၏၊ များစွာသော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိပါ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အမြဲမပြတ် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိသည် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုမှတစ်ပါး ရဟန်းသည်ကား နည်းသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိ၏၊ နည်းသော ပြုဖွယ် ကိစ္စရှိ၏၊ အလွန်နည်းသော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိ၏၊ နည်းသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိ၏၊ အမြဲမပြတ် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ လူသည် များစွာသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိပါ၏၊ များစွာသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိပါ၏၊ အလွန်များသော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိပါ၏၊ များစွာသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အမြဲမပြတ် ခြိုးခြံသော အကျင့် မရှိပါ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ မရှိပါ၊ ဇေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းများသည် မဖြစ်ပါ၊ စွန့်ကြဲခြင်းများသည် မဖြစ်ပါ။

အသျှင်ဂေါတမ ရဟန်းသည်ကား နည်းသော ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ရှိပါ၏၊ နည်းသော ပြုဖွယ် ကိစ္စ ရှိပါ၏၊ အနည်းငယ်မျှသော ကြောင့်ကြဖွယ် ရှိပါ၏၊ နည်းသော အားထုတ်ဖွယ် ရှိပါ၏၊ အမြဲမပြတ် ခြိုးခြံသော အကျင့် ရှိပါ၏၊ မြတ်သော အကျင့် ရှိပါ၏၊ ဇေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်း များပါ၏၊ စွန့်ကြဲခြင်း များပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၄ါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၄ါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြပါ ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်းတို့၌ များစွာ တွေ့မြင်ရပါ၏၊ လူတို့၌ အနည်းငယ်သာ မြင်ရပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၄ါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၄ါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပညတ် ပြောဆိုသော တရားငါးပါးတို့ကို ရန်ကင်း စေလိုသော ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော စိတ်ကို ပွါးများခြင်း၄ါ ထိုစိတ်၏ အခြံအရံတို့ ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

လုလင် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါသည် အမှန် ဆိုခြင်းရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု အနက် အဓိပ္ပါယ် နားလည်မှုကို ရ၏၊ စကား နားလည်မှုကို ရ၏၊ တရားနှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်မှုကို ရ၏၊ ရန်ကင်းစေလိုသော ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော စိတ်ကို ပွါးများခြင်း၄ါ ထိုကုသိုလ်နှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို စိတ်၏ အခြံအရံ ဟူ၍ ငါ ဟော၏။

လုလင် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ခြိုးခြံသော အကျင့် ရှိ၏။ပ။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိ၏။ပ။ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်း များ၏။ပ။ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းခြင်း များ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါသည် စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းခြင်းများသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု အနက် အဓိပ္ပါယ် နားလည်မှုကို ရ၏၊ စကား နားလည်မှုကို ရ၏၊ တရားနှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ရ၏၊ ရန်ကင်းစေလိုသော ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော စိတ်ကို ပွါးများခြင်း၄ါ ထိုကုသိုလ်နှင့် စပ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို စိတ်၏ အခြံအရံ ဟူ၍ ငါ ဟော၏။ လုလင် ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၄ါ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၄ါ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏၊ ထိုတရား ငါးပါးတို့ကို ရန်ကင်းစေလိုသော ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော စိတ်ကို ပွါးများခြင်း၄ါ စိတ်၏ အခြံအရံတို့ ဟူ၍ ငါဟော၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၀။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဂေါတမ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ခြင်း၄ါ ခရီး လမ်းကြောင်း အကျင့်ကို သိ၏’ ဟု ဤသို့သော စကားကို ကြားဖူးပါ၏” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ကျူထရံသည် ရွာသည် ဤအရပ်မှ အနီး၌ ရှိ၏၊ ဤအရပ်မှ ကျူထရံသည် ရွာသည် မဝေးသည် မဟုတ်လော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ကျူထရံသည် ရွာသည် ဤအရပ်မှ နီးပါ၏၊ ကျူထရံသည် ရွာသည် ဤအရပ်မှ မဝေးသည် မှန်လှပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ကျူထရံသည် ရွာ၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် ရှိရာ၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ကျူထရံသည်ရွာမှ ဖဲထွက်လာသော ထိုသူကို ကျူထရံသည် ရွာသို့ သွားစရာ ခရီးကို မေးမြန်းရာ၏။ လုလင် ကျူထရံသည် ရွာ၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းသော ထိုယောကျ်ားအား ကျူထရံသည် ရွာသို့ သွားရာခရီးကို မေးမြန်းသည် ရှိသော် နှံ့နှေး ဖင့်နွဲခြင်းသည် ဖြစ်ရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်ရာပါ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ဤယောကျ်ားသည် ကျူထရံသည် ရွာ၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းပါ၏၊ ထိုသူသည် ကျူထရံသည် ရွာသို့ သွားရာ လမ်းခရီး အားလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ ခွဲခြား၍ သိထား သောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လုလင် ကျူထရံသည် ရွာ၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းသော ယောကျ်ားမှာ ကျူထရံသည် ရွာသို့ သွားရာ လမ်းခရီးကို မေးမြန်းသည် ရှိသော် နှံ့နှေးဖင့်နွဲခြင်းသည် ဖြစ်မည် ဆိုသော် ဖြစ်တန်ရာ၏၊ ငါဘုရားအား ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွားရာခရီးကို လည်းကောင်း၊ အကျင့်ကို လည်းကောင်း မေးသည် ရှိသော် နှံ့နှေးဖင့်နွဲခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သည် သာတည်း။ လုလင် ငါသည် ဗြဟ္မာကိုလည်း သိ၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကကိုလည်း သိ၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုလည်း သိ၏၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို ကျင့်ကြံပုံကိုလည်း သိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် “ရဟန်းဂေါတမသည် ဗြာဟ္မာ့တို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၄ါ ခရီးလမ်းကြောင်း အကျင့်ကို ဟောကြား၏” ဟု ဤစကားကို ကြားဖူးပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ဗြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၄ါ ခရီးလမ်းကြောင်း အကျင့်ကို အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော် မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။ လုလင် သို့ဖြစ်မူ နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ဟောကြားပေအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟူ၍ သာလျှင် တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

၄၇၁။ လုလင် ပြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၌ ခရီးလမ်းကြောင်း အကျင့်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- လုလင် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ချစ်ခြင်း 'မေတ္တာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တလောကကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန် မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ လုလင် မေတ္တာစျာန် စိတ်ကို ဤသို့ ပွါးများသည် ရှိသော် အနှိုင်းယှဉ် ခံရသော ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုမေတ္တာစျာန်၌ မကြွင်းကျန်၊ ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုမေတ္တာစျာန်၌ မတည်။ လုလင် ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ခရုသင်းမှုတ် သမားသည် အနည်းငယ် အပင်ပန်းခံ၍ မှုတ်ကာမျှဖြင့် သာလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို သိစေနိုင်ရာ သကဲ့သို့၊ လုလင် ဤဥပမာ အတူသာလျှင်။ပ။ လုလင် မေတ္တာစျာန် စိတ်ကို ဤသို့ ပွါးများသည် ရှိသော် အနှိုင်းယှဉ် ခံရသော ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုမေတ္တာစျာန်၌ မကြွင်းကျန်၊ ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုမေတ္တာစျာန်၌ မတည်၊ လုလင် ဤတရားသည်လည်း ပြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၌ ခရီးလမ်းကြောင်း အကျင့်ပေတည်း။

လုလင် တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် သနားခြင်း 'ကရုဏာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း 'မုဒိတာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့်။ပ။ လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ သုံးခုမြောက် အရပ်ကို။ ထို့အတူ လေးခုမြောက် အရပ်ကို။ ဤနည်းအားဖြင့် အထက် အောက် ဖီလာ အရပ်ကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ အလုံးစုံသော အရပ် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မိမိနှင့်တူစွာ သတ္တဝါ အားလုံး ရှိသော သတ္တလောက ကို ပြန့်ပြောသော မြတ်သော အပိုင်းအခြား မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြ မရှိသော လျစ်လျူရှုခြင်း 'ဥပေက္ခာ'နှင့် ယှဉ်သော စိတ်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေ၍ နေ၏။ လုလင် ဥပေက္ခာစျာန် စိတ်ကို ဤသို့ ပွါးများသည် ရှိသော် အနှိုင်းယှဉ် ခံရသော ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုဥပေက္ခာ စျာန်၌ မကြွင်းကျန်၊ ထိုကာမာဝစရကံ သည် ထိုဥပေက္ခာစျာန်၌ မတည်။ လုလင် ဥပမာအားဖြင့် အားရှိသော ခရုသင်းမှုတ် သမားသည် အနည်းငယ် အပင်ပန်း ခံ၍ မှုတ်ကာမျှဖြင့် သာလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို သိစေနိုင်ရာ သကဲ့သို့၊ လုလင် ဤဥပမာ အတူသာလျှင်။ပ။ လုလင် ဥပေက္ခာစျာန်စိတ်ကို ဤသို့ ပွါးများသည် ရှိသော် အနှိုင်း ယှဉ် ခံရသော ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုဥပေက္ခာစျာန်၌ မကြွင်းကျန်၊ ထိုကာမာဝစရကံသည် ထိုဥပေက္ခာစျာန်၌ မတည်။ လုလင် ဤတရားသည်လည်း ပြဟ္မာတို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်း၌ ခရီးလမ်းကြောင်း အကျင့်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၇၂။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် တောဒေယျ၏ သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော် သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း 'မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်း တို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ဂေါတမ ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် သော ဥပါသကာ ဟု မှတ်တော်မူပါ။ အသျှင်ဂေါတမ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားကြပါ ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များစွာသော ကိစ္စ များစွာသော ပြုဖွယ် ရှိကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။ လုလင် ယခု

သွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏ (သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ တောဒေယျ၏သား သုဘလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏားသည် အလုံးစုံသော ဖြူသော အဆင်း ရှိသော မြည်းကသော ရထားဖြင့် နေ့လယ် မွန်းတည့် အချိန်အခါ၌ သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်လာ၏။ ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏားသည် အဝေးမှ လာသော တောဒေယျ၏သား သုဘလုလင်ကို မြင်လေသည် သာတည်း၊ မြင်လေ၍ တောဒေယျ၏သား သုဘ လုလင်ကို ဤသို့သော စကားကို ဆို၏-“အသျှင်ဘာရဒွါဇ သည် ယခု နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန် အခါ၌ အဘယ် အရပ်ဌာနမှ လာဘိ သနည်း” ဟု (ဆို၏)။ ငါသည် အမှန်ပြောရလျှင် ဤရဟန်းဂေါတမ၏ အထံမှ လာခဲ့ပါ၏ ဟု (ပြန်ကြား ပြောဆို၏)။

အသျှင်ဘာရဒွါဇ ထို ငါမေးအပ်သော အကြောင်းကို သင် အသို့ အောက်မေ့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာဉာဏ် ပြန့်ပြောသော အဖြစ်သည် ပညာရှိ လက္ခဏာနှင့် ညီညွတ်ပါ၏လော ဟု (မေးမြန်း၏)။ အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူပါနည်း၊ အဘယ်မှာ ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာရှိသော အဖြစ်ကို သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ အကြင်သူသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာရှိသော အဖြစ်ကို သိ၏၊ ထိုသူသည်လည်း ထိုအသျှင်ဂေါတမ ကဲ့သို့ သဘောရှိသူသာ ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လော ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် စင်စစ် ရဟန်းဂေါတမကို လွန်ကဲသော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်းလေ ဘိ၏တကား ဟု (ဆို၏)။ အသျှင် အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူပါနည်း၊ အဘယ်မှာ လျှင် ရဟန်းဂေါတမကို ချီးကျူးနိုင်စွမ်း ရှိအံ့နည်း၊ ထိုအသျှင် ဂေါတမသည် ချီးကျူးအပ် ချီးကျူးသင့် သော သူတို့ထက် အထူးသဖြင့် ချီးကျူးအပ် ချီးကျူး ထိုက်သူသာ ဖြစ်၍ နတ်လူတို့ထက် ဆတက် လွန်ကျူး အထူးသဖြင့် မြတ်၏။ အသျှင် ဤပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမှု ပြုခြင်း၌ ကုသိုလ် တရားကို ပြည့်စုံစေခြင်း၌ ငါးပါးသော တရားတို့ကို ပညတ်ကြ ကုန်၏။ ထိုငါးပါးသော တရားတို့ကို ရဟန်း ဂေါတမသည် ရန်ကင်းစေလိုသော ဆင်းရဲ ကင်းစေလိုသော မေတ္တာစိတ်ကို ပွါးများခြင်း၌ ထိုမေတ္တာ စိတ်၏ အခြံအရံတို့ ဟူ၍ ဟောကြား၏ ဟု (ဆို၏)။

ဤသို့ သုဘလုလင်က ပြောကြားသည် ရှိသော် ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏားသည် အလုံးစုံ ဖြူသော အဆင်း ရှိသော မြည်းကသော ရထားမှ ဆင်းသက်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ် တင်ရုံသည်ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားရှင် ရှိရာဘက်သို့ လက်အုပ်ချီ၍ “ပသေနဒိကောသလ မင်းကြီးအား အရတော်ပေစွ၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား အလွန် အရတော်ပေစွ၊ ပသေနိဒိကောသလမင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ဟုတ်မှန်သော အကျင့် ရှိသော ဘုရားရှင်သည် သီတင်း သုံးတော်မူ ဘိ၏” ဟု ဥဒါန်းစကား မြွက်ဆို ကျူးရင့်လေ၏။

**ကိုးခုမြောက် သုဘသုတ် ပြီး၏။**

------

# မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်

## === ၅ - ဗြာဟ္မဏဝဂ် ===

### ၁၀ - သင်္ဂါရဝသုတ်

၄၇၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်း အပေါင်းနှင့်အတူ ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် စဥ္စလိကပ္ပရွာ၌ နေ၏။ ဘုရား တရား သံဃာ၌ အလွန် ကြည်ညို၏။ ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် ချော်လဲသည် ဖြစ်၍ "ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏၊ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရား တို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏" ဟု သုံးကြိမ် ဥဒါန်း ကျူးရင့်၏။

ထိုအခါ သင်္ဂါရဝမည်သော လုလင်သည် စဥ္စလိကပ္ပရွာ၌ နေ၏။ (ထိုသူသည်) နိဃဏ္ဍု 'အဘိဓာန်' ကျမ်း ကေဋုဘ 'အလင်္ကာ' ကျမ်း အက္ခရပ္ပဘေဒ 'သဒ္ဒါ' ကျမ်း ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏၊ ဝေဒကျမ်းကို တတ်၏၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းကို တတ်၏၊ လောကာယတကျမ်း မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏။ သင်္ဂါရဝလုလင်သည် ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမ ရွတ်ဆိုသော စကားကို ကြားသည် သာတည်း၊ ကြား၍ ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမကို "ဤဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် မင်္ဂလာ မရှိလေစွ၊ ဤဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် ကျက်သရေ မရှိလေစွ၊ ဗေဒင် သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားများ ရှိပါလျက် ထိုဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်၏ ဂုဏ်ကို ပြောဆိုဘိ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

အမောင်လုလင် သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သီလဂုဏ် ပညာဂုဏ်ကို မသိလေစွတကား။ အမောင် လုလင် သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သီလဂုဏ် ပညာဂုဏ်ကို အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား ကို ဆဲရေးထိုက်သူ ရေရွတ်ထိုက်သူ ဟု မအောက်မေ့တန်ရာ ဟု (ဆို၏)။ အရှင်မ သို့ဖြစ်မူ စဥ္စလိကပ္ပရွာသို့ ရဟန်းဂေါတမ ရောက်လာသောအခါ အကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါလော့ ဟု (ဆို၏)။ "အမောင် လုလင် ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် သင်္ဂါရဝ လုလင်အား ပြန်ကြား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူသည် ရှိသော် စဥ္စလိကပ္ပရွာသို့ ရောက်တော် မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစဥ္စလိကပ္ပရွာ၌ တောဒေယျ ပုဏ္ဏားတို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏။ ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် စဥ္စလိကပ္ပရွာ သို့ အစဉ် ရောက်လာပြီ၊ စဥ္စလိကပ္ပရွာ တောဒေယျပုဏ္ဏားတို့၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏" ဟု ကြားသိလေသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမသည် သင်္ဂါရဝ လုလင် ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင်္ဂါရဝလုလင်ကို "အမောင် လုလင် မြတ်စွာဘုရားသည် စဥ္စလိကပ္ပရွာသို့ ရောက်လာပြီ၊ စဥ္စလိကပ္ပရွာ တောဒေယျ ပုဏ္ဏားတို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏၊ မောင် လုလင် ယခု သွားရန် အခါ ကို အောက်မေ့ပါလော့" ဟု ဤသို့သော စကားကို ပြောကြားလေ၏။

၄၇၄။ "အရှင်မ ကောင်းပါပြီ" ဟူ၍ သာလျှင် သင်္ဂါရဝလုလင်သည် ဓနဉ္ဇာနီပုဏ္ဏေးမအား ပြန်ကြား ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ကာ

မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်ထား၏-"အသျှင်ဂေါတမ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင် သူများ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့တွင် အသျှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့သော သူပါနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ငါသည် မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော သူတို့၏ သော်လည်း အထူး အကွဲအပြားကို ဆိုသေး၏။ ဘာရဒွါဇ ဗေဒင် သုံးပုံဆောင် ပုဏ္ဏားတို့ ကဲ့သို့ တစ်ဆင့် ကြားနာ မှတ်သား တတ်ကုန်သော ထိုတစ်ဆင့်ကြားဖြင့် မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော အချို့ သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ကြံစည်သူ စုံစမ်းသူများ ကဲ့သို့ သက်သက် ယုံကြည်ကာမျှဖြင့် မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကုန်၏။

ဘာရဒွါဇ ရှေးအခါက မကြားဖူးသေး ကုန်သော တရားတို့၌ ကိုယ်တိုင် သာလျှင် တရား သဘောကို ထိုးထွင်းသိ၍ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော အချို့သော ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့တွင် ရှေးအခါက မကြားဖူးသေး ကုန်သော တရားတို့၌ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တရားသဘောကို ထိုးထွင်းသိ၍ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အထူးသိ၍ အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့တွင် ငါသည် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ရှေးအခါက မကြားဖူးသေး ကုန်သော တရားတို့၌ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် တရားသဘောကို ထိုးထွင်းသိ၍ မျက်မှောက် ဘဝ၌ပင် အဆုံး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ ဟု ဆို၍ မြတ်သော အကျင့်ကို အစဆုံး တီထွင်သူများ ဟု ဝန်ခံကြ ကုန်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့တွင် ငါသည် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ပုံကို ဤဆို လတ္တံ့သော အကြောင်းဖြင့် သိရမည်။

၄၇၅။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် အရိယမဂ်ကို မရမီ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ မသိသေးသော ဘုရား လောင်းမျှသာ ဖြစ်နေစဉ်က (တောမထွက်ခင်က) "လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၏၊ (ကိလေသာ) မြူထရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏၊ ရဟန်းအဖြစ်သည် လွင်ပြင်နှင့် တူ၏၊ လူ့ဘောင်၌ နေသူ သည် စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ်စွာ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့် တူစွာ ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု ဤသို့ အကြံအစည်သည် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဘာရဒွါဇ နောက်အခါ၌ ပျိုမျစ်သည် သာလျှင် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နက်သော ဆံပင်ရှိသော ကောင်း သော အရွယ် ဖြစ်သော ပဌမအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုငါသည် အမိအဖများ မလိုလားသဖြင့် မျက်ရည် စက်လက် ငိုကြွေးကုန်စဉ် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏၊ ထိုငါသည် ဤသို့ ရဟန်းပြုလျက် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံး နည်းဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ် အရာသည် (အတုမရှိ) မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်မိပြီ၊ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ကာလာမ အနွယ် အာဠာရကို "ငါ့သျှင် ကာလာမ ငါသည် ဤသာသနာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လို၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ပြောဆိုသော် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရသည်

ငါ့ကို "အသျှင် နေပါလော့၊ ဤတရားကား ပညာရှိ ယောက်ျားသည် မကြာမီပင် မိမိ၏ ဆရာ့ အယူကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်ရာသော သဘောရှိပါ၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို သင်ယူ၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ သည် ထိုမျှလောက် နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရုံမျှ ဆိုပြသည်ကို လိုက်ဆိုရုံမျှဖြင့် သာလျှင် သိပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း၊ ခိုင်မြဲပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း ပြောဆိုနိုင်၏၊ "သိ၏၊ မြင်၏" ဟူ၍ ငါလည်း ဝန်ခံ၏၊ သူတစ်ပါးကလည်း ပြောဆို (ကြကုန်)၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- "ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရသည် ဤတရားကို 'ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေရာ၏' ဟု သက်သက် ယုံကြည်ချက်မျှဖြင့် ပြောကြားသည် မဟုတ်၊ စင်စစ် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရသည် ဤတရားကို သိလျက် မြင်လျက် နေ၏" ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။

ဘာရဒွါဇ ထိုအခါ ငါသည် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရကို "ငါ့သျှင် ကာလာမ အဘယ်မျှလောက်ဖြင့် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ဟု ပြောကြား သနည်း" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ပြောဆိုသော် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရသည် အာကိဉ္စ ညာယတန ဈာန်သမာပတ်ကို ပြောကြား၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- "ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား သာလျှင် ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အား လည်း ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' ရှိ၏၊ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား သာလျှင် လုံ့လ 'ဝီရိယ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း လုံ့လ 'ဝီရိယ'ရှိ၏။ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား သာလျှင် အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ရှိ၏၊ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား သာလျှင် တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း တည်ကြည် ခြင်း 'သမာဓိ' ရှိ၏။ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား သာလျှင် အသိဉာဏ် ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အသိဉာဏ် ရှိ၏။ 'ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏' ဟု အာဠာရ ပြောကြားသော တရားကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါ ငါ အားထုတ်ရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုအခါ ငါသည် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရအား ဤစကားကို ပြောဆို၏- "ငါ့သျှင် ကာလာမ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ပြောကြားသော ဤတရားကား ဤမျှသာလော" ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါ ပြောကြားသော တရားကား ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါနေသော တရားလည်း ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် သင် ကဲ့သို့သော သီတင်း သုံးဖော် အသျှင်ကို ငါတို့ တွေ့မြင်ကြရခြင်းသည် ငါတို့အား အရတော်လေစွ၊ ငါတို့သည် ကောင်းစွာ ရအပ်လေစွ၊ ဤသို့ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါ ပြောကြားသော တရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင် နေ၏၊ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေသော တရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါ ပြောကြား၏။ ဤသို့ ငါသိသော တရားကို သင်သိ၏၊ သင် သိသော တရားကို ငါ သိ၏၊ ဤသို့လျှင် ငါကဲ့သို့ပင် သင်လည်း ဖြစ်၏၊ သင် ကဲ့သို့ပင် ငါလည်း ဖြစ်၏။ ငါ့သျှင် လာလော့၊ ယခုအခါ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သော ငါတို့ နှစ်ဦးလုံးပင် ဤဂိုဏ်းကို (ရှေ့) ဆောင်ကြ ကုန်အံ့ ဟု (ပြောဆို၏)။

ဘာရဒွါဇ ဤသို့လျှင် ကာလာမ အနွယ် ဖြစ်သော အာဠာရသည် ငါ၏ ဆရာဖြစ်လျက် မိမိ၏ တပည့် ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် အညီအမျှ ထား၏၊ ငါ့ကို မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ပူဇော်၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ -"ဤတရားသည် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကောင်းစွာ သိခြင်း အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်ရုံမျှ အကျိုးငှါ သာလျှင် ဖြစ်၏" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုတရားကို တန်ဆာ မဆင်ဘဲ ထိုတရားမှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါခဲ့၏။

၄၇၆။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ်အရာ သည် (အတုမရှိ) မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ် မိပြီ၊ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာမ၏သား ဥဒကကို "ငါ့သျှင် ငါသည် ဤသာသနာ၌ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လို၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရာမ၏သား ဥဒကသည် ငါ့ကို "အသျှင် နေပါလော့၊ ဤတရားကား ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် မကြာမီပင် မိမိ၏ ဆရာ့ အယူကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေနိုင်ရာသော သဘော ရှိပါ၏" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို သင်ယူ၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုမျှလောက် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ ဆိုပြသည်ကို လိုက်ဆိုရုံမျှဖြင့် သာလျှင် သိပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း၊ ခိုင်မြဲပြီ ဟူသော စကားကို လည်းကောင်း ပြောဆို နိုင်၏၊ "သိ၏၊ မြင်၏" ဟူ၍ ငါလည်း ဝန်ခံ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကလည်း ပြောဆို (ကြကုန်)၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ -"ရာမသည် ဤတရားကို 'ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေရာ၏' ဟု သက်သက် ယုံကြည်ချက်မျှဖြင့် ပြောကြားသည် မဟုတ်၊ စင်စစ် ရာမသည် ဤတရားကို သိလျက် မြင်လျက် နေ၏" ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ ဘာရဒွါဇ ထိုအခါ ငါသည် ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာမ၏သား ဥဒကကို "ငါ့သျှင် ရာမ အဘယ်မျှ လောက်ဖြင့် ဤတရားကို ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏ ဟု ပြောကြား သနည်း" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ ဘာရဒွါဇ ဤသို့ ပြောဆိုသော် ရာမ၏သား ဥဒကသည် နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်ကို ပြောကြား၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏-"ရာမအား သာလျှင် ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း ယုံကြည်ခြင်း 'သဒ္ဓါ' ရှိ၏၊ ရာမအား သာလျှင် လုံ့လ 'ဝီရိယ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း လုံ့လ 'ဝီရိယ' ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ' ရှိ၏၊ ရာမအား သာလျှင် တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ရှိသည် မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ရှိ၏။ ရာမအား သာလျှင် အသိဉာဏ် ရှိသည်မဟုတ်၊ ငါ့အားလည်း အသိဉာဏ် ရှိ၏။ 'ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ နေ၏' ဟု ရာမ ပြောကြားသော တရားကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါ ငါ အားထုတ်ရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် မကြာမီပင် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ထိုတရားကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံ စေ၍ နေ၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုအခါ ငါသည် ရာမ၏သား ဥဒကထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာမ၏သား ဥဒကအား ဤ စကားကို ပြောဆို၏- "ငါ့သျှင် ရာမ ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ပြောကြားသော ဤတရားကား ဤမျှသာလော" ဟု (မေး၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါပြောကြားသော တရားကား ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါနေသော တရားလည်း ဤမျှသာတည်း ဟု (ပြန်၍ ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် သင် ကဲ့သို့သော သီတင်းသုံးဖော် အသျှင်ကို ငါတို့ တွေ့မြင်ကြရခြင်း သည် ငါ့တို့အား အရတော်လေစွ။ ငါတို့အား အလွန် အရတော်လေစွ။ ဤသို့ ကိုယ်တိုင်ထူးသော

ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ ငါ ပြောကြားသော တရားကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင် နေ၏။ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ သင်နေသော တရားကို ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစေ၍ (ငါ) ပြောကြား၏။ ဤသို့ (ငါ) သိသော တရားကို သင်သိ၏။ သင်သိသော တရားကို ငါ သိ၏၊ ဤသို့လျှင် ငါ ကဲ့သို့ပင် သင်လည်း ဖြစ်၏။ သင် ကဲ့သို့ပင် (ငါလည်း) ဖြစ်၏။ ငါ့သျှင် လာလော့၊ ယခုအခါ သင်သည် ဤဂိုဏ်းကို (ရှေ့) ဆောင်ပါလော့ ဟု (ပြောဆို၏)။

ဘာရဒွါဇ ဤသို့လျှင် ရာမ၏သား ဥဒကသည် ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော် ဖြစ်လျက် ငါ့ကို ဆရာ့အရာ၌ ထား၏၊ ငါ့ကို မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ပူဇော်၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံ သည် ဖြစ်၏ "ဤတရားသည် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ချုပ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကောင်းစွာ သိခြင်း အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ မဖြစ်၊ နေဝသညာနာသညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်ရုံမျှ အကျိုးငှါ သာလျှင် ဖြစ်၏' ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုတရားကို တန်ဆာ မဆင်ဘဲ ထိုတရားမှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲခွါခဲ့၏။

၄၇၇။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် အဘယ် အရာသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဟု ရှာဖွေရင်း အဘယ်အရာ သည် အတုမရှိ မြတ်သော ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်နည်း ဟု ရှာဖွေရင်း မဂဓတိုင်းတို့၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဥရုဝေလတော သေနာ နိဂုံးဆီသို့ သက်ရောက်၏၊ ထိုအရပ်၌ မွေ့လျော် ဖွယ် ရာမြေအဖို့ကို လည်းကောင်း၊ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော တောအုပ်ကို လည်းကောင်း၊ စီးဆင်း နေသော မြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းသော သန့်ရှင်းသော ဆိပ်ကမ်းကို လည်းကောင်း အနီးအနားမှ ဆွမ်းခံရွာကို လည်းကောင်း မြင်၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ - "အချင်းတို့ မြေအဖို့သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းလေစွတကား၊ တောအုပ်သည်လည်း ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလေစွတကား၊ မြစ်သည်လည်း စီးဆင်းနေ၏၊ ဆိပ်ကမ်းသည်လည်း သန့်ရှင်း၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏၊ ဆွမ်းခံ ရွာသည်လည်း နီးနား၏၊ ဤအရပ်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ် လိုသော အမျိုးသားအား ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်ရာ၏ တကား" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် "ဤအရပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏" ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုင်နေ၏။

ဘာရဒွါဇ စင်စစ် ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးကုန်သော အံ့ဩဖွယ်ရာ ဥပမာ သုံးရပ်တို့သည် ထင်လာ ကုန်၏၊ ဘာရဒွါဇ ရေ၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှားပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုအရာ ကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း၊ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ဤမည်သော ရေ၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်တိုက်သော် မီးကို ဖြစ်စေနိုင်ရာ သလော၊ တေဇောဓာတ် ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ဤမည်သော ထင်းသည် စို၍ အစေး ရှိသည့်ပြင် ရေ၌လည်း ချထားသော ကြောင့်ပါတည်း၊ ထိုယောကျ်ားသည် ကိုယ်ပင်ပန်းရုံ စိတ်ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ ဤအတူ ပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ မကင်းဆိတ်ဘဲ နေကုန်၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သောအားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ မပယ်ရသေး၊ ကောင်းစွာ မငြိမ်းရသေး၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစား ကုန်သော်လည်း

ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော ဤရှေးဦးစွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဥပမာသည် ထင်လာ၏။

၄၇၈။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော နှစ်ခုမြောက် အံ့ဩဖွယ်ရာ အခြား ဥပမာသည် ထင်လာပြန်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှားပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း၊ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ဤမည်သော ရေမှဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် အစေးရှိသော ထင်းစိုကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်တိုက်သော် မီးကို ဖြစ်စေနိုင်ရာ သလော၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ဤမည်သော ထင်းစိုသည် ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထား စေကာမူ အစေးရှိသေး သောကြောင့်ပါတည်း။ ထိုယောကျ်ားသည် ကိုယ်ပင်ပန်း ရုံ စိတ်ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒ္ဒါဇ ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ ကင်းဆိတ်လျက် နေကုန်၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သောအားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ မပယ်ရသေး၊ ကောင်းစွာ မငြိမ်းရသေး၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မထိုက်တန်ကုန်။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဘူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ နှစ်ခုမြောက် ဤဥပမာသည် ထင်လာ၏။

၄၇၉။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ သုံးခုမြောက်သော အခြား ဥပမာ သည်လည်း ထင်လာ၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် ခြောက်သွေ့သော ထင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ ယောကျ်ားသည် မီးပွတ်ခုံကို ယူ၍ "မီးကို ဖြစ်စေအံ့၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှားပြုအံ့" ဟု လာရာ၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ဘိ သနည်း။ စင်စစ် ထိုယောကျ်ားသည် ရေမှ ဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားအပ်သည့် ခြောက်သွေ့သော ထင်းကို မီးပွတ်ခုံသို့ ယူ၍ ပွတ်သော် မီးကို ဖြစ်စေ နိုင်ရာသလော၊ တေဇောဓာတ်ကို ထင်ရှား ပြုနိုင်ရာ သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဖြစ်နိုင်ပါ၏၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဂေါတမ ဤမည်သော ထင်းသည် ခြောက်သွေ့နေ၍ ရေမှဝေးစွာ ကုန်း၌ ချထားသောကြောင့်ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒ္ဒါဇ ဤအတူပင်လျှင် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လိုချင်မှုတို့မှ ကင်းဆိတ်လျက် နေကုန်၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တွင်း သန္တာန်ဝယ် လိုချင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့၌ လိုချင် တပ်မက်မှု လိုချင်မှု အစေး လိုချင်သော အားဖြင့် တွေဝေခြင်း လိုချင်မှု မွတ်သိပ်ခြင်း လိုချင်မှု ပူဆာခြင်းကို ကောင်းစွာ ပယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ ငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်တန် ကုန်၏။ အကယ်၍ ထိုအသျှင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို မခံစား ကုန်သော်လည်း ဉာဏ် အကျိုးငှါ အမြင် အကျိုးငှါ အတုမဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ ထိုက်တန်ကုန်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူးသော အံ့ဩဖွယ်ရာ ဤသုံးခုမြောက် ဥပမာသည် ထင်လာ၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါ့အား ရှေးက မကြားဖူး ကုန်သော ဤအံ့ဩဖွယ်ရာ ဥပမာ သုံးရပ်တို့သည် ထင်လာကုန်၏။

၄၈၀။ ဘာရဒွါဇ ထိုင့်ါအား "ငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ်ရမူ ဖျစ်ညှစ်ရမူ ပင်ပန်းစေရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ်၏၊ ဖျစ်ညှစ်၏၊ ပင်ပန်းစေ၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ် ဖျစ်ညှစ် ပင်ပန်းစေသော် လက်ကတီး ကြားတို့မှ ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏၊ ဘာရဒွါဇ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် အားနည်းသော ယောကျ်ားကို ဦးခေါင်း၌ ကိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ ပခုံး၌ ကိုင်၍ ဖြစ်စေ ဖိနှိပ်ရာ ဖျစ်ညှစ် ပင်ပန်းစေရာ သကဲ့သို့၊ ဘာရဒွါဇ ဤအတူ ပင်လျှင် သွားတို့ဖြင့် သွားကို ကြိတ်၍ လျှာဖြင့် အာစောက်ကို ထိလျက် စိတ်ဖြင့် စိတ်ကို ဖိနှိပ် ဖျစ်ညှစ် ပင်ပန်းစေသော် ငါ၏ လက်ကတီးကြားတို့မှ ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏၊ ဘာရဒွါဇ (ငါသည်) မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ င့ါအား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်း ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်း ကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

၄၈၁။ ဘာရဒွါဇ ထိုင့်ါအား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှူဆင်ခြင်မှုကို သာလျှင် ရှူဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် နားတွင်းတို့မှ ထွက်သော လေတို့၏ အသံသည် လွန်ကဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ပန်းပဲသမားတို့၏ ဖားဖို (ဆွဲ) မှုတ်သော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော အသံသည် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင်လျှင် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက် တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် ငါ၏ နားတွင်းတို့မှ ထွက်သော လေ၏ အသံသည် လွန်ကဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ င့ါအား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ် ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

ဘာရဒွါဇ ထိုင့်ါအား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှူဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်'ကို သာလျှင် ရှူဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဦးထိပ်၌ တိုးဝှေ့ကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ထက်သော ချွန်းဖြင့် ဦးထိပ်၌ ကြိတ်နှိပ်ရာ သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင်လျှင် ခံတွင်းမ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ငါ၏ ဦးထိပ်၌ တိုးဝှေ့ ကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ် ပြီးပြီ၊ င့ါအား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

ဘာရဒွါဇ ထိုင့်ါအား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှူဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်'ကို သာလျှင် ရှူဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော

ဦးခေါင်း ကိုက်ခဲခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ခိုင်ခံ့သော သားရေလွန်ပိုင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်ထားရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲပြင်းထန်သော ငါ၏ ဦးခေါင်း ကိုက်ခဲခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲခြင်းကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင်ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်'ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ဝမ်းကို ထိုးဆွရစ်မွှေ ကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည် လည်းကောင်း၊ နွားသတ်သမား၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း၊ ထက်သော သားလှီး ဓားငယ်ဖြင့် ဝမ်းကို ထိုးဆွ ရစ်မွှေရာ သကဲ့သို့ ဤအတူ ပင်လျှင် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော လေတို့သည် ငါ၏ ဝမ်းကို ထိုးဆွ ရစ်မွှေကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့် ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲခြင်းကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား "ငါသည် ထွက်သက် ဝင်သက် မရှိအောင် ရှုဆင်ခြင်မှု 'ဈာန်'ကို သာလျှင် ရှုဆင်ခြင်ရမူ 'ဈာန်ဝင်စားရမူ' ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထား၏၊ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ကိုယ်၌ ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ အားရှိသော ယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် အားနည်းသော ယောကျ်ားကို အသီးအသီး လက်မောင်းတို့၌ ကိုင်၍ မီးကျီးတွင်း၌ ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ အပြန်ပြန် ကင်ကုန်ရာ သကဲ့သို့ ဤအတူပင်လျှင် ခံတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမှ လည်းကောင်း၊ နားမှ လည်းကောင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ထားသော် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ငါ၏ ကိုယ်၌ ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် မတွန့်တိုသော လုံ့လကို အားထုတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့အား မေ့လျော့ခြင်း မရှိသော သတိသည် ထင်ပြီ၊ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ထိုးကျင့်ထားသော ငါ၏ ကိုယ်သည် ထိုဆင်းရဲကို (ဖြစ်စေတတ်သော) အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ပူလောင်ခြင်း ရှိခဲ့၏၊ မငြိမ်းအေးခဲ့ပေ။ ဘာရဒွါဇ စင်စစ် ငါ့ကို နတ်တို့သည် မြင်၍ "ရဟန်း ဂေါတမသည် သေပြီ" ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့နတ်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မသေသေး၊ စင်စစ်ကား သေခါနီးနေ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့နတ်တို့သည် "ရဟန်းဂေါတမသည် မသေသေး၊ သေခါနီးလည်း မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ နေခြင်းသာ ဖြစ်၏၊ ရဟန္တာ၏ နေခြင်းကား ဤသို့ သဘောရှိ၏" ဟု ဆိုကုန်၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား "ငါသည် လုံးဝ အစာအာဟာရ ဖြတ်၍ ကျင့်ရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုအခါ ငါ့ထံသို့ နတ်တို့သည် ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင် သင်သည် လုံးဝ အစာအာဟာရကို ဖြတ်၍ မကျင့်ပါလင့်၊ အသျှင် အကယ်၍ သင်သည် လုံးဝ အစာအာဟာရကို ဖြတ်၍ ကျင့်အံ့၊ သင့်အား ငါတို့သည် နတ်ဩဇာကို အမွေးတွင်းတို့မှ တစ်ဆင့် သွင်းအံ့၊ ထိုနတ်ဩဇာဖြင့်

သင်သည် မျှတလတ္တံ့” ဟု ဤစကားကို ဆိုကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား “ငါသည်လည်း လုံးဝ မစား ဟု ဝန်ခံမူ ဤနတ်တို့သည်လည်း ငါ့အား နတ်ဩဇာကို အမွေးတွင်းတို့မှ တစ်ဆင့် သွင်းကုန် ငြားအံ့၊ ထိုနတ်ဩဇာဖြင့်လည်း ငါသည် မျှတငြားအံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည် ငါ့အား မုသား သာတည်း” ဟု ဤအကြံ သည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုနတ်တို့ကို တားမြစ်၍ မသင့် ဟု ပြောဆို၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား “ငါသည် တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊ စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ် သော အစာအာဟာရကို မျိုရမူ ကောင်းပေမည်” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊ စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အစာ အာဟာရကို မျို၏။ ဘာရဒွါဇ တစ်လက်ဖက် တစ်လက်ဖက်မျှသော ပဲနောက်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ပဲပိစပ်ရည်ကို ဖြစ်စေ၊ ကုလားပဲရည်ကို ဖြစ်စေ၊ စားတော်ပဲရည်ကို ဖြစ်စေ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော အစာအာဟာရကို မျိုသော ထိုငါ၏ ကိုယ်သည် အလွန် ပိန်ကြုံခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ အင်္ဂါကြီး ငယ်တို့သည် ကန်စွန်းနွယ်၏ အဆစ်တို့ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နွယ်ပုပ် နွယ်ငန်း၏ အဆစ်တို့ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ တင်ပါးဆုံသားသည် ကုလားအုပ် ခြေရာ ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို အစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ ကျောက်ကုန်း ရိုးသည် ပုတီးကုံး ကဲ့သို့ အနိမ့် အမြင့် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို အစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ နံရိုးတို့သည် ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ ပျက်စီး၍ ကျနေသော ဇရပ်ဆွေး၏ အခြင်တို့ ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ အထက်တင် အောက်ကျ ဖြစ်နေကုန်၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် နက်သော ရေတွင်း၌ ရေဝန်းသည် နက်ရှိုင်း၍ အောက်သို့ ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရာ သကဲ့သို့၊ ငါ၏ မျက်တွင်းတို့၌ မျက်လုံးတို့သည် နက်ရှိုင်း၍ အောက်သို့ ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရကုန်၏။ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှု ကြောင့်ပင် အနုဆွတ်ထားသော ဘူးခါးသီးသည် လေနေပူဖြင့် တွေ့ထိကာ ရှုံ့တွ နေသကဲ့သို့ ငါ၏ ဦးခေါင်းရေသည် ရှုံ့တွနေ၏။

ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် “ဝမ်းရေကို သုံးသပ်အံ့” ဟု သုံးသပ်သော် ကျောက်ကုန်းရိုးကို သာလျှင် ကိုင်မိ၏၊ “ကျောက်ကုန်းရိုးကို သုံးသပ်အံ့” ဟု သုံးသပ်သော် ဝမ်းရေကို သာလျှင် ကိုင်မိ၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ငါ၏ ဝမ်းရေသည် ကျောက်ကုန်းရိုးသို့ ကပ်သည် အထိ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် “ကျင်ကြီးကို လည်း ကောင်း ကျင်ငယ်ကို လည်းကောင်း စွန့်အံ့” ဟု သွားသော် ထိုနေရာ၌သာ မှောက်ခုံ လဲကျ၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါသည် ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ဤကိုယ်ကို သာလျှင် သက်သာ စေလို၍ လက်ဖြင့် ကိုယ်တို့ကို ပွတ်သပ်၏၊ ဘာရဒွါဇ လက်ဖြင့် ကိုယ်တို့ကို ပွတ်သပ်သော် အမြစ် ဆွေးနေကုန် သော အမွေးတို့သည် ငါ၏ ကိုယ်မှ ကျွတ်ကျကုန်၏။

ဘာရဒွါဇ စင်စစ် ငါ့ကို လူတို့သည် မြင်၍ “ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်းရှိ၏” ဟု ဆိုကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် “ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်းရှိသည် မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမ သည် ညိုသော အဆင်းရှိ၏” ဟု ဆိုကုန်၏၊ အချို့ လူတို့သည် “ရဟန်းဂေါတမသည် မည်းသော အဆင်း ရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ ညိုသော အဆင်းရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ကြမ်းပိုး ကျောက်ကုန်း အရေအဆင်း ရှိ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘာရဒွါဇ ထိုအစာအာဟာရ နည်းပါးမှုကြောင့်ပင် ထိုမျှလောက် စင်ကြယ် ဖြူဖွေးလျက် ရှိသော ငါ၏ အရေအဆင်းသည် အလွန် ပျက်စီးနေ၏။

၄၈၂။ ဘာရဒွါဇ ထိုငါ့အား “အတိတ်ကာလက အားထုတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်း တမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစား ခဲ့ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်းလောက် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန်။ အနာဂတ် ကာလ၌လည်း အားထုတ်ခြင်း လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို

ခံစား လတ္တံ့. ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်းလောက် သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန်။ ဤယခု ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌လည်း အားထုတ်ခြင်း လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ကြီးမား ကြမ်းတမ်း စပ်ရှား ကုန်သော ဆင်းရဲ ခံစားခြင်းတို့ကို ခံစား နေကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အားလုံးတို့သည် ဤခံစားခြင်းလောက် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ဤခံစားခြင်းထက် မပိုလွန်။ ငါသည် ဤစပ်ရှားသော ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုကျင့်ခြင်းဖြင့် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထ တရားထက် လွန်သော အရိယာဖြစ်ရန် စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ် အမြင်ထူးကို မရခဲ့။ သစ္စာလေးပါးကို သိရန် အခြားလမ်းစဉ် ရှိသေးသလော" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုင့်ါအား "ငါသည် ခမည်းတော် သကျမင်း၏ (လယ်ထွန်မင်္ဂလာ) အမှု၌ အေးသော သပြေပင် အရိပ်ဝယ် ထိုင်လျက် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွ ဖြစ်သော (နီဝရဏ) ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ပဌမဈာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍ နေဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၏၊ ဤပဌမဈာန်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ လမ်းစဉ် ဖြစ်တန်ရာ၏" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုင့်ါအား "ဤသည်ပင်လျှင် သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိခြင်းငှါ လမ်းစဉ်တည်း" ဟု အောက်မေ့ခြင်းသို့ အစဉ်လိုက်သော စိတ်သည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုင့်ါအား "ကာမဂုဏ်တို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပဌမဈာန် ချမ်းသာကို ငါသည် ကြောက်လေသလော" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုင့်ါအား "ကာမဂုဏ်တို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် အကုသိုလ် တရားတို့မှ ကြဉ်၍ သာလျှင် ဖြစ်သော ပဌမဈာန် ချမ်းသာကို ငါ မကြောက်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

၄၈၃။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုင့်ါအား "ဤသို့ အလွန် ပိန်ကြုံသော အဖြစ်သို့ ရောက်သော ကိုယ်ဖြင့် ထို (ပဌမဈာန်) ချမ်းသာကို ရရန် မလွယ်၊ ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို စားရမူ ကောင်းပေမည်" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုငါသည် ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို စား၏၊ ဘာရဒ္ဒါဇ ထိုအခါ ငါ၏ အထံ၌ "ရဟန်းဂေါတမသည် ရသော တရားကို ငါတို့အား ပြောကြား လတ္တံ့" ဟု ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လုပ်ကျွေး ကုန်၏၊ ဘာရဒ္ဒါဇ ကြမ်းတမ်းသော ထမင်း မုယောမုန့် အစာအာဟာရကို ငါ စားသောအခါ "ရဟန်းဂေါတမသည် ပစ္စည်း များပြားခြင်းငှါ ကျင့်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းမှ ထွက်လာသူ ဖြစ်၏၊ ပစ္စည်း များပြားခြင်းငှါ လှည့်လည်၏" ဟု ငြီးငွေ့၍ ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်း တို့သည် ငါ၏ ထံမှ ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ဘာရဒ္ဒါဇ ငါသည် ကြမ်းတမ်းသော အစာအာဟာရကို စား၍ အားကို ယူကာ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ပ။ ပဌမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ ဝိတက် ဝိစာရတို့ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိ သန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင် စေတတ်သော စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကို ပွါးစေတတ်သော ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိသော သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း 'ဝိစာရ' မရှိသော တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ' ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ချမ်းသာခြင်း 'သုခ' ရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ တတိယဈာန်သို့။ စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။

ထိုငါသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်သော 'ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွှတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ဘဝကို လည်းကောင်း နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ အဖြစ်သနစ်နှင့်တကွ များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ ငါသည် ညဉ့်၏ ရှေးဦး 'ပဌမ'ယာမ်၌ ရှေးဦးစွာသော ဤအသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ပျောက်ခဲ့ပြီ၊

အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ) အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ (ဝိဇ္ဇာ) ဉာဏ် အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော သူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင် အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့တည်း။

၄၈၄။ ထိုငါသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း 'စုတိ' ဖြစ်ခြင်း 'ပဋိသန္ဓေ' ကို သိသော ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိ 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဖြင့် သေဆဲ သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ သတ္တဝါ ယုတ်သော သတ္တဝါ မြတ်သော သတ္တဝါ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ ကောင်းသော လားရာ 'ဂတိ' ရှိသော သတ္တဝါ မကောင်းသော လားရာ 'ဂတိ' ရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၏၊ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။ပ။ ဘာရဒွါဇ ငါသည် ညဥ့်၏ အလယ်ဖြစ်သော သန်းခေါင်ယံ၌ နှစ်ခုမြောက် ဤအသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ) အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ။ (ဝိဇ္ဇာ)ဉာဏ် အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော သူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့တည်း။

ထိုငါသည် ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ် လတ်သော် ဖြူစင် လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိ လတ်သော် ညစ်ညူးခြင်း ကင်းလတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် ပြုတိုင်းရ လတ်သော် တည်တံ့ လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်ခန်း စေတတ်သော 'အာသဝက္ခယ' ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ရှေးရှု ညွတ်စေခဲ့ပြီ။ ထိုငါသည် "ဤကား ဆင်းရဲ" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)"ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤသည်တို့ကား အာသဝေါ တရားတို့" ဟု ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်း" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ "ဤကား အာသဝေါ တရားတို့၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်" ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏။ ဤသို့ သိသော ဤသို့ မြင်သော ထိုငါ၏ စိတ်သည် ကာမာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ ဘဝါသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ လွတ်မြောက်ပြီး လတ်သော် "လွတ်မြောက်လေပြီ" ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ" ဟု သိ၏။

ဘာရဒွါဇ ငါသည် ညဥ့်၏ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော မိုးသောက်ယံ၌ သုံးခုမြောက် ဤအသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ကို ရခဲ့ပြီ၊ မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာ) အမှောင် ပျောက်ခဲ့ပြီ၊ (ဝိဇ္ဇာ) ဉာဏ် အလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော သူအား အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကင်း၍ ပညာဉာဏ် အရောင် အလင်း ဖြစ်ပေါ် သကဲ့သို့တည်း။

၄၈၅။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် သင်္ဂါရဝလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- "အသျှင်ဂေါတမအား မည်သူအားမျှ မတည်နိုင်သော ကျင့်ဝတ် ဖြစ်သော အားထုတ်မှုမျိုး ဖြစ်ပေ၏၊ အသျှင်ဂေါတမအား သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်သော အားထုတ်မှုသည် ဖြစ်ပေ၏၊ ပုဗ္ဗေ အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာပေတည်း။ "အသျှင်ဂေါတမ နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏လော" ဟု (လျှောက်၏)။

ဘာရဒွါဇ လွန်ကဲ မြင့်မြတ်သော နတ်တို့ကို အကြောင်း အားလျော်စွာ သိရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဂေါတမ နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏လော" ဟု မေးပါလျက် "ဘာရဒွါဇ လွန်ကဲ မြင့်မြတ်သော နတ်တို့ကို အကြောင်း အားလျော်စွာ သိရ၏" ဟု ဆိုဘိ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဤသို့ဖြစ်သော် အချည်းနှီး ချွတ်ယွင်းသော စကားဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏ လောဟု မေးသော် နတ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏ဟုပင် ဆိုစေကာမူ၊ အကြောင်း အားလျော်စွာ သိရ၏ဟုပင် ဆိုစေကာမူ သိကြား လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် "နတ်တို့ ရှိကုန်၏" ဟု ဧကန်အားဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ အသျှင်ဂေါတမ အဘယ့်ကြောင့် အစကပင် မဖြေကြားဘိ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။ ဘာရဒွါဇ လောက၌ အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့်သာ သိအပ် မှတ်သား အပ်ပေ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၈၆။ ဤသို့ မိန့်တော် မူသော် သင်္ဂါရဝလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- "အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ 'မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်' ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ (အရှင်ဘုရား) ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော် မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး (ရတနာသုံးပါးကို) ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။

**ဆယ်ခုမြောက် သင်္ဂါရဝသုတ် ပြီး၏။**

**ငါးခုမြောက် ဗြာဟ္မဏဝဂ် ပြီး၏။**

**မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။**

------